

Reaper's Gale

A Tale
of The
**Malazan
Book of the
Fallen**

"Truly epic in scope,
Erikson has no peer when
it comes to action and
imagination, and joins the
ranks of Tolkien and
Donaldson in his mythic vision
and perhaps then goes one
better."

Cuprins

[Ventura lui Steven Erikson Reaper \(Cartea celor căzuți Malazan - 7\).](#)

[Steven Erikson Reaper's Gale Dramatis Personae The Letherii](#)

[The Tiste Edur](#)

[Sosind Cu Flota Edur](#)

[Awl'danul](#)

[Vânatul](#)

[Refugiul](#)

[The Malazans Bonehunters](#)

[Legiunea a 8-a, Compania a 9-a Echipa a 4-a](#)

[Echipa a 5-a](#)

[Echipa a 7-a](#)

[Echipa a 8-a](#)

[Echipa a 9-a](#)

[Echipa a 12-a](#)

[Echipa a 13-a](#)

[Legiunea a 8-a, Compania a 3-a Echipa a 4-a](#)

[Echipa a 5-a](#)

[Echipa a 10-a](#)

[Alții](#)

[Prolog](#)

[Proprietatea K'Chain Che'Malle ruinată după căderea Ruinei Silchas](#)

[Awl'dan, în ultimele zile ale Regelui Dezonoare](#)

[Cartea Unu. Împăratul în aur](#)

[Capitolul unul](#)

[Capitolul doi](#)

[Capitolul trei](#)

[Capitolul patru](#)

[Capitolul cinci](#)

[Capitolul șase](#)

[Cartea a doua. Straturi ale morților](#)

[Capitolul șapte](#)

[Capitolul opt](#)

[eu](#)

[Capitolul nouă](#)

[Capitolul zece](#)

[Capitolul unsprezece](#)

[Capitolul doisprezece](#)

Cartea a treia. Knuckles Of The Soul

Capitolul treisprezece

Capitolul paisprezece

Capitolul cincisprezece

6

Capitolul șaisprezece

Capitolul șaptesprezece

Capitolul optsprezece

8

Cartea a patra. Furtuna lui Reaper

Capitolul nouăsprezece

CAPITOLUL 20

Capitolul douăzeci și unu

9

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Capitolul douăzeci și trei

Capitolul douăzeci și patru

1

EPILOG

Glosar

- [Steven Erikson](#)
  - [Steven Erikson](#)
  - [The Tiste Edur](#)
  - [Sosind Cu Flota Edur](#)
  - [Awl'danul](#)
  - [Vânatul](#)
  - [Refugiul](#)
  - [Malazanii](#)
  - [Legiunea a 8-a, Compania a 9-a](#)
  - [Echipa a 5-a](#)
  - [Echipa a 7-a](#)
  - [Echipa a 8-a](#)
  - [Echipa a 9-a](#)
  - [Echipa a 12-a](#)
  - [Echipa a 13-a](#)
  - [Legiunea a 8-a, Compania a 3-a](#)
  - [Echipa a 5-a](#)
  - [Echipa a 10-a](#)
  - [Altii](#)
  - [Prolog](#)
  - [Proprietatea K'Chain Che'Malle ruınată după căderea Ruinei Silchas](#)
  - [Awl'dan, în ultimele zile ale Regelui Dezonoare](#)
  - [Cartea Unu. Împăratul în aur](#)
  - [Capitolul unul](#)
  - [Capitolul doi](#)
  - [Capitolul trei](#)
  - [Capitolul patru](#)
  - [Capitolul cinci](#)
  - [Capitolul șase](#)
  - [Cartea a doua. Straturi ale morților](#)
  - [Capitolul șapte](#)
  - [Capitolul opt](#)
  - [eu](#)
  - [Capitolul nouă](#)
  - [Capitolul zece](#)
  - [Capitolul unsprezece](#)
  - [Capitolul doisprezece](#)
  - [Cartea a treia. Knuckles Of The Soul](#)
  - [Capitolul treisprezece](#)
  - [Capitolul paisprezece](#)
  - [Capitolul cincisprezece](#)
  - [6](#)
  - [Capitolul șaisprezece](#)

- [Capitolul șaptesprezece](#)
  - [Capitolul optsprezece](#)
  - [8](#)
  - [Cartea a patra. Furtuna lui Reaper](#)
  - [Capitolul nouăsprezece](#)
  - [CAPITOLUL 20](#)
  - [Capitolul douăzeci și unu](#)
  - [9](#)
  - [CAPITOLUL DOUĂȘI DOI](#)
  - [Capitolul douăzeci și trei](#)
  - [Capitolul douăzeci și patru](#)
  - [1](#)
  - [ÈPILOG](#)
  - [Glosar](#)
-

Steven Erikson

Furtuna lui Reaper

**(Cartea celor căzuți în Malazan
- 7)**

Steven Erikson

Vindelea lui Reaper

Dramatis Personae

The Letherii

Tehol Beddict, un rezident sărac
Bugg, servitorul lui Tehol
Shurq Elalle, un pirat itinerant
Skorgen Kaban, prim-amate al lui Shurq
Ublala Pung, un semisânge Tarthenal șomer
Ormly, membru al Breslei Prințătorilor de Sobolani
Rucket, investigator-șef al Breslei prințătorilor de
sobolani
Karos Invictad, supraveghetorul patriotiștilor
Tanal Yathvanar, asistentul personal al lui Karos
Rautos Hivanar, Maestrul Liberty Consign of Merchants
Venitt Sathad, agentul principal al lui Rautos
Triban Gnol, Cancelarul Noului Imperiu
Nisall, prima concubină a vechiului împărat
Janall, împărăteasă destituită

Turudal Brizad, ex-cbnsort
Janath Anar, un prizonier politic
Sirryn Kanar, un gardian al palatului
Brullyg (Shake), conducătorul nominal al celui de-al
doilea fort Maiden
Yedan Derryg (Ceasul)
Orbyn „Găsitorul Adevărului”, Comandantul Secției
Patrioțiști
Letur Anict, Factor în Drene
Bivattj Atri-Preda al Armatei de Est
Feather Witch, Letherii sclavul lui Uruth

The Tiste Edur

Rhulad, conducătorul Noului Imperiu
Hannan Mosag, Imperial Ceda
Uruth, Matriarhul Împăratului și soția lui Tomad
Sengar
K'risnan, vrăjitorii împăratului
Bruthen Trana, Edur în palat
Brohl Handar, supraveghetorul Orientului în Drene

Sosind Cu Flota Edur

Yan Tovis (Twilight), Atri-Preda al Armatei Letherii
Varat Taun, locotenentul ei
Taralack Veed, un agent Gral al celor fără nume
Icarium, arma lui Taralack
Hanradi Khalag, un vrăjitor al Tiste Edur
Tomad Sengar, patriarhul împăratului
Samar Dev, un cărturar și vrăjitoare din Seven Cities
Karsa Orlong, un războinic Toblakai
Taxilian, un interpret

Awl'danul

Redmask, un exilat care s-a întors
Masarch, un războinic al clanului Renfayar
Hadralt, liderul de război al clanului Ganetok
Sag'Churok, un bodyguard al Redmask

Gunth Mach, un bodyguard al Redmask
Torrent, un Copperface
Natarkas, un Copperface

Vânatul

Seren Pedac, a Letherii Acquiton
Fear Sengar, a Tiste Edur
Kettle, orfan de Letherii
Udinaas, un sclav fugat Letherii
Wither, un spectru din umbră
Silchas Ruin, a Tiste Andii Ascendant

Refugiul

Ulshun Pral, un Imass
Rud Elalle, un copil aflat înfiat
Hostille Rator, un T'lan Imass
Til'aras Benok, un T'lan Imass
Gr'istanas Ish'ilm, un T'lan Imass

Malazanii

Bonehunters

Tavore Paran, Comandantul Bonehunters
Lostara Yil, al doilea după Tavore
Keneb, Pumnul în vânătorii de oase
Blistig, Pumnul în vânătorii de oase
Faradan Sort, căpitane
Madan'tul Rada, locotenentul lui Faradan Sort
Grub, fiul adoptiv al lui Keneb
Beak, mag detașat la căpitanul Faradan Sort

Legiunea a 8-a, Compania a 9-a

Echipa a 4-a

Lăutar, sergent
Tarr, caporal
Koryk, semisânge Seti, marin
Zâmbește, Kanese, marin
Sepia, șapa
Sticla, mag de echipă
Corabb Bhilan Thenu'alas, soldat

Echipa a 5-a

Gesler, sergent
Furtunoasă, caporal
Nisipuri, marine
Nas scurt, infanterie grea
Flashwit, infanterie grea
Uru Hela, infanterie grea
Mayfly, infanterie grea

Echipa a 7-a

Cordon, sergent
Ciob, caporal
Limp, marin
Ebron, mag de echipă
Crump (Jamber Bole), sapator
Sinn, mag

Echipa a 8-a

Hellian, sergent
Mișto, caporal #1
Fără suflare, caporal #1

Balgrid, mag de echipă
Iazul Tavoș, marin
Poate, sapător
Lutes, vindecator echipă

Echipa a 9-a

Balsam, sergent
Miros de moarte, caporal
Tăietor de gât, marin
Mers, marin
Lobul, marin
Widdershins, mag de echipă

Echipa a 12-a

Thom Tlssy, sergent
Lalea, caporal
Ramă, infanterie grea
Jibb, infanterie medie
Gullstream, infanterie medie
Mudslinger, infanterie medie
Bellig Harn, infanterie grea

Echipa a 13-a

Urb, sergent
Reem, caporal
Masan Gilani, marin
Bol, infanterie grea
Hanno, infanterie grea
Saltlick, infanterie grea
Infanterie slabă, grea

Legiunea a 8-a, Compania a 3-a

Echipa a 4-a

Pravalak Rim, caporal
Dragă, saper
Strap Mull, sapator
Infanterie greă și scumoasă
Privire în urmă, infanterie grea

Echipa a 5-a

Badan Gruk, sergent
Volană, marin
Skim, marin
Nep Furrow, mag
Reliko, infanterie grea
Vastly Blank, infanterie grea

Echipa a 10-a

În primul rând, sergent
Hunt, caporal
Mulvan Dreader, mag
Neller, sapator
Skulldeth, marin
Trage primul, infanterie grea

Alții

Banaschar, Ultimul Preot din D'rek
În plus, un fierar de săbii Meckros
Sandalath Drukorlat, a Tiste Andii, sotia lui Withal
Nimander Golit, a Tiste Andii, urmașul lui Anomander
Rake
Phaed, a Tiste Andii, urmașul lui Anomander Rake
Curdle, o reptilă scheletică posedată
Telorast, o reptilă scheletică posedată
Onrack, un T'lan Imass, nelegat
Trull Sengar, un renegat Tiste Edur

Ben Adaephon Delat, un vrăjitor
Menandore, un Soletaken (Sora Zorilor)
Sheltatha Lore, o Soletaken (Sora lui Dusk)
Sukul Ankhadu, un Soletaken (Sora Dapple)
Kilmandaros, o zeiță bătrână
Clip, a Tiste Andii
Cotillion, Funia, Zeul Patron al Asasinilor
Emroth, un T'lan Imass stricat
Hedge, o fantomă
Old Hunch Arbat, Tarthenal
Pithy, un fost condamnat
Concizie, un fost condamnat
Pully, o vrăjitoare Shake
Skish, o vrăjitoare Shake

Prolog

Bătrânul Warren al lui Kurald Emurlahn, Epoca Despărțirii

Într-un peisaj sfâșiat de durere, cadavrele a șase dragoni zăceau împrăștiate într-un șir zdrențuit, ajungând la o mie sau mai mulți pași prin câmpie, carnea despăcată, oasele rupte ieșind în afară, fălcile căscate și ochii fragili. Acolo unde sângele lor se vărsase pe pământ, spectrurile s-au adunat ca muștele pentru a sava și erau acum prinse în capcană, fantomele zvârcolindu-se și scotând strigăte goale de disperare, în timp ce sângele se întuneca, contopindu-se cu pământul neînsufletit; și, când în cele din urmă substanța s-a îndurat, întărindu-se în piatră sticloasă, acele fantome au fost sortite unei eternități prinse în acea închisoare tulbure.

Creatura goală care a străbătut calea accidentată formată de dragonii căzuți se potrivea cu masa lor, totuși legată de pământ și mergea pe două picioare plecate, cu coapsele groase ca niște copaci de o mie de ani. Lățimea umerilor săi era egală cu lungimea înălțimii unui Tartheno Toblakai; dintr-un gât gros ascuns sub o coamă de păr negru lucios, porțiunea frontală a capului era îndreptată înainte spre sprâncene, pomeții și maxilarul, iar ochii săi adânci dezvăluind pupile negre înconjurate de alb opalescent. Brațele uriașe erau disproporționat de lungi, mâinile enorme aproape că zgâriau pământul. Sâni îi erau mari, penduli și palizi. În timp ce trecea cu pași mari pe lângă cadavrele bătute și putrezite, mișcarea mersului său era ciudat de fluidă, deloc greoaie și s-a dezvăluit că fiecare membru posedă articulații suplimentare.

Pielea de culoarea oaselor albite de soare, care se întunecă până la roșu venat la capetele brațelor creaturii, vânătăi care înconjoară degetele, o zăbrele de carne crăpată expunând osul ici și colo. Mâinile au văzut daune, rezultatul unor lovituri devastatoare.

S-a oprit pentru a-și înclina capul, în sus, și a privit cum trei dragoni navigau în aer printre norii învolburați, apărând apoi dispărând în fumul țărâmului pe moarte.

- Mâinile creaturii legate de pământ s-au zvâcnit și un mârâit scăzut ieși din adâncul gâtului.

După o clipă lungă, și-a reluat călătoria.

Dincolo de ultimii dragoni morți, până la un loc în care s-a înălțat o creastă de dealuri, cea mai mare dintre aceștia s-a despicat ca și cum o gheară uriașă ar fi scos inima înălțimii și în acea crevasă a izbucnit o ruptură, o lacrimă în spațiu. care sângera puterea în pâraie de năcu. Răutatea acelei energii era evidentă în modul în care a devorat părțile laterale ale fisurii, mâncând ca acidul în stâncile și bolovanii din vechea bermă.

Chiria avea să se închidă curând, iar cel care trecuse ultima dată căutase să sigileze poarta în urma lui. Dar o astfel de vindecare nu putea fi făcută niciodată în grabă, iar această rană a sângerat din nou.

Ignorând virulența revărsată din chirie, creatura se apropie cu pași mari. În prag, s-a oprit din nou și s-a întors să se uite înapoi pe drumul în care venise.

Sânge draconeian care se întărește în piatră, foile orizontale ale substanței, începând deja să se despartă de pământul din jur, să se ridice pe muchie, formând pereți ciudați, dezarticulați. Unii au început apoi să se scufunde, dispărând din acest tărâm. Căzând prin lume după lume. Să reapară, în sfârșit, solid și impermeabil, în alte tărâmurii, în funcție de aspectul sângelui, iar acestea erau legi care nu puteau fi contestate. Starvald Demelain, sângele dragonilor și moartea sângelui.

În depărtare, în spatele creaturii, Kurald Emurlahn, Tărâmul Umbrelor, primul tărâm născut din unirea dintre Întuneric și Lumină, a convulsionat în chinurile sale de moarte. Departe, războaiele civile au continuat, în timp ce în alte zone fragmentarea începuse deja, secțiuni vaste din țesătura acestei lumi smulse, deconectate și pierdute și abandonate - fie să se vindece în jurul lor, fie să moară. Cu toate acestea, intrusi au ajuns aici, ca niște gropi adunați în jurul unui leviatan căzut, smulgându-și cu nerăbdare propriile bucăți private din tărâm. Distrugându-se unul pe altul în bătălii aprige pentru resturi.

Nimeni nu-și imaginase că un întreg tărâm ar putea muri într-un asemenea mod. Că actele vicioase ale locuitorilor săi ar putea distruge... totul. Lumile trăiesc, fusese credința - presupunerea - indiferent de activitățile celor care s-au ocupat de ele. Carnea ruptă se vindecă, cerul se limpezește și ceva nou se târăște din noroiul sărat.

Dar nu de data asta.

Prea multe puteri, prea multe trădări, crimele prea vaste și consumatoare.

Creatura se îndreaptă încă o dată cu fața spre poartă.
Apoi Kilmandaros, Zeița Bătrână, trecu cu pași mari.

Proprietatea K'Chain Che'Malle ruinată după căderea Ruinei Silchas

Copacii explodau în frigul amar care cobora ca un giulgiu, invizibil, dar palpabil, peste această pădure răvășită și devastată.

Gothos nu a avut nicio dificultate să urmeze calea bătăliei, ciocnirile succesive a doi Zei Bătrâni care se războiau cu dragonul Soletaken și, pe măsură ce Jaghut-ul și-a străbătut lungimea stricată, a adus cu el frigul brutal al lui Omtose Phellack, Warren de Gheață. Încheierea înțelegerii, așa cum mi-ați cerut, Mael. Blocarea adevărului în loc, pentru a-l face mai mult decât memorie. Până în ziua în care va fi martorul distrugerii lui Omtose Phellack însuși. Gothos s-a întrebat, leneș, dacă a existat vreodată un moment în care să creadă că o asemenea zdrobire nu se va întâmpla. Că Jaghut, în toată strălucirea lor desăvârșită, erau unici, triumfători în dominația eternă. O civilizație nemuritoare, când toate celelalte erau condamnate.

Ei bine, era posibil. El crezuse odată că toată existența se află sub controlul benign al unei omnipotențe grijulii, până la urmă. Și greierii există pentru a ne cânta și pentru a dormi. Nu se putea spune ce altă prostie s-ar fi putut strecura în creierul său tânăr și naiv cu toate acele milenii în urmă.

Nu mai, desigur. Lucrurile se termină. Speciile mor. Credința în orice altceva era o îngâmfare, produsul ego-ului dezlănțuit, blestemul importanței supreme de sine.

Deci ce cred acum?

Nu și-a permis un râs melodramatic ca răspuns la această întrebare. Care era rostul? Nu era nimeni în apropiere care să-l aprecieze. Inclusiv pe sine. Da, sunt blestemat să trăiesc cu propria mea companie.

Este un blestem privat.

Cel mai bun fel.

A urcat pe o înălțime ruptă, fracturată, o ridicare violentă a rocii de bază, unde se deschisese o fisură vastă, cu laturile verticale sclipind deja de îngheț, când Gothos ajunsese la margine și privi în jos. Undeva în întunericul dedesubt, două voci s-au ridicat în ceartă.

Gothos zâmbi.

Si-a deschis vagonul, a folosit o fâșie de putere pentru a modela o coborâre lentă și controlată către baza sumbră a crevasei.

Pe măsură ce Gothos se apropia, cele două voci încetară, lăsând doar un sunet răgușit, suierat, pulsatoriu - trag de respirație pe valuri de durere - și Jaghut a auzit alunecarea solzilor pe piatră, ușor depărtați într-o parte.

A coborât pe cioburi sparte de stâncă, la câțiva pași de locul în care stătea Mael și, la zece pași mai departe de el, forma uriașă de Kilmandaros, cu pielea ei vag luminiscentă - într-un fel bolnavicioasă, stând cu mâinile închise în pumni, un beligerant. aruncat la aspectul ei brutal.

Scabandari, balaurul Soletaken, fusese împins într-o adâncime din stâncă, iar acum ghemuite, coaste făcând, fără îndoială, fiecare respirație un calvar de agonie. O aripă a fost zdrobită, pe jumătate ruptă. Un membru din spate era clar rupt, oasele străpunse în carne. Zborul său era pe sfârșit.

Cei doi Bătrâni îl priveau acum pe Gothos, care înainta cu pași mari, apoi vorbi. „Sunt întotdeauna încântat”, a spus el, „când un trădător este la rândul său trădat. În acest caz, trădat de propria lui prostie. Ceea ce este și mai încântător.

Mael, Zeul Bătrân al Mărilor, a întrebat: „Ritualul... ai terminat, Gothos?”

„Mai mult sau mai puțin.” Jaghut și-a fixat privirea asupra Kilmandaros. — Zeiță bătrână. Copiii tăi din acest tărâm și-au pierdut drumul.

Uriașa femeie bestială a ridicat din umeri și a spus cu o voce slabă și melodică: — Întotdeauna își pierd drumul, Jaghut.

— Ei bine, de ce nu faci ceva în privința asta?

— Tu de ce nu?

O sprânceană subțire se ridică, apoi Gothos își dezveli colții într-un zâmbet. — Asta e o invitație, Kilmandaros?

Ea se uită la dragon. „Nu am timp pentru asta. Trebuie să mă întorc la Kurald Emurlahn. Îl voi omorî acum... și ea se apropie.

— Nu trebuie, spuse Mael.

Kilmandaros se îndreaptă spre el, cu mâinile uriașe deschizându-se apoi închizându-se din nou în pumni. — Deci tot spui, crab fiert.

Ridicând din umeri, Mael se întoarce către Gothos. — Explică-i-o, te rog.

— Câte datorii vrei să-mi ai? l-a întrebat Jaghut.

— O, acum, într-adevăr, Gothos!

'Foarte bine. Kilmandaros. În cadrul Ritualului care coboară acum pe acest pământ, pe câmpurile de luptă și pe aceste păduri urâte, moartea însăși este refuzată. Dacă îl ucizi pe Tiste Edur aici, sufletul lui va fi dezlănțuit din carnea lui, dar va rămâne, doar puțin redus în putere.

— Vreau să-l ucid, spuse Kilmandaros cu vocea ei blândă.

— Atunci, zâmbetul lui Gothos se lărgi, vei avea nevoie de mine.

Mael pufni.

— De ce am nevoie de tine? l-a întrebat Kilmandaros pe Jaghut.

El a ridicat din umeri. — Un finnest trebuie să fie pregătit. A adăposti, a întemnița, sufletul acestui Soletaken.

— Foarte bine, atunci fă unul.

— Ca o favoare pentru amândoi? Cred că nu, zeiță bătrână. Nu, vai, ca și în cazul lui Mael aici, trebuie să recunoști o datorie. Mie.'

— Am o idee mai bună, spuse Kilmandaros. — Îți zdrobesc craniul între deget și degetul mare, apoi împing cadavrul tău în gâtul lui Scabandari, ca să se sufoc pe sinele tău pompos. Asta pare o moarte potrivită pentru amândoi.

— Zeiță, ai devenit amară și nebunească la bătrânețe, spuse Gothos.

„Nu este o surpriză”, a răspuns ea. — Am făcut greșeala de a încerca să-l salvez pe Kurald Emurlahn.

'De ce sa te deranjezi?' a întrebat-o Mael.

Kilmandaros a dezvăluit dinții zimțați. „Precedentul este... nedorit. Du-te să-ți îngropi capul din nou în nisip, Mael, dar te avertizez că moartea unui țărâm este o promisiune pentru orice alt țărâm.

— După cum spui, spuse Zeul Bătrân după o clipă. — Și recunosc această posibilitate. În orice caz, Gothos cere răsplată.

Pumnii s-au strâns, apoi s-au strâns din nou. 'Foarte bine. Acum, Jaghut, modelează un finnest.

— O să fie bine, spuse Gothos, atrăgând la vedere un obiect dintr-o ruptură din cămașa lui zdrențuită.

Cei doi Bătrâni se uitară la el o vreme, apoi Mael mormăi. — Da, înțeleg, acum. O alegere destul de curioasă, Gothos.

„Singurul fel pe care îl fac”, a răspuns Jaghut. — Continuă, atunci, Kilmandaros, continuă cu concluzia ta subtilă asupra existenței patetice a Soletakenului.

Dragonul șuieră, țipă de furie și frică în timp ce Zeița Bătrână înainta.

Când înfipse cu pumnul în craniul lui Scabandari, centrat pe creasta dintre și deasupra ochilor draconici, crăpătura osului gros răsună ca un val pe lungimea crevasei și, odată cu impactul, sângele țâșni din degetele Zeiței.

Capul zdrobit al dragonului a lovit puternic pe roca de bază ruptă, fluide revărsându-se de sub corpul lăsat.

Kilmandaros se întoarse spre Gothos.

El a dat din cap. — Îl am pe bietul ticălos.

Mael se îndreptă spre Jaghut, întinzându-i o mână. — Atunci voi lua Finnest...

'Nu.'

Ambii bătrâni s-au înfruntat acum pe Gothos, care a zâmbit încă o dată. 'Rambursarea datoriei. Pentru fiecare dintre voi. Reclam Finnest, sufletul lui Scabandari, pentru mine. Nimic nu mai rămâne între noi, acum. Nu ești mulțumit?

— Ce ai de gând să faci cu el? întrebă Mael.

— Încă nu m-am hotărât, dar vă asigur că va fi în mod curios de neplăcut.

Kilmandaros a făcut din nou pumnii cu mâinile și le-a ridicat pe jumătate. — Sunt tentat, Jaghut, să-mi trimit copiii după tine.

— Păcat că și-au pierdut drumul, atunci.

Nici unul dintre bătrâni nu mai spuse un cuvânt când Gothos se îndepărta din fisură. Îi plăcea întotdeauna, depășind vechile epave și toată puterea lor veselă și brutală. Ei bine, o plăcere de moment, în orice caz.

Cel mai bun fel.

La întoarcerea ei la chirie, Kilmandaros a găsit o altă siluetă în picioare în fața ei. Cu mantie neagră, cu părul alb. O expresie de contemplare arcuită, fixată pe fisura ruptă.

Pe cale să intre pe poartă sau o aștepti? Zeița Bătrână se încruntă. — Nu ești binevenit în Kurald Emurlahn, spuse ea.

Anomandaris Purake și-a așezat ochii rece asupra monstuoasei creaturi. — Îți închipui că mă gândesc să revendic tronul pentru mine?

— Nu ai fi primul.

S-a confruntat din nou cu chiria. — Ești asediat, Kilmandaros, iar Edgewalker este angajat în altă parte. Îți ofer ajutorul meu.

— Cu tine, Tiste Andii, încrederea mea nu se câștigă ușor.

„Nejustificat”, a răspuns el. „Spre deosebire de mulți alții de genul meu, accept că recompensele trădării nu sunt niciodată suficiente pentru a copleși costul. Există acum Soletaken, pe lângă dragonii sălbatici, în război în Kurald Emurlahn.

— Unde este Osserc? întrebă Zeița Bătrână. — Mael m-a informat că el...

— Plănuia să-mi ies din nou în cale? Osserc și-a imaginat că voi lua parte la uciderea lui Scabandari. De ce ar trebui? Tu și Mael ați fost mai mult decât suficienți. El a mormăit atunci. — Îmi pot imagina Osserc, dându-se în cerc. Mă cauți. Idiot.'

— Și trădarea de către Scabandari a fratelui tău? Nu ai chef să răzbuni asta?

Anomandaris îi aruncă o privire, apoi îi aruncă un zâmbet slab. — Recompensele trădării. Costul pentru Scabandari s-a dovedit mare, nu-i așa? Cât despre Silchas, ei bine, nici măcar Azath nu durează pentru totdeauna. Aproape că-l invidiez noua sa izolare de tot ceea ce ne va afecta în mileniile viitoare.

'Intr-adevar. Vrei să te alături lui într-o tumulă asemănătoare?

'Nu cred.'

— Atunci îmi imaginez că Silchas Ruin nu va fi înclinat să-ți ierte indiferența, în ziua în care va fi eliberat.

— S-ar putea să fii surprins, Kilmandaros.

— Tu și oamenii tăi sunteți mistere pentru mine, Anomandaris Purake.

'Stiu. Deci, Zeiță, avem un pact?
Ea înclină capul. — Vreau să-i alung pe pretendenți din țărâm — dacă Kurald Emurlahn trebuie să moară, atunci lăsați-l să facă asta de unul singur.
— Cu alte cuvinte, vrei să lași Tronul Umbrei neocupat.
'Da.'
S-a gândit o vreme, apoi a dat din cap. 'De acord.'
— Nu mă greși, Soletaken.
'Nu o sa. Ești gata, Kilmandaros?
„Ei vor forma alianțe”, a spus ea. — Toți se vor război împotriva noastră.
Anomandaris a ridicat din umeri. — Nu am nimic mai bun de făcut astăzi.
Cei doi Ascendenți au trecut apoi prin poartă și, împreună, au închis chiria în urma lor. Au existat și alte căi, până la urmă, către acest țărâm. Cărări care nu erau răni.
Ajunși în Kurald Emurlahn, au privit o lume devastată.
Apoi începeți să curățați ce a mai rămas din ea.

Awl'dan, în ultimele zile ale Regelui Dezonoare

Preda Bivatt, căpitan în Garnizoana Drene, era departe de casă. Douăzeci și unu de zile cu căruța, comandând o expediție de două sute de soldați ai Armatei Tattered Banner, o trupă de treizeci de cavalerie ușoară Bluerose și patru sute de personal de sprijin, inclusiv civili, ea a alunecat, după ce a dat ordine pentru așezarea taberei. coborî de la spatele calului ei pentru a parcurge cei cincizeci de pași până la marginea cacealmului.

Când a ajuns la înălțime, vântul a lovit-o cu o lovitură de ciocan în piept, parcă dornic să o arunce pe spate, să o zgârie de pe această buză zdrobită de pământ. Oceanul de dincolo de creastă era o viziune din coșmarul unui artist, un peisaj marin sfâșiat, învărtit, cu nori grei răsucitori care se desfășurau deasupra capului. Apa era mai albă decât albastru-verde, spumă clocotea, spumă zburând printre stânci în timp ce valurile băteau țărâm.

Totuși, ea a văzut cu un fior care se repezi să-și lovească oasele, acesta era locul.

O barcă de pescari, zburată bine de curs, în vârtoarea mortală care era această întindere de ocean, o întindere în

care nicio navă comercială, oricât de mare, nu s-ar aventura de bunăvoie. O porțiune care, în urmă cu optzeci de ani, prinsese un oraș Meckros și îl făcuse în bucăți, trăgând în adâncuri douăzeci de mii sau mai mulți locuitori ai acelei așezări plutitoare.

Echipajul de pescari supraviețuise, suficient de mult pentru a-și esura ambarcațiunea asediată în siguranță, în apă adâncă până la șold, la treizeci și ceva de pași de șuvița de rocă. Captură pierdută, barca lor lovită cu pumnul de valuri necruțătoare, cei patru Letherii au reușit să ajungă pe uscat.

Pentru a găsi... asta.

Strângând cureaua cârmei, ca să nu i-o rupă vântul și să-i rupă capul de pe umeri, Preda Bivatt a continuat să cerceteze epava care căptusea acest țărm. Promontoriul pe care stătea era decupat, lăsându-se la trei înălțimi de oameni pe un mal de nisip alb plin de rânduri alungite de varec mort, copaci smulși și rămășițe ale orașului Meckros, vechi de optzeci de ani. Și încă ceva. Ceva mai neașteptat.

- Canoe de război. Tipul maritim, lung cât o balenă cu chip de coral, cu proa înaltă, mai lung și mai lat decât ambarcațiunile Tiste Edur. Nu a fost aruncată la țărm ca epavă - nu, nici una pe care ea nu a putut să o vadă să arate ceva asemănător cu daune. Erau așezați în rânduri înalte de-a lungul plajei, deși era clar că asta se întâmplase cu câteva luni în urmă, cel puțin, poate ani.

O prezentă lângă ea. Negustorul din Drene care fusese contractat să aprovizioneze această expediție. Cu pielea palidă, părul blond palid, atât de deschis încât să fie aproape alb. Vântul bătea roșu pe fața rotundă a bărbatului, dar ea îi putea vedea ochii albaștri deschis ațintiți asupra șirului de canoe de război, urmărind, mai întâi spre vest de-a lungul plajei, apoi spre est. — Am ceva talent, îi spuse el, cu voce tare, ca să se facă auzit peste furtuna.

Bivatt nu spuse nimic. Negustorul avea, fără îndoială, pricepere cu cifrele - pretenția sa de talent. Și ea era ofițer în Armata Letherii și putea să evalueze completul probabil al fiecărei nave enorme fără ajutorul lui. O sută, da sau ia douăzeci.

— Preda?

'Ce?'

Negustorul a gesticulat neputincios. — Aceste canoe. A făcut semn cu mâna pe plajă, apoi în jos. „Trebuie să fie...” Și apoi nu mai avea cuvinte.

L-a înțeles bine.

Da. Rânduri peste rânduri, toate trase până la acest mal interzis. Drene, cel mai apropiat oraș al regatului, se afla la trei săptămâni distanță, la sud-vest. Direct la sud de aici se afla țara Awl'danului, iar despre rundele sezoniere ale triburilor cu turmele lor uriașe erau aproape toate cunoscute. La urma urmei, Letherii erau în curs de a-i cuceri. Nu existase niciun raport despre așa ceva.

Prin urmare. Nu cu mult timp în urmă, o flotă a sosit pe acest țărm. După care toți coboriseră, luând cu ei tot ce aveau și apoi, probabil, plecaseră spre interior.

Ar fi trebuit să existe semne, zvonuri, o reverberație în rândul Awl cel puțin. Ar fi trebuit să auzim despre asta.

Dar nu au făcut-o. Invadatorii străini pur și simplu... dispăruseră.

Nu este posibil. Cum poate fi? Ea cercetă din nou rândurile, ca și cum sperând că un detaliu fundamental să se dezvăluie, să-i ușureze ciocănirea inimii și frigul plumb al membrelor ei.

'Preda...'

Da. O sută pe ambarcațiune. Și aici înaintea noastră... stivuite patru, cinci adânci-ce? Patru, poate cinci mii?

Linia de nord a țărmului era o masă de canoe de război cenușii, aproape cât putea vedea ea la vest și la est. Întocmit. Abandonat. Umplând malul ca o pădure răsturnată.

— Peste o jumătate de milion, spuse comerciantul. — Asta este estimarea mea. Preda, unde s-au dus, pe numele Errantului?

Ea se încruntă. — Dă cu piciorul în cuibul ăla de mag al tău, Letur Anict. Fă-i să-și câștige taxele exorbitante. Regele trebuie să știe. Fiecare detaliu. Tot.'

— Imediat, spuse bărbatul.

În timp ce ea ar face același lucru cu echipa de acoliți a Cedei. Redundanța era necesară. Fără prezența elevilor aleși ai lui Kuru Qan, ea nu ar învăța niciodată tot ce a reținut Letur Anict în raportul său final, nu ar putea niciodată să distileze adevărurile din jumătate de adevăr, din minciunile directe. O problemă perenă cu angajarea contractanților privați - aveau propriile lor interese, până la urmă, iar loialitatea față de coroană era, pentru creaturi precum Letur Anict, noul factor al lui Drene, întotdeauna secundară.

Ea a început să caute o cale de coborâre pe plajă. Bivatt dorea să privească mai îndeaproape aceste canoe,

mai ales că părea că secțiunile din prora lor fuseseră demontate. Ceea ce este un lucru ciudat de făcut. Totuși, un mister ușor de gestionat, unul cu care pot să mă descurc și să nu mă gândesc la restul.

— Peste o jumătate de milion.

Binecuvântarea lui Errant, cine este acum printre noi?

Awl'danul, în urma cuceririi Edur

Lupii veniseră, apoi plecaseră și acolo unde cadavrele fuseseră târâte din presa solidă de pe vârful dealului - unde soldații necunoscuți își făcuseră ultima repriză - semnele hrănirii lor erau evidente, iar acest detaliu a rămas la călărețul singuratic. Își plimba calul printre trupurile nemișcate, întinse. O astfel de jefuire a morților era... neobișnuită. Lupii cu blană neagră din această câmpie erau la fel de oportuniști ca orice alt prădător de pe Awl'dan, desigur. Chiar și așa, experiența îndelungată cu oamenii ar fi trebuit să trimită fiarele să fugă la primul miros acru, chiar dacă era amestecat cu cel al sângelui vărsat. Atunci ce i-a atras pe acest câmp de luptă tăcut?

Călărețul singuratic, cu fața ascunsă în spatele unei măști roșii, trase frâu lângă baza dealului jos. Calul lui era pe moarte, cuprins de fiori; înainte de sfârșitul zilei, bărbatul avea să meargă. În timp ce făcea tabăra în zorii zilei, un șarpe cu nasul corn ciupise calul în timp ce se hrănea cu un smoc de iarbă cu tulpină așchiată de la marginea unui rigolă. Otrava era lentă, dar inevitabilă și nu putea fi neutralizată de niciuna dintre ierburile și medicamentele pe care omul le purta. Pierderea a fost regretabilă, dar nu dezastruoasă, deoarece nu călătorise în grabă.

Corbii se învârteau deasupra capului, dar niciunul nu a coborât - nici sosirea lui nu i-a stârnit de la această sărbătoare; într-adevăr, vederea lor, care se învârteau deasupra acestui deal, fusese cea care îl călăuzise spre acest loc. Strigătele lor erau rare, ciudat de tăcute, aproape plângătoare.

Legiunile de drene își luaseră morții, lăsând doar victimele lor pentru a hrăni iarba câmpiei. Înghețul de dimineață încă mai prezenta modele strălucitoare pe pielea întunecată ca moartea, dar topirea începuse deja și i se părea că acești soldați morți plâng acum, din fețele liniștite, din ochii deschiși, din cauza rănilor de moarte.

Ridicându-se pe etrieri, a cercetat orizontul - cât putea să vadă - căutând să-i vadă pe cei doi însoțitori ai săi, dar înfricoșătoarele creaturi nu se întorseseră încă de la

vânătoare și se întrebă dacă au găsit un nou, mai primitiv. potecă undeva spre vest - soldatii Letherii din Drene, mărșăluind triumfători și îngrămădiți înapoi în orașul lor. Dacă da, atunci ar fi măcel în această zi. Noțiunea de răzbunare era însă întâmplătoare. Însoțitorii lui erau indiferenți la astfel de sentimente. Au ucis din plăcere, din câte și-a dat seama. Astfel, anihilarea Drenei și orice răzbunare care putea fi atribuită faptei au existat doar în propria sa minte. Distincția era importantă.

Chiar și așa, o îngâmfare satisfăcătoare.

Totuși, aceste victime de aici erau străini, acești soldați în uniforme lor gri și negre. Dezbrăcat acum de arme și armuri, standarde luate ca trofee, prezența lor aici în Awl'dan - în inima patriei călărețului - era tulburătoare.

Îi cunoștea pe invadatorii Letherii, până la urmă. Numeroasele legiuni cu numele lor ciudate și rivalitățile acerbe; cunoștea și neînfricatul cavalerie al Bluerose. Și regatele și teritoriile încă libere care mărginesc Awl'dan, rivalul D'rhasilhani, Keryn, Regatul Bolkando și Statul Saphinand - le tratase cu lame sau le încrucișase cu toate, cu ani în urmă, și niciunul nu era ca acestea. soldați aici.

Cu pielea palidă, părul de culoarea paiului sau roșu ca rugina. Ochi albaștri sau gri. Și... atât de multe femei.

Privirea lui s-a așezat asupra unui astfel de soldat, o femeie de lângă vârful dealului. Mântuită de vrăjitorie, armura ei s-a îmbinat cu carnea răsucită - erau sigilii vizibile pe acea armură...

Descălecând, urcă pârția, dându-și drum în jurul trupurilor, mocasinii derapând pe noroiul îmbibat de sânge, până când se ghemui lângă ea.

Vopsea pe habercul de bronz înnegrit. Capete de lup, o pereche I. Unul era cu blană albă și cu un ochi, celălalt cu blană argintie și neagră. Un sigil pe care nu-l văzuse înainte.

Străini într-adevăr.

Străinii. Aici, în pământul inimii lui.

În spatele măștii, se încruntă. Plecat. Prea lung. Sunt eu acum străinul?

Bătăi puternice de tobe reverberau prin pământ, sub picioarele lui. S-a îndreptat. Însoțitorii lui se întorceau.

Deci, nicio răzbunare până la urmă.

Ei bine, mai era timp.

Urletul jalnic al lupilor îl trezise în această dimineață, chemările lor fiind primele care l-au atras aici, în acest loc, de parcă ar căuta un martor, de parcă într-adevăr l-ar fi

chemat. În timp ce strigătele lor îl îndemnaseră, el nu zărise fiarele, nici măcar o dată.

Lupii se hrăniseră, însă, de ceva vreme în această dimineată. Târând cadavre din presă.

Pașii i s-au încetinit pe măsură ce cobora panta, au încetinit până s-a ridicat, cu respirația întreruptă și ținută în timp ce se uita mai atent la soldații morți din toate părțile.

Lupii s-au hrănit. Dar nu așa cum fac lupii... nu le place... așa.

Piepte rupte, coaste proeminente... aveau inimi devorate. Nimic altceva. Doar inimile.

Bătăile tobelor erau acum mai puternice, mai aproape, grebla ghearelor suierând prin iarbă. Deasupra capului, corbii, țipând, au fugit în toate direcțiile.

Cartea Unu. Împăratul în aur

Minciuna stă singură, înșelăciunea solitară cu spatele întors indiferent de direcția în care se apropie reticent, și cu fiecare pas pe care ți-e împins scopul, pasul tău rătăcit, cărarea înconjurându-se asupra ei înșiși, rotund și rotund mergi și ce stătea. singur în fața ta, rătăcitor ca nenorocirea, o rostire accidentală, își dezvăluie acum legiunea de copii, această masă clocotind în fire și noduri și înconjurat, nu poți să tragi respirația, nu te poți mișca.

Lumea este făcută de tine și într-o zi, prietené, vei sta singur în mijlocul unei mări de morți, cumpărând cuvintele tale despre tine și vântul te va râde pe o nouă cale spre chinul nesfârșit - înșelăciunea solitară este singurătatea sa. , minciuna este minciuna care stă singur, firele și nodurile mulțimii se strâng într-o judecată dreaptă cu care odată ai sugrumat atât de liber pe fiecare adevăr, fiecare voce de disidență.

Așa că acum potolește-ți setea de simpatia mea și mori uscat în pustietate.

- Fragment găsit în ziua în care poetesa Tesora Veddict a fost arestată de către patrioți (cu șase zile înainte de Înecarea ei)

Capitol unul

Două forțe, cândva aflate în opoziție vicioasă, s-au găsit acum colegi virtuali de pat, deși niciuna nu a putut decide care dintre ele avea picioarele deschise mai întâi. Faptele simple sunt acestea: structura ierarhică inițială a triburilor Tiste Edur s-a dovedit bine potrivită sistemului Letherii de putere prin bogăție. Edur a devenit coroana, așezându-se ușor pe lăcomia umflată a Lether, dar are o coroană voință? Purtatorul se prinde sub povara sa? Un alt adevăr este acum, din retrospectivă, de la sine înțeles. Oricât de perfectă părea să fie această îmbinare, sub suprafață a avut loc o îmbinare mai subtilă, mult mai mortală: cea a defectelor specifice din cadrul fiecărui sistem, iar această amestecare avea să se dovedească cea mai volatilă băutură.

– Dinastia Hiroth (volumul XVII), *Colonia, o istorie a Lether*, Dinith Arnara

— De unde este acesta?

Tanal Yathvanar l-a privit pe supraveghetor rotind încet obiectul ciudat în mâinile lui pline, pietrele de onix din numeroasele inele de pe degetele scurte sclipind în razele de soare care pătrundeau prin fereastra deschisă. Obiectul pe care Karos Invictad a manipulat a fost o colecție deformată de știfturi de bronz, cu capetele îndoite în bucle care au fost răsucite unul în jurul celuilalt pentru a forma o cușcă rigidă. — Cred că albastru, domnule, răspunse Tanal. — Unul dintre ai lui Senorbo. Durata medie de rezolvare este de trei zile, deși recordul este puțin sub două...

'OMS?' întrebă Karos, ridicând privirea de unde stătea în spatele biroului său.

— Un semisânge Tarthenal, dacă puteți crede asta, domnule. Aici, în Letheras. Bărbatul este reputat un nebun, dar posedă un talent natural pentru a rezolva puzzle-uri.

„Și provocarea este să glisăm știfturile într-o configurație pentru a crea un colaps brusc”.

'Da domnule. Se aplatizează. Din câte am auzit, numărul precis de manipulări este...

— Nu, Tanal, nu-mi spune. Ar trebui să știi mai bine. Supraveghetorul, comandantul Patriotiștilor, a lăsat obiectul jos. 'Multumesc pentru cadou. Acum, un zâmbet scurt, l-am deranjat pe Bruthen Trana destul de mult, crezi? Karos s-a ridicat, s-a oprit pentru a-și ajusta

mătăsurile purpurie - singura culoare și singurul material pe care l-a purtat vreodată - apoi și-a adunat scepтрul scurt din care făcuse simbolul oficial al biroului, lemn de sânge negru din patria Edur, cu capace argintii împânzite cu pietre de onix lustruit. și făcu semn cu el în direcția ușii.

Tanal făcu o plecăciune, apoi ieși pe coridor, spre scările largi unde coborau la etajul principal, apoi trecură cu pași mari prin ușile duble și ieșiră în complex.

Șirul de prizonieri fusese poziționat în plină lumină solară, lângă peretele de vest al incintei. Fuseseră scoși din celulele lor cu un clopoțel înainte de zori și acum era puțin trecut de amiază. Lipsa apei și a hranei și căldura înfiorătoare din această dimineață, combinată cu sesiunile brutale de interogatoriu din ultima săptămână, au dus la pierderea cunoștinței a mai mult de jumătate din cei optsprezece deținuți.

Tanal a văzut încruntarea sprâncenelor Privighetorului când a văzut corpurile nemiscate prăbușite în lanțuri.

Legătura Tiste Edur, Bruthen Trana din tribul Den-Ratha, stătea la umbră, mai mult sau mai puțin vizavi de prizonieri, iar silueta înaltă și tăcută se întoarse încet când Tanal și Karos se apropiau.

— Bruthen Trana, binevenit, spuse Karos Invictad. 'Tu esti bine?'

— Să continuăm, supraveghetor, spuse războinicul cu pielea cenușie.

'O dată. Dacă mă veți însoți, putem cerceta fiecare prizonier adunat aici. Cazurile specifice...

— Nu am niciun interes să mă apropii de ei mai aproape decât sunt acum, spuse Bruthen. „Sunt murdați de propriile lor deșeuri și nu este puțină adiere în acest incintă”.

Karos a zâmbit. — Înțeleg, Bruthen. Și-a sprijinit scepтрul de un umăr, apoi s-a îndreptat spre șirul de deținuți. — Nu trebuie să ne apropiem, așa cum spui. Voi începe cu cel din extrema stângă, apoi...

— Inconștient sau mort?

— Ei bine, la această distanță, cine poate spune?

Observând încruntarea încruntată a lui Edur, Tanal se înclină înaintea lui Bruthen și Karos și a mers cei cincisprezece pași până la linie. S-a ghemuit pentru a examina silueta culcată, apoi s-a îndreptat. 'El traieste.'

— Atunci trezește-l! porunci Karos. Vocea lui, când a fost ridicată, a devenit stridentă, suficient de mult pentru a face un ascultător nebun să tresară, adică dacă

Supraveghetorul a fost martor la acea reacție instinctivă. Asemenea erori nepăsătoare s-au întâmplat o singură dată.

Tanal lovi cu piciorul în prizonier până când bărbatul reuși să suspine sec și răgușit. — Pe picioarele tale, trădătoare, spuse Tanal pe un ton liniștit. — O cere supraveghetorul. Stai, sau voi începe să sparg oase în acel sac jalnic pe care îl numești cadavru.

A privit cum prizonierul se zbătea în picioare.

'Apa, va rog.'

— Nici un alt cuvânt de la tine. Îndreptați-vă, înfrunțați-vă crimele. Ești Letherii, nu-i așa? Arată-i invitatului nostru Edur sensul asta.

Tanal s-a întors apoi spre Karos și Bruthen.

Supraveghetorul începuse să vorbească. „... asocieri cunoscute cu elemente divergente în Colegiul Medicilor - a recunoscut el. Deși nu pot fi puse crime specifice la picioarele acestui bărbat, este clar că...

— Următorul, interveni Bruthen Trana.

Karos închise gura, apoi zâmbi fără să-și arate dinții. 'Desigur. Următorul este un poet, care a scris și a distribuit un apel la revoluție. Nu neagă nimic și, într-adevăr, puteți vedea sfidarea lui stoică chiar și de aici.

— Și cel de lângă el?

— Proprietarul unui han, a cărui cârciumă era frecventată de elemente nedorite - soldați dezamăgiți, de fapt - și doi dintre ei se numără printre acești deținuți. Am fost informați despre revoltă de o curvă onorabilă...

— O curvă onorabilă, supraveghetor? Edurul a zâmbit pe jumătate.

Karos clipi. — De ce, da, Bruthen Trana.

— Pentru că a informat despre un hangiu.

— Un hangiu angajat în trădare...

— Este mai probabil să ceară o reducere prea mare a câștigurilor ei. Continuă și, te rog, păstrează scurte descrierile tale ale crimelor.

— Desigur, spuse Karos Invictad, sceptrul lovindu-i ușor umărul moale, ca o bătă care măsoară un marș lent.

Tanal, stând lângă comandantul său, a rămas atent în timp ce supraveghetorul își relua raportul despre încălcările specifice ale acestor Letherii. Cei optsprezece prizonieri erau reprezentări corecte ale celor peste trei sute înlanțuite în celule sub pământ. Un număr decent de arestări pentru această săptămână, a reflectat Tanal. Și pentru cei mai flagranti trădători dintre ei au așteptat înecurile. Din cei trei sute douăzeci și ceva de ani, o treime

erau destinate să meargă pe fundul canalului, împovărați de greutatea zdrobitoare. Casele de pariuri se plâneau zilele acestea, deoarece nimeni nu a mai supraviețuit calvarului. Bineînțeles, nu s-au plâns prea tare, deoarece adevărații agitatori dintre ei și-au riscat propria înecare – nu a fost nevoie decât de câțiva dintre aceștia de la început pentru a amuza protestele celorlalți.

Acesta era un detaliu pe care Tanal ajunsese să-l aprecieze, una dintre legile perfecte ale constrângerii și controlului lui Karos Invictad, subliniată din nou și din nou în vastul tratat pe care supraveghetorul îl redacta despre subiectul cel mai drag inimii lui. Luați orice segment de populație, impuneți definiții stricte, dar clare cu privire la caracteristicile lor particulare, apoi vizati-le pentru conformitate. Mituiți pe cei slabi pentru a-i expune pe cei puternici. Omorâți-i pe cei puternici, iar restul sunt ai tăi. Treceți la următorul segment.

Căsele de pariuri fuseseră ținte ușoare, din moment ce puțini oameni îi plăceau – în special jucătorii înveterați, iar dintre aceștia erau din ce în ce mai mulți cu fiecare zi care trecea.

Karos Invictad și-a încheiat ectenia. Bruthen Trana dădu din cap, apoi se întoarse și părăsi complexul.

De îndată ce a dispărut din vedere, Supraveghetorul o înfruntă pe Tanal. — O rușine, spuse el. — Acei inconștienți. 'Da domnule.'

O schimbare de capete pe peretele exterior.
Imediat, domnule.

— Acum, Tanal Yathvanar, înainte de orice altceva, trebuie să vii cu mine. Va dura doar un moment, apoi te vei putea întoarce la sarcinile pe care le ai la îndemână.

S-au întors în clădire, pașii scurți ai supraveghetorului forțându-l pe Tanal să încetinească din nou și din nou în timp ce se îndreptau spre biroul lui Karos.

Cel mai puternic om de lângă Împărat însuși își privește din nou locul în spatele biroului. A ridicat cușca cu ace de bronz, a mutat vreo duzină într-o rafală de mișcări precise, iar puzzle-ul s-a prăbușit. Karos Invictad îi zâmbi lui Tanal, apoi aruncă obiectul pe birou. — Trimite o misivă lui Senorbo în Bluerose. Informați-l despre timpul necesar pentru a găsi o soluție, apoi adăugați, de la mine la el, că mi-e teamă că își pierde atingerea.

'Da domnule.'

Karos Invictad întinse mâna după un pergament. — Acum, care a fost procentul pe care l-am convenit asupra

interesului meu în Hanul șarpelui cu burtă?

— Cred că Rautos a indicat patruzeci și cinci, domnule.

'Bun. Chiar și așa, cred că este în regulă o întâlnire cu Master of the Liberty Consign. Mai târziu în această săptămână va fi. Cu toate încasările noastre din ultima vreme, încă mai avem o ciudată lipsă de monede reale și vreau să știu de ce.

— Domnule, cunoașteți suspiciunile lui Rautos Hivanar în această privință.

'Neclar. Va fi încântat să afle că acum sunt pregătit să ascult cu mai multă atenție suspiciunile menționate. Astfel, două probleme pe ordinea de zi. Programati întâlnirea pentru durata unui clopoțel. Oh, și un ultim lucru, Tanal.

— Domnule?

— Frate Trana. Aceste vizite săptămânale. Vreau să știu, este obligat? Este aceasta o formă Edur de nemulțumire sau pedeapsă regală? Sau nemernicii sunt cu adevărat interesați de ceea ce facem noi? Bruthen nu face niciun comentariu, niciodată. Nici măcar nu întreabă ce pedepse urmează judecăților noastre. În plus, nerăbdarea lui grosolană mă obosește. Poate că merită să-l investigăm.

Sprâncenele lui Tanal se ridicară. — Să investighezi un Tiste Edur?

— În liniște, desigur. Desigur, ei ne dau vreodată aparența unei loialități de necontestat, dar nu pot să nu mă întreb dacă sunt cu adevărat imuni la sediție în rândul lor.

— Chiar dacă nu sunt, domnule, cu respect, sunt patriotii organizația potrivită...

— Patriotiștii, Tanal Yathvanar, spuse Karos tăios, dețin carta imperială de supraveghere a imperiului. În acea carte nu se face nicio distincție între Edur și Letherii, doar între loiali și neloiali.'

'Da domnule.' '

— Acum, cred că ai sarcini care te așteaptă.

Tanal Yathvanar se înclină, apoi ieși din birou cu pași mari. * * *

Proprietatea domina un raft de teren pe malul de nord al râului Lether, la patru străzi la vest de canalul Quillas. Pereții în trepte care îi marcau limitele își croiau drum în jos pe șanț, extinzându-se în stâlpii de apă pentru a ușura remorcherul curentului - mai mult de două lungimi de barcă. Chiar dincolo se ridicau doi stâlpi de acostare. Au fost inundații în acest sezon. O întâmplare rar întâlnită în secolul trecut, a notat Kautos Hivanar în timp ce răsfoia

Compendiul Moșiei - un volum de familie de note și hărți care înregistrează cei opt sute de ani de sânge Hivanar pe acest pământ.

Se lăsă pe spate în scaunul de pluș și, cu o slăbiciune contemplativă, își termină ceaiul de balăt.

Administratorul casei și agentul principal, Venitt Sathad, făcu un pas în tăcere pentru a returna Compendiul pe cufărul din lemn și fier scufundat în podea sub masa cu hărți, apoi puse la loc scândurile de podea și desfășura covorul deasupra locului. Sarcinile lui terminate, se dădu înapoi pentru a-și relua poziția lângă ușă.

Rautos Hivanar era un bărbat mare, cu tenul plin de culoare, trăsăturile robuste. Prezența lui tindea să domine o cameră, oricât de spațioasă ar fi. Acum stătea în biblioteca proprietății, cu pereții rafturi până în tavan. Pergamente, tablite de lut și cărți legate au umplut fiecare spațiu disponibil, învățătura adunată a o mie de cărturari, dintre care mulți au purtat

H ivanar nume.

Ca cap al familiei și supraveghetor al vastelor sale exploatații financiare, Rautos Hivanar era un om ocupat, iar astfel de pretenții asupra intelectului său se dublasera de la cucerirea Tiste Edur - care declanșase formarea și recunoașterea oficială a Liberty Consign, o asociație de cele mai bogate familii din Imperiul Lether - în moduri pe care nu le-ar fi putut imagina niciodată înainte. I-ar fi greu să explice cum a găsit toate astfel de activități obositoare sau enervante. Cu toate acestea, asta deveniseră, chiar dacă suspiciunile lui se transformau încet, treptat în certitudini; chiar dacă a început să perceapă că, undeva acolo, exista un inamic - sau dușmani - aplecați asupra sarcinii singulare a sabotajului economic. Nu o simplă delapidare, o activitate cu care personal era foarte familiarizat, ci ceva mai profund, atotcuprinzător. Un dușman. Pentru toți cei care i-au susținut Rautos Hivanar și Liberty Consign de care era Stăpân; într-adevăr, pentru toți cei care susțineau imperiul însuși, indiferent cine stătea pe tron, indiferent chiar și de acei barbari sălbatici și mizerabili care acum se făceau chiar la vârful societății Letherii, ca niște ghioce cu pene cenușii în vârful unui tezaur de băleți.

O astfel de înțelegere, din partea lui Rautos Hivanar, ar fi declanșat odată un răspuns cel mai zelos în el. Numai amenințarea ar fi trebuit să fie suficientă pentru a declanșa o vânătoare viguroasă, iar noțiunea de agenție cu un astfel

de scop diabolic - unul, a fost nevoit să admită, ghidat de cel mai subtil geniu - ar fi trebuit să însufleteze jocul până când urmărirea lui a dobândit puterea de a obsesie.

În schimb, Rautos Hivanar s-a trezit căutând notări printre registrele prăfuite pentru dovezi ale inundațiilor din trecut, urmărind un mister cu totul mai banal care ar interesa doar o mână de academicieni mormăitori. Și asta, recunoștea el adesea pentru sine, era ciudat. Cu toate acestea, constrângerea a căpătat putere, iar noaptea stătea întins lângă masa culcată, învelită de sudoare, care i-a fost soția de treizeci și trei de ani și își găsea gândurile lucrând neîncetat, luptându-se împotriva curenților curgerii ciclice a timpului, căutând să-și urce. înapoi, cu toate sensibilitățile lui, în epocile trecute. În cautarea. Caut ceva...

Oftând, Rautos puse jos cana goală, apoi se ridică.

În timp ce se îndrepta spre ușă, Venitt Sathad - a cărui linie de familie fusese îndatorată Hivanarilor de șase generații - a făcut un pas înainte pentru a recupera fragila Cupă, apoi a pornit în urma stăpânului său.

În incinta de pe malul apei, de-a lungul mozaicului înfățișând investitura lui Skoval Hivanar ca Ceda imperială în urmă cu trei secole, apoi coborând scările de piatră puțin adânci până la ceea ce, în vremuri mai uscate, era grădina de jos cu terasă.

Dar curenții râului se învârtiseră aici, furând pământ și plante, expunând un aranjament foarte ciudat de bolovani așezați ca o stradă pietruită, încadrați în stâlpi de lemn aranjați dreptunghi, stâlpii puțin mai mult decât cioturi putrezite acum, ridicându-se din viitura. bazine rămase.

La marginea nivelului superior, muncitori, sub îndrumarea lui Rautos, folosiseră parapeturi de lemn pentru a-l împiedica să se prăbușească, iar într-o parte stătea o roabă plină cu multitudinea de obiecte curioase care fuseseră expuse de viitură. Aceste obiecte împânziseră podeaua pietruită.

În total, gândi Rautos, un mister. Nu exista nicio înregistrare că grădina de pe terase inferioară ar fi altceva decât ceea ce era, iar notațiile de la proiectantul grădinii - de la scurt timp după finalizarea clădirilor principale ale proprietății - indicau că malul de la acel nivel nu era altceva decât nămol antic de inundații.

Lutul a păstrat lemnul, cel puțin până de curând, așa că nu se știa cu cât timp în urmă fusese construită construcția ciudată. Singurul indiciu al vechimii sale a stat cu

obiectele, toate fiind fie din bronz, fie din cupru. Nu arme, așa cum s-ar putea găsi asociate cu o tumulă, și dacă unelte, atunci acestea erau pentru activități uitate de mult, deoarece nici un singur muncitor pe care Rautos nu l-a adus în acest loc nu a reușit să înțeleagă funcția acestor articole - nu semănau cu unelte cunoscute. , nu pentru prelucrarea pietrei, nici a lemnului, nici la prelucrarea produselor alimentare.

Rautos a strâns unul și l-a examinat, cel puțin pentru a suta oară. Bronz, lut turnat - flansa era clar vizibilă - obiectul era lung, rotunjit, dar îndoit aproape în unghi drept. Inciziile formau un model hașurat în cruce în jurul cotului. Niciunul dintre capete nu a afișat vreun mijloc de atașare - nu era, prin urmare, destinat ca parte a unui mecanism mai mare. Își ridică greutatea considerabilă în mână. Era ceva dezechilibrat în asta, în ciuda cotului plasat central. L-a pus jos și a tras o foaie circulară de cupru, mai subțire decât stratul de ceară de pe tableta unui scriitor. Înnegrite de contactul cu argilele, totuși abia acum marginile dând semne de verdeată. Nenumărate găuri fuseseră perforate prin foaie, fără un model anume, totuși fiecare gaură era perfect uniformă, perfect rotundă, fără nicio buză care să indice din ce parte fusese perforată.

— Venitt, spuse el, avem o hartă care să înregistreze locațiile precise ale acestor obiecte când au fost găsite inițial?

— Într-adevăr, Maestre, cu doar câteva excepții. L-ai examinat cu o săptămână în urmă.

'Am făcut? Foarte bine. Pune-o încă o dată pe masa din bibliotecă, în după-amiaza asta.

Ambii bărbați s-au întors când supraveghetorul porții a apărut din pasajul lateral îngust de-a lungul părții stângi a casei. Femeia se opri la zece pași de Rautos și se înclină. — Maestre, un mesaj de la supraveghetorul Kards Invictad.

— Foarte bine, răspunse Rautos distras. — Mă voi ocupa de asta într-o clipă. Mesagerul așteaptă un răspuns?

'Da domnule. El este în curte.

— Vezi că se oferă băuturi răcoritoare.

Privitorul s-a înclinat apoi a plecat.

— Venitt, cred că trebuie să te pregătești să faci o călătorie în numele meu.

'Maestru?'

— În cele din urmă, supraveghetorul percepe amploarea amenințării.

Venitt Sathad nu spuse nimic.

— Trebuie să călătorești în orașul Drene, spuse Rautos, cu ochii din nou ațintiti asupra construcției misterioase care domina terasa inferioară. „Consignul necesită un raport cât mai specific al pregătirilor de acolo. Din păcate, propriile misive ale Factorului se dovedesc nesatisfăcătoare. Am nevoie de încredere în aceste chestiuni, dacă vreau să aplic cea mai deplină concentrare asupra amenințării aflate la îndemână.

Din nou, Venitt nu a vorbit.

Rautos se uită la râu. Bărci de pescari s-au adunat în golful de vizavi, doi negustori atrăgându-se spre docurile principale. Unul dintre ei, purtând steagul familiei Esterrict, părea avariat, posibil de incendiu. Rautos și-a îndepărtat murdăria de pe mâini și s-a întors, făcându-și drum înapoi în clădire, servitorul său căzând în spatele lui.

— Mă întreb, ce se află sub acele pietre?

'Maestru?'

— Nu contează, Venitt. Mă gândeam cu voce tare.

Tabăra Awl'dan fusese atacată în zori de două trupe din cavaleria Bluerose a lui Atri-Preda Bivatt. Două sute de lăncieri iscusiți călare într-un vârtej de panică, în timp ce figurile ieșeau din colibe de ascuns, în timp ce câinii de război crescuți de drene, sosind cu câteva clipe înaintea soldaților cai, se închideau pe haita de păstor Awl și câini dray și în momente cele trei rase de fiare au fost blocate într-o bătălie vicioasă.

Războinicii Awl erau nepregătiți și puțini au avut timp să-și găsească armele înainte ca lăncii să iasă în mijlocul lor. În câteva momente, măcelul s-a extins pentru a cuprinde bătrâni și copii. Cele mai multe dintre femei s-au luptat alături de rudele lor de sex masculin și de soțul, sora și fratele lor, murind împreună într-o ultimă amestecare de sânge.

Logodna dintre Letherii și Awl a luat toate două sute de bătaii ale inimii. Războiul dintre câini a fost mult mai îndelungat, căci câinii păstori - deși mai mici și mai compacti decât atacatorii lor - erau rapizi și nu mai puțin vicioși, în timp ce drayurile, crescute pentru a trage căruțele vara și săniile iarna, erau comparabile cu rasa drenă. Antrenați să ucidă lupi, drays s-au dovedit mai mult decât un meci pentru câinii de război, iar dacă nu ar fi fost lăncierii care făceau sport să omoare fiarele cu pielea pestriță, bătălia s-ar fi transformat. Așa cum a fost, haita Awl s-a desprins în cele din urmă, supraviețuitorii fugind pe

câmpie, spre est, câțiva câini dreni urmărind înainte de a fi rechemăți de mânuitorii lor.

În timp ce lăncii au descălecat pentru a se asigura că nu exista supraviețuitori printre Awl, alții au plecat să adune turmele de myrid și rodara în valea următoare.

Atri-Preda Bivatt stătea călare pe armăsarul ei, luptându-se să stăpânească fiara cu mirosul de sânge atât de greu în aerul dimineții. Alături de ea, stând stânjenit și disconfort pe o sa necunoscută, Brohl Handar, proaspăt numitul Tiste Edur Supraveghetor al orașului Drene, i-a urmărit pe Letherii prădând sistematic tabăra, dezbrăcând cadavrele goale și scoțând cuțitele. Awl și-a legat bijuteriile, în cea mai mare parte aurului, în împletiturile părului lor, forțându-i pe Letherii să taie acele părți ale scalpului pentru a-și revendica prada. Bineînțeles, această mutilare a fost mai mult decât oportunitatea, pentru că ea fusese extinsă la colectarea de benzi de piele care fuseseră decorate cu tatuaje, stilul particular al Awl, bogat în culoare și adesea conturat în fir de aur cusut. Aceste trofee împodobeau scuturile rotunde ale multor lăncieri.

Turmele capturate aparțineau acum Factorului din Drene, Letur Anict, iar în timp ce Brohl Handar privea sutele de mirede venind peste deal, hainele lor negre de lână făcându-le să pară ca niște bolovani în timp ce se revărsau pe versantul dealului, era clar că bogăția tocmai creștea substanțial. Rodara mai înaltă a urmat, cu spatele albastru și cu gâtul lung, cu cozile lungi zvârnâindu-se aproape de panică, în timp ce câinii de pe flancurile turmei se scufundau în atacuri de simulare din nou și din nou.

Respirația suieră din dinții lui Atri-Preda. — Unde este omul Factorului, oricum? Nenorocitele alea de rodara o să facă fugă. Locotenent! Rugați-i pe mânuitori să-și cheme câinii! Grabă!' Femeia și-a desfăcut cărma, a tras-o și a pus-o deasupra cornului șei. Se uită la Brohl. — Iată-l, supraveghetor.

— Deci, aceștia sunt Awl.

Ea s-a strâmbat, și-a întors privirea. O tabără mică după standardele lor. Șaptezeci de adulți.

— Totuși, turme mari.

Grimasa ei a devenit o încruntare. — Au fost cândva mai mari, supraveghetor. Mult mai mare.'

— Înțeleg atunci că această campanie a ta reușește să-i alunge pe acești infractori.

— Nu campania mea. Ea părea să prindă ceva în expresia lui, pentru că a adăugat: — Da, desigur, comand

fortele expediționare, supraveghetor. Dar primesc ordinele mele de la Factor. Și, strict vorbind, Awl nu sunt infractori.

— The Factor susține altfel.

„Letur Anict este foarte bine cotate în Liberty Consign”.

Brohl Handar o studie pe femeie o clipă, apoi spuse: — Nu toate războaiele se duc pentru bogăție și pământ, Atri-Preda.

— Trebuie să nu fiu de acord, supraveghetor. Nu ați invadat Tiste Edur preventiv, ca răspuns la amenințarea percepută de teren și resurse pierdute? Asimilarea culturală, sfârșitul independenței tale. Nu există nicio îndoială în mintea mea, continuă ea, că noi, Letherii, am căutat să distrugem civilizația voastră, așa cum făcusem deja cu Tarthenalul și cu mulți alții. Și așa, un război economic.

— Nu mă surprinde, Atri-Preda, că oamenii tăi au văzut-o așa. Și nu mă îndoiesc că astfel de preocupări erau prezente în mintea Regelui Vrajitor. Te-am cucerit pentru a supraviețui? Poate.' Brohl s-a gândit să spună mai multe, apoi a clătinat din cap, uitându-se cum patru câini se apropiau de un câine de vite rănit. Fiara șchiopătă a ripostat, dar a fost în curând la pământ, lovind cu piciorul, apoi tăcută și șchiopătată în timp ce gardienii îi rupseră burta.

Bivatt a întrebat: „Te-ai întrebat vreodată, supraveghetor, care dintre noi a câștigat cu adevărat acel război?”

El îi aruncă o privire întunecată. 'Nu, eu nu. Cercetașii tăi nu au găsit alte semne de Awl în această zonă, înțeleg. Deci acum Factorul va consolida revendicarea Letherilor în mod obișnuit?

Atri-Preda dădu din cap. „Avanposturi. Forturi, drumuri înălțate. Coloniștii vor urma.

— Și apoi, Factorul își va extinde intențiile lăcomice, încă mai spre est.

— După cum spui tu, supraveghetor. Desigur, sunt sigur că recunoști și achizițiile cadou Tiste Edur. Teritoriul imperiului se extinde. Sunt sigur că împăratul va fi mulțumit.

Aceasta a fost a doua săptămână a lui Brohl Handar ca guvernator al Drenei. Erau puțini Tiste Edur în acest colț îndepărtat al imperiului lui Rhulad, mai puțin de o sută, și doar cei trei membri ai personalului lui erau din propriul trib al lui Brohl, Arapay. Anexarea lui Awl'dan prin ceea ce a echivalat cu un genocid total începuse cu ani în urmă - cu

mult înainte de cucerirea Edur - iar detaliile guvernării în îndepărtatul Letheras păreau să nu aibă nicio relevanță pentru această campanie militară. Brohl Handar, patriarhul unui clan devotat vânătorii de foci cu colți, se întreba - nu pentru prima dată - ce face aici.

Comanda Titulară în calitate de Supraveghetor părea să implice puțin mai mult decât observație. Adevărata putere de guvernare a fost cu Letur Anict, Factorul lui Drene, care „este foarte bine clasat în Liberty Consign”. Un fel de breaslă de negustori, aflase el, deși habar n-avea ce anume este eliberator la această organizație misterioasă. Doar dacă, desigur, nu era libertatea de a face ce le place. Inclusiv folosirea trupelor imperiale pentru a ajuta la dobândirea tot mai multă bogăție.

— Atri-Preda.

— Da, supraveghetor?

„Aceste Awl-se ripostează? Nu, nu așa cum au făcut astăzi. Adică, fac raiduri? Își grupează războinicii pe calea unui război total?”

Părea inconfortabil. — Supraveghetor, există două... ei bine, niveluri, la asta.

— Niveluri. Ce înseamna asta?

— Oficial și... neoficial. Este o chestiune de percepție.

'Explica.'

„Convingerea oamenilor de rând, așa cum a fost promulgată prin agenții imperiale, este că Awl s-au aliat cu Ak'ryn la sud, precum și D'rhasilhani și cele două regate Bolkando și Saphinand - pe scurt, toate teritoriile care se învecinează cu imperiul - creând o forță beligerantă, bellicioasă și potențial copleșitoare - Hoarda Conspirației Bolkando - care amenință toate teritoriile estice ale Imperiului Lether. Este doar o chestiune de timp până când acea hoardă să fie complet asamblată, după care va mărșălui. În consecință, fiecare atac lansat de armata Letherii servește la diminuarea numărului pe care Awl poate contribui și, în plus, pierderea de animale valoroase, la rândul său, slăbește sălbaticii. Foametea poate gestiona ceea ce săbiile singure nu pot - întregul prăbușire a Awl.

'Înteleg. Și versiunea neoficială?’

Ea aruncă o privire spre el. — Nu există nicio conspirație, supraveghetor. Fără alianță. Adevărul este că Awl continuă să se aprindă între ei - până la urmă pământul lor de pășunat se micșorează. Și îi disprețuiesc pe Ak'ryn și D'rhasilhani și probabil că nu au întâlnit niciodată pe nimeni din Bolkando sau Saphinand. Ea a

ezitat, apoi a spus: „Ne-am ciocnit cu o companie de mercenari de vreun fel, după două luni – bălălia dezastruoasă care a stimulat numirea ta, bănuiesc. Numărau poate șapte sute, iar după o jumătate de duzină de lupte am condus o forță de șase mii de Letherii în urmărire. Supraveghetor, am pierdut aproape trei mii de soldați în acea bălălie finală. Dacă nu pentru magii noștri... Ea clătină din cap. — Și încă habar nu avem cine au fost.

Brohl o studie pe femeie. Nu știa nimic despre o astfel de ciocnire. Motivul numirii lui? Poate. — Versiunea oficială despre care ai vorbit mai devreme – minciuna – justifică sacrificarea Awl, în ochii oamenilor de rând. Toate acestea servesc bine dorinței Factorului de a se face și mai bogat. Văd. Spune-mi, Atri-Preda, de ce are nevoie Letur Anict de tot aurul acela? Ce face cu el?

Femeia a ridicat din umeri. "Aurul este putere",

— Putere asupra cui?

— Oricine și toată lumea.

— Cu excepția Tiste Edur, care sunt indiferenți față de ideea de bogăție a Letherilor.

Ea a zâmbit. Ești, supraveghetor? Încă?

'Ce vrei să spui?'

— Există Hiroth în Drene – da, i-ai întâlnit. Fiecare pretinde rudenie cu Împăratul și, în baza acestei pretenții, au stăpânit cele mai frumoase moșii și pământ. Au sute de Îndatorați ca sclavi. În curând, probabil, va fi Tiste Edur printre membrii Liberty Consign.

Brohl Handar se încruntă. Pe o creastă îndepărtată stăteau trei câini Awl, doi tari și un câine de vite mai mic, privind cum turmele erau împinse prin tabăra distrusă – vitele urlând în duhoarea sângelui vărsat și a deșeurilor. A studiat cele trei siluete de pe creastă. Unde ar merge ei acum, se întrebă el. — Am văzut destule. Își trase calul, prea strâns de frâiele, iar capul fiarei se răsti și ea pufni, dându-se înapoi când se întoarse. Brohl se strădui să-și mențină echilibrul.

Dacă Atri-Preda era amuzată, era suficient de înțeleaptă să nu o arate.

Pe cerul deasupra capului, apăruseră primele păsări carii,

Râul South Jasp, unul dintre cei patru afluenți ai râului Lether care cobora din Munții Bluerose, era flancat pe malul său sudic de un drum înălțat care, la mică distanță în față, își începea urcarea lungă către pasul de munte, dincolo de care se întindea vechiul regat Bluerose, acum

supus Imperiului Letherii. South Jasp alerga repede aici, impulsul coborârii sale sălbatice din munți neîncetinit încă de câmpia vastă pe care se trezi acum să o traverseze. Apa înghețată a bătut peste bolovani uriași lăsați în urmă de ghețari dispăruți de mult, aruncând în aer o ceață rece și amară, care plutea în nori peste drum.

Silueta singuratică care îi aștepta pe cei șase războinici Tiste Edur și anturajul lor era dacă ceva mai înaltă decât orice Edur, totuși subțire, învelită într-o mantie neagră de piele de focă, cu gluga ridicată. Doi baldrici îi încrucișau pieptul, de care atârnavă două săbii lungi de Letherii, iar câteva fire de păr alb și lung care se smulseseră în vânt erau acum ude, lipite de gulerul mantiei.

Pentru Merude Edur care se apropia, chipul din acel capac părea palidă ca moartea, de parcă un cadavru tocmai s-ar fi târât eliberat de râul amortit, ceva înghețat de mult în ramurile cu vene albe ale munților care îi așteptau.

Războinicul principal, un veteran al cuceririi lui Letheras, a făcut semn camarazilor săi să se oprească, apoi a pornit să vorbească cu străinul. Pe lângă ceilalți cinci Edur, mai erau zece soldați Letherii, două căruțe împovărate și patruzeci de sclavi încătușați unul la altul într-un rând în spatele celui de-al doilea vagon.

— Îți dorești companie, a întrebat Merudele, strâmbându-se pentru a vedea mai mult din acel chip umbrit, „pentru urcarea spre pas? Se spune că rămân bandiți și renegați în înălțimile de dincolo.

— Sunt propria mea companie.

Vocea era aspră, accentul arhaic.

Merude se opri la trei pași depărtare. Putea să vadă mai mult din acea față, acum. Trăsături Edur, mai mult sau mai puțin, totuși albe ca zăpada. Ochii erau... enervante. Roșu ca sângele. — Atunci de ce ne blochezi calea?

— Ai capturat doi Letherii în urmă cu două zile. Sunt ale mele.'

Merude a ridicat din umeri. — Atunci ar fi trebuit să-ți noaptea cu lanțuri, prietene. Acești Îndatorați vor rula cu orice ocazie. Din fericire pentru tine că i-am capturat. Oh, da, bineînțeles că le voi întoarce în grija ta. Cel puțin fata - bărbatul este un sclav scăpat din Hiroth, sau așa arată tatuajele lui. O înecare îl așteaptă, vai, dar voi lua în considerare să-ți ofer un înlocuitor. În orice caz, fata, cât de tânără este, este valoroasă. Am încredere că poți gestiona costul recuperării ei.

— Le voi lua pe amândouă. Și nu-ți plătește nimic.

Incruntat, Merudeul spuse: — Ai fost neglijent să-i pierzi. Am fost harnici în a le recaptura. În consecință, așteptăm compensații pentru eforturile noastre, așa cum ar trebui să vă așteptați la un anumit cost pentru neatenția dumneavoastră.

— Dezlănțuiește-le, spuse străinul.

'Nu. Ce trib ești? Ochii, încă ațintiți neclintiti asupra ai lui, păreau profund... morți. — Ce să întâmplat cu pielea ta? La fel de mort ca al împăratului. 'Cum te numești?'

— Dezlănțuiește-le acum.

Merudele clătină din cap, apoi răsese - puțin slab - și făcu cu mâna camarazilor săi înainte, în timp ce începu să-și deseneze școala.

Neîncrederea față de absurditatea provocării i-a încetinit efortul. Armă era la jumătate din teacă, când una dintre săbiile lungi ale străinului a fulgerat din teacă și a deschis gâtul lui Edur.

Strigând de furie, ceilalți cinci războinici și-au tras lamele și s-au repezit înainte, în timp ce cei zece soldați Letherii i-au urmat repede exemplul.

Străinul îl privi pe conducător mototolindu-se la pământ, sângele țâșnind sălbatic în ceața râului coborând pe drum. Apoi și-a dezvelit cealaltă sabie lungă și a pășit să-i întâmpine pe cei cinci Edur. O ciocnire de fier și dintr-o dată cântau cele două arme Letherii din mâinile străinului, un timbru în creștere cu fiecare lovitură pe care o absorbeau.

Doi Edur s-au împiedicat înapoi în același timp, ambii răniți de moarte, unul în piept, celălalt cu o treime din craniu tăiată. Acesta din urmă s-a întors pe măsură ce luptele continuau, întinzându-se în jos pentru a colecta fragmentul de scalp și os, apoi a mers beat înapoi pe drum.

Un alt Edur a căzut, cu piciorul stâng tăiat de sub el. Cei doi rămași s-au dat repede înapoi, țipând la Letherii care acum ezitau la trei pași în spatele luptei.

Străinul a apăsas înainte. El a oprit o lovitură de la Edur din dreapta cu sabia lungă în mâna stângă, glisând lama sub apoi peste, trăgând-o spre stânga înainte ca o răsucire a încheieturii sale să smulgă arma din mâna atacatorului; apoi o lovitură de braț drept a lui i-a îngropat vârful în gâtul Edurului. În același timp, se întinse cu sabia lungă în mâna dreaptă, făcându-se sus. Ultimul Edur se lăsă pe spate pentru a evita acea sondă, încercând o tăietură cu scopul de a tăia încheietura străinului. Dar sabia lungă se scufundă apoi cu dibăcie, îndepărtând sticlă,

chiar în momentul în care vârful urcă în orbită ochiului drept al războinicului, rupând oasele orbitale delicate în drum spre creier anterior.

Înaintând între cei doi Edur care cădeau, străinul i-a tăiat pe cei mai apropiați doi Letherii - moment în care cei opt rămași s-au spart și au fugit, pe lângă vagoane - unde șoferii ei înșiși se înghesuiau în abandon panicați - și apoi alături de șirul de prizonieri care se uitau. Fugând, aruncând armele departe, pe drum.

În timp ce un Letherii în special se mișca în fața unuia dintre sclavi, un picior ia dat afară, împiedicându-l pe bărbat, și i se părea că lanțul s-a zvârcolit atunci, în timp ce sclavul din ambuscadă a sărit deasupra nefericitului Letherii, lanțul slăbit înfășurându-se în jurul gâtului, înaintea sclavului a tras-o întins. Picioarele lovite cu piciorul, brațele lovite și mâinile gheare, dar sclavul nu s-a lăsat, iar în cele din urmă luptele gardianului au încetat.

Ruina Silchas, cu săbiile ascuțite în mâini, s-a dus până unde Udinaas a continuat să sugrume cadavrul. „Poți să te oprești acum”, a spus albinos Tiste Andii.

— Pot, spuse Udinaas printre dinții strânși, dar nu voi face. Nenorocitul ăsta a fost cel mai rău dintre ei. Cel mai rău.

— Chiar și acum sufletul lui se îneacă în ceață, spuse Silchas Ruin, întorcându-se când două siluete ieșeau din tufișul care căptușea șanțul de pe partea de sud a drumului.

— Continuă să-l sufoci, spuse Kettle, de unde era înlănțuită mai departe pe linie. — M-a rănit, ăla.

— Știu, spuse Udinaas cu o voce zgomotoasă. 'Știu.'

Silchas Ruin se apropie de Kettle. "Te-a rănit. Cum?"

„Modul obișnuit”, a răspuns ea. — Cu chestia între picioare.

— Și ceilalți Letherii?

Fata clătină din cap. — Tocmai s-au uitat. Râzând, râzând mereu.

Silchas Ruin sa întors când Seren Pedac a sosit.

Seren a fost înfricoșată de privirea din ochii neobișnuiți ai lui Tiste Andii când Silchas Ruin a spus: „Îi voi urmări pe cei care fug, Acquitor. Și să vă alăturați tuturor înainte de sfârșitul zilei.

Ea și-a întors privirea, privirea ei zărind o clipă pe Fear Sengar, care stătea deasupra cadavrelor Merude Tiste Edur, apoi a mers repede spre câmpia plină de stânci de la sud - unde încă rățăcea Tiste Edur care pierduse o treime.

a craniului său. Dar și această priveliște s-a dovedit prea mișcător. — Foarte bine, spuse ea, mijind acum la căruțe și la caii care stăteau în jugul lor. „Vom continua pe acest drum”.

Udinaas își consumase în cele din urmă furia asupra trupului Letherilor de sub el și se ridică pentru a o înfrunța. — Seren Pedac, cum rămâne cu restul acestor sclavi? Trebuie să-i eliberăm pe toți.

Ea se încruntă. Epuizarea îngreuna gândirea. Luni și luni de ascundere, de fuga, eludând atât Edur cât și Letherii; de a găsi eforturile lor de a se îndrepta spre est blocate din nou și din nou, forțându-i mereu spre nord, iar teroarea nesfârșită care trăia în ea îi alungase toată acuitatea din gândurile ei. Eliberați-i. Da. Dar apoi...

„Doar mai multe zvonuri”, spuse Udinaas, parcă citindu-și gândurile, ca și cum și-ar fi găsit gândurile înainte de a o face. — Sunt multe dintre ele, care ne încurcă vânătorii. Ascultă, Seren, ei știu deja unde suntem, mai mult sau mai puțin. Și acești sclavi vor face tot ce pot pentru a evita recucerirea. Nu trebuie să ne îngrijorăm prea mult pentru ei.

Ea și-a ridicat sprâncenele. — Garantezi pentru colegul tău Îndătorat, Udinaas? Toți care vor refuza șansa de a-și cumpăra drumul liber cu informații vitale, nu?

— Atunci, singura alternativă, spuse el, privind-o cu privirea, este să-i ucizi pe toți.

Cei care ascultau, cei care încă nu au fost doborâți în automate fără minte, și-au ridicat brusc vocea în proclamații și promisiuni, întinzându-se spre Seren, cu lanțurile zgâiind. Ceilalți și-au ridicat privirea înspăimântați, ca un miros de lăpș pe care nu-l puteau vedea. Unii strigau, ascunzându-se în noroiul pietros al drumului.

— Primul Edur pe care l-a ucis, spuse Udinaas, are cheile.

Ruina Silchas mersese pe drum. Abia vizibil în ceață, Tiste Andii a virat în ceva uriaș, înaripat, apoi a ieșit în aer. Seren aruncă o privire spre rândul de sclavi - nimeni nu văzuse asta, a observat ușurată. — Foarte bine, îi spuse ea ca răspuns lui Udinaas și se îndreptă spre locul unde Fear Sengar încă stătea lângă Edur mort.

— Trebuie să iau cheile, spuse ea, ghemuindu-se lângă primul Edur căzut.

— Nu-l atinge, spuse Fear.

Ea ridică privirea spre el. „Cheile-lanțurile-”

— Îi voi găsi, spuse el.

Dând din cap, se îndreptă, apoi se dădu înapoi. Privit cum rostia o rugăciune tăcută, apoi se așeză în genunchi lângă trup. A găsit cheile într-o pungă de piele legată de cureaua războinicului, o pungă care conținea și o mână de pietre lustruite. Frica i-a luat cheile în mâna stângă și a ținut pietrele în palma dreaptă. — Acestea, spuse el, sunt de pe malul Merude. Probabil că le-a strâns când era doar un copil.

„Copiii cresc”, a spus Seren. „Chiar și copacii drepti dau icre ramuri strâmbe”.

— Și ce era defect în acest războinic? a cerut frica, ridicându-i privirea la ea. — El l-a urmat pe fratele meu, la fel ca toți ceilalți războinici din triburi.

— Unii s-au întors în cele din urmă, Frica. Ca și tine.

— Ceea ce m-am îndepărtat de la minciuni în umbra... spre ce mă întorc acum, Achitor. Îmi provoacă acest lucru loialitatea față de Tiste Edur? propriul meu fel? Nu. Este ceva ce toți uitați, în mod convenabil, din nou și din nou. Înțelege-mă, Acquitor. Mă voi ascunde dacă trebuie, dar nu-mi voi ucide propriul popor. Am avut moneda, le-am fi putut cumpăra libertatea...

— Nu Udinaas.

Si-a dezvăluit dinții, nu a spus nimic.

Da, Udinaas, singurul bărbat pe care visezi să-l ucizi. Dacă nu pentru Silchas Ruin... — Tem-te de Sengar, spuse ea. — Ai ales să călătorești cu noi și nu poate exista nicio îndoială - deloc - că Ruina Silchas conduce acest grup slab. Nu-ți plac metodele lui, dacă trebuie, dar numai el te va ajuta. Știi asta.'

Războinicul Hiroth a privit în altă parte, înapoi pe drum, clipind din apa din ochi. — Și cu fiecare pas, costul căutării mele devine mai mare - o datorie pe care ar trebui să o înțelegi bine, achizitor. Modul de a trăi Letherii, poverile de care nu poți scăpa niciodată. Nici să-ți cumperi drumul liber.

Ea întinse mâna după chei.

Le-a pus în mână, nedorind să-i întâlnească ochii.

Nu suntem diferiti de acei sclavi. Ea ridică greutatea fierului zgomotos din mână. Înlănțuite împreună. Totuși... cine deține mijloacele eliberării noastre?

— Unde s-a dus? a întrebat frica.

— Să vâneze Letherii. Am încredere că nu obiectezi la asta.

— Nu, dar ar trebui, Acquitor.

Presupun că ar trebui să fac asta. Ea a pornit unde așteptau sclavii.

Un prizonier de lângă Udinaas se târâse lângă el, iar Seren îi auzi întrebarea în șoaptă: „Ucigașul ăla înalt - ăla era Corbul Alb? A fost, nu-i așa? Am auzit-”

— N-ai auzit nimic, spuse Udinaas, ridicând brațele când Seren se apropia. — Cel cu trei tășuri, îi spuse el. — Da, acela. Errant, ia-ne, ți-ai luat timp.

Ea a lucrat la cheie până când prima cătușă s-a deschis cu un clic. — Voi doi trebuia să furați dintr-o fermă, fără să fiți prinși de urmăritori de sclavi.

„Urmăritorii au tăbărit pe terenul blestemat - nimeni nu ne-a zâmbit în noaptea aceea”.

Ea a deschis cealaltă cătușă și Udinaas a ieșit din linie, frecându-se de bătăturile roșii din jurul încheieturilor sale. Seren spuse: „Frica a căutat să-l descurajeze pe Silchas - știi, dacă cei doi sunt vreun indiciu, nu e de mirare că Edur și Andii au luptat zece mii de războaie”.

Udinaas mormăi când cei doi se îndreptau spre locul unde stătea Kettle. — Frica îi detestă pierderea lui de comandă, spuse el. Că este la un Tiste Andii doar o face mai rău. Încă nu este convins că trădarea a fost invers în toate acele secole în urmă; că Scabandari a fost primul care a scos cuțitul.

Seren Pedac nu spuse nimic. În timp ce se deplasa în fața lui Kettle, se uită în jos la fața pătată de murdărie a fetei, ochii străvechi ridicându-se încet pentru a-i întâlni pe ai ei.

Kettle a zâmbit. 'Mi-a fost dor de tine.'

— Cât de rău ai fost folosit? întrebă Seren în timp ce scotea cătușele mari de fier.

'Pot să merg. Și sângerarea sa oprit. E un semn bun, nu-i așa?

'Probabil.' Dar această discuție despre viol nu era binevenită - Seren avea propriile ei amintiri care o bântuiau în fiecare moment de veghe. — Vor fi cicatrici, Kettle.

„Este greu să fii în viață. Îmi este mereu foame și mă dor picioarele.

Urâsc copiii cu secrete, în special pe cei cu secrete de care nici măcar nu sunt conștienți. Găsiți întrebările potrivite; nu există altă modalitate de a face asta. — Ce te mai deranjează să fii din nou printre cei vii, Kettle? Si cum? De ce?

— Mă simt mic.

Bratul drept al lui Seren a fost smuls de un sclav, un bătrân care a întins mâna după chei cu o speranță jalnică în ochi. Ea i le-a întins. — Eliberează-i pe ceilalți, spuse ea. Dădu din cap energic, zgârâindu-și cătușele. — Acum, îi spuse Seren lui Kettle, acesta este un sentiment pe care trebuie să-l acceptăm cu toții. Prea mare parte din lume sfidează eforturile noastre de a ne conforma la ceea ce ne-ar plăcea. A trăi înseamnă a cunoaște nemulțumirea și frustrarea.'

— Încă vreau să-mi smulg gâturile, Seren. E rău? Cred că trebuie să fie.

La cuvintele lui Kettle, bătrânul s-a micșorat, dublându-și încercările stângace de a se elibera. În spatele lui o femeie înjură de nerăbdare.

Udinaas se urcase pe patul vagonului de plumb și era ocupat să-l jefuiască pentru orice aveau nevoie. Kettle se grăbi să i se alăture.

— Trebuie să ieșim din această ceață, mormăi Seren. — Sunt îmbibat. Ea se îndreptă spre căruță. — Grăbiți-vă cu asta, voi doi. Dacă mai multe companii ne găsesc aici, am putea avea probleme. Mai ales acum că Ruina Silchas a dispărut. Tiste Andii fuseseră motivul singular al supraviețuirii lor până acum. Când s-au ascuns și a ocolit căutătorii au eșuat, cele două săbii ale lui și-au găsit vocea, cântecul ciudat al distrugerii. Corbul Alb.

Trecuse o săptămână de când îi zăriseră ultima dată pe Edur și Letherii care erau în mod clar vânători. Căutând trădătorul, Fear Sengar. Căutând trădătorul, Udinaas. Cu toate acestea, Seren Pedac era uimit - ar fi trebuit să fie armate întregi care să-i urmărească. În timp ce urmărirea a fost persistentă, a fost mai degrabă obținută decât feroce în execuția sa. Silchas menționase, odată, în treacăt, că K'risnanul împăratului lucra cu vrăjitorii rituale, de genul care căuta să ademenească și să prindă în capcană. Și acele capcane îi așteptau spre răsărit și în jurul lui Letheras. Îi putea înțelege pe cei de la est, pentru că ținuturile sălbatice de dincolo de imperiu fuseseră destinația lor tot timpul, unde Frica - din anumite motive nu-i plăcea să explice - credea că va găsi ceea ce căuta; o credință pe care Silchas Ruin nu a respins-o. Dar să înconjoare capitala însăși a derutat-o pe Seren. De parcă lui Rhulad i-ar fi frică de fratele său.

Udinaas sări jos din vagonul de plumb și se îndreptă spre al doilea. — Am găsit monedă, spuse el. 'Multe. Ar

trebui să luăm și noi caii ăștia - îi putem vinde când ajungem de cealaltă parte a trecătoarei.

— Există un fort la pas, spuse Seren. — Poate că nu are garnizoană, dar nu există nicio garanție, Udinaas. Dacă ajungem cu cai - și ei îi recunosc...

— Ocolim acel fort, a răspuns el. 'Noaptea. Nevăzut.'

S-a încruntat, și-a șters apa de pe ochi. — Mai ușor de făcut fără cai. În plus, aceste fiare sunt bătrâne, prea stricate - nu ne vor câștiga prea mult, mai ales în Bluerose. Și când Wyval se va întoarce probabil că vor muri de teroare.

— Wyval nu se întoarce, spuse Udinaas, întorcându-se, cu vocea zgâriind. — Wyval a plecat și atât.

Ea știa că nu ar trebui să se îndoiască de el. La urma urmei, spiritul procreii dragonului locuise în el. Cu toate acestea, nu a existat o explicație evidentă pentru dispariția bruscă a fiarei înaripate, cel puțin nici una pe care Udinaas ar fi avut-o. Wyval fusese plecat de peste o lună.

Udinaas a înjurat de unde s-a ghemuit deasupra patului vagonului. — Nimic aici în afară de arme.

'Arme?'

— Săbii, scuturi și armuri.

— Letherii?

'Da. Calitate medie.

— Ce făceau acești sclavi cu un vagon încărcat de arme?

Ridicând din umeri, coborî înapoi, trecu grăbit pe lângă ea și începu să dezlege caii. „Aceste fiare le-ar fi avut greu la ascensiune”.

— Ruina Silchas se întoarce, spuse Kettle, arătând spre drum.

'A fost rapid.'

Udinaas a râs aspru, apoi a spus: „Proștii ar fi trebuit să se împrăstie, să-l facă să vâneze pe fiecare separat. În schimb, probabil s-au regrupat, ca niște soldați buni proști care erau.

De lângă vagonul din față, Fear Sengar vorbește. Starea ta de spirit este foarte slabă, Udinaas, nu-i așa?

„Ca apa”, a răspuns fostul sclav.

De dragul lui Errant, Frica, nu a ales să-l abandoneze pe fratele său. Tu știi asta. Nici nu este responsabil pentru nebunia lui Rhulad. Deci cât de mult din ura ta pentru Udinaas vine din vinovăție! Cine este cu adevărat vinovat pentru Rhuladl pentru Împăratul O Mie de Morți?

Tiste Andii cu pielea albă a păsit din ceață, o apariție, cu mantia lui neagră sclipind ca pielea de șarpe.

Săbiile învelite încă o dată, înmuiindu-și vocile strigăte de fier reticente să se estompeze, vor persista zile întregi, acum. Cât de mult ura sunetul acela.

Tanal Yathvanar se uită în jos la femeia goală de pe patul lui. Cei care întrebau au muncit din greu pentru ea, căutând răspunsurile pe care le doreau. Era grav ruptă, pielea tăiată și arsă, articulațiile umflate și pete de vânătăi. Abia fusese conștientă când el o folosisese noaptea trecută. Era mai ușor decât curvele și nu l-a costat nimic în afară de asta. Nu prea îl interesa să-și bată femeile, ci doar să le vadă bătute. El a înțeles că dorința lui era perversiune, dar această organizație - Patrioțiștii - era refugiul perfect pentru oameni ca el. Putere și imunitate, o combinație cea mai mortală. Bănuia că Karos Invictad cunoștea foarte bine escapadele de noapte ale lui Tanal și ținea acele cunoștințe ca pe un cuțit învelit.

Nu e că și cum aș fi ucis-o. Nici măcar nu-și va aminti asta. În orice caz, este destinată înecului - ce contează dacă îmi fac ceva plăcere mai întâi? Soldații fac la fel. Visase să devină soldat odată, cu ani în urmă, când în tinerețe se ținuse de noțiuni greșite, romantice, de eroism și libertate neconstrânsă, de parcă prima o justifica pe a doua. Au existat mulți ucigași nobili în istoria lui Lether. Gerun Eberict fusese un astfel de om. El ucisese mii de hoți, hoți și răvășiți, depravați și săraci. El curățise străzile din Letheras și cine nu se complase cu recompense? Mai puțini cerșetori, mai puțini hoți de buzunare, mai puțini fără adăpost și toate celelalte eșecuri decrepite ale epocii moderne. Tanal îl admira pe Gerun Eberict - fusese un om grozav. Ucis de un bandit, craniul i s-a zdrobit până la pulpă - o pierdere tragică, lipsită de sens și crudă.

Într-o zi îl vom găsi pe ucigașul acela.

S-a întors de la femeia înconștientă, și-a ajustat tunica lejeră astfel încât cusăturile umerilor să fie uniforme și drepte, apoi a închis clemele centurii de arme. Una dintre cerințele supraveghetorului pentru toți ofițerii patrioților: centură, pumnal și sabie scurtă. Lui Tanal îi plăcea greutatea lor, autoritatea implicită în privilegiul de a purta arme în cazul în care toți ceilalți Letherii - excluzând soldații - erau interziși prin proclamarea Împăratului.

De parcă ne-am putea răzvrăti. Nebunul blestemat crede că a câștigat acel război. Toate o fac. Barbari idiști.

Tanal Yathvanar se îndreptă spre ușă, ieși pe coridor și se îndreptă spre biroul supraveghetorului. Al doilea sonerie după amiază sună cu o clipă înainte ca el să bată la ușă. O invitație murmură l-a rugat să intre.

L-a găsit pe Rautos Hivanar, Maestrul Liberty Consign, deja așezat în fața lui Karos Invictad. Bărbatul mare părea să umple jumătate din încăpere, iar Tanal observă că supraveghetorul își împinsese propriul scaun cât mai mult în spate, astfel încât acesta să fie înclinat pe pervazul ferestrei. În acest spațiu de pe partea lui a biroului, Karos a încercat o postură de confort afabil.

— Tanal, oaspetele nostru este cel mai insistent cu privire la suspiciunile lui. Suficient pentru a mă convinge că trebuie să acordăm o atenție considerabilă găsirii sursei amenințării.

— Supraveghetor, intenția este răzvrătire sau trădare, sau avem de-a face cu un hoț?

— Un hoț, cred, răspunse Karos, aruncând o privire spre Rautos Hivanar.

Obrajii bărbatului s-au bombat, înainte să scoată un oftat lent. — Nu sunt atât de sigur. La suprafață, parcă ne confruntăm cu un individ obsesiv, consumat de lăcomie și, în consecință, tezaurizează avere. Dar doar ca monedă reală, și de aceea se dovedește atât de dificil să găsești o urmă. Fără proprietăți, fără „mentare, fără încălcare a privilegiilor. Acum, drept consecință subtilă, lipsa de monede este în sfârșit vizibilă, adevărat, nu a avut loc nicio daune efective asupra structurii financiare a imperiului. Inca. Dar, dacă epuizarea continuă, clătină el din cap, vom începe să simțim tensiunea.

Tanal și-a dres glasul, apoi a întrebat: — Stăpâne, ai desemnat agenți ai tăi să investigheze situația?

Rautos se încruntă. „The Liberty Consign prosperă tocmai pentru că membrii săi păstrează convingerea de a fi cei mai puternici jucători dintr-un sistem inatacabil. Încrederea este o calitate foarte fragilă, Tanal Yathvanar. Desigur, câțiva care se ocupă în mod specific de finanțe mi-au adus preocupările lor. Druz Thennict, Barrakta İlk, de exemplu. Dar nu există încă nimic oficial - nicio bănuială adevărată că ceva nu este în regulă. Nici unul dintre ele nu este un prost, însă. Aruncă o privire pe fereastră din spatele lui Karos Invictad. — Ancheta trebuie să fie condusă de patrioți, în cel mai mare secret. Ochii cu pleoapele grele se lăsară în jos, așezându-se asupra

supraveghetorului. — Înțeleg că în ultimul timp ați vizat academicieni și savanți.

O ridicare modestă din umeri și o ridicare a sprâncenelor de la Karos Invictad. — Multele căi ale trădării.

— Unii sunt membri ai unor familii stabilite și respectate din Lether.

— Nu, Rautos, nu cei arestați pe noi.

— Adevărat, dar acele victime nefericite au prieteni, supraveghetor, care la rândul lor au apelat la mine.

— Ei bine, prietene, asta este într-adevăr delicat. Călci acum pe cea mai subțire piele a pământului, cu nimic altceva decât noroi dedesubt. Se așează înainte, încrucișându-și mâinile pe birou. — Dar mă voi uita totuși. Poate că recentul val de arestări a reușit să înăbușe dezamăgirea în rândul celor învățați, sau cel puțin să-i ucidă pe cei mai flagrant din soarta lor.

— Mulțumesc, supraveghetor... Acum, cine vă va conduce investigația?

— Mă voi ocupa personal de asta.

— Venitt Sathad, asistentul meu care mă așteaptă în curtea de dedesubt, poate servi drept legătură între organizația ta și mine în această săptămână; după aceea, voi desemna pe altcineva.

'Foarte bun. Rapoartele săptămânale ar trebui să fie suficiente, cel puțin pentru a începe.

'De acord.'

Rautos Hivanar se ridică, iar după o clipă Karos Invictad îi urma exemplul.

Biroul a fost deodată foarte înghesuit, iar Tanal s-a dat înapoi, supărat de intimidarea pe care o simțea instinctiv crescând în el. Nu am de ce să mă tem de Rautos Hivanar. Nici Karos. Eu sunt confidentul lor, amândoi. Au încredere în mine.

Karos Invictad era la un pas în urma lui Rautos, cu o mână pe spatele bărbatului, când Maestrul deschidea ușa. De îndată ce Rautos a pășit pe hol, Karos a zâmbit și i-a spus câteva ultime cuvinte bărbatului, care a mormăit ca răspuns, iar apoi supraveghetorul a închis ușa și s-a întors cu fața pe Tanal.

— Unul dintre acei academicieni foarte respectați îți pătează acum foile, Yathvanar.

Tanal clipi. „Domnule, a fost condamnată la înecare...”

„Revocați pedeapsa. Fă-o curățare.

— Domnule, s-ar putea să-și amintească...

— O anumită măsură de reținere, spuse Karos Invictad pe un ton rece, ți se cere, Tanal Yathvanar. Arestează niște fiice ale celor deja în lanțuri, la naiba, și distrează-te cu ele. Sunt înțelese?

— Da, domnule. Dacă își amintește...

— Atunci va fi necesară restituirea, nu-i așa? Am încredere că îți ții propriile finanțe în ordine, Yathvanar. Acum, du-te, dă-mi vederea.

Când Tanal închise ușa în urma lui, se strădui să-și tragă respirația. Nenorocitul. Nu a fost nici un avertisment din partea ei, era acolo! A cui greșală a fost toate acestea? Totuși, te gândești să mă faci să plătesc/sau asta. Totul. Blade și Axe te iau, Invictad, nu voi suferi singur.

Nu voi.

— Depravarea deține o anumită fascinație, nu crezi?

'Nu.'

„La urma urmei, cu cât sufletul este mai bolnav, cu atât este mai dulce apariția lui”.

— Presupunând că există unul.

— Există un punct central, sunt sigur de el. Și ar trebui să fie un punct mort, după calculele mele. Poate că punctul de sprijin în sine este defect.

— Ce calcule?

— Ei bine, cele pe care ți-am cerut să le faci pentru mine, desigur. Unde sunt ei?'

— Sunt pe lista mea.

— Și cum calculezi ordinea listei tale?

— Asta nu este calculul pe care l-ai cerut.

'Buna observatie. Oricum, dacă și-ar ține toate picioarele nemișcate, am putea testa corect ipoteza mea.

— Nu vrea și înțeleg de ce. Încerci să-l echilibrezi la mijlocul corpului, dar el a fost conceput să țină acea parte sus, cu toate acele picioare.

— Acestea sunt observații formale? Dacă da, notează-te.

'Pe ce? Am luat placa de ceară la prânz.

— Nu e de mirare că simt că aș putea înghiți o vacă cu sughiț normal. Uite! Hah! E cocotat! Perfect cocotat!'

Ambii bărbați s-au aplecat să-l examineze pe Ezgara, insecta cu un cap la fiecare capăt. Nu era unic, desigur, erau o mulțime în aceste zile, umplând o nișă arcană în miasma complicată a naturii, o nișă care fusese liberă de nenumărate milenii. Picioarele de crenguță rupte ale creaturii au dat afară, neputincioși.

— Îl chinuiți, spuse Bugg, cu o depravare clară, Tehol.

„Numai așa pare”

— Nu, așa este.

‘Bine atunci.’ Tehol se întinse în jos și smulse insecta nefericită din punct de sprijin. Capetele lui s-au rotit, oricum, spuse el privind atent la creatură, nu asta era depravarea despre care vorbeam. Apropo, cum merge afacerea cu construcții?

— Se scufundă repede.

‘Ah. Este aceasta o afirmație sau o sărăcie condamnată?’

„Suntem fără cumpărători. Fără monedă grea și am terminat cu creditul, mai ales când se dovedește că dezvoltatorii nu pot vinde proprietățile. Așa că a trebuit să-i concediez pe toți, inclusiv pe mine.

— Când s-au întâmplat toate acestea?

‘Măine.’

‘Tipic. Sunt întotdeauna ultimul care aud. Îi este foame lui Ezgara, crezi?’

A mâncat mai multă ceară decât tine - unde crezi că se duc toate deșeurile?

— Al lui sau al meu?

— Stăpâne, știu deja unde se duce al tău și dacă Biri află vreodată...

— Nici un alt cuvânt, Bugg. Acum, după observațiile mele și conform notărilor pe care nu ai reușit să le faci, Ezgara a consumat hrană echivalentă în greutate cu o pisică înecată. Totuși, el rămâne micuț, vioi, în formă și, mulțumită prânzului nostru cu ceară de azi, capetele nu mai scârțâie când se rotesc, ceea ce cred că este un semn bun, pentru că acum nu ne vom trezi de o sută de ori pe noapte.

‘Maestru.’

‘Da?’

— Sunt jos, știi cât cântărește o pisică înecată?

— Selush, desigur.

‘Nu înțeleg.’

— Trebuie să-ți amintești. Acum trei ani. Acea pisică sălbatică pusă în plasă în moșia Rinnesict, cea care violează o rață ornamentală fără zbor. A fost condamnat la înecare.

— O moarte teribilă pentru o pisică. Da, îmi amintesc acum. Urlăitul auzit prin oraș

Acela este. Un binefăcător fără nume i s-a făcut milă de cadavrul ud de felin, plătindu-i lui Selush o mică avere pentru a îmbrăca fiara pentru înmormântarea corectă.

— Trebuie să fii supărat. Cine ar face asta și de ce?

— Din motive ascunse, evident. Am vrut să știu cât cântărește o pisică înecată, desigur. În rest, cât de validă este comparația? Din punct de vedere descriptiv, am așteptat să-l folosesc de ani de zile.

'Trei.'

— Nu, mult mai mult. De aici, curiozitatea și oportunismul meu. Înainte de sfârșitul apei acelei pisici, mi-a fost teamă să exprim comparația, care, lipsită de veridicitate din partea mea, ar invita la ridicol.

„Ești tandru, nu-i așa?” – „Nu spune nimănui”.

— Stăpâne, despre bolțile alea.

'Ce parere ai despre ei?'

— Cred că sunt necesare extensii.

Tehol și-a folosit vârful degetului arătător drept pentru a mângâia spatele insectei - sau, alternativ, pentru a-l freca în mod greșit. 'Deja? Ei bine, cât de departe ești sub râu acum?'

— Mai mult de jumătate.

— Și câți sunt?

— Șeifuri? Șaisprezece. Fiecare înălțime de trei oameni cu doi.

— Tot plin?

'Toate.'

'Oh. Deci, probabil că începe să doară.

„Bugg's Construction va fi prima întreprindere majoră care se prăbușește”.

— Și câți va trage în jos cu ea?

— Fără să spun. Trei, poate patru.

— Credeam că ai spus că nu se poate spune.

— Deci, nu spune nimănui.

'Bună idee. Bugg, vreau să-mi construiești o cutie, cu specificații foarte specifice pe care le voi găsi mai târziu.

— O cutie, maestru. Lemn suficient de bun?

„Ce fel de propoziție este aia? Ar fi destul de bine.

— Nu, lemn, știi, genul care arde.

— Da, lemnul ăsta ar fi bine.

'Mărimea?'

'Absolut. Dar fără capac.

— În sfârșit, devii specific.

— Ti-am spus că o voi face.

— Pentru ce este această cutie, maestru?

— Nu pot să-ți spun, vai. Nu anume. Dar am nevoie de ea curând.

— Despre bolți...

— Mai fă zece, Bugg. Dubla dimensiunea. Cât despre Bugg's Construction, mai rezistă o vreme, adunați datorii, sustrageți creditorii, continuați să cumpărați materiale și să le depozitați în clădiri de depozitare, percepând chirii exorbitante. Oh, și deturnează tot ce poți.

— Îmi voi pierde capul.

'Nu vă faceți griji. Ezgara aici are unul de rezervă.

'De ce vă mulțumesc.

— Nici măcar nu scârțâie.

Asta e o usurare. Ce faci acum, Maestre?

— Cum arată?

— Te duci înapoi în pat.

— Și trebuie să construiești o cutie, Bugg, o cutie cea mai deșteaptă. Ține minte, totuși, fără capac.

— Pot măcar să întreb pentru ce este?

Tehol s-a așezat pe spate în pat, a studiat pentru o clipă cerul albastru deasupra capului, apoi i-a zâmbit slujitorului său - care tocmai se întâmplă să fie un Zeu Bătrân. — De ce, nădejde, Bugg, ce altceva?

Capitolul doi

Momentul de veghe ne așteaptă pe toți pe un prag sau acolo unde drumul se întoarce dacă viața este trasă, scântei ca moliile spre această singură fâșie de timp care strălucește ca lumina soarelui pe apă, ne vom acumula într-o masă făcută mică, plină de frici și împușcată. Cu tot ceea ce este dintr-o dată prețios, iar acum este înghițit, greutatea sinelui o imediată zdrobitoare, în această zi, în care drumul se întoarce, vine momentul trezirii.

- *Winter Reflections*, Corara din Drene

Urcușul spre vârf a început acolo unde se termina drumul construit de Letherii. În timp ce râul își exprimă vuietul neîncetat la cincisprezece pași la stânga lor, pavajele de formă grosieră au dispărut sub un tobogan cu piatră neagră de la baza unei morene. Copacii dezrădăcinați ajungeau la brațele îndoite și răsucite în sus prin dărâmături, membre proeminente de care atârnavă niște rădăcini, picurând apă. Fâșii de pădure urcau pe versantul muntelui spre nord, de cealaltă parte a râului, iar stâncile zdrențuite de pe acea parte erau înverzite de mușchi. Muntele opus, care flanchea poteca, era un contrast puternic, zăbrălit cu fisuri, rupt, crestat și în mare parte fără copaci. În mijlocul acestei fațade zdrobite, umbrele marcau regularități ciudate, de linie și unghi; iar pe traseu în sine, ici și colo, trepte largi uzate fuseseră sculptate, erodate de apa curgătoare și de secole de căderi de pași.

Seren Pedac credea că un oraș ocupase odată întregul versant al muntelui, o fortăreață verticală sculptată în piatră vie. Putea distinge ceea ce credea că sunt ferestre mari căscate și, posibil, marginile fragmentate ale balcoanelor sus, cețoase în ceață. Totuși, ceva - ceva uriaș, îngrozitor în monstrozitatea sa - a lovit întreaga latură a muntelui, distrugând cea mai mare parte a orașului dintr-o singură lovitură. Aproape că putea discerne conturul acelei ciocniri, totuși, printre gropile de grohotiș care urmau de-a lungul versanților tăiați, singura piatră vizibilă aparținea muntelui însuși.

Stăteau la baza potecii. Seren a privit ochii neînsuflețiți ai Tistei Andii care se uită încet în sus.

'Bine?' ea a întrebat.

Silchas Ruin clătină din cap. — Nu de la oamenii mei. K 'Chain Che'Malle.'

— O victimă a războiului tău?

El a aruncat o privire spre ea, ca și cum ar fi evaluat emoția din spatele întrebării ei, apoi a spus: „Majoritatea munților din care K'Chain Che'Malle și-au sculptat forțele din cer sunt acum sub valuri, inundată după prăbușirea lui Omtose Phellack. Orașele sunt tăiate în piatră, deși doar în cele mai vechi versiuni sunt noi pe care le vedeți aici - deschise în aer, mai degrabă decât îngropate în stâncă fără formă.

„O elaborare care sugerează o nevoie bruscă de autoapărare”.

El a dat din cap.

Fear Sengar trecuse pe lângă ei și începea ascensiunea. După o clipă, au urmat Udinaas și Kettle.

Seren biruise în insistența ei de a lăsa caii în urmă. Într-o poiană din dreapta lor stăteau patru vagoane acoperite cu prelate. Era limpede că nici un astfel de mecanism nu putea gestiona această urcare, iar tot transportul de aici încolo era pe jos. Cât despre masa de arme și armuri pe care sclavii o transportau, fie ar fi fost ascunsă aici, în așteptarea unui echipaj de transport, fie sclavii ar fi fost împovărați ca catării.

Nu am făcut niciodată această traversare anume, a spus Seren, deși am privit acest munte de la distanță Chiar și atunci, am crezut că pot vedea dovezi de remodelare. L-am întrebat odată pe Hull Beddict despre asta, dar nu mi-a spus nimic. La un moment dat, însă, cred că traseul nostru ne duce înăuntru.

— Vrăjitoria care a distrus acest oraș a fost formidabilă, a spus Silchas Ruin.

— Poate o forță naturală...

— Nu, achizitor. Starvald Demelain. Distrugerea a fost opera dragonilor. Eleint a sângelui curat. Cel puțin o duzină, lucrând în concert, o dezlănțuire combinată a luptelor lor. Neobișnuit, a adăugat el.

'Care parte?'

— O alianță atât de mare, unul. De asemenea, amploarea lor: furie. Mă întreb ce crimă a comis-o K'Chaih Che'Malle pentru a justifica o asemenea represalii.

— Știu răspunsul la asta, se auzi o șoaptă sibilantă din spatele lor, iar Seren se întoarse, miji la spectrul nesubstanțial ghemuit acolo.

— Orice. Mă întrebam unde te-ai dus.

— Călătorii în inima pietrei, Seren Pedac. În sângele înghețat. Care a fost crima lor, te întrebi, Silchas Ruin? De ce, nimic mai puțin decât anihilarea asigurată a întregii existențe. Dacă i-ar aștepta dispariția, atunci și toate celelalte ar muri. Disperare, sau răutate rău? Poate că nici, poate un accident teribil, acea rănire din centrul tuturor. Dar ce ne pasă? Toți vom fi praf până atunci. Indiferent. Nesimțit.

Silchas Ruin spuse, fără să se întoarcă: — Ai grijă de sângele înghețat, Wither. Încă te poate lua.

Wraithul șuieră un râs. — Ca o furnică care să sap, da. Oh, dar este atât de seducător, Maestre.

'Ai fost avertizat. Dacă ești prins în capcană, nu te pot elibera.

Wraithul s-a strecurat pe lângă ei, a curs pe treptele zdrențuite.

Seren își potrivi ghiozdanul de piele pe umeri. — Fent-ii purtau provizii echilibrate pe cap. Aș putea să fac același lucru.

„Vertebrelor se compactează”, a spus Silchas Ruin, „rezultând durere cronică”.

— Ei bine, ai mei se simt destul de zdrobiți acum, așa că sunt sigur că nu văd prea multă diferență. Ea a început urcarea. — Știi, ca Soletaken, ai putea doar...

— Nu, spuse el în timp ce o urmărea, este prea multă poftă de sânge în viraj. Foamea draconească din mine este locul în care trăiește mânia mea, iar acea mânie nu este ușor stăpânită.

Ea pufni, incapabil să se abțină.

— Ești amuzat, Acquitor?

— Scabandari a murit. Frica i-a văzut craniul sfărâmat. Ai fost înjunghiat și apoi întemnițat, iar acum că ești liber, tot ceea ce te consumă este dorința de răzbunare - împotriva a ce? Un suflet necorporal? Ceva mai puțin decât un wraith? Ce va mai rămâne din Scabandari până acum? Silchas Ruin, a ta este o obsesie jalnică. Cel puțin Fear Sengar caută ceva pozitiv - nu că îl va găsi, deoarece probabil vei anihila ceea ce a mai rămas din Scabandari înainte ca el să aibă ocazia să vorbească cu asta, presupunând că este chiar posibil. Când nu a spus nimic, ea a continuat: „Se pare că acum sunt sortit să conduc astfel de căutări. La fel ca și ultima mea călătorie, cea care m-a dus pe ținuturile Tiste Edur. Toți sunt în contradicție, motive ascunse și în conflict. Sarcina mea a fost singulară,

bineînțele: eliberează proștii, apoi stai bine înapoi în timp ce cuțitele sunt scoase.

— Acquit, furia mea este mai complicată decât crezi.

'Ce înseamnă asta?'

„Viitorul pe care ni l-ai propus este prea simplu, prea restrâns. Bănuiesc că atunci când ajungem la destinație, nimic nu va decurge așa cum anticipați.

Ea mormăi. — Voi accepta asta, pentru că a fost, fără îndoială, cazul în satul Regelui Vrajitor. Până la urmă, consecința a fost cucerirea Imperiului Letherii.'

— Îți asumi responsabilitatea pentru asta; Achizitor?

— Îmi asum responsabilitatea pentru foarte puțin, Silchas Ruin. Trebuie să fie evident.

Treptele erau abrupte, marginile uzate și perfide. Pe măsură ce urcau, aerul se rărea, cețurile se învârtteau din caderile care se prăbușeau din stânga lor, sunetul un vuiet care se cățara printre pietre într-un tumult de ecouri. Acolo unde scările antice dispăreau în întregime, fuseseră construite stâlpi de lemn, formând ceva între o scară și trepte pe stânca abruptă, înclinată.

Au găsit o margine la o treime din drum unde se puteau aduna să se odihnească. Printre molozurile împrăștiate de pe raft se aflau resturi de metope, cornișe și frize purtând sculpturi prea fragmentate pentru a fi identificabile - sugerând că o întreagă fațadă a existat cândva chiar deasupra lor. Schela a devenit o adevărată scară aici, iar în dreapta, cu trei înălțimi de oameni în sus, deschidea gura unei peșteri, dreptunghiulară, aproape în formă de ușă.

Udinaas a stat mult timp privind acel portal întunecat, înainte de a se întoarce către ceilalți. — Sugerez să încercăm.

— Nu este nevoie, sclave, răspunse Fear Sengar. „Acest traseu este simplu, de încredere...”

— Și tot mai înghețată cu cât urcăm. Îndatoratul s-a strâmbat, apoi a râs. „Oh, sunt cântece de cântat, sunt! acolo, frică? Pericolele și necazurile, gloriile suferinței, toate pentru a câștiga triumful tău eroic. Vrei! bătrâni care au fost cândva nepoții tăi pentru a aduna clanul în jurul focului, pentru a spune povestea ta, căutarea unui războinic singuratic pentru zeul său. Aproape că îi aud acum, descriindu-i pe formidabilul Fear Sengar al lui Hiroth, fratele împăratului, cu șirul său de adepți - copilul pierdut, ghidul inveterat Letherii, o fantomă, un sclav și bineînțele nemesisul cu pielea albă. Corbul Alb cu minciunile lui argintii. Oh, avem aici gama de arhetipuri,

da? A băgat mâna în ghiozdanul de lângă el și a scos un burduf, a băut mult, apoi și-a șters gura cu dosul mâinii. „Dar imaginați-vă că totul vă merge degeaba, când aruncați de pe o treaptă alunecoasă și aruncați cinci sute de înălțimi de oameni până la moartea voastră ignominioasă. Nu cum merge povestea, vai, dar atunci, viața nu este o poveste acum, nu-i așa? Și-a pus pielea la loc și și-a pus rucsacul pe umăr. — Sclavul amărât alege un alt drum spre vârf, prostul. Dar apoi, a făcut o pauză pentru a zâmbi înapoi la Frica, cineva trebuie să fie lecția de morală în această epopee, nu?

Seren îl privi pe bărbatul urcând treptele. Când a venit vizavi de gura peșterii, a întins mâna până când o mână a apucat marginea pietrei, apoi a urmat cu un picior, întinzându-se până când vârful de sondare al mocasinului s-a așezat pe margine. Apoi, într-o schimbare rapidă a greutății, combinată cu o împingere îndepărtată de scară, se învârti fluid pe un picior, celălalt balansându-se peste aerul gol. Apoi pășind înăuntru, tras de greutatea ghiozdanului pe spate, în bezna, a intrării.

— Foarte bine făcut, comentă Silchas Ruin, iar în tonul lui era ceva asemănător amuzamentului, de parcă i-ar fi plăcut că sclavul s-ar fi interesat de importanța sentimentală a lui Fear Sengar, dezvăluind astfel două margini observației sale. — Am chef să-l urmăresc.

— Și eu, spuse Kettle.

Seren Pedac oftă. — Foarte bine, dar sugerez să folosim frânghii între noi și să lăsăm spectacolul în seama lui Udinaas.

Gura peșterii a arătat că fusese un coridor, care ducea probabil spre un balcon înainte ca fațada să se fi desprins. Secțiuni masive ale pereților, rupte de crăpături, se deplasaseră, se așezaseră în unghiuri contradictorii. Și fiecare crevasă, fiecare fisură din toate părțile pe care Seren le putea vedea, clocoteau de corpurile blănite involburate ale liliecilor, treziți acum la prezența lor, ciocniind și momente de panică. Când Seren și-a lăsat rucsacul jos, Udinaas s-a mutat lângă ea.

— Iată, spuse el, cu răsuflarea plină, aprinde acest felinar, Acquitor, când temperatura scade, mâinile mele încep să amorteze. La privirea ei, el aruncă o privire spre Fear Sengar, apoi spuse: — Prea mulți ani până în apă înghețată. Un sclav dintre Edur nu cunoaște prea mult confort.

— Ai fost hrănit, spuse Fear Sengar.

„Când un copac de sânge s-a prăbușit în pădure”, a spus Udinaas, „eram trimiși să-l târăm înapoi în sat. Ți amintești acele vremuri, Frica? Uneori, trunchiul se mișca pe neașteptate, aluneca în noroi sau orice altceva și zdrobea un sclav. Unul dintre ei era din gospodăria noastră - nu-l amintești, nu? Ce mai este un sclav mort? Tu, Edur, ai strigat când s-a întâmplat asta, spunând că spiritul din lemnul de sânge era însetat de sângele Letherii.

— Ajunge, Udinaas, spuse Seren, reușind în cele din urmă să aprindă felinarul. Pe măsură ce iluminarea a crescut, liliicii au explodat din crăpături și brusc aerul s-a umplut de aripi frenetice, bătând. După o duzină de bătai ale inimii, creaturile dispăruseră.

Ea se îndreptă, ridicând lanterna.

Stăteau pe o pastă groasă mucegăită - guano, târâind de larve și gândaci - din care se ridica o miros neplăcut.

— Ar fi bine să ne mutăm înăuntru, a spus Seren, „și să scăpăm de asta. Sunt febre...”

Bărbatul țipa în timp ce gardienii l-au târât de lanțuri, peste curte, până la peretele inelului. Picioarele lui zdrobite au lăsat pete de sânge pe pavaj. Din partea lui se plâneau tipete de acuzație, indignare stridentă față de modelarea lumii - lumea Letherilor.

Tanal Yathvanar pufni încet. — Ascultă-l. Atâta naivitate.

Karos Invictad, stând lângă el pe balcon, îi aruncă o privire ascuțită. — Omule prost, Tanal Yathvanar.

— Supraveghetor?

Karos Invictad își rezemă antebrațele de balustradă și miji ochii spre prizonier. Degetele ca niște viermi de râu umflați s-au împletit încet. De undeva deasupra capului un pescăruș râdea. — Cine reprezintă cea mai mare amenințare la adresa imperiului, Yathvanar?

— Fanatici, răspunse Tanal după o clipă. — Ca aia de mai jos.

„Incorect. Ascultă-i cuvintele. El este posedat de certitudine. El ține de o viziune sigură asupra lumii, un om cu răspunsurile corecte - că întrebările esențiale erau ele însele corecte, de la sine înțelese. Un cetățean cu certitudine, Yathvanar, poate fi influențat, transformat, poate fi transformat într-un aliat cel mai sânguinos. Tot ce trebuie să faci este să găsești ceea ce îi amenință cel mai mult. Aprindeți-le frica, ardeți până în cenușă temeliile certitudinii lor, apoi oferă un mod alternativ la fel de sigur de a gândi, de a vedea lumea. Ei se vor întinde peste,

indiferent cât de larg este prăpastia, și se vor prinde și ține de tine cu toată puterea lor. Nu, cei siguri nu sunt dușmanii noștri. În prezent greșit, ca în cazul omului de dedesubt, dar întotdeauna cel mai vulnerabil la înclinare. Luați confortul convingerilor lor, apoi convingeți-i cu convingeri aparent convingătoare și rezonabile făcute de noi. Eventuala lor îmbrățișare este asigurată.

'Înțeleg.'

„Tanal Yathvanar, cei mai mari dușmani ai noștri sunt cei care nu sunt siguri. Cei cu întrebări, cei care privesc răspunsurile noastre ordonate cu un scepticism de nestins. Acele întrebări ne asaltează, ne subminează. Ei... se agită.

Înțelegeți, acești cetățeni periculoși înțeleg că nimic nu este simplu; atitudinea lor este chiar opusul naivității. Sunt umiliți de ambivalența la care sunt martori și sfidează afirmațiile noastre simple, reconfortante, de claritate, de lume alb-negru. Yathvanar, când vrei să aduci cea mai gravă insultă unui astfel de cetățean, spune-i naivi. Îi veți lăsa într-adevăr înfuriați, practic fără cuvinte... până când le veți vedea mințile întorcându-se, dezvăluite de o cascadă de expresii, în timp ce se întreabă: cine m-ar numi naiv? Ei bine, vine răspunsul, clar o persoană care posedă certitudine cu toată aroganța și pretenția pe care o presupune această poziție; o încredere, deci, care permite o judecată neîntemeiată, demiterea batjocoritoare rostită de la o înălțime cea mai înaltă. Și din toate acestea, în ochii victimei tale va veni lumina recunoașterii - în tine el își înfruntă dușmanul, cel mai adevărat dușman. Și va cunoaște frica. Într-adevăr, teroare.

— Atunci, inviți la întrebare, supraveghetor...

Karos Invictad zâmbi. — Am certitudine? Sau sunt, de fapt, năpădit de întrebări, îndoieli, mă năvălesc în curenții sălbatici ai complexității? A tăcut pentru o clipă, apoi a spus: „Mă țin doar la o singură certitudine. Puterea modelează fața lumii. În sine, nu este nici benign, nici rău intenționat, este pur și simplu instrumentul prin care purtătorul său remodelează tot ceea ce este în jurul său, îl remodelează pentru a se potrivi propriilor sale... confort. Desigur, a exprima puterea înseamnă a pune în aplicare tirania, care poate fi cea mai subtilă și moale, sau crudă și dură. Implicită în putere - politică, familială, după cum vă place - este amenințarea constrângerii. Împotriva tuturor celor care aleg să reziste. Și știți asta: dacă constrângerea este disponibilă, va fi folosită. Făcu un gest. — Ascultă omul ăla. El îmi face treaba pentru mine. Jos, în temnițe, colegii

săi de celulă îi aud deliriorile, iar unii dintre ei se alătură în cor - gardienii iau notă de cine, și aceasta este o listă de nume pe care le citesc zilnic, pentru că ei sunt cei pe care îi pot câștiga. Cei care nu spun nimic sau se întorc, acum această este lista celor care trebuie să moară.

— Deci, spuse Tanal, îl lăsăm să țipe.

'Da. Ironia este că el este cu adevărat naiv, deși nu, desigur, așa cum ai vrut să spui inițial. Însăși certitudinea lui dezvăluie ignoranța lui blândă. Este o ironie suplimentară faptul că ambele extreme ale spectrului politic dezvăluie o convergență sau mijloacele și metodele și într-adevăr chiar atitudinile credincioșilor - ferocitatea lor față de nelegiuiți, sângele pe care îl vărsă de bunăvoie pentru cauza lor, apărând versiunea lor a realității. Ura pe care o dezvăluie pentru cei care își exprimă îndoielile. La urma urmei, scepticismul maschează disprețul și a fi disprețuit de cineva care nu ține nimic înseamnă să simți cea mai ușoară, cea mai tăioasă rană. Așa că noi, cei care ținem la certitudine, Yathvanar, găsim în curând misiunea noastră de a-i dezrădăcina și anihila pe cei care au întrebat. Și al meu, plăcerea pe care o conducem din asta...'

Tanal Yathvanar nu spuse nimic, inundat de o furtună de suspiciuni, dintre care nici una nu le putea izola, alunga.

Karos Invictad a spus: „Ai fost atât de repede să judeci, nu-i așa? Ah, ai dezvăluit atât de multe cu acea rostire disprețuitoare. Și recunosc că sunt amuzat de propriul meu răspuns instinctiv la cuvintele tale. Naiv. Ia-mă rătăcitor, aș fi vrut să-ți smulg capul de pe corp, ca și cum ai decapita o muscă de mlaștină. Am vrut să-ți arăt adevăratul dispreț. A mea. Pentru tine și oamenii tăi. Am vrut să iau acea expresie disprețuitoare pe fața ta și să o împing printr-o mașină de măcinat organe. Crezi că ai toate răspunsurile? Trebuie, având în vedere ușurința judecății voastre. Ei bine, creatură patetică, într-o zi incertitudinea va veni la ușa ta, se va cățara pe gât și va fi o cursă pentru a vedea care vine primul, smerenia morții. Oricum, te voi scuti de o clipă de compasiune, care este ceea ce ne deosebește pe tine și pe mine, nu-i așa? A sosit un pachet azi, da?

Am clipit anal. Vezi cum toți avem o poftă de sânge. Apoi a dat din cap. — Da, supraveghetor. Un nou puzzle pentru tine.

'Excelent. De la cine?'

'Anonim.'

— Cel mai curios. Asta face parte din mister sau frica de ridicol atunci când o rezolv după doar o clipă de

gândire? Ei bine, cum poți să răspunzi la această întrebare? Unde este acum?"

— Ar fi trebuit să fie livrat la biroul dumneavoastră, domnule.

'Bun. Permite-i omului de jos să ție pentru tot restul după-amiezii, apoi trimite-l din nou jos.

Tanal se înclină când Karos părăsi balconul. A așteptat o sută de bătăi ale inimii, apoi a plecat și el.

La scurt timp mai târziu, a coborât la cel mai de jos nivel al temnițelor antice, coborând trepte de piatră în spirală până la coridoare și celule care nu fuseseră folosite în mod regulat de secole. Inundațiile recente inundaseră atât acest nivel, cât și pe cel de deasupra lui, deși apele se scurseseră de atunci, lăsând în urmă nămoluri groase și duhoarea apei stătătoare și murdare. Purtând un felinar, Tanal Yathvanar a coborât un canal în pantă până când a ajuns în ceea ce fusese cândva camera de închiziție primară. Mecanisme arcanе, prinse de rugină, stăteau ghemuit pe podeaua pavată sau erau fixate pe pereți, cu o cușcă asemănătoare cadrului de pat suspendată de tavan cu lanțuri groase.

Direct vizavi de intrare se afla o capcană în formă de pană, plină cu mâne și lanțuri care puteau fi strânse într-o parte printr-un clichet montat pe perete. Patul înclinat era îndreptat spre cameră, iar legată de ea era femeia pe care fusese instruită să o elibereze.

Era trează, întorcându-și fața departe de lumina bruscă.

Tanal așeză felinarul pe o masă plină de instrumente de tortură. — E timpul pentru hrănire, spuse el.

Ea nu a spus nimic.

Un academic bine respectat. Uită-te la ea acum. Toate acele cuvinte ale tale înalte, spuse Tanal. „În cele din urmă, se dovedesc mai puțin substanțiale decât praful din vânt”.

Vocea ei era zdrențuită, croncănită. — Să te îneci într-o zi cu praful ăla, omulețule.

Tanal a zâmbit. "'Puțin". Cauti să mă rănești. efort patetic.' Se îndreptă spre un cufăr lipit de perețele din dreapta lui. Conținuse cîrme de menghină, dar Tan; scoaseră zdrobitoarele de crani, umplând pieptul cu baloane cu apă și alimente uscate. — Va trebui să dau jos găleți cu apă și săpun, spuse el, scoțând din cina ei preparatele. „Oricât de inevitabil este defecarea, mirosul și petele sunt cele mai neplăcute.”

— Oh, te jignesc, nu?

El a aruncat o privire spre ea și a zâmbit. — Janath Anar, lector superior la Academia de Învățare Imperială. Din păcate, se pare că nu ai învățat nimic despre căile imperiale. Deși, s-ar putea argumenta, asta s-a schimbat de la sosirea ta aici.

Ea îl studie, cu o privire ciudat de grea în ochii ei învinetți. — De la Primul Imperiu și până în ziua de azi, omulețule, au existat vremuri de tiranie totală. Că asupritorii actuali sunt Tiste Edur nu este deloc demn de remarcat. La urma urmei, adevărata asuprire vine de la tine. Letherii contra Letherii. În plus-

— În plus, spuse Tanal, batjocorindu-se de ea, patriotiștii sunt darul milei Letherii împotriva ai lor. Mai bine noi decât Edur. Nu facem arestări nediscriminatorii; nu pedepsim din ignoranță; nu suntem la întâmplare.

'Un cadou? Chiar crezi asta? întrebă ea, studiindu-l în continuare. — Edur nu le pasă, într-un fel sau altul. Liderul lor nu poate fi ucis, iar asta face ca măiestria lor să fie absolută.

Un Tiste Edur de rang înalt ține legătura cu noi aproape zilnic...

— Ca să te țin în frâu. Tu, Tanal Yathvanar, nu prizonierii tăi. Tu și nebunul ăla, Karos Invictad. Ea înclină capul. „De ce, mă întreb, că organizații precum a ta sunt invariabil conduse de eșecuri umane jalnice? De psihotici și pervertiți cu mintea mică. Toți au fost hărțuiți în copilărie, desigur. Sau abuzat de părinți deformați - sunt sigur că ai povești groaznice de mărturisit, despre tinerețea ta mizerabilă. Și acum puterea este în mâinile tale și, oh, cât de suferit testul nostru.

Tanal a trecut cu mâncarea și balonul cu apă.

— De dragul lui Errant, spuse ea, slăbește-mi măcar unul dintre brațe, ca să mă pot hrăni.

A venit lângă ea. — Nu, prefer așa. Ești umilit, fiind hrănit ca un prunc?

'Ce vrei cu mine?' întrebă Janath, în timp ce desface flaconul.

Îl puse pe buzele ei crăpate și o privi bea. „Nu-mi amintesc să fi spus că vreau ceva”, a răspuns el.

Ea și-a răsucit capul, tusind, apă revărsându-i-se pe piept. — Am mărturisit totul, spuse ea după o clipă. — Ai toate notele mele, prelegerile mele trădătoare despre responsabilitatea personală și necesitatea compasiunii...

— Da, relativismul tău moral.

— Infirm orice noțiune de relativism, omuleț, despre care ai ști dacă te-ai deranja să citești acele notițe. Structurile unei culturi nu ocolesc și nici nu scuză nedreptatea sau inechitatea evidentă. Statu quo-ul nu este sacru, nu este un altar de pictat în râuri de sânge. Tradiția și obiceiul nu sunt argumente solide...

— White Crow, femeie, cu siguranță ești lector. Mi-ai plăcut mai bine de tine, inconștient.

— Cel mai bine mă bate din nou fără sens, spuse ea.

— Vai, nu pot. La urma urmei, ar trebui să te eliberez.

Ochii ei s-au îngustat pe ai lui, apoi s-au ferit din nou.

— Nepăsător de mine, mormăi ea.

'În ce fel?' el a întrebat.

— Am fost aproape sedus. Momeala speranței. Dacă ar fi trebuit să mă eliberezi, nu m-ai fi adus niciodată aici. Nu, eu voi fi victima ta privată, iar tu coșmarul meu privat. În cele din urmă, lanțurile de pe tine se vor potrivi cu ale mele.

— Psihologia minții umane, spuse Tanal, împingându-și niște pâine îmbibată cu grăsime în gură. — Specialitatea tă. Deci, poți să-mi citești viața la fel de ușor precum citești un sul. Asta ar trebui să mă sperie?

Ea a mestecat, apoi, cu o zbatere, a înghițit. — Am mânuit o armă mult mai mortală, omuleț.

— Și asta ar fi?

— Mă strec în capul tău. Văd prin ochii tăi. Înoată fluxurile gândului tău. Stau acolo, uitându-mă la creatura murdară legată de acest pat de violă. Și în cele din urmă, încep să te înțeleg. E mai intim decât a face dragoste, omule, pentru că toate secretele tale dispar. Și, în caz că tu

. Mă întrebam, da, o fac chiar și acum. Ascultându-mi propriile cuvinte în timp ce ascuți, simțind strângerea strângându-ți pieptul, acel frig ciudat de sub piele, în ciuda transpirației proaspete. Frica bruscă, când îți dai seama de amploarea vulnerabilității tale...

A lovit-o. Destul de tare încât să-și trântască capul într-o parte. Sângele îi țâșni din gură. Ea a tușit, a scuipat, apoi a scuipat din nou, respirația ei venind în găfâituri zdrențuite, lichide. — Putem relua masa mai târziu, spuse el, străduindu-se să-și păstreze cuvintele lipsite de ton. — Mă aștept că îți vei face partea de tipăt în zilele și săptămânile care vor urma, Janath, dar te asigur că strigătele tale nu vor ajunge la nimeni.

Un sunet ciudat de hacking venea de la ea.

După o clipă, Tanal și-a dat seama că râdea.

— O bravada impresionantă, spuse el cu sinceritate. — În cele din urmă, aş putea, cu adevărat, să te eliberez. Deocamdată rămân nehotărât. Sunt ademenit să înţelegi.

Ea a dat din cap.

— Cătea arogantă, spuse el.

Ea a râs din nou.

S-a dat înapoi. — Să nu crezi că voi părăsi lanterna, mârâi el.

Râsul ei l-a urmărit afară, tăind ca o sticlă spartă.

Trăsura împodobită, împodobită cu lemn de sânge strălucitor, era nemişcată, trasă într-o parte a arterei principale din Drene, cu roţile înalte călare pe canalul deschis. Cei patru cai albi ca oasele stăteau împatiţi în căldura nesezonală, cu capetele atârând peste gulere. Chiar în faţa lor, strada era încadrată într-o poartă deschisă arcuită, iar dincolo de ea se afla labirintul întins al Pieţei Înalte, un hol vast plin de tarabe, căruţe, vite şi mulţime de oameni.

Fluxul bogăţiei, cacofonia vocilor şi multitudinea de mâini care se întindeau sau strângeau păreau să culmineze într-o forţă, lovind simţurile lui Brohl Handar chiar şi de unde stătea, protejat în limitele de pluş ale trăsurii. Sunetele agitate din piaţă, fluxul haotic înainte şi înapoi de oameni sub poartă şi mulţimile de pe stradă, toate l-au făcut pe Supraveghetor să se gândească la fervoare religioasă, de parcă ar fi fost martor la o versiune frenetică a unei înmormântări Tiste Edur. . În locul femeilor care îşi exprimau mormăiturile ritmice de durere constrânsă, şoferii au hărţuit fiarele care stăpâneau prin presă. În loc de tineri nesângeraţi care treceau prin surf spuma de sânge, băţând cu vâsle împotriva valurilor, se auzea zgomotul roţilor cărucioarelor şi strigătele înalte şi zgomotoase ale vânzătorilor ambulanţi. Fumul de lemn al rugurilor şi al ofrandelor care înconjură un sat Edur era, aici, un râu gros, prăfuit, pătat de o mie de mirosuri. Balegar, pis de cal, friptură de carne, mese de legume şi peşte, piei necurăţate şi piei de rodară tăbăcite; deşeurile putrezite şi mirosurile stânjenitoare ale drogurilor ametoare.

Aici, printre leterii, nu s-au aruncat în mare jertfe preţioase. Fildeşul de focă cu colţi se sprijinea de rafturi ca nişte colţi de la nişte mecanisme din lemn de tortură. În alte tarabe, a reapărut acel fildeş, de data aceasta sculptat în o mie de forme, multe dintre ele mimând obiecte religioase din Edur, Jheck şi Fent, sau ca piese de joc

pentru un joc. Chihlimbarul lustruit era o podoabă, nu lacrimile sacre ale amurgului capturat, iar lemnul de sânge însuși fusese sculptat în boluri, cești și ustensile de gătit.

Sau pentru a tăia o trăsura ostentativă.

Printr-o fantă a obloanelor, Supraveghetorul a urmărit cum se ridica încoace și încolo pe stradă. Ocazional, în mulțime apărea un Tiste Edur, cu un cap mai înalt decât majoritatea Letherilor, iar Brohl se gândi că poate citi ceva de uimire în spatele expresiilor lor trufase și îndepărtate; și odată, în fața unui Bătrân îmbrăcat excesiv, cu sulite inelare, pe care Brohl îl cunoștea personal, a văzut sclipirea avariției în ochii Edurului.

Schimbarea a fost rareori aleasă, iar sosirea ei comună a fost lentă, subtilă. Desigur, Letherii trecuseră de șocul armatelor înfrânte, al unui rege ucis și al unei noi clase conducătoare, dar chiar și atunci astfel de inversări bruște nu se dovediseră la Hourly atât de catastrofale pe cât s-ar fi putut aștepta. Foaie care ținea Lether împreună era rezistentă și, Brohl știa acum, mult mai puternică decât părea. Ceea ce l-a deranjat cel mai mult, însă, a fost ușurința cu care acea sfărâmă i-a împletit pe toți cei care se aflau în mijlocul ei.

Otravă în acea atingere, dar nu fatală, doar îmbătătoare. Dulce, dar poate, în cele din urmă, mortal. Acesta este ceea ce rezultă din... fomefort. Cu toate acestea, putea vedea bine, răsplata confortului nu era la îndemâna tuturor; într-adevăr, părea tulburător de rar. În timp ce cei care posedau bogăția exultau în mod clar în afișarea ei, chiar această ostentație a subliniat faptul că ei erau o minoritate distinctă. Dar acest dezechilibru era, acum înțelesese, cu totul necesar. Nu toată lumea ar putea fi bogată, sistemul nu ar permite o asemenea echitate, pentru că puterea și privilegiul pe care le oferea depindeau de exact contrariul. Inechitatea, altfel cum poate fi evaluată puterea, cum pot fi evaluate darurile privilegiilor? Pentru ca să fie bogați, trebuie să fie săraci și mai mulți dintre cei din urmă decât cei dintâi.

Reguli simple, ușor de ajuns prin observare simplă. Brohl Handar nu era un bărbat sofisticat, un neajuns de care i s-a amintit în fiecare zi de la sosirea sa ca supraveghetor al Drene. Nu avea o experiență specială în guvernare și puține dintre abilitățile pe care le avea în posesia lui se dovedeau aplicabile noilor sale responsabilități.

Factorul, Letur Anict, ducea un război neoficial împotriva triburilor de dincolo de granițe, folosind trupe imperiale pentru a fura pământ și a-și consolida proprietățile nou găsite. Nu exista o justificare reală pentru această vărsare de sânge; scopul era averea personală. Cu toate acestea, până acum, Brohl Handar nu știa ce avea de gând să facă în privința asta, dacă într-adevăr avea de gând să facă ceva. El pregătise un raport lung împăratului, oferind detalii bine documentate care descriu situația de aici, în Drene. Raportul a rămas în posesia lui Brohl, pentru că începuse să bănuiască că, dacă îl trimitea la Letheras, nu avea să ajungă la Împărat sau la oricare dintre consilierii lui Edur. Cancelarul Letherii, Triban Gnol, părea a fi complice și, probabil, chiar în ligă cu Letur Anict, sugerând o vastă rețea de putere, ascunsă sub suprafață și aparent înfloritoare neafectată de stăpânirea Edur. În momentul de față, tot ce avea Brohl Handar erau suspiciuni, indicii ale acelei rețele insidioase de putere. O legătură era sigură, și asta era cu această asociație Letherii de familii bogate, Liberty Consign. Posibil, această organizație a fost chiar în centrul puterii ascunse. Dar nu putea fi sigur.

Brohl Handar, un nobil minor dintre Tiste Edur și nou numit Supraveghetor într-un mic oraș dintr-un colț îndepărtat al imperiului, știa bine că nu putea contesta un asemenea lucru precum Liberty Consign. Într-adevăr, începea să creadă că triburile Tiste Edur, împrăștiate pe măsură ce deveniseră pe acest ținut întins, erau puțin mai mult decât zgârieturi care călăriu curenții indiferenți ai unui râu adânc și turgente.

Totuși, există Împăratul.

Care este probabil nebun.

Nu știa la cine să se îndrepte; nici chiar dacă ceea ce era martor era, într-adevăr, atât de periculos pe cât părea.

Brohl a tresărit de un zgomot lângă poartă și s-a aplecat în față pentru a pune un ochi pe fanta dintre obloane.

O arestare. Oamenii s-au îndepărtat rapid de la fața locului, în timp ce doi Letherii nedescrși, câte unul pe fiecare parte, și-au împins victima cu fața întâi pe unul dintre montanții porții. Nu au existat acuzații strigate, nici negături înspăimântate. Tăcerea împărtășită de agenții patrioți și prizonierul lor l-a zguduit în mod ciudat pe supraveghetor. De parcă detaliile nu ar conta pentru niciunul dintre ei.

Unul dintre agenți căuta arme, fără să găsească niciuna, apoi, în timp ce colegul său agent îl ținea pe bărbat de ornamentul vertical, a scos ghiozdanul din piele de la cureaua bărbatului și a început să scormonească prin el. Chipul prizonierului era lipit lateral de sculpturile în basorelief de pe coloana lată, pătrată, iar acele sculpturi înfățișau o glorie trecută a Imperiului Letherii. Brohl iliiiiihu a bănuir că ironia a fost pierdută pentru toți cei în cauză. Sediția ar fi acuzația. A fost întotdeauna acuzația. Dar împotriva a ce? Nu prezența Tiste Edur - asta ar fi inutil, la urma urmei, și cu siguranță nu fuseseră practic nicio tentativă de represalii, cel puțin nici una despre care Brohl Handar să fi auzit. Deci... ce, mai exact? Împotriva cui? Datorii au existat întotdeauna, iar unii și-au fugit de datoriile, dar cei mai mulți nu au existat. Au existat secte formulate în jurul neliniștii politice sau sociale, multe dintre ele făcând parte din rămășițele lipsite de drepturi ale triburilor subjugate - Fent, Nerék, Tarthenal și alții. Dar de la cucerire, majoritatea acestor secte fie dizolvaseră, fie fugiseră din imperiu. Răzvrătire. O sarcină pentru a reduce la tăcere dezbaterea. Undeva, așadar, trebuie să existe o listă a credințelor acceptate, a mulțimii de convingeri și credințe care au compus doctrina potrivită. Sau era ceva mai insidios la serviciu?

A fost o zgârietură la ușa trăsurii și o clipă mai târziu s-a deschis.

Brohl Handar studie silueta care pășea pe alergător, trăsură înclinându-se cu greutatea lui. — Apropo, Orbyn, spuse el, intră.

Mușchi înmuiați de ani de inactivitate, față carnoasă, Gălcile grele și slăbite, Orbyn „Truthfinder” părea să transpire neconștient, indiferent de temperatura ambianță, de parcă o presiune internă forța toxinele minții lui la suprafața pielii. Șeful local al patriotiștilor era, pentru ochiul lui Brohl Handar, cea mai disprețuitoare și răutăcioasă creatură pe care o întâlnise vreodată.

— Sosirea ta este la timp, spuse Tiste Edur în timp ce Orbyn intra în trăsură și se așeză pe banca de vizavi, mirosul acru al transpirației lui plutind peste tot. — Deși nu știam că tu personal supraveghezi activitățile zilnice ale agenților tăi.

Buzele subțiri ale lui Orbyn s-au încrețit într-un zâmbet. 'Ne-am poticnit

PE unele informații care ar putea fi de interes pentru tine, supraveghetor.

— Încă una dintre conspirațiile tale inexistente?

Zâmbetul s-a lărgit momentan, o pâlpâire. — Dacă te referi la Conspirația Bolkando, din păcate, aceasta aparține Consiei Libertății. Informațiile pe care le-am dobândit se referă la oamenii tăi.

Oamenii mei. 'Foarte bine.' Brohl Handar a așteptat. Afară, cei doi agenți își târau prizonierul departe, iar în jurul lor s-a reluat fluxul umanității, furtiv în evitarea lor.

— A fost văzută o petrecere, la vest de Bluerose. Doi Tiste Edur, unul dintre ei alb. Acesta din urmă, cred, a devenit cunoscut drept Corbul Alb - un titlu cel mai deranjant pentru noi, Letherii, de altfel. Clipi, cu pleoapele grele. „Îi însoțeau trei Letherii, două femei și una sclavă scăpată, cu tatuajele de proprietate ale tribului Hiroth”.

Brohl s-a forțat să rămână inexpresiv, deși o strângere îi cuprinsese pieptul. Aceasta nu este treaba ta. — Aveți mai multe detalii despre locația lor exactă?

— Se îndreptau spre est, spre munți. Există trei permise, doar două deschise la începutul sezonului.

Brohl Handar dădu încet din cap. „K'risnanul împăratului sunt, de asemenea, capabili să determine locul lor general. Acele permise sunt blocate. Făcu o pauză, apoi spuse: — Este așa cum a prezis Hannan Mosag.

Ochii întunecați ai lui Orbyn l-au cercetat între pliuri de grăsime. „Îmi amintesc de eficiența lui Edur”.

Da.

Bărbatul cunoscut sub numele de Truthfinder a continuat: „Patriotiștii au întrebări cu privire la acest Tiste Edur cu pielea albă, acest Corb Alb. Din ce trib provine?

'Nici unul. El nu este Tiste Edur.'

'Ah. Sunt surprins. Descrierea...'

Brohl Handar nu spuse nimic.

— Supraveghetor, putem ajuta?

— Inutil în acest moment, răspunse Brohl.

— Sunt cel mai curios de ce nu te-ai apropiat deja de această petrecere și ai efectuat o captură. Sursele mele indică faptul că Tiste Edur este nimeni altul decât Fear Sengar, fratele împăratului.

— După cum am spus, permisele sunt blocate.

— Ah, atunci strângi plasa chiar și când vorbim.

Brohl Handar zâmbi. — Orbyn, ai spus mai devreme că Conspirația Bolkando este sub controlul Liberty Consign. Prin asta, îmi spui cu adevărat că patrioții nu sunt interesați de această chestiune?

'Deloc. The Consign folosește rețeaua noastră în mod regulat...

— Pentru care ești fără îndoială răsplătit.

'Desigur.'

„Mă găsesc...”

Örbyn ridică o mână, înclinând capul. — Va trebui să mă scuzi, supraveghetor. Aud alarme. Se ridică cu un mormăit, împingând ușa trăsurii.

Uimit, Brohl nu spusese nimic, privind cum plecau Letherii. Odată ce ușa a fost închisă, a ajuns la un mic compartiment și a retras o minge țesută plină cu ierburi parfumate, apoi a ținut-o la față. O remorcher de snur l-a agitat pe șofer să adune urmele. Trăsura s-a trântit în timp ce se rostogoli înainte. Brohl auzea acum alarmele, o cacofonie frenetică. Aplecându-se înainte, a vorbit în tubul vocal. — Du-ne la clopotele alea, șofer. El a ezitat, apoi a adăugat: — Fără grabă.

Garnizoana Drene a comandat o duzină de clădiri din piatră situate pe un deal jos, la nord de centrul orașului. Armeria, grajdurile, barăcile și cartierul general de comandă erau toate puternic fortificate, deși complexul nu era zidit. Drene fusese o dată, cu secole în trecut, un oraș-stat, iar după un război prelungit cu Awl, regele asediat invitase trupele Letherii să învingă nomazii. Decenii mai târziu, au apărut dovezi că conflictul în sine fusese rezultatul manipulațiilor Letherilor. În orice caz, trupele Letherii nu plecaseră niciodată; regele a acceptat titlul de vizir și într-o succesiune de accidente tragice el și întreaga sa linie au fost distruși. Dar asta era istorie, acum, genul care a fost întâmpinat cu indiferență.

Patru străzi principale se prelungeau din terenul de paradă al garnizoanei, cea care ducea spre nord convergând cu Drumul Porții care ducea la zidul orașului și pista de pe Coasta de Nord - cea mai puțin frecventată dintre cele trei rute terestre către și dinspre oraș.

În umbra de sub balconul cu frontoane al unei proprietăți palatioase, chiar dincolo de armurerie, pe bulevardul de nord, era disponibilă o linie de vedere clară pentru silueta scundă și flexibilă care stătea în întunericul rece. O glugă țesătură ascunsă ascundea trăsăturile, deși dacă cineva s-ar fi obosit să se oprească în trecere, strâmbând din ochi tare, ar fi fost surprinși să vadă sclipirea solzilor purpuri acolo unde ar fi trebuit să fie fața și ochii ascunși în fante cu rame negre. Dar a fost ceva la silueta care a încurajat neatenția. Privirile au alunecat,

rareori înțelegând că, într-adevăr, cineva stătea în acele umbre.

Se poziționase acolo chiar înainte de zori și acum era după-amiază târziu. Ochii ațintiți asupra garnizoanei mesagerii care intrau și ieșeau din sediu, vizitarea a o jumătate de duzină de negustori nobili, cumpărarea de cai, fier vechi, șei și alte materiale diverse. Studia pieile de piele de pe scuturile rotunde ale lăncirilor- fețe aplatizate, pielea s-a întunecat undeva între violet și ocru, făcând tatuajul subtil și ciudat de frumos.

După-amiaza târziu, umbrele se prelungeau, iar figura a remarcat doi bărbați Letherii, trecând prin câmpul său vizual pentru a doua oară. Lipsa lor de atenție părea... vizibilă, iar un oarecare instinct i-a spus figurii acoperite că era timpul să plece.

De îndată ce trecuseră, îndreptându-se pe strada spre vest, silueta a ieșit din umbră, a mers rapid și în tăcere după cei doi bărbați. A simțit conștientizarea lor bruscă și sporită - și poate ceva de genul alarmei. Cu câteva clipe înainte de a-i ajunge din urmă, a cotit la dreapta, pe o alee care ducea spre nord.

La cincisprezece pași, găsi un loc întunecat în care putea să stea. Își trase mantia înapoi și și-o strânse, eliberându-și mâinile și pe ale lui.

O duzină de bătaii ale inimii trecură înainte ca el să le audă pașii.

Îi urmărea trecând pe lângă ei, precauți, amândoi cu cuțitele scoase. Unul i-a șoptit ceva celuilalt și au ezitat.

Silueta și-a lăsat piciorul drept să se zgârie în timp ce pași înainte.

S-au învârtit.

Biciul cadaran Awl'dan era o șoaptă în timp ce șerpui, pielea împânzită cu lame de jumătate de lună suprapuse, de mărimea unei monede, ascuțite ca un pumnal, pâlpâind într-un arc strălucitor care linse pe ambii bărbați pe gât. Sânge pulverizat.

I-a privit mototolindu-se. Sângele curgea liber, mai mult de la omul care fusese din stânga, răspândindu-se peste pavajul gras. Apropiindu-se de cealaltă victimă, a scos un cuțit din teacă și l-a înfipt cu vârful în gât; apoi, cu familiaritate exersată, i-a tăiat fața bărbatului, luând piele, mușchi și păr. A repetat sarcină îngrozitoare cu celălalt bărbat.

Cu doi agenți mai puțini ai patrioștilor cu care să se lupte.

Bineînțeles, au lucrat în trei, unul mereu la distanță, urmând primele două.

De la garnizoană, au sunat primele alarme, o colecție stridentă de clopote care răsunau prin aerul prăfuit din jurul clădirilor.

Îmbrăcându-și trofee înspăimântătoare și împingându-le sub un pliu în cămașa lână de rodară care îi acoperea habarul solz, silueta porni de-a lungul aleii, îndreptându-se spre poarta de nord.

La gura îndepărtată a apărut o echipă a paznicilor orașului, cinci blindate, cămași pe Letherii cu săbii scurte și scuturi.

După ce le-a văzut, silueta a sprintat înainte, eliberând biciul cadaran din mâna stângă, în timp ce în mâna dreaptă a scuturat securea semilună rygtha de fâșiile de dedesubt de piele brută care o ținuseră de sold. O țevă groasă, lungă cât osul coapsei unui bărbat crescut, de care fiecare capăt era atașat o lamă de fier de trei sferturi de lună, planurile lor perpendiculare unul pe celălalt. Cadaran și rygtha armele antice ale Awl'danului, măiestria lor practic necunoscută printre triburi de cel puțin un secol.

Prin urmare, polițiștii nu s-au confruntat niciodată cu astfel de arme...

La zece pași de primii trei paznici, biciul izbucni, un opt încetoșat în lateral, care a dat naștere țipete și stropi de sânge care s-au vărsat aproape negru în întunericul aleii. Doi dintre Letherii s-au dat înapoi.

Silueta slăbănog și slăbănog s-a apropiat de ultimul bărbat din rând. Mâna dreaptă a alunecat de-a lungul mânerului pentru a ajunge la flansa de sub lama semilună din partea stângă, ciocul ** lovindu-se paralel cu partea inferioară a antebrațului său în timp ce ridică arma, blocând o tăietură disperată de la sabia scurtă a gardianului. Apoi, când Awl și-a aruncat cotul înainte, lama din partea dreaptă a fulgerat, tăind fața bărbatului, conectându-se chiar sub marginea cârmei, tăind creasta nazală și osul frontal înainte de a se scufunda în materia moale a creierului său. Lama în formă de semilună conică și ascuțită a alunecat înapoi cu ușurință, în timp ce Awl a alunecat pe lângă garda care cădea, biciul revenind dintr-o strânsă deasupra capului pentru a şuiera, înfășurându-se în jurul gâtului celui de-al patrulea Letherii - care a țipat, lăsându-și sabia ca zbârnâi la lamele mortale - în timp ce Awl se ghemui, mâna sa dreaptă alunecând pe lungimea rygtha haf** pentru a lipi baza cu flanșă a lamei drepte,

apoi tăindu-se. Cel de-al cincilea gardian își smuci scutul în sus pentru a bloca, dar prea târziu – lama îl prinse peste ochi.

O tragere de bici l-a decapitat pe al patrulea gardian.

Awl și-a eliberat strânsoarea de mânerul cadaranului și strângând rygtha la ambele capete, s-a apropiat pentru a trânti mâna în gâtul ultimului gardian, zdrobind trahea.

Adunând biciul, a mers mai departe.

O stradă, zgomotul lăncirilor la dreapta. Poarta, la cincizeci de pași la stânga, acum înnodată de capete de gardieni întorcându-și drumul.

A alergat direct spre ei.

Atri-Preda Bivatt a preluat comanda personală a unei trupe de lăncieri. Douăzeci de călăreți în spatele ei și-a condus calul la un Canter, urmând urmele unei băi de sânge.

Cei doi agenți patriotiști la jumătatea aleii. Cinci paznici ai orașului la capătul îndepărtat.

Ascunzându-se pe stradă, și-a înclinat montura spre stânga, scoțând sabia lungă în timp ce se apropia de poartă.

Corpuri peste tot, douăzeci sau mai multe, și doar două. Păreau să fie încă în viață. Bivatt se uită de sub marginea cârmei ei, cu sudoare rece înțepătându-i sub armura ei. Sânge peste tot. Pe pietriș, stropit sus pe pereți și pe poarta în sine. Membre dezmembrate. Duhoarea intestinelor eliberate, a intestinelor vărsate. Unul dintre supraviețuitori țipa, biciuind capul înainte și înapoi. Ambele mâini îi fuseseră tăiate.

Pofta dincolo de poartă, Bivatt văzu în timp ce frâna, patru cai erau jos, călăreții lor întinși pe drum. Praful în derivă a indicat că ceilalți din prima trupă sosită călăreau în urmărire.

Celălalt supraviețuitor s-a împiedicat de ea. Își dusesese o Cosă la cap, cu cârma crestată pe o parte și sângele curgând pe acea parte a feței și a gâtului. În ochii lui, în timp ce se uita la ea, o privire de groază. El a deschis gura, dar nu a ieșit niciun cuvânt.

Bivatt cercetă încă o dată zona, apoi se întoarse către Finadd. — Treci trupa, mergi după ei. Scoate-ți armele, la naiba! Ea se uită înapoi spre gardian. — Câți au fost?

A rămas cu gura căscată.

Soseau mai mulți paznici. Un tăietor s-a grăbit spre bărbatul care țipa, care își pierduse mâinile.

— Ai auzit întrebarea mea? șuieră Bivatt.

El a dat din cap, apoi a spus. 'Unu. Un bărbat, Atri-Preda.

Unu? Ridicol. — Descrie-l!

— Solame-fața lui era solzi. Roșu ca sângele!

Un călăreț din trupa ei s-a întors de pe șosea. — Prima trupă de lăncieri este cu toții morți, Atri-Preda, spuse el, cu tonul ridicat și ciupit. — Mai departe pe drum. Tot calul, în afară de unul, domnule, ar trebui să-l urmărim?

'Ar trebui să urmărești? Ai naibii de prost, bineînțeles că ar trebui să urmezi! Rămâi pe urmele lui!

O voce a vorbit în spatele ei. — Acea descriere, Atri-Preda

Se răsuca în șa.

Orbyn Truthfinder, învelit în sudoare, stătea în mijlocul măcelului, cu ochii lui mici atinți asupra ei.

Bivatt își dezveli dinții într-un mârâit pe jumătate. — Da, izbucni ea pe Redmask. Nimeni altul.

Comandantul Patriotiștilor din Drene își strânse buzele, se uită în jos pentru a scana cadavrele din toate părțile. — Se pare, spuse el, exilul lui din triburi s-a încheiat.

Da.

Errant salvează-ne.

Brohl Handar a coborât din trăsură și a cercetat locul luptei. Nu-și putea imagina ce fel de arme folosiseră atacatorii pentru a produce pagubele pe care le vedea înaintea lui. Atri-Preda preluase conducerea, pe măsură ce apărură mai mulți soldați, în timp ce Orbyn Truthfinder stătea la umbra intrării blocului porții, tăcut și privind.

Supraveghetorul se apropie de Bivatt. — Atri-Preda, spuse el, nu văd aici pe nimeni decât pe morții tăi.

Ea se uită la el, totuși era o privire care conținea mai mult decât o simplă furie. Văzu frica în ochii ei. „Orașul a fost infiltrat”, a spus ea, „de un războinic Awl”.

— Aceasta este lucrarea unui singur om?

— Este cel mai mic dintre talentele lui.

— Ah, atunci știi cine este omul ăsta.

— Supraveghetor, sunt destul de ocupat...

— Spune-mi despre el.

Făcând o grimasă, ea îi făcu semn spre o parte a porții. Amândoi trebuiau să pășească cu grijă peste cadavrele întinse pe pavajul alunecos. — Cred că am trimis o trupă de lăncieri la moarte, supraveghetor. Starea mea de spirit nu este favorabilă unei conversații lungi.

'Obligă-mă. Dacă o grupă de război de războinici Awl'dan se află chiar la marginea acestui oraș, trebuie să

existe una de răspuns organizat, adăugă el, văzându-i privirea ofensată, care implică Tisle Edur precum și unitățile tale.

După un moment, ea dădu din cap. — Redmask. Singurul nume sub care îl cunoaștem. Chiar și Awl'dan au doar legende despre originile sale...

'Si ei sunt?'

'Letur Anict-'

Brohl Handar suieră de furie și se uită cu privirea la Orbyn, care se mișcase în raza de auz. — De ce orice dezastru începe cu numele acelui om?

reluă Bivatt. — A existat încălcări, cu ani în urmă, între un bogat trib Awl și Factor. Pur și simplu, Letur Anict râvnea turmele vaste ale tribului. El a trimis agenți care, într-o noapte, au intrat într-o tabără Awl și au reușit să răpească o tânără - una dintre ficele liderului clanului. Awl, vezi tu, avea obiceiul să fure copii Letherii. În orice caz, fica aceea avea un frate.

— Redmask.

Ea a dat din cap. — Un frate mai mic. Oricum, Factorul a adoptat-o pe fată în casa lui și, în scurt timp, ea i-a fost îndatorată...

— Fără îndoială, fără măcar să fi conștient de asta. Da inteleg. Și așa, pentru a cumpăra acea datorie și propria ei libertate, Letur a cerut turmele tatălui ei.'

— Da, mai mult sau mai puțin. Și liderul clanului a fost de acord. Din păcate, chiar dacă forțele Factorului se apropiiau de tabăra Awl cu încărcătura lor prețioasă, fata și-a înfipt un cuțit în propria inimă. După aceea, lucrurile au devenit destul de confuze. Soldații lui Letur Anict au atacat tabăra Awl, ucigând pe toți...

— Factorul a decis că oricum va lua turmele.

'Da. S-a dovedit, însă, că a existat un supraviețuitor. Câțiva ani mai târziu, pe măsură ce luptele se înrăutăteau, trupele Factorului s-au trezit pierzând logodna după logodnă. Ambuscadele au fost întoarse. Și numele de Redmask a fost auzit pentru prima dată - un nou șef de război. Acum, ceea ce urmează este chiar mai puțin precis decât ceea ce am descris până acum. Se pare că a fost o adunare a clanurilor, iar Redmask a vorbit-cert, adică cu Bătrânii. El a căutat să unifice clanurile împotriva amenințării Letherilor, dar Bătrânii nu au putut fi convinși. În furia lui, Redmask rosti cuvinte neînțelepte. Bătrânii i-au cerut să le retragă. A refuzat și așa a fost exilat. Se spune

că a călătorit spre est, în ținuturile sălbatice dintre aici și Kolanse.'

— Care este semnificația măștii?

Bivatt clătină din cap. 'Nu știu. Există o legendă conform căreia a ucis un dragon, în timpul imediat următor sacrificării familiei sale. Nu mai mult decât un copil, ceea ce face povestea improbabilă. Ea a ridicat din umeri.

„Și așa s-a întors”, a spus Brohl Handar, „sau vreun alt războinic Awl a adoptat masca și astfel încearcă să vă aducă frica în inimile”.

— Nu, el a fost. El folosește un bici cu lamă și un topor cu două capete. Armele în sine sunt practic mitice.

Supraveghetorul se încruntă la ea. 'Mitic?'

„Legende Awl susțin că oamenii lor au purtat odată un război, departe spre est, când Awl locuia în ținuturile sălbatice. Cadaranul și rygtha erau arme concepute pentru a face față aceluia inamic. Nu am mai multe detalii decât ceea ce tocmai ți-am dat, cu excepția faptului că se pare că orice ar fi fost acel dușman, nu a fost uman.

„Fiecare trib are povești despre războaiele trecute, o epocă a eroilor...”

— Supraveghetor, legendele Awl'dan nu sunt așa.

'Oh?'

'Da. În primul rând, Awl a pierdut acel război. De aceea au fugit spre vest.

— Îmi pare că nu au existat expediții Letherii în ținuturile sălbatice?

— Nu peste zeci de ani, supraveghetor. La urma urmei, ne ciocnim cu diferitele teritorii și regate de-a lungul acelei granițe. Ultima expediție a fost practic distrusă, un singur supraviețuitor înnebunit de ceea ce văzuse. Ea a vorbit despre ceva numit Noaptea Sâsâitoare. Se pare că vocea morții. În orice caz, nebunia ei nu a putut fi vindecată și așa a fost dată la moarte.

Brohl Handar a considerat asta o vreme. Un ofițer sosise și aștepta să vorbească cu Atri-Preda. — Mulțumesc, îi spusese el lui Bivatt, apoi se întoarse.

'Supraveghetor.'

S-a înfruntat din nou cu ea. 'Da?'

— Dacă Redmask reușește de data asta... cu triburile, vreau să spun, ei bine, într-adevăr vom avea nevoie de Tiste Edur.

Sprâncenele i se ridicau. — Desigur, Atri-Preda. Și poate așa, pot ajunge la urechea împăratului și a lui

Hannan Mosag. La naiba cu acest Letur Anict. Ce a adus el peste noi acum?

A călărit cu greu calul Letherii, părăsind drumul de nord și tăind spre est, peste câmpuri proaspăt lucrate care fuseseră cândva pământul de pășunat Awl'dan. Trecerea lui a atras atenția fermierilor și, din ultimul cătun, a ocolit trei soldați staționați, care au înșeuat caii și au pornit în urmărire.

Într-o adâncime din valea pe care Redmask tocmai plecase, și-au întâlnit moartea într-un cor de țipete de animale și oameni, pătrunzătoare, dar de scurtă durată.

O rafală de rhinazan s-a învârtit într-un nor zgomotos peste capul războinicului Awl, alungat de violența gazdelor lor favorite, cu aripile bătând ca niște tobe minuscule și cozile lungi și zimțate șuierând în aer în timp ce îl urmăreau pe Redmask. De mult se obișnuise cu prezența lor omniprezentă. Locuitori din ținuturile sălbatice, reptilele zburătoare de mărimea unei nevăstuici erau departe de casă, cu excepția cazului în care gazdele lor - în valea din spatele lui și probabil pregătind o altă ambuscadă - ar putea fi numite acasă.

Și-a încetinit calul, mișcându-se de disconfort la șaua incomodă Letherii. Nimeni nu avea să ajungă la el acum, știa el, și nu avea niciun rost să arunce această fiară în pământ. Inamicul fusese încrezător în garnizoana orașului lor, înfățișat cu trofeele lor, iar Redmask învățase multe în noaptea și ziua petrecută urmărindu-i. Lăncii de trandafir albastru, înclinați corespunzător și agili pe monturile lor. Mult mai formidabil decât soldații de infanterie cu ani înainte.

Și până acum, de la întoarcerea sa, văzuse din oamenii săi doar tabere abandonate, urme de șoferi din turmele mici și inele de tipi dezafectate. Era ca și cum casa lui ar fi fost decimată și toți supraviețuitorii au fugit. Iar la singura scenă de luptă pe care venise, nu fusese nimic altceva decât cadavrele străinilor.

Soarele era jos la orizont în spatele lui, amurgul se apropia, când a dat peste prima tabără Awl'dan j arsă. Un an, poate mai mult. Oase albe ieșind din ierburi, cioturi înnegrite din cadrele colibei, un miros de praf de dezolare. Nimeni nu venise să-i aducă pe cei căzuți, să ridice trupurile măcelărite pe platforme strânse, eliberând sufletele să danseze cu păsările cari. Scena a trezit amintiri sumbre.

A mers mai departe. Pe măsură ce întunericul se aduna, rhinazanul j se îndepărtă încet, iar Redmask auzea dublu lovitură, unul așezat de o parte și de alta, în timp ce cei doi însoțitori ai săi, cu munca lor sângeroasă terminată, se mutau în poziții de flancare, abia vizibile în întuneric.

Rinazanul s-a așezat pe spatele orizontal, solzi, pentru a linge sângele stropit și a smulge căpușe, pentru a-și ridica capetele cu mișcări rapide, inspirând brusc pentru a atrage insectele mușcătoare care bâzâiau prea aproape.

Redmask și-a lăsat ochii să se închidă pe jumătate - a avut bere trează aproape două zile. Cu Sag'Churok, masculul uriaș, alunecând pe pământ în dreapta lui; iar Gunth Mach, tânăra dronă care chiar acum creștea într-o femeie, în stânga lui, nu putea fi mai în siguranță.

La fel ca rhinazanul, cei doi K'Chain Che'Malle păreau mulțumiți, chiar și în acest ținut ciudat și atât de departe de rudele lor.

Mulțumit să-l urmăresc pe Redmask, să-l protejeze, să-l omoare

Letherii.

Si habar nu avea de ce.

Ochii lui Silchas Ruin erau reptilienii în lumina felinarului, o vedere nu mai potrivită, având în vedere camera în care se aflau acum, în ceea ce o privea pe Seren Pedac. Pereții de piatră, curbați în sus până la o cupolă, au fost sculptați în solzi suprapuse. Modelul neîntrerupt a lăsat-o să se simtă dezorientată, ușor greață. Ea se așează pe podea, clipi din ochi.

Trebuie să fie aproape de dimineată, judecă ea. Merseseră pe tuneluri, urcaseră înclinații și urcaseră rampe în spirală aproape toată noaptea. Aerul era viciat, în ciuda fluxului constant descendent al curenților, de parcă ar fi adunat fantome cu fiecare cameră și pe fiecare coridor pe care îl traversa.

Ea își îndepărtă privirea de la privirea ei pentru Ruina Silchas, iritată de propria ei fascinație față de războinicul sălbatic și nepământesc, de felul în care se putea ține atât de perfect nemișcat, până și ridicarea și căderea pieptului lui abia se distingeau. Îngropat de milenii, totuși a trăit într-adevăr. Sângele îi curgea în vene, gândurile se ridicau murdare de praful neutilizării. Când vorbea, ea auzea greutatea pietrelor de mărunțiș. Pentru ea era de neimaginat cum o persoană putea suferi atât de mult fără să înnebunească.

Apoi, din nou, poate că era nebun, ceva ascuns adânc în el, fie constrâns de exigențe, fie pur și simplu așteptând eliberarea. În calitate de ucigaș - pentru că asta era cu siguranță ceea ce era - era atât minuțios, cât și lipsit de pasiune. De parcă viețile muritorilor ar putea fi reduse în sens, reduse la judecată chirurgicală: obstacol sau aliat. Nimic altceva nu conta.

Ea a înțeles confortul de a vedea lumea în acest fel. Ușurința simplității sale era îmbietoare. Dar pentru ea, imposibil. Nu s-ar putea orbi la complexitatea lumii. Cu toate acestea, pentru Silchas Ruin, astfel de complexități aparente au fost lipsite de relevanță. Găsise un fel de certitudine și era inatacabilă.

Din păcate, Fear Sengar nu era pregătit să accepte deznădejdea atacurilor sale constante asupra Ruinei Silchas. Tiste Edur stătea lângă portalul triumfiular prin care aveau să treacă în curând, parcă nerăbdător de această oprire. — Crezi, îi spuse acum lui Silchas Ruin, că nu știu practic nimic despre acel război străvechi, despre invadarea acestui tărâm.

Ochii albinosului Tiste Andii s-au mișcat, ațintiți pe Fear Sengar, dar Silchas Ruin nu a răspuns.

— Femeile și-au amintit, spuse Fear. „Le-au transmis poveștile fiicelor lor. Generație după generație. Da, știu că Scabandari ți-a băgat un cuțit în spate, acolo, pe dealul acela cu vedere la câmpul de luptă. Totuși, aceasta a fost prima trădare?

Dacă se aștepta la o reacție, era dezamăgit.

Udinaas a scăpat de râs de unde stătea cu spatele la peretele solzis. „Voi doi sunteți atât de inutil”, a spus el. „Cine a trădat pe cine. Ce conteaza? Nu este ca și cum ne bazăm pe încredere pentru a ne ține împreună. Spune-mi, Fear Sengar - cândva stăpânul meu - are fratele tău idee cine este Ruin? De unde a venit? Aș sugera că nu. Altfel ar fi venit după noi personal, cu zece mii de războinici în spate. În schimb, se joacă cu noi. Nici măcar nu ești curios de ce?

Nimeni nu a vorbit timp de o jumătate de duzină de bătaii ale inimii, apoi Kettle a chicotit, atrăgând toate privirile spre ea. Clipitul ei era de bufniță. — Ei vor să găsim mai întâi ceea ce căutăm, desigur.

— Atunci de ce să ne blocăm încercările de a călători în interior? întrebă Seren.

— Pentru că ei știu că este direcția greșită.

— De unde au putut să știe asta?

Mâinile mici și pătate de praf ale lui Kettle fluturau ca liliecii în întuneric. — Le-a spus Dumnezeuul Infirm, așa. Zeul schilodit a spus că încă nu este timpul să călătorească spre est. Încă nu este pregătit pentru un război deschis. Nu vrea să mergem în ținuturile sălbatice, unde ne așteaptă toate secretele.

Seren Pedac se uită fix la copil. — Cine, în numele lui Errant, este Zeul Infirm?

— Cel care i-a dat lui Rhulad sabia, Acquiton. Adevărata putere din spatele Tiste Edur.' Kettle își ridică mâinile. — Scabandari e mort. Târgul era al lui Hannan Mosag, iar moneda era Rhulad Sengar.

Frica stătea cu dinții descoperiți, privindu-l pe Kettle cu ceva asemănător cu teroarea în ochi. — De unde știi asta? el a cerut.

— Mi-au spus mortul. Mi-au spus multe lucruri. La fel și cei de sub copaci, cei prinși în capcană. Și au spus și altceva. Au spus că vasta roată este pe cale să se întoarcă, pentru ultima oară, înainte să se închidă. Se închide, pentru că trebuie, pentru că așa a făcut el. Să-i spună tot ce trebuie să știe. Să-i spun adevărul.

— Spune cui? întrebă Seren, încruntându-se confuză.

— El, cel care vine. Vei vedea.' A alergat spre locul unde stătea Frica, l-a luat de o mână și a început să tragă. — Trebuie să ne grăbim, altfel ne vor lua. Și dacă ne prind, Silchas Ruin va trebui să omoare pe toți.

L-aș putea sugruma pe acel copil. Dar ea se ridică încă o dată în picioare.

Udinaas râdea.

Era înclinată să-l sugrume și pe el.

— Silchas, spuse ea în timp ce se apropia, ai idee despre ce vorbea Kettle?

— Nu, achizitor. Dar, a adăugat el, intenționez să ascult în continuare.

Capitolul trei

Am dat peste diavolul de pe versantul estic al Spinei Radagar. Zăcea într-un defileu de mică adâncime format prin inundații fulgerătoare, iar duhoarea care pătrunde în aerul fierbinte ne-a spus despre carne putrezită și, într-adevăr, la examinare, a fost condusă cu maximă precauție în acest sens, chiar în ziua următoare ambuscadei în tabăra noastră de către atacatori necunoscuți, am descoperit că diavolul a fost, în viață, rănit de moarte. Cum să descrii o astfel de entitate demonică? Când era în poziție verticală, s-ar fi echilibrat pe două picioare din spate foarte musculoase, amintind de cel al unui shaba, pasărea fără zbor găsită pe insulele Arhipelagului Draconeian, dar în comparație mult mai mare aici. La nivelul soldului diavolului, când stă în picioare, ar fi fost la nivelul ochilor unui bărbat. Cu coadă lungă, greutatea trunchiului diavolului echilibrată uniform de solduri, împingând gâtul lung și capul mult înainte, coloana vertebrală făcută orizontală. Două membre anterioare lungi, legate gros în mușchi și solzi întăriți, oferind o armură naturală, se terminau nu în gheare sau mâini, ci în săbii enorme, cu lame de fier, care păreau topite, metal cu os, cu încheieturile mâinilor. Capul avea botul, ca al unui crocodil, precum cele găsite în noroiul de pe țărmul sudic al Mării Bluerose, dar, din nou, aici mult mai mare. Uscarea decojise buzele pe spate pentru a scoate la iveală șiruri zimțate de colți, fiecare lung ca un pumnal. Ochii, înnegriți de moartea apropiată, erau totuși neobișnuiți și străini simțurilor noastre.

Atri-Preda, îndrăzneț ca întotdeauna, a înaintat cu pași mari pentru a-l elibera pe diavol din suferința sa, cu o sabie înfiptă în țesutul moale al gâtului. Cu această rană fatală, diavolul a scăpat un strigăt de moarte care ne-a lovit de durere, pentru că sunetul pe care l-a exprimat era dincolo de raza noastră de auz, dar ne-a izbucnit în cranii cu atâta ferocitate încât sângele ne-a fost alungat din nări, ochi și urechi.

Un alt detaliu merită remarcat, înainte de a expune amploarea respectivelor leziuni. Rănile vizibile asupra diavolului erau cele mai curioase. Bare alungite, curbate, poate de la o anumită formă de tentacul, dar un tentacul

care poartă dinți ascuțiți, în timp ce alte răni erau mai scurte, dar mai adânci în natură, invariabil livrate într-o regiune vitală pentru locomoție sau altă dispensație similară a membrilor, tăierea tendoanelor și așa mai departe...

- Factor Breneda Anict, Expedition into the Wildlands, Official Annals of Pufanan Ibyris

Nu era un bărbat în pat. Oh, părțile lui au funcționat destul de bine, dar în orice alt fel era un copil, acest Împărat al O Mie de Morti. Dar cel mai rău dintre toate, a decis Nisall, a fost ceea ce s-a întâmplat după aceea, când a căzut în acel jumătate de somn, jumătate de altceva, cu membrele spasme, cuvinte nesfârșite răsturnând din el într-o litanie de rugăciuni, punctate de suspine disperate care zgâriau aerul parfumat. a camerei. Și în scurt timp, după ce ea scăpase din pat însuși, trăgând un halat în jurul ei și luând poziție lângă scena pictată din geamul fals, la cinci pași distanță, îl va privi târându-se pe podea și făcându-și drum ca infirm. de la o leziune a coloanei vertebrale, sabia mereu prezentă trăgând într-o mână, de-a lungul încăperii până la colț, unde avea să-și petreacă restul nopții, ghemuit, închis într-un coșmar etern.

O mie de morți, trăite noapte de noapte. O mie.

O exagerare, desigur. Câteva sute cel mult.

Chinul împăratului Rhulad nu era produsul unei imaginații febrile și nici dintr-o mulțime de neliniști. Ceea ce îl bântuia erau adevărurile trecutului său. Ea a fost capabilă să identifice unele dintre mormăirile lui, în special pe cea care îi domina coșmarurile, pentru că fusese acolo. În sala tronului, martor la non-moartea lui Rhulad, plângând acolo, pe podea, tot moale de sângele lui vărsat, cu un cadavru pe tron și propriul ucigaș al lui Rhulad, întins pe jumătate în picioare, pe platforma furată de otravă.

Alunecarea jalnică a lui Hannan Mosag către acel tron fusese oprită de demonul care părea să adune cadavrul lui Brys Beddict, iar lovirea aproape indiferentă a sabiei care l-a ucis pe Rhulad în timp ce apariția își făcea drum.

Tipătul de trezire al Împăratului îi transformase inima într-un nod înghețat, un strigăt atât de brutal, încât îi simți focul în propriul gât.

Dar ceea ce a urmat, la scurt timp după întoarcerea sa, l-a urmărit pe Rhulad cu o mie de lame care picurau.

A muri, doar a te întoarce, înseamnă a nu scăpa niciodată. N-a scăpat niciodată... nimic.

Rănilor închizându-se, se ridicase, pe mână și genunchi, ținând încă mâna de sabia blestemată, arma care nu avea să-i dea drumul. Plângând, respirând zdrențuit, h s-a târât spre tron, lăsându-se încă o dată când: a ajuns pe estradă.

Nisall ieșise de unde se ascunsese cu câteva clipe mai devreme. Mentea ei era amortită - sinuciderea regelui - a iubitului ei - și a eunucului, Nifadas - șocurile unul asupra celuilalt în această sală groaznică a tronului, morțile, prăbușindu-se ca pietrele funerare aglomerate într-un câmp inundat, Triban Gnol, mereu pragmatist, a înngenuncheat. Înaintea noului Împărat, jurându-și serviciul cu ușurința unei anghile care alunecă sub o nouă stâncă. Prima consoartă fusese martoră, ei bine, dar ea nu-l putea vedea acum pe Turudal Brizad, în timp ce Rhulad, cu monede ude de sânge strălucind, se răsucea pe treaptă și își dezvăluia dinții la Hannan Mosag.

— Nu al tău, spuse el cu o râpă.

„Rhulad-”

„Împărat! Și tu, Hannan Mosag, ești Ceda mea... Regele vrăjitor nu mai. Ceda mea, da.

„Sotia ta-”

„Mort. Da.” Rhulad s-a ridicat pe estradă, apoi a pierdut, uitându-se acum la regele Letherii mort, Ezgara Diskanar. Apoi întinse mâna neîncărcată, apucă partea din față a tunicii de brocart a regelui și trase cadavrul de pe tron, lăsându-l să cadă într-o parte, cu capul scrâșnind pe podeaua cu gresie. Un fior părea să-l străpungă pe Rhulad. Apoi s-a așezat pe tron și s-a uitat afară, cu ochii așezați din nou pe Hannan Mosag. — Ceda, spuse el, în camera noastră, te vei apropia de noi pe burtă, așa cum faci acum.

Din umbra de la capătul îndepărtat al sălii tronului se auzi un chicot flegmatic.

Rhulad tresări, apoi spuse: — Acum ne vei părăsi, Ceda. Și ia-o pe cânguța aia Janall și fiul ei cu tine.

— Împărate, te rog, trebuie să înțelegi...

„Ieși!”

Tipătul a zguduit-o pe Nisall, iar ea a ezitat, luptă cu dorința de a fugi, de a scăpa de acest loc. Din curte, din oraș, din toate.

Apoi mâna lui liberă i-a rupt și fără să se întoarcă i-a spus: „Nu tu, curvă. Tu stai.”

„Cuvă.” — Termenul ăsta este nepotrivit, spuse ea, apoi se înțepenii de frică, surprinsă de propria ei temeritate.

El a fixat asupra ei priviri febrile. Apoi, incongruent, făcu un semn disprețuitor și vorbi cu oboseală bruscă.

'Desigur. Ne cerem scuze. Concubina imperială... Fecalele lui strălucitoare se răsuci într-un zâmbet pe jumătate. — Regele tău ar fi trebuit să te ia și pe tine. Era egoist, sau poate că dragostea lui pentru tine era atât de adormit încât nu putea suporta să te invite la moarte.

Nu spuse nimic, căci, de fapt, nu avea să-i dea un răspuns.

— Ah, vedem îndoiala în ochii tăi. Concubină, ai simpatia noastră. Să știi că nu te vom folosi cu cruzime. Atunci a tăcut, în timp ce îl privea pe Hannan Mosag trăgându-se înapoi peste pragul măreței căi de intrare a încăperii. Apăruseră încă o jumătate de duzină de Tiste Edur, tremurând în mișcările lor furtive, nesigura față de ceea ce asistau. O comandă suierată de la Hannan Mosag a trimis câte doi în cameră, fiecare trasând pânza peste formele stricate ale lui Janall și Quillas, fiul ei. Sunetul în timp ce au târât cei doi saci plini de carne din cameră era, pentru urechile lui Nisall, mai îngrozitor decât orice altceva auzise ea până acum în această zi căzută.

— În același timp, continuă împăratul după o clipă, titlul și privilegiile care îi însoțesc... rămân, dacă doriți.

Ea clipi, simțindu-se de parcă stătea pe nisip mișcător. — Îmi eliberezi să aleg, împărat?

O încuviințare din cap, ochii îngroziți și roșii încă atințiți pe intrarea în cameră. — Udinaas, șopti el. — Trădător. Tu... nu erai liber să alegi. Sclav-sclavul meu-N-ar fi trebuit să am încredere niciodată în întuneric, niciodată... Tresă din nou pe tron, ochii strălucind brusc. 'El vine.'

Habar n-avea la cine se referea, dar emoția crudă din vocea lui o înspăimântă din nou. Ce ar mai putea veni în această zi groaznică?

Voci afară, una dintre ele sună amar, apoi timid.

Ea a privit cum un războinic Tiste Edur pătrunde în sala tronului. fratele lui Rhulad. Unul din ei. Cel care îl lăsase pe Rhulad întins pe gresie. Tânăr, chipeș în felul ăsta al Edurului - atât extraterestri, cât și perfecti. A încercat să-și amintească dacă îi auzise numele...

— Trull, spuse împăratul cu o râslă. 'Unde este el? Unde este frica?

'El a plecat.'

'Stânga? Ne-a părăsit?

'Ne. Da, Rhulad, sau insisti să te numesc Împărat?

Expresiile se răsuciră pe chipul plin de monede a lui Rhulad, una după alta, apoi se strâmbă și spuse: — Si tu m-ai părăsit, frate. M-a lăsat sângerând... pe podea. Te crezi

diferit de Udinaas? Mai puțin trădător decât sclavul meu Letherii?

— Rhulad, dacă ai fi fost fratele meu de odinioară...

— Cel pe care l-ai batjocorit?

— Dacă părea că am făcut asta, atunci îmi cer scuze.

— Da, acum vezi că este nevoie de asta, nu?

Trull Sengar făcu un pas înainte. — Este sabia, Rhulad. Este blestemat - vă rog, aruncați-l. Distruge-l. Ai câștigat tronul acum, nu mai ai nevoie de el...

'Gresești.' Își dezveli dinții, parcă îmbolnăvit de ura de sine. — Fără el, sunt doar Rhulad, fiul cel mic al lui Tomad. Fără sabie, frate, nu sunt nimic.

Trull își înclină capul. — Ne-ai condus la cucerire. Voi sta lângă tine. La fel va fi Binadas și tatăl nostru. Ai câștigat acel tron, Rhulad, nu trebuie să te temi de Hannan Mósag...

— Viermele acela nenorocit? Crezi că mi-e frică de el? Vârful săbiei scoase un zgomot pocnit în timp ce vârful său sări eliberat de plăci. Rhulad îndreptă arma spre pieptul lui Trull. — Eu sunt Împăratul!

— Nu, nu ești, răspunse Trull. — Sabia ta este Împărat, sabia ta și puterea din spatele ei.

'Mincinos!' tipă Rhulad.

Nisall îl văzu pe Trull tresărind înapoi, apoi liniștindu-se. 'Dovedește-o.'

Ochii împăratului se măriră.

„Sfarmește binecuvântarea surorii-sabie, doar lasă-o să cadă din mâna ta. Chiar și asta, Rhulad. Doar asta. Lasă-l să cadă!

'Nu! Știu ce vrei, frate! O vei lua-te vād încordat, gata să te scufunzi pentru ea-vād adevărul!' Arma tremura între ei, parcă dornic de sânge, sângele oricui.

Trull clătină din cap. — Vreau să fie spulberată, Rhulad.

— Nu poți sta lângă mine, suieră împăratul. — Prea aproape - există trădare în ochii tăi - m-ai părăsit! Schilodit pe podea! A ridicat vocea. „Unde sunt războinicii mei? In camera! Împăratul tău poruncește!

O jumătate de duzină de războinici Edur au apărut deodată, cu armele scoase.

— Trull, șopti Rhulad. — Vād că nu ai sabie. Acum este pentru tine să scapi de arma ta preferată, sulita. Și cutitele tale. Ce? Ți-e teamă că te voi omorî? Arată-mi încrederea pe care o ai în tine. Călăuzește-mă cu onoarea ta, frate.

Ea nu știa asta atunci; ea nu înțelegea destul de modul de viață Edur, dar vedea ceva în chipul lui Trull, un fel de

capitulare, dar o capitulare mult mai complicată, mai grea decât pur și simplu dezarmarea acolo în fața fratelui său. Niveluri de resemnare, așezare unul peste altul, coborârea poverilor imposibile - și cunoștințele împărtășite între cei doi frați a ceea ce a însemnat o astfel de predare. Ea nu și-a dat seama la acea vreme ce va însemna răspunsul lui Trull, felul în care a fost făcut, nu în nume propriu, nu pentru el însuși, ci pentru Frica. Teme-te de Sengar, mai mult! decât oricine altcineva. Ea nu-și dădu seama, deci, de imensitatea sacrificiului său, în timp ce el își desfăcu sulita și o lăsa să zbârnească pe țigle; în timp ce își scoase cureaua cuțitelor și o arunca într-o parte.

Atunci ar fi trebuit să existe un triumf în ochii chinuți ai lui Rhulad, dar nu a fost. În schimb, un fel de confuzie i-a întunecat privirea, l-a făcut să se sfiească, parcă ar căuta ajutor. Atenția i-a găsit și s-a concentrat asupra celor șase războinici, iar el a gesticulat cu sabia și a spus cu o voce întreruptă: „Trull Sengar va fi tuns. El va înceta să mai existe, pentru noi înșine, pentru toată Edur. Ia-l. Leagă-l. Ia-l de aici.”

Nici ea nu-și dăduse seama ce-l costase pe Rhulad însuși acea judecată, acea decizie.

Libără să aleagă, ea alesese să rămână, din motive pe care nu le putea elucida nici măcar în propria ei minte. A fost milă?

Poate. Ambiție, fără îndoială - pentru că ea simțise, în acea manieră de prădători pe care o cerea vieții la curte, că există o cale de a ajunge la el, o cale de a-i înlocui - fără toată istoria însoțitoare - pe cei care nu mai erau alături de Rhulad. Nici unul dintre adulții săi războinici nu avea valoare, în cele din urmă, și ea știa că Rhulad cunoștea bine acel adevăr. În cele din urmă, ea vedea, el nu avea pe nimeni. Nu fratele său, Binadas, care, la fel ca Trull, s-a dovedit prea apropiat și, prin urmare, prea periculos pentru ca împăratul să-l poată ține în preajmă - și așadar el îl alungase, căutând campioni și rude împrăștiate din triburile Edur. Cât despre tatăl său, Tomad, din nou rolul de subordonare s-a dovedit mult prea incomodă pentru a fi adaptat. Din K'risnan-ul supraviețuitor al lui Hannan Mosag, jumătate fusese trimis să-i însoțească pe Tomad și Binadas, astfel încât noul Ceda să fie slăbit.

Și în tot acest timp, pe măsură ce aceste decizii erau luate, în timp ce Shomingul se desfășura, în secret, departe de ochii Letherilor și în timp ce Nisall se îndrepta în patul

împăratului, cancelarul, Triban Gnol, urmărise cu ochii cu glugă ai lui. un răpitor.

Consoarta, Turudal Brizad, dispăruse, deși Nisall auzise zvonuri printre servitorii curții că nu a mers departe; că bântuia coridoarele mai puțin călătorite și misterele subterane ale vechiului palat, fantomatice și rareori văzute mai mult de jumătate. Era indecisă cu privire la veridicitatea unor astfel de afirmații; chiar și așa, dacă într-adevăr s-ar fi ascuns încă în palat, ea și-a dat seama că așa ceva nu ar surprinde-o deloc. Nu conta - până la urmă, Rhulad nu avea soție.

Iubita Împăratului, rol cu care era obișnuită, deși nu părea așa. Rhulad era atât de tânăr, atât de diferit de Ezgara Diskanar. Rănile lui spirituale erau prea adânci pentru a fi vindecate prin atingerea ei, și așa, chiar dacă se afla într-o poziție de eminență, de putere - oricât de aproape era de tron - se simțea neputincioasă. Și profund făcut.

Ea rămase în picioare, privindu-l pe Împăratul Lether zvârcolindu-se în timp ce se ghemuia din ce în ce mai strâns în colțul camerei. Printre scâncete, gemete și gâfâituri, el a scuipat fragmente din conversația sa cu Trull, fratele său părăsit. Și din nou și din nou, în șoapte răgușite, Rhulad și-a cerut iertare.

Cu toate acestea, o nouă zi îi aștepta, își aminti ea. Și ea îl vedea pe acest om zdrobit adunându-se, adunând bucățile și apoi luându-și locul așezat pe tronul imperial, privind afară cu ochi roșii, armura lui fragmentată de monede strălucind plictisitoare în lumina torțelor tradiționale care câptușesc pereții camerei. ; iar acolo unde lipseau acele monede, nu mai era decât țesut cicatrizat, bătăture cu inele roșii de carne malformată. Și apoi, această apariție îngrozitoare avea să o uimească în cursul acelei zile.

Evitând vechile protocoale ale stăpânirii imperiale, Împăratul O Mie de Morți avea să participe la o prezentare de petiții, un număr tot mai mare de cetățeni ai imperiului, săraci și bogați deopotrivă, care ajunseseră să accepte Invitația Imperială, hrănindu-le curajul. să se întâlnească față în față cu domnitorul lor străin. Pentru clopot după clopot, Rhulad făcea dreptate cât putea de bine. Luptele lui de a înțelege viețile Letherilor o atinseseră în moduri neașteptate - era, ea ajunsesese să creadă, un suflet decent sub toată această traumă blestemată, Și atunci Nisall sa găsit cea mai necesară, deși mai des în ultimul timp.

Cancelarul era cel care domina sfatul și ajunsese să realizeze că Triban Gnol începuse să o considere ca pe o rivală. El era principalul organizator al petițiilor, filtrul care menținea numerele de control, iar biroul său a crescut în consecință. Faptul că personalul său extins a servit și ca o rețea vastă și invazivă de spioni în palat era desigur un dat.

Astfel, Nisall l-a urmărit pe împăratul ei, care urcase pe tron păduind prin sânge, luptă pentru o stăpânire benignă, căutând o sensibilitate prea sinceră și stânjenită pentru a fi altul decât autentic. Și îi frângea inima.

Căci puterea nu avea interes în integritate. Chiar și Ezgara Diskanar, atât de plin de promisiuni în primii săi ani, ajunsese să ridice un zid între el și cetățenii imperiului în ultimul deceniu al domniei sale. Integritatea era prea vulnerabilă la abuzurile altora, iar Ezgara suferise acea trădare din nou și din nou și, poate cel mai dureros dintre toate, din partea propriei sale soții, lanall, și apoi a fiului lor.

Prea ușor să îndepărtezi povara unor astfel de răni, adâncimea unor astfel de cicatrici.

Iar Rhulad, acest fiu cel mic al unei familii nobiliare Edur, fusese victima trădării, a ceea ce trebuie să fi fost adevărata prietenie - cu sclayul, Udinaas - și în firele de sânge împărtășit, de la frații săi.

Dar în fiecare zi, el a depășit chinurile nopții tocmai dispărute. Nisall s-a întrebat, totuși, cât de mult mai putea enumera asta. Numai ea a fost martoră la triumful lui interior, la acel război extraordinar pe care îl ducea cu sine în fiecare dimineață. Cancelarul, cu toți spionii săi, nu știa nimic despre asta - era sigură de asta. Și asta l-a făcut periculos în Ignoranța lui.

Trebuia să vorbească cu Triban Gnol. Trebuia să Blend acest pod. Dar nu voi fi spionul lui.

Un pod cel mai îngust, deci, unul de călcat cu prudență.

Rhulad se agită în întuneric.

Și apoi a șoptit: „Știi ce vrei, frate...”

„Așa că ghidează-mă... ghidează-mă cu onoarea ta...”

Ah, Trull Sengar, oriunde îți pândește spiritul acum, îți place? Îți face plăcere să știi că rușinea ta a eșuat?

Așa că acum te-ai întors.

Să-l bântui pe Rhulad.

Ghidează-mă, mormăi Rhulad.

Sabia se zgârie pe podea, unduindu-se peste mozaic Hones ca un râs rece.

— Nu se poate, mă tem.

Bruthen Trana i-a studiat o clipă lungă pe Letherii care stăteau în fața lui și nu spuse nimic.

Privirea Căncelarului s-a îndepărtat, parcă distrasă, și a părut la câteva momente de la respingerea definitivă a războinicului Edur; apoi, realizând poate că ar putea fi neînțelept, și-a dres glasul și a vorbit pe un ton de simpatie. — Împăratul insistă asupra acestor petiții, după cum știți, și ele îi consumă fiecare moment de veghe. Ei sunt, dacă mă ierți, obsesia lui. Sprâncenele lui s-au ridicat o mică parte. „Cum poate un subiect adevărat să pună la îndoială dragostea împăratului lor pentru dreptate? Cetățenii au ajuns să-l adore. Au venit să-l vadă drept conducătorul onorabil care este în adevăr. Acea tranziție a durat ceva timp, recunosc, și a implicat un efort imens din partea noastră.

— Vreau să vorbesc cu împăratul, spuse Bruthen, tonul lui corespunzând exact la data anterioară când rostise acele cuvinte.

Triban GnoI oftă. — Probabil că doriți să faceți raportul dvs. cu privire la supraveghetorul Karos Invictad și la Patriotiștii lui în persoană. Vă asigur că transmit aceste rapoarte. S-a încrunțat la Tiste Edur, apoi a dat din cap și a spus: „Foarte bine. Îți voi transmite urările înălțimii sale, Bruthen Trana.

— Dacă este nevoie, plasează-mă printre petiționari.

— Nu va fi necesar.

Tiste Edur se uită la cancelar timp de o jumătate de duzină de bătaii ale inimii, apoi se întoarce și părăsi biroul. În camera mai mare de dincolo aștepta o mulțime de Letherii. O zeci de fete s-au întors să-l privească pe Bruthen în timp ce el își trecea drumul - fete nervoase, luptându-se cu frica - în timp ce altele studiau Tiste Edur cu ochi care nu dădeau nimic: agenții cancelarului, cei care, bănuia Bruthen, ieșeau fiecare dimineața pentru a aduna petiționarii zilei, apoi i-a instruit în ce să-i spună împăratului lor.

Ignorându-i pe Letherii în timp ce se despărțiră pentru a-l lăsa să treacă, el și-a făcut drum pe coridor, apoi mai departe prin labirintul de camere, holuri și pasaje care compuneau palatul. A văzut foarte puțini alți Tiste Edur, cu excepția unuia dintre K'risnan al lui Hannan Mosag, cu spatele aplecat și mergând cu un umăr zgâriindu-se de un perete, cu ochii întunecați pălpâind o recunoaștere în timp ce șchiopăta.

Bruthen Trana a intrat în aripa palatului cel mai apropiat de râu, iar aici aerul era moale, coridoarele în mare parte goale. În timp ce inundațiile care au avut loc în primele etape ale construcției au fost rectificate, printr-un sistem ingenios de stâlpi de subterană, părea că nimic nu putea risipi umezeala. Pereții exteriori au fost făcuți găuri pentru a crea un flux de aer, cu un efect redus în afară de umplerea întunericului mușcărit cu parfumul noroiului râului și al plantelor în descompunere.

Bruthen a mers printr-o astfel de gaură, ieșind pe o potecă pietruită în mare parte ruptă, cu copacii doborâți putrezind în mijlocul ierburilor înalte la stânga lui și fundațiile unei clădiri mici în dreapta lui. Abandonul a zăbovit în aerul nemișcat ca polenul în suspensie, iar Bruthen a rămas singur când a urcat pe panta neuniformă a potecii pentru a ajunge la marginea unei zone defrișate, la celălalt capăt al căreia se înălța străvechiul turn al Azath, cu structurile mai mici de Jaghut de ambele părți. În această poiană se aflau semne de mormânt, așezate fără o ordine vizibilă. Urne pe jumătate îngropate, sigilate cu ceară la gură, din care au ieșit arme. Săbii, sulite sparte, topoare, buzdugane-trofee ale eșecului, o pădure de fier pipernicită.

Campionii căzuți, locuitorii unui cimitir dintre cele mai prestigioase. Toți l-au ucis pe Rhulad cel puțin o dată, unii de mai multe ori - cel mai mare dintre aceștia, un Tarthenal aproape plin de sânge, îl ucisese pe Împărat de șapte ori, iar Bruthen își putea aminti, cu o claritate absolută, expresia de furie și teroare crescândă în acel moment. Fața bestială a lui Tarthenal de fiecare dată când adversarul său căzut se ridica, reînnoit, mai puternic și mai răstăcitor decât fusese cu doar câteva clipe mai devreme.

A intrat în necropola bizară, cu ochii plutind peste diferitele arme, cândva atât de dragut îngrijite - multe dintre ele purtând nume - dar acum învelite în rugină. La capătul îndepărtat, puțin separat de toate celelalte, stătea o urnă goală. Cu luni în urmă, din curiozitate, bătuse mâna în el și găsisese o ceașcă de argint. Cupa care conținea otrava care a ucis trei Letherii în sala tronului - care l-a ucis pe Brys Beddict.

Fara cenusa. Până și sabia îi dispăruse.

Bruthen Trana bănuia că, dacă acest om s-ar întoarce, acum, l-ar înfrunta din nou pe Rhulad și ar face ceea ce a făcut înainte. Nu, a fost mai mult decât o suspiciune. O certitudine.

Nevăzut de Rhulad, în timp ce noul împărat zăcea acolo, tăiat în bucăți pe podea, Bruthen intrase în cameră pentru a vedea singur. Și în privirea înspăimântătoare a acelui moment, discernuse precizia îngrozitoare a acelei măcelării. Brys Beddict fusese superficial. Ca un savant care disecă un argument slab, un efort din partea lui nu mai mare decât să-și lege mocasinii.

Dacă ar fi văzut duelul în sine, că ar fi fost martor la talentul acestui spadasin Letherij ucis tragic.

Stătea în picioare, privind în jos la urna prăfuită, acoperită cu pânză.

Si m-am rugat pentru întoarcerea lui Brys Beddict.

Un tipar lua forma, treptat, inexorabil. Cu toate acestea, Errantul, odată cunoscut sub numele de Turudal Brizad, consoarta reginei Janall, nu a putut să-i deslușească semnificația. Senzația, de neliniște, de groază, era nouă pentru el. Într-adevăr, considera el, nu se poate imagina o stare de spirit mai incomodă pentru un zeu, aici, în inima țărâmului său.

Oh, cunoscuse vremuri de violență; a umblat pe cenușa imperiilor moarte, dar propriul său simț al destinului era chiar și atunci, mereu nepătat, inviolabil și absolut. Și pentru a înrăutăți lucrurile, modelele erau obsesia lui personală, ținută de credința în stăpânirea acelui limbaj arcanic, o stăpânire dincolo de provocare.

Atunci cine se joacă cu mine acum?

Stătea în întuneric, ascultând firicelul de apă care se prelingea pe un zid nevăzut și se uită la Cedance, plăcile de piatră ale Holdurilor, podeaua puzzle-ului care era însăși temelia țărâmului său. Cedanța. Gresia mea. A mea. 1 sunt Errantul. Acesta este jocul meu.

În timp ce în fața lui modelul continua, zgomotul pietrelor prea jos și prea adânc pentru a fi auzit, totuși rezonanța lor se zgâria în oase. Piese separate, care se unesc. O funcție ascunsă, până în ultimul moment - când totul este prea târziu, când închiderea neagă orice cale de evadare.

Te aștepti să nu fac nimic? Nu sunt doar una dintre victimele tale. Eu sunt Errantul. De mâna mea, fiecare soartă este întoarsă. Tot ceea ce pare aleatoriu este după designul meu. Acesta este un adevăr imuabil. A fost vreodată. O să fie vreodată.

Totuși, gustul fricii îi era pe limbă, de parcă ar fi supt monede murdare zi de zi, trecându-și bogăția unui imperiu prin gura. Dar este acel flux amar spre interior sau afară?

Soapta măcinată a mișcării, toată rezoluția imaginilor sculptate în plăci... pierdută. Nici un Hold nu s-ar dezvălui.

Cedance a fost așa din ziua în care Ezgara Diskanar a murit. Errantul ar fi un prost să ignore vârsta legăturilor, dar acea cale a rațiunii nu-l ducea încă nicăieri. Poate că nu moartea lui Ezgara a contat, ci a lui Ceda. Nu m-a plăcut niciodată prea mult. Și am stat și am privit, în timp ce Tiste Edur s-a lăsat într-o parte, în timp ce și-a aruncat sulita, străpungându-l pe Kuru Qan, ucigând pe cel mai mare Ceda de la Primul Imperiu. Joc Mv, m-am gândit atunci. Dar acum, mă întreb...

Poate a fost a lui Kuru Qan. Și, cumva, încă se joacă. Nu l-am avertizat de acel pericol iminent, nu-i așa? Înainte să-i zdrângă ultima suflare, el ar fi înțeles acea... misiune.

M-a blestemat acest muritor blestemat? Eu, un zeu!

Un astfel de blestem ar trebui să fie vulnerabil. Nici măcar Kuru Qan nu era capabil să modeleze ceva care să nu poată fi demontat de Errant. Trebuie doar să-i înțeleagă structura, tot ceea ce l-a fixat pe loc, vârfurile ascunse ghidând aceste plăci.

Ce vine? Imperiul renaște, revigorează, dezvăluind veridicitatea profeției antice. Totul este așa cum am prevăzut.

Studiul lui asupra pavajelor încetoșate de sub alee 1 a devenit o strălucire. El șuieră frustrat și-și privi răsufierea 1 stingând în frig.

O transformare necunoscută, în care nu văd decât gheața propriei mele exasperari. Astfel, văd, dar sunt orb, orb la toate.

Frigul, de asemenea, era un fenomen nou. Căldura de la 1 putere se scursese din acest loc. Nimic nu a fost așa cum ar trebui să fie.

Poate că, la un moment dat, va trebui să recunoască înfrângerea. Și apoi va trebui să fac o vizită unui bătrân mic și nebun. Lucrând ca un servitor al unui prost fără valoare. Umil, voi veni în căutarea răspunsurilor. L-am lăsat pe Tehol să trăiască, nu-i așa? Asta trebuie să conteze pentru ceva.

Mael, știu că ai intervenit data trecută. Cu nesocotită nesocotire a regulilor. Regulile IsAy. Dar te-am iertat și asta, de asemenea, trebuie să conteze pentru ceva.

Umilița avea un gust chiar mai rău decât frica. Nu era încă pregătit pentru asta.

El avea să preia comanda Cedance. Dar pentru a uzurpa modelul, mai întâi ar trebui să-i găsească creatorul.

Kuru Qan? Nu era convins.

Sunt tulburări în panteoane, noi și vechi. Haos, miros de violență. Da, aceasta este amestecul unui zeu. Poate că Mael însuși este de vină - nu, se simte greșit. Mai probabil, el nu știe nimic, rămâne fericit ignorant. Mă va ajuta să-l fac să conștientizeze că ceva nu este în regulă?

Un imperiu renascut. Adevărat, Tiste Edur aveau secretele lor, sau cel puțin credeau că asemenea adevăruri sunt bine ascunse. Ei nu au fost. Un zeu extraterestru îi uzurpase și făcuse dintr-un tânăr războinic Edur un avatar, un campion, cu defecțiuni adecvate în omagiu înspăimântător adus disfuncțiilor jalnice ale zeului. Puterea din durere, gloria din degradare, teme în apozitie - un imperiu renascut oferea promisiunea de vigoare, de expansiune și longevitate, dintre care niciuna nu era, trebuia să admită, cu adevărat asigurată. Și așa sunt promisiunile.

Zeul tremura brusc în aerul rece și amar al acestei camere vaste, subterane. Tremurat, pe această pasarelă deasupra unei necunoscute involburate.

Modelul lua contur.

Și când ar fi făcut-o, ar fi prea târziu.

'E prea târziu.'

— Dar trebuie să putem face ceva.

'Mă tem că nu. Este pe moarte, Stăpâne, și dacă nu profităm de dispariția lui chiar acum, altcineva o va face.'

Peștele capabara își folosisese tentaculele pentru a se târâ pe peretele canalului, trăgându-se de margine pe pasarelă, unde s-a aplatizat, împrăștiat ciudat, ca să se întindă, cu gura căscată, cu brânhiile gâfâind, urmărind dimineata devenind turbure pe măsură ce expira. Fiara era atât de lungă cât este un om înalt, grasă ca un negustor de carne de oaie din Insulele Interioare și, spre uimirea lui Tehol, și mai urâtă. — Cu toate acestea, inima mi se rupe.

Bugg și-a scărpinat pateul aproape fără păr, apoi a oftat. — Este apa neobișnuit de rece, spuse el. „Asta le place noroiul lor cald.”

'Apă rece? Nu poți face ceva în privința asta?'

„Hidrogația lui Bugg”.

— Vă ramificați?

— Nu, tocmai încercam titlul.

— Cum hidrogatezi?

Habar n-am. Ei bine, am, dar nu este chiar o ambarcațiune legitimă.

— Înseamnă că aparține tărâmului zeilor.

'Mai ales. Deși, a spus el, luminându-se, „odată cu recenta val de inundații și având în vedere experiența mea din trecut în proiectarea fundațiilor uscate, încep să văd câteva posibilități-.

— Poți să aduci investitori?

Bugg se strâmbă. — Văd mereu partea distructivă, nu-i așa, Maestre?

„Este natura mea oportunistă. Majoritatea oamenilor, a adăugat el, ar vedea asta ca pe o virtute. Acum, chiar îmi spui că nu poți salva acest biet pește?

— Stăpâne, e deja mort.

'Este? Oh. Ei bine, cred că acum luăm cina.

— Mai degrabă cincisprezece cine.

— În orice caz, am o programare, așa că ne vedem acasă pe tine și cu peștii.

— De ce, mulțumesc, Maestre.

— Nu ți-am spus că această plimbare de dimineață se va dovedi benefică?

— Din păcate, nu pentru capabară.

— De acord. Oh, apropo, vreau să-mi faci o listă.

'Din ce?'

— Ah, va trebui să-ți spun asta mai târziu. După cum am spus, am întârziat la o întâlnire. Tocmai mi-a trecut prin minte: este peștele ăsta prea mare ca să-l porți singur?

— Ei bine, spuse Bugg, uitându-se la carcasa, este mică până la capabară. Ți-aduci aminte de cea care a încercat să se împerecheze cu o galeretă?

— Pariul pe acest rezultat i-a copleșit pe Drownings. Am pierdut tot ce aveam în ziua aceea.

'Tot?'

— Trei docuri de cupru, da.

— Ce rezultat ai anticipat?

— Păi, bărci mici cu vâsle, care ar putea vâsli singure cu vâsle mari, flipping.

— Ai întârziat la întâlnirea ta, maestru.

'Aștepta! Nu te uita! Trebuie să fac ceva nepotrivit chiar acum.

— Oh, maestru, într-adevăr.

Spionii stăteau la colțurile străzilor. Mici echipe de patrioți cenușii cu pelerină de ploaie s-au mișcat printre mulțimile care se despărțiră pentru a le oferi un loc larg, în timp ce se fălau cu mâinile înmănușate sprijinite pe bastoanele cu brâu, iar pe fețele lor aroganța ciocană a bandiților. Tehol Beddict, purtând pătura lui ca un sarong, mergea cu grația benignă a unui ascet dintr-un cult obscur,

dar inofensiv. Sau cel puțin așa spera. Să te aventurezi pe străzile din Letheras în aceste zile implica un anumit risc care nu existase în zilele de neglijare plăcută a regelui Ezgara Diskanar. În timp ce, pe de o parte, acest lucru dădea un aer de intrigă și pericol oricărei călătorii - inclusiv cumpărăturile de rădăcină prea coaptă -, aici erau și nervii încordați pe care nu i-ar putea înăbuși, indiferent cât de mulți napi mucegăiți s-ar fi purtat.

Problemele agravate, în acest caz, a fost faptul că el era într-adevăr intenționat să subversie. Una dintre primele victime din acest nou regim fusese Breasla Prințătorilor de Sobolani. Karos Invictad, supraveghetorul patriotiștilor, acționase în prima sa zi de oficialitate, trimițând o sută de agenți la Scale House, modestul cartier general al breslei, după care au efectuat arestări pe zeci de prințători de șobolani, toți dintre care s-a dovedit mai târziu. , erau iluzii - un detaliu nereclamat, bineînțeles, ca nu cumva înfricoșătorii Patrioti să-și anunțe sosirea în strigăte de ridicol. Ceea ce nu ar merge.

La urma urmei, tirania nu are simțul umorului. Cu pielea prea subțire, prea bine blândă de propria-i importanță. În consecință, prezintă o ispită aproape copleșitoare - cum să nu fiu scuzat de batjocura ocazională? Din păcate, patriotiștilor nu aveau flexibilitate în astfel de chestiuni - cea mai ucigașă armă împotriva lor era râsul batjocoritor și ei știau asta.

A traversat canalul Quillas pe un pod mai mic, și-a făcut drum în cartierul de nord, mai puțin ostentativ și, în cele din urmă, s-a plimbat pe o alee întortocheată, plină de umbră, care fusese cândva o stradă de pământ, înainte de inventarea vagoanelor cu patru roți și alăturate. -gulere laterale de cal. În loc de cocabenele obișnuite și ușile din spate pe care s-ar putea aștepta să le găsești pe o astfel de alee, căptușeala pe aceasta erau magazine care nu se schimbaseră în niciun fel substanțial în ultimii șapte sute de ani. Acolo, mai întâi în dreapta, Templul ierburilor cu jumătate de topor, mirosind a dolină a unei mlaștini, în care se putea găsi o vrăjitoare cu fața de prune care trăia într-o groapă de noroi, cu toate plantele ei prețioase înghesuind malurile sau crescând în insectă. -piscina pistă în sine. Se spunea că se născuse în acel slime și era doar pe jumătate umană; și că acolo se născuse și mama ei, și mama ei și așa mai departe. Că astfel de concepții erau imaculate era de la sine înțeles, din moment ce Tehol cu greu își putea imagina vreun om rezonabil sau chiar nerezonabil să facă acest pas.

Vizavi de Half-Axe era intrarea cu fața îngustă a unui magazin dedicat lungimii scurte de frânghie și stâlpi de lemn înalți de un bărbat și jumătate. Tehol habar n-avea cum ar putea supraviețui o astfel de întreprindere specializată, mai ales în această piață dezlănțuită, trunchiată, totuși ușa ei rămăsese deschisă timp de aproape șase secole, închisă în fiecare noapte de o lungime scurtă de frânghie și un stâlp de lemn.

Sortimentul care mergea pe alee era similar doar prin particularitatea sa. Miruși de lemn și cuie într-unul, curele de sandale în alta - nu sandalele, doar curelele. Un magazin care vinde ceramică cu scurgeri - nu un indiciu de incompetență: mai degrabă, oalele au fost făcute în mod deliberat să curgă la rate diferite și precise de pierdere; un loc care vinde cutii de nedeschis, altul coloranți toxici. Dinți de ceramică, sticle pline cu urina gravidelor, amfore enorme care conțin grădite moarte; excrementele porcilor obezi; și animale de companie în miniatură - câini, pisici, păsări și rozătoare de tot felul, fiecare cu dimensiuni reduse prin generație după generație de reproducere selectivă - Tehol văzuse câini de pază stând nu mai sus de glezna lui și, deși drăguț și îndrăzneț, avea îndoieli. În ceea ce privește eficacitatea lor, deși probabil că erau o groază pentru șoarecii de mărimea unei unghii mici și pisicile care puteau călări pe degetul mare al unei bătrâne, fixate acolo printr-o buclă ingenioasă a curelei sandalei.

De la scoaterea în afara legii a Breslei prinzătorilor de sobolani, Aleea Aventurii dobândise o nouă funcție, la care Tehol s-a apucat acum să se aplice cu insuficiență inițiaților. Mai întâi, în Half-Axe, făcându-și drum printre viile imediat dincolo de intrare, apoi trecând cu o treaptă până să arunce cu capul întâi în bazinul noroiu.

Zgomote stropitoare, groase, apoi o față sifonată, cu pielea închisă, apărură în mijlocul ierburilor înalte care măresc groapa. — Tu ești, spuse vrăjitoarea, făcând o strâmbă, apoi strecurându-și limba prea lungă pentru a afișa toate lipitorile atașate de ea.

— Și tu ești, răspunse Tehol.

Protuberanța roșie cu toți prietenii ei a intrat înapoi înăuntru. — Vino să înoți, om odios.

— Ieși afară și lasă-ți pielea să-și revină, Munuga. Se întâmplă să știu că abia ai trei decenii.

„Sunt o hartă a înțelepciunii”.

— Poate ca un avertisment împotriva pericolelor scaldării excesive. Unde este rădăcina grasă de data asta?

— Ce ai pentru mine mai întâi?
— Ce am mereu. Singurul lucru pe care îl vrei vreodată de la mine, Munuga.

— Singurul lucru pe care nu-l vei oferi niciodată, vrei să spui!

Oftând, Tehol scoase de sub sarong-ul său improvizat o fiolă mică. O ridică pentru ca ea să vadă.

Și-a lins buzele, ceea ce s-a dovedit alarmant de complicat. 'Ce fel?'

— Capabara roe.

— Nu, eu îl vreau pe al tău.

— Nu produc icre.

— Știi ce vreau să spun, Tehol Beddict.

Din păcate, sărăcia este mai mult decât adâncimea pielii. De asemenea, mi-am pierdut orice stimulent de a fi productiv, în orice sens al cuvântului. La urma urmei, ce fel de lume este aceasta în care m-aș gândi chiar să nasc un copil?

— Tehol Beddict, nu poți naște un copil. Ești un barbat. Lasă-mi livrarea.

— Să-ți spun, ieși din supa aia, uscă-te și lasă-mă să văd cum ar trebui să arăți și cine știe? S-ar putea întâmpla lucruri extraordinare.

Încruntat, ea întinse un obiect. — Iată rădăcina ta groasă. Dă-mi flaconul, apoi pleacă.

'1 așa că aștept cu nerăbdare data viitoare...'

— Tehol Beddict, știi la ce se folosește rădăcina grasă?

Ochii i se ascuțiseră de suspiciune, iar Tehol și-a dat seama că, dacă s-ar usca într-adevăr, ar putea fi destul de frumoasă până la urmă, într-un mod vag amfiban. 'Nu de ce?'

— Ți se cere să o faci într-un mod bizar?

A scuturat din cap.

'Ești sigur? Niciun ceai neobișnuit care miroase galben?'

— Miroase galben? Ce înseamnă asta?'

— Dacă l-ai mirosi, ai ști. În mod clar, nu ai făcut-o. Bun. Ieși afară, mă încurcă.

O plecare grăbită, deci, de la Half-Axe. Mai departe, până la intrarea în Grool's Immeasurable Pots. Probabil, acea descriere a fost menită să sublinieze calitatea de neegalat sau ceva similar, deoarece vasele în sine erau vândute ca ceasuri și pentru experimente alchimice și altele asemenea, iar astfel de funcții erau dependente de ratele precise de debit.

A pășit în magazinul înghesuit și umed.

— Întotdeauna te încrunți când intri aici, Tehol Beddict.

— Bună dimineata, Lăudabil Grool.

— Cel gri, da, cel de acolo.

„O oală frumos...”

— Este un pahar, nu o oală.

'Desigur.'

— Prețul obișnuit.

— De ce te ascunzi mereu în spatele acestor oale, Laudable Grool? Tot ce văd la tine sunt mâinile tale.

„Mâinile mele sunt singura parte importantă din mine”.

'În regulă.' Tehol a scos o înotătoare dorsală recent îndepărtată. — O succesiune de tepi, acestea dintr-o capabară. Diametre de gradare...

'De unde stii ca?'

— Ei bine, poți să-l vezi - se micșorează pe măsură ce se întorc.

— Da, dar cât de precis?

— Asta trebuie să decizi. Ceri obiecte cu care să faci găuri. Aici ai... ce... doisprezece. Cum să nu fii mulțumit de asta?

„Cine a spus că nu sunt mulțumit? Pune-le pe blat, ia paharul. Și scoate rădăcina aceea de grăsime de aici.

De acolo era spre magazinul de animale mici și Beastmonger Shill, o femeie supradimensionată care se agita la nesfârșit în sus și în jos pe rândurile de mici cuști stivuite, pe călcâiele ei turtite un roi de făpturi mici care se grăbesc. Ea și-a strigat încântarea obișnuită față de darurile de pahar și rădăcină de grăsime, dintre care cea din urmă, s-a dovedit, era cel mai frecvent folosită de soțiile răutăcioase pentru a efectua micșorarea testiculelor soților lor; în timp ce Shill a aplicat, cu unele modificări delicate, proprietățile diminutive ale rădăcinii puilor ei, hrănind ceaiul cu miros galben în trepte precise folosind paharul cu găuri.

Întâlnirea s-a acru când Tehol i-a palmuit un tântar pe gât, doar pentru a fi informat că tocmai omorâse un liliac pigmeu care suga sânge. Răspunsul lui că distincția a fost pierdută pentru el nu a fost bine primită. Dar Shill a deschis totuși trapa de pe podeaua din spatele magazinului, iar Tehol a coborât cele douăzeci și șase de trepte înguste și abrupte de piatră până la coridorul strâmb - lung de douăzeci și unu de pași - care ducea la mormântul vechi al stupului gol, ale căror pereți fuseseră demontați în trei locuri pentru a modela ușile aspre în tuneluri șerpuitoare,

cu celule joase, dintre care două se terminau în capcane fatale. Al treilea pasaj s-a deschis în cele din urmă într-o cameră lungă ocupată de vreo duzină de refugiați răvășiți, dintre care cei mai mulți păreau să adormiți.

Din fericire, anchetatorul șef Rucket nu se număra printre somnolenți. Sprâncenele ei s-au ridicat când l-a văzut, chipul ei admirabil umplându-se de o expresie de ușurare neprefăcută, în timp ce îi făcu semn spre masa ei. Suprafața a fost acoperită cu foi de pergament înfățișând diferite planuri de etaj și diagrame structurale.

— Domnule, Tehol Beddict! Iată, niște vin! Băutură. De Brant, o nouă față! N-ai idee cât de bolnav sunt de tovarășii mei Interminabile din această cățărână.

— În mod clar, răspunse el stând, trebuie să ieși mai mult afară.

— Din păcate, majoritatea investigațiilor mele din zilele noastre sunt de natură arhivistică.

— Ah, Marele Mister pe care l-ai descoperit. Mai aproape de o soluție?

„Marele mister? Mai mult ca Damned Mystery și nu, rămân nedumerit, chiar dacă harta mea crește cu fiecare zi care trece. Dar să nu mai vorbim despre asta. Agenții mei raportează că fisurile din fundație se răspândesc inexorabil - bine făcut, Tehol. Întotdeauna m-am gândit că ești mai deștept decât arăți.

— De ce îți mulțumesc, Rucket. Ai plăci alea lăcuite pe care le-am cerut?

„Onyx a terminat-o pe ultima azi dimineată. Șaisprezece în total, corect?

'Perfect. Margini teșite?

'Desigur. Toate instrucțiunile tale au fost respectate cu diligență.

'Grozav. Acum, despre acea răspândire inexorabilă...

— Vrei să ne retragem în camera mea privată?

— Nu acum, Rucket. Am nevoie de niște monede. O infuzie pentru a susține o investiție de capital.

'Cât costă?'

'Cincizeci de mii.'

— Vom vedea vreodată o întoarcere?

— Nu, vei pierde totul.

— Tehol, cu siguranță te răzbuni foarte mult.] Atunci, care este beneficiul pentru noi?

— De ce, nimeni altul decât revenirea la preeminență a Breslei Prințătorilor de Sobolani.

Ochii ei destul de visători se măriră. — Sfârșitul patriotiștilor? Cincizeci de mii? Vor fi mai bine șaptezeci și cinci? O suta?

— Nu, cincizeci este ceea ce am nevoie.

— Nu anticipez nicio obiecție din partea colegilor mei Maestri de breaslă.

'Minunat.' Și-a plesnit mâinile, apoi s-a ridicat.

Ea se încruntă la el. 'Unde te duci?'

— Desigur, în camera ta privată.

— Oh, ce frumos!

Privirea lui se îngustă asupra ei. — Nu ești alături de mine, Rucket?

— Care ar fi rostul? Numele „rădăcină grasă” este a. o glumă de femeie, știi.

— Nu am băut nici un ceai cu miros galben!

„În viitor, vă sfătuiesc să folosiți mănuși”.

— Unde e camera ta, Rucket?

O sprânceană ridicată. — Ai ceva de dovedit?

— Nu, trebuie doar să verific... lucrurile.

'Care e ideea?' întrebă ea din nou. — Acum că ți-a trezit imaginația, te vei convinge că ești mai mic, Tehol Beddict. Natura umană. Mai rău că se întâmplă să fii și tu bărbat. Ea s-a ridicat. „Eu, totuși, pot fi obiectiv, deși devastator, uneori. Deci, îndrăznești să-mi examinez atent?

Se încruntă. — Bine, să mergem. Data viitoare, totuși, să renunțăm cu totul la invitația în camera ta, bine?

— Mizeria stă în detalii, Tehol Beddict. Așa cum suntem pe cale să descoperim.

Venitt Sathad desfăcu pergamentul și îi ancora colțurile cu pietre plate. — După cum poți vedea, maestru, există șase clădiri separate pentru exploatații. A început să arate ilustrațiile fiecăruia. — Grajduri și livră. Icehouse. Magazin, cu pivniță. Cartierele servitorilor. Și, desigur, hanul propriu-zis...

— Dar clădirea aceea pătrată de acolo? întrebă Rautos Hivanar.

Venitt se încruntă. „După ce am înțeles, interiorul este practic umplut cu un obiect emblematic. Clădirea este anterioară hanului în sine. Încercările de a-l disloca au eșuat. Acum, spațiul care rămâne este folosit pentru depozitare diverse.

Rautos Hivanar se lăsă pe spate în scaun. „Cât de solvată este această achiziție?”

— Nici mai mult, nici mai puțin decât orice altă pensiune, maestru. Ar putea merita să discutăm despre

investitiile în restaurare cu ceilalți acționari, inclusiv cu Karos Invictad.

— Hmm, voi lua în considerare asta. El a crescut. — Între timp, asamblați noile artefacte pe masa de curățare de pe terasă.

— Îndată, stăpâne.

La paisprezece leghe vest de Insulele Draconeane, pe această întindere de ocean se instalase stăpânirea, nivelând mările până la o patina sticloasă și unsuroasă sub aerul umed și nemișcat. Prin ochelari, navă singuratică, cu coca neagră, joasă în apă, părea lipsită de viață. Catargul principal era așchiat, toate tachetele au fost măturate. Cineva pregătise o pânză de proapă, dar pânza instalată de furtună atârna moale. Vâsla de cârmă era legată pe loc. Nu se vede nicio mișcare nicăieri.

Skorgen Kaban, cunoscut sub numele de Drăguțul, a coborât încet ochelarii, dar a continuat să miște ochii cu unicul său ochi bun la nava îndepărtată. Întinse mâna pentru a zgâria una dintre găurile de aer - tot ce mai rămăsese din ceea ce fusese cândva un nas mare, de șoim - apoi tresări în timp ce un cui înfipt în țesut cicatricial sensibil. Mâncărimea era inexistentă, dar nările căscate aveau tendința de a plânge, iar zgârietura prefăcută a servit să-l avertizeze despre umezeala revelatoare. Acesta a fost unul dintre multele sale gesturi pe care probabil și-a imaginat că sunt subtile.

Din păcate, căpitanul lui a fost prea ascuțit pentru asta. Și-a îndepărtat studiul lateral al lui Skorgen, apoi a aruncat o privire înapoi la echipajul ei care îl aștepta. O grămadă mizerabilă, dar înflăcărată. Drumurile i-au îngreunat pe toată lumea, de înțeles, dar cala raiderului era plină de pradă, iar această alergare a norocului Errantului părea fără sfârșit.

Acum că găsiseră o altă victimă.

Skorgen trase un șuierat, apoi spuse: — E în regulă Edur. Bănuiesc că un vagabond care a fost aruncat puțin în acea furtună pe care am spionat-o ieri în vest. Sunt șanse ca echipajul să fie fie bolnav, fie mort, sau să fi abandonat nava cu una dintre bărcile lor de salvare Knarri. Dacă au făcut asta, vor lua lucrurile bune cu ei. Dacă nu, îi zâmbi el, dezvăluind dinții înnegriți, atunci putem termina ceea ce a început furtuna.

— Cel puțin, spuse căpitanul, vom arunca o privire. Ea a adulmecat. — Cel puțin, poate că se va întâmpla ceva de a fi aruncat în aer în apartamente. Pune-i să trimită măhuri,

Skorgen, dar ține capul acelui paznic să se învârtască în toate direcțiile;

Skorgen se uită la ea. — Crezi că ar putea fi mai mulți dintre ei aici?

Ea a făcut o față. — Câte nave a trimis împăratul?

Ochiul lui bun s-a lărgit, apoi l-a studiat încă o dată pe singuraticul abandonat prin ochelari. — Crezi că este una dintre acestea? fundul lui Errant, căpitane, dacă ai dreptate...

— Ai ordinele tale și se pare că trebuie să-ți reamintesc încă o dată, prim-amate. Nicio blasfemie pe nava mea.

— Scuze, căpitane.

S-a grăbit să plece, a început să transmită ordine echipajului care îl aștepta.

Drumurile făceau un loc liniștit, un fel de furtivitate superstițioasă strângându-i pe marinari, de parcă orice sunet care ajunge prea departe ar putea sparge oglinda mării.

Ea a ascultat în timp ce cele douăzeci și patru de mături au alunecat afară, cu lamele așezate în apă. O clipă mai târziu se auzi strigătul mut al coxului, iar Recunoștința Nemuritoare gemu în timp ce se trânti înainte. Nori de muște dormitoare s-au ridicat în jurul navei, când suprafața peludă a mării din apropiere a fost perturbată. Nenorocitele de lucruri aveau tendința să caute o acoperire întunecată odată ce au fugit. Marinarii tușeau și scuipau - totul foarte bine pentru ei, observă căpitanul, în timp ce un nor scâncitor se învârtea în jurul capului ei și nenumărate insecte i se târau pe nas, în urechi și prin ochi. Soarele și marea erau destul de rele, combinându-se pentru a-i ataca demnitatea și orice fel de vopsea pe care o femeie moartă putea strânge, dar pentru Shurq Blalle, aceste muște făceau o mizerie profund acută.

Pirat, strigoi divin, strigoi ai nesățuirii, vrăjitoare a apelor adânci - vremurile fuseseră bune de când ieșise pentru prima dată din portul Letheras, în josul râului lung și lat până în mările vestice. Slăbănoagă și elegantă, acea primă galeră fusese trecerea ei către faimă, iar Shurq încă regreta pierderea înflăcărată în fața acelei escorte de Mare din Laughter's End. Dar a fost foarte mulțumită de Recunoștința Nemuritoare. Puțin prea mare pentru echipajul ei, desigur, dar odată cu întoarcerea lor în Letheras, această problemă ar putea fi rezolvată destul de ușor. Cel mai mare sentiment de pierdere a fost odată cu plecarea Gărzii Crimson. Iron Bars arătasera de la bun

început că lucrau pentru trecere. Chiar și așa, ele fuseseră adăugiri formidabile la acea traversare sălbatică a oceanului, menținând sângele larg și neîntrerupt, pe măsură ce un comerciant după altul era luat, dezbrăcat de toate obiectele de valoare, apoi, de cele mai multe ori, trimis în întuneric. . Nu fuseseră doar săbiile lor, oricât de mortale erau acelea, ci magia lui Corlos - o magie mult mai rafinată, mult mai inteligentă decât orice la care fusese martor până atunci Shurq.

Astfel de detalii i-au deschis ochii, și mintea. Lumea de acolo era imensă. Și în multe feluri fundamentale, imperiul lui Lether, copil al Primului Imperiu, fusese lăsat într-un fel de zăpadă, în gândirea sa, în modurile sale de lucru. O revelație umilitoare într-adevăr.

Plécarea cu Iron Bars și echipa lui nu fusese la fel de emoționantă sau de sinceră pentru Shurq Elalle pe cât i se păruse probabil tuturor celorlalți, pentru că adevărul era că ea devenise din ce în ce mai neliniștită în compania lor. Iron Bars nu a fost unul care să găsească subordonarea plăcută pentru foarte mult timp - oh, fără îndoială că era diferit când era vorba de colegul său Declarat din Garda Crimson sau de comandantul lor legendar, Prințul K'azz. Dar ea nu era un Declarat, nici măcar unul dintre soldații acelei companii. Atâta timp cât obiectivele lor mergeau în paralel, lucrurile erau destul de bine, iar Shurq se asigurasă să nu devieze niciodată, pentru a evita orice confruntare.

Îi depuseseră pe mercenari pe o plajă pietroasă de pe țărmul estic al unui ținut numit Jacuruku, cu cerul zvâcnind de ploaie ploioasă. Debarcarea nu fusese lipsită de martori, din păcate, și ultima dată pe care o văzuse pe Iron Bars și soldații săi, aceștia se întorceau spre interior pentru a înfrunta o duzină de siluete masiv blindate care coborau panta ruptă, cu coifurile grozave, cu vizierele coborâte. Biinch cu aspect brutal, iar Shurq spera că toată acea beligeranție era în mare parte pentru spectacol. Foile cenușii de ploaie ascunseseră curând toate detaliile din suviță, în timp ce se îndepărtară pe vâsle înapoi la Recunoștință.

Skorgen jurase că surprinse zgomotul lamelor care se ciocnesc - un ecou slab - cu urechea lui bună, dar însăși Shurq nu auzise nimic.

În orice caz, ei fugiseră din acele ape, așa cum obișnuiau să facă pirății când exista riscul ca o rezistență organizată să pândească în apropiere, iar Shurq și-a

consolat conștiința agitată amintindu-și că Iron Bars vorbise despre Jacuruku cu oarecare familiaritate - la cel puțin în măsura în care îi cunoaște numele. Și în ceea ce privește rugăciunile cu ochii mari ale lui Corlos către zeci de divinități, ei bine, el era predispus la melodramă. O duzină de cavaleri nu ar fi fost de ajuns pentru a-i opri pe Iron Bars și Crimson Guard, hotărâți ca ei să facă tot ce aveau de făcut, ceea ce, în acest caz, era să traverseze Jacuruku de la o coastă la alta, apoi să găsească ei înșiși o altă navă.

Într-adevăr, o lume imensă.

Măturile s-au ridicat limpezi de apă și au fost expediate în liniște, în timp ce Recunoștința Nemuritoare se îndrepta pe lângă epava Edur. Shurq Elalle se îndreptă spre șină și studie puntea vizibilă a navei Blackwood.

— Călărind jos, mormăi Skorgen.

Fără cadavre în mijlocul dezordinei. Dar era dezordine. — Nicio evacuare ordonată, spuse Shurq Elalle, în timp ce cârligele de luptă ieșeau, cu dinții mușcând în timp ce liniile erau întinse. — Șase cu noi, cu armele scoase, porunci ea, desfăcându-și propria echipă, apoi urcând pe șină.

A sărit peste el, a aterizat ușor pe puntea din mijloc, la doi pași de ciotul așchiat al catargului principal.

Câteva clipe mai târziu, Skorgen i s-a alăturat, sosind cu un mormăit, apoi cu un blestem, în timp ce își zvâcni piciorul rău.

— Asta a fost o vechime, spuse el, privind în jur. S-a întors șchiopătând la șină și a smuls o săgeată așchiată, apoi s-a încruntat în timp ce o studia. — Al naibii de scurtă și zguduită - privire la capul ăla, care ar putea pătrunde printr-un scut din foi de bronz. Și acest fluture... e piele, ca aripioarele.

Deci unde erau cadavrele? Încruntat, Shurq Elalle se îndreptă către trapa cabinei. Făcu o pauză la cală, văzând că trapa fusese înfiptă. Dându-l deoparte cu cizma, se ghemui și privi în întunericul calei.

Sclipirea apei și lucrurile care plutesc. — Skorgen, e prada aici. Vino și întinde mâna spre una dintre acele amfore.

Al doilea, Misery, a strigat de pe nava lor: „Căpitane! Hulk-ul e mai jos în apă decât era când am ajuns noi.

Acum auzea gemetele blânde ale carcasei.

Skorgen și-a folosit brațul bun ca să se întindă și să-și treacă mâna printr-o ureche a amforei. Șuierând cu

greutatea, ridică obiectul înalt până la șold, rostogolindu-l pe punte între el și căpitan.

Amfora în sine a fost o lucrare superbă, a observat Shurq. Străină, glazura de culoare cremă până la baza stupului inversat, unde bobinele erau delimitate în modele geometrice negre pe alb strălucitor. Dar imaginea pictată pe umăr și pe burtă a fost cea care i-a captat interesul. Jos, pe o parte, era o siluetă, bătută în cuie pe o cruce în formă de X. Învârtindu-se din capul întors al figurii, erau corbi. Sute, fiecare profund complicat, fiecare detaliu gravat - corbi, inundate spre exterior - sau poate spre interior - până la masă pe umerii largi ai amforei, încercuind întregul obiect. Convergând să se hrănească cu omul nefericit? Fugi de el ca ultimele sale gânduri pe moarte?

Skorgen scosese un cuțit și tăia sigiliul, dezbrăcând ceara groasă care lega dopul.

După o clipă, a reușit să o desfășoare. El smulse dopul, apoi sări înapoi în timp ce sângele gros curgea afară, răspândindu-se pe punte.

Părea proaspătă și din ea răsări un parfum de flori, înțepător și exagerat de dulce.

— Polen Kagenza, spuse Skorgen. — Împiedică sângele să se îngroașe - Edur îl folosesc când pictează temple în pădure - știi, pe copaci. Sângele sfințește. Nu este un templu adevărat, desigur. Fără pereți, sau tavan, doar o pădure...

— Nu-mi plac primii colegi care bolborosesc, spuse Shurq Elalle, îndreptându-se încă o dată. — Scoate-i pe ceilalți afară. Numai vasele ne vor face bogați pentru o lună sau două. Ea și-a reluat mersul spre cabină.

Coridorul era gol, ușa cabinei era deschisă și atârna de o balama din piele. În timp ce se îndrepta spre ea, aruncă o privire în nișele laterale și văzu paturile suprapuse ale echipajului - dar toate erau neocupate, deși dezordonate, ca și cum ar fi fost supuse perchezitiilor.

În cabina propriu-zisă, mai multe semne de jaf, în timp ce pe sol era întins un cadavru Edur. Mâinile și picioarele fuseseră înfipite în scânduri, iar cineva îi folosise un cuțit, metodic. Camera mirosea a deșeuri vărsate, iar expresia înghețată pe față era o mască răsucită, o mască zdravănă, ochii uitându-se ca și cum ar fi martorii unei credințe pulberate, o revelație teribilă în momentul morții.

L-a auzit pe Skorgen venind în spatele ei, și-a auzit blestemul scăzut când a văzut cadavrul. — M-am torturat, spuse el. l-a torturat pe căpitan. Acesta era Merude, al

naibii de lângă un Bătrân. Errant, salvează-ne, căpitane, vom fi învinovați dacă altcineva vine pe asta înainte ca totul să se scufunde. Tortura. Nu înțeleg asta...

Este simplu, a spus ea. — Au vrut informații.

'Despre ce?'

Shurq Elalle se uită în jur. — Au luat jurnalul, graficele. Acum, poate piratii ar putea face asta, dacă ar fi străini de Lether, dar atunci n-ar mai avea nevoie să-l tortureze pe bietul ticălos. În plus, ar fi luat prada. Nu, cine a făcut asta a vrut mai multe informații, nu ce ai putea obține din grafice. Și nu le pasă nimic de pradă.

— Nenorociți nenorociți, oricine ar fi.

Se gândi la acea amforă și la conținutul ei îngrozitor. Apoi s-a întors. — Poate că au avut un motiv întemeiat. Scoate coca, Skorgen. O să așteptăm, totuși. Lui Blackwood nu-i place să se scufunde. S-ar putea să fie nevoie să-l dăm.

— Un rug să-i aducă pe toți înăuntru, căpitane.

„Sunt conștient de riscuri. Mergi mai departe cu situația asta."

Înapoi pe punte, Shurq Elalle s-a îndreptat spre castelul de proa, unde a stat scanând orizontul în timp ce Skorgen și echipajul își începeau demolarea.

Străini pe mare.

Care nu sunt prieteni ai Tiste Edur. Chiar și așa, cred că aş prefera să nu-i întâlnesc. Se întoarse cu fața spre puntea din mijloc. — Skorgen! Când terminăm aici, mergem la mătură. Înapoi la coastă.

Sprâncenele lui cicatrici se ridicară. — Letheras?

'De ce nu? Putem vinde și încărca echipajul.

Bărbatul bătut zâmbi.

Înapoi la Letheras, da. Și repede.

Capitolul patru

A venit răzvrătirea care s-a lăsat în zori, când prin ceturile grele care ne năvăliseră timp de zece zile ne-am uitat spre răsărit și am văzut, înălțându-se întinși și nenumărați pe orizontul de nori, balauri. Prea mari pentru a fi înțeleși, cu capetele deasupra soarelui, cu aripile îndoite întinzându-se în jos pentru a arunca o umbră care ar putea înghiți tot Drene. Acest lucru a fost prea mult, prea înspăimântător chiar și pentru soldații mai experimentați din trupa noastră, pentru că ochii lor întunecați erau atinți asupra noastră, o privire străină care ne scurgea sângele din inimile, chiar fierul din săbiile și sulilele noastre.

A pătrunde în acele umbre ar înfrânge un campion al Primului Imperiu. Nu am putut face față unei asemenea provocări și, deși mi-am exprimat furia, consternarea, nu era altceva decât sprijinul cerut de la liderul oricărei expediții și, într-adevăr, nu aveam nicio intenție să cer partidului meu curajul care îmi lipsea însumi. Întărirea este un lucru periculos, ca nu cumva să reușești acolo unde nu ar fi. Așa că am încetat să mă umbresc, poate prea ușor, dar nimeni nu și-a dat seama de asta, ușurați cum erau toți când am spart tabăra, ne-am împachetat câțarii și ne-am întors spre vest.

- Patru zile în sălbăticie Thrydis Addanict

Exilarea a ucis majoritatea victimelor, când lumea de dincolo era dură, când supraviețuirea nu putea fi cumpărată fără moneda cooperării. Nicio pedeapsă mai gravă nu era posibilă printre popoarele tribale, fie Awl, D'rhasilhani sau Keryn. Cu toate acestea, structura clanului însăși a impus o intransigență mortală și, odată cu ea, o devastare corespunzătoare atunci când cineva era alungat, singur, lipsit de tot ceea ce dădea sens vieții. Victimele s-au mototolit în ele însele, abandonând toate abilitățile care puteau servi la susținerea lor; s-au ofilit, apoi au murit.

Letherii și cetățile lor vaste, tumultul nenumăratelor fețe, erau - dincolo de lanțurile Îndatorării - aproape indiferenți la alungare. Adevărat, astfel de oameni nu erau imuni la noțiunea de pedeapsă spirituală - au existat în familii, la urma urmei, o caracteristică universală a oamenilor - totuși, cicatricile care au fost eliberate din

înstrăinare puteau supraviețui. Un alt sat, un alt oraș - lupta de a începe din nou ar putea fi gestionată și într-adevăr, pentru unii, a începe din nou a devenit o dependență în sine. O modalitate de absolvire a răspunderii.

Redmask, viața lui cea a Awl, nepătată de generații, ajunsese să creadă că natura Letherii - cel mai urât dușman al său - îi pătase totuși spiritul. Exilarea nu dovedise o condamnare la moarte. Exilarea se dovedise un dar, pentru că odată cu ea a descoperit libertatea. Ademenirea care a atras atât de mulți tineri războinici în Imperiul Lether, unde anonimatul s-a dovedit atât dezastru, cât și emancipare.

Alungat, rătăcise departe, fără să se gândească să se mai întoarcă vreodată. Nu era așa cum fusese cândva, nu mai era fiul tatălui său, dar ceea ce devenise era, chiar și pentru el însuși, un mister.

Cerul de deasupra capului nu era afectat de nori, noul sezon găsindu-și căldura, iar iepurii au alergat dintr-un desis de acoperire momentan în altul în fața lui, în timp ce călărea calul Letherii pe traseul turmei pe traseul său de nord-est. O turmă mică, observase el, cu puține pete de naștere împodobite de muște de-a lungul marginii potecii, unde masculii de rodară se adunau protector până când nou-născutul își putea găsi picioarele. Clanul care conducea aceste fiare era probabil mic.

Gardianul lui Redmask, K'Chain, Che'Malle, nu era de văzut nicăieri, dar asta nu era neobișnuit. Uriasele reptile aveau pofte prodigioase. În această perioadă a anului, bhederinul sălbatic care iernase în pădurile de buzunar - o rasă mai mare decât cei din câmpia din sud - s-au aventurat să iasă din adăpost în căutarea perechelor. Având în masă mai mult de doi boi Letherii, taurii erau feroce și beligeranți și încărcau orice se apropia prea mult, excluzând o femelă de felul ei. Sag'Churok, bărbatul K'ell Hunter, încântat să întâlnească acea încărcătură tunătoare - Redmask văzuse plăcerea ei, dezvăluită în strângerea sinuoasă lentă a cozii - în timp ce se afla în calea taurului, lamele de fier ridicate sus. Oricât de rapid era bhederinul, K'Chain Che'Malle era mai rapid. De fiecare dată, după ce a ucis fiara, Sag'Churok îi dădea cadavrul lui Gunth Mach, până când ea se satura.

Redmask a călărit toată ziua, cu pasul pe îndelete pentru a strica povara calului, iar când soarele cobora spre orizont, aprinzând nori de furtună îndepărtați, a ajuns în

vederea tabărei Awl, situată pe o veche insulă oxbow, între două. albiile uscate erodate. Turmele erau îngrămădite pe flancurile văilor de ambele părți, iar întinderea de colibe în formă de cupolă, cusute din piele, se înghesuiau în mijlocul fumului focurilor de bucătăre care acoperise valea.

Fără fugitori. Fără pichete. Și o tabără mult prea mare pentru mărimea turmelor.

Redmask s-a oprit pe linia crestei. A studiat Bene de mai jos. Ici și colo, voci se ridicau în doliu ritual. Puțini copii erau vizibili mișcându-se între colibe,

După un timp, în timp ce stătea nemișcat pe șaua înaltă a Letherii, cineva l-a văzut. Strigăte bruste, mișcare grăbită în umbrele tot mai mari, apoi o jumătate de duzină de războinici au pornit în trap spre el.

În spatele lor, tabăra începuse deja o spargere de panică, scânteii zburând în timp ce vetrele erau lovite cu piciorul și înlăturate. Ascunde peretii ondulați pe colibe.

Au apărut câini de turmă și drânzeturi, alergând să se alăture războinicilor care se apropiau.

Războinicii Awl erau tineri, el văzu pe măsură ce se apropiau. Doar un an sau doi după nopțile morții lor. Nici un singur veteran dintre ei. Unde erau Bătrânii? Umerii?

Oprindu-se la cincisprezece pași în jos, cei șase războinici au început să discute în tonuri șuierate, apoi unul s-a confruntat cu tabăra și a scos un strigăt pătrunzător. Toate activitățile s-au oprit mai jos.

Fetele se uitau la Redmask. Niciun războinic dintre ei nu părea suficient de îndrăzneț pentru a se aventura mai aproape.

Câinii au fost mai puțin speriați de prezența unui războinic singuratic. Mărâind, cu hacklele ridicate, se furișară în semicerc spre el. Apoi, prinzând un miros neașteptat, fiarele s-au strâns brusc înapoi, cu cozile scufundate, scânteiete subțiri ieșind din gât.

În cele din urmă, un tânăr războinic a făcut un pas înainte. — Nu poți fi el, spuse el.

Redmask oftă. — Unde este liderul tău de război? el a cerut.

Tânărul și-a umplut pieptul și s-a îndreptat. — Sunt liderul de război al clanului. Masarch, fiul lui Nayrud.'

— Când a fost noaptea morții tale?

— Acestea sunt vechile moduri, spuse Masarch, dezvăluindu-și dinții într-un mârâit. — Am abandonat o asemenea prostie.

Un altul a vorbit în spatele liderului războiului. „Vechile căi ne-au eșuat! I-am dat afară!

Masarch a spus: „Îndepărtează acea masca; nu este pentru tine. Cauti să ne înșeli. Călărești un cal Letherii, ești unul dintre spionii Factorului.

Redmask nu a răspuns imediat. Privirea i-a alunecat pe lângă liderul războiului și adepții săi, fixându-se încă o dată la tabăra de dedesubt. O mulțime se aduna la marginea apropiată, privind. A tăcut încă douăzeci de bătaii ale inimii, apoi a spus: „N-ai pus niciun pichet. O trupă de Letherii ar putea alinia această creastă și s-ar putea cufunda în mijlocul tău, iar tu nu ai fi pregătit. Femeile tale își strigă necazul, un sunet care se aude la câteva leghe într-o noapte liniștită ca aceasta. Oamenii tăi mor de foame, conducător de război, totuși aprind un exces de foc, suficient pentru a face deasupra ta un nor de fum care nu se va mișca și reflectă lumina de jos. Ați sacrificat nou-născuții rodara și myrid, în loc să măcelăriți masculii și femelele în vârstă dincolo de naștere. Trebuie să nu ai umăr, căci dacă ai avea-o, te-ar îngropa în pământ și te-ar forța noaptea morții, astfel încât să poți ieși din nou, născut din nou și, sperăm, înzestrat cu o nouă înțelepciune-înțelepciune care vă lipsește în mod evident.

Masarch nu a spus nimic la asta. Văzuse în sfârșit armele lui Redmask. — Tu ești el, șopti el. — Te-ai întors la Awl'dan.

— Ce clan este acesta?

— Redmask, spuse liderul războiului, făcând semn în spatele lui. „Acest clan... este al tău...”

Neprimind nimic altceva decât tăcere de la războinicul călare, Masarch a adăugat: „Noi, suntem tot ce rămâne. Nu există oameni de umăr, Redmask. Fără vrăjitoare. Făcu un semn spre turmele de flancare. „Aceste fiare pe care le vezi aici, sunt tot ce a mai rămas”. El ezită, apoi se îndreaptă încă o dată. — Redmask, te-ai întors... degeaba. Nu vorbești, iar asta îmi spune că vezi adevărul lucrurilor, Mare Războinic, ai întârziat.

Însufletit de asta, Redmask a tăcut. A descălecat încet. Căinii, care și-au continuat să se întoarcă trepidant, cu cozile înclinate, fie au prins un miros proaspăt, fie au auzit ceva din întinericul de dincolo, pentru că s-au rupt brusc și s-au aruncat înapoi pe panta, dispărând în tabără. Acea panică părea să se răspândească printre războinicii cu fața lui, dar niciunul nu a fugit, în ciuda fricii și confuziei care le cuprinse expresiile.

Linsendu-și buzele, Masarch a spus: „Redmask, Letherii ne distrug. Lagărele de străini au fost prinse în ambuscadă, înfipite și sacrificate, turmele furate. Clanul Aendinar nu mai există. Rămășițele Sevond și Niritha s-au târât până la Ganetok - doar Ganetok rămâne puternic, pentru că sunt cel mai îndepărtat de est și, lași că sunt, au făcut pact cu străinii...

— Străini. Ochii lui Redmask se îngustară în fante. — Mercenari.

Masarch dădu din cap. „A fost o bătălie grozavă, au trecut patru sezoane și acei străini au fost distruși”. A făcut un gest. — Vrajitoria Gri.

— Nu au mers atunci victorioșii Letherii asupra taberelor Ganetok?

— Nu, Redmask, au rămas prea puțini - străinii s-au luptat bine.

„Masarh”, a spus el, „nu înțeleg. Nu au luptat Ganetok alături de mercenarii lor?”

Tineretul a scuipat. — Liderul lor de război s-a adunat de la clanuri cincisprezece mii de războinici. Când au sosit Letherii, el a fugit, iar războinicii i-au urmat. Au abandonat străinii! I-am lăsat la măcel!

— Așezați tabăra dedesubt, spuse Redmask. Arată spre războinicii care stăteau în spatele lui Masarch. — Stați mai întâi de veghe de-a lungul acestei linii de creastă, aici și spre vest. Acum sunt liderul de război al clanului Renfayar. Masarch, unde se ascunde Ganetok?

— Șapte zile spre est. Ei dețin acum ultima mare turmă de Awl.

— Masarh, îmi contesti dreptul de a fi lider de război?

Tânărul a clătinat din cap. — Tu ești Redmask. Bătrânii dintre Renfayar care au fost dușmanii tăi sunt toți morți, fiii lor sunt morți.

— Câți războinici au mai rămas printre Renfayar?

Masarch se încruntă, apoi făcu un gest. — Ne-ați întâlnit, lider de război.

O încuviințare din cap.

Redmask a observat un câine singuratic care stătea la marginea taberei. Părea să-l privească. Și-a ridicat mâna stângă și fiara s-a aruncat în mișcare. Animalul uriaș, un mascul, a ajuns la el câteva clipe mai târziu, lăsându-și pe piept și așezându-și capul larg și cicatrici între picioarele lui Redmask. S-a întins în jos și i-a atins botul - un gest care, pentru majoritatea, ar fi riscat degetele. Câinele nu făcu nicio mișcare.

Masarch îl privea cu ochii mari. — Un supraviețuitor singuratic, spuse el, dintr-o tabără de străini. Nu ne-ar lăsa să ne apropiem.

— Străinii, spuse Redmask încet, au posedat câini?

'Nu. Dar erau adepți jurați ai Lupilor Războiului și, într-adevăr, lider de război, părea că acele fiare perfide și murdare îi urmăreau - întotdeauna la distanță, dar în număr mare. Până când Bătrânii Ganetok au invocat magia și i-au alungat pe toți. Masarch a ezitat, apoi a spus: — Redmask, liderul războiului dintre Ganetok...

Nevăzut în spatele măștii, s-a format un zâmbet lent. „Fiul întâi născut al lui Capalah. Hadralt.'

'Cum ai știut?'

— Măine, Masarch, vom conduce turmele spre est, spre Ganetok. Aș cunoaște mai multe dintre acei străini nefericiți care au ales să lupte pentru noi. Să mor pentru oamenii din Awl'dan.'

— Trebuie să ne târăm până la Ganetok la fel ca Sevond și Niritha?

'Tu mori de foame. Turmele sunt prea slăbite. Conduc șase tineri dintre care niciunul nu a trecut noaptea morții. Să mergem noi șapte la război împotriva Letherilor?

Deși tânăr, era clar că Masarch nu era un prost. — Îl vei provoca pe Hadralt? Redmask, războinicii voștri - noi, vom muri cu toții. Nu suntem suficienți pentru a face față sutelor de provocări care ne vor fi aruncate și, odată ce vom fi morți, va trebui să faceți față acestor provocări, cu mult înainte de a fi considerat demn să încrucișați armele cu Hadralt însuși.

— Nu vei muri, spuse Redmask. — Și nimeni nu va contesta pe niciunul dintre voi.

„Atunci vrei să spui să treci printr-o mie de războinici pentru a-l înfrunța pe Hadralt?

— Ce rost ar avea asta, Masarch? Am nevoie de acei războinici. Uciderea lor ar fi o risipă. Nu.' Făcu o pauză, apoi spuse: — Nu sunt lipsit de tutori, Masarch. Și mă îndoiesc că un singur războinic Ganetok va îndrăzni să-i provoace. Hadralt va trebui să mă înfrunte, el și eu, singuri în cerc. În plus, a adăugat el, nu avem timp pentru restul.

— Ganetok se țin de vechile căi, lider de război. Vor fi ritualuri. Zile și zile înainte ca cercul să fie făcut...

— Masarch, trebuie să mergem la război împotriva Letherilor. Fiecare războinic al Awl-ului

„Lider de război! Nu te vor urma! Până și Hadralt nu putea gestiona decât o treime din ele, iar asta, cu plata de

rodare și miriade, i-a înjumătățit proprietățile! Masarch făcu un semn către turmele epuizate de pe dealuri. „Noi... nu mai avem nimic! Nu ai putut cumpăra sulitele a o sută de războinici!

— Cine deține cele mai mari turme, Masarch?

— Gañetok înșiși...

'Nu. Întreb din nou, cine deține cele mai mari turme?

Încruntarea tânărului s-a adâncit. — Letherii.

— Voi trimite trei războinici să-l însoțească pe ultimul dintre Renfayar la Gañetok. Alege doi dintre însoțitorii tăi" care să ne însoțească.' Câinele dray se ridică și se mișcă într-o parte. Redmask și-a adunat frâiele calului și a pornit spre tabără. Dray a căzut în călcâi pe stânga lui. — Vom merge spre vest, Masarch, și ne vom găsi niște turme.

— Călărim împotriva Letherii? Lider de război, nu ți-ai batjocorit cu câteva clipe în urmă ideea că șapte războinici duc război împotriva lor? Dar acum spui...

— Războiul este pentru mai târziu, spuse Redmask. — După cum spui, avem nevoie de turme. Să cumpere serviciile războinicilor. Făcu o pauză și se uită înapoi la tânărul din urmă. — De unde și-au luat fiarele Letherii?

— De la Awl! De la noi!'

'Da. Le-au furat. Așa că trebuie să le furăm înapoi.

— Suntem patru, lider de război?

— Și un dray și gardienii mei.

— Ce gardieni?

Redmask și-a reluat călătoria. — Îți lipsește respectul, Masarch. În seara asta, cred că vei avea noaptea morții.

— Vechile căi sunt inutile! Nu o să!'

Pumnul lui Redmask era încețoșat - era îndoielnic dacă, în întuneric, Masarch chiar l-a văzut - chiar dacă s-a conectat solid cu maxilarul tânărului, aruncându-l pe loc. Redmask s-a întins și a apucat un pumn de piele de piele, apoi a început să-l târască pe inconștient Masarch înapoi în tabără.

Când tânărul se trezea, se trezea într-un sicriu, la îndemâna unui braț de pământ și pietre. Niciunul dintre ritualurile obișnuite tradiționale, măsurate, înainte de noaptea morții, din păcate, de genul care servea la pregătirea aleșilor pentru internare. Desigur, frâiele libere ale lui Masarch arătau o absență îngrozitoare a respectului, suficientă pentru a ocoli darul milei, care, în adevăr, era ceea ce erau toate acele ritualuri.

Lecții grele, atunci. Dar a deveni adult depindea de astfel de lecții.

Se aștepta să fie nevoit să-i supună și pe ceilalți, ceea ce a făcut ca o noapte lungă înainte.

Pentru noi toți.

Bătrânele din lagăr ar fi încântate de zarvă, bănuia el. De preferat, în orice caz, decât să te plângi noaptea.

Ultimul nivel al orașului îngropat s-a dovedit cel mai interesant, în ceea ce privește Udinaas. Se săturase de blestemații de lunetă care părea să năpădească acest grup de fugari, o mărturie care părea să se înrăutățească, mai ales din partea Fear Sengar. Fostul sclav știa că Tiste Edur voia să-l ucidă și, în ceea ce privește detaliile despre abandonul lui Rhulad, ceea ce a arătat clar că Udinaas însuși nu a avut de ales în această chestiune, că a fost o victimă la fel de mult ca și a lui Fear. propriul frate-ei bine, Frica nu era interesată. Circumstanțele atenuante nu i-au modificat intransigența, simțul aspru al binelui și al răului, care nu se extindea, se pare, la propriile sale acțiuni - la urma urmei, frica fusese cea care se îndepărtase în mod deliberat de Rhulad.

Udinaas, după ce și-a recăpătat cunoștința, ar fi trebuit să se întoarcă la Împărat.

A face ceea ce? Ai suferit o moarte îngrozitoare din mâinile lui Rhulad? Da, eram aproape prieteni, el și eu - cât se poate între sclav și stăpân, și din asta stăpânul se simte vreodată mai generos și mai virtuos decât sclavul - dar nu am cerut să fiu acolo, lângă nebun. , luptându-se să-l călăuzească peste acel pod îngust al minții, când tot ce voia să facă Rhulad era să sară cu capul întâi peste lateral la fiecare pas. Nu, se descurcase cu ceea ce avea și, arătând acea simplă așchie de simpatie, făcuse mai mult pentru Rhulad decât oricare dintre frații Sengar, mamă, tată. Mai mult decât orice Tiste Edur. Este de mirare că niciunul dintre voi nu cunoaște fericirea, Fear Sengar? Sunteți cu toții ramuri răsucite din același copac bolnav.

N-avea rost să argumentăm asta, desigur. Singura Seren Pedac ar putea înțelege, poate chiar să fie de acord cu tot ceea ce a avut de spus Udinaas, dar nu era interesată să fie de fapt parte din acest grup. Ea s-a agățat de rolul de Acquiton, o găsitore de trasee, cititoarea tuturor acelor hărți păzite gelos din capul ei. Îi plăcea să nu fie nevoită să aleagă; și mai bine, îi plăcea să nu-i pese.

O femeie ciudată, Acquiton. De obicei la distanță. Fără prieteni... totuși poartă o sabie Tiste Edur. sabia lui Trull Sengar. Kettle spune că i-a pus-o în mâini. A înțeles ea semnificația aceluia gest? Trebuie să aibă. Trull Sengar se

întorsese atunci la Rhulad. Poate singurul frate căruia îi păsa - unde era acum? Probabil mort.

Aerul proaspăt, răcoros de noapte, curgea pe rampa largă, gemu pe ușile situate la fiecare zece pași și ceva de fiecare parte. Se apropiau de suprafață, undeva în trecătoarea din sea, dar în ce parte a fortului și a garnizoanei sale? Dacă este partea greșită, atunci săbiile lui Silchas Ruin s-ar ascuți tare și lung. Morții s-au îngrămădit în urma aceluia coșmar cu pielea albă și cu ochi roșii, nu-i așa? De puținele ori când vânătorii au ajuns din urmă pe cei vânați, au plătit cu viața lor, totuși au continuat să vină, iar asta nu avea niciun sens.

Aproape la fel de ridicol ca această podea de mozaic cu armatele ei strălucitoare. Imagini cu războinici șopârle blocați în război, cu cozi lungi împotriva cozilor scurte, cu cozile lungi făcând cea mai mare parte a morții, din câte și-a dat seama. Macelul bizar de sub picioarele lor s-a revărsat în camerele alăturate, fiecare, se părea, dedicată morții eroice a vreunui campion - Fouled K'ell, Naw'rhuik Adat și Matrons, a spus Silchas Ruin în timp ce, înconjurat de lumină vrăjitorie, a explorat fiecare astfel de încăpere laterală, interesul său lipsit de sens și în cel mai bun caz superficial. În orice caz, Udinaas putea citi suficient în scenele pline de culoare pentru a recunoaște o campanie de anihilare reciprocă, fiecare scenă de victorie cu coadă scurtă răspunsă cu o conflagrație vrăjitorie a Matronei. Câștigătorii nu au câștigat niciodată pentru că învinșii au refuzat să piardă. Un război nebunesc.

Seren Pedac era în frunte, cu douăzeci de pași înainte, iar Udinaas o văzu oprindu-se și ghemuindu-se brusc, ridicând o mână. Aerul care pătrundea era bogat cu parfum de lut și praf de lemn. Gura tunelului era mică, supratrasă și pe jumătate blocată de fragmente înclinate de bazalt de la ceea ce fusese cândva o poartă arcuită, iar dincolo era întuneric.

Seren Pedac îi făcu semn pe restul înainte. — Voi cerceta înainte, șopti ea în timp ce se adunau chiar în gura peșterii. — A mai observat cineva că nu erau pălării în ultima porțiune? Podeaua aceea era curată.

„Sunt sunete dincolo de auzul uman”, a spus Silchas Ruin. „Fluxul de aer este canalizat prin orificii de ventilație și în tuburi din spatele pereților, producând un sunet care perturbă lilieci, insectele, rozătoarele și altele asemenea. Short-Tails erau pricepuți la astfel de lucruri.

— Deci, nu magie, atunci? întrebă Seren Pedac. — Aici nu există blesteme sau blesteme?

'Nu.'

Udinaas se frecă de față. Barba lui era murdară și erau lucruri care se târau în mărâiele părului. — Afla doar dacă ne aflăm pe partea dreaptă a afurisitului acela de fort, Acquiton.

— Mă asigur că nu voi împiedica vreun fel de secție antică care iese afară, Îndatorat, ceva despre care toți acești bolovani spartii sugerează că s-a întâmplat înainte. Dacă, desigur, nu vrei să te grăbești acolo.

— Acum de ce aş face asta? întrebă Udinaas. — Ruin ți-a dat răspunsul, Seren Pedac; ce mai aștepti?

— Poate, spuse Fear Sengar, te așteaptă să taci. Presupun că vom ajunge cu toții să așteptăm veșnic în această privință.

— A te chinui, Frica, îmi face singura plăcere.

— Într-adevăr, o recunoaștere tristă, murmură Seren Pedac, apoi se îndreaptă înainte, peste stâncile prăbușite și în noaptea de dincolo.

Udinaas și-a scos rucsacul și s-a așezat pe podeaua plină de gunoi, frunzele uscate scrâșnind sub el. S-a sprijinit de o lespede de piatră înclinată și și-a întins picioarele.

Frica se ridică și se ghemui chiar la marginea gurii peșterii.

Fredonând pentru ea însăși, Kettle se rătăci într-o cameră laterală din apropiere.

Ruina Silchas a stat cu privire la Udinaas. — Sunt curios, spuse el după un timp. — Ce dă sens vieții tale, Letherii?

'E ciudat. Tocmai mă gândeam la fel despre tine, Tiste Andii.

'Intr-adevar.'

'De ce aş minți?'

— De ce nu ai face-o?

— În regulă, spuse Udinaas. 'Ai un punct.'

— Deci nu vei răspunde la întrebarea mea.

'Tu primul.'

„Nu maschez ceea ce mă motivează”.

'Răzbunare? Ei bine, destul de bine, presupun, ca motivație

- cel puțin pentru o vreme și poate o vreme este tot ceea ce te interesează cu adevărat. Dar haideti să fim

sinceri aici, Silchas Ruin: ca unic sens pentru a exista, este o cauză mizerabilă, jalnică.

— În timp ce pretinzi că existi pentru a-l chinui pe Fear Sengar.

— Oh, se descurcă singur. Udinaas a ridicat din umeri. „Problema cu astfel de întrebări este că rareori găsim sens în ceea ce facem până la mult timp după ce l-am făcut. În acel moment găsim nu unul, ci mii de motive, scuze, justificări, apărări sincere. Sens? Într-adevăr, Silchas Ruin, întreabă-mă ceva interesant.

‘Foarte bine. Mă gândesc să provoc următorii noștri

– gata de acest subterfugiu inutil. Îmi jignește natura, să fie spus adevărul.

La gura tunelului, Frica se întoarce să privească pe Tiste Andii. — Vei trezi cu piciorul un cuib de viespi, Silchas Ruin. Mai rău, dacă acest zeu căzut se află într-adevăr în spatele puterii lui Rhulad, s-ar putea să te trezești cu o soartă mult mai îngrozitoare decât mileniile îngropate în pământ.

„Frica se transformă într-un Bătrân în fața ochilor noștri”, a spus Udinaas. — Sărind în umbre. Vrei să-i înfrunți pe Rhulad și Hannan Mosag și K’risnanul lui, Silchas Ruin, ai binecuvântarea mea. Prinde-l pe Ergan de gât și fă bucăți acest imperiu. Transformă totul în cenușă și praf. Nivelează întregul continent blestemat, Tiste Andii, doar vom rămâne aici în această peșteră. Vino să ne ia când ai terminat.

Frica și-a descoperit dinții la Udinaas. — De ce s-ar deranja să ne crute?

„Nu știu”, a răspuns fostul sclav, ridicând o sprânceană. ‘Milă?’

Kettle vorbea din ușa arcuită a camerei laterale. „De ce niciunul dintre voi nu vă place unul pe celălalt? Îmi place totul la tine. Chiar și Wither.

— E în regulă, spuse Udinaas, cu toții suntem doar torturați de cine suntem, Kettle.

Nimeni nu a spus prea multe după aceea.

Seren Pedac a ajuns la marginea pădurii, ținându-se jos pentru a rămâne la nivel cu copacii pierniciți. Aerul era subțire și rece la această altitudine. Stelele deasupra capului erau strălucitoare și ascuțite, semiluna învăluită în praf încă la orizont, spre nord. În jurul ei se șopti mișcarea printre pâlcurile de frunze moarte și lichen – un fel de șoarece solz stăpânește noaptea pe podeaua pădurii, o specie pe care nu o mai văzuse până atunci. Păreau

neobișnuit de neînfricați, atât de mult încât mai mult de unul i-a zbatut cizmele. Fără prădători, probabil. Chiar și așa, comportamentul lor a fost ciudat.

În fața ei se întindea o poiană în pantă, de 60 de pași sau mai mulți, care se termină pe o pistă cu șanțuri. Dincolo de ea era o întindere plană de pietre ascuțite, zimțate, suficient de libere pentru a fi perfide. Fortul ghemuit în mijlocul acestui șanț de grohotiș era zidit de piatră, gros la bază și se îngustă brusc până la de două ori înălțimea unui om. Bastioanele de colț erau masive, pătrate și cu vârf plat. Pe acele platforme erau ballestae montate pe pivotant. Seren putea distinge siluete înghesuite poziționate în jurul celui mai apropiat, în timp ce alți soldați erau vizibili, umeri și capete, mergând pe platforma ridicată de cealaltă parte a zidurilor.

În timp ce studia fortificația, auzi zgomotul ușor al armurii și al armelor în stânga ei. Ea se dădu înapoi când o patrulă apărău pe pista zburată. Nemișcată, ținând respirația, ea îi privi trecând pe lângă ei.

După alte douăzeci de bătăi ale inimii, se întoarse și se întoarse prin pădurea pipernicită. Aproape că a ratat intrarea în gura peșterii, o simplă fantă de negru în spatele ferigilor înalte, sub o surplosă stâncoasă de granit înclinat, stratificat. Împingând, ea sa împiedicat de Fear Sengar.

— Îmi pare rău, șopti el. „Începeam să ne îngrijorăm, sau, cel puțin”, a adăugat el, „am fost”.

Ea îi făcu semn înapoi în peșteră.

— Vesti bune, spuse ea odată ce au ajuns înăuntru. „Suntem în spatele garnizoanei - trecerea din față ar trebui să fie practic nepăzită...”

— Sunt apărări K'risnan pe potecă, interveni Silchas Ruin. — Spune-mi despre această garnizoană, Acquiton.

Seren închise ochii. Secții? Errant, ia-ne, ce joc joacă Hannan Mosag aici? — Am simțit mirosul de cai din fort. Odată ce vom împiedica acele secții, ei vor fi după noi și nu putem depăși soldații călare.

— Garnizoana, spuse Silchas.

Ea a ridicat din umeri. — Fortul pare inexpugnabil. Bănuiesc (aici există între o sută și două sute de soldați acolo. Și cu atât de mulți vor fi neapărat magi, precum și un zeci sau mai multe Tiste Edur.)

„Ruina Silchas s-a săturat să fie urmărit”, a spus Udinaas de unde stătea, cu spatele sprijinit pe o lespede de piatră.

Seren Pedac îl umplu de spaimă la aceste cuvinte. — Silchas, nu putem să ocolim aceste secții?

'Nu.'

Ea aruncă o privire spre Fear Sengar, văzu suspiciune și neliniște în expresia războinicului, dar el nu voia să-i întâlnească ochii. Ce conversație am ratat aici? — Nu ești străin de vrăjitorie, Silchas Ruin. Ai putea să-i adormi pe toți din fortul ăla sau așa ceva? Sau le întunecă mințile, îi faci confuzi?

El îi aruncă o privire ciudată. — Nu cunosc nicio vrăjitorie care să poată realiza asta.

— Mockra, răspunse ea. — Warrenul lui Mockra.

„Nu exista așa ceva pe vremea mea”, a spus el. — Vrăjitoria K'risnan, putrezită de haos, mi se pare destul de recunoscută. Nu am auzit niciodată de această Mockra.

— Corlos, magul cu Bare de Fier - mercenarii Gărzii Crimson - la care ar putea ajunge în minte, să le umple de terori false. Ea a ridicat din umeri. — A spus că magia lui Holds și a bătrânului Warrens a fost înlocuită aproape peste tot.

„M-am întrebat de slăbiciunea aparentă a lui Kurald Galain în acest pământ. Achizitor, nu pot realiza ceea ce cereți. Deși, intenționez să-i reduc la tăcere pe toți cei din acel fort și să adun pentru noi niște cai.

— Silchas, sunt sute de Letherii acolo, nu doar soldați. Un fort are nevoie de personal de sprijin. Bucătari, sculari, fierari, dulgheri, servitori...

Iar Tiste Edur, a adăugat Fear, va avea sclavi.

— Nimic din toate astea nu mă interesează, spuse Tiste Andii, trecând pe lângă Seren și părăsind gura peșterii.

Udinaas răsă încet. — Ruina Roșie pândește pământul. Trebuie să ținem seama de această poveste a răzbunării drepte care a mers îngrozitor de greșit. Așadar, Fear Sengar, căutarea ta epică se răsucește rău - ce le vei spune nepoților tăi acum?

Războinicul Edur nu spuse nimic.

Seren Pedac ezită; ea auzea Ruina Silchas îndepărtându-se - câțiva pași scrâșnind printre frunze - apoi el dispăru. Se putea grăbi după el. Încercați pentru ultima oară să-l descurajați. Totuși ea nu s-a mișcat. În urma sau în trecerea Ruinei, singurul sunet care umplea pădurea era zgomotul și foșnetul șoarecilor solzi, în miile lor părea, toate curgând în aceeași direcție cu Tiste Andii. Transpirația i se înțepa ca gheața pe piele. Uită-te la noi, înghețați ca iepurii.

Totuși, ce pot face? Nimic. În plus, nu e treaba mea, nu-i așa? Nu sunt decât un ghid glorificat. Nici unul dintre aceștia de aici nu ține de o cauză care contează pentru mine. Sunt bineveniți la marile lor ambiții. Mi s-a cerut să-i conduc afară, atâta tot.

Acesta este războiul lui Silchas Ruin. Și a lui Fear Sengar. S-a uitat la Udinaas și l-a găsit studiind-o de unde stătea el, cu ochii sclipind, ca și cum ar fi fost conștientă de gândurile ei, urmele sordide convergând fiecare într-o singură, patetică con-eluzie. Nu e treaba mea. Errant să te ia, îndatorat.

Deformat și deformat, K'risnan Ventrala și-a întins un antebraț slăbănog, ca o rădăcină și și-a șters transpirația de pe frunte. În jurul lui pâlpâie lumânările, o invocare tristă către sora Shadow, dar părea că inelul întunericului din camera mică se închidea din toate părțile, la fel de inexorabil ca orice val. găfâie. Pădurea de la nord de fort era fierbinte de orthen, o creatură solzoasă care locuia pe stâncă, unică pentru acest pas de munte - de la sosirea sa la fort, văzuse poate o jumătate de duzină, aduse de pisicile cu coamă pe care le păstrau localnicii Letherii. Acele pisici știau mai bine decât să încerce să mănânce orthen, otrăvindu-se, totuși nu s-au împotrivit să se joace cu ele până la moarte. Apoi a evitat pădurea și pământul moale. Ei locuiau printre stânci. Cu toate acestea, acum roiau prin pădure, iar K'risnan puteau simți ceva palpabil din prezența lor, o mișcare care avea gust de poftă de sânge.

Ar trebui să se ghemuiască aici, în camera lui, îngrozit de creaturile pe care le putea zdrobi sub picioare? Trebuia să stăpânească această ascultare de panică nepotrivită! Nu auzea nimic de la vigile fortului. Nu s-au strigat alarme.

Dar naibii de orthen au acoperit covorul pădurii în sus, strângându-se într-un număr inimaginabil, iar acea înfricoșătoare inundație solzoasă se mătura, iar panica lui Ventrala crește și mai mult, amenințând să izbucnească din gâtul lui în țipete. Se străduia să gândească.

Un fel de migrație o dată la deceniu, poate. O dată într-un secol, chiar. O foame fără formă. Asta și nimic mai mult. Creaturile se ridicau de pereți, clocoteau o vreme, apoi plecau înainte de zori. Sau ar curge în jurul fortului, doar pentru a se arunca de pe numeroasele margini și stânci de ambele părți ale apropierii. Unele Creaturi au fost conduse la sinucidere - da, asta a fost...

Pofta de sânge a crescut brusc. Capul lui K'risnan se legănă pe spate, de parcă tocmai ar fi fost palmuit. Fiori l-

au cuprins. S-a auzit începând să chinuie, chiar dacă a trezit vrăjitoria din el. Corpul lui tresări în timp ce puterea haotică a înflorit ca otrava în mușchii și oasele lui. Sora Shadow nu avea nimic de-a face cu această magie care se întindea prin el, nimic deloc, dar nu mai avea grijă de astfel de lucruri.

Apoi, în timp ce strigăte se ridicau din zid, K'risnan Ventrala a simțit o altă prezență în pădurea de dincolo, un focus pentru toți | acea poftă de sânge, o prezență - și era pe drum.

Atri-Preda Hayenar se trezi cu strigăte îndepărtate. Se declanșa o alarmă, de la peretele orientat spre potecă. Și asta, și-a dat seama când își îmbrăca rapid uniforma, nu avea niciun sens. Apoi, din nou, nu a fost mare lucru despre această blestemată de misiune. Urmărește, i se spusese, dar evită contactul. Și acum, unul dintre acei dezgustători K'risnan sosise, escortat de douăzeci și cinci de războinici Merude. Ei bine, dacă era vreo problemă reală la prepararea berii, i-ar lăsa să se ocupe de asta.

La urma urmei, blestemații lor de fugari. Le-ar putea avea, cu binecuvântarea Errantului.

O clipă mai târziu, a fost aruncată din picioare când o comotie asurzitoare a sfâșiat fortul.

K'risnan Ventrala țipă, derapând pe podea pentru a se izbi de perete, în timp ce o putere uriașă rece îl cuprinsese, smulgându-l ca un corb un cadavru putrezit. Propria lui vrăjitorie se dăduse înapoi, se contractase într-un miez tremurător adânc în pieptul lui - cercetase acea prezență care se apropia, cercetase până când se obține un fel de contact. Și apoi Ventrala - și toată puterea aceea agitată din el - fusese respinsă.

Câteva clipe mai târziu, zidul fortului a explodat.

Atri-Preda Hayenar s-a împiedicat din casă principală și a găsit complexul o scenă de devastare. Zidul dintre bastioanele din urcarea potecii fusese spart, impactul vărsând bucăți uriașe de piatră și zidărie în zona de adunare. Iar stânca ardea - o coruscă neagră, sfârâitoare, care părea să devoreze piatra chiar dacă ardea sălbatică, alergând peste dărâmături.

În mijlocul epavei erau vizibile cadavre rupte, iar din grajduri - unde peretele din spate al clădirii se apleca precar spre interior - caii țipau de parcă ar fi fost devorați de vii. Roiind peste tot ce se vedea, se apropie de soldații căzuți, iar acolo unde s-au adunat, pielea a fost mestecată

și micile creaturi solzoase apoi au fost îngropate în frenezie în carne măcinată.

Prin norii de praf din breșă, a venit o siluetă înaltă, cu săbiile scoase.

Cu pielea albă, cu ochi purpurii.

Ia-mă rățacitor - s-a săturat să alerge - Corbul Alb -

A văzut o duzină de Tiste Edur apărând lângă barăci. Lănci de aruncare grele s-au aruncat peste complex, convergând spre războinicul îngrozitor.

I-a parat pe toți deoparte, unul după altul, și cu fiecare ciocnire a axului împotriva lamei săbiile cântau, până când parcă un cor de voci de moarte umplea aerul.

Hayenar, văzând sosind o zeci de soldați ai ei Letherii, se îndreptă spre ei. 'Retrage!' strigă ea fluturând ca o nebună. — Retrageți-vă, nenorociți!

Se părea că nu așteptaseră decât comanda, în timp ce unitatea a izbucnit într-o destramă, îndreptându-se în masă către poarta de jos.

Unul din Tiste Edur închis pe Atri-Preda. — Ce faci? a cerut el. — Vine K'risnan-ul va plesni pe acest muscăr...

— Când o va face, mârâi ea, trăgându-se înapoi, vom fi bucuroși să ne regroupăm!

Edur-ul și-a dezvelit tăișul. — Cheamă-i la luptă, Atri-Preda, sau te voi tăia chiar aici!

Ea a ezitat.

În dreapta lor, celălalt Tiste Edur se repezise înainte și acum se luptase cu Corbul Alb.

Săbiile urlau, un sunet atât de plin de bucurie încât sângele lui Hayenar s-a transformat în gheață. Ea clătină din cap, urmărind, la fel ca războinicul care se confrunta cu ea, în timp ce Corbul Alb își făcea drum prin Merude într-un vârtoare de membre tăiate, decapitații și tăieturi dezmembratoare care au dat corpurile să se clatine.

'-Letherii tai! Încarcă-l, la naiba! Se uită la războinicul Edur. — Unde e K'risnan-ul tău? a cerut ea. 'Unde este el?'

Ventrala se îndreptă cu gheare în colțul camerei cel mai îndepărtat de conflagrația de afară. Cuvinte fără sfârșit, fără sens, se revărsau din gura lui de salivă. Puterea lui a fugit. Abandonându-l aici, în această cameră blestemată. Nu e corect. Făcuse tot ce i se ceruse. Își predase carnea și sângele, inima și oasele sale, totul lui Hannan Mosag.

A existat o promisiune, o promisiune de mântuire, de recompense vaste pentru loialitatea lui - odată ce urâtul fiu cel mai mic al lui Tomad Sengar a fost doborât de pe tron. Trebuiau să-l urmărească pe Fear Sengar, trădătorul,

trădătorul, iar când plasa s-a închis în sfârșit în jurul lui, Rhulad nu va fi zâmbit de satisfacție. Nu, Rhulad, prostul, nu știa nimic despre toate astea. Gambit-ul i-a aparținut lui Hannan Mosag, Regele Vrăjitor, căruia i-a fost furat tronul. Și Hannan a fost cel care, cu Fear Sengar în mâini - și sclayul, Udinaas - și-ar rezolva răzbunarea.

Împăratul trebuia dezbrăcat, fiecare chip familiar răsucit într-o mască de trădare, dezbrăcat, da, până când a rămas complet singur. Izolat în propria lui nebunie.

Doar atunci-

Ventrala a înghețat, strâns strâns într-o minge fetală, la râsul blând care se revărsa spre el... din interiorul camerei lui!

— Sărmanul K'risnan, murmură apoi. — Nu aveai idee că acest rege palid al orthenului se va întoarce împotriva ta, acest călător al câmpurilor de luptă. Drumul lui este un râu de sânge, prostule patetic, și... oh! uite! răbdarea lui, îngăduința lui - totul a dispărut!

Un spectru, aici cu el, șoptind nebunie. — Pleacă, șuieră el, ca nu cumva să-mi împărtășești soarta! nu te-am chemat...

— Nu, nu ai făcut-o. Lanțurile mele de la Tiste Edur au fost rupte. De cel de acolo. Da, vezi tu, eu sunt al lui, nu al tău. Coroara Albă-ha, Letherii m-au surprins acolo, dar au fost șoarecii, K'risnan... pare acum o viață întreagă. În pădurea de la nord de satul lui Hannan Mosag. Și o apariție - vai, nimeni nu înțelege, nimeni nu ia notă. Dar asta nu este vina mea, nu-i așa?

'Pleacă de aici-'

'Nu pot. Nu va, mai degrabă. Poti auzi? In afara? Totul este liniștit acum. Majoritatea Letherii au scăpat, din păcate. Se prăbușeau ca niște capre beate pe scări, cu căpitanul lor printre ei - nu era proastă. Cât despre Merude ta, ei bine, toți sunt morți. Acum asculta! Cizme pe hol - e pe drum!

Teroarea s-a scurs din Ventrala. Nu avea rost, nu-i așa? Cel puțin, în cele din urmă, el va fi eliberat din această cușcă răvășită și răsucită a unui corp. Ca și cum și-ar fi amintit de demnitatea pe care o posedase cândva, acel trup s-a zguduit acum în mișcare, ridicându-se într-o poziție așezată, împins cu spatele în colț - părea să-și fi dobândit propria voință, deconectat de Ventrala, de mintea și spiritul care ținea. Ia acel nume, acea identitate patetică. Hannan Mosag spusese odată că puterea Celui Căzut se hrănește cu tot ceea ce era defecte și imperfect în sufletul cuiva, care,

la rândul său, se manifesta în carne și oase - ceea ce era atunci necesar era să te înveți să te bucuri de acea putere, chiar dacă a răsucit și a distrus vasul sufletului.

Ventrala, cu claritatea brusca care venea odata cu apropierea mortii, isi dadu seama acum ca totul era o minciuna. Durerea nu trebuia îmbrățișată. Haosul era anatema pentru un corp muritor. A distrus carnea pentru că nu era locul acolo. Nu a existat nici o exaltare în autodistrugere.

Un cor de voci îi umplea craniul, crescând din ce în ce mai tare. Săbiile...

Se auzi un zgomot ușor de zgârietură pe hol de dincolo, apoi ușa se deschise cu un zgomot;

Apoi s-a turnat înăuntru, curgând ca o spumă cenușie în întinericul granular. O clipă mai târziu, Coroara Albă a apărut în vizor. Cântecele celor două săbii a umplut camera.

Ochi roșii, strălucitori, ațintiți pe Ventrala.

Tiste Andii și-a învelit apoi armele, oprind muzica ascuțită. — Spune-mi despre asta care se pretinde să mă jignească.

Ventrala clipi, apoi clătină din cap. — Crezi că Dumnezeu Infirm este interesat să te provoace, Silchas Ruin? Nu, această... ofensă... este a lui Hannan Mosag și numai a lui. Înțeleg asta acum, vezi. De aceea puterea mea a dispărut. Fugit. Zeul Infirm nu este pregătit pentru cei ca tine.

Apariția cu pielea albă a rămas nemișcată, tăcută, o vreme. Apoi a spus: „Dacă acest Hannan Mosag îmi știe numele, știe și el că am motive să fiu jignit. De către el. De toți Tiste Edur care au moștenit recompensele trădării lui Scabandari. Cu toate acestea, el mă provoacă.

— Poate, spuse Ventrala, Hannan Mosag presupunea că plăcerea Zeului Infirmă în discordie era fără reținere.

Silchas Ruin își înclină capul. — Cum te cheamă, K'risnan?

i-a spus Ventrala.

„O să te las să trăiești”, a spus Tiste Andii, „ca să-i dai lui Hannan Mosag cuvintele mele. Azath m-a blestemat cu viziuni, propriile sale amintiri și așa am fost martor la multe evenimente pe această lume și pe altele. Spune-i lui Hannan Mosag asta: un zeu în durere nu este același lucru cu un zeu obsedat de rău. Obsesiile Regelui Vrajitor sunt ale lui. S-ar părea, vai, că este... confuz. Pentru asta, sunt milostiv în această noapte... și în această noapte singur. De

acum încolo, dacă își va relua amestecul, va ști amploarea nemulțumirii mele.

— Îți voi transmite cuvintele cu precizie, Silchas Ruin.

— Ar trebui să alegi un zeu mai bun pe care să-l închini, Ventrala. Spiritelor torturate le place companiei, chiar și a unui zeu. Făcu o pauză, apoi spuse: — Apoi, din nou, poate că cei ca tine l-au modelat, la rândul lor, pe Dumnezeul Infirm. Poate că, fără închinătorii săi răniți și malformați, el s-ar fi vindecat de mult.

Râsete blânde din partea spectrului.

Silchas Ruin se întoarse prin prag. — Recrutesc niște cai, spuse el fără să se întoarcă.

Câteva clipe mai târziu, spectrul s-a strecurat după el.

Orthenul, care se cățăraseră într-o mișcare aparent fără țință, începu acum să se retragă din cameră.

Ventrala era din nou singur. Până la scări, găsiți pe Atri-Preda-o escortă, pentru călătoria înapoi la Letheras. Și voi vorbi cu Hannan Mosag. Și îi voi spune despre moarte în trecere. Îi voi povesti despre un Soletaken Tiste Andii cu două răni de cuțit în spate, răni care nu se vindecă. Totuși... el se îndura.

Silchas Ruin știe mai multe despre Zeul Infirm decât oricare dintre noi, cu excepția poate Rhulad. Dar el nu urăște. Nu, îi este milă.

Păcat, chiar și pentru mine.

Seren Pedac a auzit prima caii, copite bătând la mersul pe poteca împădurită. Cerul nopții de deasupra fortului era ciudat de negru, opac, parcă din fum - totuși nu era nicio strălucire de la flăcări. Auziseră comotia, distrugerea a cel puțin unui zid de piatră, iar Kettle tipăse de râs, un sunet grotesc și înfiorător. Apoi, țipete îndepărtate și, prea repede după aceea, nimic altceva decât tăcere.

Ruina Silchas a apărut, conducând o duzină de călări, însoțită de gemete îmbufnate dinspre săbiile cu teacă.

— Și câți dintre rudele mele ai ucis de data asta? întrebă Fear Sengar.

— Doar aceia destul de proști încât să mi se împotrivescă. Această urmărire, spuse el, nu aparține fratelui tău. Este a Regelui Vrajitor. Cred că nu ne putem îndoi că el caută ceea ce căutăm noi. Și acum, Fear Sengar, a sosit momentul să ne punem cuțitele pe pământ, noi doi. Poate că dorințele lui Hannan Mosag se potrivesc cu ale tale, dar te asigur că astfel de dorințe nu pot fi împacate cu ale mele.

Seren Pedac a simțit o greutate în stomac. Aceasta trecuse mult timp, singura problemă evitată - iar și iar, scuzată mereu de cerințele simplei oportunități. Frica Sengar nu putea câștiga această bătălie - toți știau asta. Intenționa el să stea în calea Ruinei Silchas? Încă un Tiste Edur de tăiat? „Nu există niciun motiv convingător pentru a aborda acest subiect în acest moment”, a spus ea. — Să urcăm pe acești cai și să călărim.

— Nu, spuse Fear Sengar, cu ochii ațintiți pe cei de la Tiste Andii. — Să fie acum. Silchas Ruin, în inima mea accept adevărul trădării lui Scabandari. Ai avut încredere în el și ai suferit inimaginabil în consecință. Dar cum putem repara? Nu suntem Soletaken. Nu suntem ascendenți. Suntem pur și simplu Tiste Edur și așa cădem ca puietii înaintea ta și a sabiilor tale. Spune-mi, cum îți potolim setea de răzbunare?

— Tu nu o faci, nici uciderea mea pe rudele tale nu este în niciun fel un răspuns la nevoia mea. Fă-te de Sengar, ai vorbit despre reparație. Aceasta este dorința ta?

Războinicul Edur a tăcut o jumătate de duzină de bătaii ale inimii, apoi a spus: „Scabandari ne-a adus pe această lume”.

Al tău era pe moarte.

Da.

— Poate că nu știți acest lucru, continuă Silchas Ruin, dar Bloodeye a fost parțial responsabil pentru destrămarea Umbrei. Cu toate acestea, pentru mine, de mai mare relevanță sunt trădările care au venit înaintea acelei crime. Trădări împotriva propriei mele rude - fratele meu, Andarist - care i-au pus atâta durere asupra sufletului, încât a înnebunit. Își înclină încet capul. — M-ai imaginat naiv când am făcut o alianță cu Scabandari Bloodeye?

Udinaas lătră în răs. — Suficient de naiv încât să-i întorci spatele.

Seren Pedac a închis ochii. Te rog, îndatorat, ține-ți gura. Doar de data asta.

— Tu spui adevărul, Udinaas, răspunse Silchas Ruin după o clipă. — Eram epuizat, nepăsător. Nu mi-am imaginat că va fi atât de... public. Cu toate acestea, retrospectiv, trădarea trebuia să fie absolută - și asta a inclus măcelul adeptilor mei.

Fear Sengar spuse: „Ai intenționat să-l trădezi pe Scabandari, doar el a acționat primul. O adevărată alianță a egalilor, atunci.

„Mi-am imaginat că s-ar putea să o vezi așa”, a răspuns Tiste Andii. — Înțelege-mă, Fear Sengar. Nu voi accepta eliberarea sufletului lui Scabandari Bloodeye. Lumea asta are destui ascendenți reprobabili.

— Fără Tatăl Umbră, spuse Fear, nu-l pot elibera pe Rhulad din lanțurile Zeului Infir.

— Nu puteai, nici măcar cu el.

— Nu te cred, Silchas Ruin. Scabandari a fost meciul tău, până la urmă. Și nu cred că Dumnezeu te vânează cu seriozitate. Dacă este într-adevăr Hannan Mosag în spatele acestei urmăriri nesfârșite, atunci cei pe care îi cauți sunt eu și Udinaas. Nu tu. Este, probabil, chiar posibil ca Regele Vrajitor să nu știe nimic despre tine, despre cine ești, dincolo de misteriosul Corb Alb.

— Nu pare să fie cazul, Fear Sengar.

Declarația părea să-i zguduie pe Tiste Edur.

Ruina Silchas a continuat: „Corpul lui Scabandari Bloodeye a fost distrus. Împotriva mea, acum, ar fi neajutorat: Un suflet fără proveniență este un lucru vulnerabil. Mai mult, s-ar putea ca puterea lui să fie deja... folosită.

'De cine?' întrebă frica, aproape șoptind.

Tiste Andii ridică din umeri. — Se pare, spuse el cu ceva aproape de indiferență, că căutarea ta este fără scop. Nu poți obține ceea ce cauți. Ți voi oferi asta, Fear Sengar. În ziua în care aleg să mă mișc împotriva Zeului Infir, fratele tău se va găsi liber, la fel ca toți Tiste Edur. Când va veni acel moment, putem vorbi de reparație.

Fear Sengar se uită la Silchas Ruin, apoi aruncă o privire, momentan, către Seren Pedac. A tras aer în piept, apoi a spus: „Oferta ta... mă umilește. Cu toate acestea, nu mi-am putut imagina ce ți-ar putea oferi Tiste Edur ca răspuns la o astfel de eliberare.

— Lasă-mă pe seama mea, spuse Tiste Andii.

Seren Pedac oftă, apoi se îndreptă spre cai. — E aproape zori. Ar trebui să călărim până la amiază cel puțin. Apoi putem dormi. Făcu o pauză, se uită încă o dată la Ruina Silchas. — Ești încrezător că nu vom fi urmăriți?

— Eu sunt, Achizitor.

— Deci, au existat secții adevărului care ne așteptau?

Tiste Andii nu a răspuns.

În timp ce Acquitor-ul ajusta saua și etrierii de pe unul dintre cai pentru a se potrivi cu Kettle, Udinaas o privi pe tânăra fată ghemuită pe coapse lângă marginea pădurii, jucându-se cu un orthen care nu părea deloc disperat să

scape de atenția ei. Intunericul dispăruse, ceața argintie în lumina crescândă.

Wither apăru lângă el, ca o pată de noapte reticentă. „Acesti sobolani solzi, Udinaas, provin din lumea K'Chain Che'Malle. Erau altele mai mari, crescute pentru hrană, dar erau poate mai deștepți decât ar fi trebuit să fie. Au început să scape din țărcuri, dispărând în munți. Se spune că au mai rămas unii...”

Udinaas a mormăit derizoriu. 'S-a spus? Ai stat în baruri, Wither?

— Îngrozitorul preț al familiarității - nu mă mai respecti, îndatorat. O greșeală cea mai tragică, pentru cunoștințele pe care le dețin...

— Este ca un blestem al plictiselii, spuse Udinaas, ridicându-se în picioare. — Uită-te la ea, spuse el, dând din cap spre Kettle. „Spune-mi, crezi în nevinovăție? Nu contează; Nu ma interesează prea mult părerea ta. În general, eu nu. Crede, adică. Și totuși, acel copil de acolo... ei bine, deja sunt întristat.

— Ce este îndurerat? Întrebă Wither.

— Inocență, wraith. Când o omorăm.

Wither era, în mod neobișnuit, tăcut.

Udinaas a aruncat privirea spre umbra ghemuită, apoi a rânit. „Toate cunoștințele tale râvnite...”

Șaptesprezece legende au descris războiul împotriva demonilor solzi pe care Awl i-a numit Kechra; dintre aceștia, șaisprezece erau bătălii, ciocniri teribile care au lăsat cadavrele războinicilor împrăștiate pe câmpiile și dealurile din Awl'dan. Mai puțin un adevărat război decât zborul prelungit, cel puțin în primii ani. Kechra venise din vest, din țărâmurile care într-o zi aveau să aparțină imperiului Lether, dar erau atunci, cu toate acele nenumărate secole în urmă, puțin mai mult decât mlaștini de turbă și gheață putrezită, împrăștiate de muște. O hoardă zdrențuită și bătută, Kechra mai văzuse luptă și în unele versiuni ale acelor legende se susținea că ei înșiși Kechra fugeau, fugind de un război vast și devastator care le-a provocat propria lor disperare.

În fața anihilării, Awl învățase cum să lupte cu astfel de creaturi. Valul a fost atins, ținut, apoi s-a întors.

Sau așa au proclamat poveștile, în tonuri de triumf sonor și răscolitoare.

Redmask știa mai bine, deși uneori și-ar fi dorit să nu știe. Războiul s-a încheiat deoarece migrația Kechra a ajuns în partea cea mai de est a Awl'dan și apoi a continuat mai

departe. Desigur, ei fuseseră răvășiți de strămoșii beligeranți ai Awl, totuși, în adevăr, erau aproape indiferenți față de ei - un obstacol în calea lor - și moartea atâtor dintre cei din felul lor a fost doar un calvar în plus în o istorie de încercări grele și tragice de când a venit pe această lume.

Kechra. K'Chain Che'Malle, primul născut al dragonilor.

În mintea lui Redmask, nu era nimic plăcut sau sustinător în ceea ce privește cunoașterea. Ca tânăr războinic, lumea lui fusese un singur nod pe frânghia poporului Awl, propria sa legătură deliberată de istoria lungă și uzată a liniilor de sânge. el nu înțelesese niciodată cât de vastă a fost plasa existenței și nici cât de încurcată devenise de la Noaptea Vietii - când a luat ființă tot ceea ce era viu, născut din înșelăciune și trădare și sortit unei eternități de luptă.

Iar Redmask ajunsese să înțeleagă lupta - acolo, în ochii uluiți ai rodarei, teamă timidă a miridei; în neîncrederea unui tânăr războinic care moare pe piatră și nisip bătut de vânt; în înțelegerea fixă a unei femei care își preda viața copilului pe care l-a împins afară dintre picioare. Văzuse bătrâni, oameni și fiare, ghemuiindu-se ca să moară; îi văzuse pe alții luptând pentru ultima lor suflare cu toată voința pe care o puteau aduna. Cu toate acestea, în inima lui, nu putea găsi niciun motiv, nicio răsplată care să aștepte dincolo de acea luptă veșnică.

Până și zeii spirituali ai poporului său s-au luptat, s-au bătut, s-au luptat cu armele credinței, cu intoleranța și cu apele dulci și mortale ale urii. Nu mai puțin confuz și sordid decât orice muritor.

Letherii doreau și doreau transformat invariabil într-un drept moral de a poseda. Numai proștii credeau că astfel de lucruri sunt fără sânge, fie în intenție, fie în execuție.

Ei bine, prin același argument - prin colții și ghearele ei - exista un drept moral de a-i sfida. Și într-o astfel de bătălie, nu avea să existe sfârșit până când o parte sau cealaltă parte nu va fi ștearsă. Mai probabil, ambele părți au fost sortite să sufere această soartă. Această conștientizare finală este ceea ce a venit din prea multă cunoaștere.

Totuși, el va lupta mai departe.

Aceste câmpii prin care el și cei trei tineri adepți ai săi s-au mutat au aparținut cândva Awl. Până când Letherii și-au extins noțiunea de interes propriu pentru a include furtul pământului și alungarea locuitorilor săi inițiali.

Marcatoarele cairn și pietrele totemului fuseseră toate îndepărtate, bolovani lăsați în grămezi; chiar și pietrele de inel care odată ancoraseră colibe dispăruseră. Ierburile erau suprapășunate, iar ici și colo lungi secțiuni dreptunghiulare văzuseră pământul rupt în așteptarea plantării culturilor, stâlpi de gard stivuiți în apropiere. Dar Redmask știa că acest sol era sărac, epuizat rapid, cu excepția vechilor văi ale râurilor. Letherii s-ar putea descurca cu o generație sau două înainte ca solul să dispară. Văzuse rezultatele la est de pustie, în departe Kolanse - o întreagă civilizație care se zguduia pe marginea înfometării, în timp ce deșertul se răspândea ca ciuma.

Luna încetșată se ridicase sus pe cerul nopții împrăștiat de stele, pe măsură ce se apropiau de masa de rodare. Nu avea niciun rost să mergem după miridă - fiarele nu alergau rapid pe o distanță rezonabilă - dar pe măsură ce se apropiau, Redmask putea vedea toată întinderea acestei turme de rodare. Douăzeci de mii de capete, poate chiar mai mult.

O tabără mare de șoferi, luminată de focuri de tabără, domina un vârf de deal la nord. Două clădiri permanente, formate din pereți tăiați din bușteni și acoperișuri acoperite cu gazon, dădeau spre valea puțin adâncă și spre turmele - acestea, știa Redmask, ar aparține maestrului Factorului, formând punctul central pentru începutul unei adevărate așezări.

Ghemuit în ierburi de la marginea unei rigole de scurgere care trecea prin partea văii, cei trei tineri războinici din stânga lui, Redmask i-a studiat pe Letherii încă douăzeci de bătați de inimă; apoi le făcu semn lui Masarch și celorlalți înapoi în prăpastie.

— Această este o nebunie, a șoptit războinicul pe nume Theven. Trebuie să fie o sută de Letherii în acea tabără - și cum rămâne cu ciobanii și câinii lor? Dacă vântul se schimbă...

— Liniste, spuse Redmask. „Lăsați-mi câinii și ciobanii. Cât despre tabără, ei bine, în curând vor fi destul de ocupați. Întoarce-te la cai, urcă-te și fii gata să flanchezi și să conduci turma când sosește.

În lumina palidă a lunii, expresia lui Masarch era tulburată de nervi, o privire sălbatică în ochi - nu se descurcase bine în noaptea morții, dar până acum părea mai mult sau mai puțin sănătos la minte. Atât Theven, cât și Kraysos, bănuia Redmask, făcuseră uz de iarbă sângerată introdusă ilegal cu ei în sicrie, pe care le mestecau pentru a

deveni nesimțiti, dincolo de lucruri precum panică și convulsii. Poate că a fost la fel de bine. Dar Masarch nu posedase nicio plantă sângerată. Și, așa cum era obișnuit pentru oamenii de pe terenuri deschise, închisoarea era mai rău decât moartea, mai rău decât orice și-ar putea imagina.

Cu toate acestea, era util să se aprindă acea tranziție la vârsta adultă, renașterea care începea cu înfruntarea pe sine, propriile bătăuturi demonice care se cățără în vedere în succesiune înfiorătoare, imune la orice negare. Odată cu cicatricile născute din acea tranziție, un războinic va ajunge să înțeleagă adevărul imaginației: că era o armă pe care mintea o tragea la fiecare pas, dar la fel de mortală pentru cel care o mănuieste, precum și pentru dușmanii săi evocați. Înțelepciunea a venit pe măsură ce abilitățile cuiva cu acea armă creștea - luptăm fiecare bătălie cu imaginația noastră: bătăliile din interior, bătăliile din lumea de dincolo. Acesta este adevărul comandei, iar un războinic trebuie să învețe comanda, despre sine și despre ceilalți. Era posibil ca soldații, cum ar fi Letherii, să fi experimentat ceva similar în atingerea gradului, dar Redmask nu era sigur de asta.

Privind înapoi, a văzut că adepții săi dispăruseră în întuneric. Probabil, judecă el, acum la caii lor. Așteptând cu respirații rapide și superficiale trase în plămânii brusc strânși. Începând cu zgomote blânde, strângându-și frâiele și armele în mâinile transpirate.

Redmask scoase un mormăit ușor, iar drapul, întins pe burtă, se apropie. Își puse o mână pe gâtul ei cu blană groasă, pentru scurt timp, apoi o trase. Împreună, cei doi pornesc, unul lângă altul, amândoi jos până la pământ, spre turma rodară.

Abasard merse încet de-a lungul marginii turmei adormite pentru a se menține vigilent. Cei doi câini preferați ai săi au trap în urmă lui. Născut și crescut ca un îndatorat în Drene, tânărul de șaisprezece ani nu-și imaginase o lume ca aceasta - cerul vast, întuneric întins și nenumărate stele noaptea, enorm și fără adâncime ziua; felul în care pământul însuși ajungea la distanțe imposibile, până când uneori putea jura că vedea o curbura în lume, de parcă ar exista ca o insulă în marea Abisului. Și atâta viață, în iarbă, pe cer. Primăvara au izbucnit flori mici de pe fiecare deal, cu fructe de pădure care se coaceau în vâi. Toată viața, până când familia sa l-a însoțit pe maistrul Factorului, a locuit cu tatăl și mama lui, cu frații și surorile

lui, cu bunica și două mătuși - toate înghesuite într-o casă puțin mai mult decât o baracă, cu fața spre un gunoi... aleea plină care mirosea a urină. Menajeria tinereții sale era alcătuită din șobolani, șoareci cu ochi albaștri, meers, gândaci, scorpioni și viermi de argint.

Dar aici, în acest loc extraordinar, descoperise o nouă viață. Vânturi care nu puteau de putregai și deșeuri. Și era loc, atât de mult loc. Asistase cu ochii săi la revenirea sănătății în rândul membrilor familiei sale - sora lui mai mică, fragilă, acum slăbită și întunecată de soare, rânjind mereu; bunica lui, a cărei tuse practic dispăruse; tatăl lui, care acum era mai înalt, nu se mai ghemuia sub cocioabe cu tavanul joase și în magazii de lucru. Abia ieri, Abasard îl auzise râzând, pentru prima dată.

Poate, a îndrăznit tinerii să creadă, odată ce pământul a fost spart și recoltele au fost plantate, va exista șansa de a-și face drumul fără datorii. Deodată, toate lucrurile păreau posibile.

Cei doi câini ai săi trecură pe lângă el, dispărură în întunericul din față. O întâmplare deloc neobișnuită. Le plăcea să urmărească iepurii sau rhinazanul care zboară jos. A auzit un scurt zgomet în iarbă chiar dincolo de o ușoară creștere. Abasard și-a ajustat strânsoarea de toiagul pe care-l purta, și-a mărit pasul - dacă câinii ar fi prins și ucis un iepure, mâine ar fi mai multă carne în tocană.

Ajungând la înălțime, s-a oprit și a căutat în întunericul de dedesubt câinii săi. Nu erau de văzut nicăieri. Abasard coborî, apoi scoase un fluierat scăzut, așteptându-se în orice moment să-i audă treptat înapoi la el. Cu toate acestea, numai tăcerea a răspuns la chemarea lui. Confuz, se ghemui încet.

În fața și în dreapta lui, câteva sute de rodare se mișcau-trezi și neliniștiți acum.

Ceva nu era în regulă. Lupii? Cavaleria Bluerose pe care maistrul o ținea sub contract îi vânase pe cei din zonă cu mult timp în urmă. Până și coioții fuseseră alungați, la fel ca și urșii.

Abasard se strecură înainte, cu gura uscată brusc, inima bătându-i cu putere în piept.

Mâna lui liberă, întinzându-se înaintea lui, a intrat în contact cu blana moale și caldă. Unul dintre câinii săi, zăcând nemișcat, încă sub atingerea lui tatonătoare. Lângă gâtul ei, blana era umedă. Se întinse de-a lungul ei până când degetele i se cufundă în carnea sfâșiată acolo unde ar fi trebuit să fie gâtul. Rana era zdrențuită. Lup. Sau una

dintre acele pisici dungate. Dar dintre acestea din urmă nu văzuse decât piei, iar acelea veneau din sudul îndepărtat, lângă Regatul Bolkando.

Acum cu adevărat speriat, a continuat, iar câteva clipe mai târziu și-a găsit celălalt câine. Acesta avea gâtul rupt. Cele două atacuri, își dădu seama, trebuiau făcute simultan, altfel ar fi lătrat una sau alta dintre fiare.

Un gât rupt... dar fără alte răni, fără sâlivă pe blană.

Rodara făcu din nou o jumătate de duzină de pași într-o parte și putu distinge, chiar la marginea vederii, capetele lor ridicate pe gâturile lungi, urechile drepte. Cu toate acestea, nu veneau sunete de frică de la ei. Deci, nici un parfum periculos, nicio panică - cineva are atenția lui. Cineva căruia sunt obișnuiți să se supună.

Nu se putea înșela asta - turma era furată. Lui Abasard nu-i venea să creadă. Se întoarse, reluându-și traseul. Douăzeci de pași de pași tăcuți mai târziu, a pornit într-o fugă înapoi spre tabără.

Biciul lui Redmask șerpui să se înfășoare în jurul gâtului ciobanului - bătrânii Letherii stătuseră, conturați bine pe întuneric, privind mut la turma care se mișca acum. O tragere ascuțită de la Redmask și capul ciobanului se rostogoli de pe umeri, brațele corpului smucindu-se momentan în lateral, căzând într-o parte.

Ultimul dintre ei, Redmask știa, în timp ce se muta în sus. Cu excepția unuia, care fusese suficient de deștept ca să fugă, deși asta nu l-ar fi salvat în cele din urmă. Ei bine, invadatorii trebuiau să accepte riscurile - erau și hoți, nu-i așa? Se bucură de averea lor necâștigată, se ghemuiesc pe pământ care nu este al lor, suficient de arogant încât să ceară ca aceasta să se schimbe pentru a se potrivi scopurilor lor. La fel de bun ca să se pire pe duhurile de pe pământ - cineva a plătit pentru o asemenea temeritate și blasfemie.

A alungat ultimul gând ca fiind nedemn. Spiritele puteau avea grijă de ele însele și își vor da propria răzbunare, la timp, pentru că erau la fel de răbdători, pe atât de inexorabil. Redmask nu trebuia să acționeze în numele acelor spirite. Nu, acea formă de neprihănire era atât inutilă, cât și necinstită. Adevărul era următorul: Redmask îi plăcea să fie mâna răzbunării Awl. Personal și, în consecință, cu atât mai delicios.

Începușe deja să-i ucidă pe Letherii, înapoi în Drene.

Tragandu-si cutitul in timp ce se ghemuia peste capul taiat al batranului, i-a taiat fata Letherilor, l-a rulat si l-a

depozitat impreuna cu ceilalti in punga cu crusta de sare de la sold.

Cei mai mulți dintre câinii de turmă se supuseseră provocării Awl dray - acum o urmăreau pe fiara mai mare și mai urâtă în timp ce lucra pentru a trezi întreaga turmă, apoi o conduceau în masă spre est.

Îndreptându-se, Redmask se întoarse când primele țipete izbucniră din tabăra șoferilor.

Abasard se afla încă la patruzeci de pași de tabără când a văzut unul dintre corturi prăbușindu-se într-o parte, stâlpii și ghidajele rupându-se, în timp ce o creatură enormă cu două picioare lovi peste ea, ghearele lovindu-se în formele care se luptau de dedesubt și țipete rupând prin aer. Capul rotindu-se într-o parte, diavolul și-a continuat mersul înclinat, cu coada rigidă. În mâinile ei aveau săbii uriase.

Altul i-a intersectat calea, iute, jos, îndreptându-se spre casa maistrului. Abasard văzu o siluetă săgetă de pe calea celei de-a doua fiare - dar nu suficient de repede, în timp ce capul ei se răsuci înainte, răsucindu-se astfel încât fălcile să se închidă de fiecare parte a capului bărbatului. După care reptila a aruncat forma agitată în sus, într-un val care rupe oasele. Cadavrul moale a navigat în aer, aterizat cu putere și rostogolindu-se în focul vatrăi într-un jet de scântei.

Abasard stătea în picioare, paralizat de groaza măcelului pe care l-a văzut în fața lui. Îl recunoscuse pe acel om. Un alt Îndatorat, un bărbat care îi făcuse curte unei mătuși, un bărbat care părea să râdă mereu.

O altă siluetă i-a atras atenția. Sora lui cea mai mică, în vârstă de zece ani, ieși în fugă din tabără - departe de un alt cort al cărui locuitori mureau sub săbiile tăietoare - cortul nostru. Tată-

Reptila și-a ridicat capul, a văzut forma trecătoare a surorii sale și a năvălit după ea.

Deodată, Abasard se trezi alergând, direct spre creatura monstruoasă.

Dacă îl vedea convergând, era indiferent - până în ultimul moment, când Abasard își ridică toiagul pentru a legăna deasupra mâinii, în speranța că va lovi fiara pe piciorul din spate, imaginându-și oasele rupte -

Sabia mai apropiată a izbit, atât de repede, atât de-

Abasard s-a trezit întins pe ierburi ude, simțind că căldura i se revărsa dintr-o parte a corpului și, pe măsură ce căldura se revărsa, a devenit din ce în ce mai rece. S-a

uitat, nevăzând încă nimic, simțind cum ceva nu era în regulă - era pe partea lui, dar avea capul turtit, urechea lipită de pământ. Ar fi trebuit să existe un umăr dedesubt și sub capul lui și un braț, și de acolo se revărsa toată căldura.

Și mai jos, pe partea pieptului lui, și acesta părea să fi dispărut.

Își simțea piciorul drept, lovind cu piciorul în pământ. Dar fără picior stâng. El nu a înțeles.

Încet, se așază pe spate și se uită în sus la cerul nopții.

Atât de mult loc acolo sus, un tavan aflat la îndemâna tuturor, acoperind un loc în care ar putea trăi. Neaglomerat, spațiu suficient pentru toți.

Era bucuros, își dădu seama, că venise aici, să vadă, să mărturisească, să înțeleagă. Bucuros, chiar dacă a murit.

Redmask a ieșit din întuneric spre locul în care Masarch aștepta cu calul Letherii. În spatele lui, turma de rodara era o masă de mișcare, masculii dominanti în frunte, atenția lor atinsă pe Redmask. Căinii lătrau și mușcau din flancurile îndepărtate. Strigătele îndepărtate ale celorlalți doi tineri războinici indicau că erau acolo unde ar trebui să fie.

Urcându-se în șa, Redmask dădu din cap către Masarch, apoi își răsuci montura.

Făcând o pauză lungă, Masarch se uită la tabăra îndepărtată a Letherii, unde părea că măcelul nesfânt continua fără încetare. Gardienii lui, spusese el.

Nu se teme de provocările care vor veni. El va lua blana liderului de război Ganetok. El ne va conduce la război împotriva Letherilor. El este Redmask, care a renunțat la Awl, doar pentru a se întoarce acum.

Am crezut că e prea târziu.

Acum cred că mă înșel.

S-a gândit din nou la noaptea morții sale, iar amintirile au revenit ca niște demoni înaripați. Înnebunise, în bușteanul acela scobit, înnebunise atât de departe, încât aproape că nici unul dintre el nu supraviețuise să se întoarcă, când lumina dimineții îl orbit. Acum, nebunia era slăbită, furnicându-i chiar la capetele membrelor sale, liberă și sălbatică, dar încă nehotărâtă, nepregătită încă să acționeze, să-și arate fața. Nu era nimic care să-l rețină. Nici unul.

Nimeni în afară de Redmask. Liderul meu de război.

Care și-a dezlănțuit propria nebunie cu ani în urmă.

Capitolul cinci

Denigrarea ne-a afectat cu mult timp în urmă idealurile lăudate, dar astfel de abateri sunt greu de măsurat, de a se ridica și de a arăta cu degetul către acest loc, acest moment și să spunem: aici, prieteni, aici a murit onoarea noastră, integritatea noastră.

Necazul a fost prea insipid, prea mult un produs al respectului și sânguinții noastre renunțate. Semnificațiile cuvintelor și-au pierdut din precizie – și nimeni nu s-a obosit să-i asume pe cei care au abuzat cu cinism de aceste cuvinte pentru a-și servi propriile ambiții, propria evaziune de la responsabilitatea personală. Minciunile au rămas necontestate, urmărirea legală a devenit o falsă, vulnerabilă la greșală, iar justiția însăși a devenit o marfă, mutabilă în dezechilibru. Adevărul a fost pierdut, o himeră remodelată pentru a se potrivi cu agenda, prejudecățile, consemnând astfel întregul proces politic la o șaradă de falsă indignare, atitudine ipocrită și un dispreț omniprezent pentru comunitatea.

Odată încorporate, idealurile și onoarea creată de mărturisirea lor nu pot fi niciodată recâștigate, cu excepția, din păcate, prin respingere totală, neconstrânsă, invariabil instigată de comunitatea comună, la conjunctura unui anumit moment, a unui singur eveniment, a unei nedreptăți atât de nedreptate, încât revoluția devine singurul răspuns rezonabil.

Luată în considerare acest lucru atunci un avertisment. Mincinoșii vor minți și vor continua să o facă, chiar și dincolo de a fi prinși. Ei vor minți și, în timp, astfel de mincinoși se vor convinge pe ei înșiși, îi vor îndepărta pe mincinoși de vinovăție cu toată neprihănirea. Până când vine un moment în care o ultimă minciună va fi exprimată, cea la care nu se poate răspunde decât prin furie, printr-o crimă rece, și în acea zi, sângele va ploua pe fiecare zid al acestei lăudări, societăți întărcate.

– Discursul maestrului de breaslă acuzat, Semel Fural al Breslei producătorilor de cleme de sandale

Dintre testoasele cunoscute sub numele de vinik, femelele locuiau în cea mai mare parte în partea superioară a nenumăratelor izvoare ale râului Lether, în bazinele strânse și în mlaștinile înalte găsite în pădurile de conifere

care înghesuiesc baza Munților Bluerose. Scurgerea de munte, oprită și susținută de barajele construite de șobolani de râu cu coadă plată, coboră în trepte modeste către afluenții mai largi, uniți, care alimentau vastul râu. Testoasele Vinik aveau coajă lungă și crestată dorsală, iar membrele lor anterioare puternice se terminau în mâini cu gheare, purtând degete mari opozabile. În sezonul de ouat, femelele - de departe mai mici decât rudele lor masculine din râurile adânci și din mările - se plimbau prin iazuri căutând cuiburi de păsări de apă. Găsind unul suficient de mare și accesibil în mod corespunzător, femela vinik și-ar însuși. Înainte de a-și depune propriile ouă, testoasa a emanat un slime care a acoperit ouăle de păsări, slime având proprietăți care au suspendat dezvoltarea acelor tinere păsări. Odată ce ambreiajul vinikului a fost pus la loc, testoasa a dislocat apoi întregul cuib, lăsându-l liber să plutească, tras de curent. La fiecare barieră erau adunați puii de vinii masculi, pentru a târî cuiburile pe pământ uscat, astfel încât să-și poată continua migrația pasivă în jos spre râul Lether.

Mulți s-au scufundat sau au întâmpinat un obstacol fatal în călătoria lor lungă și grea către mare. Alții au fost atacați de vinici adulți care locuiau în adâncurile râului principal. Dintre acele cuiburi care au ajuns la mare, ouăle au clocit, puii s-au hrănit cu embrionii de păsări, apoi s-au strecurat în apa sărată. Abia la împlinirea vârstei juvenile - șaiszeci sau șaptezeci de ani - noua generație de vinik avea să înceapă călătoria de ani de zile înapoi în sus pe râu, la acele iazuri îndepărtate și tulburi ale pădurii boreale Bluerose.

Cuiburile se clătinau în apele râului Lether în timp ce curgea pe lângă Orașul Imperial, Letheras, reședința Împăratului. Bărcile de pescari locale le evitau, deoarece masculii mari de vinic urmăreau uneori cuiburile chiar sub suprafață - și cu condiția să nu fie suficient de foame pentru a ataca cuibul, îl apărau. Puțini pescari au provocat de bunăvoie o creatură care putea cântări la fel de mult ca o galera de râu și era capabilă să rupă o astfel de galera în bucăți cu ciocul și antebrațele cu gheare.

Sosirea cuiburilor anunța începutul verii, la fel și norii de muschi care roiau peste râu, așezarea nivelului apei și mirosul nămolurilor expuse de-a lungul malurilor.

Pe înălțimea slabă din spatele Palatului Vechi, întinderea răvășită în care se aflau fundațiile turnurilor antice, și în special unul construit din piatră neagră, cu o

curte cu ziduri joase, o siluetă cocoșată, cu glugă, s-a târât spre treapta porții, dureroasă și stânjenită. Etapa. Coloana vertebrală i-a fost răsucită, împinsă de ravagiile trecute ale puterii neconstrânse, până când creasta fiecărei vertebre a fost vizibilă sub mantia urâtă, unghiul forțându-i umerii mult înainte, astfel încât pământul neîngrijit din fața lui să fie la îndemâna brațelor lui, pe care obișnuia să-l facă. trage-i trupul rupt.

A venit în căutarea unui cuib. O movilă de pământ zdrențuit și ierburi pe moarte, o gaură mestecată de viermi într-un țărâm acum mort. Căutând cu simțuri supranaturale, se mișcă prin curte dintr-o tumulă în alta. Gol... gol... gol.

Insecte ciudate se îndepărtară din calea lui. Midge s-au învârtit în vârtejuri sărbătore peste el, dar nu au vrut să coboare să se hrănească, pentru că sângele căutător era putrezit de haos. Lumina pe moarte a zilei îi smulgea umbra deformată, ca și cum ar fi căutat să simtă o pată atât de neplăcută pe pământul zdrobit al curții.

Gol...

Dar acesta nu a fost. Și-a permis un mic moment de bucurie. Suspiciunile s-au confirmat, în sfârșit. Locul care era mort... nu era complet mort. Oh, Azath nu era acum altceva decât o piatră fără viață, toată puterea și toată voința s-au scurs. Totuși, niște vrăjitorie zăboveau, aici, sub această movilă supradimensionată înconjurată de copaci spulberați. Kurald cu siguranță. Probabil Galain - mirosul de Tiste Andii era aproape palpabil. Ritualuri de legare, o țesătură groasă, împletită, pentru a ține ceva... pe cineva... jos.

Ghemuită, silueta ajunsese cu simțurile lui, apoi se dădu brusc înapoi, răsufărarea șuierând între buzele stricate.

A început să se dezlege! Cineva a fost aici, înaintea mea! Nu de mult. Vrăjitorie, lucrând la eliberarea acestei creaturi închise. Tatăl Umbrelor, trebuie să mă gândesc!

Hannan Mosag rămase nemișcat, cocoșat chiar la marginea acestei movile, cu mintea în viteză.

Dincolo de terenurile ruinate, râul curgea mai departe, până la marea îndepărtată. Purtate pe curentul său, cuiburile de vinik se învârteau alene; ouă de un verde lăptos, încă calde de căldura zilei, înglobau forme vagi care se zvârcoliau, dornice de nașterea luminii.

Ea și-a ridicat capul cu o mișcare ascuțită, sângele și fragmentele de plămân uman mănjindu-i gura și bărbia, alunecând apoi picurând în cutia toracică desfăcută a

victimei ei - un prost care, consumat de ilirurile dominației și tiraniei, fără îndoială, ales să o urmărească tot drumul din Up Markets. Devenise un lucru destul de simplu, o femeie singuratică, aparent pierdută, de naștere înaltă, rătăcind prin mulțimi fără să știe de privirile cu glugă și expresiile de avaritie care o urmăreau. Era ca momeala pe care pescarii o foloseau pentru a prinde peștii fără creier în râu. Adevărat, în timp ce ea a rămas cu glugă, brațele ei acoperite cu mătase strălucitoare de nuanța inimii brute de bou, purtând mănuși elegante din piele de vițel, precum și jambiere strânse înfășurate din pânză neagră, nu avea cum cineva să-i vadă distribuția, pielea, nici trăsăturile ei neobișnuite. Și, în ciuda sângelui Tiste Edur care curgea diluat în vene, nu era neobișnuit de înalt, ceea ce se potrivea bine cu aparenta ei vulnerabilitate, căci era clar că acești ocupanți Edur din acest oraș erau mult prea periculoși pentru a fi vânați de obișnuitul violator Letherii.

Ea îl condusesese pe o alee, după care îi băgă o mână în piept, smulgându-i inima. Dar plămânii îi plăcea cel mai mult, carnea pulpoasă, bogată în oxigen și încă neacrisă de sucurile groaznice ale morții violente.

Tărâmul muritorilor era un loc încântător. Ea uitase asta.

Dar acum, hrănirea ei fusese întreruptă. Cineva venise pe terenul Azath. Cineva îi cercetase ritualurile, care au fost dizolvarea saloanelor de legare stabilite de Silchas Ruin. Ar putea fi probleme acolo, iar ea nu era înclinată să sufere interferențe în planurile ei.

Probabil Errantul, acel nenorocit amestecat. Sau, și mai alarmant, acel Zeu Bătrân, Mael. Un oraș lamentabil de aglomerat, acest Letheras - nu avea de gând să stea prea mult aici, ca să nu fie descoperită prezența ei, planurile ei zdrobite.

Ștergându-și gura și bărbia cu partea din spate a unui antebraț cu mânecă, se îndreptă de la ospăț, apoi porni.

Rautos Hivanar, șeful Liberty Consign, s-a ghemuit pe malul noroios al râului, echipele de lucru terminând săpătura zilei chiar în spatele lui, echipele de pompare deja spalând, sunetele din bucătăria din spate a proprietății crescând odată cu cererile apropiate de cină. . Se străduia să-și hrănească bine excavatorii, atât pentru a le ușura nedumerirea, cât și pentru a-i menține să lucreze. La urma urmei, acum excavau mult sub nivelul râului și, dacă nu ar fi fost pompele cu echipaj constant, ar lucra până la piept în apă noroioasă. Așa cum era, sprijinirea pereților avea

nevoie de o atenție continuă, deși erau înclinați să se aplece spre interior.

Rautos Hivanar era pierdut în gânduri, urmărind o jumătate de duzină de cuiburi de vinik plutind pe râu. Mai fuseseră obiecte misterioase, îngropate adânc și deconectate, dar începuse să bănuiască că toate aparțineau împreună; că într-un mod încă de neconceput ele ar putea fi asamblate într-un fel de mecanism. O parte centrală a rămas nedescoperită, credea el. Poate maine...

Auzi niște papuci pe aleea de scândură care ducea în jos spre râu și, o clipă mai târziu, se auzi vocea lui Venitt Sathad. 'Maestru.'

— Venitt, ți-ai alocat doi paznici pentru călătorie. Mai ia două. Și, în consecință, încă doi cai de pachet. Veți călători fără un vagon de aprovizionare, așa cum sa convenit, dar acesta nu trebuie să fie un motiv pentru a vă reduce nivelul de confort.

— Foarte bine, maestru.

Și ține minte, Venitt. Letur Anict este din toate punctele de vedere conducătorul de facto al Drenei, indiferent de statutul oficial al guvernatorului Edur. Sunt informat că îl veți găsi pe Orbyn Truthfinder, agentul Invigilator, un aliat de încredere. Cât despre Letur Anict... dovezile indică faptul că Factorul și-a pierdut... perspectiva. Ambiția lui pare fără reținere, nu mai este înhamată de rațiune sau, de altfel, de bunul simț.

— Voi fi sânguincios în investigația mea, Maestre.

Rautos Hivanar se ridică și își înfruntă servitorul. — Dacă trebuie, Venitt, greșește din partea precauției. Nu te-ai pierde.

O pâlpăire de ceva asemănător cu surpriza în fața cârnită a Îndatoratului, apoi bărbatul se înclină. — Voi rămâne circumspect, stăpâne.

— Un ultim lucru, spuse Rautos în timp ce trecea pe lângă Venitt în drum spre proprietate. — Nu mă face de rușine.

Ochii Îndatoratului îl urmăriră pe stăpânul său pentru o clipă, cu expresia din nou închisă.

Nevăzută în spatele lor, pe râu, o formă uriașă s-a ridicat sub un cuib de vinik și, rupând apa în timp ce cuibul se răsturna, era creasta proa a unei cochilii enorme, iar dedesubt un gât plin de tendințe și un cioc vast și căscat. Înghițind cuibul întreg.

Curenții au dus apoi perturbarea, până când nu a mai rămas niciun semn al acesteia.

— Știi, să fii martor la ceva este un lucru. Înțelegând-o alta.

Bugg se întoarce de la studiul râului îndepărtat, unde lumina soarelui apus transforma apa într-o foaie ondulată de aur bătut, și se încruntă la Tehol Beddict. — Mă gândesc foarte mult la tine, Maestre.

— A fost, nu-i așa? Am decis că ochiul meu normal este cel care mărturisește, în timp ce ochiul meu albastru este cel care înțelege. Are sens pentru tine?

'Nu.'

'Bine ma bucur.'

— Noaptea promite să fie atât grea, cât și fierbinte, Maestre. Și sugerez plasa de tântari.

De acord. Poți ajunge la el? Nu pot ajunge.

— Ai putea dacă ai întinde un braț.

'Ce vrei să spui?'

'Nimic. Recunosc că am ceva... distragere a atenției.

'Chiar acum?'

'Da.'

— Ai trecut deja?

Aproape. Din păcate, anumiți indivizi se agită în oraș în această seară.

— Ei bine, ai de gând să faci ceva în privința asta sau trebuie să fac totul pe aici?

Bugg a traversat acoperișul pentru a sta lângă pat. A studiat pentru o clipă forma liniștită a lui Tehol Beddict, apoi a adunat plasa și a întins-o peste stăpânul său.

Ochi, unul căprui, celălalt albastru, clipiră spre el. — N-ar trebui să existe un cadru sau ceva? Simt că sunt pregătit pentru propria mea înmormântare aici.

— Am folosit cadrul pentru focul de azi dimineată.

'Ah. Ei bine, asta mă va împiedica să fiu mușcat?'

— Probabil că nu, dar pare destul de atrăgător.

Tehol închise ochiul albastru. 'Înțeleg...'

Bugg oftă. — Îngăduie umorul, stăpâne.

— Doamne, ești într-o stare, nu-i așa?

— Sunt indecis, spuse Bugg, dând din cap. — Da, știu, unul dintre defectele mele eterne.

— Ceea ce ai nevoie, vechi prieten, este perspectiva unui muritor asupra lucrurilor. Deci haideti să auzim. Spune-mi dilema, Bugg, ca să-ți pot oferi o soluție precisă.

— Errantul îl urmărește pe Regele Vrăjitor, pentru a vedea ce plănuiește. Regele Vrăjitor se amestecă în ritualuri nefaste înstituite de un alt ascendent, care, la rândul său, încetează să mănânce un cadavru proaspăt ucis

și face o întâlnire neașteptată cu regele vrăjitor, unde se vor face cunoștință reciproc, apoi se vor târgui în beneficiul reciproc. peste lanțurile care se prăbușesc care leagă un alt ascendent – care urmează să fie eliberat în curând, ceea ce va perturba pe cineva – departe de nord, deși probabil că acesta nu este încă pregătit să acționeze. Între timp, flota Edur, plecată de mult timp, ocolește Marea Draconeana și va intra în curând în gura de vărsare a râului, la soarta sa întoarcere în orașul nostru frumos, și împreună cu ea sunt doi campioni căzuți, niciunul dintre care nu va face ceea ce se așteaptă de la ei. . Acum, pentru a adăuga condiment la toate acestea, secretul care este sufletul unuia dintre Scabandari Bloodeye va înceta, într-un timp deprimant de scurt, să mai fie un secret și, în consecință, și în plus și concomitent cu, ne aflăm într-un eveniment interesant. vară.'

'Asta-i tot?'

— Nu măcar, dar câte o gură, spun mereu.

— Nu, nu. Shurq Elalle este cel care spune mereu asta.

— Înclinația ta pentru imagini dezgustătoare, Maestre, este ca întotdeauna prost cronometrată și complet nepotrivită. Acum, despre acea soluție moale a tă...'

— Ei bine, recunosc că am dezamăgit. Nici măcar nu ai menționat planul meu mare de a falimenta imperiul.

— Acum supraveghetorul te vânează cu seriozitate.

— Karos Invictad? Nu e de mirare că m-ai pus sub un giulgiu. Mă voi strădui să fiu aproape de marginea acoperișului în ziua în care va urca la vedere cu acoliții săi salivați, astfel încât să mă pot arunca pe margine, ceea ce, vei fi de acord, este de mult preferabil chiar și față de valoarea unui clopot din infamul lui. inchiziție îngrozitoare. Între timp, ce e pentru cină?

— Ouă Vinik... Am găsit un cuib oarecum spart spălat sub un doc.

„Dar ouăle de vinik sunt otrăvitoare, de aici norii pescărușilor plângători care se învârt în mod constant peste fiecare insulă plutitoare urâtă”.

— Este o chestiune de gătit corect, Maestre, și de adăugarea câtorva ierburi esențiale care servesc la anularea celor mai multe efecte negative.

'Cel mai?'

'Da.'

— Și ai în posesia ta acele ierburi care susțin viața?

— Ei bine, nu, dar m-am gândit să improvizez.

— Iată-l.

— Ce am, stăpâne?

— Păi, răspunsul meu concis, desigur.

Bugg miji la Tehol Beddict, care îi făcu cu ochiul, de data aceasta închizând ochiul câprui. Bătrânul Dumnezeu s-a încruntat, apoi a spus: „Mulțumesc, Maestre. Ce m-aș face vreodată fără tine?”

— Puțin, aș paria.

* * *

Tanal Yathvanar a pus pachetul jos pe biroul supraveghetorului. — Livrat de un arici cu față de șobolan în această dimineață. Domnule, mă aștept că nu se va dovedi o provocare specială. În orice caz, continuă el în timp ce începea să desfacă pachetul, am fost instruit să-l tratez cu delicatețe și să-l țin în poziție verticală. Și, în câteva clipe, vei vedea de ce.

Karos Invictad a privit cu ochi grei cum ambalajul de ambrozie de proastă calitate, pătat de grăsime, era îndepărtat cu delicatețe, dezvăluind o cutie mică de lemn, cu capacul deschis, care părea să aibă laturi stratificate. Supraveghetorul se aplecă în față pentru a privi înăuntru.

Și am văzut o insectă cu două capete, așa cum apărea acum pe lângă râu. Picioarele i se mișcau cu precizie, purtând-o rotund... și rotund. Interiorul cutiei era fiecare din plăci colorate, lustruite și se părea că plăcile puteau fi alunecate sau rearanjate, dacă cineva alege.

— Care au fost instrucțiunile, Tanal?

„Provocarea este de a opri mișcarea insectei. Se pare că va continua să meargă în cerc, în același loc, până când va muri de foame - care, de altfel, este punctul de eșec al puzzle-ului... aproximativ patru luni. În timp ce creatura se rotește pe loc, nu va mânca. În ceea ce privește apa, un mic pâlc de mușchi înmuiat va fi suficient. După cum puteți vedea, plăcile din interior pot fi rearanjate și, probabil, odată ce ordinea sau secvența corectă este descoperită, insecta se va opri. Și vei fi învins puzzle-ul. Restricțiile sunt următoarele: în interiorul containerului nu poate fi introdus niciun obiect; nici nu poți atinge sau intra în contact fizic cu insecta.

Karos Invictad mormăi. — Pare destul de direct. Care este înregistrarea soluției?

— Nu există niciunul. Se pare că ești primul și singurul jucător.

'Intr-adevar. Curios. Tanal, trei prizonieri au murit în celulele lor noaptea trecută - ceva contagiune este liber acolo jos. Arde cadavrele în terenul de recepție, la vest de oraș. Cu totul. Și spălați restul cu dezinfectant.

— Imediat, supraveghetor.

Ruinele erau mult mai extinse decât se crede în mod obișnuit. De fapt, majoritatea istoricilor din perioada timpurie a coloniei au acordat puțină sau deloc atenție rapoartelor Inginerului Regal, în special celor ale lui Kedén Qan, care a slujit de la înființare până în al șaselea deceniu. În timpul elaborării planului de construcție a așezării, a fost efectuat un studiu cât mai amănunțit. Cele trei turnuri Jhag existente în spatele Palatului Vechi făceau de fapt parte dintr-un complex mult mai mare, care, desigur, este contrar a ceea ce se știe despre civilizația hag. Din acest motiv, poate fi sigur să presupunem că complexul Jhag de pe malul râului Lether reprezintă un loc de pre-dispersie. Adică înainte ca cultura să se dezintegreze în diaspora ei bruscă, violentă. O interpretare alternativă ar fi aceea că cele trei turnuri principale, patru bolți subterane și ceea ce Qan numea șanțul captușit, toate aparțineau unei singure familii neobișnuit de loiale.

În ambele cazuri, punctul pe care îl spun aici este următorul: dincolo de complexul Jhag-sau mai corect, Jaghut-complex, mai existau alte ruine. Desigur, nu trebuie să subliniem cea mai evidentă și încă existentă structură Azath - acea prelegere va trebui să aștepte încă o zi. Mai degrabă, într-o zonă care acoperă aproape întreaga întindere a Lether-ului de astăzi, așa cum ar putea fi găsite ziduri de fundație, piețe sau hall, fântâni modelate, șanțuri de drenaj și, într-adevăr, o formă de cimitir sau morgă și - ascultați cu atenție acum - toate nu este un design uman. Nici Jaghut, nici măcar Tarthenal.

Acum, care au fost detaliile acestui complex necunoscut? Ei bine, pentru unul, era autonom, zidit, acoperit în întregime de acoperișuri pe mai multe niveluri - chiar și pietele, aleile și străzile. Ca cetate, era practic inexpugnabilă. Sub podelele și străzile pavate complicat, era un al doilea oraș și mai protejat, ale cărui coridoare și tuneluri pot fi găsite acum ca parte integrantă a scurgerii noastre de canalizare.

Pe scurt, Letheras, colonia Primului Imperiu, a fost întemeiată pe ruinele unui oraș anterior, unul al cărui aspect părea să ignore prezența turnurilor]aghut și a Azathului, sugerând că le precede pe ambele.

Chiar și primul inginer, Keden Qan, nu a putut sau nu a vrut să încerce identificarea acestor primi constructori. Practic nu s-au găsit artefacte - nici cioburi de oală, nici sculpturi, nici rămășițe de prelucrare a metalului. Un ultim detaliu interesant. Se pare că, în etapele finale ale ocupației, locuitorii au început schimbări frenetice în orașul lor. Analiza făcută de Qan asupra acestor eforturi l-a determinat să concluzioneze că a avut loc o schimbare climatică catastrofală, deoarece eforturile indicau o încercare disperată de a adăuga izolație.

Probabil că acel efort a eșuat...

Monologul ei interior a încetat brusc când a auzit zgârietura slabă a cuiva care se apropia. Să-și ridice capul a fost o luptă, dar Janath Anar a reușit, exact în momentul în care ușa grea a camerei se deschise scârțâind și lumina pătrunde dintr-un felinar plictisitor și jos, dar o orbește totuși.

Tanal Yathvanar a intrat în vizor - nu avea să fie altul decât el, știa ea - și o clipă mai târziu el a vorbit. — Mă rog să nu te înnebunești încă.

Prin buzele crăpate, cu vezicule, ea a zâmbit, apoi a spus cu o voce cronitoare: „Prelegeri. Sunt la jumătatea termenului. Istoria timpurie. Nebun? Oh, da, fără îndoială.

L-a auzit apropiindu-se. „Am plecat de la tine prea mult timp - suferi. A fost nepăsător din partea mea.

— Neatenția mă ține în viață, nenorocit nenorocit, spuse ea.

— Ah, poate că meritam asta. Vino, trebuie să bei.

— Dacă refuz?

„Atunci, cu moartea ta inevitabilă, ești învins. De mine. Ești sigur că vrei asta, savant?

— Mă îndemni la rezistență încăpățânată. Am înțeles. La urma urmei, sadicul are nevoie de victima lui în viață. Cât timp uman este posibil.

— Deshidratarea este cel mai neplăcut mod de a muri, Janath Anar.

El îi ridică la gură robul unui od de apă. Ea a băut.

— Nu prea repede, spuse Tanal, dându-se înapoi. — Doar te vei îmbolnăvi. Ceea ce, vād, nu ar fi prima dată pentru tine.

— Când vezi că virmele se târăsc din propriile deșeuri, Yathvanar... Data viitoare, adăugă ea, ia-ți blestēmata lumânare cu tine.

„Dacă fac asta”, a răspuns el, „vei orbi...”

— Și asta contează?

S-a apropiat încă o dată și i-a turnat mai multă apă în gură.

Apoi s-a apucat să o spele. Se deschiseseră răni acolo unde lichidele din stomac arsera pielea deshidratată și, putea vedea, ea își trăsese legăturile, căutând să-și strângă mâinile prin cătușe. „Arăți mult mai rău la uzură”, a spus el în timp ce tampona cu unguent pe răni. — Nu poți trece mâna, Janath...

— Panicii nu îi pasă de ceea ce se poate și ce nu se poate face, Tanal Yathvanar. Într-o zi vei descoperi asta. A fost o dată, în secolul al II-lea, un preot care a creat un cult bazat pe premisa că fiecare victimă numărată în viața de muritor o așteaptă pe aceea de dincolo de moarte. De la cea mai mică dintre răni până la cea mai gravă, fiecare victimă care te precedă în moarte... așteaptă. Pentru dumneavoastră.

„Un muritor face economie spirituală în viața sa, strângând credite și datorii. Spune-mi, Patriotist, cât de îndatorat ești acum? Cât de mare este dezechilibrul dintre faptele bune și actele tale nesfârșite de răutate?

— Un cult bizar, nebun, mormăi el, îndepărtându-se. — Nu e de mirare că a eșuat.

— În acest imperiu, da, nu e deloc de mirare. Preotul a fost lovit în stradă și rupt mădular din mădular. Totuși, se spune că adepții rămân, printre popoarele învinse - Tarthenal, Fent și Nerek, victimele, parcă, ale cruzimii Letherii - și înainte ca acești oameni să dispară practic din oraș, au existat zvonuri că cultul reînvia.

Tanal Yathvanar rânji. „Cei care eșuează au nevoie vreodată de o cărje, de o justificare - ei modelează virtutea din mizerie. Karos Invictad a identificat acea slăbiciune, într-unul dintre tratatele sale...

Râsul lui Janath izbucni într-o tuse zdrențuită. Când și-a revenit, a scuipat și a spus: „Karos Invictad. Știi de ce disprețuiește atât de academicieni? El însuși este unul eșuat. Și-a dezvelit dinții pătați. — El le numește tratate, nu-i așa? Errant, ce patetic. Karos Invictad nu a putut crea un argument decent, cu atât mai puțin un tratat.

— Te înșeli în asta, femeie, spuse Tanal. „El chiar a explicat de ce s-a descurcat atât de prost ca tânăr cărturar

- oh, da, nu v-ar respinge evaluarea dvs. asupra carierei sale de student. Mânat de emoții, pe atunci. Incapabil de o poziție convingătoare, lăsându-l plin de furie, dar în sinea lui, la propriile eșecuri. Dar, ani mai târziu, a aflat că orice emoție trebuia curățată de la el; numai atunci viziunea lui interioară va deveni clară.

— Ah, atunci avea nevoie de răni. Ce-a fost asta? Un fel de trădare, mă aștept. O femeie? Un protejat, un patron? Chiar contează? Karos Invictad are sens pentru mine, acum. De ce este ceea ce a devenit. Ea a râs din nou, fără să tușească, apoi a spus: „Ironie delicioasă. Karos Invictad a devenit o victimă.

'Nu fi...'

O victimă, Yathvanar! Și nu i-a plăcut, oh, nu, deloc. L-a durut - lumea l-a rănit, așa că acum o doare înapoi. Și totuși, el încă trebuie să egăleze scorul. Dar vezi tu, nu o va face niciodată, pentru că în mintea lui, el este încă acea victimă, încă atacă. Și așa cum ai spus mai devreme, victima și cărja lui, virtutea lui de mizerie - una se hrănește pe cealaltă, fără încetare. Nu-i de mirare că se înfrânează cu auto-neprihănire pentru toate pretențiile sale de intelect lipsit de emoții...

El a lovit-o cu putere, cu capul plesnit într-o parte, scuipat și sângele curgând afară.

Respirând repede, cu pieptul straniu de strâns, Tanal suieră: — Înțelegi la mine tot ce vrei, savant. mă aștept la asta. Dar nu la Karos Invictad. El este ultima speranță adevărată a imperiului. Doar Karos Invictad ne va călăuzi în glorie, într-o nouă eră, o epocă fără Edur, fără sângele amestecat, fără nici măcar popoarele eșuate. Nu, doar Letherii, un imperiu care se extinde spre exterior cu sabie și foc, până în patria Primului Imperiu. Ne-a văzut viitorul! Destinul nostru!'

Se uită la el în lumina plictisitoare. 'Desigur. Dar mai întâi, trebuie să omoare toți Letherii demni de acest nume. Karos Invictad, Marele Învățat și imperiul său de bandiți...

O lovi din nou, mai tare decât înainte, apoi se trânti înapoi, ridicând mâna - tremura, pielea ruptă și zdrobită, un ciob dintr-un dinte rupt ieșea dintr-un deget.

Era inconștientă.

Ei bine, ea a cerut-o. Ea nu s-ar opri. Asta înseamnă că ea a vrut, în adâncul sufletului, a vrut să o bat. Am auzit despre asta - mi-a spus Karos - până la urmă le place. Le place... atenția.

Deci, nu trebuie să o neglijez. Nu din nou. Multă apă, ține-o curată și hrănită.

Și o bate oricum.

Dar ea nu era inconștientă, pentru că atunci a vorbit într-un murmur. Nu reuși să iasă și se apropie.

'... de cealaltă parte... te voi aștepta... de cealaltă parte...'

Tanal Yathvanar simți o alunecare adânc în intestine. Și a fugit de ea. Niciun Dumnezeu nu așteaptă să judece. Nimeni nu marchează dezechilibrul faptelor - niciun zeu nu este dincolo de propriile sale dezechilibre - pentru că propriile sale fapte sunt la fel de supuse judecății ca oricare altul. Deci, cine modelează această viață de apoi? O impunere firească? Ridicol - nu există echilibru în natură. În plus, natura există în această lume și numai această lume - regulile ei nu înseamnă nimic odată ce podul este trecut...

Tanal Yathvanar se trezi mergând pe coridor, acea femeie îngrozitoare și celula ei mult în spatele lui acum - nu-și amintea că ar fi plecat.

Karos a spus din nou și din nou, dreptatea este o vanitate. Nu există în natură. „Răzbunarea văzută în catastrofele naturale este fabricată de oameni prea dornici și prea evlavioși, fiecare fiind convins că lumea se va sfârși, dar îi cruță pe ei și pe ei singuri. Dar știm cu toții, lumea este moștenită de cei neplăcuți, nu de cei drești.” -

Dacă nu, veni gândul din vocea lui Janath, cei doi sunt una și aceeași.

Mârâi în timp ce urca în grabă scările uzate de piatră. Ea era mult mai jos. Înlănțuit. O prizonieră în celula ei izolată. Nu avea scăpare pentru ea.

Am lăsat-o acolo jos, mult mai jos. Mult în urmă. Ea nu poate scăpa.

Cu toate acestea, în mintea lui, o auzi râsul.

Și nu mai era atât de sigur.

Două aripi întregi ale Domiciliului Etern erau coridoare goale, lungi, eliberate și camere neocupate niciodată, încăperi de depozitare, bolți de administrație, încăperi ale servitorilor și bucătării. Gărzile care patrulau în aceste secții o dată pe zi își purtau propriile felinare și lăsau întuneric nealinat în urma lor. În umezeala din ce în ce mai mare din aceste locuri neocupate, praful devenise mucegai, mucegaiul devenise putregai, iar putregaiul, la rândul său, curgea fluide care curgeau pe pereții tencuiți și se strângeau în adâncituri în podele.

Abandonul și neglijarea aveau să învingă în curând inovațiile ingenioase ale Construcției lui Bugg, deoarece acestea au învins majoritatea lucrurilor ridicate cu mâinile din pământ, iar Turudal Brizad, Errantul, se considera aproape unic în recunoașterea deplină a unor astfel de adevăruri sordide, într-adevăr, existau alți bătrâni persistând în existența lor nominală, dar toți au luptat încă împotriva ravagiilor dizolvării inevitabile. Pe când Errantul nu putea fi deranjat.

De cele mai multe ori.

Jaghut ajunsese să înțeleagă natura zădărniceii, inspirându-i pe Errant la un anumit minim de empatie pentru cei mai tragici oameni. Unde era Gothos acum, se întrebă el. Probabil că a murit de mult, luând în considerare toate lucrurile. El scrisese o notă de sinucidere în mai multe volume - Nebunia lui - care probabil s-a încheiat la un moment dat, deși Errantul nici nu văzuse și nici nu auzise că exista o astfel de concluzie. Poate, se gândi el cu suspiciune bruscă, într-o mărturie sinucigașă, fără sfârșit, exista un mesaj ascuns, dar dacă da, un astfel de sens era prea obscur pentru mintea oricui, în afară de un Jaghut.

Îl urmase pe Regele Vrăjitor până la Azath mort, rămăsese acolo suficient de mult pentru a discerne intențiile lui Hannan Mosag și se întorsese acum la Domiciliul Etern, unde putea să meargă în pace pe aceste coridoare goale. Contemplând, printre altele, pășind din nou în luptă. Pentru a lupta, încă o dată, cu ravagiile dizolvării.

Credea că îl aude pe Gothos râzând, undeva. Dar, fără îndoială, asta era doar imaginația lui, mereu dornică să-și bată joc de impulsurile lui atent raționate.

Aflându-se într-o porțiune de coridor inundată de apă plină de nămol, Errantul se opri. — Ei bine, spuse el cu un oftat blând, pentru a pune capăt unei călătorii, trebuie mai întâi să o începi. Cel mai bine acționez cât timp rămâne voința.

Următorul său pas l-a dus într-o poiană, cu ierburi groase și verzi sub picioare, un inel de flori orbitoare chiar la marginile copacilor cu bulburi negre care înconjoară poienita. Fluturii dansau de la o floare de culoare la alta. Peticul de cer vizibil deasupra capului era ușor nuanțat de vermillion, iar aerul părea ciudat de subtil.

O voce a vorbit în spatele lui. — Nu accept companie aici.

Errantul se întoarce. Își înclină încet capul. „Nu este deseori faptul că vederea unei femei îmi inspiră frică în suflet”.

Ea se încruntă. — Sunt atât de urât, bătrâne?

— Dimpotrivă, Menandore. Mai degrabă... formidabil.

— Ai pătruns în locul meu de refugiu. Ea a făcut o pauză, apoi a întrebat: „Te surprinde atât de mult că unul ca mine are nevoie de refugiu?”

„Nu știu cum să răspund la asta”, a răspuns el.

— Ești atent, Errant.

— Bănuiesc că vrei un motiv să mă omori.

Trecu pe lângă el, cu un sarong lung și negru curgând din capete uzate și lacrimi zdrențuite. — Abis de jos, murmură ea, sunt atât de transparent? Cine, dar ai fi putut ghici că am nevoie de o justificare pentru ucidere?

— Deci simțul tău de sarcasm a supraviețuit singurătății tale, Menandore. Este ceea ce am fost acuzat vreodată, nu-i așa? Actele mele... aleatorii.

— Oh, știu că nu sunt întâmplătoare. Doar așa par. Te bucuri de eșecul tragic, care mă face să mă întreb ce vrei de la mine? Nu suntem prea potriviți, tu și cu mine.

„Ce ai mai făcut în ultima vreme?” el a întrebat.

— De ce să-ți spun?

— Pentru că am de împărtășit informații, pe care le vei găsi... potrivite firii tale. Și caut răsplată.

— Dacă neg, vei fi făcut această călătorie grea degeaba.

— Va fi dificil doar dacă încerci ceva neplăcut, Menandore.

„Exact.”

Ochii ei neomeniți îl priveau fix.

El a așteptat.

— Ský păstrează, spuse ea.

„Ah văd. A început, atunci?”

— Nu, dar în curând.

„Ei bine, nu ești unul care să acționeze fără o pregătire lungă, așa că nu sunt atât de surprins. Și de ce parte te vom găsi, în cele din urmă, Menandore?”

— Păi, al meu, desigur.

— Te vei opune.

O sprânceană subțire s-a arcuit.

Errantul aruncă o privire în jur. — Un loc plăcut. În ce lată ne aflăm?

— Nu m-ai crede dacă ți-aș spune.

— Ah, dădu el din cap, ăla. Foarte bine, surorile tale conspiră.

— Nu împotriva mea, Errant.

— Nu direct, sau, mai degrabă, nu imediat. Fiți siguri, totuși, că scopul final este separarea capului de umeri.

— Atunci a fost eliberată?

'Iminent.'

— Și nu vei face nimic? Dar ceilalți din acel oraș căzut?

Alții? — Mael este... Mael. Cine se mai ascunde în Letheras, cu excepția celor două surori ale tale?

— Surori, spuse ea, apoi rânji în timp ce se întoarse, se îndreptă spre o margine a poienii, unde se ghemui și smulse o floare. Îndreptându-se încă o dată cu el, ea ridică floarea pentru a-i trage adânc parfumul.

Din tulpina ruptă, sângele gros și roșu picura constant.

Într-adevăr, am auzit spunându-se că frumusețea este pielea cea mai subțire.

Ea a zâmbit brusc. — De ce, nimeni. Am vorbit greșit.

— Mă inviți la o căutare frenetică și fără îndoială care devorează timpul pentru a-ți dovedi ingeniozitatea, Menandore. Ce posibil motiv ai putea avea pentru a mă pune pe o astfel de cale?

Ea a ridicat din umeri. — Ți servește bine pentru că ai încălcat locul meu de refugiu, Errant. Am terminat aici?

— Floarea ta s-a însângerat, spuse el, în timp ce se dădea înapoi și se trezi din nou pe coridorul gol și inundat al aripii a cincea a Domiciliului Etern.

Alții. Căteaua.

De îndată ce Erganul a dispărut din poiană, Menandore a aruncat floarea ofilită într-o parte și două siluete au ieșit din pădure, una din stânga ei, cealaltă din dreapta ei.

Menandore și-a arcuit spatele în timp ce își trecu ambele mâini prin părul ei gros și roșu.

Ambele figuri s-au oprit să privească.

Ea știa că o vor face. 'Ai auzit?' întrebă ea, fără să-i pese care a răspuns.

Nici unul. Menandore își lăsă poza și se încruntă spre zeul slăbănog, plin de umbre, din stânga ei. — Acel trestie este o afectare absurdă, știi.

— Nu contează afectările mele absurde, femeie. Sânge picură dintr-o floare, de dragul lui Hood... hopa... Zeul cunoscut sub numele de Shadowthrone înclină capul spre silueta înaltă și acoperită de vizavi. — Cele mai umile scuze, Reaper.

Hood, Lordul Mortii, păru să-și încline capul ca fiind surprins. 'A ta?'

'Scuze? Normal că nu. Dar am făcut o declarație declarativă. A fost atașat un subiect? Nu. Noi trei creaturi căzute ne-am întâlnit, am vorbit, am căzut de acord cu puține lucruri și am ajuns la concluzia că impresiile noastre anterioare una despre cealaltă s-au dovedit mult prea... generoase. Cu toate acestea, se pare că suntem de acord, mai mult sau mai puțin, cu privire la singura chestiune pe care ați vrut să o abordați, Hood. Nu e de mirare că ești atât de extaziat'

Menandore se încruntă la Domnul Mortii, căutând dovezi de extaz. Negăsind niciunul, se uită încă o dată la Shadowthrone. — Să știi că nu ți-am acceptat niciodată afirmația.

'Sunt zdrobit. Deci surorile tale sunt după tine. Ce familie groaznică ai. Vrei ajutor?'

'Și tu? Amintește-ți de demiterea mea a Errantului.

Shadowthrone ridică din umeri. — Bătrânii gândesc prea încet. Oferta mea este de altă amploare. Gândește-te bine înainte de a o respinge.

— Și ce ceri în schimb?

— Folosirea unei porți.

Care poartă?

Shadowthrone chicoti, apoi sunetul ciudat se opri brusc și pe un ton serios spuse: — Starvald Demelain.

— În ce scop?

— Desigur, oferindu-ți asistență.

— Și tu le vrei pe surorile mele din drum, poate mai mult decât mine. Te zvârcoli pe acel tron al tău, nu?

— Convergența convenabilă a dorințelor, Menandore. Întreabă-l pe Hood despre astfel de lucruri, mai ales acum.

— Dacă îți dau acces la Starvald Demelain, îl vei folosi de mai multe ori.

'Nu eu.'

— Așa jurați?

'De ce nu?'

— O prostie, spuse Hood cu o rachetă.

— Te țin de acel jurământ, Shadowthrone, spuse Menandore.

— Atunci accepti ajutorul meu?

— Așa cum o faci pe a mea în această chestiune. Convergența dorințelor. Ai spus.'

— Ai dreptate, spuse Shadowthrone. „Retrag toate noțiunile de „ajutor”. Ne ajutăm reciproc, așa cum se

potrivește cu convergența menționată; iar odată ce ai terminat cu sarcina la îndemână, nu mai există alte obligații între noi.

— Este de acord.

— Voi doi, spuse Hood, întorcându-se, sunteți mai răi decât avocații. Și nu vrei să știi ce fac cu sufletele avocaților. O bătaie a inimii mai târziu și Lordul Morții a dispărut.

Menandore se încruntă. „Shadowthrone, ce sunt avocații?”

— O profesie dedicată subversiunii legilor pentru profit, răspunse el, bătând în mod inexplicabil bastonul în timp ce se târâia înapoi în pădure. — Când eram împărat, m-am gândit să-i măcelesc pe toți.

— Deci de ce nu ai făcut-o? întrebă ea în timp ce el începea să se estompeze într-o miasmă de întuneric sub copaci.

Răspunsul a venit ușor: „Avocatul Regal a spus că ar fi o greșeală groaznică”.

Menandore era din nou singur. Se uită în jur, apoi mormăi. — Doamne, urăsc locul ăsta. O clipă mai târziu a dispărut și ea.

Janall, cândva împărăteasa Imperiului Lether, abia era acum recunoscută ca om. Folosită cu brutalitate ca o conductă a puterii haotice a Zeului Infirm, trupul ei fusese răsucit într-un coșmar malign, oasele îndoite, mușchii întinși și strânși, iar acum, umflături uriașe de grăsime atârnavă în pliuri de corpul ei malformat. Nu putea să meargă, nici măcar să-și ridice brațul stâng, iar vrăjitoria îi frânsese mintea, nebunia arzând din ochii care străluceau răuvoitor în întuneric, când Nisall, purtând un felinar, se opri în prag.

Camera era plină de sudoare, urină și alte supurări de la nenumăratele răni care curgeau pe pielea lui Jamil; mirosul dulce al mâncării stricate și un alt miros, înțepător, care îi amintea Concubinei Împăratului de dinții putrezici.

Janall s-a târât înainte cu o mișcare ciudată, asimetrică a șoldurilor, pivotând pe brațul drept. Mișcarea scoase un sunet îmbibat sub ea, iar Nisall văzu șuvoiele de salivă ieșind din gura deformată a femeii cândva frumoasă. Podeaua era acumulată în mucus și acesta a fost, își dădu seama ea, care era sursa mirosului înțepător.

Combatând greața, Concubina a făcut un pas înainte. 'Împărăteasă.'

'Nu mai!' Vocea era zdrențuită, strânsă dintr-un gât deformat și saliva stropită cu fiecare smucitură a falcii ei deformată. 'Eu sunt regina! A Casei lui, a Casei sale îndrăgite... oh, suntem o familie multumită, oh, da, și într-o zi, într-o zi în curând, vei vedea, acel pui de pe tron va veni aici. Pentru mine, regina lui. Tu, curvă, nu ești nimic - Casa nu este pentru tine. Îl orbi pe Rhulad la adevăr, dar viziunea lui se va limpezi, odată, vocea ei scăzu în șoaptă și se aplecă în față, „scăpăm de tine”.

— Am venit, a spus Nisall, să văd dacă ai nevoie de ceva...

'Mincinos. Ai venit în căutarea aliaților. Te gândești să-l furi. De la mine. De la adevăratul nostru stăpân. Veți eșua! Unde e fiul meu? Unde este el?'

Nisall clătină din cap. 'Nu știu. Niți măcar nu știu dacă mai este în viață - sunt cei din instanță care susțin că este, în timp ce alții îmi spun că a murit de mult. Dar, împărăteasă, voi căuta să aflui. Și când voi face, mă voi întoarce. Cu adevărul.

'Eu nu te cred. Nu ai fost niciodată aliatul meu. Ai fost curvă lui Ezgara, nu a mea.

— Te-a vizitat Turudal Brizad, împărăteasă?

Pentru o clipă, părea că nu va răspunde. Apoi a reușit ceva ca să ridice din umeri. — Nu îndrăznește. Maestrul vede prin ochii mei - spune-i asta lui Rhulad și va înțelege ce trebuie să fie. Prin ochii mei, uită-te mai atent, dacă ai cunoaște un zeu. Dumnezeu. Singurul zeu care contează acum. Restul sunt orbi, la fel de orbi cum l-ai făcut tu pe Rhulad, dar toți sunt pregătiți pentru o surpriză, oh, da. Casa este mare-mai mare decât vă imaginați. Casa suntem toți, curve, și într-o zi acel adevăr va fi proclamat, astfel încât toți să audă. Ma vezi? Sunt în genunchi și nu este un accident. Fiecare om va fi în genunchi într-o zi și mă va cunoaște pentru Regina lor. Cât despre Regele în lanțuri, rase ea, cu un sunet plin de flegmă, ei bine, coroana este indiferentă de al cui craniu se leagă. Puiul eșuează, știi. Eșuând. Există... nemulțumire. Ar trebui să te omor, acum, aici. Vino mai aproape, curvă.

În schimb, Nisall dădu înapoi un pas, apoi doi, până când ajunse din nou în prag. — Împărăteasă, cancelarul este sursa... eșecurilor lui Rhulad. Dumnezeuul tău ar trebui să știe asta, că nu cumva să facă o greșală. Dacă vrei să omori pe cineva, ar trebui să fie Triban Gnol și, poate, Karos Invictad - ei completează pentru a uzurpa Edur.

— Edur? A scuipat. — Maestrul aproape a terminat cu ei. Aproape gata.'

— Voi trimite servitori jos, spuse Nisall. — Pentru a vă curăța camera, împărăteasă.

— Spioni.

— Nu, din anturajul tău.

— S-a întors.

— Împărăteasă, vor avea grijă de tine, pentru că loialitatea lor rămâne.

— Dar nu le vreau! Janall se cocoșă mai jos. — Nu vreau ca ei... să mă vadă așa.

— Un pat va fi trimis jos. Baldachin. Puteți desena giulgiul când sosesc. Treceți așternutul murdar printr-o porțiune a perdelei.

'Ai face asta? Te-am vrut mort.

— Trecutul nu este nimic, spuse Nisall. 'Nu mai.'

— Ieși afară, șopti Janall, privind în altă parte. — Maestrul este dezgustat de tine. Suferința este starea noastră naturală. Un adevăr de proclamat, și așa voi fi, când voi câștiga noul meu tron. Ieși, curvă, sau vino mai aproape.

— Așteaptă-ți servitorii în clopot, spuse Nisall, întorcându-se și ieșind din camera înfricoșătoare.

Pe măsură ce ecoul pașilor curvei se stinge, Janall, regina Casei Lanțurilor, s-a ghemuit într-o minge pe podeaua alunecoasă și murdară. Nebunia i-a pâlpâit în ochi, acolo, apoi dispăru, apoi încă o dată acolo. Din nou și din nou. Ea a vorbit, cu o voce groasă, cu cealaltă răgușită.

— Vulnerabil.

— Până la războiul final. Privește armata, în timp ce pivotează, complet rotundă. Aceste jocuri sordide de aici, vremurile au trecut aproape, ne-au trecut pe toți. Oh, când durerea se va sfârși în sfârșit, atunci vei vedea adevărul despre mine. Dragă regină, puterea mea a fost cândva cel mai dulce sărut. O dragoste care nu a rupt nimic.

— Dă-mi tronul meu. Ai promis.'

'Merita?'

'Te implor-'

„Toți mă roagă și îi spun rugăciune. Ce binecuvântare acră trebuie să înghiț din acest izvor etern de groază, ciudă și lăcomie cheală? Nu vei vedea niciodată? Nu înțelegi niciodată? Trebuie să le găsesc pe cele rupte, doar să nu vă așteptați la atingerea mea, la atingerea mea. Nimeni nu înțelege cum se tem zeilor de libertate. Nici unul.'

— M-ai mințit.

Te-ai mintit pe tine însuși. Cu toții o faceți și numiți asta credință. Eu sunt zeul tău. Sunt ceea ce tu m-ai făcut. Cu toții îmi denunțați indiferența, dar vă asigur că mi-ați dezamăgi mai mult atenția. Nu, nu faceți proclamații altfel. Știu ce preținzi că faci în numele meu. Știu că cea mai mare teamă a ta este că într-o zi te voi chema pentru asta - și acesta este adevăratul joc aici, acest deget al sufletului. Uită-te la mine, muritor, urmărește-mă că te sun pe asta. Fiecare dintre voi.

— Dumnezeuul meu este nebun.

— Așa cum ai vrea pe mine, așa sunt.

— Îmi vreau tronul.

— Întotdeauna vrei.

— De ce nu mi-o dai?

„Îți răspund ca un zeu: dacă îți dau ce vrei, murim cu toții. Hah, știi, nu-ți pasă! Oh, voi oameni, sunteți altceva. Îmi faci agonie fiecare respirație. Și fiecare convulsie a mea este extazul tău. Foarte bine, muritorule, îți voi răspunde rugăciunilor. Îți promit. Doar să nu spui niciodată că nu te-am avertizat. Nu face. Vreodată.'"

Janall a râs, improscând scuipat. — Suntem supărați, șopti ea. — O, da, destul de nebun. Și urcăm în lumină...

Pentru toți servitorii care se grăbesc și paznicii nemiscați, cu cârma de la diferite intrări, Nisall a găsit zonele mai populate ale Domiciliului Etern, în anumite privințe, mai deprimante decât coridoarele abandonate pe care le lăsase în urmă cu o treime de clopot. Bănuiala acrișa aerul, frica stăruia ca umbrele sub picioare între stâlpii luminii torțelor. Numele palatului căpătase o pată de ironie, plină de paranoia, intrigi și trădări incipiente așa cum era Eternul Domiciliu. De parcă oamenii nu s-ar putea descurca mai bine și ar fi fost condamnați la o existență atât de sordidă pentru totdeauna.

În mod clar, nu era nimic satisfăcător în pace, dincolo de libertatea pe care o oferea de a nu ajunge la nimic bun. Fuse zguduită de vizita ei la presupusa împărăteasă nebună, Janall. Acest Dumnezeu Infirmă pândea într-adevăr în ochii femeii - Nisall îl văzuse, simțise acea atenție înfricoșătoare și neumană fixându-se asupra ei, calculând, gândindu-se la potențiala ei utilizare. Ea nu voia să facă parte din planurile unui zeu, mai ales ale acelui zeu. Și mai înfricoșătoare, ambițiile lui Janall au rămas, pline de viziuni ale puterii supreme, în ciuda trupului ei torturat și brutalizat. Zeul o folosea și pe ea.

Au existat zvonuri despre război suierând ca vântul în palat, povești despre o conspirație beligerantă a regatelor și triburilor de graniță din est. Rapoartele cancelarului către Rhulad fuseseră orice, în afară de simple, în îndemnurile lor de a ridica miza. O declarație oficială de război, defilarea trupelor în masă peste granițe într-o campanie preventivă de cucerire. Mult mai bine să vărse sânge pe pământurile lor decât pe pământul Letherii, până la urmă. „Dacă alianța condusă de Bolhmdo vrea război, ar trebui să le dăm.” Ochii strălucitori ai cancelarului au dezmințit pronunțarea rece, aproape lipsită de ton, a acestor cuvinte.

Rhulad se agitase pe tronul său, mormăind neliniștea lui, Edur erau prea întinși, K'risnan erau suprasolicitați. De ce le displăcea atât de mult bolkandani? Nu existase o listă de nemulțumiri. Nu făcuse nimic pentru a aprinde acest foc la viață.

Triban Gnol subliniase, în liniște, că patru agenți ai conspirației fuseseră capturați intrând în Letheras abia zilele trecute. Deghizat în negustori care caută fildeș. Karos Invițad le trimisese prin curier confesiunile și ar vrea împăratul să le vadă?

Scuturând din cap în semn de negare, Rhulad nu spusese nimic, cu ochii năuciți de durere ațintiți pe plăcile stratului de dincolo de picioarele lui papuci.

Atât de pierdut, acest împărat teribil.

În timp ce a cotit pe coridorul care ducea la camerele ei private, a văzut o siluetă înaltă stând lângă ușa ei. A Tiste Edur, unul dintre puținii care locuiau în palat. Și-a amintit vag că războinicul are ceva de-a face cu securitatea.

Își înclină capul în semn de salut când ea se apropia. — Primă concubină Nisall.

— Te-a trimis împăratul? a întrebat ea, trecând pe lângă el și făcându-i semn în spatele ei în camere. Puțini bărbați puteau să o intimideze - ea le cunoștea prea bine mintea. Era mai puțin în largul lui în compania femeilor și a bărbaților practic sterilizați, precum Triban Gnol.

— Vai, spuse războinicul, nu am voie să vorbesc cu împăratul meu.

Ea făcu o pauză și se uită înapoi la el. — Ești în disfavoare?

'Nu am nici o idee.'

Intrigat acum, Nisall s-a uitat o clipă la Edur, apoi a întrebat: — Vrei niște vin?

'Nu, mulțumesc. Știați că supraveghetorul Karos Invictad a emis o directivă pentru a aduna probe care au condus la arestarea dumneavoastră pentru răzvrătire?

Ea a crescut foarte liniștită. O căldură bruscă a trecut prin ea, apoi a simțit frig, mărgelile de sudoare ca gheața pe pielea ei. — Ești aici, șopti ea, să mă arestezi?

Sprâncenele i se ridicau. — Nu, nimic de genul. Chiar opusul, de fapt.

— Vrei, deci, să te alături trădării mele?

— Prima concubină, nu cred că sunteți implicat în vreun act seditios. Și dacă sunteți, mă îndoiesc că sunt îndreptățiți împotriva împăratului Rhulad.

Ea se încruntă. — Dacă nu împăratul, atunci cine? Și cum ar putea fi considerat trădător dacă nu vizează Rhulad? Crezi că mă supără hegemonia Tiste Edur? Mai exact împotriva cui conspir?

— Dacă aș fi obligat să risc o ghicire... Cancelarul Triban Gnol.

Nu spuse nimic pentru o clipă, apoi: — Ce vrei?

'Iartă-mă. Numele meu este Bruthen Trana. Am fost desemnat să supraveghez operațiunile patriotiștilor, deși este probabil ca Împăratul să fi uitat de atunci acel detaliu.

Nu sunt surprins. Încă trebuie să-i raportezi.

Se strâmbă. 'Adevărat. Cancelarul s-a asigurat de asta.

— El insistă să-i raportezi în schimb, nu? Încep să înțeleg, Bruthen Trana.

— Probabil că asigurările lui Triban Gnol că i-a transmis lui Rhulad aceste rapoarte sunt false.

— Singurele rapoarte pe care le primește împăratul cu privire la patrioți sunt cele de la supraveghetor, așa cum au fost verificate prin cancelar.

El a oftat. — După cum bănuiam. Prima concubină, se spune că relația ta cu Împăratul a depășit oarecum aceea de conducător și curvă aleasă - iartă-mă pentru utilizarea acestui termen. Rhulad este izolat de propriul său popor. Zilnic primește petiții, dar toate sunt de la Letherii, iar acelea sunt alese cu grijă de Triban Gnol și personalul său. Această situație se înrăutățise de când flotele au navigat, căci cu ei mergeau Tomad Sengar și Uruth și mulți alți Hiroth, inclusiv fratele lui Rhulad, Binadas. Toți cei care s-ar fi putut opune efectiv mașinațiunilor Cancelarului au fost îndepărtați de la fața locului. Chiar și Hanradi Khalag... Cuvintele lui dispărură și se uită la ea, apoi ridică din umeri. — Trebuie să vorbesc cu împăratul, Nisall. În mod privat.

— S-ar putea să nu te pot ajuta, dacă voi fi arestată, spuse ea.

— Numai Rhulad însuși poate împiedica asta să se întâmple, spuse Bruthen Trăna. — Între timp, îți pot oferi ceva protecție.

Ea înclină capul. 'Cum?'

— Îți voi desemna doi bodyguarzi Edur.

— Ah, deci nu ești complet singur, Bruthen.

— Singurul Edur cu adevărat singur aici este Împăratul. Și, poate, Hannan Mosag, deși încă mai are K'risnan-ul său, dar nu este sigur că odinioară Regele Vrăjitor îi este loial lui Rhulad.

Nisall zâmbi fără prea mult umor. „Și așa se dovedește”, a spus ea, „că Tiste Edur nu se deosebește până la urmă de Letherii. Știi, Rhulad ar vrea... altfel.

— Poate, atunci, prima concubină, putem lucra împreună pentru a-l ajuta să-și realizeze viziunea.

— Gărzile tale de corp ar fi bine să fie subtil, Bruthen. Spionii Cancelarului mă urmăresc în permanență.

Edur a zâmbit. „Nisall, suntem copii ai Umbrei...”

Odată, cu mult timp în urmă, trecuse o vreme prin tărâmul lui Hood. În limba Eleint, warrenul care nu era nici nou, nici Bătrân era cunoscut sub numele de Festal'rythan, Straturile morților. Ea găsisese dovadă în acest sens, când traversa tăietura întortocheată a unui defileu, ai cărui pereți bruti dezvăluiau nenumărate straturi care dovedesc adevărul dispariției. Fiecare specie care a existat vreodată a fost prinsă în sedimentele din Festal'rythan, nu în același mod de formațiuni similare de geologie cum ar fi putut fi găsite în orice lume; nu, în tărâmul lui Hood, scânteile sufletești au persistat, iar ea a fost martoră la „viețile” lor, abandonate aici, zdrobite în imobilitate. Piatra însăși era vie, în oximoronul ciudat care a afectat limbajul morții.

Pe terenurile dărâmate din jurul Azathului fără viață din Letheras, multe dintre acele creaturi dispărute de mult se târiseră înapoi prin poartă, la fel de insidioase ca orice parazit. Adevărat, nu era o poartă ca atare, ci doar... zgârieturi, fisuri, de parcă un demon teribil s-ar fi tăiat din ambele părți, gheare de mărimea unor săbii cu două mâini rupând țesătura dintre lupte. Aici fuseseră lupte, vărsarea sângelui ascendent, rostirea de jurăminte care nu puteau fi ținute. Încă simțea mirosul morții zeilor Tarthenal, aproape că le auzea indignarea și neîncrederea, când cădea unul, apoi altul și altul... până când toți au plecat, predați lui Festal'rythan. Ea nu îi era milă. A fost prea ușor să fii

arogant la sosirea în această lume, să crezi că nimeni nu putea contesta dezlănțuirea puterii străvechi.

De mult descoperise o mulțime de adevăruri în progresia irezistibilă a timpului. Răw a devenit rafinat și, cu rafinament, puterea a devenit din ce în ce mai mortală. Tot ceea ce era simplu ar urma, în timp și sub suficientă presiune - și dacă șansa întâmplătoare s-ar dovedi mai degrabă benignă decât malignă -

dobândesc o complexitate mai mare. Și totuși, la un moment dat, un prag a fost depășit, iar complexitatea s-a prăbușit în dizolvare. Nu era nimic fix în asta; unele forme se ridicau și cădeau cu o rapiditate uluitoare, în timp ce altele puteau persista perioade extraordinar de lungi în aparentă stază.

Astfel, ea a crezut că a înțeles mai mult decât majoritatea, totuși a descoperit că nu putea face nimic cu aceste cunoștințe. Stând în curtea plină de vegetație și răvășită, cu ochii ei reci, neomeni, ațintiți asupra formei deformate ghemuite la marginea celei mai mari tumule desfăcute, putea vedea până la haosul din interiorul lui, putea vedea cum acesta îndemna dizolvarea în acea matrice complexă de carne, sânge și oase. Durerea iradia din spatele lui cocoșat, răsucit în timp ce ea continua să-l studieze.

Devenise conștient de prezența ei și frica șopti prin el, vrăjitoria clădirii Zeului Infirm. Cu toate acestea, nu era sigur dacă ea prezenta o amenințare. Între timp, ambiția a crescut și a căzut ca valurile care se prăbușesc în jurul insulei sufletului său.

Ea a hotărât să-l folosească pe acesta.

— Sunt Hannan Mosag, spuse figura fără să se întoarcă. — Tu... ești Soletaken. Cea mai crudă dintre Surori, blestemata printre panteonul Edur. Inima ta este trădare. Te salut, Sukul Ankhadu.'

Ea s-a apropiat. — Trădarea aparține celui îngropat dedesubt, Hannan Mosag, surorii la care te-ai închinat cândva. Cât de mult, Edur, ți-a modelat asta destinul, mă întreb? Vreo trădare care a afectat oamenii tăi în ultimul timp? Ah, am văzut tresărirea aia. Ei bine, atunci niciunul dintre noi nu ar trebui să fie surprins.

Lucrezi ca să o eliberezi.

„Întotdeauna am lucrat mai bine cu Sheltatha Lore decât cu Menandore... desi s-ar putea să nu fie cazul acum. Cel îngropat are... obsesiile ei.

Tiste Edur mormăi. — Nu o facem cu toții.

— De cât timp știi că cea mai îndrăgită ocrotitoare a ta a fost înmormântată aici?

— Suspiciuni. Pentru ani. M-am gândit - speram - că voi descoperi ce a mai rămas din Scabandari Bloodeye și aici.

— Ascendent greșit, spuse Sukul Ankhadu, cu tonul ei drăguț. — Dacă ai fi înțeles bine cine a trădat pe cine pe atunci, ai fi știut asta.

— Aud disprețul din vocea ta.

'De ce ești aici? Atât de nerăbdător încât să adaugi puterea ta la ritualurile pe care le-am dezlănțuit mai jos?

„S-ar putea”, a spus Hannan Mosag, „s-ar putea să lucrăm împreună... pentru o perioadă”.

— Care ar fi valoarea în asta?

Tiste Edur se mișcă să ridice privirea spre ea. — Pare evident. Chiar și acum, Silchas Ruin îl vânează pe cel pe care l-am crezut aici. Mă îndoiesc că fie tu, fie Sheltatha Lore ați fi mulțumiți dacă ar reuși. Te pot ghida pe urmele lui. De asemenea, vă pot oferi... sprijin, în momentul confruntării.

— Și în schimb?

— În primul rând, putem vedea sfârșitul uciderii și mâncării cetățenilor din oraș. Pe de altă parte, putem distruge Ruina Silchas.

Ea mormăi. — Am mai auzit această hotărâre exprimată înainte, Hannan Mosag. Este Dumnezeul Infirmă cu adevărat pregătit să-l provoace?

— Cu aliații... da.

Ea a luat în considerare propunerea lui. Ar exista trădare, dar probabil că nu s-ar întâmpla decât după ce Ruina va fi eliminată - jocul avea să schimbe dispozițiile Finnestului. Ea știa foarte bine că puterea lui Scabandari Bloodeye nu mai era ca odinioară, iar ceea ce rămânea va fi profund vulnerabil. — Spune-mi, Silchas Ruin călătorește singur?

'Nu. Are o mână de adepți, dar dintre ei, doar unul este motiv de îngrijorare. A Tiste Edur, fratele cel mai mare al Sengarului, cândva comandant al Războinicilor Edur.'

— O alianță surprinzătoare.

„Shaky este un mod mai bun de a-l descrie. Și el îl caută pe Finnest și, cred, va face tot posibilul ca să nu cadă în mâinile lui Ruin.

— Ah, oportunitatea ne chinuiește pe toți. Sukul Ankhadu a zâmbit. — Foarte bine, Hannan Mosag. Suntem

de acord, dar spune-i lui Dumnezeuul tău Infirmă asta: să fugi în momentul atacului, să mă abandonez pe Sheltatha Lore și pe mine în Silchas Ruin și, să zicem, să pleci cu Finnest în timpul luptei, se va dovedi o eroare fatală. Cu suflarea pe moarte, îi vom spune lui Silchas Ruin tot ce trebuie să știe și el va veni după Dumnezeuul Infirm și nu se va lăsa.

— Vei fi părăsit, Sukul Ankhadu. Cât despre Finnest însuși, doriți să-l revendicați pentru voi?

Ea a râs. — Să te lupti pentru asta între noi? Nu, preferăm să-l vedem distrus.

'Înțeleg. Ați obiecta, deci, că Dumnezeuul Infirmă își folosește puterea?

„O astfel de utilizare va duce la o eventuală distrugere?”

— Da, Sukul Ankhadu.

Ea a ridicat din umeri. Cum doriți.' Trebuie să mă consideri un prost, Hannan Mosag. — Zeul tău merge la război - va avea nevoie de tot ajutorul pe care îl poate primi.

Hannan Mosag și-a reușit propriul zâmbet, un lucru sucit și sălbatic. — Este incapabil să mășaluiască. Nici măcar nu se târăște. Războiul vine la el, soră.

Dacă această distincție avea o semnificație ascunsă, Sukul Ankhadu nu a putut să o dea seama. Privirea ei se ridică, atîntită asupra râului dinspre sud. Pescăruși roți, insule ciudate de bețe și ierburi care se învârt pe curenți. Și, putea simți, sub suprafața învolburată, leviatani uriași și beligeranți, folosind insulele ca momeală. Orice s-a apropiat destul de mult...

Fu atrasă de un zgomot de putere din tumula spartă și privi din nou în jos. — Vine, Hannan Mosag.

'Să plec? Sau va fi supusă aranjamentului nostru?

— Despre asta, Edur, nu pot vorbi în numele ei. Cel mai bine pleci - la urma urmei, îi va fi foarte foame. În plus, ea și cu mine avem multe de discutat... răni vechi de reparat între noi.

Ea a privit cum vrăjitorul malformat se târă departe. La urma urmei, ești mult mai mult copilul ei decât al meu și aș prefera să fie, pentru moment, fără aliați.

A fost tot ceea ce face Menandore, oricum.

Capitolul șase

Argumentul a fost următorul: o civilizație legată de stricturile controlului excesiv asupra populației sale, de la alegerea religiei până la producerea de bunuri, va slăbi voința și ingeniozitatea oamenilor săi - pentru care asemenea calități nu mai sunt motivate suficient. sau recompensă. La valoarea nominală, acest lucru este suficient de precis. Problemele apar atunci când oponentii unui astfel de sistem instituie opusul său extrem, unde individualismul devine divin și sacrosfânt și nu este posibil un serviciu mai mare pentru niciun alt ideal (inclusiv comunitatea). Într-un astfel de sistem, lăcomia răpitoare prosperă în spatele înfățișării libertății, iar cele mai rele aspecte ale naturii umane ies în prim-plan, un fel de intransigență la fel de feroce și fără sens ca omologul său maternal.

Și astfel, în ciocnirea acestor două sisteme extreme, cineva este martor la prostia brută și nesimțirea stropită de sânge; două fețe beligeretoare care se uită una la cealaltă de-a lungul distanței insondabile și, totuși, în fapte și în privință fanatică, nu sunt decât niște reflexe în oglindă.

Ar fi amuzant dacă nu ar fi atât de patetic de idiot...

- *În apărarea compasiunii* , Denabaris of Letheras, secolul al IV-lea

Pirații morți erau mai buni, gândi Shurq Elalle. Există un fel de justiție întortocheată în morții care pradau cei vii, mai ales când era vorba de furtul tuturor bunurilor lor prețuite. Plăcerea ei de a scoate acele obiecte fără valoare din mâinile lor a fost singurul motiv pentru activitățile ei criminale, un stimulent mai mult decât suficient pentru a-și menține noua ei profesie. În plus, era bună la asta.

Cala Recunoștinței Nemuritoare a fost umplută cu încărcătura de pe nava Edur abandonată, vânturile erau proaspete și statornice, împingându-i cu putere spre nord din Marea Draconească și părea că flota uriașă din urma ei nu se apropia mai mult. .

Corăbiile Edur și Letherii, o sută, poate mai multe. Ieșiseră dinspre sud-vest, conducând într-un unghi convergent către banda maritimă care ducea la gura râului Lether. Aceeași bandă pe care o urmărea acum nava lui Shurq Elalle, precum și doi negustori năvăliți pe care

Recunoștința Nemuritoare o revizua rapid. Iar acest ultim detaliu era prea rău, din moment ce acei scows Pilott erau ținte coapte și fără o masă de nave imperiale să se târască în spatele ei, ea s-ar fi năpustit.

Blestemând, Skorgen Kaban s-a dus schiopătând până unde stătea ea la balustrada de la pupa. — E căutarea aceea infernală, nu-i așa? Cele două flote principale, sau ce a mai rămas din ele. Primul ofițer se aplecă peste șină și scuipă în spuma agitată care se învârtea din chilă. — Ne vor ciuguli coada până în portul Letheras.

— Așa e, Pretty, ceea ce înseamnă că trebuie să rămânem drăguți.

— Da. Nimic mai tragic decât să fii drăguț.

— O să trecem peste asta, spuse Shurq Elalle. „Odată ce suntem în port, putem vinde ce am primit, sperăm că înainte ca flota să sosească să facă același lucru - pentru că atunci prețul va scădea, notează-mi cuvintele. Apoi ne întoarcem afară. Vor fi mai multe pilot, Skorgen.

— Nu crezi că flota aia a venit pe epava plutitoare, nu? Au scos fiecare întindere de pânză, de parcă poate ne urmăreau. Ajungem la gură și suntem prinși, căpitane.

— Ei bine, ai o idee acolo. Dacă ar fi fost cu adevărat împrăștiati de acea furtună, câțiva dintre ei ar fi putut să urce pe epavă înainte ca aceasta să se prăbușească. S-a gândit un timp, apoi a spus: „Spun ce. Vom naviga pe lângă gura. Și dacă ne ignoră și se îndreaptă spre râu, putem veni și îi urmărim înăuntru. Dar asta înseamnă că se vor descărca înainte de noi, ceea ce înseamnă că nu vom câștiga atât de mult...

— Cu excepția cazului în care transportul lor nu va ajunge pe piață, a interceptat primul polițist. Sânge și Kagenza, până la urmă. Am putea oricând să găsim un port de coastă și să ne vindem acolo.

— Devii mai înțelept cu fiecare parte a corpului pe care o pierzi, drăguță.

El a mormăit. — Trebuie să fie un fel de sus.

— Asta e atitudinea, a răspuns ea. — În regulă, asta vom face, dar nu contează portul de coastă - toți sunt săraci de pământ atât de departe în nord, înconjurați de nimic altceva decât de sălbăcie și drumuri proaste pe care bandiții se aliniază pentru a percepe taxe. Și dacă câteva galere Edur ne iau după noi, putem oricând să mergem direct până la acea insulă de închisoare rezistentă din această parte a Fent Reach - asta e o gură de port strânsă, sau așa mi s-a spus, și au un lanț de păstrat. cei răi afară.

— Pirații nu sunt răi?
— Nu în ceea ce îi privește. Prizonierii conduc lucrurile acum.

— Mă îndoiesc că va fi atât de ușor, mormăi Skorgen. — Le-am aduce necazuri - nu e ca și cum Edur nu i-ar fi putut cuceri cu mult timp în urmă. Pur și simplu nu pot fi deranjați.

'Poate ca da, poate ca nu. Ideea este că vom rămâne fără mâncare și apă dacă nu ne putem reaprovisiona undeva. Galerele Edur sunt rapide, suficient de rapide pentru a rămâne cu noi. Oriunde am andocare, vor fi asupra noastră înainte ca ultima linie să fie trasă la bolard. Cu excepția insulei închisorii. Ea se încruntă. — E al naibii de rușine. Am vrut să merg acasă un pic.

— Atunci ar fi mai bine să sperăm că întreaga flotă blestemata de acolo se va îndrepta în sus, spuse Skorgen cel Frumoasă, zgâriindu-se în jurul orbitei.

— Speră și roagă-te, te rogi vreun zeu, Skorgen?

— Spiritele marine, mai ales. Fața de sub valuri, Gardianul celor înecați, Înghițitorul de corăbii, Furătorul de vânturi, Turnul de apă, Ascunzătorii de recif,...

— În regulă, draguță, asta e. Ți poți păstra pentru tine gazda de dezastre... doar asigură-te că faci toate ispășirile.

— Credeam că nu crezi în toate astea, căpitane.

'Eu nu. Dar nu strică niciodată să fii sigur.

— Într-o zi, numele lor se vor ridica din apă, căpitane, spuse Skorgen Kaban, făcând un gest complicat de apărare cu singura mână rămasă. — Și odată cu ele mărilor se vor ridica sus, pentru a revendica cerul însuși. Și lumea va dispărea sub valuri.

— Tu și nenorocitele tale profeții.

'Nu este al meu. Fent. Ai văzut vreodată hărțile lor timpurii? Ei arată o coastă leghe mai departe de ceea ce este acum. Toate satele lor fondatoare sunt sub sute de spații de apă.

„Deci ei cred că profeția lor se împlinește. Numai că va dura zece mii de ani.

Ridicarea lui din umeri era deformată. — S-ar putea, căpitane. Chiar și Edur susțin că gheața din nord se rupe. Zece mii de ani, sau o sută. Oricum, vom fi morți de mult până atunci.

Vorbește pentru tine, Pretty. Apoi, din nou, ce gând. Eu rătăcind pe fundul mării pentru eternitate. — Skorgen, du-l pe tânărul Burdenar jos din cuibul corbilor și în cabana mea.

Primul oficial a făcut o față. — Căpitane, îl epuizați.

— Nu l-am auzit plângându-se.

'Desigur că nu. Cu toții ne-ar plăcea să fim la fel de norocoși - scuzați-vă, căpitane, că sunt prea înțelept, dar este adevărat. Vorbeam serios, totuși. Îl epuizați și el este cel mai tânăr marinar pe care îl avem.

— Corect, adică probabil că v-aș ucide pe ceilalți. Sună-l jos, dragută.

— Da, căpitane.

Se uită înapoi la navele îndepărtate. Căutarea lungă se terminase, se părea. Ce ar aduce ei înapoi la frumosul Letheras, în afară de butoaie de sânge? Campioni. Fiecare convins că poate face ceea ce nimeni altul nu a reușit vreodată. Ucide-l pe împărat. Omoară-l mort, mai mort decât mine, așa că mort nu se mai trezește niciodată.

Păcat că nu s-ar întâmpla niciodată.

În drumul său din Letheras, Venitt Sathad, slujitorul îndatorat al lui Rautos Hivanar, a oprit trenul modest în fața ultimului plus la exploatațiile Hivanar. Reabilitarea hanului era în curs de desfășurare, a văzut că, însoțit de patronul firmei de construcții închiriate, a făcut drum pe lângă echipele de lucru care înghesuiau clădirea principală, apoi a ieșit înapoi spre locul unde se aflau grajdurile și alte anexe.

Apoi sa oprit.

Structura care fusese ridicată în jurul mecanismului antic necunoscut fusese dărâmată. Venitt se uită la uriașul monolit de metal necunoscut, întrebându-se de ce, acum că fusese expus, părea atât de familiar. Edificiul s-a îndoit fără o cusătură vizibilă, la trei sferturi în sus - la aproximativ o dată și jumătate înălțimea lui - o nouăzeci de grade aparent perfecte. Vârful arăta ca și cum ar aștepta un fel de atașament, dacă buclele complicate de metal erau ceva mai mult decât decorative. Obiectul stătea pe o platformă din același metal ciudat și plictisitor și, din nou, nu era nicio separare evidentă între el și platforma în sine.

— Ai reușit să-i identifici scopul? l-a întrebat Venitt pe bătrânul, în mare parte chel, de lângă el.

— Ei bine, a recunoscut Bugg, am câteva teorii.

— M-ar interesa să-i aud.

— Veți găsi pe alții în oraș, spuse Bugg. — Nu există două la fel, dar totuși la fel, dacă știi ce vreau să spun.

— Nu, nu, Bugg.

— Aceeași fabricație, același mister în ceea ce privește funcționarea. Nu m-am deranjat niciodată să le

cartografie, dar s-ar putea să existe un fel de tipar și din acel tipar ar putea fi înțeles scopul existenței lor. Eventual.'

— Dar cine le-a construit?

— Nici idee, Venitt. Cu mult timp în urmă, bănuiesc că puținii ceilalți pe care i-am văzut sunt în mare parte sub pământ și mai departe, spre malul râului. Îngropat în nămol.

— În nămol... continuă Venitt să se uite, apoi ochii i s-au mărit încet. Se întoarse către bătrân. — Bugg, am o favoare importantă să-ți cer. Trebuie să-mi continui drumul, din Letheras. Am nevoie de un mesaj transmis, totuși, înapoi stăpânului meu. Către Rautos Hivanar.

Bugg ridică din umeri. — Nu văd nicio dificultate în a gestiona asta, Venitt.

'Bun. Mulțumesc. Mesajul este acesta: el trebuie să vină aici, să vadă singur asta. Și - și asta este cel mai important - trebuie să-și aducă colecția de artefacte.

— Artefacte?

— El va înțelege, Bugg.

— În regulă, spuse bătrânul. „Pot ajunge acolo în câteva zile... sau pot trimite un alergător dacă vrei”.

— Cel mai bine în persoană, Bugg, dacă vrei. Dacă alergătorul greșește mesajul, stăpânul meu ar putea ajunge să-l ignore.

Cum vrei, Venitt. Unde, pot să întreb, te duci?

Îndatoratul se încruntă. — Bluerose și apoi la Drene.

Te așteaptă o călătorie lungă, Venitt. Să se dovedească plictisitor și fără evenimente'

— Mulțumesc, Bugg. Cum merg lucrurile aici?

„Așteptăm un alt transport de materiale. Când sosește asta, putem termina. Stăpânul tău a retras un alt echipaj al meu pentru acel proiect de susținere la moșia lui, dar până la sosirea fermelor nu este atât de incomod pe cât ar putea fi. Se uită la Venitt. — Ai idee când va termina Hivanar cu toate astea?

„Strict vorbind, nu este o susținere, deși asta este implicat”. Făcu o pauză, frecându-și fața. — Mai mult o căutare academică. Maestrul extinde parapeturi în râu, apoi drenează și pompează șanțurile, astfel încât echipajele să poată săpa prin nămol.

Bugg se încruntă. 'De ce? Plănuiește să construiască un dig sau un dig?

'Nu. El recuperează... artefacte.

Venitt îl privi pe bătrân privind înapoi la edificiu și văzu ochii plini de apă îngustându-se. — Nu m-ar deranja să le

văd.

— Unii dintre maiștrii și inginerii tăi au făcut exact asta... dar niciunul nu a fost capabil să-și dezvolte funcția. Și da, sunt legate de chestia asta aici. De fapt, o singură piesă este o replică perfectă a acesteia, doar la o scară mult mai mică. — Când îți trimiți mesajul, poți cere să vezi ce a găsit, Bugg. Sunt sigur că ar fi binevenit observațiile tale.

— Poate, spuse bătrânul distras.

— Ei bine, spuse Venitt. — Ar fi bine să plec.

— Erant, te ignor, Venitt Sathad.

— Și tu, Bugg.

'Doar dacă...'

Acea ultimă declarație a fost puțin mai mult decât o soaptă, iar Venitt și-a aruncat o privire înapoi către Bugg, în timp ce traversa curtea la ieșire. Un lucru ciudat de spus.

Dar atunci, bătrânii erau predispuși la astfel de excentricități.

Descălecând, Atri-Preda Bivatt a început să meargă printre epave. Vulturii și corbii se cățărau de la un corp umflat la altul, parcă zăpăciți de o sărbătoare atât de bogată. În ciuda eforturilor mâncătorilor de trupuri, era clar pentru ea că natura sacrificării era neobișnuită. Lame uriașe, colți masivi și gheare făcuseră daune acestor coloniști, soldați și șoferi nefericiți.

Și orice ar fi ucis acești oameni lovise înainte - unitatea de cavalerie care îl urmărise pe Redmask de la Poarta de Nord a lui Drene suferise o soartă identică.

În urma ei a pășit supraveghetorul Edur, Brohl Handar. „Există demoni”, a spus el, „capabili de asta. Cum ar fi cele pe care K'risnan i-au evocat în timpul războiului... deși rar folosesc dinți și gheare.

Bivatt se opri lângă o vatră moartă. Ea arată spre o bucată de pământ de lângă ea. — Demonii tăi lasă urme ca acestea?

Războinicul Edur a venit lângă ea. — Nu, spuse el după o clipă. „Aceasta are aspectul unei păsări supradimensionate, fără zbor.”

— Supradimensionat? Ea a aruncat o privire spre el, apoi și-a reluat mersul.

Soldații ei făceau cam la fel, tăcuți în timp ce explorau tabăra devastată. Outriders, încă călare, înconjurau zona, ținându-se de liniile de creastă.

Rodara și nenumăratele turme au fost alungate, urmele lor clar vizibile îndreptându-se spre est. Turma de rodara plecase prima, iar miridul pur și simplu urmăse. Era] cu puțință, dacă detașamentul Letherii călărea greu, să ajungă din urmă mirid. Bivatt bănuia că atacatorii nu vor rămâne în urmă pentru a avea grijă de fiarele care se mișcă mai încet.

— Ei bine, Atri-Preda? întrebă Brohl Handar din spatele ei. — Urmărim?

Ea nu s-a întors. 'Nu.'

— Factorul va fi foarte nemulțumit de decizia ta.

Și asta te preocupă?

'Nu în ultimul rând.'

Ea nu a spus nimic. Supraveghetorul era din ce în ce mai încrezător în numirea lui. Mai încrezător, sau mai puțin precaut - în tonul lui Tiste Edur fusese dispreț. Desigur, faptul că a ales să însoțească această expediție era o dovadă suficientă a independenței sale în creștere. Pentru toate acestea, aproape că îi era milă de războinic.

— Dacă această Redmask evoca demoni de vreun fel, continuă Brohl Handar, atunci cel mai bine ar fi să ne mișcăm în forță, însoțiți atât de magi Letherii, cât și de Edur. Prin urmare, sunt de acord cu decizia dumneavoastră.

— Îmi face plăcere că înțelegi implicațiile militare ale acestui lucru, supraveghetor. Chiar și așa, în acest caz, chiar și dorințele Factorului nu au nicio importanță pentru mine. Sunt în primul rând un ofițer al imperiului.

— Tu ești, iar eu sunt reprezentantul împăratului în această regiune. Prin urmare.'

Ea a dat din cap.

Câteva băți mai târziu, Tiste Edur a oftat. — Mă întristează să văd atâția copii uciși.

— Supraveghetor, nu suntem mai puțin minuțioși când ucidem Awl.

— Și asta mă întristează.

— Așa este războiul, spuse ea.

El a mormăit, apoi a spus: „Atri-Preda, ceea ce se întâmplă pe aceste câmpii nu este pur și simplu război. Voi Letherii ati inițiat o campanie de exterminare. Dacă noi Edur am fi ales să trecem acel prag, nu ne-ați fi numit barbari în adevăr? Tu nu ții un teren înalt în acest conflict, indiferent cum ai încerca să-ți justifice acțiunile.'

— Supraveghetor, spuse Bivatt cu răceală, nu-mi pasă de justificări, nici de un nivel moral înalt. Sunt soldat de

prea mult timp ca să cred că astfel de lucruri au vreo influență asupra acțiunilor noastre. Orice ne stă în putere să facem, facem. Făcu un semn către tabăra distrusă din jurul lor. — Cetățenii din Lether au fost uciși. Este responsabilitatea mea să răspund la asta și așa voi face.

— Și cine va câștiga? întrebă Brohl Handar.

— O să facem, desigur.

— Nu, Atri-Preda. Vei pierde. La fel și Awl. Învingătorii sunt bărbați precum Factor Letur Anict. Din păcate, oameni precum Factorul vă văd pe tine și pe soldații tăi puțin diferit de modul în care își văd ei inamicii. Trebuie să fii folosit și asta înseamnă că mulți dintre voi vor muri. lui Letur Anict nu-i pasă. Are nevoie de tine pentru a câștiga această victorie, dar dincolo de asta nevoia lui pentru tine se termină... până când este găsit un nou inamic. Spune-mi, imperiile există doar pentru a devora? Nu există valoare în pace? În ordine și prosperitate și stabilitate și securitate? Sunt singurele recompense valoroase teancurile de monede din vistieria lui Letur Anict? Ar fi bine, tot restul este întâmplător și util doar dacă îi servește. Atri-Preda, ești într-adevăr mai puțin decât un îndatorat. Ești un sclav - nu greșesc în asta, căci sunt un Tiste Edur care posedă sclavi. Un sclav, Bivatt, așa te văd Letur Anict și oamenii lui.

— Spune-mi, supraveghetor, cum te-ai descurca fără sclavii tăi?

— Prost, fără îndoială.

S-a întors și s-a întors la cal. — Urcă-te. Ne întoarcem la Drene.

— Și acești cetățeni morți ai imperiului? Le lăsați trupurile vulturilor?

— Peste o lună până și oasele vor dispărea, spuse Bivatt, legănându-se pe cal și adunând hăițele. — Gândacii îi vor roade pe toți până la praf. În plus, nu există suficient pământ pentru a săpa morminte adecvate.

— Sunt pietre, remarcă Brohl Handar.

— Acoperit cu glife Awl. Să le folosești ar însemna să blestești morții.

— Ah, deci dușmănia persistă, încât până și fantomele se războiesc între ele. E o lume întunecată în care locuiești, Atri-Preda.

S-a uitat la el pentru o clipă, apoi a spus: „Sunt umbrele mai bune, supraveghetor?” Când el nu a răspuns, ea a spus: „Pe calul dumneavoastră, domnule, vă rog”.

Tabăra Ganetok, umflată de supraviețuitorii clanurilor Sevond și Niritha, s-a întins pe toată valea. Dincolo de est,

se profilau nori imensi cu nuanțe dunoase din turmele principale din următoarele câteva văi. Aerul era plin de praf și mirosul acru al focurilor din vatră. Mici trupe de războinici se mișcau înainte și înapoi ca niște bandi de bandiți, cu armele înțepenite, cu vocile lor puternice.

Outriders intraseră în contact cu Redmask și tribul lui meschin mai devreme în cursul zilei, totuși păstrasera distanța, părând mai interesați de turma substanțială de rodare care urmau grupul mic. O bogăție neașteptată pentru atât de puțini Awl, lăsând posesiunea deschisă provocării, și pentru Redmask i-a fost clar, în timp ce trăgea frâul unei ascensiuni cu vedere la tabără, că cuvântul îi precedase, incitând nenumărați războinici la provocare îndrăzneată, unul și toți râvnind pe rodară și dornici. să dezbrace fiarele de la doar pumnul de războinici Renfayar.

Din păcate, ar trebui să-i dezamăgească. „Masarh”, spuse el acum, „rămâi aici cu ceilalți. Nu accepta provocări.

„Nimeni nu s-a apropiat suficient pentru a vă vedea masca”, a spus tânărul. — Nimeni nu bănuiește ceea ce cauți, lider de război. De îndată ce o vor face, vom fi sub asediu.

— Ți-e frică, Masarh?

'Moarte? Nu, nu mai.'

— Atunci nu mai ești un copil. Stai, nu faci nimic. Redmask și-a înghiontat calul pe pantă, adunându-l într-un galop adunat în timp ce se apropia de tabăra Ganetok. Ochiul s-au fixat asupra lui, apoi s-au oprit, în timp ce strigătele se ridicau, vocile mai mult supărate decât șocate. Până când războinicii apropiați și-au notat armele. Deodată, peste tabără a căzut o tăcere, unduindu-se într-un val, iar în urma lui s-a ridicat un murmur, mânia pe care o auzise pentru prima dată abia acum cu un timbru mai profund.

Câinii Dray au prins furia înfloritoare și s-au apropiat, cu colții dezgolit și țepănila înțepenite.

Redmask făcu frâu. Calul lui Letherii aruncă din cap și bătu în picioare, pufnind pentru a-i avertiza pe câinii uriași.

Cineva venea prin mulțimea adunată, ca prora unei nave nevăzute care împinge printre stufurile înalte. Așezându-se înapoi pe șa străină, Redmask așteptă.

Hadralt, fiul întâi-născut al lui Capalah, a umblat cu mintea tatălui său, dar nu cu autoritatea sa fizică. Era scund și slab, despre care se spune că era foarte rapid, cu săbiile scurte cu lame de cârlig încrucișate sub fiecare braț.

În jurul lui se aflau o duzină dintre războinicii săi favoriți, oameni uriași, uriași, ale căror fețe fuseseră pictate într-un simulacru de solzi, cu un ton aramiu, dar intenționat în mod clar să facă ecou pe al lui Redmask. Expresiile de sub acea vopsea erau acum de jale.

Mâinile lui neliniștite în jurul fetișurilor care îi căptuseau centura, Hadralt se uită cu privirea la Redmask. „Dacă ești cine pretinzi că ești, atunci nu ești aici. Pleacă, altfel sângele tău va hrăni pământul uscat.

Redmask își lăsă privirea impasibilă să alunece peste războinicii cu chip de aramă. — Tu scoți ecourile, totuși prepelite de la sursă. Se uită încă o dată la liderul războiului. „Eu sunt înaintea ta acum, Hadralt, fiul lui Capalah. Redmask, conducătorul de război al clanului Renfayar, și în această zi te voi omorî.

Ochii întunecați s-au mărit, apoi Hadralt a rânjit. — Viața ta a fost un blestem, Redmask. Încă nu ți-ai câștigat dreptul de a mă provoca. Spune-mi, patetic puținii tăi pui se vor lupta pentru tine? Ambiția ta îi va vedea pe toți ucisi, iar războinicii mei vor lua turmele Renfayar. Și femeile Renfayar - dar numai de vârstă fertilă. Copiii și bătrânii vor muri, pentru că ele sunt niște poveri pe care nu le vom suporta. Renfayar va înceta să mai fie.

— Pentru ca războinicii tăi să obțină dreptul de a-mi provoca rudele, Hadralt, mai întâi trebuie să-mi învingă propriii campioni.

— Și unde se ascund, Redmask? Dacă nu te referi la acea cicatrice care te-a urmărit înăuntru.

Râsetul la gluma aceea era zgomotos.

Redmask aruncă o privire înapoi către fiara singuratică. Întins la pământ chiar în dreapta calului, acesta îndreptase cu fața în jos pe toți ceilalți câini din zonă, fără măcar să se ridice. Drayul și-a ridicat capul și a întâlnit ochii lui Redmask, de parcă animalul nu numai că ar fi înțeles cuvintele care fuseseră rostite, dar ar fi salutat și oportunitatea de a înfrunta fiecare concurent. Simți că ceva se mișcă în piept. — Această fiară înțelege curajul, spuse el, înfruntându-se încă o dată pe Hadralt. — Fie că aş avea zece mii de războinici care să se potrivească. Totuși, tot ce văd în fața mea ești pe tine, Hadralt, lider de război a zece mii de lași.

Vlagătul care a izbucnit atunci a părut să zvâcnească aerul. Armele au fulgerat în lumina soarelui, mulțimea aglomerată intră înăuntru. O mare de fețe răsucite de furie.

Hadralt devenise palid. Apoi și-a ridicat brațele și le-a ținut sus până când strigătul a căzut. — Fiecare războinic de aici, spuse el cu o voce tremurândă, va lua o bucată din pielea ta, Redmask. Nu merită mai puțin ca răspuns la cuvintele tale. Cauți să-mi iei locul? Cauți să conduci? Conduc... acești lași? N-ai învățat nimic în exilul tău. Nici un războinic de aici nu te va urma acum, Redmask. Nici un.

— Ai angajat o armată, spuse Redmask, incapabil să-și ascundă disprețul din tonul său. — Ai mășăluit lângă ei împotriva Letherilor. Și apoi, când bătălia a fost oferită și aliații voștri noi găsiți s-au angajat - luptau pentru voi - ați fugit cu toții. Lași? Este un cuvânt prea bun. În ochii mei, Hadralt, tu și oamenii tăi nu sunteți Awl, nu mai sunteți, pentru că nici un adevărat războinic Awl nu ar face așa ceva. Am dat peste corpurile lor. Am fost martor la trădarea ta. Adevărul este acesta. Când voi fi lider de război aici, înainte ca soarele din această zi să atingă orizontul, va reveni fiecărui războinic prezent să-și demonstreze valoarea, să-și câștige dreptul de a mă urma. Și nu voi fi ușor de convins. Vopsea de aramă pe fețele lașilor - nicio insultă mai mare nu mi-ați fi putut aduce.

— Coboară, spuse Hadralt cu o râpă. — Jos de jos nagul ăla de Letherii. Coboară, Redmask, ca să-ți întâlnești sfârșitul.

În schimb, a scos un corn de rodară scobit și l-a dus la buze. Explozia pătrunzătoare i-a făcut pe toți cei din tabără, cu excepția câinilor, care au început un urlet jalnic ca răspuns. Redmask a înlocuit cornul de la centură. „Este calea timpului”, a spus el, destul de tare pentru ca vocea sa să poată fi purtată, „pentru ca vechii dușmani să-și găsească pacea în trecerea veacurilor. Am purtat multe războaie, dar a fost primul care rămâne în amintirea Awl, chiar aici, pe acest pământ. Făcu o pauză, pentru că simțea reverberația de sub el - ca și alții acum - când cei doi K'Chain Che'Malle se apropiau ca răspuns la chemarea lui. — Hadralt, fiul lui Capalah, ești pe cale să stai singur, iar tu și cu mine ne vom scoate armele. Pregătiți-vă.”

De pe creastă, unde se afla linia modestă de războinici Renfayar, șase în total, se vedeau alte două forme, uriașe, falnice. Apoi, în mișcare lichidă, perechea s-a scurs în jos pe pantă.

Tăcerea atârna grea, dincolo de zgomotul picioarelor cu gheare, iar mâinile care se sprijiniseră pe mânerele și mânerele armelor căzură încet.

— Campionii mei, spuse Redmask. — Sunt pregătiți pentru concurenții tăi, Hadralt. Pentru fețele voastre de aramă.

Liderul războiului nu spuse nimic, iar Redmask putu să vadă în expresia războinicului că nu ar risca să-și piardă puterea cuvintelor, atunci când poruncile lui erau nerespectate - așa cum aveau să fie, un adevăr despre care toți cei prezenți erau acum conștienți. Destinul aștepta, deci, în această ciocnire solitară de voințe.

Hadralt și-a lins buzele. — Redmask, când te-am omorât, ce-ar fi atunci Kechra?

Nefăcând niciun răspuns, Redmask descălecă, mergând să se oprească la șase pași în fața lui Hadralt. A desprins securea semiluna rygtha și și-a concentrat strânsoarea pe arma cu mâna. — Tatăl tău a plecat. Acum trebuie să-i dai drumul la mână și să stai singur, Hadralt. Prima și ultima dată. Ai eșuat ca lider de război. Ai condus războinicii Awl la luptă, apoi i-ai condus în zbor. Ai trădat aliați. Și acum, te ascunzi aici chiar la marginea pustiului, mai degrabă decât să întâlnești invadatorii Letherii lamă la lamă, dinți la gât. Acum te vei da la o parte sau vei muri.

'Se retrage?' Hadralt își înclină capul, apoi reuși să zâmbească rictus. — Această alegere nu este oferită unui războinic Awl.

— Adevărat, spuse Redmask. — Numai bătrânilor care nu se mai pot apăra sau celor prea răniți de răni.

Hadralt și-a dezvăluit dinții. — Nici eu nu sunt.

— Nici nu ești un războinic Awl. Tatăl tău s-a dat deoparte? Nu, văd că nu a făcut-o. El s-a uitat în sufletul tău și te-a cunoscut, Hadralt. Și așa, oricât de bătrân era, s-a luptat cu tine. Pentru tribul lui. Pentru onoarea lui.

Hadralt și-a dezvelit lamele de cârlig. Tremura încă o dată.

Una dintre fețele de aramă vorbi apoi. — Capalah a mâncat în coliba fiului său. Într-o singură noapte s-a îmbolnăvit și a murit. Dimineata, fața lui era de culoarea lichenului albastru.

Trenys'galah? Ochii lui Redmask se îngustară în fantele măștii. — L-ai otrăvit pe tatăl tău, Hadralt? În loc să-și întâlnească lamele? Cum stai aici?

— Otrava nu are nume, mormăi aceeași față de aramă.

Hadralt a spus: „Eu sunt motivul pentru care Awl încă mai trăiește! Îi vei duce la măcel, Redmask! Încă nu suntem pregătiți să înfruntăm Letherii. Am făcut schimb de arme-da, sunt Letherii care cred că cauza noastră este dreaptă.

Renunțăm la pământul sărac și primim arme fine de fier – și acum vii tu să-mi anulezi toate planurile!

— Văd acele arme, spuse Redmask. — În mâinile multora dintre războinicii tăi. Au fost testați în luptă? Ești un prost, Hadralt, să crezi că ai câștigat târgul. Comercianții pe care îi întâlnești sunt angajați ai Factorului - el profită de ambele părți ale acestui război...

'O minciună!'

— Am fost în Drene, spuse Redmask, cu mai puțin de două săptămâni în urmă. Am văzut vagoanele și lăzile lor cu arme aruncate, lamele de fier care se vor sparge la prima lovitură împotriva unui scut. Armele s-au spart, s-au pierdut, dar asta ai acceptat, asta ai predat pământ pentru pământ praf strămoșilor noștri. Cămin al spiritelor Awl, pământ care a băut sânge Awl.'

'Arme Letherii-'

— Trebuie luate din cadavrele soldaților – acestea sunt armele demne de acest termen, Hadralt. Dacă trebuie să folosești modul lor de a lupta, atunci trebuie să folosești arme de o calitate pe măsură. Nu cumva să-ți inviti războinicii la măcel. Și asta, a adăugat el, este în mod clar ceea ce nu erai pregătit să faci. Astfel, Hadralt, sunt condus să trag concluzia că știai adevărul. Dacă da, atunci comercianții v-au plătit cu mai mult decât cu arme. Ai împărțit moneda, lider de război? Rudele tale știu măcar de tezaurul pe care îl ascunzi în coliba ta?

Redmask a privit cum fețele de aramă se îndepărtau încet de Hadralt. Recunoscând trădarea pe care liderul lor a comis-o asupra lor, asupra Awl.

— Ai intenționat să te predai, continuă Redmask, nu-i așa? Ți s-a oferit o proprietate în Drene, da? Și sclavi și îndatorați să-ți facă dorința. Ai plănuit să ne vinzi oamenii, istoria noastră...

'Nu putem câștiga!'

Ultimele cuvinte ale lui Hadralt. Trei lame de sabie au izbucnit din pieptul lui, înfipite în spate de propriile sale fețe de aramă. Cu ochii mari de șoc, primul fiu născut și ucigașul lui Capalah, ultimul lider demn al Ganetokului, se uita la Redmask. Lamele de cârlig i-au căzut din mâini, apoi s-a lăsat înainte, alunecând de pe săbii cu un sunet îngrozitor de supt aproape imediat înlocuit de țâșnire de sânge.

Cu ochii în gol acum în moarte, cadavrul lui Hadralt s-a prăbușit apoi cu fața întâi în praf.

Redmask a întors rygtha la ham. — Semintele cad din coroana tulpinii. Ceea ce este defect acolo face ca fiecare copil să fie slab. Blestemul lașității s-a încheiat în această zi. Noi suntem Awl, iar eu sunt conducătorul tău de război. S-a oprit, s-a uitat în jur, apoi a spus: Și așa te voi conduce la război.

Pe creasta cu vedere la tabăra întinsă, Masarch făcu un gest către soare și cer, apoi către pământ și vânt. — Redmask guvernează acum Awl.

Kraysos, stând în dreapta lui, mormăi apoi spuse: „Te-ai îndoit cu adevărat că va reuși, Masarch? Kechra își păzește flancurile. El este creasta încărcătoare a unui râu de sânge și va inunda aceste țări. Și așa cum se îneacă leterii în ea, așa vom face și noi.

— Ai înșelat noaptea morții, Kraysos, și încă ți-e teamă de a muri.

De cealaltă parte a lui Masarch, Theven pufni. — Planta însângărată își pierduse cea mai mare parte din potență. Nu ne-a luat nici unul dintre noi peste noapte. Am țipat la pământ, Masarch. Am țipat și am țipat. La fel și Kraysos. Nu ne temem de ceea ce urmează.

— Hadralt a fost ucis de proprii lui războinici, a spus Masarch. 'Din spate. Acest lucru nu este de bun augur.

— Te înșeli, spuse Theven. — Cuvintele lui Redmask i-au transformat pe toți. Nu credeam că așa ceva ar fi posibil.

„Bănuiesc că vom spune asta des”, a remarcat Kraysos.

— Ar trebui să coborâm, acum, spuse Masarch. „Suntem primii săi războinici, iar în spatele nostru acum sunt zeci de mii”.

Theven oftă. — Lumea s-a schimbat.

— Vom mai trăi ceva timp, vrei să spui.

Tânărul războinic aruncă o privire spre Masarch. — Asta trebuie să decidă Redmask.

Brohl Handar călărea lângă Atri'Preda, în timp ce trupa își croia drum pe pistă comercială, încă la jumătate de zi de porțile lui Drene. Soldații din spatele lor tăceau, stârnind furia și visurile de răzbunare, fără îndoială. Au existat elemente de cavalerie Bluerose staționate în Drene încă de la scurt timp după anexarea lui Bluerose. Din câte înțelesese Brohl Handar, achiziția lui Bluerose nu fusese la fel de lipsită de sânge precum fusese Drene. O religie complicată a servit la unirea elementelor nemulțumite ale populației, conduse de o misterioasă preoție pe care Letherii nu reușeau să o extermine în totalitate. Se spune

că unele grupuri rebele mai existau, active mai ales în munții care mărginesc partea de vest a teritoriului.

În orice caz, vechea politică Letherii de a transfera unități Bluerose în părți îndepărtate ale imperiului a continuat sub stăpânirea Edur, sugerând cu siguranță că riscurile au rămas. Brohl Handar s-a întrebat cum se descurcă nou-numitul supraveghetor Edur din Bluerose și și-a amintit să inițieze contactul cu omologul său, stabilitatea din Bluerose era esențială, pentru că orice întrerupere a rutei principale de aprovizionare și a partenerului comercial al lui Drene s-ar putea dovedi dezastruoasă dacă situația de aici în Awl'danul s-a aprins într-un război deplin.

— Pari gânditor, supraveghetor, spuse Bivatt după un timp.

„Logistică”, a răspuns el.

— Dacă prin asta vrei să spui militar, astfel de nevoi sunt responsabilitatea mea, domnule.

— Nevoile armatei tale nu pot fi satisfăcute în mod izolat, Atri-Preda. Dacă acest conflict va escalada, așa cum cred că se va întâmpla, atunci chiar și Factorul nu poate asigura că nu vor apărea lipsuri, în special în rândul necombatantilor din Drene și din comunitățile din jur.

— În războiul total, supraveghetor, cerințele armatei au întotdeauna prioritate. În plus, nu există niciun motiv să anticipăm lipsuri. Letherii sunt bine versați în aceste chestiuni. Întregul nostru sistem de transport a fost perfecționat de exigențele de extindere. Avem drumurile, căile maritime necesare și navele comerciale.

„Totuși, rămâne un punct de sufocare”, a subliniat Brohl Handar. — Munții Bluerose.

Ea îi aruncă o privire uluită. „Primele mărfuri comerciale către est prin acea zonă sunt sclavii și unele produse alimentare de lux din sudul îndepărtat. Desigur, Bluerose este renumit pentru bogăția sa minerală, producând o calitate a fierului care rivalizează cu oțelul Letherii. Staniu, cupru, plumb, var și rocă de foc, precum și cedru și molid - toate din abundență, în timp ce Marea Bluerose abundă de cod. În schimb, vastele ferme ale lui Drene produc anual un surplus de recoltă de cereale. Supraveghetor, se pare că ați fost dezinformați cu privire la cerințele de material în cauză. Nu vor fi lipsuri...

— Poate că ai dreptate. Făcu o pauză, apoi continuă: — Atri-Preda, am înțeles că Factor a instituit un trafic extins de arme și armuri de calitate redusă în Munții Bluerose.

Aceste arme sunt, la rândul lor, vândute Awl, în schimbul pământului sau cel puțin încheierii disputei asupra pământului. Peste patru sute de vagoane cu paturi late au fost expediate până acum. Deși factorul deține pecetea zecimii, nu a avut loc nicio recunoaștere oficială sau impozitare a acestor articole. Din asta, pot doar să presupun că multe alte provizii se deplasează înapoi și înapoi prin acești munți, niciunul cu aprobare oficială.

— Supraveghetor, indiferent de operațiunile de contrabandă ale Factorului, Munții Bluerose nu sunt în niciun caz un punct de sufocare când vine vorba de proviziile necesare.

— Sper că ai dreptate, mai ales având în vedere eșecurile recente ale acelei rute.

'Scuzați-mă? Ce eșecuri?'

„Cel mai recent transport de material de război de proastă calitate nu a ajuns în această parte a munților, Atri-Preda. Mai mult, brigantii au lovit o fortăreață importantă în pas, deplasând compania Letherii staționată acolo.'

'Ce? Nu am auzit nimic despre asta! O întreagă companie dirijată?'

'Asa se pare. Din păcate, asta a fost măsura în care mi-au oferit informațiile. În afară de arme, nu eram sigur ce alte articole a pierdut Factorul în acel transport. Dacă, după cum îmi spuneți, nu mai era nimic important să cadă în mâinile briganților, atunci sunt oarecum ușurat.

Niciunul nu a vorbit o vreme. Brohl Handar era conștient că gândurile lui Atri-Preda se năvăleau, atrase poate într-un tumult de confuzie-incertitudine față de câte știe Brohl și, prin extensie, Tiste Edur, cu privire la ilegalitățile Letherilor; și poate o neliniște mai mare din cauza gradului în care ea însăși rămăsese ignorantă despre evenimentele recente din Bluerose. Faptul că fusese zguduită îi spunea că nu era un agent al lui Letur Anict atât de mult pe cât se temea el.

A decis că a așteptat destul. Atri-Preda, acest război iminent cu Awl. Spune-mi, ai determinat complementul de forțe pe care le simți că va fi necesar pentru a obține victoria?

Ea clipi, schimbând vizibil calea gândirii ei pentru a răspunde la întrebarea lui. — Mai mult sau mai puțin, supraveghetor. Credem că Awl ar putea, în cel mai bun caz, să dezvolte opt sau nouă mii de războinici. Cu siguranță nu mai mult de atât. Ca armată, ei sunt indisciplinați, dezbinători din cauza vechilor feude și rivalități, iar stilul

lor de luptă este nepotrivit luptei ca unitate. Deci, ușor de spart, nepregătiți așa cum sunt pentru orice logodnă care durează mai mult decât poate un clopoțel. În general, ei preferă să facă raid și ambuscadă, păstrând trupe mici și străduindu-se să rămână evazive. În același timp, dependența lor aproape absolută de turmele lor și vulnerabilitatea taberelor lor principale îi vor forța, în mod inevitabil, să stea și să lupte, după care îi vom anihila.

— O prefață succintă, spuse Brohl Handar.

— Ca să vă răspund, deținem șase companii din Batalionul Bluerose și aproape complet complet din Batalionul Artizani reformat, împreună cu detașamente din Garnizoana Drene și patru companii din Brigada Harridict. Pentru a asigura o superioritate numerică substanțială, voi solicita Brigăzii Crimson Rampant și cel puțin jumătate din Batalionul de Negustori.'

— Anticipați că această mască roșie va modifica în vreun fel tactică folosită de Awl?

'Nu. Nu a făcut-o prima dată. Amenințarea pe care o reprezintă constă în geniul său pentru ambuscade superioare și raiduri îngrozitor de eficiente, în special pe liniile noastre de aprovizionare. Cu cât este ucis mai devreme, cu atât sfârșitul războiului va fi mai rapid. Dacă reușește să se sustragă din strânsoarea noastră, atunci putem anticipa un conflict lung și sângeros.

— Atri-Preda, intenționez să solicit trei K'risnan și patru mii de războinici Edur.

— Victoria va fi rapidă, atunci, supraveghețor, pentru că Redmask nu se va putea ascunde mult timp de K'risnan-ul tău.

'Exact. Vreau ca acest război să se termine cât mai curând posibil și cu pierderi minime de vieți omenești, de ambele părți. În consecință, trebuie să-l ucidem pe Redmask cu prima ocazie. Și spulberă armata Awl, așa cum este.

— Vrei să-l forțezi pe Awl să capituleze și să caute condiții?

'Da.'

— Supraveghețor, voi accepta capitularea. În ceea ce privește condițiile, singurele pe care le voi cere sunt predarea completă. Awl va fi sclav, unul și toți. Ei vor fi împrăștiați în tot imperiul, dar nicăieri aproape de patriile lor tradiționale. Ca sclavi, vor fi pradă, iar dreptul de a alege primul va fi recompensa pe care o acord soldaților mei.

— Soarta lui Nerek, Fent și Tarthenal.

'Chiar și așa.'

— Noțiunea nu mi se potrivește, Atri-Preda. Nici cu vreun Tiste Edur, inclusiv cu Împăratul.

— Să argumentăm acest aspect după ce l-am ucis pe Redmask, supraveghetor.

S-a strâmbat, apoi a dat din cap. 'De acord.'

Brohl Handar l-a blestemat în tăcere pe acest Redmask, care de unul singur își sfâșiasse speranțele pentru o încetare a ostilităților, pentru o pace echitabilă. În schimb, Letur Anict deținea acum toată justificarea de care avea nevoie pentru a extermina Awl și nici un geniu tactic în ambuscade și raiduri nu ar face, în cele din urmă, vreo diferență. Este blestemul liderilor să creadă că pot schimba cu adevărat lumea.

Un blestem care chiar m-a chinuit, se pare. Sunt și eu acum sclav al lui Letur Anict și al celor ca el?

Furia din el era suflarea de gheață, ținută adânc și prea mult, până când atingerea ei arzătoare i-a ars în piept. După ce a auzit ultimele cuvinte ale lui Natarkas cu chipul de aramă, el s-a ridicat cu furie tăcută și a părăsit colibă, apoi s-a ridicat, cu ochii mijiti, până când vederea i s-a putut adapta la noaptea fără lună și acoperită de nori. În apropiere, nemișcați ca niște santinele sculptate în piatră, stăteau gardienii lui K'Chain Che'Malle, cu ochii strălucind slab pete în întuneric. În timp ce Redmask se împinse în mișcare, capetele lor s-au întors la unison pentru a-l urmări cum pornește prin tabără.

Niciuna dintre creaturi nu a urmat, pentru care a fost recunoscător. Fiecare pas făcut de fiarele uriașe îi făcea pe câinii taberei să urle și el nu avea chef de strigătele lor fără creier.

Jumătate din noapte trecuse. Îi chemase pe liderii clanului și pe cei mai în vârstă bătrâni, unul și toți înghesuindu-se în coliba care aparținuse cândva lui Hadralt. Aceștia se așteptau la o pedeapsă, la mai multă condamnare din partea noului și mult temut lider al lor de război, dar Redmask nu avea niciun interes să-i slăbească și mai mult pe războinicii aflați acum sub comanda lui. Rănile de mai devreme în acea zi erau destul de proaspete. Curajul pe care îl pierduseră nu putea fi recăpătat decât în luptă.

Cu toate greșelile lui Hadralt, el avusese dreptate în privința lucrurilor - vechiul mod de a lupta împotriva Letherilor era sortit eșecului. Cu toate acestea, intenția

pretinsă a liderului de război acum mort de a reeduca Awl într-un mod de luptă identic cu cel al Letherii a fost, le-a spus Redmask adeptilor săi, de asemenea condamnată. Tradiția nu a existat, Awl erau pricepuți în armele greșite, iar loialitățile rareori depășeau liniile de clan și rude.

Trebuia găsită o nouă cale.

Redmask întrebase atunci despre mercenarii care au fost angajați, iar povestea care s-a desfășurat s-a dovedit atât complicată, cât și sordidă, detalii tachinate de la războinici reticenți și rușinați. Oh, fuseseră livrate o mulțime de monede Letherii ca parte a achiziției de pământ și acea bogăție fusese adunată inițial cu intenția de a angaja o armată străină – una care fusese găsită la granița de la est. Dar Hadralt ajunsese atunci să râvnească tot acel aur și argint, atât de mult încât a trădat acea armată – i-a dus la moarte – în loc să dea moneda în posesia lor.

Așa era otrava care era moneda.

De unde veniseră acești străini?

Din mare, a apărut, o aterizare pe coasta de nord a pustiului, în transporturi sub steagul lui Lamatath, un regat peninsular îndepărtat. Preoți și preotese soldați, jurați zeităților lupului.

Ce i-a adus pe acest continent?

Profeție.

Redmask trecuse la acel răspuns, care venea de la Natarkas, purtătorul de cuvânt printre fetele de aramă, același războinic care dezvăluise uciderea lui Capalah de către Hadralt.

O profeție, lider de război, Natarkas continuase. Un ultim război. Au venit să caute un loc pe care l-au numit Câmpul de luptă al zeilor. Ei se numeau Grey Swords, Reve of Togg and Fanderay. Printre ele erau multe femei, inclusiv unul dintre comandanți. Celălalt este un bărbat cu un ochi, care susține că și-a pierdut acel ochi de trei ori...

Nu, lider de război, acesta încă trăiește. Un supraviețuitor al bătăliei. Hadralt l-a închis. El zace în lanțuri în spatele colibei de sânge a femeilor...

Natarkas tăcuse atunci, retrăgându-se la furia bruscă pe care o văzuse clar în ochii lui Redmask.

Și acum liderul de război mascat a pășit prin tabăra Ganetok, spre est, până la marginea îndepărtată, unde fuseseră săpate tranșee în pantă, luând deșeurile Awl; la coliba de sânge care a aparținut femeilor, apoi în spatele ei, unde, înlanțuit de un țarș, dormea o creatură murdară, jumătatea inferioară a corpului lui bătut în șanțul de

drenaj, unde sângele și urina femeilor se prelingeau prin noroi, rădăcini și pietre în drum spre gropile adânci de dincolo.

Apoi, oprindu-se, să se ridice deasupra bărbatului, care sa trezit, întorcându-și capul pentru a privi cu un ochi sclipitor la Redmask.

'Mă înțelegi?' întrebă liderul războiului.

O încuviințare din cap.

'Cum te numești?'

Ochiul singuratic clipi, iar bărbatul întinse mâna pentru a zgâria țesutul cicatricial cu vezicule din jurul orbitei goale în care se aflase celălalt ochi. Apoi a mormăit, parcă surprins, și s-a chinuit să se așeze. — Anaster era noul meu nume, spuse el; o răsucire ciudată a gurii care ar fi putut fi un rânjel, apoi bărbatul a adăugat: — Dar cred că numele meu mai vechi mi se potrivește mai bine, cu o ușoară modificare, adică. Eu sunt Toc. Zâmbetul s-a lărgit. — Toc cel Nenorocos.

"Sunt Redmask..."

'Stiu cine esti. Chiar știu ce ești.

'Cum?'

— Nu te pot ajuta acolo.

Redmask a încercat din nou. — Ce cunoștințe ascunse despre mine crezi că deții?

Zâmbetul s-a stins, iar bărbatul a privit în jos, părând să studieze fluxul turgit de sânge subțiat din jurul genunchilor lui. — Pe atunci nu avea niciun sens. Are și mai puțin sens acum. Nu ești ceea ce ne așteptam, Redmask. Tuși, apoi scuipă, având grijă să evite sângele femeilor.

— Spune-mi la ce te-ai așteptat?

Încă o jumătate de zâmbet, totuși Toc nu și-a ridicat privirea când a spus: „De ce, când cineva caută Prima Sabie a K'Chain Che'Malle, ei bine, se presupune că ar fi... K'Chain Che'Malle. Inuman. O presupunere evidentă, nu crezi?

— Prima sabie? Nu cunosc acest titlu.

Toc ridică din umeri. 'K'ell Champion. Consort cu Matrona. Hood ia-mă, rege. Sunt toate la fel în cazul tău. Bărbatul și-a ridicat în cele din urmă privirea încă o dată și ceva a strălucit în ochiul lui singuratic când a întrebat: „Așa că nu-mi spune că masca i-a păcălit. Vă rog..."

Defileul din care ieșea silueta singură abia era vizibil. La mai puțin de trei înălțimi de oameni, crevasa se cuibărea între două versanți abrupti, lungime de o jumătate de legă și adâncime de o mie de pași. Călătorii la treizeci de pași

depărtare, străbătând stânca crudă a muntelui de o parte și de alta, nici nu ar fi știut că există defileul. Desigur, probabilitatea de a călători fără să vrea oriunde la cinci leghe de vale era practic inexistentă. Nicio potecă evidentă nu trecea prin lanțul Bluerose la nord de trecătorii principale; nu existau pășuni înalte sau platouri care să invite la așezare, iar vremea era adesea aprigă.

Urcând peste marginea defileului în lumina soarelui la amiază, silueta se opri ghemuită și cercetă vecinătatea. Nevăzând nimic rău, se îndreptă. Înalt, subțire, părul lui negru ca la miezul nopții lung, drept și nelegat, fața necăptușită, trăsăturile oarecum cu glugă, ochii ca piatra de foc, bărbatul a întins mâna într-un pliu în cămașa lui de piele neagră decolorată și și-a retras o lungime de lanț subțire, ambele capete, ținând în mână un inel simplu – unul de aur, celălalt de argint. O răsturnare rapidă a degetului arătător drept învârti inelele, apoi le înfășura aproape în timp ce lanțul se înfășura strâns. O clipă mai târziu, a inversat mișcarea. Mâna dreaptă astfel ocupată, înfășurând și desfăcând lanțul, a pornit.

Spre sud, a intrat și a ieșit din zonele de umbră și lumină solară, cu pașii aproape fără zgomot, zgomotul lanțului fiind singurul zgomot care îl însoțea. Legat de spate era un corn și un arc din lemn de sânge, neînșirat. La șoldul drept era o tolă de săgeți, arbori din lemn de sânge și zbârcituri de pene de șoim; la baza plină de mușchi a tolbei, vârfurile de săgeți erau de fier, în formă de lacrimă și fante, lamele de pe fiecare cap formând un model X. În plus față de această armă, purta o spală simplă cu baldrich, într-o teacă de carapace de țestoasă cu bandă de argint. Întreaga teacă și inelele ei de fixare erau legate cu piele de oaie pentru a atenua zgomotul în timp ce el mergea. Aceste detalii pentru ascundere au fost una și toate subminate de lanțul care se rotește și se rupe.

După-amiază s-a slăbit, până când a trecut prin umbră neîntreruptă în timp ce ocoli flancul estic al fiecărei văi succesive pe care o străbătea, mereu spre sud. Prin el, lanțul s-a învârtit, inelele clacănind la contact unul cu celălalt, apoi șoptind și s-au învârtit din nou.

La amurg, ajunse la o margine care dădea spre o vale mai largă, aceasta mergând mai mult sau mai puțin spre est-vest, după care, mulțumit de punctul său de observație, s-a așezat într-un ghemuit și a așteptat. Lanțul șoptește, inelele clacănind.

Două mii de rotiri mai târziu, inelele au zgomot, apoi au rămas nemișcate, prinse în pumnul mâinii drepte. Ochii lui, care ținuseră ațintiți pe gura de vest a trecătoarei, fără să țină seama de întuneric, prinseseră mișcare. Își băgă lanțul și inelele înapoi în geanta care îi căptușea interiorul cămășii, apoi se ridică.

Și a început lunga coborâre.

* * *

Vrăjitorii Onyx, cei mai puri dintre sângele, încetaseră de mult să se mai lupte împotriva restricțiilor închisorii pe care și-au creat-o pentru ei înșiși. Antichitatea și nenumăratele tradiții care s-au păstrat pentru a-i păstra vie amintirea erau lanțurile și cătușele pe care ajunseseră să le accepte. A accepta, spuneau ei, însemna să înțelegi importanța responsabilității și, dacă un astfel de zeu secular ar putea exista, atunci pentru locuitorii din Andara, ultimii adepți ai Domnului cu Aripă Negre, numele acelui zeu era Responsabilitate. Și, de-a lungul deceniilor de la Cucerirea Letherii, ajunseseră să rivalizeze în putere cu însuși Lordul cu Aripă Negre.

Tânărul arcaș, în vârstă de nouăsprezece ani, nu a fost singurul în respingerea modului neclintit și învechit al vrăjitorilor Onyx. Și, ca mulți dintre compatrioții săi de vârstă similară - prima generație născută în Exil -, el își luase un nume care arăta cea mai deplină măsură a acelei respingeri. Numele clanului a fost aruncat, toate ecourile vechii limbi - atât limba comună, cât și dialectul preot - au fost renunțate. Clanul lui era cel al Exilaților, acum.

Pentru toate aceste gesturi de independență, o comandă directă dată de Ordant Brid, Reve Master of the Rock printre Ordinul Onyx, nu a putut fi ignorată.

Așa că tânărul războinic numit Clip of the Exiled părăsise mănăstirea veșnic întunecată din Andara, urcase pe peretele interminabil al stâncii și în cele din urmă ieșise în lumina urâtă a soarelui pentru a călători pe uscat, sub stelele orbite ale zilei, ajungând la o vedere de deasupra pasului principal.

Micul grup de călători de care s-a apropiat acum nu erau comercianți. Niciun tren de bagaje de mărfuri nu i-a

însoțit. Niciun sclav cu cătușe nu s-a împiedicat în urma lor. Ei călăreau cai Letherii, dar chiar și cu prezența a cel puțin trei Letherii, Clip știa că aceasta nu era o delegație imperială. Nu, aceștia erau refugiați. Și erau vânați.

Și printre ei umblă fratele zeului meu.

Pe măsură ce Clip se apropia, nevăzut încă de călători, simți o prezență curgând alături de el. Își pufni dezgustul. — Sclav al Tiste Edur, spune-mi, nu-ți cunoști propriul sânge? Te vom elibera, fantomă, ceva ce ar fi trebuit să faci pentru tine în urmă cu mult timp.

„Sunt nelegat”, a venit răspunsul șuierător.

— Atunci presupun că ești suficient de ferit de noi.

— Sângele tău este impur.

Clip zâmbi în întuneric. — Da, sunt un cazan de eșecuri. Nerek, Letherii-chiar D'rhasilhani.'

— Și Tiste Andii.

— Atunci salută-mă, frate.

Râsete zgomotoase. — Te-a simțit.

— Mă furiașam pe ei, fantomă?

— S-au oprit și acum așteaptă.

— Bine, dar pot ei să ghicească ce le voi spune? Poti tu?'

— Ești impertinent. Ți lipsește respectul. Ești pe cale să te întâlnești față în față cu Silchas Ruin, Corbul Alb...

— Va aduce vestea despre fratele său pierdut? Nu? Credeam că nu.

Un alt șuierat de râs. — Destul de ciudat, cred că te vei potrivi perfect cu cei pe care urmează să-i întâlnești.

Seren Pedac miji în întuneric. Ea a fost obosită. Toți treceau după zile lungi de străbătut trecătoarea, fără sfârșit la vedere. Anunțul lui Silchas Ruin că se apropia cineva i-a oprit pe toți lângă marginea nisipoasă a unui pârâu, unde insectele se ridicau în nori pentru a coborî asupra lor. Caii pufneau, cozile zvâcnind și ascunsele unduindu-se.

Ea a descălecat o clipă după Ruina Silchas și l-a urmat peste pârâu. În spatele ei, ceilalți au rămas acolo unde erau. Kettle dormea în brațele lui Udinaas, iar el părea să nu se miște ca să nu o trezească. Fear Sengar alunecă de pe cal, dar nu mai făcu nicio mișcare.

Stând lângă albinos Tiste Andii, Seren putea auzi acum un sunet ciudat de zgomot și zgomot, șoptind peste stâncile prăbușite de dincolo. O clipă mai târziu a apărut o formă înaltă și slăbită, silueta pe piatra cenușie.

O pată de întuneric mai profund ieși din partea lui și plutește înaintea Ruinei Silchas.

— Kin, spuse spectrul.

— Un descendent al discipolilor mei, Wither?

— Oh, nu, Silchas Ruin.

Respirația șuieră încet din Tiste Andii. 'Fratii mei. Erau atât de aproape?

Tânărul războinic se apropie, cu pasul aproape înclinat. Tonul pielii lui era întunecat, nu foarte diferit de cel al unui Tiste Edur. Învârtea un lanț în mâna dreaptă, inelele de la fiecare capăt încetoșându-se în întuneric. „Ruina Silchas”, a spus el, „te salut în numele Ordinului Onyx din Andara. A trecut mult timp de când nu am întâlnit ultima oară un Tiste Andii care nu era din colonia noastră.’ Gura lată se înclină ușor. — Nu arăți deloc așa cum mă așteptam.

— Cuvintele tale sunt aproape de insultă, spuse Silchas Ruin. — Așa m-ar saluta Ordinul Onyx?

Tânărul războinic a ridicat din umeri, lanțul s-a întins pentru o bătaie, apoi s-a învârtit încă o dată. — Există secții K'risnan pe poteca înaintea voastră - capcane și capcane. Nici nu vei găsi ceea ce cauți în Bluerose, nici orașul în sine, nici Jasp, nici Outbound.

— De unde știi ce cauți?

— A spus că vei veni, mai devreme sau mai târziu.

'OMS?'

Sprâncenele s-au ridicat. — De ce, fratele tău. Nu a sosit la timp pentru a împiedica să fii doborât și nici măcelul adeptilor tăi...

— M-a răzbunat?

— O clipă, interveni Seren Pedac. — Cum te cheamă?

Un zâmbet alb. 'Clamă. Ca să-ți răspund, Silchas Ruin, nu era înclinat să-i ucidă pe toți Tiste Edur. Scabandari Bloodeye fusese distrus de Elder Gods. Un blestem a fost pus pe pământurile de la vest de aici, negând chiar eliberarea morții. Edur au fost împrăștiți, asaltați de gheață, mări în retragere și furtuni cumplite. Imediat după blestemul Omtose Phellačk, supraviețuirea lor a fost în pericol, iar Rake ia lăsat să facă asta.

— Nu-mi amintesc ca fratele meu să fi fost atât de... milos.

— Dacă istoriile noastre din acea perioadă sunt exacte, spuse Clip, atunci era destul de preocupat. Despărțirea lui Kurald Emurlahn. Zyonuri despre Osserc în împrejurimi, o aventură mercurială cu Lady Envy, certuri și o alianță șubredă cu Kilmandaros și apoi, în cele din urmă, Silanah,

Eleint-ul care a apărut alături de el din Emurlahn la închiderea porții.

— Se pare că o mare parte din acest timp este cunoscută în rândul Ordinului tău, observă Silchas Ruin, pe un ton plat. — Atunci a stat cu tine o perioadă lungă de timp.

— Nu stă nicăieri foarte mult timp, a răspuns Clip, clar amuzat de ceva.

Seren Pedac s-a întrebat dacă tânărul știa cât de aproape este să-l împingă pe Ruin peste margine. Încă câteva cuvinte prost alese și capul lui Clip s-ar rostogoli de pe umeri. „Este misiunea voastră”, a întrebat ea pe Tiste Andii, „să ne ghidați către destinația noastră?”

Un alt zâmbet, o altă ruptură de lanț. 'Este. Veți fi, uh, bineveniți ca oaspeți ai Andara. Deși prezența atât a Letherilor, cât și a lui Tiste Edur în partidul tău este oarecum problematică. Ordinul Onyx a fost scos în afara legii, după cum știți, supus unei represiuni vicioase. Andara reprezintă ultimul refugiu secret al poporului nostru. Locația sa nu trebuie compromisă.

'Ce sugerezi?' întreabă Seren.

— Restul acestei călătorii, răspunse Clip, va fi prin Warren. Prin Kurald Galain.'

Silchas Ruin și-a înclinat capul la asta, apoi a mormăit:

— Încep să înțeleg. Spune-mi, Clip, câți vrăjitori ai Ordinului locuiesc în Andara?

— Sunt cinci și sunt ultimii.

— Și pot fi de acord cu ceva?

'Desigur că nu. Sunt aici la comanda lui Ordant Brid, Reve Master of the Rock. Plecarea mea din Andara a fost fără evenimente, altfel probabil că nu aș fi aici...

— Ar fi trebuit să te intercepteze un alt membru al Ordinului.

O încuviințare din cap. — Poți aștepta vârtejul pe care îl va aduce sosirea ta, Silchas Ruin? Nu pot.'

„Astfel, salutul dumneavoastră de mai devreme ar fi trebuit să fie calificat. Ordinul nu ne primește. Mai degrabă, acest Ordonant Brid o face.

— Toți aleg să vorbească în numele Ordinului, spuse Clip, cu ochii strălucind, când îi va deruta cel mai mult pe ceilalți. Acum văd cât de nerăbdători sunteți cu toții. Din mâna lui dreaptă, lanțul i-a ieșit, inelul de argint în jurul degetului arătător, iar la răsucirea lungimii întregi a lanțului, o poartă către Întuneric a apărut în dreapta războinicului. — Sună-i pe ceilalți aici, spuse Clip, în grabă.

Chiar și acum, wraiths legați care servesc Tiste Edur converg. Bineînțeles, toți visează la scăpare, din păcate, pe care nu le putem oferi. Dar stăpânii lor Edur privesc prin ochii lor, iar asta nu va fi.

Seren Pedac se întoarce și îi chemă pe ceilalți.

Clip făcu un pas într-o parte și se înclină jos. „Ruina Silchas, te invit să treci mai întâi și să cunoști încă o dată îmbrățișarea binevenită a Întunericului adevărat. În plus, adăugă el, îndreptându-se în timp ce Ruin se îndrepta spre poartă, ne vei face un far luminos...”

Una dintre săbiile lui Silchas Ruin suieră, o încetoșare strălucitoare, marginea tăindu-se în spațiul în care fusese gâtul lui Clip, dar tânărul războinic se lăsă pe spate... doar suficient, iar arma cânta prin aer.

Un râs blând din partea tinereții, îngrozitor de relaxat. — A spus că ai fi supărat.

Silchas Ruin se uită lung la Clip, apoi se întoarce și trecu pe poartă.

Respirând adânc pentru a-și încetini inima, Seren Pedac se uită cu privirea la Clip. 'Nu ai nici o idee-'

— Nu-i așa?

Ceilalți au apărut, conducându-și caii. Udinaas, cu Kettle băgat într-un braț, abia aruncă o privire spre Clip, înainte să-și tragă calul în chirie.

— Vrei să încrucișezi săbiile cu un zeu, Clip?

— S-a dat pe el însuși... oh, e rapid, în regulă, și cu două arme ar fi greu de manevrat, îți voi acorda...

— Și Maestrul Reve care te-a trimis va fi mulțumit de comportamentul tău imatur?

Clip a râs. — Ordant ar fi putut alege pe oricare dintre o sută de războinici la îndemână pentru această misiune, Letherii.

— Cu toate acestea, te-a ales, adică fie este profund prost, fie a anticipat ireverenta ta.

Îți pierzi timpul, Acquitor, spuse Fear Sengar, venind alături de ea și privind-l pe Clip. — El este Tiste Andii. Mintea lui nu este altceva decât întuneric, în care prosperă ignoranța și prostia”.

To Fear tânărul războinic se înclină din nou. — Edur, te rog, continuă. Întunericul te așteaptă. Și făcu semn la poartă.

În timp ce Fear Sengar și-a condus calul spre poartă, lanțul de pe degetul arătător drept al lui Clip s-a răsturnat din nou, terminându-se cu o ciocnire de inele.

'De ce faci asta?' întrebă Seren, iritată.

Sprâncenele ridicate. 'Fă ce?'

Înjurând pe sub răsuflarea ei, Dobânditorul a trecut prin poartă.

Cartea a doua. Straturi ale morților

Care acum merge pe urmele mele
devorând distanța dintre
indiferent cum aş fugi, risipa
suflarea grabei mele aruncată în vânt
iar acești câini vor prevala
târându-mă în jos cu veselie urlată
căci fiarele s-au născut predestinate,
antrenat în răzbunare îndrăzneată
cu propria mea întrerupător și mână
și niciun zeu nu va sta în locul meu,
nici măcar să-mi ofere un sanctuar
ar trebui să pled pentru absolvire...
câinii faptelor mele aparțin
numai pentru mine și au vânat de mult
iar acum vânătoarea se termină.
- Cântece de vinovăție Bet'netrask

Capitolul șapte

De două ori mai departe decât crezi Jumătate din distanță de care te temi Prea subțire pentru a te ține și mult peste cap. Atât de mult mai deștept, de departe, dar neînțelept peste măsură, vei auzi povestea mea acum?

- Poveștile pescarului bard beat

Stând lângă șină, Atri-Preda Yan Tovis, cunoscută soldaților ei sub numele de Twilight, a privit pe lângă linia înclinată a râului Lether. Pescărușii călăreau valurile în adâncuri. Bărcile de pescari zbârneau printre stuf, aruncatorii de plasă făcându-se o pauză pentru a vedea flota zdrobită îndreptându-se spre port. De-a lungul malului păsările se înghesuiau ramurile fără frunze ale copacilor care cedaseră în urma potopului din sezonul trecut. Dincolo de copacii morți, călăreți se aflau pe drumul de coastă, galopând spre oraș pentru a se raporta la diverși oficiali, deși Yan Tovis era sigur că palatul fusese deja informat că prima dintre flote se apropia acum, cu o altă jumătate de zi goală. în spate.

Ar primi din nou pământ solid sub cizme. Și prezența unor fețe necunoscute în raza de acțiune a vederii ei, mai degrabă decât aceste trăsături obosite din spate și de ambele părți pe care ajunsese să le cunoască prea bine și, uneori, trebuia să recunoască, să le disprețuiască.

Ultimul ocean pe care îl traversaseră era acum departe în urma lor și pentru asta era profund ușurată. Lumea se dovedise.. imensă. Chiar și hărțile antice Letherii care cartografiau marea rută de migrație din țara Primului Imperiu nu dezvăluiseră decât o fracțiune din vastul tărâm al muritorilor. Amploarea îi lăsase pe toți slăbit, de parcă marile lor drame ar fi fost fără consecințe, de parcă adevăratul sens ar fi fost prea puțin răspândit, prea evaziv pentru ca o singură minte să poată înțelege. Și se plătise o taxă devastatoare pentru aceste călătorii sortite. Zeci de corăbii pierdute, mii de mâini moarte - acolo erau imperii și popoare beligeretoare și prea capabile, dintre care puțini erau reticente să testeze priceperea și determinarea invadatorilor străini. Dacă nu ar fi fost formidabilele vrăjitori ai Edur și noile cadre ale magilor Letherii, ar fi fost mai multe înfrângeri decât victorii înregistrate în registre

și totuși mai puțini soldați și marinari care să-și pună din nou ochii pe patria lor.

Hanradi Khalag, Uruth și Tomad Sengar aveau să le transmită împăratului vești îngrozitoare, suficiente pentru a le copleși puținele succese, iar Yan Tovis a fost recunoscător că nu va fi prezentă la acel debriefing. În plus, ar avea mai mult decât suficient cu care să se ocupe în propria capacitate. Marinei Letherii fuseseră decimați – familiile ar trebui să fie informate, pensiile de deces distribuite, echipamentul pierdut și datoriile transferate către moștenitori și rude. Muncă deprimantă și plictisitoare și deja tânjea ca ultimul sul să fie sigilat și semnat.

Pe măsură ce arborele de copaci și tufășul se împutineau, înlocuite cu cocioabe de pescari, digurile și apoi moșiile cu ziduri ale elitei, ea se dădu înapoi de la sină și se uită în jurul punții. Văzându-l pe Taralack Veed poziționat lângă pupa, ea s-a apropiat.

„Suntem foarte aproape acum”, a spus ea. „Letheras, reședința împăratului, cel mai mare și mai bogat oraș de pe acest continent. Și totuși campionul tău nu va veni pe punte.

— Văd poduri în față, observă barbarul, privind înapoi în sus pe lungimea navei.

‘Da. Nivelurile. Există canale în oraș. Nu ți-am spus despre înecurile?’

Bărbatul s-a strâmbat, apoi s-a întors încă o dată și a scuipat peste balustrada de la pupa. „Ei mor fără onoare și asta te distrează. Ce ai vrea să vadă Icarium, Twilight?

— Va avea nevoie de mânia lui, răspunse ea cu voce joasă.

Taralack Veed își trecu ambele mâini peste scalp, aplatindu-și părul pe spate. — Când va fi trezit, problemele de hotărâre nu vor însemna nimic. Împăratul tău va fi anihilat și, probabil, cea mai mare parte a acestui oraș scripitor cu el. Dacă alegi să fii martor, atunci și tu vei muri. La fel și Tormad Sengar și Hanradi Khalag.

— Vai, spuse ea după o clipă, nu voi fi prezent să asist la ciocnire. Îndatoririle mele mă vor duce înapoi spre nord, înapoi în Fent Reach. Ea aruncă o privire spre el. — O călătorie de peste o lună călare, Taralack Veed. Va fi destul de îndepărtat?

El a ridicat din umeri. — Nu fac nicio promisiune.

— Dar unul, a subliniat ea.

‘Oh?’

— Că se va lupta.

— Tu nu-l cunoști pe Icarium ca mine. Poate rămâne dedesubt, dar există o emoție în privința lui. Anticiparea, acum, spre deosebire de orice am mai văzut până acum. Amurg, a ajuns să-și accepte blestemul; într-adevăr, să-l îmbrățișez. Își ascuțe sabia, iar și iar. Își unge arcul. Își examinează armura pentru defecte cu fiecare zori. Nu mai are întrebări pentru mine, iar acesta este cel mai amenințător detaliu dintre toate.

— Ne-a eșuat odată, spuse ea.

„A fost... intervenție. Asta nu se va întâmpla din nou, decât dacă neatenția tă o permite.

La o cotitură blândă a râului, Letheras s-a dezvăluit, întinzându-se în sus și înapoi de la țărmul de nord, poduri magnifice arcuindu-se peste clădiri pictate strident și ceața nenumăratelor focuri de bucătărie. Domurile și terasele, turnurile și platformele se profilau, marginile încetoșate în fumul luminat de aur. Cheiurile imperiale se aflau direct în față, chiar dincolo de o cârțiță, iar primii droni ai flotei transportau vâsle și se îndreptau spre dane. Zeci de figuri se adunau pe malul apei, inclusiv o procesiune înfiorătoare care cobora de la Domiciliul Etern, fanioane și standarde clătinând deasupra capului - delegația oficială, deși Yan Tovis a remarcat că printre ei nu se afla niciun Edur.

Părea că uzurparea liniștită a lui Triban Gnol era aproape completă. Ea nu a fost surprinsă. Probabil că Cancelarul își începuse planurile cu mult înainte ca regele Ezgara Diskanar să doboare fatala draft din sala tronului. Asigurând o tranziție lină, așa s-ar fi apărut el. Imperiul este mai mare decât conducătorul său și aici se află loialitatea Cancelarului. Întotdeauna și pentru totdeauna mai mult. Sentimente laudabile, fără îndoială, dar adevărul nu a fost niciodată atât de clar. Pofta de putere era un curent puternic, răscolit de nori care îi întunecau pe toți, cu excepția, poate, însuși Triban Gnol, care se afla chiar în centrul vârtejului. Amăgirea lui de control nu fusese niciodată contestată, dar Yan Tovis credea că nu va dura.

La urma urmei, Tiste Edur se întorsese. Tomad Sengar, Hanradi Khalag și alți trei foști șefi de război ai triburilor, precum și peste patru mii de războinici experimentați care și-au lăsat cu mult timp în urmă naivitatea, pierduți în Callows, în Sepik, Nemil, Coasta Perish, Shal-Morzinn și Drift Avalii, într-o mulțime de ape străine, printre Meckros - călătoria fusese lungă. plin -

— Cuibul este pe cale să fie trezit cu piciorul, spuse Taralack Veed, cu un rânjet destul de urât răsucindu-i

trăsăturile.

Yan Tovis a ridicat din umeri. — De așteptat. Am lipsit de mult timp.

— Poate că împăratul tău este deja mort. Nu văd niciun Tiste Edur în acel contingent.

— Nu cred că este posibil. K'risnan-ul nostru ar fi știut.

— Informat de zeul lor? Yan Tovis, niciun cadou de la un zeu nu vine gratuit. Mai mult, dacă consideră de cuviință, nu le va spune adeptilor săi nimic. Sau, într-adevăr, va minți. Edur nu înțelege nimic din toate astea, dar mă surprinzi. Nu este însăși natura divinității tale, acest Errant, să te înșele la fiecare pas?

— Împăratul nu a murit, Taralack Veed.

— Atunci este doar o chestiune de timp.

— Așa că promiți continuu.

Dar el a clătinat din cap. — Acum nu vorbesc despre Icarium. Vorbesc de când alesul unui zeu eșuează. Și o fac mereu, Twilight. Nu suntem niciodată de ajuns în ochii lor. Niciodată suficient de credincios, niciodată suficient de fricos, niciodată suficient de abject. Mai devreme sau mai târziu îi trădăm, în slăbiciune sau în ambiție suprasolicitată. Vedem în fața noastră un oraș al podurilor, dar ceea ce văd eu și ceea ce vezi tu sunt două lucruri diferite. Nu lăsați ochii să vă înșele - podurile care ne așteaptă sunt prea înguste pentru muritori.

Nava lor se îndreaptă încet spre docul imperial central ca o fiară de povară obosită, iar câțiva ofițeri Edur se aflau acum pe punte, în timp ce marinarii pregăteau liniile de-a lungul șinei portului. Duhoarea efluentului din apele tulburi s-a ridicat destul de dens încât să usture ochii.

Taralack Veed îi scuipe pe mâini și își neteze din nou părul pe spate. 'E aproape timpul. Mă duc să-mi iau campionul.

Remarcat de nimeni, Turudal Brizad, Errantul, stătea cu spatele la un depozit de pe chei la treizeci și ceva de pași de debarcaderul principal. Privirea lui observă debarcarea lui Tomad Sengar - venerabilul războinic care păreau uzat și îmbătrânit - iar expresia lui, în timp ce observa absența lui Tiste Edur în rândul delegației de la palat, părea să se întunece pe moment. Dar nici el, nici vreunul din ceilalți

Edur a ținut atenția zeului mult timp. Atenția i s-a ascuțit pe măsură ce Atri-Preda, care conducea marinarii Letherii acestei flote, a pășit pe lungimea pasarelei, urmat de o jumătate de duzină de ajutoare și ofițeri, pentru că simți, dintr-o dată, că era ceva sortit la femeie. Cu toate acestea, detaliile i-au scăpat.

Zeul se încruntă, frustrat de diminuarea percepției sale. Ar fi trebuit să simtă imediat ce îl aștepta pe Yan Tovis. În urmă cu cinci ani, el ar avea, fără să se gândească la dar, purul privilegiu al unei astfel de puteri ascendente. De la acele ultime zile tumultoase ale Primului Imperiu - succesiunea de evenimente îngrozitoare care au dus la mijlocirea Imassului T'lan pentru a potoli chinurile fatale ale imperiului lui Dessimbelackis - nu s-a simțit atât de deconectat Errantul. Haosul se rostogolea spre Letheras cu forța unui val cataclismic, un val oceanic care pur și simplu a cuprins curenții acestui râu - da, vine din mare. Atât știu, atât pot simți. De la mare, la fel ca această femeie, acest Twilight.

Pe scândură a apărut o altă siluetă. Un străin, pielea antebrațelor sale un vârtej de tatuaje arcanе, restul superior al corpului său învelit într-o pelerină țesută grosier, gluga ascunzându-i trăsăturile. Barbar, precaut, strălucirea ochilor captând totul, oprindu-se la jumătatea drumului pentru a șoimui și a scuipa peste margine, un gest care i-a tresărit pe Errant și, se părea, pe cei mai mulți dintre cei care stăteau pe doc.

O clipă mai târziu, un alt străin a apărut în vizor, oprindu-se în vârful pasarelei. Respirația răătăcitoare se ținu, un fior brusc curgând prin el, de parcă ar fi sosit Hood însuși, respirația rece șoptind peste ceafa zeului.

Abisul ia-mă, tot ce așteaptă în el. Fomentul pe care nimeni altul de aici nu îl poate vedea, nici măcar nu l-ar putea ghici. Dragul fiu al lui Gothos și al acelei mârghine îngroșate, pata de sânge Azath este despre tine ca un nor. Acesta a fost mai mult decât un blestem - tot ceea ce l-a afectat pe acest războinic căzut. În jurul lui s-au țesut țesute deliberate, fire ale unui ritual elaborat, antic și mortal. Și le cunoștea gustul. Cei fără Nume.

Doi soldați de la Garda Palatului lui Triban Gnol s-au mutat să-l aștepte pe Jhag în timp ce acesta cobora încet spre doc.

Inima Errantului îi bătea cu putere în piept. Ei au dat un campion, un provocator Împăratului O Mie de Morți...

Jhag a pășit pe pământ solid.

Din clădirile de dincolo de fața portului, păsările se ridicară brusc, sute, apoi mii, scotând un cor de țipete, iar sub picioarele Errantului, pietrele se mișcau cu un sunet greu și geamăt. Ceva mare s-a prăbușit departe în oraș, dincolo de canalul Quillas, și au urmat țipete îndepărtate. Errantul a ieșit din zid și a văzut înflorirea unui nor de praf ridicându-se în spatele caterwaulingului, porumbei, turbii, pescăruși și grauri panicați.

Gemetul subteran încetă apoi și s-a așezat o tăcere grea.

Gura cu colți a lui Icarium dezvăluie cel mai vag zâmbet, parcă mulțumit de primirea pământului, iar Errantul nu putea fi sigur - la această distanță - dacă acel zâmbet era într-adevăr atât de copilăresc pe cât părea, sau dacă era de fapt ironic sau, într-adevăr, , amar. Și-a reprimat dorința de a se apropia căutând un răspuns la acea întrebare, amintindu-și că nu dorea atenția lui Icarium. Nu acum, niciodată.

Tomad Sengar, cu ce se va confrunta fiul tău...

Nu era de mirare, își dădu brusc seama că tot ceea ce urma să fie ascuns într-un vârtej de haos. Ei l-au adus pe Icarium... în inima puterii mele.,

În rândul delegației și alți Letheri din apropiere, era clar că nu se făcuse nicio legătură specială între prima atingere a lui Icarium pe pământ solid și cutremurul minor care zboară prin Letheras - totuși astfel de agitații erau practic necunoscute pentru această regiune și, în timp ce teroarea dintre păsări, iar urlăitul diferitelor fiare de povară a continuat fără încetare, deja consternarea celor aflați în vizorul Errantului se diminua. Muritori proști, atât de repede să ignore neliniștea.

În râul de dincolo, apa și-a pierdut încet agitația tremurătoare și pescărușii mai departe, dar au început să se așeze din nou în mijlocul altor nave care se îndreptau spre țărm. Totuși, undeva în oraș, o clădire s-a prăbușit, probabil vreun edificiu antic venerabil, cu fundațiile slăbite de apele subterane, mortarul ei năruit și suporturile putrezite.

Ar fi fost victime - primele lui Icarium, dar, cu siguranță, nu ultima.

Și zâmbește.

Încă blestemând, Taralack Veed se întoarce către Yan Tovis. „Terenuri neașezate-Burn nu este ușor aici”.

Atri-Preda a ridicat din umeri pentru a-și ascunde șocul stânjenitor. — La nord de aici, de-a lungul Munților Réach,

pământul se scutură des. Același lucru se poate spune și despre partea de nord a lanțurilor la sudul îndepărtat, de cealaltă parte a Mării Draconene.

Văzu licărirea dinților dezgolit în umbra glugăi. — Dar nu în Letheras, da?

„Nu am mai auzit de așa ceva până acum, dar asta înseamnă puțin”, a răspuns ea. „Acest oraș nu este casa mea. Nu unde m-am născut. Nu unde am copilărit.

Taralack Veed se apropie mai mult, îndreptându-se spre Icarium, care stătea ascultând pe cei doi paznici ai palatului în timp ce îl instruiău despre ceea ce avea să urmeze. — Prostule, șuieră el la ea. — Carnea lui Burn a tresărit, Twilight. Tremurat... din cauza lui.

Ea pufni.

Gralul își înclină capul și ea îi simți disprețul. 'Ce se intampla acum?' el a întrebat.

'Acum? Foarte puțin. Există locuințe sigure, pentru tine și campionul tău. În ceea ce privește momentul în care Împăratul alege să-și înfrunte provocatorii, asta depinde de el. Uneori, este nerăbdător și ciocnirea are loc imediat. Alteori, el așteaptă, de multe ori săptămâni întregi. Dar vă voi spune ce va începe imediat.

'Ce este asta?'

Urna de înmormântare pentru Icarium și locul lui în cimitirul în care locuiește fiecare provocator cu care s-a confruntat Rhulad.

— Nici măcar locul acela nu va supraviețui, mormăi Taralack Veed.

Gral, simțindu-se rău de stomac, se îndreptă spre Icarium. Nu voia să se gândească la distrugerea care urma. La urma urmei, o văzuse o dată. Bum, chiar și în somnul tău etern, ai simțit rana înjunghietoare care este Icarium - și niciunul dintre acești oameni de aici nu a suportat-o, nimeni nu era pregătit pentru adevăr. Mâinile lor nu sunt în pământ, atingerea este pierdută - totuși uită-te la ei: m-ar numi sălbatic.

— Icarium, prietene...

— Nu simți asta, Taralack Veed? În ochii lui neomeni, strălucirea anticipării. — Locul ăsta... Am mai fost aici, nu, nu în acest oraș. Din vremea dinaintea nașterii acestui oraș. Am stat pe acest teren...

— Și și-a amintit, mârâi Taralack Veed.

— Da, dar nu în felul în care crezi. Sunt adevăruri aici, care mă așteaptă. Adevăruri. Nu am fost niciodată atât de

aproape de ei ca acum. Acum înțeleg de ce nu te-am refuzat.

Mă refuzi? Te-ai gândit la așa ceva? A fost cu adevărat atât de aproape de margine? — Destinul tău te va primi în curând, Icarium, așa cum am spus tot timpul. Nu puteai să refuzi asta mai mult decât ai putea să-ți găsești sângele Jaghut în vene.

O grimasă. — Jaghut... da, au fost aici. În urma mea. Poate, chiar, pe urmele mele. Cu mult timp în urmă, și acum din nou...

'Din nou?'

— Omtose Phellack, inima acestui oraș este gheața, Taralack Veed. O impunere cea mai violentă.

Esti sigur? Nu inteleg-'

— Nici eu. Încă. Dar o voi face. Niciun secret nu va supraviețui șederii mele aici. Se va schimba.

— Ce se va schimba?

Icarium a zâmbit, cu o mână sprijinită de mânerul sabiei, și nu a răspuns.

— Atunci îl vei înfrunta pe acest împărat?

— Deci se așteaptă de la mine, Taralack Veed. O privire strălucitoare. — Cum aş putea să le refuz?

Spirite de jos, moartea mea se apropie. A fost ceea ce ne-am dorit tot timpul. Deci, de ce mă gândesc acum la asta? Cine mi-a furat curajul?

„Parcă,” a șoptit Icarium, „viața mea se trezește din nou”

Mâna a tâșnit în întuneric, smulgând șobolanul de deasupra cuștii de lemn care ținea pompa înaintea. Creatura slăbănoagă a avut un moment să țipească de panică înainte să i se rupă gâtul. Se auzi o bufnitură când șobolanul mort a fost aruncat într-o parte, unde a alunecat în apa tulbure de santină.

— O, cât te urăsc când îți pierzi răbdarea, spuse Samar Dev pe un ton obosit. — Asta e o invitație la boală, Karsa Orlong.

„Viața este o invitație la boală”, bubui uriașul războinic din umbră. După o clipă, a adăugat: „Le voi hrăni testoaselor”. Apoi a pufnit. — Testoase suficient de mari încât să tragă în jos această navă blestemată. Acești Letherii trăiesc într-un coșmar de zeu nebun.'

— Mai mult decât îți dai seama, mormăi Samar Dev. 'Asculta. Strigăte de pe mal. În sfârșit, ne atragem.

— Șobolanii sunt ușurați.

— Nu ai ceva de făcut pentru a te pregăti?

'Ca?'

'Nu știu. Mai trage câteva jetoane de pe sabie, sau ceva de genul ăsta. Ia-o bine.

— Sabia este indestructibilă.

— Dar armura aceea? Majoritatea obuzelor sunt sparte - nu merită acest nume și nu oprește nicio lamă...

— Nicio lamă nu va ajunge la el, vrăjitoare. Mă voi confrunta cu un singur bărbat, nu douăzeci. Și el este mic - oamenii mei vă numesc copii. Și asta este tot ce ești cu adevărat. De scurtă durată, stick-limbed, cu șireturi vreau să ciupec. Edur sunt puțin diferiți, doar puțin întinși.

— Ciupi? Asta ar fi înainte sau după decapitare?

El a mormăit râzând.

Samar Dev se lăsă pe spate de balotul în care fusese împachetat ceva tare și bulversat, în ciuda disconfortului ușor pe care nu era înclinată să-l exploreze mai departe. Atât Edur, cât și Letherii aveau idei deosebite despre ceea ce constituia prada. Chiar în această cală se aflau amfore care conțineau sânge uman condimentat și o duzină de cadavre îmbrăcate în ceară ale „refugiaților” Edur din Sepik, care nu supraviețuiseră călătoriei, stivuite ca niște șuruburi de pânză pe un tron de carapace pătat de sânge care aparținuse unui tron îndepărtat. căpetenia insulei - al cărui cap murat probabil locuia într-unul dintre borcanele de care se sprijinea Karsa Orlong. — Cel puțin o să coborâm curând de pe nava asta blestemată. Pielea mea s-a uscat complet. Uită-te la mâinile mele, am văzut că mumificate arată mai bine decât acestea. Toată această sare blestemată - se lipește ca o a doua piele și năpârlește...

— Duhuri de jos, femeie, mă inciți să storc gâtul altui sobolan.

— Deci sunt responsabil pentru moartea ultimului sobolan, nu-i așa? Inutil să spun că fac excepție de la asta. Mâna ta a fost cea care a întins mâna, Toblakai. Mâna ta care...

— Și gura ta care nu se oprește niciodată, făcându-mă să am nevoie să ucid ceva.

— Nu sunt de vină pentru impulsurile tale violente. În plus, doar petreceam timpul într-o conversație inofensivă. Nu am mai vorbit de ceva vreme, tu și cu mine. Mi se pare că prefer compania lui Taxilian și dacă n-ar fi fost bolnav de dor de casă și chiar mai mizerabil decât tine...

'Conversație. Așa îi spui? Atunci de ce mi-au amortit urechile?

— Știi, și eu sunt nerăbdător. Nu am aruncat un blestem asupra nimănui de multă vreme.

— Spiritele tale zgomotoase nu mă sperie, a răspuns Karsa Orlong. „Și ei au tășnit, de când am făcut noi

—
raul. O mie de voci strigând în craniul meu - nu le poți reduce la tăcere?

Oftând, ea și-a înclinat capul pe spate și a închis ochii. Toblakai... vei avea o audiență destul de mare când te ciocnești de săbii cu acest împărat Edur.

— Ce legătură are asta cu spiritul tău, Samar Dev?

— Da, a fost prea obscur, nu-i așa? Atunci voi fi mai precis. Există zei în acest oraș de care ne apropiem. Zei rezidenți.

— Se odihnesc vreodată?

— Ei nu locuiesc în temple. Nici semne deasupra ușilor reședințelor lor, Karsa Orlong. Sunt în oraș, dar puțini știu despre asta. Înțelege, spiritele tipă pentru că nu sunt binevenite și, și mai îngrijorător, dacă vreunul dintre acei zei ar încerca să-i smulgă de la mine, ei bine, nu aș putea face nimic împotriva lor.

— Cu toate acestea, sunt legați și de mine, nu-i așa?

Ea și-a închis gura, s-a uitat la el în întuneric. Coca a bătut în timp ce nava se înălța pe lângă doc. Ea a văzut sclipirea dinților dezgolit, sălbatici, și un fior undură prin ea. — Ce știi tu, acea?" ea a întrebat.

„Este blestemul meu să adun suflete”, a răspuns el. — Ce sunt spiritele, vrăjitoare, dacă nu pur și simplu sufletele puternice? Mă bântuie... eu îi bântuiesc. Lumânările pe care le-am aprins, în farmacia aia a ta, erau în ceară, nu-i așa?

— Eliberat, apoi ținut aproape, da. Le-am adunat... după ce te-am trimis departe.

— Leagă-le în cuțitul ăla de la centură, spuse Karsa. — Spune-mi, le simți pe cele două suflete Toblakai în propria mea armă?

„Da nu. Adică îi simt, dar nu îndrăznesc să mă apropiu.

„De ce?”

— Karsa, sunt prea puternici pentru mine. Sunt ca focul în cristalul acelui silex, prinși de voința ta.

„Nu prins în capcană”, a răspuns el. „Ei locuiesc înăuntru pentru că aleg, pentru că arma îi onorează. Ei sunt însoțitorii mei, Samar Dev. Toblakai se ridică brusc,

cocoșându-se sub tavan. „Dacă un zeu este suficient de prost încât să caute să ne fure spiritele, îl voi ucide”.

Ea îl privi cu ochii pe jumătate închiși. Declarații declarative precum aceea nu erau expresii rare din Karsa Orlong și ea aflase de mult că nu erau laudări goale, oricât de absurdă ar fi sunat afirmația. — N-ar fi înțelept, spuse ea după o clipă.

„Un zeu lipsit de înțelepciune merită ceea ce primește.”

„Nu asta am vrut să spun.”

Karsa se aplecă o clipă pentru a recupera șobolanul mort, apoi se îndreptă spre trapă.

Ea a urmat.

Când a ajuns pe puntea principală, Toblakai se îndreptă spre căpitan. Ea a privit cum el pune șobolanul înmuiat în mâinile Letherilor, apoi s-a întors, spunând: „Ia palanele-Vreau calul meu pe punte și de pe acest blestemat de hulk”. În spatele lui, căpitanul se uită în jos la creatura din mâinile lui, apoi, cu un mârâit, o aruncă peste șină.

Samar Dev s-a gândit la câteva cuvinte rapide cu căpitanul, pentru a împiedica furtuna care urma - o furtună pe care Karsa o declanșase cu nonșalanță de nenumărate ori înainte în această călătorie - apoi a decis că nu merita efortul. Părea că căpitanul a concluzionat cam la fel, în vreme ce un marinăr se grăbea cu o găleată cu apă de mare, în care letherii își vâra mâinile.

Trapa principală a calei de marfă era în curs de îndepărtare, în timp ce alte mâini s-au apucat de asamblarea troliilor.

Karsa se îndreptă spre pasarelă. Se opri, apoi spuse cu voce tare: „Orașul ăsta miroase. Când termin cu împăratul ei, s-ar putea să-l ard din temelii.

Scândurile s-au lăsat și au sărit în timp ce Toblakai a coborât la palier.

Samar Dev se grăbi după el.

Unul dintre cei doi paznici complet blindati începuse deja să se adreseze lui Karsa pe un ton disprețuitor. „-să fii dezarmat ori de câte ori ți se permite să părăsești complexul, permisiunea menționată urmând a fi acordată numai de ofițerul de rang al Watchului. Sarcina noastră imediată este să vă însoțim până la camera dvs., unde mizeria va fi curățată de pe corp și păr...”

N-a mai ajuns, în timp ce Karsa întinse mâna, își închise mâna pe hamul de piele al armelor gardianului și, cu o singură mișcare, aruncă Letherii în aer. La șase sau mai

mulți pași spre stânga, a navigat, ciocnindu-se de trei scrobatori care urmăreau procedurile. Toți patru au căzut.

Exprimând un jurământ, al doilea gardian își trase sabia scurtă.

Pumnul lui Karsa i-a legănat capul pe spate și n-ul s-a prăbușit.

Strigăte răgușite de alarmă, mai mulți soldați Letherii convergând.

Samar Dev se repezi înainte. — Te ia, Toblakai, ai de gând să te războiești cu întregul imperiu?

Privind cu privirea la jumătatea cercului de gardieni care se închidea în jurul lui, Karsa mormăi, apoi își încrucișă brațele. „Dacă veți fi escorta mea”, le-a spus el, „atunci fiți civilizați, sau vă voi rupe pe toți în bucăți”. Apoi se răsuci, trecând pe lângă Samar. — Unde este calul meu? urlă el echipajului încă pe punte. — Unde este Havok! M-am săturat să aștept!

Samar Dev s-a gândit să se întoarcă pe navă, cerând să navigheze afară, înapoi pe râu, înapoi în Marea Draconească, apoi dincolo. Lăsând acest imprevizibil Toblakai lui Letheras și tuturor locuitorilor săi nefericiți.

Din păcate, nici măcar zeii nu merită asta.

Bugg stătea la treizeci de pași de intrarea mare în Moșia Hivanar, cu o mână întinsă, în timp ce se rezema de un perete pentru a se stabili. Într-o grădină pe alee, aflată la mică distanță, găini țipau în zgomot sălbatic și se aruncau în trapele grilajului, panicați de furie. Deasupra capului, graurii încă alergau în masă înainte și înapoi.

Și-a șters mărgelile de sudoare de pe frunte, s-a chinuit să respire adânc.

O reamintire demnă, își spuse el. Totul era doar o chestiune de timp. Ceea ce s-a întins s-ar contracta apoi. Evenimentele s-au prăbușit, forțele s-au apropiat de coliziune și, cu toate acestea, ritmul măsurat părea să rămână neschimbat, un curent sub toate celelalte. Cu toate acestea, știa, chiar și asta încetinește, treptat, de la o vârstă la alta. Moartea este scrisă în naștere - cuvintele unui mare, înțelept. Care era numele ei? Când a trăit? Ah, atât de multe mi-au șoptit din mintea mea, aceste amintiri, ca nisipul între degete. Cu toate acestea, ea putea vedea ceea ce majoritatea nu pot - nici măcar zeii. Moartea și nașterea. Chiar și în opoziție cele două forțe sunt legate, iar a defini una înseamnă a o defini pe cealaltă.

Și acum venise. Cu primul său pas, livrând greutatea istoriei. Acest pământ. Al lui. Două forțe în opoziție, dar

indisolubil legate. Acum simți că ai venit acasă, Icarium? Îmi amintesc de tine, plecând cu pași mari din mare, un refugiat dintr-un tărâm pe care l-ai pustiit. Cu toate acestea, tatăl tău nu te-a așteptat - el plecase, a mers pe gâtul unui Azath. Icarium, era Jaghut, iar printre faghuți niciun tată nu se întinde să-și ia mâna copilului.

Esti bolnav, omule?

Clipind, Bugg s-a uitat peste el și a văzut un servitor de la una dintre moșiile din apropiere, care se întorcea de la piață cu un coș cu alimente echilibrat pe cap. Doar cu durere, dragă muritor. A scuturat din cap.

— Au fost inundațiile, continuă servitorul. — Schimbând lutul.

Da.'

— Scale House a căzut, ai auzit? Chiar în stradă. Bine că era gol, hei? Deși am auzit că a fost un deces, pe stradă. Bărbatul zâmbi brusc. O pisica!' Râzând, și-a reluat călătoria.

Bugg se uită după el; apoi, cu un mormăit, porni spre poartă.

* * *

Așteptă pe terasă, încruntându-se la șanțul surprinzător de adânc pe care echipajul reușise să-l sape în mal, apoi spre exterior, prin nămolurile râului însuși. Susținerea era robustă, iar Bugg putea vedea câteva scurgeri dintre lamelele sigilate. Chiar și așa, doi muncitori se aflau pe pompă, cu spatele dezgolit pătat de sudoare.

Rautos Hivanar a venit alături de el. — Bugg, bine ai venit. Îmi imaginez că vrei să-ți recuperezi echipajul.

— Nu te grăbi, domnule, răspunse Bugg. „Îmi este clar acum că acest proiect al tău este... ambițios. Câtă apă urcă de pe podeaua gropii respective?

„Fără pompare constantă, șanțul s-ar revărsa în puțin sub două clopote”.

— Îți aduc un mesaj de la servitorul tău, Venitt Sathad, care a fost în vizită la ieșirea din oraș. A venit să observe progresul nostru în renovarea hanului pe care l-ai achiziționat recent și a fost lovit de o oarecare revelație

când a văzut mecanismul misterios pe care l-am găsit în interiorul unei anexe. El a mai sugerat că este imperativ să vezi asta singur. De asemenea, a menționat o colecție de artefacte... recuperate din acest șant, da?

Omul mare tăcu o clipă, apoi păru că luase o decizie, căci îi făcu semn lui Bugg să-l urmeze.

Au intrat în moșie, trecând printr-o încăpere alungită, cu obloane în care atârnavă ierburi uscate, pe un coridor și într-o cameră de lucru dominată de o masă mare și felinare cu prismă atașate de brațe cu balamale, astfel încât, dacă se dorește, să poată fi trase aproape sau ridicate. clar când cineva lucra la masă. Pe suprafața de lemn lustruit se aflau vreo duzină de obiecte, atât de metal, cât și de lut ars, dintre care niciunul nu dezvăluia vreo funcție evidentă.

Rautos Hivanar încă tăcut și stând acum lângă el, Bugg a scanat obiectele pentru o clipă lungă, apoi a întins mâna și a luat unul în special. Greu, nemarcat de sămburi sau rugină, îndoit aproape în unghi drept.

— Inginerii tăi, spuse Rautos Hivanar, nu au putut determina niciun scop pentru aceste mecanisme.

Sprâncenele lui Bugg se ridicară la utilizarea de către bărbat a cuvântului „mecanism”. A ridicat obiectul în mâini.

— Am încercat să le adun, a continuat comerciantul, fără niciun rezultat. Nu există puncte evidente de atașare, dar, într-un fel, mi se par a fi o bucată. Poate că un obiect esențial este încă îngropat sub râu, dar nu am găsit nimic de trei zile, cu excepția așchiilor de piatră și cioburi de o roabă - și acestea au fost recuperate într-un nivel de sedimente mult sub aceste artefacte, făcându-mă să cred că le precedează cu secole, dacă nu milenii.'

— Da, mormăi Bugg. 'Eres'al, o pereche împerecheată, pregătește silex pentru unelte, aici, pe malul vastei mlaștini. El a lucrat miezurile, ea a făcut ciocăturile mai detaliate. Au venit aici trei sezoane, apoi ea a murit la naștere, iar el a răătăcit cu un prunc înfometat în brațe până a murit și el. Nu a găsit alții de felul lui, căci fuseseră împrăștiați după incendierea pădurilor mari, incendiile care măturaseră peste câmpie. Aerul era plin de cenușă. A răătăcit, până a murit, la fel și ultimul din linia lui. Se uită fără să vadă la artefact, chiar dacă greutatea lui părea să crească, amenințând să-l tragă de brațe, să-l tragă în genunchi. — Dar Icarium a spus că nu va avea sfârșit, că firul tăiat nu era decât o iluzie - în vocea lui, atunci l-am auzit pe tatăl lui.

O mână s-a închis pe umărul lui și l-a întors. Surprins, a întâlnit ochii ascuțiți și strălucitori ai lui Rautos Hivanar. Bugg se încruntă. — Domnule?

— Tu... esti înclinat să inventezi povești. Sau, poate, ești un înțelept, înzestrat cu o vedere nefirească. Asta aud, bătrâne? Spune-mi, cine a fost acest Icarium? Acesta era numele Eres'alului? Cel care a murit?

— Îmi pare rău, domnule. A ridicat obiectul mai sus. — Acest artefact - vei descoperi că este identic cu obiectul masiv de la han, cu excepția scarei. Cred că asta a vrut să-ți dai seama slujitorul tău - așa cum a făcut el însuși când a privit pentru prima dată edificiul după ce am dărâmat zidurile care îl înconjurau.

— Ești sigur de toate acestea?

'Da.' Bugg făcu un semn către multitudinea de articole de pe masă. — O piesă centrală lipsește, așa cum ați bănuț, domnule. Din păcate, nu o veți găsi, pentru că nu este fizică. Cadrul care îl va ține împreună este unul de energie, nu de materie. Și, a adăugat el, încă pe un ton distras, încă nu a sosit.

A lăsat artefactul înapoi și a plecat din cameră, înapoi pe coridor, prin camera cu rafturi uscate, pe terasă. Fără să-și amintească cei doi muncitori care se opreau să se uite la el în timp ce Rautos Hivanar apărea ca în urmărire - mâinile negustorului erau desfășurate, cu palmele în sus, ca și cum ar fi rugat, deși omul uriaș nu a spus niciun cuvânt, cu gura lucrând în tăcere, ca și cum fusese lovit mut. Privirea lui Bugg către bărbatul mare a fost de moment. A continuat mai departe, de-a lungul pasajului dintre peretele proprietății și peretele compus, până la postenul lateral de lângă poarta din față.

S-a trezit din nou pe stradă, observând doar de la distanță trecătorii în umbra mai răcoroasă a după-amiezii.

Încă trebuie să sosească.

Și totuși, vine.

— Ai grijă pe unde mergi, bătrâne!

— Lasă-l afară, vezi cum plânge? Este dreptul unui bătrân să se întristeze, așa că lasă-l în pace.

„Trebuie să fii orb, prostul neîndemânatic...”

Și aici, cu mult înainte ca acest oraș să se nască, stătea un templu, în care a pășit Icarium - la fel de pierdut ca orice fiu, copilul rupt din fir. Dar Bătrânul Dumnezeu dinăuntru nu i-a putut da nimic. Nimic în afară de ceea ce el însuși se pregătea să facă.

Ti-ai fi putut imagina, K'rul, cum ar lua Icarium ceea ce ai făcut? Să-l ia în sine ca orice copil care caută o mână călăuzitoare? Unde ești, K'rul? Simți revenirea lui? Știi ce caută?

— Neîndemânatic sau nu, este o chestiune de maniere și de respect.

Tunica urâtă a lui Bugg a fost prinsă și a fost târât într-o parte, apoi aruncat de un perete. Se uită la o față zdrobită de sub marginea unei cîrme. Într-o parte, încruntat, un alt gardian.

— Știi cine suntem? întrebă bărbatul care îl ținea în brațe, dezvăluind dinții pătați.

— Bătașii lui Karos Invictad, da. Poliția lui privată, cei care dau cu piciorul în uși la miezul nopții. Cei care iau mame din prunci, tați din fii. Cei care, în gloria neprihănită care vine cu puterea de necontestat, jefuiesc apoi casele celor arestați, ca să nu mai vorbim de violarea fiicelor...

Bugg a fost aruncat a doua oară de perete, cu ceafa zgâriindu-i puternic de cărămida zgâiată.

— Pentru asta, ticălosule, mârâi bărbatul, te vei îneca.

Bugg clipi din ochi de sudoare, apoi, în timp ce cuvintele interlopului pătrundeau, el răsă. 'Îneca? Oh, asta nu are preț. Acum, ia-ți mâinile de pe mine sau îmi pierd cumpătul.

În schimb, bărbatul și-a strâns strângerea pe partea din față a tunicii lui Bugg, în timp ce celălalt a spus: „Ai avut dreptate, Kanorsos, are nevoie de bătaie”.

„Cea mai mare teroare a bătașului”, a spus Bugg, „vine când întâlnește pe cineva mai mare și mai răutăcios...”

— Și tu ești?

Ambii bărbați au răs.

Bugg își răsuci capul, privi în jur. Oamenii treceau în grabă - nu era niciodată înțelept să asistăm la asemenea evenimente, nu atunci când erau implicați ucigașii patriotistilor. — Așa să fie, spuse el pe sub răsufierea. „Domnilor, permiteți-mi să vă prezint pe cineva mai mare și mai răutăcios sau, ca să fiu mai exact, ceva:”.

O clipă mai târziu, Bugg era singur. Și-a ajustat tunică, a aruncat o privire în jur, apoi a pornit din nou spre locuința stăpânului său.

Era inevitabil, știa el, ca cineva să fi asistat la dispariția bruscă a doi bărbați înarmați și îndrăgostiți. Dar nimeni nu a strigat în urma lui, lucru pentru care a fost ușurat,

deoarece nu era înclinat să discute prea multe cu nimeni chiar în acel moment.

Tocmai mi-am pierdut cumpătul? Este posibil, dar atunci, ai fost distras. Perturbată, chiar. Aceste lucruri se întâmplă.

Feather Witch a pierdut puțin timp. De pe corăbiile blestemate și de nenumăratele lor mulțimi nesfârșite de mizerabile, ochii mereu ațintiți asupra ei, expresiile de suspiciune sau dispreț și mirosul de suferință care venea de la sute de prizonieri - Edurul căzut din Sepik, un amestec de sânge și toți, mai rău, în ochii triburilor decât sclavii Letherii; zecile de străini care posedau cunoștințe considerate utile - cel puțin deocamdată; nemiul pescarec; cei patru războinici Shal-Morzinn cu piele de aramă, târâși dintr-o cararacă zdrobită; locuitori ai șapte orașe, provenind din Ehrlitan, insulele Karang, Pur Atrii și alte locuri; marinari Quon care pretindeau că sunt cetățeni ai unui imperiu numit Malaz; locuitorii din Lamatath și Callows...

Printre ei se numărau războinici considerați suficient de demni pentru a fi tratați ca niște provocări. Un topor din ruinele orașului Meckros pe care coborâse flota, un călugăr Cabalhii și o femeie tăcută purtând o mască de porțelan a cărei frunte era marcată cu unsprezece glife arcanе - ea fusese găsită aproape moartă într-un scow bătut de furtună la sud de Callows.

Mai erau și altele, înlănțuite în calele altor nave din alte flote, dar de unde veneau și ce erau erau în mare parte irelevante. Singurul detaliu care ajunsese să o fascineze pe Feather Witch - dintre toate aceste creaturi patetice - era năucitoarea gamă de zei, zeite, spirite și ascendenți pe care îi venerau. Rugăciuni într-o duzină de limbi, voci care se întind în tăceri vaste - toți acești nebuni rătăciți și toate chemările fără răspuns la mântuire.

Fără sfârșit, în acea lume uriașă, haotică, pentru amăgirile celor care credeau că sunt aleși. Unic printre felul lor, se bucură de privirea zeilor care dădeau dracu- de parcă ar fi făcut, atunci când adevărul era, fiecare chip nemuritor, cu toate trăsăturile sale specifice, nu era decât o fațetă a unuia și acela s-ar fi transformat de mult, departe, doar pentru a duce o luptă eternă împotriva ei înșiși. Din ceruri, doar nepăsarea a plouat, ca cenușa, usturând ochii, zgâriind crud gâtul. Nu era nici o întreținere în acel potop orbitor.

Aleasă, acum era o îngâmfare de proporții îngrozitoare. Ori suntem cu toții, ori niciunul dintre noi nu este. Și dacă cel dintâi, atunci ne vom confrunta cu toții cu același judecător, aceeași mână a dreptății - bogații, cei îndatoși, stăpânul, sclavul, ucigașul și victima, violătorul și violatul, noi toți, așa că ne rugăm. greu, toată lumea - dacă asta ajută - și arătați bine la propria ta umbră. Mai probabil, în mintea ei, nimeni nu a fost ales și nu a existat nicio zi a judecății care să aștepte fiecare suflet. Fiecare muritor s-a confruntat cu un sfârșit singular, și asta a fost uitarea.

O, într-adevăr, zeii existau, dar nimănui nu i-a păsat nici măcar de soarta sufletului unui muritor, cu excepția cazului în care puteau apleca acel suflet în fața voinței lor, pentru a servi ca un singur soldat în războaiele lor inutile și autodistructive.

Pentru ea însăși, a trecut de o astfel de gândire. Își găsisese propria libertate, găzduindu-se sub acea ploaie binecuvântată de indiferență. Ea ar face cum voia ea și nici măcar zeii nu o puteau opri. Ar fi zeii înșiși, a jurat ea, cei care vor veni la ea. Implorând, în genunchi, prinși în propriul lor joc.

Se mișca în tăcere, acum, adânc în criptele de sub Palatul Vechi. Am fost un sclav, odată - mulți cred că încă mai sunt, dar uită-te la mine - eu conduc acest tărâm îngropat. Eu singur știu unde locuiesc camerele ascunse, știu ce mă așteaptă în ele. Voi merge pe această cale cea mai sortită și, când va fi timpul potrivit, voi lua tronul.

Tronul uitării.

Uruth s-ar putea bine s-o caute chiar acum, vechiul hlag cu toate aerurile ei, mulțumirea a o mie de secrete imăginate, dar Feather Witch știa toate acele secrete. Nu era de ce să se teamă de Uruth Sengar - ea fusese uzurpată de evenimente. De fiul ei cel mic, de ceilalți fii care apoi l-au trădat pe Rhulad. Prin cucerirea în sine. Societatea femeilor Edur era acum împrăștiată, sfâșiată; s-au dus acolo unde le-au fost trimiși soții; s-au înconjurat în Letherii sclavi, cârbători și Datori. Încetaseră să le mai pese. În orice caz, Feather Witch se săturase de toate astea. Era încă o dată în Letheras și ca nebunul ăla Udinaas, fugea de robia ei; și aici, în catacombele Palatului Vechi, nimeni n-ar fi găsit-o.

Vechile încăperi de depozitare erau deja bine aprovizionate, echipate câte o bucată pe rând în zilele dinaintea lungii călătorii peste oceane. Avea apă dulce, vin și bere, pește uscat și carne de vită, ulcioare de lut cu

fructe conservate. Lenjerie de pat, haine de rezervă și peste o sută de suluri furate din Biblioteca Imperială. Istoriile Nerek, Tarthenal, Fent și o multime de popoare și mai obscure pe care letherii le devoraseră în ultimele șapte sau opt secole - Bratha, Katter, Dresh și Shake.

Și aici, sub Palatul Vechi, Feather Witch descoperise camere căptușite cu rafturi pe care stăteau mii de suluri mulate, tăblițe de lut prăbușite și cărți legate de viermi. Dintre cei pe care i-a examinat, scenariul decolorat din cele mai multe dintre ele era scris într-un stil arcan al Letherii, care se dovedea greu de descifrat, dar ea învăța, deși încet. O mână de volume vechi, totuși, au fost scrise într-o limbă pe care nu o mai văzuse până atunci.

Primul Imperiu, de unde provine această colonie cu toate acele secole în urmă, părea a fi un loc complicat, cămin al nenumărate popoare, fiecare cu propriile limbi și zei. Cu toate pretențiile imperiale de a fi nașterea civilizației umane, Feather Witch îi era clar că nicio astfel de afirmație nu putea fi luată în serios. Poate că Primul Imperiu a marcat națiunea inițială formată din mai mult de un singur oraș, născut probabil din cucerire, un oraș-stat după altul înghițit de întemeietorii dezlanțuiți. Cu toate acestea, chiar și atunci, fabuloasele șapte orașe erau un imperiu mărginit de triburi și popoare independente și au existat războaie și apoi tratate. Unele erau stricate, majoritatea nu.

Ambițiile imperiale fuseseră împiedicate, iar acest fapt a declanșat epoca colonizării pe țări îndepărtate.

Primul Imperiu întâlnește dușmani care nu voiau să îndoiaie un genunchi. Acesta a fost, pentru Feather Witch, cel mai important adevăr dintre toate, unul care fusese convenabil și deliberat uitat. Dobândise putere din asta, dar astfel de detalii nu erau decât o confirmare a descoperirilor pe care le făcuse deja în vasta lume de dincolo. Au avut loc ciocniri, navigatori înverșunați care au făcut excepție la invadarea apelor de o flotă străină. Corăbiile Letherii și Edur se prăbușiseră, figuri printre valurile pline de floti, brațele ridicate în rugăciune fără speranță - vârtejul și vârtejul rechinilor, dhenrabii și alți prădători misterioși ai tipetelor adânci, tipete jalnice, ele încă răsunau în capul ei, zvârcolind. În adâncul stomacului ei. Repulsie și bucurie ambele.

Furtunile care bătuseră flota, în special la vest de Marea Draconească, dezvăluiseră adevărata imensitate a puterii naturale, zdrobirile ei volubile care înghițiseră

corăbii întregi - era încântare să fiu atât de umilit, venind asupra ei cu greutatea revelației. Imperiul Lether era un ticălos asemănător lui Uruth Sengar, avea un aer de măreție atunci când nu era decât o încăpățână jalnică de muritori înghesuiți.

Nu ar regreta că l-a distrus.

Îngrămădită acum în camera ei preferată, cu tavanul deasupra capului o cupolă crăpată, cu picturile în ipsos ascunse de pete și mucegai, Feather Witch se așază cu picioarele încrucișate și scoase o pungă mică de piele. Înăuntru, posesiunea ei cea mai de preț. Îi simțea lungimea modestă prin pielea subțire, protuberante, capătul ușor zdrențuit și, opus, bucla unei unghii care continuase să crească. Voia să-l scoată afară, să-i atingă din nou pielea lustruită...

— Fatiță proastă.

Sâsâind, Feather Witch tresări înapoi din prag. O siluetă răsucită, malformată ocupa pragul - nu o mai văzuse de mult, aproape că uitase...

— Hannan Mosag. nu iti raspund. Și dacă mă crezi slab...

— O, nu, suieră Regele Vrăjitor, nu asta. Mi-am ales cuvântul cu grijă când am spus „prost”. Știu că ai pătruns adânc în magia ta Letherii. Ai trecut cu mult dincolo de a turna plăcile acelea vechi și ciobite de demult, nu-i așa? Nici măcar Uruth nu are nicio bănuială despre Cedance-ul tău - ai făcut bine că ți-ai deghizat învățarea. Totuși, cu toate acestea, ești încă un prost, visând la tot ce ai putea realiza - când, în adevăr, ești singur.

'Ce vrei? Dacă împăratul ar afla că te furișezi aici jos...

„Nu va învăța nimic. Tu și cu mine, Letherii, putem lucra împreună. Putem distruge acea urâciune...

— Cu încă un altul în locul lui - tu.

— Chiar crezi că aș fi lăsat să ajungă la asta? Rhulad este nebun, la fel ca și zeul care îl controlează. Trebuie să fie eliminate.

— Îți știi foamea, Hannan Mosag...

'Nu veți!' se răsti Edur, un fior luându-l. Se apropie mai mult în cameră, apoi ridică o mână stricat. — Privește cu atenție la mine, femeie. Vezi ce face vrăjitoria celui înlănțuit cârnii-o, acum suntem legați de puterea haosului, de gustul lui, de aroma lui seducătoare. Nu ar fi trebuit niciodată să ajungă la asta...

— Așa că tot spui, a întrerupt ea cu un rânjel. — Și cum ar fi arătat marele imperiu al lui Hannan Mosag? O ploaie de flori pe fiecare stradă, fiecare cetățean eliberat de datorii, cu benignul Tiste Edur care supraveghează totul? Ea se aplecă înainte. — Ai uitat că m-am născut printre oamenii tăi, chiar în tribul tău, Regele Vrăjitor. Îmi amintesc că mi-am fost foame în timpul războaielor de unificare. Îmi amintesc de cruzimea pe care ne-ai îngrămădit asupra noastră, sclavii - când am îmbătrânit prea mult, ne-ai folosit ca momeală pentru crabii beskra - i-ai aruncat pe cei vechi într-o cușcă și i-ai aruncat peste partea laterală a knarri-ului tău. O, da, înecul a fost o milă, dar cei care nu-ți plăceau le-ai ținut capetele deasupra liniei mării, i-ai lăsat pe crabi să-i devoreze de vii și ai râs de țipete. Eram mușchi și când acel mușchi era consumat, eram carne.

— Și este mai bine îndatorarea...

— Nu, pentru că aceasta este o ciumă care se răspândește la fiecare membru al familiei, la fiecare generație.

Hannan Mosag clătină din capul deformat. — Nu aș fi cedat în fața celui Înlanțuit. El credea că mă folosește, dar eu îl foloseam. Feather Witch, nu ar fi fost niciun război. Nicio cucerire. Triburile s-au alăturat ca unul singur - eu m-am asigurat de asta. Prosperitatea și libertatea de frică ne așteptau, iar în acea lume viața sclavilor s-ar fi schimbat. Poate că, într-adevăr, viețile lui Letherii printre Tiste Edur s-ar fi dovedit o momeală pentru Datorii din ținuturile din sud, suficientă pentru a spulbera coloana vertebrală a acestui imperiu, căci noi am fi oferit libertatea.'

Ea se întoarce, ascunzând cu dibăcie geanta mică de piele. — Ce rost are asta, Hannan Mosag?

— Vrei să-l dobori pe Rhulad...

— Vă voi doborî pe toți.

— Dar trebuie să înceapă cu Rhulad - poți vedea asta. Dacă nu este distrus și acea sabie cu el, nu poți obține nimic.

— Dacă ai fi putut să-l ucizi, Regele Vrăjitor, ai fi făcut-o cu mult timp în urmă.

— Oh, dar îl voi omorî.

Ea s-a uitat la el. 'Cum?'

— De ce, cu propria lui familie.

Feather Witch a tăcut pentru o duzină de bătăi ale inimii. — Spuma lui se ghemuiește de frică. Mama lui nu-i

poate privi ochii. Binadas și Trull sunt morți, iar Frica a fugit.

— Binadas? Respirația şuieră încet de la Hannan Mosag.

Nu stiam asta.'

„Tomad a visat la moartea fiului său, iar Hanradi Khalag și-a căutat sufletul - și a eșuat”.

Regele Vrăjitor o privi cu ochi cu glugă. — Și K'risnan al meu a încercat același lucru cu Trull Sengar?

— Nu, de ce ar face-o? Rhulad însuși l-a ucis pe Trull.

L-a înălțuit în Nascent. Dacă a fost menit să fie secret, a eșuat. Am auzit, noi, sclavii, auzim totul...

— Da, ai și de aceea ne putem ajuta unul pe celălalt. Feather Witch, îți dorești să vezi acest imperiu blestemat prăbușind, la fel și eu. Și când se întâmplă asta, știi asta: intenționez să-mi iau Edur acasă. Înapoi în ținuturile noastre de nord. Dacă sudul este în flăcări, asta nu mă interesează - le las pe Letherii în seama Letherii, pentru nicio rețetă mai sigură de distrugere nu are nevoie niciunul dintre noi. Am știut asta de la bun început. Lether nu se poate susține singur. Pofta de mâncare este o dependență, iar acel apetit depășește resursele de care are nevoie pentru a supraviețui. Oamenii tăi trecuseră deja acel prag, deși nu știau asta. Era visul meu, Feather Witch, să ridic un zid de putere și să asigur astfel imunitatea Tiste Edur. Spune-mi, ce știi despre războiul iminent din est?

— Ce război?

Hannan Mosag a zâmbit. — Începe dezlegarea. Să prindem fiecare câte un fir, tu la un capăt, eu la celălalt. În spatele tău, sclavii. În spatele meu, toți K'risnan.'

— Trull Sengar trăiește?

„Frica Sengar este cea care caută mijloacele de a-l distruge pe Rhulad. Și vreau să spun ca el să-l găsească. Decide acum, Feather Witch. Suntem în ligă?

Ea și-a permis un mic zâmbet. — Hannan Mosag, când vine momentul obliterării... ar fi bine să te târăști repede.

— Nu vreau să-i văd.

Cu aceste cuvinte, împăratul s-a răsucit pe tron, cu picioarele întinse, și părea să se concentreze asupra peretelui din stânga lui. Sabia din mâna dreaptă, cu vârful sprijinit pe estradă, tremura.

Stând într-un alcov într-o parte, Nisall a vrut să se grăbească înainte, întinzând mâna spre asediatul și înspăimântat Edur.

Dar Triban Gnol stătea cu fața la tron. Acest public îi aparținea lui și numai lui; nici cancelarul nu ar accepta nicio întrerupere din partea ei. El detesta în mod clar prezența ei, dar Rhulad insistase asupra acestui detaliu - singură victorie a lui Nisall de până acum.

— Înălțime, sunt de acord cu tine. Tatăl tău, din păcate, a insistat să-ți transmit dorințele lui. Își va saluta cel mai prețuit fiu. În plus, aduce vești îngrozitoare...

— Tipul lui preferat, mormăi Rhulad, cu ochii pâlpâind de parcă ar fi căutat o evadare din cameră. 'Prețuit? Cuvântul lui? Nu, am crezut că nu. Ceea ce prețuiește el este puterea mea - o vrea pentru el însuși. El și Binadas...

— Iartă-mi întreruperea, Alteță, spuse Triban Gnol, plecând capul. — Sunt vești despre Binadas.

Împăratul tresări. Linse buzele uscate. 'Ce s-a întâmplat?'

„Acum se știe”, a răspuns cancelarul, „că Binadas a fost ucis. El comanda o secțiune a flotei. A avut loc o luptă cu un inamic necunoscut. A fost schimbată vrăjitorie teribilă, iar rămășițele ambelor flote au fost cufundate în Nascent, acolo pentru a-și finaliza lupta în acel tărâm inundat. Totuși, toate acestea au fost un preludiu. După ce navele inamice rămase au fugit, un demon a venit pe nava lui Binadas. Atât de ferocitatea ei a fost încât toți Édur au fost macelariti. Binadas însuși a fost prins de scaunul său de o suliță aruncată de acel demon.

— Cum, mormăi Rhulad, de unde se cunosc toate astea?

— Tatăl tău... a visat. În acel vis, s-a trezit un martor tăcut, fantomatic, atras acolo ca de capriciul unui zeu răuvoitor.

— Dar demonul ăla? Îi mai bântuie pe Nascent? Îl voi vâna, îl voi distruge. Da, trebuie să existe răzbunare. Era fratele meu. L-am trimis, fratele meu, l-am trimis. Toți mor după cuvântul meu. Toate, și asta îmi va spune tatăl meu - oh, cât de flămând de acel moment, dar nu va avea! Demonul, da, demonul care-mi urmărește rudele... Difuzarea lui febrilă se prelinge și chipul lui Rhulad era atât de devastat, încât Nisall trebuia să se uite în altă parte, ca să nu țipe.

— Înălțime, spuse cancelarul cu o voce liniștită.

Nisall se înțepeni - pentru asta lucra Triban Gnol - tot ce venise înainte era pentru acest moment precis.

— Înălțime, demonul a fost eliberat. Este aici, împărat.

Rhulad părea să se strângă înapoi în sine. N-a spus nimic, deși i-a funcționat gura.

— Un provocator, continuă Triban Gnol. „Sânge tartenal, dar mai pur, susține Hanradi Khalag, decât orice Tarthenal de pe acest continent. Tomad l-a cunoscut pentru ceea ce era în momentul în care uriașul războinic a făcut primul pas în pădurea de sânge Edur. L-am cunoscut, dar nu l-am putut înfrunta, pentru că sufletul lui Binadas se află în umbra Tarthenalului, alături de alte o mie de victime căzute. Ei strigă, unul și toți, atât pentru libertate, cât și pentru răzbunare. Alteță, adevărul trebuie să vă fie clar acum. Dumnezeuul tău l-a eliberat. Pentru tine, ca să-l ucizi, ca să răzbuni moartea fratelui tău.

— Da, șopti Rhulad. „El râde-oh, ce râde. Binadas, ești aproape? Aproape de mine acum? Tânjiți după libertate? Ei bine, dacă nu o pot avea, de ce ar trebui să-l am? Nu, nu e nicio grabă acum, nu-i așa? Ai vrut acest tron și acum înveți cum se simte - doar un indiciu, da, din tot ce mă bântuie.

— Înălțime, murmură cancelarul, nu sunteți dornic să-l răzbuni pe Binadas? Tomad-'

Tomad!' Rhulad s-a zguduit pe tron, s-a uitat cu privirea la Triban Gnol, care s-a legănat vizibil înapoi. „A văzut demonul ucigându-l pe Binadas și acum crede că mie îmi va face același lucru! Asta e dorința de răzbunare la lucru aici, prostule cu pielea de pește! Tomad vrea să mor pentru că l-am ucis pe Binadas! Și Trull! I-am ucis copiii! Dar al cui sânge îmi arde în vene? A caror? Unde este Hanradi? Oh, stiu de ce nu va fi găsit în camera exterioară - se duce la Hannan Mosag! Ei se cufundă în întuneric și șoptesc trădare - Am trecut de răbdarea cu ei!

Triban Gnol își întinse mâinile. — Înălțime, am vrut să vă vorbesc despre asta, dar altă dată...

'Din ce? Afară cu asta!

— O anchetă umilă din partea supraveghețorului Karos Invictad, Alteță. Cu tot respectul, vă asigur, vă cere voința în privința chestiunilor de trădare - nu printre Letherii, bineînțeles, căci el are acest bun în mână - ci printre Tiste Edur însșiși...

Gâfâitul lui Nisall răsună în camera brusc tăcută. S-a uitat spre locul unde erau staționați gardienii Edur și i-a văzut nemișcați ca niște statui.

Rhulad părea gata să plângă. — Trădare printre Edur? Edur al meu? Nu, asta nu poate fi... are dovezi?

O ridicare slabă din umeri. — Înălțime, mă îndoiesc că s-ar fi aventurat la această anchetă dacă nu s-ar fi

împiedicat din neatenție de niște... informații sensibile.

'Pleacă de aici. Ieși. Ieși!'

Triban Gnol se înclină, apoi se dădu înapoi din cameră. Poate că mersese prea departe, dar sămânța fusese sădită. În majoritatea solului fertil.

De îndată ce ușile exterioare se închiseră, Nisall păși din alcov. Rhulad îi făcu semn mai aproape.

„Iubirea mea”, a șoptit el cu vocea unui copil, „ce să fac? Demonul... ei l-au adus aici.

— Nu poți fi învins, împărat.

Și ca să-l distrug, de câte ori trebuie să mor? Nu, nu sunt pregătit. Binadas era un vrăjitor puternic, rival cu însuși Regele Vrăjitor. Fratele meu...

— S-ar putea, se aventură Nisall, că cancelarul să fi greșit în detalii. Este posibil ca visul lui Tomad să fi fost o trimitere înșelătoare - există mulți zei și spirite acolo care îl văd pe Dumnezeuul Infirm drept un dușman.

'Nu mai. Sunt blestemat în confuzie; Nu înțeleg nimic din toate astea. Ce se întâmplă, Nisall?

— Ambițiile de palat, iubiri. Revenirea flotelor a stârnit lucrurile.

„Propriul meu Edur... complotând trădarea...”

Ea întinse mâna și puse o mână pe umărul lui stâng. Cea mai ușoară dintre atingeri, de moment, apoi retrasă încă o dată. Îndrăznesc? „Karos Invictad este poate cel mai ambițios dintre toți. El se bucură de domnia sa de teroare printre Letherii și o va extinde pentru a include Tiste Edur. Înălțime, eu sunt Letherii-Cunosc oameni ca Vegheatorul, știu ce îi mânează, ce le hrănește sufletele malefice. El tânjește după control, pentru că inima îi frământă de frică de tot ceea ce este în afara controlului său - de haosul însuși. În lumea lui, el este atacat din toate părțile. Alteță, lumea ideală a lui Karos Invictad este una înconjurată de o mare de cadavre, fiecare necunoscut și necunoscut ștears. Și chiar și atunci, nu va găsi pace.

— Poate că ar trebui să mă înfrunte în arenă, spuse Rhulad, cu un zâmbet brutal. — Față în față cu un copil al haosului, da? Dar nu, am nevoie de el să-și vâneze Letherii. Trădătorii.

„Și acestor Letherii li se va acorda dominația și asupra Tiste Edur?”

— Trădarea este incoloră, spuse Rhulad, trecându-se neliniștit pe tron încă o dată. — Curge nevăzut, indiferent de nuanța sângelui. Nu m-am hotărât în privința asta.

Trebuie să mă gândesc, să înțeleg. Poate că ar trebui să-l chem încă o dată pe cancelar.

— Înălțime, ați numit odată un Edur care să-i supravegheze pe patrioți. Îți amintesti?

'Bineînțeles că da. Mă crezi un idiot, femeie?

— Poate că Bruthen Trana...

— Da, acesta este el. Nu mi-a raportat nici o dată. A făcut cum i-am poruncit? De unde știi?

— Așadar, chemați-l, Alteță.

'De ce se ascundă de mine? Dacă nu conspiră cu ceilalți trădători.

— Înălțime, știu cu adevărat că îți caută audiență aproape zilnic.

'Tu?' Rhulad aruncă o privire spre ea, cu ochii îngustați. 'Cum?'

— Bruthen Trana m-a căutat, rugându-mă să vă vorbesc în numele lui. Cancelarul îi refuză o audiență cu tine...

Triban Gnol nu poate nega astfel de lucruri! El este un Letherii! Unde sunt Edur al meu? De ce nu-i văd niciodată? Și acum Tomad s-a întors și Hanradi Khalag! Niciunul dintre ei nu va vorbi cu mine!

— Înălțime, Tomad așteaptă în camera exterioară...

— Știa că îl voi nega. Mă încurci, curvă. Nu am nevoie de tine, nu am nevoie de nimeni! Am nevoie doar de timp. A gandi. Asta e tot. Toți le este frică de mine și, pe bună dreptate, oh, da. Trădătorii sunt mereu înspăimântați, iar când planurile lor sunt descoperite, oh, cât pledează pentru viața lor! Poate ar trebui să omor pe toată lumea - o mare de cadavre, atunci ar fi pace. Și asta este tot ce vreau. Pace. Spune-mi, oamenii sunt fericiți, Nisall?

Ea și-a plecat capul. — Nu știu, Alteță.

'Tu ești? Ești fericit cu mine?'

— Nu simt decât dragoste pentru tine, împărat. Inima mea este a ta.'

— Fără îndoială, aceleași cuvinte pe care le-ai spus lui Diskanar. Și toți ceilalți bărbați cu care te-ai culcat. Pune-le sclavilor tăi să facă o baie - puțin a sudoare, femeie. Atunci așteaptă-mă sub mătase. A ridicat vocea. — Sună-l pe cancelar! Dorim să vorbim cu el imediat! Du-te, Nisall, mă îmbolnăvește puturosul tău de Letherii.

În timp ce se dădea înapoi, Rhulad ridică mâna liberă. „Dragul meu, mătăsurile aurii, ești ca o perla printre acestea. Cea mai dulce perla...'

Bruthen Trana a așteptat pe coridor până când Tomad Sengar, căruia i-a fost refuzat audiența împăratului, a

părăsit Camera cetățenilor. Pășind în calea bătrânului, s-a înclinat și a spus: „Te salut, Tomad Sengar”.

Distras, bătrânul Tiste Edur se încruntă la el. — Den-Ratha. Ce vrei de la mine?

— Un cuvânt sau două, nu mai mult de atât. Eu sunt Bruthen Trana...

— Unul dintre sicofanții lui Rhulad.

— Vai, nu. Am fost numit la începutul regimului să supraveghez organizația de securitate Letherii cunoscută sub numele de Patrioțiști. Ca parte a responsabilităților mele, trebuia să mă raportez personal la Împărat în fiecare săptămână. Deocamdată, nu i-am adresat o dată. Cancelarul sa interpus și mă îndepărtează de fiecare dată.

— Fiul meu cel mic alăptează pițigoiul lui Gnol, spuse Tomad Sengar cu o voce joasă și amară.

„Convingerea mea”, a spus Bruthen Trana, „că împăratul însuși nu este pe deplin conștient de amploarea barierelor pe care cancelarul și agenții săi le-au ridicat în jurul lui, bătrâne Sengar. Deși am căutat să le pătrund, am eșuat până acum.

— Atunci de ce să te întorci la mine, Den-Ratha? Sunt și mai puțin capabil să ajung la fiul meu.

— Tiste Edur sunt cei care sunt izolați de împăratul lor, spuse Bruthen. — Nu doar tu și cu mine. Noi toți.

„Hannan Mosag-”

— Este insultat, pentru că este bine înțeles că Regele Vrăjitor este responsabil pentru toate acestea. Ambiția lui, pactul lui cu un zeu rău. A căutat sabia pentru el, nu-i așa?

— Atunci Rhulad este cu adevărat singur?

Bruthen Trana a dat din cap, apoi a adăugat: „Există o posibilitate... există o singură persoană. Femeia Letherii care este prima lui concubină-”

— Un Letherii? mârâi Tomad. — Trebuie să fii supărat. Ea este un agent pentru Gnol, un spion. L-a corupt pe Rhulad - cum altfel ar putea rămâne ca Prima Concubină? Fiul meu nu ar fi luat-o niciodată, dacă nu ar fi avut vreo stăpânire nefastă asupra lui. Mârâitul răsuci trăsăturile bătrânului. — Ești folosit, războinică. Tu și cu mine nu vom mai vorbi.

Tomad Sengar îl împinse într-o parte și merse pe coridor. Bruthen Trana se întoarse să-l privească plecând.

Trasând o cârpă de mătase purpurie, Karos Invictad s-a întins la sudoare de pe fruntea lui, cu ochii atinți asupra ciudatei insecte cu două capete, care se învârtea pe loc, rotund și rotund și rotund în cușca ei. — Nici un singur

aranjament de plăci nu va opri această creatură confuză, fără creier. Încep să cred că este o păcăleală.

„Dacă aş fi fost eu, domnule”, a spus Tanal Yathvanar, „aş fi zdrobit toată maşina sub călcâi cu mult timp în urmă. Într-adevăr, trebuie să fie o păcăleală – dovada este că încă nu ai învins-o.

Privirea supraveghetorului se ridică, îl privi pe Tanal. „Nu ştiu care este mai dezgustător, recunoscând înfrângerea unei insecte sau încercările tale jalnice de linguşire”. Puse cârpa pe masă şi se lăsă pe spate. „Căutarea studiată de soluţii necesită răbdare şi, mai mult, un anumit nivel de intelect. Acesta este motivul pentru care nu vei realiza niciodată mai mult decât ai făcut, Tanal Yathvanar. Te clătineşti chiar la marginea competenţei tale – ah, nu este nevoie ca sângele să-ţi curgă atât de mult la faţă, ceea ce eşti ceea ce mi se pare atât de util. Mai mult, arăţi o înţelepciune neobisnuită în a-ţi reţine ambiţia, astfel încât să nu faci nici un efort să încerci ceea ce este peste capacitatea ta. Acesta este un talent rar. Acum, ce ai să-mi raportezi în această după-amiază frumoasă?

— Maestre, am ajuns foarte aproape să vedem eforturile noastre extinse pentru a include Tiste Edur.

Sprâncenele lui Karos Invictad se ridicară. — Triban Gnol a vorbit cu împăratul?

„El are. Bineînţeles, Împăratul a fost zguduit de notiunea de trădători în rândul Edur. Atât de mult încât i-a ordonat Cancelarului să iasă din sala tronului. Pentru o vreme.” Tanal Yathvanar zâmbi. — Un sfert de clopot, se pare. Subiectul nu a mai fost abordat în acea zi, dar este clar că suspiciunile lui Rhulad faţă de colegul său Edur au crescut.

„Foarte bine. Atunci nu va dura mult. Supraveghetorul se aplecă din nou înainte, încruntându-se la cutia puzzle-ului. „Este important ca toate obstacolele să fie îndepărtate. Singurele cuvinte pe care împăratul ar trebui să le audă ar trebui să vină de la cancelar. Tanal, pregăteşte un dosar despre prima concubină. A ridicat din nou privirea. — Înţelegi, nu-i aşa, că şansa ta de a-l elibera pe acel savant pe care l-ai înlăntuit mult mai jos a trecut? Acum nu mai este de ales decât să dispară.

Incapabil să vorbească, Tanal Yathvanar dădu pur şi simplu din cap.

— Remarc acest lucru – şi cu o oarecare urgenţă – pentru că, fără îndoială, te-ai saturat de ea în orice caz şi, dacă nu, ar fi trebuit să fi făcut-o. Am încredere că sunt

înțeles. Nu ți-ar plăcea să o înlocuiești cu Prima Concubină? Karos a zâmbit.

Tanal linse buzele uscate. — Un astfel de dosar va fi dificil, maestru...

— Nu fi prost. Lucrați cu agenții cancelarului. Nu ne interesează aici reportajele factice. Inventează ce avem nevoie pentru a o incrimina. Nu ar trebui să fie dificil. Errant știe, am avut suficientă practică.

— Chiar și așa, iartă-mă, domnule, dar ea este singura iubită a împăratului.

— Nu înțelegi deloc, nu? Ea nu este prima dragoste a lui Rhulad. Nu, acea femeie, o Edur, s-a sinucis - oh, indiferent de versiunea oficială, am relatări ale martorilor acelui eveniment tragic. Ea purta copilul Împăratului. Astfel, în toate privințele imaginabile, ea l-a trădat. Tanal, pentru Rhulad ploile tocmai au trecut și, în timp ce lutul se simte ferm sub picioare, este într-adevăr subțire ca papyrusul. La prima apariție a suspiciunii, Rhulad își va pierde mințile din cauza furiei - vom avea norocul să smulgem femeia din ghearele lui. În consecință, arestarea trebuie să aibă efect la palat, în privat, când Prima Concubină este singură. Atunci trebuie adusă aici imediat.

— Nu crezi că împăratul va cere întoarcerea ei?

— Desigur, cancelarul o va sfătui. Te rog, Tanal Yathvanar, lasa detaliile subtile ale naturii umane și Edur celor dintre noi care le înțelegem pe deplin. Vei avea femeia, nu te teme. Pentru a face cu ce vrei - odată ce avem mărturisirea ei, adică. Însângerați și învinețiți, nu așa le preferați? Acum, lasă-mă. eu

cred că am ajuns la o soluție la acest instrument.

* * *

Tanal Yathvanar a stat în fața ușii închise o vreme, luptându-se să-și încetinească inima, mintea năvălindu-i. Uciderea lui Janath Anar? Să o faci să dispară ca toți ceilalți? Îngrășați crabii de pe fundul râului? Oh, Errant, nu știu... dacă... nu știu...

Din spatele ușii biroului se auzi un mârâit de frustrare.

Destul de ciudat, sunetul l-a încântat. Da, intelectul tu, te învinge din nou. Coșmarul cu două capete în miniatură.

Pentru toate gândurile tale înalte despre propriul tău geniu, acest puzzle te încurcă. Poate, supraveghetor, lumea nu este așa cum ați avea-o, nu atât de clară, nu atât de perfect concepută pentru a-ți primi dominația.

Se forță să înainteze, pe hol. Nu, nu l-ar uide pe Janath Anar. El o iubea. Karos Invictad se iubea doar pe sine – așa fusese întotdeauna, bănuia Tanal, și asta nu avea să se schimbe. Supraveghetorul nu a înțeles nimic despre natura umană, indiferent de cât de s-ar putea amăgi. Într-adevăr, Karos se dăduse pe sine în acea poruncă neglijentă de a o uide. Da, supraveghetor, aceasta este revelația mea. Sunt mai deștept decât tine. Sunt superior în toate aspectele care contează cu adevărat. Tu și puterea ta, totul este o compensație pentru ceea ce nu înțelegi despre lume, pentru vidul din sufletul tău, în care aparține compasiunea. Compasiunea și dragostea pe care cineva o poate simți pentru o altă persoană.

El i-ar spune, acum. Avea să mărturisească profunzimea sentimentelor sale, apoi o dezlănțuia și ei vor fugi. Din Letheras. Dincolo de îndemâna patrioștilor. Împreună, își vor face viața din nou.

Coborî în grabă scările umede și uzate, dincolo de vederea tuturor acum, în propria lui lume privată. Acolo unde dragostea lui îl aștepta.

Supraveghetorul nu putea ajunge peste tot – așa cum era pe cale să demonstreze Tanal.

Prin întuneric, totul atât de familiar acum că nu mai avea nevoie de un felinar. Unde a condus el, nu Karos Invictad, nu, nu aici. Acesta a fost motivul pentru care Supraveghetorul l-a atacat din nou și din nou, cu aceeași armă, amenințarea implicită de expunere, de defăimare a bunului nume al lui Tanal Yathvanar. Dar toate aceste crime i-au aparținut lui Karos Invictad. Imaginați-vă contra-acuzațiile pe care Tanal le-ar putea aduce împotriva lui, dacă avea nevoie – avea copii ale înregistrărilor; știa unde era îngropat fiecare secret. Conturile despre averea plină de sânge pe care supraveghetorul o adunase din moștile victimelor sale – Tanal știa unde erau păstrate acele evidente. Și cât despre cadăvrele celor care dispăruseră...

Ajunând la ușa cu gratii de la camera de tortură, trase în jos felinarul pe care-l lăsase pe un pervaz și, după câteva eforturi, aprinse fitilul. A ridicat bara grea și a împins ușa grea cu o mână.

— Te întorci atât de curând? Vocea era un croaiat crud.

Tanal intră în cameră. — Te-ai greșit din nou. Nu contează, asta e ultima dată, Janath Anar.

— Atunci vino să mă omori. Așa să fie. Ar fi trebuit să faci asta cu mult timp în urmă. Aștept cu nerăbdare să părăsesc această carne ruptă. Nu poți înlănțui o fantomă. Și așa, odată cu moartea mea, vei deveni prizonier. Tu vei fi cel care este chinuit. Cât timp vei trăi, și sper că va fi mult, o să-ți șoptesc la ureche... Ea a izbucnit într-un acces de tuse.

Se apropie, simțindu-se golit înăuntru, fiecare hotărâre a lui dezbrăcată de vehemența cuvintelor ei.

Manelele păreau să plângă sânge - ea se luptase din nou cu lanțurile ei. Visând să mă bântuiască, să mă distrugă. Cum este ea diferită? Cum m-aș fi putut aștepta ca ea să fie diferită? — Uită-te la tine, spuse el cu voce joasă. — Nici măcar uman nu-ți mai pasă de aspectul tău, de cum vrei să te văd când vin aici?

— Ai dreptate, spuse ea cu o voce zgomotoasă, ar fi trebuit să aștept până ajungi, până te-ai apropiat. Apoi anulat peste tine. Îmi pare rau. Mi-e teamă că intestinele mele sunt în stare proastă în acest moment - mușchii slăbesc, inevitabil.

„Nu mă vei bântui, femeie, sufletul tău este prea inutil...”

Abisul o va mătura, sunt sigur. În plus, încă nu te voi omori mult timp...

— Nu cred că mai depinde de tine, Tanal Yathvanar.

— Totul depinde de mine! a țipat el. 'Totul!'

El s-a apropiat de ea și a început să-i dezbrace brațele, apoi picioarele. Și-a pierdut cunoștința înainte ca el să-și elibereze cea de-a doua încheietură și a alunecat într-o grămadă care aproape i-a spart ambele picioare înainte ca el să reușească să-și îndepărteze gleznelor lovite și rupte.

Ea nu cântărea aproape nimic, iar el a putut să se miște repede, în sus vreo douăzeci de scări, până a ajuns la un pasaj lateral. Podeaua pietruită și mohorâtă de sub picioare a coborât treptat în jos, în timp ce el se zguduia, femeia peste un umăr, lanterna legănând din mână lui liberă. Șobolanii au fugit din calea lui, spre părțile laterale unde jgheaburi adânci și înguste fuseseră tăiate de un flux aproape constant de scurgere.

În cele din urmă, picurarea de apă întunecată din tavanul curbat deasupra capului a devenit o adevărată ploaie. Picăturile l-au reînviat pe Janath pentru o clipă,

suficient pentru ca ea să geme, apoi să tușească timp de o jumătate de duzină de pași – el a fost recunoscător când a leșinat din nou și ghearele slabe de pe spatele lui încetă.

Și acum a venit duhoarea. A dispărut? Oh, nu, sunt aici. Toti. Toate cele pe care lui Karos Invictad nu i-au plăcut, nu aveau nevoie, le-a vrut să fie îndepărtate.

În prima dintre camerele uriașe cu cupolă, cu pasarela de piatră înconjurând o fântână adâncă, în care crabii cu coajă albă se cățarau printre oase. Această fântână era în întregime umplută, ceea ce a forțat să se deschidă o alta, apoi alta și alta – erau atât de mulți, aici jos, sub râu.

Ajungând la ultima dintre camere, Tanal a pus-o jos, unde i-a legat unul dintre picioare de perete. De fiecare parte a ei, avea companie, deși niciuna dintre victime nu era în viață. El se dădu înapoi în timp ce ea se mai agita încă o dată.

— Acesta este temporar, spuse el. „Nu te vei alătura prietenilor tăi de lângă tine. Când mă întorc - și nu va dura mult -

te voi muta din nou. La o celulă nouă, cunoscută de nimeni în afară de mine. Unde te voi învăța să mă iubești. Vei vedea, Janath Anar. Nu sunt monstrul pe care tu crezi că sunt. Karos Invictad este monstrul - el m-a sucit, m-a transformat în ceea ce sunt. Dar Karos Invictad nu este un zeu. Nu nemuritor. Nu... infailibil. După cum vom descoperi cu toții. El crede că o vreau pe ea, acea târfă a împăratului, acea cățea murdară și căzută. Nu se putea înșela mai mult. Oh, sunt atât de multe de făcut acum, dar promit că nu voi pleca mult timp. Vei vedea, iubirea mea...

Ea s-a trezit la zgomotul căderilor lui, care s-au diminuat, apoi s-a pierdut din cauza prelevării și picurării apei. Era întuneric și frig, mai frig decât fusese vreodată – acum era în altă parte, într-o altă criptă, dar același coșmar.

Ea ridică o mână – cât a putut mai bine – și și-a șters fața. Mâna ei s-a îndepărtat lipită de slime. Totuși... lanțurile, au dispărut. Se strădui să-și tragă membrele înăuntru, apoi auzi aproape imediat zdrăgănitul verigilor de fier șerpuind peste piatră. Ah, nu complet.

Și acum a sosit durerea, în fiecare articulație, foc străpunzător. Ligamentele și tendoanele, întinse atât de mult, au început acum să se contracte ca niște frânghii aprinse - oh, ia-mă Errant...

Ochii ei s-au deschis din nou pâlpâind și, odată cu revenirea conștiinței, a devenit conștientă de foamea sălbatică, încolăcindu-se în stomacul ei mic. Deșeurile apoase s-au scurs liber.

Nu avea rost să plângi. Nu are rost să mă întreb care dintre ei era mai nebun - el pentru poftele lui josnice și cruzimea fără sens, sau ea pentru că s-a agățat așa de această rămășiță de viață. O bătălie a voințelor, dar profund inegală - știa asta în inima ei, știa asta de-a lungul timpului.

Sucesiunea de prelegeri mărețe pe care le gândise în mintea ei s-a dovedit a fi false, gustul lor prea amar pentru a fi suportat. El o învinșese, pentru că ale lui erau arme fără motiv - și așa i-am răspuns cu propria mea nebunie. Am crezut că va funcționa. În schimb, am ajuns să renunț la tot ce aveam și care avea vreo valoare.

Și așa acum, frigul morții furând peste mine, nu pot decât să visez să devin o fantomă răzbunătoare, dornică să-l chinui pe cel care m-a chinuit, dornic să fiu pentru el așa cum a fost pentru mine. A crede că un astfel de echilibru era drept, era drept.

Nebunie. A da în natură înseamnă a fi în natură.

Așa că acum, lasă-mă să plec de aici, pentru totdeauna...

Și a simțit că acea nebunie ajunge la ea, o îmbrățișare care avea să-i mătore sentimentul de sine, cunoștințele ei despre cine fusese ea, cândva, acea academică mândră și îngâmfată, cu intelectul ei curat ordonând și reordonând lumea. Până când până și practicul a fost o noțiune ciudată, nici măcar demnă de discurs, pentru că lumea exterioară nu merita să o întindem, nu chiar - în plus, era murdară, nu-i așa? De bărbați precum Tanal Yathvanar și Karos Invictad - cei care se delectau cu mizeria pe care o făceau, pentru că numai duhoarea excesului putea ajunge până la simțurile lor amorte -

- pe măsură ce ajunge până la al meu. Asculta! Se întoarce, pas cu pas ezitant...

O mână caldă se așază pe fruntea ei.

Janath Anar deschise ochii.

Lumină slabă, venind din toate direcțiile. Lumină caldă, blândă ca o respirație. Deasupra ei se profila un chip. Bătrâni, căpușiți și acoperiți de vreme, cu ochii adânci ca mările, chiar dacă lacrimile le făceau să strălucească.

Ea a simțit că lanțul era târât aproape. Apoi bătrânul a tras cu o mână și legăturile s-au despărțit ca niște trestii

putrezite. Apoi se întinse în jos și o ridică fără efort.

Abyss, a ta este o față atât de blândă...

Întunericul, încă o dată.

Sub albia râului, sub nămoluri grosime de aproape un etaj, se aflau rămășițele a aproape șaisprezece mii de cetățeni din Letheras. Oasele lor au umplut fântâni străvechi care fuseseră forate înainte de sosirea râului - înainte ca cursul de scurgere din munții din estul îndepărtat să se schimbe cataclismic, făcându-și șarpele să-și bată coada, torentul ciopind un nou canal, unul care a inundat un oraș în creștere cu nenumărate milenii în urmă.

Inginerii Letherii cu secole trecute daduseră peste aceste construcții scufundate, întrebându-se de coridoarele cocoșate și de camerele cu cupolă, de fântânile uriașe și adânci cu apa lor limpede și rece. Și nedumerit să explice cum astfel de tuneluri au rămas mai mult sau mai puțin uscate, canalele tăiate părând să absoarbă apa ca niște curele de burete.

Nu mai existau înregistrări care să relateze aceste descoperiri - tunelurile, camerele și fântânile erau pierdute de cunoștințe pentru toți, cu excepția unor aleși. Și despre existența unor pasaje paralele, a ușilor ascunse în pereții coridoarelor și a sutelor de morminte mai mici, nici măcar acei puțini nu au fost conștienți. Anumite secrete aparțineau exclusiv zeilor.

Zeul Bătrân a purtat femeia înfometată și brutalizată într-unul dintre acele pasaje laterale, ușa în consolă închizându-se fără zgomot în spatele lui. În mintea lui era recriminare, un torent aprins de furie asupra lui însuși. Nu și-a imaginat întreaga amploare a depravării și a măcelului conduse de patrioți și a fost amarnic tentat să se trezească, dezlănțuindu-și mânia cea mai deplină asupra acestor sadici neatenuați.

Bineînțeles, asta ar duce la o atenție nejustificată, care, fără îndoială, ar avea ca rezultat un măcel și mai mare și una care nu făcea nicio distincție între cei care meritau moartea și cei care nu au meritat moartea. Acesta a fost blestemul puterii, până la urmă.

După cum, știa bine, Karos Invictad avea să descopere curând.

Prostule, supraveghetor. Cine și-a îndreptat privirea lui mortală asupra ta? Mortal, oh, da, într-adevăr, deși puțini ar putea înțelege asta, având în vedere trăsăturile modest de frumos, complet benigne care înconjoară acea față.

Chiar și așa, Karos Invictad. Tehol Beddict a decis că trebuie să pleci.

Și aproape că mi-e milă de tine.

* * *

Tehol Beddict stătea în genunchi pe podeaua de pământ a cărbunei, scotocind printr-o grămadă mică de resturi, când auzi un sunet de târâit în prag. Se uită peste un umăr. — Ublala Pung, bună seara, prietene.

Uriasul Tarthenal, semisânge, intră în cameră, cocoșându-se sub tavanul jos. 'Ce faci?'

— O lingură de lemn - sau măcar fragmentul ei. Angajată într-un rol central în pregătirea mesei de dimineață. Mă tem de posibilitatea ca Bugg să-l arunce în vatră. Ah! Aici, vezi asta? Un coagul de grăsime rămâne pe el!

— Mi se pare murdărie, Tehol Beddict.

— Ei bine, până și murdăria are aromă, răspunse el, târându-se spre oala care fierbea pe vatră. — În cele din urmă, supa mea capătă o somptuozitate subtilă. Ți vine să crezi asta, Ublala Pung? Uită-te la mine, redusă la treburi ușoare, chiar și până la a-mi pregăti singuri mesele! Vă spun că capul servitorului meu a crescut mult prea mare. El se ridică deasupra postului său, face Bugg. Poate ai putea să-l închizi în jurul urechilor pentru mine. Acum, nu sunt atât de indiferent pe cât crezi - există o strălucire de emoție sporită în trăsăturile tale destul de contondente și obținute. Ce s-a întâmplat? Atunci s-a întors Shurq Elalle?

— Aș fi aici dacă ea ar fi făcut-o? întrebă Ublala. — Nu, Tehol Beddict. Ea s-a dus. În mare, cu toți tinerii ei piratați. Eram prea mare, vezi. A trebuit să dorm pe punte, indiferent de vreme, și asta nu era distracție - iar piratii aceia, ei au tot vrut să-mi lege pânze, râzând de parcă ar fi amuzant sau așa ceva.

Ei bine, marinarii au minți simple, prietene. Iar piratii sunt marinari eșuați, în mare parte, duc simplitatea la extreme profunde...

'Ce? Am vesti, știi.

— Tu acum?

'Fac.'

— Pot să aud?

'Vrei sa?'

— De ce da, altfel nu aş fi întrebat.

'Chiar vreau să?'

— Uite, dacă nu eşti interesat să-mi spui...

— Nu, mă interesează. În a vă spune. De aceea sunt aici, deşi voi lua ceva din acea supă dacă oferiţi.

— Ublala Pung, eşti binevenit la această ciorbă, dar mai întâi lasă-mă să pescuiesc cârpa pe care am dat-o în bulion, ca să nu te sufoci sau ceva de genul ăsta.

'Cârpă? Ce fel de cârpă?'

— Ei bine, pătratic, mai ales. Cred că a fost folosit pentru a şterge blatul de bucătărie, absorbind astfel nenumărate produse alimentare asortate.

— Tehol Beddict, unul din sângele curat a venit în oraş.

— Asta e vestea ta?

Bărbatul uriaş dădu solemn din cap.

'Pur sânge?'

Încă un semn din cap.

— Deci, un Tarthenal...

— Nu, interveni Ublala Pung. Sânge pur. Mai pur decât orice Tarthenal. Şi poartă o sabie de piatră. Pe chipul lui sunt cele mai înspăimântătoare tatuaje, ca o țiglă spartă. Are cicatrici foarte mari şi nenumărate fantome se învârt în urma lui...

— Fantome? Ai putea vedea fantome urmărindu-l în jur?

'Îi vezi? Desigur că nu. Dar le-am mirosit.

'Într-adevăr? Deci, a ce miros fantomele? Nu contează. Un Tarthenal care este mai mult Tarthenal decât orice Tarthenal a sosit în oraş. Ce vrea?'

— Nu înţelegi, Tehol Beddict. El este un campion. El este aici pentru a-l provoca pe Împărat.

— O, bietul om.

'Da. Săracul, dar nu e bărbat, nu-i așa? E un Tiste Edur.'

Tehol Beddict se încruntă spre Ublala Pung. — Ah, vorbeam de doi oameni săraci diferiţi. Ei bine, cu puţin timp mai devreme un alergător de la Rucket a vizitat-se pare că Scale House sa prăbuşit în timpul celui cutremur. Dar nu a fost cutremurul tău obişnuit, așa cum oricum nu se întâmplă niciodată pe aici. Ublala Pung, există un alt campion, unul mult mai înspăimântător decât orice Tarthenal cu sânge pur. Există o mare consternare printre Prințatorii de șobolani, toți care par să știe mai multe decât

dau de părere. Se pare că, de data aceasta, căutarea împăratului s-a soldat cu o tragere mortală.

— Ei bine, nu știu nimic despre asta, spuse Ublala Pung, frecându-și gânditor perii de pe bărbie. — Numai că acest sânge curat are o sabie de piatră. Citite, ca acele vechi vârfuri de sulită pe care oamenii le vând în Downs Market. Este aproape la fel de înalt ca el și el este mai înalt decât mine. L-am văzut ridicând un gărdian Letherii și aruncându-l.'

— Să-l arunci?

— Ca un mic sac de... ciuperci sau ceva de genul ăsta.

— Deci temperamentul lui este chiar mai rău decât al tău, atunci.

„Sângele pur nu cunoaște frică”.

‘Dreapta. Deci de unde știi despre sângele pur?’

— Sereghalul. Zeii noștri, cei pe care i-am ajutat să-iucid, erau sânge pur căzut. Scoate afară.

— Deci, cel care tocmai a sosit, este echivalentul unuia dintre zeii tăi, Ublala Pung? Te rog, nu-mi spune că ai de gând să încerci să-l omori. Adică, are o sabie de piatră și tot.

‘Omoara-l? Nu, nu înțelegi, Tehol Beddict. Acesta, acest sânge curat, el este vrednic de închinare adevărată. Nu așa cum i-am liniștit pe Sereghal, asta a fost să-i ținem departe. Așteptați și vedeți, așteptați și vedeți ce se va întâmpla. Rudele mele se vor aduna, odată ce vestea se va răspândi. Se vor aduna.

— Si dacă împăratul îl ucide?

Ublala Pung clătină pur și simplu din cap.

Amândoi s-au uitat peste când Bugg a apărut în prag, în brațele lui corpul unei femei goale.

— Acum, într-adevăr, spuse Tehol, oala nu este suficient de mare. În plus, oricât sunt de foame, există limite și consumul de academicieni le depășește cu mult...

Servitorul se încruntă. — O recunoști pe această femeie?

— Din viața mea anterioară, sunt plin, așa cum era, de tutori severi și de subiecte ocazionale de îndrăgostiți de tinerețe și altele asemenea. Din păcate, arată mult mai rău la uzură. Întotdeauna auzisem că lumea savanților era taiată - ce dezbatere asupra nuanțelor a dus la asta, mă întreb?

Bugg a dus-o și a așezat-o pe propriul său palet de dormit.

În timp ce servitorul se dădu înapoi, Ublala Pung s-a apropiat și l-a lovit pe Bugg într-o parte a capului, destul de tare încât să-l trimită pe bătrân pe un perete.

'Aștepta!' strigă Tehol către uriaș. 'Nu mai!'

Freacăndu-și tâmpla, Bugg clipi la Ublala Pung. 'Despre ce a fost vorba?' el a cerut.

'Tehol a spus...'

— Nu contează ce am spus, Ublala. Nu era decât un gând trecător, o gândire lipsită de substanță, o expresie neglijentă, deconectată în orice fel de acțiunea fizică. Niciodată nu a intenționat...

— Ai spus că are nevoie de box pentru cap, Tehol Beddict. M-ai întrebat, pentru că s-a făcut mai mare sau așa ceva, așa că a trebuit să-l găsesc ca să fie din nou mai mic. Nu mi s-a părut mai mare. Dar asta ai spus. Era deasupra situației lui, ai spus...

— Stație, nu situație. Ideea mea este că, amândoi, încetați să mă mai priviți așa. Ideea mea a fost că am exprimat doar câteva plângeri minore de natură domestică aici. Nici măcar nu am bănuț că Ublala Pung m-ar lua atât de literalmente.

— Stăpâne, el este Ublala Pung.

'Știu, știu. În mod clar, toate marginile odată fin șlefuite ale intelectului meu s-au dispărut în ultimul timp. Apoi expresia i s-a luminat. — Dar acum am un tutore!

O victimă a patriotiștilor, spuse Bugg, privindu-l pe Ublala cu privirea, în timp ce se îndrepta spre oala de pe vatră. Abis de dedesubt, Stăpâne, asta abia trece ca o apă plină de noroi.

Da, vai, am mare nevoie de magia ta culinară. Patriotistii? Ai scos-o din închisoare?

'Într-un fel de a spune. Cu toate acestea, nu anticipez o vânătoare de oameni în întregul oraș. Trebuia să fie una dintre cei care pur și simplu au dispărut.

Ublala Pung mormăi râzând. — Nu ar găsi-o niciodată dacă ar fi fost o vânătoare de oameni.

Ceilalți doi bărbați s-au uitat la el.

Tarthenal, semi-sânge, făcu un gest spre evident. — Uite, are sâni și alte lucruri.

Tonul lui Bugg era blând când i-a spus lui Tehol: — Are nevoie de o vindecare blândă, Maestre. Și pace.

— Ei bine, nu există un refugiu mai bun de temerile lumii decât locuința lui Tehol Beddict.

— O vânătoare de oameni. Ublala râse din nou, apoi clătină din cap. „Acei patrioți sunt niste idiști”.

Capitolul opt

Când piatra este apă, timpul este gheață.
Când totul este înghețat la loc
destinele plouă în torent căzut.
Chipul meu dezvăluit, în această piatră care este apă.
Ondurile s-au blocat cu putere la forma sa
o înfățișare trecând ciudată.
Veacurile se vor ascunde când piatra este apă.
Cicluri legate în aceste adâncimi
sunt iluzii defecte care sparg curentul.
Când piatra este apă, timpul este gheață.
Când totul este înghețat la loc
viețile noastre sunt pietre în torent.
Și plouă, plouă
ca apa pe piatra
cu fiecare lovitură a mâinii.
- *Apă și piatră*, bătrân Fent

Tărâmul Umbrei găzduia locuri brutale, dar nimeni nu putea egala brutalitatea umbrelor asupra sufletului. Asemenea gânduri l-au bântuit pe Cotillion în aceste zile. Stătea pe o înălțime, în fața lui o pantă blândă, alungită, care ajungea până la apele calme ale unui lac. O tabără improvizată era vizibilă pe o terasă plană la patruzeci de pași în stânga lui, o singură casă lungă flancată de anexe pe jumătate îngropate, inclusiv grajd și coop. Întregul aranjament - din fericire neocupat la acea vreme, cu excepția unei duzini de găini și a unui cocoș, a unui turbulet iritat cu un picior de picior și două vaci de lapte - fusese furat dintr-un alt tărâm, capturat de un capriciu întâmplător sau, mai probabil, consecință a încălcării unor legi misterioase, așa cum părea să se întâmple sporadic în timpul migrației nescârșite a Tărâmului Umbrei.

Oricum ar fi ajuns, Shadowthrone a aflat despre ea la timp pentru a trimite o rafală de spectre pentru a revendica clădirile și animalele, salvându-le de prădarea demonilor rătăcitori sau, într-adevăr, a unuia dintre câini.

În urma dezastrului de la Primul Tron, zeci de supraviețuitori fuseseră predați în acest loc, pentru a rătăci și a se mira de artefactele ciudate lăsate de locuitorii anteriori: prora curbată din lemn care depășește vârfurile casei lungi cu sculpturile lor complicate, în formă de

serpentine; bijuteriile totemice misterioase, în mare parte din argint, deși chihlimbarul păreau și ele comune; suruburile de pânză, lână atât aspră cât și fină; castroane de lemn și cupe din bronz ciocănit. Rătăcind prin toate, năuciți, cu un gol în ochi...

Recuperarea.

De parcă ar fi posibil așa ceva.

În dreapta lui, o siluetă singuratică învăluită în pelerină stătea la malul apei, nemiscată, părând să privească întinderea nepătată a lacului. Nu era nimic normal în acest lac, știa Cotillion, deși scena pe care o prezenta din această porțiune a țărmului era înșelător de senină. Cu excepția lipsei păsărilor. Și absența moluștelor, a crustaceelor sau chiar a insectelor.

Fiecare fărâmă de mâncare pentru a hrăni animalele - și mizerabilul turn - a fost adus de spectatorii pe care Shadowthrone îi atribuisese sarcinii. Pentru toate acestea, cocoșul murise la doar câteva zile după sosire. A murit de durere, mă aștept. Nici un singur zori care să se trezească.

Auzea voci de undeva dincolo de casa lungă. Panek, Aystar și ceilalți copii supraviețuitori - ei bine, aproape că nu mai sunt copii. Văzuseră luptă, își văzuseră prietenii murind, știau că lumea - fiecare lume - era un loc neplăcut în care viața unui om nu valorează prea mult. Știau și ei ce înseamnă a fi folosit.

Mai jos pe plajă, cu mult peste silueta singuratică cu glugă, au mers Trull Sengar și T'lan Imass, Onrack the Broken. Ca un artist cu muza lui nemuritoare, sau; poate la umărul lui un critic cu o înfățișare îngrozitoare. O prietenie ciudată, aceea. Dar apoi, T'lan Imass au fost plini de surprize.

Oftând, Cotillion porni în jos pe pantă.

Capul cu glugă se întoarse pe jumătate la apropierea lui. O față de culoarea pielii lustruite, cu ochi întunecați sub marginea de lână din păslă a glugăi. — Ai venit cu cheia, Cotillion?

— Repede Ben, e bine să vezi că te-ai vindecat.

'Mai mult sau mai puțin.'

— Ce cheie?

Flashul unui zâmbet lipsit de umor. — Cel care mă eliberează.

Cotillion stătea lângă vrăjitor și studia întinderea tulbure de apă. — Mi-aș imagina că poți pleca oricând de aici. Ești un Înalt Mag, cu mai mult de un Warren la dispoziția ta. Forțați o poartă, apoi treceți prin ea.

— Mă iei drept un prost? Întrebă Quick Ben cu o voce linistită. — Acest tărâm blestemat rățăcește. Nu se știe unde aș ieși, deși, dacă ghicesc corect, aș avea o înot lungă.

'Ah. Ei bine, mă tem că nu acord puțină atenție la astfel de lucruri în zilele noastre. Trecem un ocean, atunci?

— Deci bănuiesc.

— Atunci, într-adevăr, pentru a călători oriunde ai nevoie de ajutorul nostru.

Vrăjitorul îi aruncă o privire. — După cum credeam. Ai creat cai, porți cu ieșiri fixe. Cum te-ai descurcat, Cotillion?

„Oh, nu e fapta noastră, te asigur. Pur și simplu ne-am dat peste ei, într-un fel de a vorbi.

— Azath.

'Foarte bun. Ai fost întotdeauna ascuțit, Ben Delat.

Un mormăit. „Nu am folosit acea versiune a numelui meu de mult.”

'Oh? Când a fost ultima dată... îți amintești?

— Azath ăștia, spuse Quick Ben, ignorând clar întrebarea. — Însuși Casa Umbrei, aici în acest tărâm, corect? Cumva, a uzurpat poarta, poarta originală. Kurald Emurlahn. Casa există atât ca umbră aruncată, cât și ca adevărată manifestare fizică. Nu se poate face nicio distincție între cele două. Un nexus... dar asta nu este neobișnuit pentru constructele Azath, nu-i așa? Ceea ce este, totuși, este că poarta către Kurald Emurlahn era vulnerabilă, în primul rând, la o astfel de uzurpare.

— Necesitate, mă aștept, spuse Cotillion, încruntându-se văzând o întindere lentă de valuri largi apropiindu-se de țărm, sursa lor undeva mai departe. Deloc ceea ce pare...

'Ce vrei să spui?'

Zeul a ridicat din umeri. „Tărâmul a fost spulberat. Moarte.'

— Azath a participat la vindecarea fragmentelor? Intenționat? Prin design, prin intelect? Sau în modul în care sângele se usucă pentru a crea o crustă? Azath nu este altceva decât un fel de sistem imunitar natural, cum ar fi corpul nostru pentru a lupta împotriva bolilor?

— Amploarea cunoștințelor tale academice este impresionantă, Quick Ben.

'Nu-ți fă griji. Warrens erau sacrificiul suprem al lui K'rul - propria lui carne, propriul său sânge. Dar nu Bătrânul Warrens - sau așa trebuie să credem. Ale cui vene au fost deschise pentru a le crea, Cotillion?

'Imi doresc să fi știut. Nu, mai degrabă, nu. Mă îndoiesc că este relevant, în orice caz. Azath răspunde pur și simplu

la daune sau există o inteligență în spatele acțiunilor sale? Nu pot să-ți răspund. Mă îndoiesc că poate cineva. Chiar contează?

— Nu știu, sincer să fiu. Dar a nu ști mă face nervos.

— Am o cheie pentru tine, spuse Cotillion după o clipă. Trull Sengar și Onrack mergeau acum spre ei. — Pentru voi trei, de fapt. Dacă o vrei.'

— Există o alegere?

— Nu pentru ei, spuse Cotillion, dând din cap în direcția lui Trull și T'lan Imass. — Și ar putea folosi ajutorul tău.

— Același lucru a fost valabil și pentru Kalam Mekhar, spuse Quick Ben. — Ca să nu mai vorbim de adjunctul Tavore.

— Au supraviețuit, a răspuns Cotillion.

— Nu poți fi sigur, totuși, nu cu Kalam. Nu poți fi complet sigur, nu-i așa?

— Era în viață când l-a luat Deadhouse.

— Așa pretinde Shadowthrone.

„Nu ar minți”.

Vrăjitorul lătră într-un râs amar.

— Kalam încă mai trăiește, Quick Ben. The Deadhouse îl are, dincolo de limitele timpului însuși. Totuși el se va vindeca. Otrava se va degrada, devine inertă. Shadowthrone a salvat viața asasinului...

'De ce?'

— Acum, aceasta este o întrebare mai greu de răspuns, a recunoscut Cotillion. — Poate pur și simplu pentru a-l sfida pe Laseen și nu ar trebui să fii surprins dacă acesta este singurul lui motiv. Crede-mă, pentru Shadowthrone, este suficient. Bucură-te, Ben Adaephon Debt, că nu-ți spun adevăratul său motiv.

Trull Sengar și Onrack se apropiară, apoi se opriră. Noua sulită cu vârf de piatră a lui Tiste Edur era legată de spate; purta o pelerină lungă împotriva frigului, lâna vopsită în visiniu adânc - una dintre cele mai utile comori găsite în casa lungă. Era ținută pe loc de o broșă de argint rafinată înfățișând un fel de ciocan stilizat. Alături de el, structura scheletică a lui Onrack cel Frânt era atât de zdrobită, ruptă și fracturată, încât era de mirare că războinicul era încă dintr-o bucată.

T'lan Imass a vorbit. — Acest lac, Doamne. Malul de vizavi...

— Ce-i cu asta?

'Nu exista.'

Cotillion dădu din cap.

Trull Sengar a întrebat: „Cum poate fi asta? Onrack spune că nu este o poartă, de cealaltă parte. Nu este deloc nimic.

Cotillion și-a trecut o mână prin păr, apoi și-a scărpinat bărbia - dându-și seama că trebuia să se bărbierească - și s-a mijit pe apă. — Cealaltă parte este... nerezolvată.

„Ce înseamna asta?” a cerut Ben rapid.

— Pentru a înțelege pe deplin, va trebui să mergi acolo, vrăjitor. Voi trei - aceasta este calea călătoriei voastre. Și trebuie să pleci curând.

— Iartă-ne că nu suntem impresionați, spuse Tiste Edur sec. — Ultimul coșmar în care ne-ai trimis ne-a făcut niște aventurieri destul de reticenți. Avem nevoie de un motiv mai bun, Cotillion.

— Îmi imaginez că faci.

— Așteptăm, spuse Quick Ben, încrucișându-și brațele.

— Vai, nu te pot ajuta. Orice explicație pe care o încerc vă va afecta percepția despre ceea ce veți găsi, la sfârșitul călătoriei. Și nu trebuie lăsat să se întâmple, pentru că modul în care percepi va modela și va defini într-adevăr realitatea care te așteaptă.’ A oftat din nou. — Știu, asta nu este de mare ajutor.

— Atunci invocă Shadowthrone, spuse Trull Sengar. — Poate că se poate descurca mai bine.

Cotillion a ridicat din umeri, apoi a dat din cap.

După o duzină de bătăi ale inimii, în mijlocul lor s-a ridicat o umbră în cea mai mare parte fără formă, din care a ieșit un baston cu noduri la capătul unui braț slab și noduros. Zeul aruncă o privire în jur, apoi în jos, pentru a se găsi în apă până la glezne. Sâsăit, Shadowthrone ridică capetele zdrențuite ale mantiei sale, apoi călări pe uscat.

— Oh, nu a fost amuzant? el a cântat. — Nenorociți, toți. tu. Ce vrei? Sunt ocupat. Înțelegi? Ocupat.’

Onrack îndreptă un braț scheletic spre lac. „Cotillion ne-ar trimite peste această apă, într-o misiune pe care nu o va explica, pentru a atinge obiective pe care refuză să le definească, într-un loc pe care nu îl poate descrie. Prin urmare, te chemăm, fără formă, să eliberezi ceea ce nu vrea.

Shadowthrone chicoti.

Cotillion își întoarse privirea, bănuind ce urma.

— Încântat, oasele. Răspund în acest fel. Este așa cum crede Cotillion. Cocosul a murit de durere.

Un blestem de la Quick Ben ca Shadowthrone apoi sa învârtit în neant.

Cotillion se întoarce. — Te așteaptă provizii în afara casei lungi. Când te vei întoarce aici, o barcă va fi pregătită. Fă-ți rămas bun de la Minala și de la copii cât mai scurt. Drumul de urmat este lung și anevoios și rămânem fără timp.

Recunoștința nemuritoare s-a înclinat greu spre tribord, furtună amară cu mirosul rece de gheață. Trăgând și cățărându-se pe jumătate pe puntea de la pupa, în timp ce echipajul se lupta împotriva atacului brusc, primul polițist Skorgen Kaban a ajuns la stația de pilotaj unde Shurq Elalle, ținut pe loc de un ham de piele, stătea cu picioarele larg plantate.

Părea insensibilă la temperatură care scădea, fără nici măcar o urmă de culoare pălmuită în obraji de vântul bătuț. O femeie ciudată într-adevăr. Stranioasă, nesățioasă, nepământeană, era ca o zeiță a mării de altădată, o sucubă plină de farmec care îi ademini pe toți la soarta lor - dar nu, nu era un gând bun, nici acum, nici niciodată. Sau cel puțin atâta timp cât a navigat cu ea.

'Căpitan! Va fi aproape - munții de gheață se apropie de tăietură, poate mai repede decât noi! De unde, pe numele Errantului, au venit?

„Vom reuși”, a afirmat Shurq Elalle. — Vino în subsolul insulei - malul de nord-vest va fi lovit. Aș fi uimit dacă zidurile cetății de pe acea parte supraviețuiesc la ceea ce urmează. Uită-te la Reach, drăguță, nu sunt altceva decât colți de gheață - de oriunde au venit toate astea, devorează întreaga coastă.

— Al naibii de frig, asta e, spuse Skorgen cu un mârâit. — Poate ar trebui să ne întoarcem, căpitane. Oricum, acea flotă nu a venit după noi - ne-am putea îndrepta spre Lether Mouth...

— Și să mori de foame înainte să ajungem la jumătatea drumului. Nu, Pretty, Second Maiden Fort este un stat independent acum și mi se pare destul de atrăgător. În plus, sunt curioasă. Nu-i așa?

— Nu este suficient pentru a risca să fiu zdrobit de fălcile albe, căpitane.

— Vom reuși.

Fomentul care era creasta bergurilor agitate era de culoarea pielii vechi, sfărâmată de fragmentele agitate de gheață, rădăcinile copacilor, trunchiurile zdrobite și stâncile uriașe sparte care păreau să sfideze atracția către

adâncime - cel puțin pentru suficient timp pentru apar deasupra apei, ca marginea anterioară a unui tobogan, rostogolindu-se pe suprafața tumultului înainte de a dispărea fără tragere de inimă în adâncuri.

Din acest val, ca niște draperii putrede, se prăbuși ceata, smulsă și sfâșiată de vânturile feroce, iar Shurq Elalle, cu fata în spate, a privit cum vârtejul se agita în urma lor. Câștiga, dar nu suficient de repede; erau la câteva momente de la ocolul promontoriului stâncos al insulei, care părea a fi destul de formidabil pentru a ocoli gheața, pe lungimea ei.

Cel puțin, așa spera ea. Dacă nu, atunci portul lui Second Maiden a fost sortit pieirii. Ami la fel este și nava și echipajul meu. Cât despre ea însăși, ei bine, dacă reușea să evite să fie zdrobită sau înghețată pe loc, probabil că și-ar putea străbate drumul, poate chiar să se urce la bord pentru călătoria lungă până la coasta continentului.

Nu se va ajunge la asta. Insulele nu sunt împinse. Îngropat, posibil, dar apoi Vent Reach este locul în care totul se adună

- ceea ce ne urmărește aici este doar un braț exterior și în curând se va lupta cu valul. Rămâneți, imaginați-vă ce s-a întâmplat cu patria Edur - acea coastă trebuie să fi fost mestecată în bucăți - sau înghițită în întregime. Deci ce a rupt barajul, asta vreau să știu:

Gemeind, Recunoștința Nemuritoare a rotunjit punctul, vântul scăzând rapid în timp ce nava s-a așezat și a început să se târască în portul cu ziduri înalte. Într-adevăr, o insulă de închisoare

- au rămas toate dovezile: fortificațiile masive, turnurile cu linii de vedere și arce de foc orientate atât spre mare, cât și spre interior. Baliste uriase, mangonele și scorpioni montați pe fiecare spațiu disponibil, iar în port însuși insule cu grămezi de stânci găzduiau forturi în miniatură împodobite cu steaguri de semnalizare, și galere de urmărire rapide de zece oameni ancorate alături.

O duzină de corăbii mergeau la ancoră în apele agitate. De-a lungul docurilor, văzu ea, siluete minuscule alergau în toate direcțiile, ca furnicile pe un cuib lovit cu piciorul. — Frumos, pune-ne să aruncăm ancora pe cealaltă parte a aceluși dromon cu aspect ciudat. Se pare că nimeni nu ne va acorda prea multă atenție - auziți acel vuiet? Acesta este malul de nord-vest care este lovit.

— Intreaga insulă blestemata s-ar putea prăbuși, căpitane.

„De aceea rămânem la bord - să vedem ce se întâmplă. Dacă trebuie să fugim spre est, vreau să fim gata să facem asta.

— Uite, vine o căpătâială în calea noastră.

La naiba. 'Tipic. Lumea se prăbușește, dar asta nu îi împiedică pe cei care iau taxe. În regulă, pregătește-te să le primești.

Ancora se zdrăngănise în momentul în care scow-ul își făcu drum alături. La bord s-au urcat două femei cu aspect ofițer, una înaltă, cealaltă scundă. Acesta din urmă a vorbit primul. — Cine este căpitanul aici și de unde vii?

— Sunt căpitanul Shurq Elalle. Am venit din Letheras. Douăzeci de luni pe mare, cu o cală plină de mărfuri.

Femeia înaltă, slăbită, palidă, cu părul blond strins, a zâmbit. — Foarte amabil din partea tă, dragă. Acum, dacă vei fi atât de amabil, Brevity aici se va duce în cală pentru a inspecta marfa.

Femeia scurtă cu părul negru, Brevity, spuse apoi: „Iar Pithy aici va încasa taxa de ancorare”.

— Cincisprezece docuri pe zi.

— E cam abrupt!

— Ei bine, spuse Pithy, ridicând din umeri, se pare că zilele portului sunt numărate. Cel mai bine ar fi să obținem ce putem.

Brevity era încruntat la primul ager al lui Shurq. — Nu ai fi Skorgen Kaban cel Drăguț, nu-i așa?

— Da, ăsta sunt eu.

— Se întâmplă să am ochiul tău pierdut, Skorgen. Într-un borcan.

Bărbatul se încruntă spre Shurq Elalle, apoi spuse: „Tu și încă vreo cincizeci de oameni”.

„Ce? Dar am plătit bani buni pentru asta! Câți oameni își pierd un ochi strănutând? De Errant, ești celebru!

„Strănut, nu-i așa? Asta ai auzit? Și ai crezut? Spirite ale adâncului, fată, și cât ai plătit escrocului?

Shurq i-a spus lui Pithy: „Tu și prietenul tău de aici sunteți bineveniți să inspectați încărcătura, dar dacă nu descarcăm, este atât de departe, iar dacă descarcăm sau nu depinde de tipurile de prețuri pe care cumpărătorii dvs. sunt pregătiți să le ofere. .

— Îți voi dovedi, spuse Brevity, înaintând spre Skorgen Kaban. — Este o potrivire în regulă - îmi dau seama de aici.

„Nu poate fi un meci”, a răspuns primul polițist. „Ochiul pe care l-am pierdut era de altă culoare decât acesta”.

Aveai ochi de altă culoare?

'Asta e corect.'

— Acesta este un blestem printre marinari.

— Poate de aceea nu mai există. Skorgen dădu din cap spre dromonul din apropiere. 'De unde vine asta? N-am mai văzut niciodată replici ca acelea până acum - se pare că s-au văzut o bucată sau două, deoparte.

Brevity ridică din umeri. — Străinii. Primim câteva...

— Gata cu asta, interveni Pithy. — Verifică încărcătura, dragă. Timpul este o pierdere.

Shurq Elalle se întoarce și examinează cu mai multă intensitate nava străină după acel schimb ciudat. Dromonul părea al naibii de bătut de vreme, hotărî ea, dar ochiul singuratic al primului ei prieten fusese ascuțit - nava fusese într-o luptă, una implicând vrăjitorie. Dăre negre, carbonizate, zăbreau corpul ca pe o pânză pictată. O mulțime de vrăjitorie. Nava aia ar trebui să se aprindă.

— Ascultă, spuse Pithy, cu fața spre interior. — Au învins-o, așa cum au spus că o vor face.

Cataclismul în devenire părea să moară într-o moarte rapidă, acolo, de cealaltă parte a insulei, unde nori de cristale de gheață zburau spre cer. Shurq Elalle s-a răsucit ca să privească spre mare spre sud, pe lângă promontoriu. Gheața, arătând ca un lac masiv înghețat, se adunase în urma avangardei violente care ajunsese atât de aproape de a distruge Recunoștința Nemuritoare. Dar energia sa se disipa rapid. O rafală de vânt cald s-a întors pe punte.

Skorgen Kaban mormăi. — Și câte sacrificii au aruncat de pe stâncă pentru a câștiga această liniște? El a râs. — Pe de altă parte, probabil că nu ai lipsă de prizonieri!

— Nu există prizonieri pe această insulă, spuse Pithy, luând o expresie înaltă în timp ce își încrucișa bratele. — În orice caz, tu, ignorant, sacrificiile de sânge n-ar fi ajutat - până la urmă e doar gheață. Cearșafurile uriașe din nord s-au dus și s-au rupt în bucăți - de ce, a trecut doar o săptămână și am transpirat neobișnuit aici, iar asta nu este ceva pe care îl primim vreodată pe Second Maiden. Ar trebui să știi, m-am născut aici.

— Născut din prizonieri?

— Nu m-ai auzit, Skorgen Kaban? Fără prizonieri pe această insulă...

— Nu de când v-ați înlăturat temnicerii, vreți să spuneți.

— Destul de asta, spuse Shurq Elalle, văzând că umbranta femeii se mai ridică cu câteva creștături pe vechiul stâlp de ridicare - și era deja destul de înalt. „Second Maiden este acum independentă și pentru asta am o admirație fără margini. Spune-mi, câte nave Edur au atacat insula ta în timpul invaziei?

Pithy pufni. — Au aruncat o privire la fortificații și au adulmecat pe magii pe care i-am eliberat pe ziduri și ne-au ocolit.

Sprâncenele căpitanului s-au ridicat o mică parte. — Am auzit că a fost o luptă.

„A fost, când a fost declarată eliberarea noastră glorioasă. În urma accidentelor groaznice care s-au întâmplat cu directorul și prietenii ei.

'Accidente, hah! Este unul bun.

Shurq Elalle se uită cu privirea la primul ei partener, dar, ca majoritatea bărbaților, el era insensibil la astfel de avertismente non-verbale.

— Voi lua acele cincisprezece docuri acum, spuse Pithy pe tonul ei rece. — Plus cele cinci docuri de debarcare, presupunând că intenționați să veniți la țărm pentru a vă aproviziona sau a vă vinde marfa, sau ambele.

— Nu ai menționat niciodată cinci...

— Frumos, îl întrerupse Shurq Elalle, du-te mai jos și verifică Brevity - poate avea întrebări cu privire la bunurile noastre.

— Da, căpitane. Cu o ultimă uimire la Pithy, el se îndreptă spre trapă.

Pithy se miji la Shurq Elalle pentru o clipă, apoi îi cercetă pe diverșii marinari aflați în vedere. — Sunteți pirăți.

— Nu fi absurd. Suntem comercianți independenți. Nu ai prizonieri pe insula ta, eu nu am pirăți pe nava mea.

— Ce sugerezi prin această afirmație?

— În mod clar, dacă aș fi sugerat ceva, a fost pierdut pentru tine. Înțeleg că nu ești comandantul portului, ci doar un taxator. S-a întors mai întâi ca Skorgen, apoi Brevity a apărut pe punte. Ochii femeii scunde erau strălucitori.

— Pithy, au chestii!

— Acum există un raport succint, spuse Shurq Elalle. — Pe scurt, asigurați-vă că îl informați pe căpitanul portului că dorim o dană la unul dintre digurile de piatră, pentru a

ne descărca mai bine încărcătura. Un mesager către potențialii cumpărători s-ar putea dovedi, de asemenea,... plină de satisfacții. Se uită la Pithy, apoi se îndepărtă, în timp ce adăugă: „În ceea ce privește taxele de acostare și debarcare, mă voi înțelege direct cu comandantul portului, după ce voi negocia comisionul comandantului”.

— Crezi că ești deștept, se răsti Pithy. — Ar fi trebuit să aduc o echipă cu mine - cum ți-ar fi plăcut asta, căpitane? Băgându-i aici și colo, dând lucrurilor un aspect real. Cum ți-ar plăcea asta?

— Pe scurt, cine conduce a doua fecioara? întrebă Shurq Elalle.

— Scuturați-l pe Brullyg, căpitane. El este Marele Maestru al Adunării Putative.

— Adunarea presupusă? Ești sigură că ai cuvântul potrivit acolo, fetiță? Putitiv?

'Asta am spus. Așa e, nu-i așa, Pithy?

— Căpitanul crede că e deșteaptă, dar nu este atât de deșteaptă, nu-i așa? Așteaptă până îl întâlnește pe Shake Brullyg, apoi nu va fi surprinsă...

— Nu chiar, spuse Shurq. — Se întâmplă să-l cunosc pe Shake Brullyg. Știu chiar și crima pentru care a fost trimis. Singura surpriză este că este încă în viață.

— Nimeni nu-l ucide pe Shake Brullyg cu ușurință, spuse Pithy.

Unul din echipaj a izbucnit într-un râs pe care l-a transformat rapid într-o tuse.

— Vom aștepta răspunsul căpitanului portului, spuse Shurq Elalle.

Pithy și Brevity s-au întors la vâsle, primii luând vâsle.

„Femei ciudate”, mormăi Skorgen Kaban, în timp ce priveau ambarcațiunea care se bălăcește în depărtare.

— O insulă plină de prizonieri consangvini, răspunse Shurq într-un murmur. — Ești deloc surprinsă, Pretty? Și dacă asta nu este de ajuns, un Shake plin de sânge - care se întâmplă să fie eu complet nebun - stăpânește locul. Vă spun asta, șederea noastră ar trebui să fie interesantă.

— Urâsc interesantele.

— Și probabil profitabil.

'Oh bine. Îmi place profitabil. Pot înghiți lucruri interesante atâta timp cât sunt profitabile.

— Pregătește mâinile pentru a expedia ancora. Mă îndoiesc că va trebui să așteptăm prea mult steagul de semnalizare al căpitanului portului.

— Da, căpitane.

Udinaas stătea uitându-se la ea curățind și ungându-și sabia. O sabie Edur, pusă în mâinile ei de un războinic Tiste Edur. Tot ce avea nevoie acum era o casă ca să poată îngropa blestemul. Da, și revenirea fatidică a viitorului soț. Acum, poate că nu s-a înțeles nimic prin asta; doar un gest de ajutor al unuia dintre frații lui Fear – singurul frate Sengar pe care Udinaas îl respecta de fapt. Poate, dar poate nu.

Cântarea interminabilă zbura printre zidurile de piatră, un sunet chiar mai sumbru decât mormăitul contondent al femeilor Edur la doliu. Vrajitorii Onyx erau în consultare. Dacă o astfel de afirmație conținea vreun adevăr, atunci versiunea preotească a limbajului lor era de neînțeles și lipsită de ritmul care se găsește în mod normal atât în cântec, cât și în vorbire. Și dacă nu era altceva decât cântări, atunci bătrânii proști nici măcar nu puteau fi de acord cu ritmul.

Și i se păruse ciudat pe Tiste Edur. Nu erau nimic în comparație cu acești Tiste Andii, care purtasera o atenție crudă la extreme neumane.

Nu era de mirare, totuși. Andara era un edificiu de piatră neagră care se prăbușește la baza unui defileu aglomerat de deșeuri. La fel de izolat ca o închisoare. Pereții stâncii erau alcătuiți de peșteri, împodobiți cu camere neregulate, ca niște bule gigantice izbucnite de-a lungul cursului tunelurilor întortocheate. Erau gropi fără fund, fundături, pasaje atât de abrupte încât nu puteau fi traversate fără scări de frânghie. Turnuri scobite se înălțau ca turla inversată prin roca solidă; în timp ce peste prăpastii subterane se arcuiau poduri înguste de piatră ponce albă, sculptate în forme amorfe și așezate fără mortar. Într-un loc se afla un lac de lavă întărită, mai netedă decât gheața lustruită de vânt, obsidianul stricat de roșu, iar aceasta era Camera Amass, unde întreaga populație se putea aduna, descultă, pentru a asista la nesfârșitul dispută a Maeștrilor Reve, altfel cunoscut sub numele de Vrajitorii Onyx.

Stăpân al stâncii, al aerului, al rădăcinii, al apei întunecate, al nopții. Cinci vrajitori în total, care se certau pentru ordinele de procesiune, ierarhiile de ispășire, lungimea potrivită a tivului a hainelor de Onyx și Errant știa ce altceva. Cu acești nevrotici pe jumătate nebuni, orice bavară din pânză a devenit o masă de riduri și cute.

Din câte înțelesese Udinaas, nu mai mult de paisprezece dintre cei aproximativ jumătate de mie de

locuitori - dincolo de vrăjitorii înșiși - erau puri Tiste Andii, iar dintre aceia, doar trei văzuseră vreodată lumina zilei - pe care i-au numit în mod ciudat stelele orbite. -doar trei urcaseră vreodată în lumea de sus.

Nu e de mirare că toți și-au pierdut mințile.

„De ce”, a spus Udinaas, „când unii oameni râd sună mai degrabă a plâns?”

Seren Pedac ridică privirea de pe sabia care îi întindea genunchii, cu cârpa pătată de ulei în mâinile ei cu degete lungi. — Nu aud pe nimeni râzând. Sau plângând.

„Nu am vrut neapărat să spun cu voce tare”, a răspuns el.

Un pufnit de la Fear Sengar, unde stătea pe o bancă de piatră lângă calea portalului. — Plictiseala înseamnă să furi ultimele fragmente de sănătate mentală din mintea ta, sclave. Eu unul nu-i voi lipsi.

— Vrăjitorii și Silchas se ceartă probabil despre modalitatea execuției tale, Fear Sengar, spuse Udinaas. — La urma urmei, ești cel mai urât dușman al lor. Copilul Trădătorului, generație de minciuni și toate celelalte. Se potrivește cu marea ta căutare, cel puțin pentru moment, nu-i așa? În bârlogul viperei, fiecare erou trebuie să facă asta, nu? Și cu câteva momente înainte să sosească soarta ta, suieră sabia ta fermecată și slujitorii răi mor la scor. Te-ai întrebat vreodată care trebuie să fie consecințele unui astfel de măcel? Depopulare groaznică, familii spulberate, bebeluși care plânge - și dacă acest prag crucial este depășit, atunci dispariția inevitabilă este asigurată, plutind în fața lor ca un spectru înfiorător. Da, am auzit partea mea când eram copil, de povești epice și poezii și toate celelalte. Dar mereu am început să-mi fac griji... pentru acei servitori răi, victimele acelor eroi strălucitori și neprihănirea lor insolubilă. Adică, cineva îți invadează ascunzătoarea, casa ta prețuită și, bineînțeles, încerci să-i omori și să-i mănânci. Cine nu ar face-o? Erau acolo, urâți și cu un aspect rătăcit, ocupați cu propriile lor vieți, împletind lațuri sau așa ceva. Atunci șoc! Alarmerile sunt ridicate! Intrușii și-au scăpat cumva lanțurile și moartea este un vârtej pe fiecare coridor!

Seren Pedac a învelit sabia. — Cred că mi-ar plăcea să aud versiunea ta despre astfel de povești, Udinaas. Cum ai vrea să iasă. Cel puțin, timpul va trece.

„Aș prefera să nu urez urechile nevinovate ale lui Kettle...”

— Doarme. Ceva din care face o mulțime zilele astea.

— Poate că e bolnavă.

„Poate că știe cum să aștepte lucrurile”, a răspuns Acquitor. — Haide, Udinaas, cum decurge epopeea ta eroică, versiunea ta revizuită?

— Ei bine, mai întâi, bârlogul ascuns al celor răi. Se pregătește o criză. Prioritățile lor s-au amestecat - un conducător rău din trecut, fără abilități de management sau ceva de genul. Deci, au temnițe și dispozitive de tortură ingenioase, dar în cele din urmă ineficiente. Au camere aburinde cu cazane uriașe, care așteaptă carne umană pentru a îndulci oala - dar, vai, nimeni nu a trecut în ultimul timp. La urma urmei, se presupune că bârlogul este blestemat, un loc de unde niciun aventurier nu se întoarce vreodată - toată propaganda dubioasă, desigur. De fapt, bârlogul este o piață bună pentru tăietorii de lemne locali și pentru cei din smoolă - vetre uriașe și torțe și lămpi cu ulei tulbure - asta e problema cu bârlogurile subterane - sunt întunecate. Mai rău decât atât, toată lumea a fost răcită în ultimii opt sute de ani. Oricum, chiar și un bârlog rău are nevoie de necesitățile existenței rezonabile. Legume, bucăți de fructe de pădure, mirodenii și medicamente, pânză și ceramică, piei și piele bine roase, pălării cu aspect rău. Desigur, nici măcar nu am menționat toate armele și uniforme intimidante.

— Te-ai împiedicat de pe urma ta narativă, Udinaas, a observat Seren Pedac.

„Așa am făcut-o, iar acesta este un punct esențial. Viața este așa. Ne rățacim. La fel ca acei servitori răi. O criză - fără prizonieri noi, fără carne proaspătă. Copiii mor de foame. Este un dezastru neatenuat.

— Care este soluția?

— Ei inventează o poveste. Un obiect magic în posesia lor, ceva care să-i ademenească pe proști în bârlog. Este rezonabil, dacă te gândești la asta. Fiecare cârlig are nevoie de un vierme care se învâрте. Și apoi îl aleg pe unul dintre ei pentru a juca rolul Stăpânului Nebun, cel care caută să deblocheze puterile îngrozitoare ale acelui obiect magic și astfel să aducă o utopie de cadavre animate care se poticnesc printr-un târâm de cenușă și deșeuri respinse. Acum, dacă acest lucru nu aduce eroi cu câțiva pași, nimic nu o va face.

— Reușesc?

— Pentru o vreme, dar amintiți-vă acele instrumente de tortură prost concepute. În mod invariabil, un nebun întreprinzător și norocos se eliberează, apoi zdrobește

craniul unui paznic sau trei, și haosul este eliberat. Sute de măcelări nesfârșite, apoi mii de războinici răi neantrenați care au uitat să-și ascute săbiile și să nu-și dea seama de scuturile din scoarță de mestecăn pe care le-a vândut tăietorul de lemne cu cocoașa.

Chiar și Fear Sengar mormăi râzând la asta. — În regulă, Udinaas, ai câștigat. Cred că prefer versiunea ta până la urmă.

Udinaas, surprins în tăcere, s-a uitat la Seren Pedac, care a zâmbit și a spus: „Ti-ai dezvăluit adevăratul talent, Udinaas. Deci eroul câștigă gratuit. Atunci ce?”

— Eroul nu face nimic de genul. În schimb, eroul se răcește în acele tuneluri umede. Totuși, iese în viață și se retrage într-un oraș din apropiere, unde ciuma pe care o poartă se răspândește și ucide pe toată lumea. Și pentru mii de ani după aceea, numele acelui erou este un blestem atât pentru oamenii care trăiesc deasupra pământului, cât și pentru cei de jos.

După o clipă, Frica a vorbit. — Ah, chiar și versiunea ta are un avertisment implicit, sclave. Și asta este ceea ce ai vrea să bag în seamă, dar asta mă face să mă întreb – ce îți pasă de soarta mea? Mă numești dușmanul tău, dușmanul tău de-o viață, pentru toate nedreptățile pe care poporul meu le-a dat asupra ta. Chiar vrei să iau notă de mesajul tău?

— Cum îți place, Edur, răspunse Udinaas, dar credința mea este mai profundă decât îți imaginezi și pe un drum complet diferit de ceea ce crezi tu. Am spus că eroul câștigă clar, cel puțin pentru moment, dar nu am menționat nimic despre adepții lui nefericiți, despre tovarășii săi curajoși.

— Toți au murit în bârlog.

‘Deloc. După aceea, a fost nevoie mare de sânge nou. Erau una și toți adoptați de cei răi, care erau doar răi într-un sens relativ, fiind bolnăvici și nenorociți și flămând și nu prea strălucitori. În orice caz, a existat o mare renaștere în cultura bârlogului, producând cele mai frumoase artă și comori pe care le-a văzut vreodată lumea.

— Și ce sa întâmplat atunci? întrebă Seren.

„A durat până a sosit un nou erou, dar asta este o altă poveste pentru altă dată. Am spus că sunt răgușit.

„Printre femeile din Tiste Edur”, spuse atunci Fear Sengar, „se spune povestea pe care Părintele Umbră, Scabandari Bloodeye, a ales-o de bună voie să moară, eliberându-și sufletul pentru a călători pe Drumul Cenușiu,

o călătorie în căutare. de absolvire, căci aceasta era vinovăția pentru ceea ce făcuse pe câmpiile Kechrei.'

— Acum, aceasta este o versiune convenabilă.

— Acum, tu ești cel care îi lipsește subtilitatea, Udinaas. Această interpretare alternativă este ea însăși, alegorică, pentru că ceea ce reprezintă cu adevărat este vina noastră. Pentru crima lui Scabandari. Nu putem lua înapoi faptele Părintelui Umbra; nici nu am fost în vreo poziție, vreodată, să-l contrazicem. El a condus, Edur l-a urmat. Am fi putut să-l sfidăm? Eventual. Dar nu probabil. Ca atare, rămânem cu o vinovăție care nu poate fi liniștită decât în sens alegoric. Și așa ne ținem de legendele mântuirii.

Seren Pedac se ridică și se apropie să-și așeze sabia cu teacă lângă pachetul de mâncare. — Totuși, aceasta a fost o poveste ținută în secret de femeile triburilor tale, Frica. Lăsând deoparte pentru moment faptul curios că știi despre asta, cum se face că promisiunea mântuirii aparține doar femeilor?

— Războinicii urmează o altă cale, răspunse Frica. — Că știi despre poveste - și adevărul lui Scabandari - se datorează mamei mele, care a respins tradiția secretului. Uruth nu fuge de cunoaștere și ar vrea ca nici fiii ei să nu o facă...

— Atunci cum îi explici pe Rhulad? întrebă Udinaas.

— Nu-l momeli, îi spuse Seren Pedac sclavului. — Rhulad este blestemat. Prin sabia din mâna lui, prin zeul care a făcut acea sabie.'

— Rhulad era tânăr, spuse Fear, strângându-și inconștient mâinile în timp ce se uita la podeaua uzată a camerei. — Mai erau atât de multe de învățat. A căutat să devină un mare războinic, un războinic eroic. Era nemulțumit în umbra celor trei frați ai săi mai mari și asta l-a făcut să se precipite.

„Cred că zeul l-a ales... în locul lui Hannan Mosag”, a spus Udinaas. — Rhulad nu a avut de ales.

Frica îl studie pe Udinaas o clipă lungă, apoi dădu din cap. — Dacă aceasta este credința ta, atunci ești mult mai generos față de Rhulad decât orice Tiste Edur. Din nou și din nou, Udinaas, mă lași dezechilibrat.

Udinaas închise ochii în timp ce se rezema de peretele aspru. „Mi-a vorbit, frică, pentru că am ascultat. Ceva ce ceilalți dintre voi nu v-ați deranjat să faceți, ceea ce nu este chiar atât de surprinzător, din moment ce ordinea voastră familială lăudată tocmai fusese spulberată. Prețioasa ta

ierarhie era în dezordine. Șocant. Teribil. Așa că, deși nu a putut să-ți vorbească, tu, la rândul tău, nu ai vrut să-l auzi. El a tăcut și tu ai fost surd la acea tăcere. O mizerie tipică - nu regret că nu am familie.

— Tu pui toată vina la poalele zeului haotic.

Udinaas deschise ochii, clipi o clipă, apoi zâmbi. — De departe, prea convenabil. Acum, dacă aş căuta răscumpărarea, aş sări pe spatele celuiilalt și aş călăre fiara până la marginea stâncii, apoi chiar peste, amin.

'Atunci ce?'

'Ce să vină? Ei bine, de unde să știu? Sunt doar un sclav obosit. Dar dacă ar trebui să ghicesc, m-aș uita mai întâi la acea ierarhie rigidă pe care am menționat-o mai devreme. Îi captează pe toată lumea și toată lumea se asigură că îi captează pe toți ceilalți. Până când niciunul dintre voi nu se poate mișca, nici o parte la alta, nici în sus. Poți să te muți în jos, desigur, doar să faci ceva ce nu-i place nimănui. Dezaprobarea dă afară fiecare treaptă a scării și cobori.

— Așa este modul de a trăi printre Tiste Edur. Frica pufni, privi în altă parte.

— În regulă, spuse Udinaas, oftând, lasă-mă să te întreb asta. De ce nu a fost oferită acea sabie unor Letherii - un ofițer strălucit al unei armate, un prinț negustor cu sânge rece? De ce nu însuși Ezgara? Sau mai bine, fiul lui, Quillas? Acum era ambiția și prostia într-un echilibru perfect. Și dacă nu un Letherii, atunci de ce nu un șaman Nerek? Sau un Fent sau un Tarthenal? Bineînțeles, toate celelalte, ei bine, acele triburi au fost în mare parte șterse - cel puțin, toate tabuurile, tradițiile și regulile de orice fel care țineau oamenii la rând - toate dispăruse, datorită Letherii.

— Foarte bine, spuse Seren Pedac, de ce nu un Letherii?

Udinaas a ridicat din umeri. — Defectele fatale greșite, evident. Cel înălțuit a recunoscut perfecțiunea absolută a Tiste Edur - politica lor, istoria, cultura și situația lor politică.

— Acum înțeleg, murmură Frica, cu brațele încrucișate.

'Înțelege ce?'

— De ce te-a prețuit Rhulad atât de mult, Udinaas. Ai fost irosit zgâriind solzi de pește toată ziua când, după măsura inteligenței tale și a viziunii tale, puteai să stai înalt pe tronul oricărui regat.

Rânjetul sclavului era dur de răutate. — La naiba, frică de Sengar.

— Cum te-a jignit asta?

— Tocmai ai afirmat argumentul central - atât pentru, cât și împotriva instituției sclaviei. Am fost irosit, nu? Sau de necesitate ținute sub călcâiul ferm. Prea mulți oameni ca mine în libertate și niciun conducător, tiran sau altcineva, nu ar putea sta sigur pe un tron. Am agita lucrurile, iar și iar. Am provoca, am protesta, am sfida. Fiind iluminați, am provoca haos total. Deci, frică, dă un alt coș de peste aici, e mai bine pentru toată lumea.

'Cu exceptia ta.'

— Nu, chiar și eu. În acest fel, toată strălucirea mea rămâne inefficientă, inofensivă pentru nimeni și, prin urmare, mai ales pentru mine, ca nu cumva ideile mele înalte să piardă un torent de sânge.

Seren Pedac mormăi: — Ești speriat de propriile tale idei, Udinaas?

— Tot timpul, Acquitor. Nu-i așa?

Ea nu a spus nimic.

— Ascultă, spuse Fear. — Cântarea s-a oprit.

Ca de obicei, dezbaterea s-a încheiat cu toată lumea pierdută. Ciocnirea vederilor insolubile nu a produs nicio armonie, doar epuizare și o durere în spatele craniului. Clip, așezat cu picioarele sprijinite pe spatele următoarei bănci inferioare, în întunericul nivelului superior, cu vedere la Discul Concordanței, numit absurd, pe care stăteau cinci vrăjitori Onyx, sclipitori, s-a străduit să-și trezească mintea în timp ce vrăjitorii s-au întors ca unul singur. să înfrunte Ruina Silchas.

Ordant Brid, Reve of the Rock, care îl trimisese pe Clip să recupereze acești răătăcitori căzuți, a fost primul care a vorbit. Ruina Silchas, fratele de sânge al Domnului nostru cu Aripă Negre, știm ce cauți.

— Atunci știi și tu să nu-mi stai în cale.

La aceste cuvinte reci, Clip se așază mai drept.

— Este așa cum am avertizat! strigă Rin Varalath, Reve al Noptii, cu vocea lui ascuțită și zgâriitoare. „El sosește ca un leviatan al distrugerii! Care dintre frați a primit cea mai mare parte de deliberare și înțelepciune? Ei bine, răspunsul este clar!”

— Calmează-te, spuse Penith Vinandas.

Clip zâmbea pentru sine, întrebându-se încă o dată dacă aspectele Reve au creat personalitățile stăpânilor lor - sau, în cazul lui Penith, amantă - sau era invers? Bineînțeles,

Stăpâna Rădăcinii ar sfătui calm, o stabilire a voințelor sălbatice, pentru că ea era atât de sigur... înrădăcinată.

'Sunt calm!' mârâi Rin Varalath. A bătut cu degetul în Ruina Silchas. „Nu trebuie să cedem în fața acestuia, altfel tot ceea ce am realizat va fi doborât peste capul nostru. Echilibrul este tot ceea ce ne ține în viață și fiecare dintre voi știe asta. Și dacă nu o faci, atunci ești mai pierdut decât mi-am imaginat vreodată.

Draxos Hulch, Reve of the Dark Water, a vorbit în baritonul său fără adâncime. — Problema, colegii mei vrăjitori, este mai puțin deschisă dezbaterii decât ați spera. Dacă, desigur, nu putem explica acestui războinic natura luptei noastre și echilibrul neliniștit pe care l-am câștigat recent.

— De ce ar trebui să fie interesat? întrebă Rin Varalath. „Dacă toate acestea se prăbușesc, nu este nimic pentru el. Va merge mai departe, nepăsător - morțile noastre vor fi lipsite de sens în ceea ce îl privește.

Silchas Ruin oftă. — Nu sunt insensibil la bătălia pe care ați purtat-o aici, vrăjitori. Dar succesul tău se datorează în întregime dezintegrării inevitabile a ritualului Jaghut-ului. El cercetă chipurile dinaintea lui. — Nu ești pe măsură pentru Omtose Phellack, când purtătorul lui era nimeni altul decât Gothos. În orice caz, echilibrul pe care credeți că l-ați atins este iluzoriu. Ritualul esuează. Gheața, care fusese ținută în frâu, ținută atemporală, a început să se miște din nou. Se clătește în căldura acestei epoci, totuși volumul său este atât de vast încât, chiar și topit, va produce schimbări vaste. În ceea ce privește ghețarii legați în cele mai înalte zone ale munților Bluerose - cei din nord - fântână, ei și-au început deja migrația. Fără să țină seama de asaltul oceanului îndepărtat, ei își trag puterea dintr-un flux captivant de aer rece. Acești ghețari, vrăjitori, încă mai dețin sulița ritualului și, în curând, îți va conduce inima. Andara este condamnată.

„Nu ne pasă nimic de Andara”, a spus Gestallin Aros, Reve of the Air. „Echilibrul despre care vorbiți nu este cel care contează pentru noi. Ruina Silchas, ritualul lui Jaghut era de gheață doar în felul în care focul este de lemn - era mijlocul de a atinge un obiectiv specific, iar acel scop era înghețarea în loc de timp. Al vieții și al morții.

Privirea lui Clip s-a îngustat la Silchas Ruin, în timp ce albinos Andii își înclină încet capul, apoi spuse: „Vorbiți despre un alt eșec, totuși cei doi sunt legați...”

„Suntem conștienți de asta”, a spus Ordant Brid. Apoi, cu un zâmbet slab: — Poate mai mult decât tine. Vorbești despre o sulită de gheață, despre miezul lui Omtose Phellack, încă viu, încă puternic. Acea sulită, Ruina Silchas, aruncă o umbră și în acea umbră vei găsi ceea ce cauți. Deși nu, cred, așa cum îți dorești.

'Explica.'

— Nu o vom face, se răsti Rin Varalath. „Dacă vrei să înțelegi, atunci uită-te la rudele tale”.

'Rudele mele? Atunci poți să-l invoci pe Anomander?’

— Nu el, răspuse Ordant Brid. A ezitat, apoi a continuat. „Am fost vizitați, nu cu mult timp în urmă, de un ascendent. Menandore. Sora Dawn...”

Dacă ceva, vocea lui Ruin a devenit și mai rece, în timp ce el a cerut: „Ce treabă are ea cu asta?”

— Echilibru, prostule ignorant! Tipătul lui Rin Varalath răsună în cameră.

'Unde este ea acum?' întrebă Silchas Ruin.

Vai, răspuse Draxos Hulch, nu știm. Dar este aproape, din motive care îi aparțin în întregime. Mă tem că ți se va opune, dacă te hotărăști să treci cu forța pe lângă noi.

— Caut sufletul lui Scabandari Bloodeye. Nu înțeleg că ați obiecta la un astfel de obiectiv.

— Vedem adevărul, spuse Ordant Brid.

Un lung moment de reculegere. Cei cinci Vrajitori Onyx s-au confruntat cu o Ruina Silchas nepermisă, care părea fără cuvinte.

— Este, spuse Penith Vinandas, o chestiune de... compasiune.

— Nu suntem proști, spuse Ordant Brid. „Nu putem să vă opunem. Poate, totuși, vă putem ghida. Călătoria către locul pe care îl căutați este grea - calea nu este dreaptă. Silchas Ruin, cu o oarecare uimire vă spun că am ajuns la un consens în acest sens. Habar nu ai cât de rar este așa ceva-admite, eu vorbesc de un compromis, unul care stă mai neliniștit cu unii dintre noi decât cu alții. Cu toate acestea, am fost de acord să vă oferim un ghid.

'Un ghid? Să mă conducă pe această cale strâmbă sau să mă smulgă vreodată de ea?’

„O astfel de înșelăciune nu ar funcționa pentru foarte mult timp”.

'Adevărat; nici nu aș fi milostiv la descoperirea lui.

'Desigur.'

Silchas Ruin își încrucișă brațele. — Ne vei oferi un ghid. Foarte bine. Care dintre voi s-a oferit voluntar?

— Păi, niciunul dintre noi, spuse Ordant Brid. „Nevoia de noi aici împiedică așa ceva. După cum ai spus, o sulită de gheață este îndreptată spre noi și, deși nu o putem spulbera, poate că o putem... redirecționa. Ruina Silchas, ghidul tău va fi Sabia Mortală a Lordului cu Aripă Negre. La asta, vrăjitorul făcu un gest.

Clip s-a ridicat în picioare, apoi a început să coboare pe Discul Concordanței. Lanțul și inelele lui apărură în mână lui, zbârnâind, apoi pocnind, apoi zbârnind din nou.

— El este Sabia Mortală a lui Anomander? întrebă Silchas Ruin cu vădită neîncredere, în timp ce se uita la audiența de la această întâlnire.

Clip zâmbi. — Crezi că ar fi nemulțumit?

După o clipă, fratele lui Rake s-a strâmbat, apoi a clătinat din cap. 'Probabil ca nu.'

— Vino mâine, spuse Ordant Brid, vom începe să pregătim drumul pentru continuarea călătoriei tale.

Ajungând la marginea celui mai de jos nivel, Clip căzu ușor pe piatra lustruită a Discului, apoi se apropie de Ruina Silchas, cu lanțul din mână învârtindu-se și clacănind.

— Trebuie să faci asta mereu? a cerut Silchas Ruin. 'Fă ce?'

Silchas Ruin a intrat în cameră, urmată o clipă mai târziu de Tiste Andii, Clip.

Seren Pedac a simțit un fior brusc, deși nu a putut determina sursa acestuia. Clip zâmbea, dar era un zâmbet cinic și părea că ochii lui țineau fix pe Fear Sengar, ca și cum ar aștepta un fel de provocare.

— Dobânditor, spuse Silchas Ruin, eliberând clema mantiei în timp ce se îndrepta spre masa de piatră, lângă un perete îndepărtat, unde așteptau vin și mâncare, cel puțin un mister a fost răspuns.

'Oh?'

— Preponderența spectrurilor aici în Andara, nenumăratele fantome ale morților Tiste Andii - știu de ce sunt aici.

„Îmi pare rău, nu știam că acest loc este plin de spectre. Nici măcar nu l-am văzut pe Wither în ultima vreme.

El aruncă o privire spre ea, apoi își turnă un pahar de vin. „Este extraordinar”, murmură el, „cum ceva atât de elementar precum absența unui gust pe limbă se poate dovedi cea mai chinuitoare tortură... când cineva este îngropat de mii de ani”.

Ea l-a privit luând o gură de vin apos, l-a privit savurând-o. Apoi a spus: „Timp, Achizitor. Ritualul Omtose Phellack, care a înghețat totul pe loc, l-a sfidat pe Hood însuși - scuze, Hood este Lordul Mortii. Fantomele - nu aveau unde să meargă. Cu ușurință capturați și înrobiți de către Tiste Edur, dar mulți alții au reușit să evite această soartă și sunt aici, printre rudele lor muritorii. Vrajitorii Onyx vorbesc despre compasiune și echilibru, vezi tu...

Nu, nu, dar cred că nu contează. — Ne vor ajuta vrajitorii?

O grimasă ironică din partea Silchas Ruin, apoi ridică din umeri. „Partidul nostru căzut are acum un nou membru, Acquitor, care este însărcinat să ne ghideze spre ceea ce căutăm”. Fear Sengar, brusc încordat, se apropie de Clip. Tiste Andii, zise el, știi asta, te rog. Nu am nicio dușmănie față de tine sau poporul tău. Dacă într-adevăr ne vei conduce acolo unde este legat sufletul lui Scabandari, îți voi fi dator.

- într-adevăr, toți Edur-ii vă vor fi datori.

Clip rânji. — Oh, nu vrei asta, războinică.

Frica părea surprinsă.

„Tu”, a spus Silchas Ruin către Tiste Edur, „reprezintă cea mai gravă amenințare pentru acești Andii. Cei tăi au motive întemeiate să-î vâneze pe fiecare dintre ei; nici Letherii nu sunt bine dispuși fata de ei, data fiind rezistentă lor la anexare

- o rezistență care continuă până în zilele noastre. Bluerose nu apreciază să fie ocupat; nici oamenii care au trăit în pace alături de cei care aveau sânge Andii în vene nu au nicio loialitate față de cuceritorii Letherii. Când Onixul

Ordinea domnea, era un fel de regulă îndepărtată, reticentă în a se amesteca în activitățile zilnice și făcând puține pretenții populației.

Iar acum, Fear Sengar, bunul tău stăpânește pe Letherii, com

batând resentimentele care clocotesc în Bluerose.

— Nu pot vorbi în numele imperiului, spuse Fear. — Numai pentru mine. Totuși, cred că, dacă evenimentele se desfășoară în modul în care doresc eu, atunci adevărata eliberare poate fi recompensa acordată de Edur pentru asistența lor - întregii provincii Bluerose și tuturor locuitorilor ei. Cu siguranță, aș argumenta pentru asta.

Râsul lui Clip a fost sardonice.

Lanțul s-a învârtit pentru a se înfășura strâns în jurul mâinii sale drepte, dar acesta a servit drept singurul său comentariu la aceste declarații grave și promisiuni îndrăznețe.

Seren Pedac i s-a făcut rău înăuntru. Clip, acest cățeluș înnebunit cu lanțul și inelele sale, expresia lui mereu batjocoritoare...

Oh, Fear Sengar, nu ai încredere în acesta. Nu ai deloc încredere în el.

— Ești sigur că vrei să faci asta, supraveghetor?

Brohl Handar aruncă o privire spre Atri-Preda. — Această expediție trebuie să fie punitivă, Bivatt. Nu a fost făcută nicio proclamație oficială de război – missiva de la Letheras este foarte clară în acest sens. Aparent, revine în sarcina mea ca supraveghetor să mă asigur că logodna nu depășește parametrii ei. Mărsăluiești să-i vânez și să-i distrugi pe cei care i-au măcelărit pe coloniști.

Ochii ei au rămas pe coloanele trupelor Letherii și Edur care mărsăluiau de-a lungul drumului. Praful atârna în aer, pătând albastrul strălucitor al cerului. Sunetul provenit de la armată i-a amintit lui Brohl Handar de gheața spartă care gemea și își croia drum în josul unui râu. Bivatt a vorbit. — Tocmai asta este intenția mea, supraveghetor. Asta și nimic mai mult, așa cum mi s-a poruncit.

El o studie încă o clipă, apoi se mișcă pe sa pentru a-și ușura tensiunea pe partea inferioară a spatelui – prefera să admire caii de departe decât să se cocoteze deasupra lucrurilor blestemate. Părea că îi înțelesese dezgustul și îi făceau reciprocitate, iar acesta avea obiceiul să-și dea capul în timp ce se ridica de la fiecare galop, căutând în mod clar să-i spargă bărbia lui Brohl. Atri-Preda i-a spus că s-a aplecat prea mult înainte, iar calul știa asta și a văzut eroarea ca pe o oportunitate de a provoca daune. Tiste Edur nu aștepta cu nerăbdare această călătorie. — Cu toate acestea, spuse el în cele din urmă, te voi însoți.

El știa că era nemulțumită de perspectiva. Cu toate acestea, avea propriile lui bodyguarzi, din propriul trib. Trăsura și șoferul lui și echipa de boi. Rechizite mai mult decât suficiente pentru a se asigura că nu reprezintă o povară pentru trenul militar.

— Rămân îngrijorată pentru siguranța ta, spuse ea.

'Nu este nevoie. Am toată încrederea în Arapay-ul meu...

— Iartă-mă, supraveghetor, dar vânătoarea de foci nu este același lucru cu...

— Atri-Preda, îl întrerupse la rândul lui Brohl Handar, războinicii mei s-au confruntat cu soldații Letherii crack în çucerire, iar Letherii tăi au fost cei care s-au spart. Sigilii? Într-adevăr, unii dintre ei cântăresc cât un bou, cu colții mai lungi decât o sabie scurtă. Și urși cu blană albă și urși care locuiesc în peșteri.

Lupi cu picioare scurte și lupi de haita. Și, nu ar trebui să uităm, schimbătorii de formă Jheck. Ți-ai imaginat că deșeurile albe ale nordului sunt pământuri goale? Împotriva a ceea ce un Arapay trebuie să se confrunte în fiecare zi, Letherii nu erau o mare amenințare. În ceea ce privește protecția mea de Awl, probabil că o astfel de nevoie ar apărea doar în urma rățăcirii forțelor tale. Vom avea un K'risnan din Den-Ratha, precum și un cadru de magi. Pe scurt, a conchis el, preocupările tale sună false. Spune-mi, Atri-Preda, care a fost fondul întâlnirii tale secrete cu factorul Letur Anict?

Întrebarea, exprimată ca o gândire ulterioară, părea să o lovească ca o lovitură, iar ochii pe care i-a fixat asupra lui erau mari, alarmați, până când ceva mai întunecat s-a învârtit la viață. — Discuții financiare, supraveghetor, spuse ea pe un ton rece. — O armată trebuie să mănânce.

„Finanțarea acestei expediții punitive este asigurată de Trezoreria Imperială”.

— Aceste fonduri gestionate de Factor. La urma urmei, aceasta este funcția de a fi un factor, domnule.

— Nu în acest caz, a răspuns Brohl Handar. „Debursările sunt gestionate de biroul meu. De fapt, Edur coin este cea care sponsorizează această expediție. Atri-Preda, pe viitor ar trebui să fii sigur de fapte înainte de a reuși să minți. Acum, s-ar părea că trebuie să procedați sub povara a două seturi de ordine. Sper că, de dragul liniștii tale, cele două nu se dovedesc contradictorii.

— Ar trebui să-mi imaginez că nu, spuse ea strâns.

— Ești încrezător în asta, Atri-Preda?

— Sunt, domnule.

'Bun.'

— Supraveghetor, unii dintre coloniștii uciși provin din gospodăria Factorului.

Sprâncenele lui Brohl se ridicară. — Dorința de răzbunare cât mai sângeroasă trebuie să fie copleșitoare, deci, pentru bietul Letur Anict.

— La acea întâlnire, domnule, pur și simplu mi-am reiterat intenția de a impune pedeapsa necesară împotriva

criminalilor. Factorul a căutat liniștirea, pe care am fost încântat să i-o ofer în aceste circumstanțe.

'Cu alte cuvinte, Letur Anict era oarecum alarmat că i-a fost luat controlul asupra conducerii expediției, căci o astfel de decizie era fără precedent. Trebuie să presupunem că este suficient de inteligent pentru a recunoaște - odată ce s-a calmat oarecum - că mișcarea indică dezaprobarea exceselor sale recente.

— Nu aș ști, domnule.

— Voi fi interesat să-i evaluez smerenia la întoarcerea noastră triumfală, Atri-Preda.

Ea nu a spus nimic.

Desigur, a adăugat el în sinea lui, probabil că ar fi mult mai mult în răspunsul lui Letur Anict la acea vreme, având în vedere că nu era, de fapt, nimic cu adevărat oficial în toate acestea. Companiile Factorului din palat - servitorii Letherii, probabil, ai Cancelarului - ar fi revoltați la descoperirea acestei circumvenții; dar de data aceasta, Edur a fost cel care a organizat această uzurpare minoră, o activitate a triburilor, legătura stabilită prin K'risnan și personalul Edur al diverșilor supraveghetori. Există un mare risc în toate astea - până la urmă, împăratul însuși nu știa nimic despre asta.

Letur Anict trebuia să fie frânat. Nu, mai mult decât atât, bărbatul avea nevoie de șocheală. În permanentă. Dacă Brohl s-ar descurca, în decurs de un an ar fi un nou Factor de Drene, iar în ceea ce privește exploatațiile lui Letur Anict, ei bine, infrațiunea de înaltă trădare și corupție la scara pe care a condus-o s-ar solda fără îndoială la confiscarea lor, cu toate drepturile familiale scăpate și restituirea la un nivel atât de înalt încât linia Anict va fi îndatorată pentru generațiile viitoare.

El este corupt. Și a țesut o pânză mortală aici, de la Drene în fiecare națiune învecinată. El caută război cu toți vecinii noștri. Război inutil. Inutil dincolo de lăcomia lacomă a unui singur om. O astfel de corupție a avut nevoie de excizie, căci în acest imperiu erau o mulțime de Letur Anicți, care prosperau sub protecția Liberty Consign și, foarte probabil, a Patriotilor. Acest om de aici ar fi exemplul și avertismentul.

Voi Letherii ne credeți prosti. Tu râzi la spatele nostru. Batjocorește-ne în ignoranța noastră cu privire la înșelăciunile tale sofisticate. Ei bine, există mai mult de un fel de sofisticare, după cum veți descoperi.

În cele din urmă, Brohl Handar nu se mai simțea neajutorat.

Atri-Preda Bivatt fumegă în tăcere. Nenorocitul de prost de lângă ea avea să se omoare și ea avea să fie făcută responsabilă pentru acel eșec de a-l proteja. Gărzile de corp K'risnan și Arapay nu ar realiza nimic. Agenții Factorului au infectat fiecare legiune Letherii în acest marș, iar printre acei agenți... Asasini blestemati. Maestri ai otrăvii.

Îi plăcea acest războinic de lângă ea, atât de dur cât era el – ceea ce părea o trăsătură a Tiste Edur în orice caz. Și, deși era clar inteligent, era și... naiv.

Era clar că Letur Anict pătrunsese în eforturile jalnice neoficiale ale lui Brohl Handar și ale altor o jumătate de duzină de supraveghetori, iar Factorul intenționa să elimine aici și acum această amenințare în curs de dezvoltare. Chiar în această expediție.

„Avem o problemă cu Brohl Handar”, spusese Factorul, cu chipul rotund palid arătând ca o piatră prăfuită în întunericul obișnuit al sanctului său interior.

— Domnule?

„Neaprobat, el încearcă să-și depășească responsabilitățile și, prin aceasta, să submineze funcțiile tradiționale ale unui factor dintr-o provincie de graniță. Ambițiile lui i-au atras pe alții în rețeaua lui, ceea ce, din păcate, ar putea avea repercusiuni fatale.

'Fatal? Cum?'

— Atri-Preda, trebuie să-ți spun. Patriotiștii nu se mai concentrează exclusiv pe Letherii din imperiu. Au ieșit la iveală dovezi ale unei conspirații în curs de dezvoltare între Tiste Edur – împotriva statului, posibil împotriva Împăratului însuși.

eu

Absurd. Chiar mă iei drept un prost, Anict? Împotriva statului și împotriva împăratului sunt două lucruri diferite. Statul ești tu și oameni ca tine. Statul este Liberty Consign și Patriotiștii. Statul este cancelarul și prietenii săi. Față de ei, ideea unei conspirații între Tiste Edur pentru a scăpa imperiul de corupția Letherii părea mai mult decât plauzibilă. Ei fuseseră ocupanți suficient de mult pentru a ajunge să înțeleagă imperiul pe care îl câștigaseră; să

înceapă să-și dea seama că avusese loc o cucerire mult mai subtilă, dintre care ei erau învinși.

Tiste Edur au fost, mai presus de orice, un popor mândru. Nu ar putea suporta înfrângerea, iar faptul că învingătorii erau, după măsura lor, lași în adevăratul sens al termenului ar înțepa cu atât mai mult. Așa că nu a fost surprinsă că Brohl Handar și colegul său Edur au început în sfârșit o campanie de eradicare împotriva Letherilor care conduceau statul. Nici nu este surprinzător măsura în care Edur și-au subestimat inamicul.

— Domnule, sunt ofițer în Armata Imperială. Comandantul meu I este însuși Împăratul.

— Împăratul ne conduce pe toți, Atri-Preda, spusese Letur Anict cu un zâmbet slab. „Conspirația dintre oamenii lui îi amenință direct structura de sprijin loială - cei care se străduiesc, cu un mare sacrificiu personal, să mențină acel aparat”.

— Oameni ca tine.

'Intr-adevar.'

— Ce mă întrebi, domnule?

— Brohl Handar va insista să vă însoțească expediția punitivă. Cred că intenția lui este de a revendica teritorii reconcucerite pentru el însuși - un val cu o mână - „fără îndoială în numele imperiului sau a unor asemenea prostii fără sens”.

Adică, așa cum ai făcut?

„Voi încerca să-l conving să nu facă asta”, a spus ea.

'Nu este sigur-'

— Într-adevăr, nu este. Tocmai punctul meu de vedere. După o clipă, Letur Anict se lăsă pe spate. — Din păcate, nu vei câștiga argumentul.

Supraveghetorul va merge cu tine, acceptând riscurile.

Riscurile, da. Închipuindu-și că vin de la Awl.

„Voi face tot ce pot pentru a-i păstra viața”, a spus Bivatt.

O întindere a mâinilor. 'Desigur. Aceasta este datoria ta și amândoi știm cât de perfidă poate fi Awl, mai ales că acum sunt comandați de nimeni altul decât Redmask. Cine poate spune ce ambuscade groaznice a reușit să năvălească asupra voastră, cu scopul principal de a ucide comandanți și alte personaje importante. Într-adevăr, Atri-Preda, ai datoria ta și nu m-aș aștepta la mai puțin de la tine. Dar vă reamintesc că Brohl Handar este angajat în trădare.

— Atunci pune-l pe Orbyn Truthfinder să-l aresteze. Dacă îndrăznește, pentru că asta va scoate totul la iveală, iar tu nu ești pregătit pentru asta.

„Vom fi pregătiți pentru întoarcerea lui”, a spus apoi Factorul.

Atat de curand? — Împăratul a fost informat despre aceste evenimente, domnule?

'El are. Patriotiștii nu ar fi angajați în această vânatoare dacă nu ar fi așa. Sunt sigur că înțelegi asta, Atri-Preda.

Ea a crezut că a făcut-o. Nicî măcar Karos Invictad nu ar continua fără un fel de sancțiune. — Asta e tot, domnule?

'Este. Zâmbet rățacit la vânatoarea ta, Atri-Preda.

'Multumesc domnule.'

Si acum, totul a procedat pentru a se potrivi cu predicțiile Factorului. Brohl Handar avea să însoțească expediția, respingându-i orice argument împotriva ideii. Citindu-i expresia, ea a văzut o încredere și o voință reînnoite - Supraveghetorul a simțit că și-ar fi găsit, în cele din urmă, o bază fermă. Nicio eroare în recunoașterea adevăratului său dușman. Dezastrul neatenuat consta în credința lui Edur că a făcut prima mișcare.

Ea a spus acum supraveghetorului: „Domnule, dacă mă scuzați. Trebuie să vorbesc cu ofițerii mei.

— Desigur, răspunse Brohl Handar. — Când anticipați să contactați inamicul?

Oh, prostule, deja ai făcut-o. — Asta depinde, domnule, dacă ei fug sau vin direct după noi.

Sprâncenele Supraveghetorului se ridicară. — Ți-e frică de această Redmask?

— Frica care dă respect nu este un lucru rău, domnule. În acest mod, da, mi-e teamă de Redmask. Așa cum îmi va face el, înainte de prea mult timp.

Ea a plecat apoi, coborând la trupele ei, căutând nu un ofițer, ci un bărbat în special, un călăreț printre Bluerose, mai înalt și mai întunecat decât majoritatea.

După un timp, ea l-a găsit, i-a făcut semn să iasă lângă ea și și-au plimbat caii de-a lungul unei margini a drumului. Ea a vorbit despre două lucruri, unul suficient de tare pentru a fi auzit de ceilalți și despre sănătatea munților și alte asemenea detalii banale; celălalt pe un ton mult mai liniștit, pe care nimeni, în afară de bărbat, nu le putea auzi.

— Ce poți vedea din pata învinetă a orizontului, care nu poate fi șters de o mână ridicată?

Redmask aruncă o privire spre străin.

Anaster Toc zâmbi. „Zitul într-un șanț în mijlocul deșeurilor omenirii este ceva pe care l-aș recomanda oricărui poet în curs de dezvoltare. Ritmurile fluxului și refluxului, moștenirea a ceea ce aruncăm. Bogăție ca aurul lichid.

Nu mai sănătos în întregime, a judecat Redmask, nesurprins. Piele și oase, cruste și pătate de erupții cutanate de foc. Cel puțin acum putea să stea în picioare fără ajutorul unui băț și i-a revenit pofta de mâncare. În curând, credea Redmask, străinul își va reveni, cel puțin fizic. Minteia bietului om era o altă chestiune.

— Oamenii tăi, continuă Anaster Toc după o clipă, nu cred în poezie, în puterea cuvintelor simple. O, tu cânti cu venirea zorilor și cu soarele care fugă. Cânti norilor de furtună și urme de lup și arunci coarne pe care le găsești în iarbă. Cânti pentru a decide ordinea mărgelilor pe un fir. Dar fără cuvinte pentru niciunul dintre ei. Doar variații de ton, la fel de lipsite de sens ca cântecul păsărilor...

„Păsările cântă”, a spus Natarkas, care stătea de cealaltă parte a străinului, strâmbându-se spre vest, spre soarele pe moarte, „pentru a le spune altora că există. Ei cântă pentru a avertiza despre vânători. Ei cântă pentru a corteza prietenii. Ei cântă în zilele înainte de a muri.

— Foarte bine, exemplu greșit. Cânti ca balenele...

„Precum ce?” întrebă Natarkas și alte două fețe de aramă în spatele lor.

— Atunci, nu contează. Ideea mea a fost că cânti fără cuvinte...

„Muzica este limba ei proprie”.

— Natarkas, spuse Anaster Toc, răspunde-mi asta, dacă vrei. Cântecul pe care copiii îl folosesc când alunecă mărgelile pe un fir, ce înseamnă?

„Există mai mult de unul, în funcție de modelul dorit. Cântecul stabilește ordinea tipului de mărgelile și culoarea acestuia.

— De ce trebuie stabilite astfel de lucruri?

— Pentru că mărgelile spun o poveste.

— Ce poveste?

„Povești diferite, în funcție de tipar, care este asigurat de cântec. Povestea nu este pierdută, nu este coruptă, pentru că cântecul nu se schimbă niciodată.”

— De dragul lui Hood, mormăi străinul. — Ce e în neregulă cu cuvintele?

— Cu cuvinte, spuse Redmask, întorcându-se, sensurile se schimbă.

— Ei bine, spuse Anaster Toe, urmând în timp ce Redmask se întorcea spre tabăra armatei sale, tocmai acesta este ideea. Aceasta este valoarea lor - capacitatea lor de a se adapta...

— Devine corupt, vrei să spui. Letherii sunt măștri în coruperea cuvintelor, a înțelesurilor lor. Ei numesc războiul pace, ei numesc tiranie libertate. De ce parte a umbrei stai decide sensul unui cuvânt. Cuvintele sunt armele folosite de cei care îi văd pe alții cu dispreț. Un dispreț care se adâncește doar când ei văd cum acei alții sunt înșelați și transformați în proști pentru că au ales să creadă. Pentru că în naivitatea lor credeau că sensul unui cuvânt este fix, imun la abuz.

— Tetinele lui Togg, Redmask, e un discurs lung care vine de la tine.

— Îmi disprețuiesc cuvintele, Anaster Toc. Ce vrei să spui când spui „tetinele lui Togg”?

— Togg e un zeu.

— Nu este o zeiță?

‘Nu.’

— Atunci tetinele lui sunt...

‘Inutil. Exact.’

— Dar ceilalți? „Respirația lui Hood”?

— Hood este stăpânul morții.

— Deci... fără suflare.

‘Corect.’

— Mila lui Berna?

„Nu are milă”

— Mowri fd?

„Doamna Săracilor nu respinge nimic”.

Redmask îl privi pe străin. — Oamenii tăi au o relație ciudată cu zeii tăi.

— Presupun că o facem. Unii îl condamnă ca fiind cinic și ar putea avea sens. Totul ține de putere, Redmask, și de ceea ce le face celor care o dețin. Nu sunt exceptați zeii.

— Dacă sunt atât de inutile, de ce le închini?

— Imaginează-ți cât de nefolositoare ar fi dacă nu am fi făcut-o. La orice a văzut Anaster Toc în ochii lui Redmask, a râs apoi.

Enervat, Redmask spuse: „Ai luptat ca o armată devotată Domnului și Doamnei Lupilor”.

Și vedeți unde ne-a dus.

„Motivul pentru care forța ta a fost măcelărită este că oamenii mei te-au trădat. O astfel de trădare nu a venit de la zeii voștri-lupi.

— Adevărat, presupun. Am acceptat contractul. Am presupus că împărtășim înțelesul cuvintelor pe care le-am schimbat cu angajatorii noștri... Apoi îi oferii lui Redmask un zâmbet ironic. „Am mers la război crezând în onoare. Asa de. Togg și Fanderay nu sunt responsabili, în special pentru prostia adeptilor lor.

— Acum ești fără Dumnezeu, Anaster Toc?

— O, le-am auzit urletele dureroase din când în când, sau cel puțin mi-am imaginat că o fac.

„Lupii au venit la locul sacrificării și au luat inimile celor căzuți”.

'Ce? Ce vrei să spui?'

— Au spart piepturile camarazilor tăi și le-au mâncat inimile, lăsând totul.

— Ei bine, nu știam asta.

— De ce nu ai murit cu ei? întrebă Redmask. — Ai fugit?

„Am fost cel mai bun călăreț dintre Săbiile Gri. În consecință, acționez pentru a menține contactul între forțele noastre. Eram, din păcate, cu Awl când s-a luat decizia de a fugi. M-au târât de pe cal și m-au bătut fără sens. Nu știu de ce nu m-au ucis acolo și atunci. Sau doar lasă-mă pentru Letherii.'

— Există niveluri de trădare, Anaster Toc; limite la ceea ce poate suporta până și Awl. Ar putea fugi de luptă, dar nu puteau să-ți tragă o lamă în gât.

— Ei bine, asta e o ușurare reconfortantă. Scuze. Am fost întotdeauna predispus la comentarii fatice. Presupun că ar trebui să fiu recunoscător, dar nu sunt.

— Bineînțeles că nu ești, spuse Redmask. Se apropiau de copertina lată de piele care protejează hărțile din piele de rodară pe care liderul războiului le desenase - mai ales din ceea ce își amintea despre hărțile militare ale Letherii pe care le văzuse. Aceste noi hărți fuseseră întinse pe pământ, fixate în jos, aranjate ca piesele unui puzzle pentru a crea o singură interpretare a unei zone vaste - una care includea regatele graniței de sud. — Dar tu ești soldat, Anaster Toc, și am nevoie de soldați.

— Deci, căutați un acord între noi.

'Fac.'

— O legătură de cuvinte.

'Da.*'

— Și dacă aleg să plec? A se îndepărta?'

— Ți se va permite și vei primi un cal și provizii. Puteți călări spre est sau spre sud-est sau chiar spre nord, deși nu

există nimic de găsit la nord. Dar nu vest, nu sud-vest.

— Cu alte cuvinte, nu pentru Imperiul Lether.

'Corect. Nu știu ce răzbunare ții aproape de sufletul tău rănit. Nu știu dacă ai trăda Awl-pentru a răspunde la trădarea lor față de tine. Pentru care nu te-aș învinovăți deloc. Nu vreau să fiu nevoit să te ucid și de aceea îți interzic să mergi la Lether.

'Înțeleg.'

Redmask studie harta în lumina crepusculară. Liniile negre păreau să se estompeze în uitare în fața lui. — Totuși, gândul meu este să fac apel la dorința ta de răzbunare împotriva Letherii.

„Mai degrabă decât Awl”

'Da.'

— Crezi că îi poți învinge.

„O voi, Anaster Toe”

— Pregătind câmpurile de luptă cu mult timp înainte. Ei bine, ca tactică nu aș contrazice asta. Presupunând că Letherii sunt suficient de proști încât să se poziționeze exact acolo unde vrei tu.

— Sunt aroganți, spuse Redmask. — În plus, nu au de ales. Ei vor să răzbune sacrificarea așezărilor și furtul turmelor pe care le numesc proprietatea lor - chiar dacă ni le-au furat. Vor să ne pedepsească și așa vor fi nerăbdători să încrucișeze lamele.

— Folosind cavalerie, infanterie, arcași și magi.

'Da.'

— Cum ai de gând să-i negați pe acești magi, Redmask?

— Încă nu vă spun.

— În cazul în care plec, încercuiește-te și te ocoli cumva pe tine și pe vânătorii tăi.

— Șansa asta este îndepărtată.

La zâmbetul străinului, Redmask a continuat: — Înțeleg că ești un călăreț priceput, dar nu l-aș trimite pe Awl după tine. Mi-aș trimite K'Chain-ul Che'Malle.'

Anaster Toe se întorsese și părea să studieze tabăra, rândurile peste rânduri de corturi, fumul de bălegar înconjurat al incendiilor. — Ce anume ai pus pe teren, zece, douăsprezece mii de războinici?

— Mai aproape de cincisprezece.

— Totuși ai distrămat clanurile.

'Eu am.'

— În felul în care trebuie să lansezi ceva asemănător unei armate profesionale. Trebuie să le schimbi loialitatea de la vechile legături de sânge. Te-am văzut înfruntându-ți

comandanții de trupe, asigurându-te că îți vor urma comenzile în luptă. I-am văzut la rândul lor bătându-și șefii de echipă, iar liderii de echipă pe echipele lor.

„Ești un soldat, Anaster Toe”

— Și am urât fiecare moment, Redmask.

Asta nu contează. Spune-mi despre Săbiile tale Gri, despre tacticile pe care le-au folosit.

— Asta nu va fi de mare ajutor. Aș putea, totuși, să vă spun despre armata căreia i-am aparținut inițial, înainte de Săbiile Gri. Aruncă privirea cu unicul său ochi sclipitor, iar Redmask văzu acolo distracție, un fel de ilaritate nebună care îl lăsa neliniștit. — Aș putea să-ți spun despre Malazans.

— Nu am auzit de acel trib.

Anaster Toe râse din nou. — Nu un trib. Un imperiu. Un imperiu de trei, de patru ori mai mare decât Lether.

— Atunci vei rămâne?

Anaster Toe ridică din umeri. 'Pentru acum.'

Nu era nimic simplu pentru acest om, își dădu seama Redmask. Nebun într-adevăr, dar s-ar putea dovedi o nebulie utilă. „Atunci, cum”, a întrebat el, „își câștigă malazanii războaiele?”

Zâmbetul contorsionat al străinului strălucea în amurg, ca fulgerul unui cuțit. — Ar putea dura ceva timp, Redmask.

— Voi trimite după mâncare.

— Și lămpi cu ulei... nu pot desluși nimic pe harta ta.

— Îmi aprobi intenția, Anaster Toc?

— Pentru a crea o armată profesionistă? Da, este esențial, dar va schimba totul. Oamenii tăi, cultura ta, totul. Făcu o pauză, apoi adăugă pe un ton sec, batjocoritor: — Ai nevoie de o melodie nouă.

„Atunci trebuie să-l creezi”, a răspuns Redmask. — Alege unul dintre malazani. Ceva potrivit.

Da, mormăi bărbatul, o ghiobie.

Cuțitul alb fulgeră din nou, iar Redmask ar fi preferat să rămână învelit.

Capitolul nouă

Oriunde m-am uitat am văzut semne de război pe peisaj. Acolo, copacii se înălțaseră, trimițând spărgători pe panta pentru a provoca creșterea joasă parvenită din albia râului, care fusese uscată ca osul până la ruperea barajelor de gheață înalte în munți, unde soarele sălbatic lovește într-o ambuscadă neașteptată. , un asediu care a spart vechile baricade și a dezlănțuit torenți de apă asupra zonelor joase.

Și aici, pe această plină de rocă, vechile cicatrici ale ghețarilor dispăreau sub mușchi care avansa, târâind și devorând colonii de licheni care erau ele însele blocate în vrăji cu rudele.

Furnicile aruncau poduri peste crăpăturile din piatră, aerul de deasupra învârtindu-se cu termite înaripate, murind în tăcere în fălcile zimțate ale rhinazanului care se legănau și se abăteau în timp ce scăpau de prădătorii cerului, totuși mai fioroși.

Toate aceste războaie proclamă adevărul vieții, al existenței însăși. Acum trebuie să ne întrebăm, trebuie să scuzăm tot ceea ce facem citând astfel de legi străvechi și omniprezente? Sau putem să ne proclamăm libertatea de voință sfidând îndemnul nostru natural către violență, dominare și măcel? Așa mi-au fost gândurile - pueril și cinic - când stăteam triumfător asupra ultimului om pe care l-am ucis, sângele lui era un râu care se diminuează pe lungimea lamei sabiei mele, în timp ce în sufletul meu răsări o plăcere atât de mare încât mă lăsa să tremur...

- Regele Kilanbas în Valea Ardeziei, al treilea Letheras Tide - Războaiele Cuceririi

Ruinele unui zid jos înconjurau poiana, | bazalt tăiat grosolan despărțind fâșii de iarbă verzi. Chiar dincolo, se înălța un boschet subțire de mesteacăn și aspen, frunze de primăvară strălucitoare și fluturătoare. În spatele acestui stau, pădurea îngroșată, întunecată, cu pielea cenușie, bulgări de pin îndepărtează toate celelalte. Orice ar fi închis zidul dispăruse sub argila moale a poienii, deși aici și colo erau vizibile adâncituri pentru a marca gropile de pivniță și altele asemenea.

Aerul luminat de soare părea să se învâртеască și să se învâртеască, atât de groși erau norii insectelor zburătoare și era o pată de ceva în aerul cald și sufocos care l-a lăsat

pe Sukul Ankhadu cu un vag sentiment de neliniște, de parcă fantomele priveau din nodurile negre. pe copacii din jurul lor. Ea căutase afară-! de mai multe ori, negăsind nimic altceva decât minuscule scânteii de viață - locuitorii naturali ai oricărei păduri - și murmurele joase ale spiritelor pământesti, prea slabe pentru a face mai mult decât să se agite neliniștit în somnul lor etern, pe moarte. Nimic care să-i preocupe, deci, ceea ce era bine.

Stând aproape de unul dintre pereții înalți până la tibia, ea aruncă o privire înapoi spre adăpostul improvizat, reprimând încă un val de iritare și nerăbdare.

Eliberarea surorii ei ar fi trebuit să nu aducă nimic altceva decât recunoștință din partea căței. Sheltatha Lore nu se descurcase tocmai bine în acel nesimțit bătut de tumul de Silchas Ruin și de un blestemat Locqui Wyval, rămas aproape înecat într-o mlaștină fără fund într-un tărâm de buzunar al memoriei Azath, unde fiecare clipă se întindea ca secole - atât de mult încât Sheltatha ieșise pătată de neșters de acele ape întunecate, părul ei de un roșu ars, pielea de nuanța unei nuci de betel, la fel de ceară și cusătură ca cea a unui T'lan Imass. Rănile erau căscate fără sânge. Unghiile cu gheare străluceau ca carapace alungite de gândac - Sukul își găsisse ochii atrași de ele din nou și din nou, de parcă ar aștepta să se despartă, dezvăluind aripi de piele exfoliată în timp ce târau degetele slăbite pentru a se învârti spre cer.

Iar sora ei avea febră. Zi de zi, delirios de nebunie. Dialogul-negociere-a fost fără speranță până acum. Fusesse tot ce reușise Sukul, doar să o ducă din acel oraș infernal de aici într-un loc de relativă liniște.

Acum se uită la aplecarea către care, din acest unghi, ascundea forma culcată a lui Sheltatha Lore, sumbru amuzată de priveliște. Aproape de palat, în ceea ce privește reședințe, și mai ales având în vedere sângele lor regal - dacă torentul draconeian de foc din venele lor ar putea justifica apelativul, și de ce n-ar face-o? La urma urmei, ascendenții demni erau puțini în acest tărâm. Cu excepția unui pumn de zei bătrâni smeriți - și a acestor spirite fără nume de piatră și copac, izvor și pârau. Fără îndoială, Menandore și-a creat un loc mai impunător, pregătit pentru însușire. O oarecare rezistență la munte, întepenită și inexpugnabilă, atât de înaltă încât să fie pentru totdeauna încununată în nori. Vreau să merg pe acele săli aerisite și să le numesc ale mele. Al nostru. Doar dacă nu am de ales

decât să o închid pe Sheltatha într-o criptă, unde ea poate să deranjeze și să țipe deranjând pe nimeni...

— Ar trebui să-ți smulg gâtul.

Croncănitul, venit de sub adăpostul cu crengi, a declanșat un oftat din Sukul. Se apropie până când s-a întors în față și a putut privi înăuntru. Sora ei se ridicase, deși avea capul plecat, părul acela lung, purpuriu, ascunzându-i fața. Ungھیile ei lungi de la capătul mâinilor atârunate străluceau de parcă ar fi scurs ulei. — Ți s-a spart febra - asta e bine.

Sheltatha Lore nu ridică privirea. 'Este? Te-am chemat - când Ruin se dezlănțuia - când s-a întors asupra mea - ticălosul ăla egoist și fără inimă! S-a întors împotriva mea! Am sunat la tine!

— Am auzit, soră. Vai, prea departe ca să faci multe în privința asta - acea luptă a ta. Dar am venit în sfârșit, nu-i așa? A venit și te-am eliberat.

Tăcere pentru o clipă lungă; apoi, vocea ei întunecată și brutală: — Atunci, unde este?

— Menandore?

— A fost ea, nu-i așa? Lore ridică brusc privirea, dezvăluind ochi de chihlimbar, albul pătat ca rugina. O privire îngrozitoare, dar largă și cercetătoare. — Lovindu-mă din spate - nu bănuiam nimic - credeam că ești acolo, credeam - erai acolo, nu-i așa!

— La fel de victimă ca tine, Sheltatha. Menandore se pregătise de mult pentru acea trădare, o zece de ritualuri - să te doboare, să mă lase neputincios să intervin.

— Ea a lovit prima, vrei să spui. Declarația a fost un mârâit pe jumătate. — Nu plănuiam la fel, Sukul?

— Acest detaliu nu are prea multă relevanță acum, nu-i așa?

— Si totuși, dragă soră, ea nu te-a îngropat, nu-i așa?

— Nu prin vreo pricepere din partea mea. Nici nu m-am târguit pentru libertatea mea. Nu, se părea că Menandore nu era interesat să mă distrugă. Sukul simțea propriul răs de ură răsucindu-i trăsăturile. „Nu a crezut niciodată că valoresc mult. Sukul Ankhadu, Dapple, The Fickle. Ei bine, e pe cale să învețe altfel, nu-i așa?

— Trebuie să găsim un Azath, spuse Sheltatha Lore, dezvăluind dinții câprui. — Trebuie făcută să sufere ceea ce am suferit eu.

— Sunt de acord, soră. Din păcate, nu există Azath supraviețuitor în acest loc - pe acest continent, vreau să spun. Sheltatha Lore - vei avea încredere în mine? Am ceva

în minte - un mijloc de a-l prinde pe Menandore, de a ne impune răzbunarea mult așteptată. Mi te vei alătura? Ca aliați adevărați - împreună, nu există nici unul suficient de puternic pentru a ne opri...

— Prostule, există Ruina Silchas.

— Am un răspuns și pentru el, soră. Dar am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să lucrăm împreună și, făcând acest lucru, vom ajunge la dispariția atât a Menandore, cât și a Ruinei Silchas. Ai încredere în mine?'

Râsul lui Sheltatha Lore a fost aspru. — Aruncă cuvântul ăsta, soră. Este lipsit de sens. Căr răzbunare. Ai ceva de dovedit, tuturor. Foarte bine, vom lucra împreună și vom vedea ce rezultă din asta. Spune-mi planul tău măreț, atunci. Spune-mi cum îl vom zdrobi pe Silchas Ruin, care este fără egal în acest tărâm...

— Trebuie să-ți învingi frica de el, spuse Sukul, îndepărtând privirea, studiind poiana, observând cum s-au lungit razele de lumină solară, iar zidul ruinat din jurul lor se cocoșa acum ca întunericul care se prăbușește. — El nu este de neînfrânat. Scabandari a dovedit asta destul de bine...

— Ești cu adevărat atât de prost încât să crezi asta? întrebă Sheltatha, cățărându-se eliberându-se de slăbire, îndreptându-se ca un copac antropomorf. Pielea ei strălucea, lustruită și de culoarea lemnului pătat. — Am împărțit tumul ticălosului o mie de veșnicii. I-am gustat visele, am sorbit din fluxul celor mai secrete gânduri ale lui - a devenit neglijent...

Sukul se încruntă la rudele ei. 'Ce zici?'

Ochii îngrozitori se fixară batjocoritor asupra ei. — A stat pe câmpul de luptă. Stătea în picioare, cu spatele la Scabandari - pe care îl numea Bloodeye și nu era un indiciu suficient? Am stat, vă spun, și am așteptat cuțitele.

— Nu te cred, trebuie să fie o minciună, trebuie să fie!

'De ce? Rănită, fără arme. Simțind apropierea rapidă a puterilor-puteri ale acestui tărâm care nu ar ezita să-l distrugă pe el și pe Bloodeye pe amândoi. Distrugerea în sens absolut - Silchas nu era în stare să se apere împotriva lor. Nici, știa el, nu era Scabandari, cu toată idiotul ăla care se lăsează cu pompos pe nenumărații morți. Așadar, alătură-te destinului lui Scabandari, sau... scapă?'

— Milenii într-o tumulă a unui Azath - tu numești asta o scăpare, Sheltatha?

— Mai mult decât oricare dintre noi, chiar mai mult decât Anomandaris, spuse ea, cu ochii acoperiți deodată,

Silchas Ruin crede că... draconic. La fel de rece, la fel de calculat, la fel de atemporal. Abis de jos, Sukul Ankhadu, habar n-ai... Un fior o cuprinse apoi pe Sheltatha și ea se întoarse. — Fii sigură de planurile tale, soră, adăugă ea pe un ton gutural, și, oricât de sigur ai fi, lasă-ne un mijloc de scăpare. Pentru când eșuăm.

Un alt geamăt slab, din partea spiritelor pământului din toate părțile, și Sukul Ankhadu tremura, asaltat de incertitudine și frică. — Trebuie să-mi spui mai multe despre el, spuse ea. Tot ce ai învățat...

— Oh, o voi face. Libertatea te-a lăsat... arogantă, soră. Trebuie să-ți desprindem asta, trebuie să-ți eliberăm privirea de acel vâl de încredere. Și remodelează-ți planurile în consecință. O pauză lungă, apoi Sheltatha Lore se confruntă din nou cu Sukul, cu o strălucire ciudată în ochii ei. — Spune-mi, ai ales în deliberare?

'Ce?'

Un gest. — Acest loc... pentru recuperarea mea.

Sukul a ridicat din umeri. — Ocolit de localnici. Privat-am crezut-'

— Ocolit, da. Cu motiv.'

Și asta ar fi?

Sheltatha a studiat-o o clipă lungă, apoi pur și simplu s-a întors. — Nu contează. Sunt gata să plec de aici acum.

Ca ami, cred. De acord. Nord-'

O altă privire ascuțită, apoi o încuviințare din cap.

Oh, vād disprețul tău, soră. Știu că te-ai simțit așa cum a făcut Menandore - știu că te gândești puțin la mine. Și credeai că voi face un pas înainte odată ce va lovi? De ce? Am vorbit de încredere, da, dar nu ai înțeles. Chiar am încredere în tine, Sheltatha. Am încredere în tine că poțtești după răzbunare. Și asta este tot ce am nevoie. Pentru zece mii de vieți de ușurință și dispreț... va fi tot ce am nevoie.

Brățele lui tatuate descoperite în căldura umedă, Taxilian se îndreptă spre masă joasă unde stătea Samar Dev, ignorând privirea curioasă din partea altor clienți din restaurantul din curte. Fără un cuvânt, se așeză, întinse mâna după ulciorul cu vin udat și rece și își turnă un pahar, apoi se aplecă mai mult. — După cele șapte Sfinte, vrăjitoare, acest blestemat de oraș este o minune și un coșmar.

Samar Dev a ridicat din umeri. — Cuvântul este depășit - o zeci de campioni așteaptă acum plăcerea Împăratului. Ești obligat să atragi atenția.

A scuturat din cap. 'Ai inteles gresit. Am fost odata arhitect, da? Un lucru este - flutura el nepasator - sa stai cu gura cascata la drumurile extraordinare, la podurile si la acea indoiala ingamfare care este Domiciliul Etern - chiar si canalele cu ecluzele lor, afluxurile si iesirile lor, cursurile de apeduct si uriasul blocuri cu pompele lor masive si altele asemenea. Facu o pauza pentru inca o gura de vin. — Nu, vorbesc despre cu totul altceva. Stiai ca un fel de templu stravechi s-a prabusit in ziua in care am ajuns - un templu dedicat, se pare, sobolanilor...

— Sobolani?

— Sobolani, nu ca as putea culege vreun indiciu de cult centrat pe astfel de creaturi murdare.

„Karsa ar gasi notiunea amuzanta”, a spus Samar Dev cu un zambet pe jumătate, „si ar dobândi in astfel de sectatori inca un inamic, având in vedere predilectia lui pentru strângerea gâtului rozătoarelor...”

Taxilian spuse cu voce joasa: „Nu doar rozătoare, adun...”

— Vai, dar in aceasta chestiune le-as permite Toblakai sa aiba o camera de conducere - el i-a avertizat ca nimeni nu trebuie sa-i atingă sabia. De o duzina sau de mai multe ori, de fapt. Acel paznic ar fi trebuit sa stie mai bine.

— Dragă vrăjitoare, oftă Taxilian, ai fost nepăsătoare sau, mai rău, lenes. Are de-a face cu Împăratul, vezi. Arma destinată să încrucișeze lamele cu ale lui Rhulad. Atingerea semnifică o binecuvântare - nu știi? Cetățenii loiali ai acestui imperiu vor ca campionii să aibă succes. Ei vor blestematul lor de tiran șters. Ei se roagă pentru asta; ei visează la asta...

— In regulă, suieră Samar Dev, ține vocea jos!

Taxilian își întinse mâinile, apoi se strâmbă. 'Da, desigur. La urma urmei, fiecare umbră ascunde un patriotist...

— Ai grijă de cine te batjocorești. Asta e un grup capricios, însetat de sânge, Taxilian, iar faptul că ești străin nu face decât să-ți sporească vulnerabilitatea.

— Trebuie să asculți mai multe conversații, vrăjitoare. Împăratul este imposibil de ucis. Karsa Orlong se va alătura tuturor celorlalti în acel cimitir de urne. Nu te aștepta la altceva. Si când se va întâmpla asta, de ce, toți... agățați, tovarășii lui - toți cei care au venit cu el vor avea aceeași soartă. Așa este decretul. De ce s-ar deranja patriotii cu noi, având in vedere disparitia noastră inevitabilă? A scurs ultimul vin din pahar, apoi l-a umplut din nou. — In orice

caz, m-ai distras. Vorbeam despre acel templu prăbușit și despre ceea ce am văzut despre fundamentele lui - chiar dovada suspiciunilor mele tot mai mari.

— Nu știam că suntem destinați execuției. Ei bine, asta schimbă lucrurile, deși nu știu sigur cum. Ea a tăcut; apoi, luând în considerare celelalte cuvinte ale lui Taxilian, ea spuse: — Continuă.

Taxilian se lăsa încet pe spate, ținând paharul în mâini. — Luați în considerare Ehrlitan, un oraș construit pe oasele a nenumărați alții. În asta, puțin diferit de majoritatea așezărilor din toate cele șapte orașe. Dar acest Letheras, nu este nimic de genul acesta, Samar Dev. Nu. Aici, orașul mai vechi nu s-a prăbușit niciodată, nu s-a dezintegrat niciodată în moloz. Încă stă în picioare, urmând modele de stradă nu tocmai ascunse. Ici și colo, clădirile străvechi rămân, ca niște dinți strâmbi. Nu am văzut niciodată așa ceva, vrăjitoare - se pare că nu s-a acordat niciun fel de atenție pe străzile acelea vechi. Cel puțin două canale le traversează - poți vedea umflătura de piatră de pe pereții canalului, ca capetele tăiate cu ferăstrău ale oaselor lungi.

— Într-adevăr, ciudat. Din păcate, un subiect doar un arhitect sau un zidar ar găsi o sursă de entuziasm, Taxilian.

— Încă nu înțelegi. Acel model străvechi, acea grilă în mare parte ascunsă și structurile rămase care aderă la el - vrăjitoare, nimic nu este întâmplător.

'Ce vrei să spui?'

— Probabil că nu ar trebui să vă spun asta, dar printre zidari și arhitecți există secrete de natură mistică. Anumite adevăruri referitoare la numere și geometrie dezvăluie energii ascunse, rețele de putere. Samar Dev, există astfel de cursuri de energie, ca fire răsucite în mortar, țesute prin acest oraș. Prăbușirea Scale House mi-a dezvăluit ochilor: o rană câscată, picurând sânge străvechi - sânge aproape mort, îți voi acorda, dar de netăgăduit.

— Ești sigur de asta?

„Eu sunt și, în plus, cineva știe. Suficient pentru a se asigura că construcțiile esențiale, clădirile care formează o rețea de puncte de sprijin - punctele de fixare la rețeaua de energie - toate rămân în picioare...

— Cu excepția acestei Case Scale.

O încuviințare din cap. — Nu neapărat un lucru rău - într-adevăr, nu neapărat accidental, acel colaps.

— Acum m-ai pierdut. Templul acela a căzut intenționat?

„Nu as ignora asta. De fapt, asta corespunde exact cu suspiciunile mele. Ne apropiem de un eveniment important, Samar Dev. Deocamdată, atât de departe pot duce. Se va întâmpla ceva. Mă rog să fim în viață doar ca să fim martori.

— Ai făcut puțin pentru a-mi însufleți ziua, spuse ea, uitându-se la micul dejun pe jumătate terminat, cu pâine, brânzeturi și fructe necunoscute. — Măcar ne poți comanda încă o carafă de vin pentru păcatele tale.

— Cred că ar trebui să fugi, spuse Taxilian pe sub răsuflarea lui, fără să-i întâlnească ochii. — Aș face, cu excepția evenimentului pe care eu cred că urmează. Dar, după cum spuneți, interesul meu este poate mai ales profesional. Tu, pe de altă parte, ai face mai bine să te uiți la propria ta viață, adică la menținerea ei.

Ea se încruntă. „Nu este că am o credință nerezonabilă în priceperea marțială a lui Karsa Orlong. Au existat destule indicii că Împăratul a luptat cu alți mari campioni, cu alți războinici de o îndemânare formidabilă și nimeni nu l-a putut învinge. Cu toate acestea, recunosc un sentiment de ei bine, loialitate.

— Suficient ca să i se alăture la Poarta lui Hood?

„Eu nu sunt sigur. În orice caz, nu vă imaginați că suntem urmăriți? Nu crezi că alții au încercat să-și fugă de soarta?

„Fără îndoială. Dar Samar Dev, să nu încerce nici măcar...

— Mă voi gândi la asta, Taxilian. Acum, m-am răzgândit - a doua carafă de vin va trebui să aștepte. Să ne plimbăm pe acest oraș frumos. Sunt de gând să văd singur acest templu ruinat. Ne putem uita ca străinii care suntem, iar patrioții nu se vor gândi la asta. Se ridică de pe scaun.

Taxilian a urmat exemplul. — Am încredere că ai plătit deja proprietarul.

„Nu este nevoie. mărimea imperială.

„Generozitatea față de condamnați - care este contrar sentimentului meu despre acest imperiu căzut”.

„Lucrurile sunt întotdeauna mai complexe decât par la început”.

Urmăriți de ochii a o duzină de patroni, cei doi au părăsit restaurantul.

Soarele a devorat ultimele umbre din complexul cu podea cu nisip, căldura crescând în valuri curgătoare de-a lungul incintei dreptunghiulare, cu pereți înalți. Nisipurile fuseseră greblate și netezite de slujitori, iar acea suprafață

avea să rămână nepătată până după-amiaza târziu, când concurenții care îi așteptau s-ar fi adunat pentru a se lupta între ei și s-ar aduna - cei care împărțeau o limbă - pentru a mesteca și a roade aceste ciudate, circumstanțe macabre. Cu toate acestea, sprijinit de un perete chiar în interiorul intrării, Taralack Veed îl privi pe Icarium mișcându-se încet pe lângă peretele exterior al complexului, cu o mână întinsă pentru a unge cu vârful degetelor piatra albită și prăfuită și friza ei decolorată.

Pe acea friză, imagini șterse ale eroilor imperiali și ale regilor îmbibați de glorie, ciobiți și marcați acum de armele străinilor neatenți care se luptau unul cu celălalt, fiecare dintre acei străini intenționați să ucidă Împăratul care comanda acum tronul.

Astfel, un set singuratic de urme de pași acum, urmărind de-a lungul aceluia zid, o umbră s-a redus aproape la nimic sub războinicul înalt, cu pielea măslinie, care s-a oprit pentru a privi spre cer, în timp ce un stol de păsări necunoscute s-a zbatut peste golul albastru, apoi a continuat până ajunse în capătul îndepărtat, unde o poartă uriașă cu zăbrele bloca drumul spre stradă dincolo. Siluetele gardienilor erau vizibile dincolo de grătiile groase, ruginite. Icarium se opri în fața acelei porți, rămase nemișcat, lumina soarelui albindu-l de parcă Jhag-ul tocmai ar fi ieșit din friza din stânga lui, la fel de decolorat și uzat ca orice erou al antichității.

Dar nu, nu un erou. Nu în ochii nimănui. Niciodată. O armă și nimic mai mult. Totuși... trăiește, respiră, iar când ceva respiră, este mai mult decât o armă. Sânge fierbinte în vene, grația mișcării, o salvă de gânduri și sentimente în acel craniu, conștientizare ca flăcările în ochi. Cei Fără Nume îngenuncheară prea mult timp pe pragul pietrei. Închinarea unei case, a terenurilor ei pline, a camerelor ei care răsună - de ce nu celor vii, care respira, care ar putea locui în acea casă? De ce nu constructorii nemuritori? Un templu era un pământ sfințit nu pentru propria sa existență, ci pentru zeul pe care îl va onora. Dar cei fără nume nu au văzut-o așa. Închinarea dusă la extrema absurdă... dar poate, în adevăr, la fel de primitivă ca și lăsarea unei ofrande într-un pliu de stâncă, de vopsea de sânge pe acea suprafață uzată... o, eu nu sunt cel potrivit pentru asta, pentru gânduri care îmi înfrigura măduva. suflet.

Un Gral, tăiat și marcat de trădări. Cei care așteaptă în umbra oricărui om - căci suntem și casă și locuitori. Piatra

si pamant. Sânge și carne. Și așa vom bătui camerele vechi, vom parcurge coridoarele familiare, până când, cotind un colț, ne vom găsi în fața unui străin, care nu poate fi nimeni altul decât cea mai diabolică reflecție a noastră.

Și apoi se scot cuțitele și se poartă o bătălie pe viață, an de an, faptă după faptă. Curaj și trădare josnică, lașitate și răutate strălucitoare.

Străinul m-a alungat înapoi, pas cu pas. Până când nu mă mai știu – ce om sănătos ar îndrăzni să-și recunoască propria infamie? Cine ar trage plăcere din senzația de rău, satisfacție din recompensele prea amare? Nu, în schimb alergăm cu propriile noastre minciuni – nu îmi rostesc jurămintele de răzbunare în fiecare zori? Nu îmi șoptesc blestemele împotriva tuturor celor care mi-au greșit?

Și acum îndrăznesc să-i judec pe cei fără nume, care ar face un rău împotriva altuia. Și care este locul meu în această schemă de groază?

Se uită fix la Icarium, care încă se îndrepta spre poartă, care stătea ca o statuie, încetșată în spatele valurilor de căldură. Străinul meu. Totuși, care dintre noi este cel rău?

Predecesorul său, Mappo, Trell, lăsase cu mult timp în urmă astfel de lupte, bănuia Taralack. Aleg să-i trădez pe cei fără nume, mai degrabă decât pe acest războinic din fața porții. O alegere rea? Gralul nu mai era atât de sigur de răspunsul lui.

Sâșait pe sub răsuflare, se împinse de la perete și se plimba pe lungimea complexului, prin valuri de căldură, ca să stea lângă Jhag. — Dacă îți lași armele, a spus Taralack, ești liber să rătăciți prin oraș.

— Liber să mă răzgândesc? întrebă Icarium cu un zâmbet slab.

— Asta s-ar obține puțin, cu excepția, poate, execuția noastră imediată.

— S-ar putea să fie milă în asta.

— Nu crezi propriile tale cuvinte, Icarium. În schimb, vorbești ca să mă batjocorești.

— Poate fi adevărat, Taralack Veed. Cât despre acest oraș, clătină el din cap, nu sunt încă pregătit.

— Împăratul ar putea decide în orice moment...

'El nu o sa. Există timp.

Gratul se încruntă spre Jhag. — De ce ești sigur?

— Pentru că, Taralack Veed, spuse Icarium, tăcut și măsurat în timp ce se întoarse pentru a merge înapoi, îi este frică.

Privindu-se după el, Gral tăcu. De tine? Ce știe el? Sapte Sfinte, cine ar ști despre istoria acestui pământ? Legende sale? Sunt ei preveniți despre Icarium și tot ceea ce asteaptă în el?

Icarium a dispărut în umbra de sub intrarea clădirii. După o duzină de bătăi rapide ale inimii, Taralack l-a urmat, nu pentru a-și revendica tovarășa companiei Jhag, ci pentru a găsi pe cineva care să-i dea răspunsurile la multitudinea de întrebări care îl asaltau acum.

Varat Taun, odată secundul la comanda lui Atri-Preda Yan Tovis, s-a înghesuit într-un colț al camerei nemobilate. Singura lui reacție la sosirea lui Yan Tovis a fost o tresărire. Încovoiindu-se și mai ușor în acel colț, el nu și-a ridicat capul să se uite la ea. Omul acesta îi condusese, singur, pe Taralack Veed și pe Icarium înapoi prin lăveri - un tunel rupt deschis de o magie necunoscută, prin fiecare târâm pe care expediția îl traversase în călătoria lor spre exterior. Însăși Atri-Preda văzuse rana înveșitoare care fusese poarta de ieșire; îi auzise urletul strigător, o voce care părea să-i ajungă în piept și să-i strângă inima; se uitase cu mirare neîncrezătoare la cele trei siluete care ieșeau din el, una târâtă între două...

Nici un alt supraviețuitor. Nici un. Nici Edur, nici Letherii.

Mintea lui Varat Taun se rupsese deja. Incapabil de explicații coerente, bolborosese, tipând la oricine se apropia prea mult de persoana lui, totuși incapabil sau nu voia să-și rupă ochii mari de forma inconștientă a Icariumului.

Cuvintele răguitoare ale lui Taralack Veed, apoi: Toți morți. Toata lumea. Primul Tron este distrus, fiecare apărător sacrificat - Icarium a rămas singur în picioare și chiar și el a fost grav rănit. El este... este demn de împăratul tău.

Dar așa spusese Gral de la început. Adevărul era că nimeni nu știa sigur. Ce se întâmplase în mormântul subteran unde se afla Primul Tron?

Teribilele pretenții nu s-au încheiat aici. Tronul Umbrei fusese și el distrus. Yan Tovis și-a amintit consternarea și oroarea trăsăturilor lui Tiste Edur când au înțeles cuvintele prost accentuate ale lui Taralack Veed.

Era necesară o altă expediție. Atât fusese evident. Pentru a vedea adevărul unor astfel de afirmații.

Poarta se închisese la scurt timp după ce i-au scuiat pe supraviețuitori, vindecarea aproape la fel de violentă și

plină ca prima rănire, cu o cacofonie de țipete - ca sufletele pierdute ale blestematelor - izbucnind din acel portal în ultimul moment, lăsând martorii cu convingerea teribilă că alții s-au grăbit să iasă.

În urma acelei bănuieli, a venit vestea despre eșecuri - pe navă după navă a flotei - de către vrăjitorii de la Edur, când au căutat să creeze noi căi în lăgare. Trauma creată de acea închiriere haotică a sigilat cumva orice cale posibilă către locul Tronului Umbrei și cel al Primului Tron T'lan Imass. A fost asta permanent? Nimeni nu stia. Chiar și a întinde mâna, așa cum făcuseră vrăjitorii, însemna să se retragă de durere sălbatică. Fierbinte, au spus ei; însăși carnea existenței răbufnește ca focul.

Cu toate acestea, în adevăr, Yan Tovis era puțin interesat de astfel de chestiuni. Ea pierduse soldați și niciunul nu a înțepat mai mult decât secundul ei la comandă, Varat Taun.

Acum se uita la forma lui înghesuită. Asta îi voi oferi soției și copilului lui în Bluerose? Vindecătorii Letherii se îngrijiseră de el, fără succes - rănilor de pe mintea lui erau peste puterile lor de a se repara.

Sunetele cizmelor pe coridor din spatele ei. Ea făcu un pas într-o parte când paznicul sosi cu sarcina lui desculț. Un alt „oaspete”. Un călugăr din teocrația arhipelagului Cabal care, în mod ciudat, se oferise voluntar să se alăture flotei Edur, urmând, sa dovedit, o tradiție de a livra ostatici pentru a evita potențialii inamici. Flota Edur fusese prea avariata pentru a reprezenta o mare amenințare în acel moment, încă își lungea rănilor după ce s-a ciocnit cu locuitorii din Perish, dar asta nu părea să conteze prea mult - tradiția anunțând primul contact cu străinii era o politică oficială.

Călugărul Cabalului care stătea acum în pragul ușii nu era mai înalt decât umărul lui Twilight, slab de complexitate, chel, cu fața lui rotundă pictată într-o mască comică cu pigmenți groși, solida, strălucitori și stridente, exagerând o expresie de ilaritate perfect reflectată în sclipirea ochilor omului. Yan Tovis nu știa la ce să se aștepte, dar cu siguranță nimic de genul... asta.

— Îți mulțumesc că ai fost de acord să-l vezi, spuse ea acum. — Înțeleg că ai talent ca vindecător.

Călugărul părea la câteva momente să izbucnească în râs la fiecare cuvânt al ei, iar Twilight simți un fulger de iritare.

'Poti sa ma intelegi?' a cerut ea.

Sub vopseaua feței, trăsăturile erau plate, nu răspundeau, așa cum spunea în Letherii fluide: „Îți înțeleg fiecare cuvânt. După accentul tău, vii din nordul imperiului, pe coastă. Ați învățat, de asemenea, intonația necesară, care face parte din propriul lexic al armatei, care nu modifică în totalitate reziduurile nașterii tale scăzute, dar este suficient de mediere pentru a-i lăsa pe cei mai mulți dintre camarazii tăi nesiguri cu privire la statutul tău familial. Ochii, de un căprui moale, erau plini de veselie tăcută cu fiecare afirmație. „Desigur, acest lucru nu se referă la pata temporară care a venit din apropierea îndelungată dintre marinari, precum și la Tiste Edur. Ceea ce, s-ar putea să fii ușurat să auzi, se diminuează rapid.

Yan Tovis aruncă o privire către paznicul care stătea în spatele călugărului. Un gest a alungat-o.

„Dacă asta a fost ideea ta de glumă”, a spus ea către Cabalhii după ce femeia a plecat, „atunci nici măcar vopseaua nu ajută”.

Ochii au strălucit. — Vă asigur că nu s-a intenționat niciun umor. Acum, mi se spune că vindecătorii tăi nu au avut succes. Este corect?

Da.'

— Si Tiste Edur?

— Sunt... neinteresați de soarta lui Varat Taun.

O încuviințare din cap, apoi călugărul, apropiindu-și mătăsurile libere, se îndreaptă fără zgomot spre silueta din colțul îndepărtat.

Varat Taun țipă și începu să zgârie pereții.

Călugărul se opri, înclinând capul, apoi se întoarse și se apropie de Yan Tovis. — Vrei să auzi evaluarea mea?

'Continua.'

'El este nebun.'

Ea s-a uitat în jos în acei ochi dansatori și a simțit o dorință bruscă de a opri acest Cabalhii. 'Asta-i tot?' Întrebarea ei ieși pe un ton răgușit, aspru de amenințare.

'Toate? Este considerabil. Nebunie. Nenumărate cauze, unele fiind rezultatul unei leziuni fizice a creierului, altele din cauza disfuncționalității organelor, care pot fi atribuite trăsăturilor filiației - un defect moștenit, așa cum ar fi. Alte surse includ un dezechilibru al celor Zecé Mii de Secreții ale cărnii, o pată de fluide selectate, sărutul febril al iluziei. Astfel de dezechilibre pot fi rezultatul daunelor sau disfuncționalităților menționate mai sus.

— Îl poți vindeca?

Călugărul clipi. 'Este necesar?'

— Ei bine, de aceea am trimis după tine, scuză-mă, dar cum te cheamă?

— Numele meu a fost renunțat la atingerea gradului meu actual în cadrul Sectelor Unificate ale Cabalei.

— Înțeleg, și ce rang este acesta?

— Evaluator superior.

Evaluând ce?

Expresia nu s-a schimbat. — Toate chestiunile care necesită evaluare. Este nevoie de mai multe explicații?

Yan Tovis se încruntă. — Nu sunt sigură, mormăi ea. — Crede că ne pierdem timpul.

Încă o sălbăticie sălbatică în ochii călugărului. „Apariția unei flote străine între insulele noastre a necesitat evaluare. Imperiul care l-a trimis a necesitat evaluare. Cererile acestui Împărat necesită evaluare. Și acum, după cum vedem, starea acestui tânăr soldat necesită evaluare. Așa că am evaluat-o.

— Deci, de unde, mai exact, intervine talentul tău pentru vindecare?

Vindecarea trebuie să precedă evaluarea succesului sau eșecului tratamentului.

— Ce tratament?

„Aceste lucruri urmează o evoluție a cerințelor, fiecare dintre acestea trebuie îndeplinită pe deplin înainte ca unul să poată trece la următorul. Prin urmare. Am evaluat starea actuală a acestui soldat. El este nebun - atunci, în folosul tău, am descris diferitele condiții ale nebuniei și posibilele lor cauze. După aceea, am negociat chestiunea nomenclaturii personale - o deosebire, cu puțină relevanță, după cum se dovedește - și acum sunt gata să reiau sarcina în cauză.

— Atunci, iartă-mi întreruperea.

„Nu e nevoie. Acum, să continui. Acest soldat a suferit o traumă suficientă pentru a perturba echilibrul normal al celor Zece Mii de Secreții. Diverse organe din creierul său sunt acum prinse într-un ciclu de disfuncții dincolo de orice măsură de auto-reparare. Trauma a lăsat un reziduu sub forma unei infecții a haosului - aș putea adăuga, nu este niciodată înțelept să sorbi din apele mortale dintre luptări. În plus, acest haos este pătat de prezența unui zeu fals.

— Un zeu fals - ce este fals în asta?

„Sunt un călugăr al Sectelor Unificate ale Cabalei și acum pare necesar să explic natura religiei mele. Printre oamenii din Cabal sunt trei mii douăsprezece secte. Aceste secte sunt dedicate, una și toate, Unicului Dumnezeu. În

trecut, războaie civile teribile au afectat insulele Cabalei, deoarece fiecare sectă lupta pentru dominarea atât a problemelor seculare, cât și a celor spirituale. Abia până când Marele Sinod al Anului Nou 1 a fost asigurată și oficializată pacea pentru fiecare generație viitoare. Prin urmare, Sectele Unificate. Soluția la nesfârșitele conflicte a fost, s-a dovedit, strălucit de simplă. „Credința în Unul Dumnezeu exclude toate celelalte preocupări.”

— Cum ar putea să existe atâtea secte și un singur zeu?

'Ah. Ei bine, trebuie să înțelegi. Unul Dumnezeu nu scrie nimic. Unicul Dumnezeu și-a dăruit copiii cu limbaj și gândire în așteptarea ca dorințele Unicului Dumnezeu să fie înregistrate de mâinile muritorilor și interpretate de mințile muritoare. Că au existat trei mii douăsprezece secte la Anul Nou este doar surprinzător prin faptul că au fost odată zeci de mii, rezultate dintr-o politică greșită anterioară de educație extinsă oferită fiecărui cetățean al Cabalei - o politică amendată de atunci în interesul unificării. Există acum un colegiu per sectă, în care doctrina este oficializată. În consecință, Cabal a cunoscut douăzeci și trei de luni de pace neîntreruptă.

Yan Tovis a studiat omul mic, ochii dansatori, masca absurdă de vopsea. — Și ce doctrină de sectă ai învățat, evaluator principal?

— Păi, cea a batjocoritorilor.

— Și principiul lor?

„Numai aceasta: Dumnezeul Unic, neavând scris nimic, a lăsat toate problemele de interpretare a credinței și a închinării în seama minții neîndrumate ale muritorilor supraeducați, este fără echivoc nebun”.

— De aceea, presupun, masca ta arată râs sălbatic...

'Deloc. Nouă, celor Batjocoritori, ni se interzice râsul, căci aceasta este o invitație la isteria care îl afectează pe Unicul Dumnezeu. În Expresia Sfântă care îmi împodobește chipul, ți se oferă o imagine adevărată a Celui din spatele Marelui Desen, în măsura în care secta noastră o stabilește. Călugărul și-a strâns deodată mâinile sub bărbie. — Acum, bietul nostru soldat a suferit prea mult timp, în timp ce noi am divagat din nou. Am evaluat pata unui zeu fals în mintea asediată a acestui om rănit. În consecință, acel zeu fals trebuie alungat. Odată ce se face acest lucru, voi elimina blocajele din creier care împiedică auto-repararea și astfel toate dezechilibrele vor fi remediate. Efectele acestui tratament vor fi practic imediate și ușor evidente.

Yan Tovis clipi. — Il poți vindeca cu adevărat?

— Nu am spus asta?

— Evaluator superior.

'Da?'

— Ești conștient de scopul pe care trebuie să-l slujești aici, în Letheras?

— Cred că se va aștepta să-l întâlnesc pe împărat pe un teren, după care ne vom strădui să ne ucidem unii pe alții. Mai mult, sunt făcut să înțeleg că acest Împărat nu poate fi ucis cu nicio măsură de finalitate, blestemat cum este de un zeu fals - apropo, același zeu fals care l-a afectat pe acest soldat aici. Prin urmare, apreciez că voi fi ucis în acel concurs, spre disperarea nimănui și a tuturor.

Și Dumnezeuul tău Unic nu te va ajuta, un preot înalt al templului său?

Ochii bărbatului străluceau. „Unul Dumnezeu nu ajută pe nimeni. La urma urmei, dacă ar ajuta pe cineva, atunci trebuie să îi ajute pe toți, iar o astfel de asistență potențială universală ar duce inevitabil la un conflict ireconciliabil, care, la rândul său, l-ar înnebuni fără îndoială pe Dumnezeuul Unic. Așa cum a făcut-o, cu mult timp în urmă.

Și acel dezechilibru nu poate fi niciodată remediat?

— Mă faci să te reevaluez, Atri-Preda Yan Tovis. Ești destul de deștept, într-un mod intuitiv. Consider că zece mii de secrete ale tale curg uniform și clar, probabil ca rezultat al obiectivității fără remușcări sau al unei blasfemii asemănătoare a spiritului - pentru care, te asigur, nu am niciun resentiment anume. Așadar, împărtășim această întrebare, care enunță însuși miezul Doctrinei Batjocoritorilor. Convingerea noastră este că, dacă fiecare muritor din acest tărâm dobândește claritate în gândire și o atenție convingătoare a moralității și dobândește astfel o smerenie profundă și respect pentru toți ceilalți și pentru lumea în care trăiesc, atunci dezechilibrul va fi remediat, iar mintea se va întoarce încă o dată la Dumnezeuul Unic.'

'Ah văd.'

— Sunt sigur că o faci. Acum, cred că o vindecare era iminentă. O unire a luptelor din High Mockra și High Denul. Modificarea fiziologică realizată de acesta din urmă. Eliminarea murdăriei și eliminarea blocajelor, prin intermediul primelor. Bineînțeles, spusele warrens sunt slabe în manifestarea lor aici în acest oraș, din mai multe motive. Cu toate acestea, dețin într-adevăr talente substanțiale, dintre care unele sunt direct aplicabile în problema în cauză.

Simțindu-se ușor amortit, Yan Tovis și-a frecat fața. Ea închise ochii – apoi, la un oftat zdrențuit al lui Varat Taun, i-a deschis din nou, pentru a vedea membrele secundului ei dezvăluindu-se încet, strângerea acerbă a mușchilor de pe gâtul lui se ușurează vizibil în timp ce bărbatul, clipind, își ridică încet capul.

Și am văzut-o.

— Varat Taun.

Un zâmbet slab, uzat de durere, dar o întristare firească. Atri-Preda. Ne-am întors, apoi...

Ea se încruntă, apoi dădu din cap. 'Ai făcut. Și de atunci, locotenente, flota a venit acasă. Ea a făcut semn spre cameră. — Sunteți în Anexa Domiciliului, în Letheras.

— Letheras? Ce?' Se strădui să se ridice, oprindu-se o clipă să se uite cu mirare la călugărul Cabalhii; apoi, folosind peretele din spatele lui, se îndreptă și întâlni ochii lui Twilight. — Dar asta este imposibil. Avem două oceane întregi de traversat, cel puțin...

— Evadarea ta s-a dovedit un calvar teribil, locotenente, spuse Yan Tovis. — Ai rămas în comă de multe, multe luni. Mă aștept să te simți slab...

O grimasă. — Epuizat, domnule.

— Ce îți amintești ultima dată, locotenente?

Spaimă îi umplu trăsăturile slabe și privirea lui se îndepărta de a ei. — Măcel, domnule.

'Da. Barbarul cunoscut sub numele de Taralack Veed a supraviețuit, la fel ca Jhag, Icarium...

Capul lui Varat Taun se ridică brusc. 'Icarium! Da-Atri-Preda, el-e o urâciune!'

'Un moment!' strigă evaluatorul principal, cu ochii acum străpungători, în timp ce se uita la locotenent. — Icarium, Războinicul Jhag? Icarium, Furătorul de viață?

Deodată speriat, Yan Tovis a spus: „Da, Cabalhii. El este aici. La fel ca tine, el îl va provoca pe Împărat... Ea se opri atunci, șocată, în timp ce călugărul, cu ochii bulbucați, își aruncă ambele mâini la față, străpungând vopsea groasă și, dinții pârând să se strângă puternic pe buza de jos. pic. Până când sângele a tășnit. Călugărul s-a dat înapoi până când a lovit peretele de lângă ușă – apoi, dintr-o dată, s-a învârtit și a fugit din cameră.

— Ia-ne, suieră Varat Taun, despre ce era vorba?

Râsul interzis? Ea clătină din cap. — Nu știu, locotenente.

'Cine ce...?'

Un vindecător, răspunse ea cu o voce tremurată, forțându-se să tragă o respirație liniștită. — Cel care te-a trezit, Varat. Un oaspete al împăratului, din flota lui Uruth.

Varat Taun linse buzele crăpate și rupte. — Domnule.

'Da?'

— Icarium... Errant salvează-ne, nu trebuie trezit. Taralack știe, a fost acolo, a văzut. Jhag... să-l trimită, domnule...

Ea se apropie de el, cu cizmele pe podea. — Așadar, afirmațiile Gralului nu sunt exagerate? El va aduce distrugere?

O șoaptă: „Da”.

Atunci ea nu se putu abține și întinse mâna, cu mâinile înmănuși apucându-se de partea din față a cămășii zdrențuite a lui Varat, târându-l aproape. 'Spune-mi, dracu'! Poate să-l omoare? Poate Icarium să-l omoare?

Groaza se învârti în ochii soldatului când acesta dădu din cap.

Binecuvântarea lui Errant, poate de data asta... — Varat Taun. Ascultă la mine. Îmi conduc compania în două zile. Înapoi spre nord. Vei călători cu mine, până la coastă cât este necesar, apoi mergi spre est până la Bluerose. Te desemnez la personalul Factorului de acolo, ai înțeles? Doua zile.'

'Da domnule.'

Îl eliberă, brusc stânjenită de propria ei izbucnire. Cu toate acestea, picioarele ei erau slăbite ca niște trestii sub ea. Și-a șters transpirația de pe ochi. — Bine ai revenit, locotenente, spuse ea cu o voce aspră, fără a-i întâlni privirea. — Ești suficient de puternic să mă însoțești?

— Domnule. Da, voi încerca.

'Bun.'

Ieșind din cameră, s-au întâlnit față în față cu barbarul Gral. Respirația șuieră din Varat Taun.

Taralack Veed se opri pe coridor și se uita la locotenent. — Ești... recuperat. Nu m-am gândit... El clătină din cap, apoi spuse: „Sunt mulțumit, soldat...”

— Ne-ați avertizat din nou și din nou, spuse Varat Taun.

Gral s-a strâmbat și a părut gata să scuipe, apoi a decis altfel. Cu gravitate, el a spus: „Am făcut-o. Și da, am fost suficient de prost încât să fiu un martor nerăbdător...”

— Și data viitoare? Întrebarea lui Varat Taun a fost un mârâit.

— Nu trebuie să mă întrebi asta.

Locotenentul se uită cu atenție la sălbatic, apoi păru că s-a lăsat, iar Yan Tovis a fost uimit să-l vadă pe Taralack Veed înaintând pentru a lua greutatea lui Varat. Ah, este ceea ce au împărtășit. Este asta. Acea.

Gral o privi cu privirea. — E pe jumătate mort de epuizare!

'Da.'

— Îl voi ajuta acum, unde ne-ai duce, Atri-Preda?

— În locuri mai primitive. Ce cauți aici, Veed?

— O frică bruscă, spuse el în timp ce acum se lupta cu forma inconștientă a lui Varat.

S-a mutat să-l ajute. — Ce fel de frică?

— Că va fi oprit.

'OMS?'

— Icarium. Că l-ai oprit - acum, mai ales, acum că omul ăsta e sănătos din nou. Ți va spune... să-ți spun totul...

— Taralack Veed, spuse ea pe un ton aspru, eu și locotenentul părăsim orașul în două zile. Mergem spre nord. Între atunci și acum, Varat Taun este în grija mea. Al nimănui altcuiva.

— Nimeni în afară de mine, adică.

'Dacă insisti.'

Locotenentul dintre ei, Gral o studie. — Știi, nu-i așa. El ți-a spus-

'Da.'

— Și vrei să spui nimic, nimănui. Nici un avertisment...

'Este corect.'

— Cine altcineva ar putea bănuî - istoriile voastre străvechi ale Primului Imperiu. Savanții tăi...

— Nu știu despre asta. Există unul, iar dacă voi putea minti va veni cu noi. Călugărul ăla blestemat. Ar trebui să fie destul de simplu. Preoții Cabalei au înțeles greșit. Ne-a trimis un ambasador, nu un campion. Nu are nicio valoare să-l ucizi - bietul prost nu poate lupta - imaginează-ți furia lui Rhulad de a-și pierde timpul... da, asta ar trebui să facă asta.

„Fără cărturari...”

— Ea s-a strâmbat și a spus: — Moartă sau în închisoare. Ea îl privi pe Gral. — Dar tu? Vei fugi cu noi?

Știi că nu pot, trebuie să împărtășesc soarta lui Icarium. Mai mult decât își dă seama oricare dintre ei. Nu, Atri-Preda, nu voi părăsi acest oraș.

— Asta a fost sarcina ta, Taralack Veed? Să livrezi Icarium aici?

Nu avea să-i întâlnească ochii.

'Cine te-a trimis?' a cerut ea.

'Conteaza? Noi suntem aici. Ascultă-mă, Twilight, împăratul tău este folosit cu durere. Există război între zei și noi suntem ca un nimic - nu tu, nici eu, nici Rhulad Sengar. Așa că mergeți, da, cât de departe puteți. Și ia acest războinic curajos cu tine. Fă asta și voi muri gol de durere...

— Și ce rămâne cu regretele?

A scuipat pe podea. Singurul lui răspuns, dar ea l-a înțeles destul de bine.

Sigilat de un zid masiv și gros de piatră de calcar tăiată la capătul unui coridor de mult abandonat într-un pasaj uitat al Vechiului Palat, anticul Templu al Rătăcitoarelor nu mai exista în memoria colectivă a cetățenilor din Letheras. Camera centrală cu cupolă de stup ar fi rămas neluminată, cu aerul nemișcat și nemișcat, timp de peste patru secole, iar ramurile cu spițe care duc spre încăperi mai mici ar fi ecoutat ultima dată la pașii cu aproape o sută de ani mai devreme.

La urma urmei, Errantul plecase în lume. Altarul a stat rece și mort și probabil distrus. Ultimii preoți și preotese - titluri deținute în secret împotriva ciumei pogromurilor - își duseseră tradițiile gnostice în morminte, fără a mai rămâne adepți care să le înlocuiască.

Stăpânul Holdurilor a plecat în lume. El este acum printre noi. Nu se poate închina acum, nici preoți, nici temple. Singurul sânge pe care îl va gusta Errantul de acum înainte este al lui. El ne-a trădat.

Ne-a trădat pe toți.

Și totuși șoptele nu au dispărut niciodată. Au răsunat ca niște vânturi-fantomă în mintea zeului. Cu fiecare rostire a numelui său, ca rugăciune, ca blestem, putea simți acel tremur al puterii batjocorind tot ceea ce ținuse cândva în mâini, batjocorind focurile furioase ale jertfei de sânge, ale credinței înfricoșătoare și înfricoșate. Au fost momente, a recunoscut el, în care a cunoscut regretul. Pentru tot ceea ce s-a predat cu atâta bunăvoie.

Stăpânul țiglelor, umblătorul printre caluri. Dar Holdurile s-au stins, puterea lor a fost uitată, îngropată de trecerea veacului în vârstă. Și și eu am dispărut, prins în acest fragment de pământ, acest imperiu patetic într-un colț de continent. Am intrat în lume... dar lumea a îmbătrânit.

Stătea acum cu fața la zidul de piatră de la capătul coridorului. Încă o jumătate de duzină de bătaii ale inimii de

nehotărâre, apoi a pășit.

Și s-a trezit în întuneric, cu aerul învechit și uscat în gât. Odată, cu mult timp în urmă, avusese nevoie de plăci pentru a gestiona un lucru precum mersul printr-un zid solid de piatră. Odată, puterile lui păruseră noi, pline de posibilități; cândva, părea că poate modela și remodela lumea. Atâta aroganță. Sfidase orice atac al realității - pentru o vreme.

El încă stăruia în îngâmfarea lui, știa bine-un blestem printre toți zeii. Și avea să se distreze, un ghiont aici, un remorcher acolo, ca apoi să se îndepărteze și să vadă cum se reconfigura suvița destinului, fiecare suviță fredonând cu intruziunea lui. Dar era din ce în ce mai greu. Lumea i-a rezistat. Pentru că eu sunt ultimul, eu sunt ultimul fir care ajunge înapoi la Holds. Și dacă acel fir era rupt, tensiunea se rupea brusc, aruncându-l liber, poticnându-se în lumina zilei... ce atunci?

Errantul făcu un gest, iar flăcări s-au ridicat încă o dată din nișele de jos de pe peretele înel al domului, aruncând umbre șovăitoare peste podeaua mozaică. Un baros fusese dus la altar pe estrada ridicată. Pietrele sparte păreau să sângereze recriminare încă în ochii Errantului. Cine a servit pe cine, la naiba? Am ieșit, printre voi, să fac o diferență, astfel încât să pot oferi înțelepciune, orice înțelepciune aș avea. M-am gândit-am crezut că vei fi recunoscător.

Dar ai preferat să vărsați sânge în numele meu. Cuvintele mele tocmai ți-au ieșit în cale, strigătele mele de milă pentru concetățenii tăi - oh, cât te-a înfuriat asta.

Gândurile lui au tăcut. Firele de păr de pe ceafă i se ridicau. Ce este asta? Nu sunt singur.

Un râs blând dintr-unul din pasaje. S-a întors încet.

Bărbatul ghemuit acolo era mai mult căpcăun decât om, cu umerii largi acoperiți cu păr negru, cu capul de glonț împins înainte pe un gât scurt. Jumătatea inferioară a feței era pronunțată în mod ciudat sub mustața și barba lungi și ondulate, iar colții mari îngălbeniți ieșeau din maxilarul inferior, împingându-se de buze și de părul des și ciuflit. Măinile bătute și bătute atârnavă de pe brațele lungi, cu degetele pe podea.

De la apariție a venit o duhoare bestială, de rangă.

Errantul miji, căutând să străpungă întunericul de sub sprâncenele grele, unde ochii mici, îngusti, străluceau plictisi ca granate aspre. — Acesta este templul meu, spuse el. — Nu-mi amintesc o invitație deschisă pentru... oaspeți.

Un alt hohot de râs, dar nu era umor în el, își dădu seama Errantul. Amărăciune, la fel de groasă și înțepătoare ca mirosul care înțepă nările zeului.

— Îmi amintesc de tine, se auzi vocea făpturii, joasă și bubuitoare. „Și am cunoscut acest loc. știam ce a fost. Era... în siguranță. Cine își amintește de Holds, până la urmă? Cine știa suficient să bănuiască? Oh, mă pot vâna tot ce vor - da, mă vor găsi până la urmă - știu asta. În curând, poate. Mai devreme, acum că m-ai găsit, Stăpânul Dalei. Poate mi-a returnat, știi, împreună cu alte... cadouri. Dar a eșuat. Un alt râs, de data asta aspru. — O deces comună printre muritori.

Deși a vorbit, din gura căpcăunului nu a ieșit niciun cuvânt. Acea voce grea și stânjenitoare era în capul Errantului, ceea ce era pentru cel mai bun - colții aceia ar fi brutalizat fiecare rostire aproape de neînțeles. — Ești un zeu.

Mai multe râsete. 'Eu sunt.'

— Ai intrat în lume.

— Nu prin alegere, maestru al gresielor. Nu ca tine.'

Ah.'

„Și așa au murit adeptii mei - oh, cum au murit. Peste jumătate din lume, sângele lor a udat pământul. Și n-am putut face nimic. Nu pot face nimic.'

— Este ceva, observă Errantul, să te ții la o formă atât de modestă. Dar cât va mai dura acel control? Cât de curând înainte să spargi limitele acestui templu al meu? Cât timp înainte să te ridici în vederea tuturor, dând deoparte norii, scuturând munții în praf...

— Voi fi mult de aici înainte de atunci, stăpâne al gresielor.

Zâmbetul Errantului era ironic. — Asta e o ușurare, Doamne.

— Ai supraviețuit, spuse acum zeul. — De atâta timp. Cum?'

— Vai, spuse Errantul, sfatul meu pentru tine ar fi inutil. Puterea mea s-a risipit rapid. Deja fusese rănit îngrozitor - pogromurile Forkrul Assail împotriva credincioșilor mei au avut grijă de asta. Gândul la un alt eșec ca acesta a fost prea mult... așa că am renunțat de bunăvoie la majoritatea a ceea ce mi-a rămas. M-a făcut inefficient, dincolo, poate, de acest oraș și de o porțiune modestă de râu. Și deci nu este o amenințare pentru nimeni. Nici măcar tu, cu colți. — Totuși, nu poți face o alegere similară. Vor dori puterea brută din tine - în

sângele tău - și vor avea nevoie de ea vărsată înainte de a putea bea, înainte de a se putea scalda în ceea ce a mai rămas din tine.

'Da. Mă așteaptă o ultimă bătălie. Atât, cel puțin, nu regret.

Norocosule. O lupta. Și... un război?

Amuzament în gândurile lui, apoi: „O, într-adevăr, maestru al plăcilor. Un război suficient pentru a-mi face inima să bată de viață, de foame. Cum ar putea să nu? Eu sunt Mistrețul verii, Domnul ostirilor pe câmpul de luptă. Corul celor care vor muri... ah, Maestre, bucură-te că nu va fi nicăieri aproape...

— Nu sunt atât de sigur de asta.

O ridicare din umeri.

Errantul s-a încruntat, apoi a întrebat: — Atunci, cât timp intenționați să rămâneți aici?

— De ce, atâta timp cât pot, înainte ca controlul meu să se prăbusească - sau sunt chemat la luptă, la moarte, vreau să spun. Dacă, desigur, nu alegi să mă alungi.

— Nu aș risca puterea dezvăluită de asta, spuse Errantul.

Un hohot de râs. — Crezi că n-aș merge în liniște?

— Știu asta, Mistreț al verii.

'Destul de adevărat.' După ezitare, zeul războiului a spus: „Oferă-mi un sanctuar, Errant, și-ți voi da un dar”.

'Foarte bine.'

— Fără târguire?

'Nu. Nu am energie. Ce este acest cadou, atunci?

— Aceasta: Calea Fiarelor este trezită. Am fost alungat, vedeți, și a fost nevoie, necesitate, insistență ca vreun mostenitor să se ridice să-mi ia locul - să-și asume vocile războiului. Treach era prea tânăr, prea slab. Și așa s-au trezit Lupii. Ei flanchează tronul acum, nu, ei sunt tronul.

Errantul abia putea să tragă respirația la această revelație. A Ține, trezit⁷. Dintr-o gură uscată ca praful, a spus: „Sanctuarul este al tău, Mistreț al verii. Și, pentru urma ta aici, eforturile mele cele mai complete de a... direcționare greșită. Nimeni nu va ști, nimeni nu va bănuși.

— Atunci, te rog, blochează-i pe cei care mă sună în continuare. Strigătele lor îmi umplu craniul - este prea mult...

'Da, știu. Voi face ce pot. Numele tău... Îl cheamă pe Mistrețul verii?

„Nu des”, a răspuns zeul. — Fener. Îl cheamă pe Fener.

Errantul dădu din cap, apoi se înclină adânc.

A trecut prin zidul de piatră și s-a trezit din nou pe coridorul dezafectat al Palatului Vechi. Trezit? Abis de jos... nu e de mirare că Cedance se învâрте în haos. Lupii? Ar putea sa fie...

Acesta este haos! Nu are nici un sens! Feather Witch se uită în jos la plăcile ciobite împrăștiate pe podeaua de piatră în fața ei. Axe, legat atât de Salvator, cât și de Trădătorul Holdului Gol. Knuckles și Corbul Alb înconjoară Tronul de Gheață ca frunzele într-un vârtej. Elder of Beast Hold stă la Portalul Azath Hold. Poarta Dragonului și Băutorul de Sânge converg spre Observatorul Calității goale, dar nu, totul este o nebunie. Forța Dragonului era practic moartă. Toată lumea știa asta, fiecare Caster of the Tiles, fiecare Dreamer of the Ages. Totuși, aici a concurat pentru dominație cu Empty Hold - și cum rămâne cu Ice? Atemporal, neschimbător, acel tron fusese mort de milenii. Corb alb-da, am auzit. Un bandit din zona Munților Bluerose pretinde acum acest titlu. Vânat de Hannan Mosag, asta îmi spune că pretenția îndrăzneată a banditului are putere. Trebuie să vorbesc din nou cu Regele Vrajitor, ticălosul îndoit și zdrobit.

Ea se lăsă pe spate pe coapse, și-a șters transpirația rece de pe frunte. Udinaas pretindea că a văzut o cioară albă, cu secole în urmă se părea acum, acolo, pe șuvița de lângă sat. O cioară albă în amurg. Și îl chemase pe Wyval, pofta ei de putere copleșind orice precauție. Udinaas - furase atât de multe de la ea. Ea a visat ziua în care el a fost în sfârșit capturat, viu, neputincios în lanțuri.

Prostul a crezut că mă iubește - aș fi putut folosi asta. Ar trebui sa am. Setul meu de lanțuri pe care să-i închid la glezne și încheieturi, pentru a-l trage în jos. Împreună, am fi putut să-l distrugem pe Rhulad cu mult înainte ca el să ajungă la putere. Se uită în jos la gresie, la cele care căzuseră cu fața în sus - niciunul dintre ceilalți nu era în joc, așa cum destinaseră destinele. Totuși, Errantul nu se vede nicăieri - cum poate fi asta? Ea a întins mâna la una dintre plăcile cu fața în jos și a luat-o, și-a privit partea ascunsă. Găsită de forme. Vezi, nici aici, Ergantul nu-și arată mâna. Ea miji la țigla. Fiery Dawn, aceste indicii sunt noi... Menandore. Și mă gândeam la Udinaas-da, văd acum. Ai așteptat să te iau de pe acest câmp. Tu ești legătura secretă către toate acestea.

Și-a amintit de scena, de viziunea teribilă a visului ei, de acea vrăjitoare îngrozitoare care l-a luat pe Udinaas și... Poate că lanțurile de pe el îi aparțin acum. Nu m-am gândit

la asta. Adevărat, a fost violat, dar bărbații găsesc uneori plăcere să fie o astfel de victimă. Dacă ea îl protejează acum? Un... rival nemuritor. Wyval l-a ales, nu-i așa? Asta trebuie să însemne ceva - de aceea l-a luat, până la urmă. Trebuie să fie.

Într-un gest brusc, a măturat plăcile, punându-le în cutia lor de lemn, apoi învelind cutia în fâșii de piele înainte de a împinge pachetul sub pătuțul ei. Apoi a desenat dintr-o nișă dintr-un perete un volum legat de piele, renunțând la capacul pătat și mucegăit. Degetele ei tremurânde trecură prin o duzină de pagini de velină fragile înainte de a ajunge la locul de unde oprise anterior să memoreze numele enumerate în nume care umpleau întreg volumul.

Compendiu al Zeilor.

Peria de aer rece. Feather Witch ridică privirea, privi cu privirea în jur. Nimic. Nimeni la intrare, nici umbre nedorite în colțuri - felinare ars din toate părțile. Acea respirație nepotrivită fusese o pată, ceva asemănător cu ceara...

A închis cartea și a alunecat-o înapoi pe raftul ei, apoi, cu bătaile inimii rapide în piept, s-a grăbit spre o singură pavaj din centrul camerei, în care mai devreme înscrisese, cu un stylus de fier, un model complicat. Captură. — Holdurile sunt în fața mea, șopti ea, închizând ochii. — Îl văd pe Urmăritorul Fiarelor, călcându-se pe urmele celui care se ascunde, care se gândește să fugă. Dar nicio scăpare nu este posibilă. Cariera se învâрте și se rotește, dar este tot mai aproape de capcană. Trage, trage - creatura țipă, dar nici un ajutor nu este posibil - nimeni în afară de mila mea - și asta nu este niciodată gratuită! Ea a deschis ochii și a văzut o pată de ceață legată în limitele modelului înscris. 'Te am! Fantomă, spion, arată-te!

Râsete blânde.

Ceața se învâртеa, se clătina, apoi s-a așezat din nou, vârlele întinzându-se tente - dincolo de marginile sculptate.

Feather Witch icni. — Îmi batjocorești cu puterea ta, dar, laș că ești, nu îndrăznești să te arăți.

„Dragă față, acest joc te va mânca de viu”. Cuvintele, cea mai slabă șoaptă - atingerea respirației de-a lungul ambelor urechi. Ea a tresărit, s-a uitat în jur, a simțit o prezență în spatele ei și s-a răsucit în jurul nimănui.

'Cine e aici?' a cerut ea.

„Atenție la adunarea de nume... este... prematur...”

— Numiți-vă, fantomă! Eu o comand.

„Oh, constrângerea este întotdeauna arma celor care nu merită. Să ne târguim în schimb cu credință. Degetul ăla tăiat pe care îl ții în jurul gâtului, Caster, ce ai de gând cu el?

Ea se strânse de obiect. 'Nu iti voi spune-'

— Atunci, la rândul meu, îți voi dezvălui același lucru, nimic.

Ea a ezitat. — Nu poți ghici?

— Ah, și am ghicit eu corect?

'Da.'

'Prematur.'

— Îmi aștept timpul, fantomă, nu sunt un prost.

„Nu, într-adevăr”, a răspuns fantoma. — Chiar și așa, să prelungim târgul...

'De ce? Nu ai dezvăluit nimic despre tine...

'Răbdare. Caster of the Tiles, așteaptă... încurajarea mea. Înainte de a face ceea ce intenționați. Așteaptă-mă și te voi ajuta.

Ea pufni. — Ești o fantomă. Nu ai putere...

„Sunt o fantomă și tocmai de aceea am putere. Pentru ceea ce cauți, adică.

'De ce să te cred? De ce ar trebui să fiu de acord cu orice sugerezi?

— Foarte bine, partea mea de târg. Vorbești acum cu Kuru Qan, cândva Ceda regelui Ezgara Diskanar.

„Ucis de Trull Sengar...”

Ceva ca un chicotit. — Ei bine, cineva trebuia să înfigă sulița...

— Știi că va veni?

„A ști și a putea face ceva în legătură cu asta sunt două chestiuni diferite, Caster of the Tiles. În orice caz, pune adevărata vină la picioarele Errantului. Și recunosc, sunt de gând să-l chem în discuție, în cele din urmă. Dar, la fel ca tine, înțeleg necesitatea de a-și cere timpul. Avem o afacere?

Ea și-a lins buzele, apoi a dat din cap. 'Avem.'

„Atunci te voi lăsa în seama educației tale. Fii atent când arunci piesele tale - riști mult dezvăluindu-ți talentele de văzător.

— Dar trebuie să știi...

„A ști și a putea face ceva în legătură cu asta...”

— Da, se răsti ea, te-am auzit prima dată.

— Îți lipsește respectul, fată.

— Și fii bucuros de asta.

— S-ar putea să ai un motiv acolo. Merită luat în considerare, cred.

— Acum intenționezi să mă spioni în fiecare clipă aici?

— Nu, ar fi crud, ca să nu mai vorbim de plictisitor. Când voi veni aici, vei fi avertizat - vântul, ceața, da? Acum, fii martor la dispariția ei.

S-a uitat în jos la norul învolburat, a privit cum se stinge, apoi a dispărut.

Tăcere în cameră, aerul încă dincolo de propria ei respirație. Kuru Qan, Cedatul Vezi cum adun aliați. Oh, aceasta va fi într-adevăr o dulce răzbunare!

Furile de lumină prăfuită ale soarelui în descreștere tăiau spațiul în care se aflase vechiul templu, deși epava care umplea jumătatea inferioară a aceluia gol a fost înghițită de întuneric. Fragmente de fațadă au fost împrăștiate pe străzile de șobolani într-o abundență consternătoare. Apropiindu-se mai mult, Samar Dev lovi cu piciorul în moloș, încruntându-se la rozătoarele dezarticulate de piatră. „Este cel mai... alarmant”, a spus ea.

— Ah, spuse Taxilian zâmbind, acum vorbește vrăjitoarea. Spune-mi, ce simți în acest loc căzut?

— Prea multe spirite de numărât, murmură ea. Și toți... șobolani.

— A fost o dată un D'ivers, nu-i așa? Un lucru demonic îngrozitor care a călătorit pe drumurile comercianților din șapte orașe...

— Gryllen.

'Da, așa se numea! Deci, avem aici un alt astfel de... Gryllen?

Ea clătină din cap. — Nu, asta pare mai vechi, de departe.

Și ce-i cu sângerarea aceea? De putere?'

'Nu sunt sigur.' Privind în jur, ea văzu un bărbat înalt, îmbrăcat, sprijinit de un perete de cealaltă parte a străzii, privind-i. — Unele lucruri, care s-au oprit cu mult timp în urmă, nu ar trebui să fie trezite din nou. Vai...'

Taxilian oftă. — Folosești mult cuvântul ăsta. "Vai". Ești prea resemnat, Samar Dev. Fugi de propria ta curiozitate - nu cred că ai fost mereu așa.

Ea s-a uitat la el. — Oh, curiozitatea mea rămâne. Credința mea în propria mea eficacitate este cea care a luat o bătaie.

— Ne învârtim și ne învârtim pe curenții destinului, nu-i așa?

'Dacă vrei.' Ea a oftat. — Foarte bine, am văzut destule. În plus, va fi în curând stațiune de acces și am adunat că paznicii ucid pe cei care încălcă legea la vedere.

— Ai văzut, dar nu explici nimic!

— Îmi pare rău, Taxilian. Toate acestea necesită... puțină gândire. Dacă voi ajunge la vreo concluzie spectaculoasă în curând, voi fi sigur că vă voi anunța.

— Merit o asemenea ironie?

— Nu, nu. Vai.'

Bugg și-a făcut în cele din urmă drumul după colț, ieșind din întunericul aleii, apoi oprindu-se pe strada luminată de soare. Aruncă o privire spre Tehol, care stătea sprijinit de un perete, cu brațele încrucișate sub pătură, pe care o înfășurase ca pe o haină. „Stăpâne”, a spus el, „de ce eziți acum?”

'Pe mine? De ce, asta pare a fi doar o ezitare. Știi, ai fi putut să mă lași să te ajut să duci asta.

Bugg a pus jos sacul greu. — Nu te-ai oferit niciodată.

— Ei bine, asta ar fi nepotrivit. Ar fi trebuit să insist. Ești sigur că ai acest drept, maestru?

— Nu în niciun caz, dar o oarecare bunătate din partea ta ne-ar fi ajutat să trecem peste acest moment ciudat. Din geantă se auzea niște zgomote blânde. Tehol clipi la ea. — Bugg, ai spus că găinile pensionate, corect?

'Am făcut. În schimbul unor reparații modeste la un jgheab de apă.

— Dar... nu sunt morți.

— Nu, stăpâne.

— Dar... asta înseamnă că unul dintre noi trebuie să-i omoare. Strângeți-le gâtul. Vedeți lumina vieții slabă în ochii lor plini de mărge. Ești un om dur, Bugg.

'Pe mine?'

— S-au pensionat, zilele lor de ouat au trecut. Nu-i așteaptă un fel de pășune? Un teren de ciocănit bine presărat?

— Numai cel de pe cer, Maestre. Dar văd punctul tău de vedere. Despre uciderea lor, vreau să spun.

— Sânge pe mâini, Bugg, mă bucur că nu sunt tu.

'Acest lucru este ridicol. Ne vom da seama de ceva când ne întoarcem acasă.

Am putea să ne construim un cotet pe acoperiș, așa cum fac nebunii pentru porumbei. Astfel păsările ar putea zbura înăuntru și afară, înainte și înapoi și să vadă ceva din acest oraș minunat.

— Găinile nu pot zbura, stăpâne.

— Totuși, nu crezi că le storc gâtul?

— Vezi orașul?

— Ei bine, pentru moment.

În mod clar mulțumit de soluția lui, Tehol și-a ajustat pătura, apoi a ieșit pe stradă. Oftând, Bugg luă sacul cu zecile ei de găini și o urmă într-un ritm ceva mai lent.

— Ei bine, spuse el în timp ce se alătură lui Tehol în fața ruinei, cel puțin vrăjitoarea străină a dispărut.

— Era o vrăjitoare străină? Mai degrabă drăguță, într-un mod neclintit, pământesc. Bine, frumos, deci, deși te asigur că nu i-aș spune niciodată asta în față, știind cât de ușor se jignesc femeile.

— Printr-un compliment?

'Absolut. Dacă este un compliment greșit. Ai fost... inactiv de prea mult timp, dragă Bugg.

'Eventual. De asemenea, sunt reticent când vine vorba de complimente. Au cum să vină după tine.

Tehol aruncă o privire spre el, cu sprâncenele ridicate.

— Se pare că ai fost căsătorit o dată sau de două ori.

— O dată sau de două ori, răspunse Bugg, strâmbându-se. Privind spre Casa Scale ruinate, a rămas foarte nemiscat. — Ah, acum văd ce a văzut ea fără îndoială.

„Dacă ceea ce vezi este sursa pentru a-mi face părul gâtului să se ridice de fiecare dată când vin aici, atunci aș fi încântat să-mi explici.”

— Pentru ca cineva să pășească înăuntru, spuse Bugg, trebuie să existe o ușă. Iar dacă nu există, trebuie făcută.

— Cum poate o clădire prăbușită să fie o ușă, Bugg?

— Încep să înțeleg ce urmează.

— Suficient pentru a sugera un curs de acțiune?

— În această chestiune, Maestre, cel mai bun curs este să nu faci nimic.

— Stai, Bugg, concluzia asta pare să apară destul de des la tine.

— Cel mai bine ar fi să ajungem acasă înainte de ordinul de intrare, maestru. Vrei să faci o întoarcere cu acest sac?

— Binecuvântarea lui Errant, ți-ai pierdut mințile?

— M-am gândit la fel de mult.

Nu era puțin în gândurile lui Sirryn Kanar care ajungeau până în adâncul sufletului său - avea un sentiment suficient pentru a-l face să recunoască că a fost binecuvântat cu o viață practic netulburată. Avea o soție suficient de speriată încât să facă orice i-a spus el să facă. Cei trei copii ai săi îl țineau în amestecul potrivit de respect

și teroare și văzuse la fiul său cel mare dezvoltarea unor trăsături similare de dominație și certitudine. Poziția sa de locotenent în Celula Palatului Patriotiștilor nu era în contradicție, în ceea ce îl privea, cu titlul său oficial de sergent al Gărzii - protecția puternicilor cerea atât diligență fățișă, cât și ascunsă, până la urmă.

Emotiile care îl comandau erau la fel de simple și directe. Se temea de ceea ce nu putea înțelege și disprețuia de ceea ce se temea. Dar recunoașterea fricii nu l-a transformat într-un laș - pentru că el își proclamase un război veșnic împotriva tuturor celor care îl amenințau, fie că era vorba de o soție vicleană care ridicase ziduri în jurul sufletului ei, sau de conspiratori împotriva imperiului Lether. Dușmanii săi, a înțeles bine, erau adevărații lași. Ei au gândit în nori care întunecau toate adevărurile dure ale lumii. Luptele lor de a „înțelege” au dus, inevitabil, la poziții sedicioase împotriva autorității. Chiar dacă i-au iertat pe dușmanii imperiului, ei au condamnat slăbiciunile proprii lor patrii - nerecunoscând că ei înșiși personificau astfel de slăbiciuni.

Un imperiu precum Lether a fost mereu sub asediu. Aceasta fusese prima declarație rostită de Karos Invictad în timpul procesului de recrutare și antrenament, iar Sirryn Kanar înțelesese adevărul cu doar o clipă de gândire. Un asediu, pe dinăuntru și pe dinafară, da - tocmai privilegiile pe care le-a acordat imperiul au fost exploatate de cei care ar vedea imperiul distrus. Și nu putea fi loc pentru „înțelegerea” unor astfel de oameni - ei erau răi și răul trebuie eliminat.

Viziunea lui Karos Invictad îl lovise cu forța revelației, dând o claritate atât de desăvârșită și, într-adevăr, pace în ceea ce fusese, uneori, un suflet în frământare, bătut și asaltat uneori de o lume încetoșată de confuzie și incertitudine. că tot ceea ce năvălea în el s-a așezat pe măsură ce a sosit certitudinea, strălucind și orbitor în darul său minunat de eliberare.

Acum a trăit o viață netulburată și astfel a dat un exemplu colegilor săi agenți din palat. În ochii lor văzuse, din nou și din nou, scripirea de frică și de frică sau, la fel de satisfăcătoare, o reflectare perfectă a propriei sale apartamente, fără remușcări, la fel de rezistentă la orice înșelăciune pe care inamicul ar putea încerca ca și el însuși.

Netulburat, apoi, le făcu semn către doi patrioți corpulnici care au pășit înainte și au dat cu piciorul în ușă.

Practic și-a zburat de pe balamalele sale slabe, prăbușindu-se în camera opulentă de dincolo. Un țipăt, apoi altul, din întuneric spre stânga - unde dormeau roanicele - dar deja agenții principali traversau camera spre ușa de vizavi. Mai multă violență, așchii de lemn sub cizme grele.

Întins pe hol, în spatele lui Sirryn, era cadavrul unui Tiste Edur - cineva pusese o gardă. Curios, dar de mică importanță. Certurile otrăvite se dovediseră atât rapide, cât și practic tăcute. Deja doi dintre oamenii săi se pregăteau să ducă cadavrul - doar un alt Edur care a dispărut în mod misterios.

Sirryn Kanar s-a poziționat în centrul primei camere, în timp ce un alt agent a sosit cu o lanternă cu glugă, care să stea deoparte, aruncând suficientă lumină. Prea multe nu ar face - umbrele trebuiau să fie vii, zvârcolindu-se, confuzie din toate părțile. Sirryn era încântat de precizie.

Oamenii lui au ieșit din camera interioară, o siluetă între ei - pe jumătate goală, părul ciufulit, o privire de neîncredere - Nu. Ochii lui Sirryn Kanar se îngustară. Nu neîncredere. Demisie. Bine, trădătorul îi cunoștea soarta, știa că nu va putea scăpa niciodată de ea. Fără să spună nimic, le făcu semn agenților săi să o scoată afară.

Trei roabe, plângând acum, strânseseră lângă perete, lângă paletele lor de dormit. — Fii atent la ei, porunci Sirryn, iar patru din echipa sa se îndreptară spre ei. — Cel senior va fi chestionat, ceilalți doi eliminați imediat.

S-a uitat în jur, mulțumit de ușurința acestei operațiuni, abia observând strigătele de moarte ale a două femei.

În scurt timp, avea să-i predea pe cei doi prizonieri ai echipei care așteaptă la o afișă laterală a palatului, care se va deplasa rapid prin noapte - singur pe străzi, atât de mult după oră, până la sediul patrioților. Trimiteți cele două femei în celulele de interogatoriu. Și lucrarea avea să înceapă, singura eliberare din calvarul mărturisirea deplină a crimelor lor împotriva imperiului.

O procedură simplă, simplă. S-a dovedit eficient. Trădătorii erau invariabil slabi de voință.

Și Sirryn Kanar nu credea că Prima Concubină va fi diferită. Dacă ceva, chiar mai slab de spirit decât majoritatea.

Femeile se bucurau de aerul lor de mister, dar acele aeruri au dispărut înaintea furtunii voinței unui bărbat. Adevărat, curvele au ascuns lucrurile mai bine decât majoritatea - în spatele unei succesiuni nesfârșite de minciuni care nu l-au păcălit niciodată. Știa că erau

disprețuiți de el și de oameni ca el, crezându-l slab prin simpla virtute că le folosea - ca și cum acea utilizare ar proveni dintr-o nevoie reală, autentică. Dar știa întotdeauna să steargă zâmbetele de pe fețele lor pictate.

Îi invidia pe anchetatori. Acea târfă Nisall - ea nu era diferită de soția lui, bănuia el.

Dușmanii noștri sunt o legiune, spusese Karos Invictad, așa că trebuie să înțelegeți, toți, acest război va dura pentru totdeauna. Pentru totdeauna.

Sirryn Kanar era mulțumit cu această noțiune. A păstrat lucrurile simple.

Și este sarcina noastră, continuase Maestrul Patriotilor, să asigurăm asta. Ca să nu fim niciodată consumabili.

Ceva mai confuză, partea aceea, dar Sirryn nu simțea nicio constrângere reală să urmărească ideea. La urma urmei, Karos era foarte inteligent. Deștept și de partea noastră. Partea dreaptă.

Gândurile lui mutându-se spre patul care îl aștepta și despre curvă pe care i-ar fi dat-o acolo, locotenentul a mărșăluit pe coridorul gol al palatului, oamenii săi căzând în spatele lui.

Bruthen Trana intră în cameră. Ochii i se fixară asupra cadavrelor celor două roabe. 'Cât timp în urmă?' l-a întrebat pe vrăjitorul Arapay care era ghemuit deasupra cadavrelor. Alți doi Edur au intrat în dormitorul Primei Concubine și au ieșit din nou o clipă mai târziu.

Vrăjitorul mormăi ceva inaudibil pe sub râsuflarea lui, apoi spuse cu o voce mai tare: — Poate un sonerie. Sabii scurte. Genul folosit de Garda Palatului.

— Adună încă zece războinici, spuse Bruthen Trana. — Mărșăluim către sediul Patriotiștilor.

Vrăjitorul se îndreptă încet. — Să-l informez pe Hannan Mosag?

'Nu încă. Nu putem amâna aici. Saisprezece războinici Edur și un vrăjitor ar trebui să fie de ajuns.

— Vrei să ceri eliberarea femeii?

— Sunt două, da?

O încuviințare din cap.

— Vor începe imediat interogatoriile, spuse Bruthen Trana. — Și asta nu este o procedură plăcută.

— Și dacă au stors mărturisiri de la ei?

— Îți înțeleg îngrijorarea, K'ar Penath. Ți-e teamă de violență în noaptea asta?

Ceilalți războinici din cameră făcuseră o pauză, cu ochii ațintiți asupra vrăjitorului Arapay.

'Frică? Nu în ultimul rând. Cu mărturisiri în mână, însă, Karos Invictad și, prin extensie, Triban Gnol, vor putea să-și afirme domeniul drept...

— Pierdem timpul, interveni Bruthen Trana. — Răbdarea mea cu Karos Invictad a luat sfârșit. A cui unde este paznicul pe care l-am pus pe hol afară? De parcă nu pot ghici.

O nouă voce a vorbit dinspre ușa exterioară: — Vrajmășia personală, Bruthen Trana, este un ghid foarte periculos pentru acțiunile tale.

Tiste Edur se întoarse.

Cancelarul, cu doi bodyguarzi plutind pe coridor în spatele lui, stătea cu mâinile încrucișate. După o clipă, făcu un pas în cameră și privi în jur. O expresie de regret când le-a văzut pe cele două femei moarte. — În mod clar, a existat o oarecare rezistență. Erau cei mai loiali servitori ai Primei Concubine, probabil nevinovați de toate greșelile - acest lucru este într-adevăr tragic. Sânge pe mâinile lui Nisall acum.

Bruthen Trana l-a studiat o clipă lungă pe bărbatul înalt și slab, apoi a trecut pe lângă el și a ieșit în hol.

Niciunul dintre gardienii de corp nu era suspicios și nici unul nu avea timp să-și scoată armele înainte ca cuțitele Edur - câte unul în fiecare mână - să le alunece sub fălci, cu vârfurile înfipite adânc în creier. Lăsând armele încorporate, Bruthen Trana se întoarse, cu ambele mâini rupte pentru a apuca gulerul greu de brocart al Cancelarului. Letherii găfâi când fu smuls din picioare, aruncat spre Bruthen, apoi trânti puternic de peretele opus al coridorului.

— Răbdarea mea cu tine, spuse Edurul cu voce joasă, s-a sfârșit și ea. Moarte tragică pentru bodyguarzii tăi. Sânge pe mâini, vai. Și nu sunt de gând, în prezent, să vă iert mortile lor.

Picioarele lui Triban Gnol legănau, papucii cu vârfuli înțepenite lovindu-se ușor de tibiei lui Bruthen Trana. Fața Letherilor se întuneca, ochii bombați în timp ce priveau privirea dură și rece a lui Edur.

Ar trebui să-l omor acum. Ar trebui să stau aici și să-l privesc sufocându-se în pliurile trase ale propriei sale haine. Mai bine, ia un cuțit și deschide-i măruntaiele - vezi cum se prăbușesc pe podea.

În spatele lui, K'ar Penath spuse: „Comandante, după cum ai spus, nu avem timp pentru asta”.

Dezvăluindu-și dinții, Bruthen Trana l-a aruncat deoparte pe bărbatul patetic. O cădere incomodă: Triban Gnol și-a aruncat o mână în jos pentru a-și rupe coborârea, iar pocnitul oaselor degetelor, ca niște cuițe de fier înfipite în lemn, a fost urmat imediat de un găfâit și un scârțâit de durere.

Făcând semn războinicilor săi să-l urmeze, Bruthen Trana a pășit peste Cancelar și a mărșăluit repede pe coridor.

În timp ce zgomotele de pași răsunau, Triban Gnol, strângându-și o mână de trunchi, se ridică încet în picioare. Se uită cu privirea pe coridorul acum gol. Linse buzele uscate, apoi suieră: — Vei muri pentru asta, Bruthen Trana. Tu și toți martorii care s-au dat înapoi și nu au făcut nimic. Veți muri cu toții.

Ar putea să-l avertizeze pe Karos Invictad la timp? Probabil nu. Ei bine, Maestrul Patriotilor a fost un om capabil. Cu mai mult decât doi bodyguarzi patetici și incompetenți. Note superficiale pentru văduvele lor: Soții tăi și-au eșuat în responsabilitățile lor. Nu vor fi primite pensii de deces.

Părăsiți imediat reședința familiei Gărzii Palatului, excluzând copilul dvs. cel mai mare, care acum este îndatorat cu moșia Cancelarului.

El disprețuia incompetența și să fie făcut să sufere consecințele ei... ei bine, cineva a plătit. Mereu. Doi copii, atunci, da. Sa speram ca baieti. Și acum ar avea nevoie de doi bodyguarzi noi. Din rândul paznicului căsătorit, desigur. Cineva care să plătească datoria dacă mă eșuează.

Degetele lui rupte deveneau amortite, deși acum o durere puternică îi pulsa în încheietura mâinii și în antebrăț.

Cancelarul a pornit spre reședința vindecătorului său privat.

Cămașa ei de noapte ruptă pe jumătate, Nisall a fost împinsă într-o cameră fără ferestre, care era luminată de o singură lumânare poziționată pe o măsuță în centru. Aerul rece și umed mirosea a veche frică și deșeuri umane. Tremurând de marșul nopții pe străzi, ea rămăsese nemișcată o clipă, căutând să învelească materialul subțire ca tifon mai aproape de ea.

Două tinere femei nevinovate au murit. Măcelăriți ca niște criminali. Și Tissin este următoarea - la fel de aproape de o mamă pe cât am avut eu vreodată. Ea nu a făcut nimic, nu, încetează. Niciunul dintre noi nu a făcut-o. Dar asta nu

contează - nu pot gândi altfel. Nu pot pretinde că orice spun eu va face o diferență, îmi va schimba în vreun fel soarta. Nu, aceasta este o condamnare la moarte. Pentru mine. Pentru Tissin.

Împăratul nu a vrut să audă de asta. Era sigură de asta. Triban GnoI avea să anunțe că ea a dispărut din palat. Că ea a fugit - doar o încă o trădare. Rhulad avea să tresară înapoi pe tron, părând să se strângă în sine, în timp ce Cancelarul hrănea cu grijă numeroasele nesigurante ale Împăratului, apoi se dădea înapoi pentru a observa cum cuvintele sale otrăvite furau viața din ochii chinuți ai lui Rhulad.

Nu putem câștiga împotriva asta. Sunt prea deștepți, prea nemilos. Singura lor dorință este să-l distrugă pe Rhulad - mintea lui - să-l lase chibzuit, cuprins de terori nevăzute, incapabil să facă nimic, nedorind să vadă pe nimeni. Oricine l-ar putea ajuta.

Errant salvează-l-

Ușa a fost deschisă, balansându-se pentru a trânti puternic de perete, unde vechile crăpături arătau că acest anunț violent făcea parte din tipar. Dar ea le remarcase și, așadar, nu a început de la criză, ci doar s-a întors spre chinuitorul ei.

Nimeni altul decât Karos Invictad însuși. Un vârtej de mătase purpurie, inele de onix pe degete, sceptrul biroului său ținut într-o mână și sprijinit între umărul drept și claviculă. O privire de slabă consternare în trăsăturile banale. „Femeie dragă”, a spus el cu vocea lui înaltă, „să ne grăbim în privința asta, ca să pot fi milostiv. Nu vreau să te rănesc, oricât de drăguță ești. Astfel, o declarație semnată care descrie trădarea ta împotriva imperiului, apoi o execuție rapidă, privată. Slujitoarea ta s-a conformat deja și a fost decapitată din milă.

Bravo, Tissin. Cu toate acestea, ea însăși s-a străduit, căutând un curaj similar - să accepte lucrurile așa cum erau, să recunoască că nicio altă cale nu era posibilă. — Decapitarea nu este pagubă?

Un zâmbet gol. — Prejudiciul la care mă refeream, desigur, se referea la smulgerea mărturisirii tale. Câteva sfaturi: compune-ți trăsăturile în momentul înainte ca lama să coboare. Este un fapt regretabil că capul trăiește la câteva momente după ce a fost tăiat de gât. Câteva clipi, un ochi sau doi, și, dacă unul nu este... atent, o erupție de expresii neplăcute. Din păcate, roaba ta nu era înclinată să

țină seama de astfel de sfaturi, prea ocupată pe cât era cu o tiradă inutilă de blesteme.

— Roagă-te că Errantul a auzit-o, spuse Nisall. Inima îi bătea puternic pe coaste.

— O, ea nu m-a blestemat în numele Errantului, dulce curvă. Nu, în schimb, ea a dezvăluit o credință despre care se credea de mult timp a dispărut. Știai că strămoșii ei sunt Shake? Pe lângă Holds, nici măcar nu-mi amintesc numele zeului pe care l-a rostit. El a ridicat din umeri și a zâmbit încă o dată zâmbetul său gol. 'Nu conteaza. Într-adevăr, chiar dacă l-ar fi chemat pe Errant, n-aș fi avut niciun motiv de panică. Oricât de mângâiat ești - sau, mai degrabă, ai fost - în palat, probabil că nu știi că câteva temple din oraș, care se presupune că sunt sfințite în numele Errantului, sunt într-adevăr afaceri private și în întregime laice, de fapt, care profită de pe urma ignoranței a cetățenilor. Preotii și preotesele lor sunt actori unul și toți. Uneori mă întreb dacă Ezgara Diskanar știa măcar - părea ciudat de devotat Errantului. Făcu o pauză, apoi oftă. Scepтрul a început să bată în loc. — Cauți să amâni inevitabilul. De înțeles, dar nu vreau să stau aici toată noaptea. Mi-e somn și doresc să mă retrag cât mai curând posibil. Arăți înfrigurat, Nisall. Și aceasta este o cameră îngrozitoare, până la urmă. Să ne întoarcem la biroul meu. Am un halat de rezervă care este rezistent la orice curent de aer. Și materiale de scris la îndemână. Făcu un gest cu scepтрul și se întoarse.

Ușa se deschise și Nisall văzu doi paznici pe coridor.

Amorțită, l-a urmat pe Karos Invictad.

Sus pe scări, pe un pasaj, apoi în biroul bărbatului. După cum a promis, Karos Invictad a găsit o mantie și a pus-o cu grijă pe umerii lui Nisall.

L-a tras strâns.

El îi făcu semn spre un scaun din fața biroului imens, unde așteptau o foaie de velin, o perie din păr de cal și un vas cu cerneală de calmar. Ușor depărtat de o parte a vasului de cerneală era o cutie mică, ciudată, deschisă în partea de sus. Neputând să se abțină, Nisall se aplecă să arunce o privire.

— Asta nu te preocupă. Cuvintele erau cu un pas mai înalte decât de obicei și ea se uită în sus pentru a-l vedea pe bărbat încrunțat.

— Ai o insectă de companie, spuse Nisall, întrebându-se de înroșirea de culoare pe fața lui Karos Invictad.

'Cu greu. După cum am spus, nu este preocuparea ta.

— Ceri și tu o mărturisire de la ea? Va trebui să-l decapitați de două ori. Cu o lamă foarte mică.

— Te distrezi, femeie? Așezați-vă.'

Ridicând din umeri, ea făcu ce i-a poruncit el. S-a uitat în jos la velinul gol, apoi a întins mâna și a luat pensula. Mâna ei tremura. — Ce vrei să mărturisesc?

— Nu trebuie să fii specific. Tu, Nisall, recunoști că ai conspirat împotriva împăratului și a imperiului. Spuneți acest lucru liber și cu o minte sănătoasă și vă supuneți soartei care îi așteaptă pe toți trădătorii.

A băgat pensula în cerneală și a început să scrie.

„Sunt ușurat că iei asta atât de bine”, a spus Karos Invictad.

„Preocuparea mea nu este pentru mine”, a spus ea în timp ce completa declarația concisă și o semna cu o înflorire care nu a reușit să-și ascundă tremurul mâinii. — Este pentru Rhulad.

— Nu te va scuti decât de venin, Nisall.

— Din nou, spuse ea, lăsându-se pe spate în scaun. — Nu-mi pasă de mine.

— Simpatia ta este admirabilă...

— Se extinde la tine, Karos Invictad.

Întinse mâna și strânse velinul, o flutură în aer pentru a usca cerneala. 'Pe mine? Femeie, mă insulți...

'Neintenționat. Dar când Împăratul află că ai executat-o pe femeia care i-a purtat moștenitorul, ei bine, Stăpânul Patriotilor sau nu...

Velinul a căzut de pe degetele bărbatului. Scepтрul a încetat să bată mulțumit. Apoi, o râslă: — Minți. Se dovedește ușor...

'Intr-adevar. Chemați un vindecător. Probabil că aveți cel puțin unul în prezență, ca nu cumva călăul să fie înțepat de o așchie sau, mai probabil, de o veziculă izbucnită, oricât de ocupat este el.

— Când descoperim șiretlicul tău, Nisall, ei bine, notiunea de milă este renunțată, indiferent de această mărturisire semnată. S-a aplecat și a strâns velinul. Apoi se încruntă. — Ai folosit prea multă cerneală - a rulat și acum este ilizibilă.

„Majoritatea missivelor pe care le folosesc sunt cu stylus și ceară”, a spus ea.

El a plesnit foaia înapoi în fața ei, cu reversul în sus. 'Din nou. Mă voi întoarce într-o clipă, cu vindecătorul.

A auzit ușa deschizându-se și închizându-se în urma ei. Scriindu-și încă o dată mărturisirea, lăsă peria jos și se

ridică. S-a aplecat peste cutia ciudată cu insecta sa pivotantă cu două capete. rotund și rotund te duci. Știi consternare? Neajutorare?

O agitație undeva mai jos. Voci, ceva ce se prăbușește pe podea.

Ușa din spatele ei a fost deschisă.

Ea s-a întors.

Karos Invictad a intrat, direct pentru ea.

L-a văzut răsucind jumătatea inferioară a sceptrului, a văzut o lamă scurtă de cuțit ieșind din baza sceptrului.

Nisall ridică privirea, întâlnește ochii bărbatului.

Și nu am văzut, în ei, nimic uman.

El îi înfipse lama în piept, în inima ei. Apoi încă de două ori când ea s-a lăsat, căzând să lovească scaunul.

Ea a văzut podeaua ridicându-se în întâmpinarea feței ei, i-a auzit trosnitul frunții, a simțit usturarea vagă, apoi întunericul s-a închis. Oh, Tissin...

Bruthen Trana a lăsat deoparte un gardian rănit și a intrat în biroul lui Invictad.

Stăpânul Patriotiștilor se dădea înapoi de la forma mototolită a lui Nisall, cu sceptrul morții în mână, cu lama la bază, purpurie strălucitoare. — Mărturisirea ei cerea...

Tiste Edur se îndreaptă spre birou, dând deoparte scaunul răsturnat. Ridică foaia de velin, miji ca să distingă cuvintele Letherii. O singură linie. O declarație. O mărturisire într-adevăr. Pentru o clipă, a simțit că inima i se bâlbâie.

Pe coridor, războinici Tiste Edur. Bruthen Trana spuse fără să se întoarcă: „K'ar Penath, adună trupul primei concubine...”

— Acesta este un scandal! șuieră Karos Invictad. 'Nu o atinge!'

Mârâind, Bruthen Trana făcu un pas mai aproape de bărbat, apoi izbucni cu dosul mâinii stângi.

Sânge stropit în timp ce „Karos Invictad se clătină, sceptrul zburând, umărul lui lovind peretele - mai mult sânge, din gură și nas, o privire de groază în ochii omului în timp ce se uita la stropii de pe mâini.

De pe coridor, un războinic vorbea în limba Edur. 'Comandant. Cealaltă femeie a fost decapitat.

Bruthen Trana a rostogolit cu grijă foaia de velin și a strecurat-o sub carcasă. Apoi întinse mâna și îl târă pe Karos Invictad în picioare.

L-a lovit din nou pe bărbat, apoi din nou. Guțe de sânge, dinți rupți, fire de scuipă purpurie.

Din nou. Din nou.

Mirosul de urină.

Bruthen Trana luă pumni de mătase de sub gâtul flasc și scutură cu putere pe Letherii, privind cum capul se pocnește înainte și înapoi. Îl tot zguduia.

Până când o mână i s-a închis pe încheietura mâinii.

Printr-o ceață roșie, Bruthen Trana s-a uitat peste el și a întâlnit ochii calmi ai lui K'ar Penath.

— Comandante, dacă vei continua așa cu acest om inconștient, îi vei rupe gâtul.

— Ai spus, vrăjitorule?

— Prima concubină a murit, de mâna lui. E de la tine să impuni această pedeapsă?

— Soră, ia-te, mârâi Bruthen Trana, apoi îl aruncă pe Karos Invictad pe podea. — Ambele trupuri vin cu noi.

— Comandante, cancelarul...

— Nu contează, K'ar Penath. Înfășurați bine corpurile. Ne întoarcem la Eternul Domiciliu.'

— Dar Letherii morți de jos?

— Gărzile lui? Dar ei? Ei au ales să pășească în calea noastră, vrăjitorule.

'Cum spui. Dar cu vindecătorul lor mort, unii dintre ei vor sângera dacă nu chemăm...

— Nu este preocuparea noastră, spuse Bruthen Trana. K'ar Penath se înclină. — După cum spuneți, comandante.

Pe jumătate orb de groază, Tanal Yath'yanar s-a apropiat de intrarea în sediu. Ea a plecat. A dispărut, din acel loc, cel mai ascuns loc - cătușa ei s-a rupt, fierul îndoit și răsucit, zalele lanțului s-au despărțit de parcă nu ar fi fost altceva decât lut umed.

Karos Invictad, a fost munca ta. Din nou. Încă un avertisment pentru mine: fă cum porunci. Știi totul, vezi tot. Pentru tine, nimic altceva decât jocuri, cele în care te asiguri că câștigi mereu. Dar ea nu era un joc. Nu pentru mine, ticălosule. Am iubit-o, unde este? Ce ai făcut cu ea?

Încet, i s-a înțeles că ceva nu era în regulă. Gardienii alergând în complex. Strigăte, lumina torțelor tremurând. Intrarea din față a clădirii căscă larg - văzu o pereche de cizme, atașate de picioarele nemișcate, înclinate peste prag.

Ia-ne rătăciți, am fost atacați!

S-a grăbit înainte.

A ieșit un gardian, trecând peste cadavru.

'Tu!' strigă Tanal. — Ce sa întâmplat aici?

Un salut dur. Fața bărbatului era palidă. — Am chemat vindecători, domnule...

— Ce sa întâmplat, la naiba?

— Edur, o ambuscadă vicioasă, nu ne așteptam...

'Maestrul?'

În viață. Dar bătut rău. Bătut, domnule, de un Tiste Edur! Legătura-Trana-Bruthen Trana-'

Tanal Yathvanar trecu pe lângă nebun, pe hol, spre scări. Mai multe cadavre, paznici tăiați fără armele scoase. Ce a inițiat asta de la Edur? Au aflat ei vestea despre investigațiile noastre? Bruthen Trana îi rămâne dosarul? La naiba, de ce nu a ucis doar gotiara? Să-i sufoci viața de la el - să-i faci fața roșie ca mătasurile alea blestemate? Oh, aș conduce asta într-adevăr diferit. Dată șansa-

A ajuns la birou, s-a oprit împleticindu-se când a văzut sângele împrăștiat pe pereți și bălțile de pe podea. Mirosul de pis era puternic în aer. Părând mic și rupt, Karos Invictad stătea cocoșat pe scaunul lui supradimensionat, cu cârpele pătate ținute de fața lui umflată și învinețită. În ochii omului, o furie ascuțită ca diamantele. Fix acum pe Tanal Yathvanar.

'Maestru! Vindecătorii sunt pe drum...

Din buze zdrobite, cuvinte înfundate: „Unde ai fost?”

'Ce? De ce, acasă. În pat.'

— L-am arestat pe Nisall în seara asta.

Tanal se uită în jur. — Nu am fost informat, domnule...

„Nimeni nu te-a putut găsi! Nu la tine acasă, nu nicăieri!

— Domnule, atunci Bruthen Trana a luat-o pe târfă?

Un răs hacking, înăbușit. 'O da. Carnea ei rece, dar nu și spiritul ei. Dar el îi poartă mărturisirea scrisă - de la Holds, mă doare să vorbești! Mi-a rupt fața!

Și de câte ori i-a făcut pumnul tău la fel unui prizonier?
— Risti niște vin, domnule?

O strălucire deasupra pânzei, apoi un semn ascuțit din cap.

Tanal se duse repede la cabinet. Am găsit un ulcior de lut care conținea vin nediluat. Un miros mai bun decât-piul terorii tale, omule. A turnat un pahar, apoi a ezitat - și a turnat altul pentru el. La naiba, de ce nu? — Vindecătorii vor fi aici în curând - i-am informat pe gardieni că orice întârziere le riscă viața.

— Tanal Yathvanar, cu gândire rapidă.

Îi duse paharul lui Karos Invictad, nesigur dacă era ironie în ultima declarație, atât de distorsionată era vocea.

„Gardienii au fost loviți pe neprevăzute - trădare vicioasă...

„Cei care nu sunt încă morți își vor dori să fie”, a spus Maestrul Patriotilor. 'De ce nu am fost avertizați? Căpitan sau nu, voi primi răspunsul lui.

— Încă nu credeam că o vom lua pe târfă, spuse Tanal, luându-și propriul vin. Privi peste marginea paharului în timp ce Karos scotea cârpa îmbibată, dezvăluind atacul teribil pe care i-o făcuse chipul în timp ce sorbea cu prudență din vinul tresărit în timp ce alcoolul făcea tăieturi și tăieturi. — Poate că Edur ar fi trebuit să fie primul. Bruthen Trana - nu părea o asemenea viperă. Nu a spus niciun cuvânt, nu a dezvăluit nimic...

'Desigur că nu. Nici eu n-aș fi în locul lui. Nu. Așteptați, observați, apoi loviți fără avertisment. Da, l-am subestimat. Ei bine, o astfel de eșec apare doar o dată. În seara asta, Tanal Yathvanar, a început un război. Iar de data aceasta Letherii nu vor pierde.' Încă o înghițitură. „Sunt ușurat”, a spus el apoi, „că ai scăpat de acel academic - păcat că nu l-ai făcut pe Nisall să se joace, dar trebuia să acționez repede. Spune-mi cum te-ai descurcat de ea, academicul. Am nevoie de niște vești satisfăcătoare pentru o schimbare...

Tanal se uită fix la bărbat. Dacă nu tu...

De pe coridor, picioarele repezi. Vindecătorii veniseră.

— Comandante, spuse K'ar Penath în timp ce se grăbea alături de Bruthen Trana, căutăm audiență la Împărat?

'Nu. Nu încă. Vom urmări toate aceste evoluții pentru o vreme.

Și cadavrele?

— Ascunde-le bine, vrăjitorule. Și informează-l pe Hannan Mosag că vreau să vorbesc cu el. Cât mai repede posibil.'

— Domnule, nu este în favoarea împăratului în acest moment...

Mă înțelegi greșit, vrăjitorule. Asta nu are nimic de-a face cu Rhulad. Nu încă. Am cucerit acest imperiu. Se pare că Letherii au uitat asta. A sosit timpul să-i trezim încă o dată pe Tiste Edur. Pentru a transmite teroare, pentru a ne clarifica nemulțumirea. În noaptea asta, K'ar, armele sunt scoase.

— Vorbești de război civil, comandante.

— Într-un fel să spun, deși nu mă aștept la nimic clar de la căpitan sau de la Invictad. Un război, da, dar unul purtat pe la spatele Împăratului. El nu va ști nimic...

'Comandant-'

— Șocul tău față de cuvintele mele nu mă convinge. Hannan Mosag nu este un prost, nici tu sau oricare dintre ceilalți vrăjitori ai lui. Spune-mi acum că nu ai anticipat nimic... ah, m-am gândit la fel de mult.

— Mă tem că nu suntem pregătiți...

— Nu suntem. Dar nici ei nu au fost. Luarea lui Nisall - această crimă - îmi spune că ceva le-a dat motive să intre în panică. Trebuie să aflăm ce. S-a întâmplat ceva, sau se întâmplă chiar acum, care a forțat lucrurile la cap. Și acesta este drumul pe care trebuie să-l urmeze Hannan Mosag... nu, nu mă închipui să-i comand...

— Înțeleg, Bruthen Trana. Vorbești ca un Tiste Edur. Ți voi sprijini sfatul către Regele Vrăjitor cu tot zelul meu.

'Mulțumesc.'

— În seara asta, comandante, spuse K'ar Penath, când am fost martor la tine... Eram mândru. Suntem... treziți, așa cum ați spus. Această civilizație, este o otravă. Un putregai asupra sufletelor noastre. Trebuie excizat.

Și acum îl aud pe Hannan Mosag vorbind prin tine, vrăjitor. Răspunzând altor... suspiciuni. Așa să fie.

Nisall. Prima concubină, îmi pare rău. Dar știi asta, te voi răzbuna în adevăr. Cum voi răzbuna pe curajosul meu războinic - Sora ia-mă, asta a fost nepăsător -

— Cancelarul va vorbi cu împăratul...

— Numai dacă este prost, spuse Bruthen Trana, sau înclinat să intre în panică. El nu este nici unul. Nu, trebuie să fie împins, ținut dezechilibrat - oh, vom livra panică, da, și mai devreme sau mai târziu va face cum spui. Vorbește cu Rhulad. Și atunci îl vom avea. Și Invictad. Doi serpi în același coș - un coș înmuiat în ulei. Și însuși Triban Gnol va fi cel care va da scânteia.

'Cum?'

'Vei vedea.'

Tehol se uită în jos prin trapa acoperișului cu o groază neatenuată. „A fost o greșeală”, a spus el.

Aplecat lângă el, privind și el în jos, Bugg dădu din cap. — A fost un act de milă, Maestre. Douăsprezece găini într-un sac, zdrobindu-se pe jumătate una pe cealaltă, se zgâlțâiau într-un întuneric fetid. Exista riscul de sufocare.

'Exact! Deces pașnic, îndepărtat, nevăzut. Nu este necesară strângerea gâtului! Dar acum uită-te la ei! Au preluat camera noastră! Casa mea. Locuința mea, însăși vatra mea...

— Cam atât... se pare că unul dintre ei a luat foc, stăpâne.

— Mocnește și prea lipsit de creier ca să-i pese. Dacă așteptăm, putem lua masa de pui la micul dejun. Și care a depus oul acela?

— Hmm, într-adevăr un mister grav.

— S-ar putea să găsești asta amuzant chiar acum, Bugg, dar tu ești cel care va dormi acolo jos. Îți vor ciuguli ochii, știi. Răul a fost crescut în ei, generație după generație, până când minusculele lor creieri de fasole neagră au devenit noduri condensate de răutate...

— Dai dovadă de o familiaritate neașteptată cu găinile, stăpâne.

— Am avut un tutore care era o versiune umană.

Bugg se lăsa pe spate și aruncă o privire spre femeia care dormea în patul lui Tehol.

— Nu ea. Janath a fost doar ușor răutăcioasă, așa cum se cuvine tuturor instructorilor, chinuiți, așa cum sunt deseori, de studenți mieunați, îndrăgostiți și cu fața coșuroasă.

— O, maestru, îmi pare rău.

'Liniște. Nu vorbim despre asta. Nu, în schimb, Bugg, casa mea a fost invadată de găini turbate, din cauza obiceiului tău de a găzdui maidanezi și altele asemenea.

— Rătăcitori? O să mâncăm acele lucruri.

— Nu e de mirare că stăpânii te evită zilele astea. Ascultă-i... cum vom dormi cu toată racheta aia?

— Presupun că sunt fericiți, maestru. Și, în orice caz, se ocupă foarte repede de acea infestare cu gândaci.

Șcârțâitul din patul din spatele lor le-a atras atenția.

Învățatul stătea în picioare și se uita în jur confuz.

Tehol îl împinse în grabă pe Bugg spre ea.

Se încruntă când bătrânul se apropia. 'Unde sunt? Cine ești tu? Suntem pe un acoperis?

— Ce îți amintești ultima dată? întrebă Bugg.

'Fiind singura. În intuneric. M-a mutat... într-un loc nou.

— Ai fost eliberat, spuse el.

Janath își cerceta tunică aspră și lipsită de formă. — Eliberat, spuse ea cu voce joasă.

„Acea schimbare a fost tot ce am putut găsi în scurt timp”, a spus Bugg. — Desigur, ne vom strădui să vă îmbunătățim îmbrăcămintea de îndată ce vom putea.

— Am fost vindecat.

— Rănile tale fizice, da.

Făcând o grimasă, ea dădu din cap. — Celălalt fel este mai degrabă evaziv.

— Pari remarcabil de... sunet, Janath.

Ea ridică privirea spre el. 'Mă știi.'

— Stăpânul meu a fost cândva un elev al tău. El a privit cum ea căuta să privească dincolo de el, mai întâi într-o parte, apoi pe cealaltă. Uimit, Bugg se întoarse, pentru a-l vedea pe Tehol mișcându-se înainte și înapoi într-un efort de a ține servitorul între el și femeia de pe pat. — Tehol? Ce faci?'

— Tehol? Tehol Beddict?

Bugg se întoarse din nou, pentru a o vedea pe Janath adunându-și tunică și întinzând-o ici și colo, în efortul de a-și acoperi cât mai mult din corp.

— Viermele acela lasciv, patetic? Tu ești, Tehol? Ascuns acolo în spatele acestui bătrân? Ei bine, cu siguranță nu te-ai schimbat, nu-i așa? Ieși aici, în față și în centru!

Tehol păși în vizor. Apoi frânat. — Stai, nu mai sunt elevul tău, Janath! În plus, sunt bine peste tine, o să te fac să știi. Nu te-am mai visat de... de... ani! Luni!'

Sprâncenele ei s-au ridicat. — Săptămâni?

Tehol se trase mai drept. „Este bine cunoscut faptul că înțelegerile greșite ale unui bărbat adult se insinuează adesea atunci când acel bărbat doarme, în vise, vreau să spun. Sau, într-adevăr, coșmaruri...

— Mă îndoiesc că apar în coșmarurile tale, Tehol, spuse Janath. — Deși faci în al meu.

'Oh, chiar așa. Nu eram mai jalnic decât orice alt student jalnic, îndrăgostit. Am fost?'

La asta ea nu a spus nimic.

Bugg i-a spus: „Ești într-adevăr pe un acoperiș...”

— Deasupra unui coș de găini?

— Ei bine, despre asta. Ți-e foame?'

„Aroma fină a puiului la prăjit îmi face gura apă”, a răspuns ea. — Oh, te rog, nu ai alte haine? Nu am nicio îndoială ce se întâmplă în micul creier dezgustător al fostului meu student chiar acum.

— Vino dimineața, spuse Bugg, voi face o vizită lui Selush - garderoba ei, deși oarecum abisală ca gust, este totuși extinsă.

— Vrei pătura mea? a întrebat-o Tehol.

— Doamne de jos, stăpâne, aproape că scăpați.

— Nu fi nebun, Bugg. făceam lumină. Ha ha, suntem prinși într-o lipsă de ținute. Ha ha. La urma urmei, ce ar fi fost dacă asta ar fi fost o tunică de copil?

Cu o voce ascuțită, Janath spuse: — Și dacă ar fi fost.

— Binecuvântarea lui Errant, spuse Tehol cu un oftat puternic, nopțile astea de vară sunt fierbinți, nu-i așa?

— Cunosć o găină care ar fi de acord cu tine, remarcă Bugg, întorcându-se spre trapă, din care se ridica acum o coloană de fum.

— Tehol Beddict, spuse Janath, mă bucur că ești aici.

'Tu ești?' întrebau atât Bugg, cât și Tehol.

Ea dădu din cap, fără să le întâlnească privirea. — Înnebuneam - credeam că am făcut-o deja. Yathvanar - m-a bătut, m-a violat... și mi-a spus despre dragostea lui nemuritoare tot timpul. Deci, Tehol, ești ca opusul lui - inofensiv în pasiunea ta. Îmi amintești de zile mai bune. Ea a tăcut o clipă lungă. 'Zile mai bune.'

Bugg și Tehol schimbară o privire, apoi servitorul coborî pe scară. De sus, l-a auzit pe Tehol spunând: „Janath, nu ești impresionat de ceea ce am făcut cu educația mea extinsă?”

— Este un acoperiș foarte bun, Tehol Beddict.

Dând din cap pentru sine, Bugg a plecat în căutarea puiului prăjit printre norii de fum acre. Înconjurat din toate părțile de bătaie fără minte. Abisul ia-mă, aş putea la fel de bine să fiu într-un templu...

Soarele dimineții trecea prin șipcile obloanelor, întinzând panglici de lumină pe masa lungă și grea care domina sala de consiliu. Ștergându-și mâinile cu o cârpă, Rautos Hivanar intră și se mișcă să stea în spatele scaunului său de la un capăt al mesei. A pus pânza jos și a studiat fețele îmbrăcate întoarse spre el - și a văzut în mai multe expresii de frică și anxietate încordată.

— Prietenii mei, bine ați venit. Două probleme pe ordinea de zi. Ne vom adresa mai întâi celui despre care bănuiesc că este cel mai important în mintea ta în acest moment. Am ajuns într-o stare de criză - lipsa de monede dure, de argint, de aur, de pietre prețioase tăiate și, într-adevăr, de lingouri de cupru, este acum acută. Cineva sabotează activ economia imperiului nostru...

— Știam că va veni, îl întrerupse Uster Taran. — Totuși, ce măsuri a luat Consign? Din câte văd eu, niciunul. Rautos Hivanar, la fel de mult în mintea celor adunați aici este problema menținerii poziției tale de Maestru.

'Înțeleg. Foarte bine, prezintă-mi lista ta de preocupări în acest sens.

Fața stânjenită a lui Uster se înroși. 'Listă? Preocupări? Ia-ne rătăcitoare, Rautos, nici măcar nu i-ai pus pe patrioti pe urmele acestei creaturi nebune? Sau creaturi? Nu ar

putea fi acesta un efort din exterior - din partea unuia dintre regatele de graniță - de a ne destabiliza înainte de invazie?

Știrile despre această conspirație Bolkando ar trebui să...

'Un moment vă rog. Câte o problemă, Uster. Patriotiștii continuă într-adevăr o anchetă, fără rezultat până în prezent. Un anunț general în acest sens, în timp ce vă atenuează potențial anxietățile, ar fi fost, în opinia mea, la fel de probabil să declanșeze panică. Prin urmare, am ales să păstrez chestiunea privată. Între timp, propriile mele anchete m-au determinat să elimin sursele externe ale acestui atac financiar. Sursa, prietenii mei, este aici, în Letheras...

— Atunci de ce nu l-am prins pe ticălos? întrebă Druz Thennict, cu capul părând să se clătească pe gâtul lung și subțire.

— Traseele sunt ascunse foarte inteligent, bun Druz, spuse Rautos. — Pur și simplu, suntem în război cu un geniu.

Din capătul îndepărtat al mesei, Horul Rinnesict a pufnit, apoi a spus: „De ce să nu bate mai multe monede și să scapi de presiune?”

„Am putea”, a răspuns Rautos, „deși nu ar fi ușor. Există un randament fix din Minele Imperiale și este, în mod necesar, modest. Și, din păcate, destul de inflexibil. Dincolo de această îngrijorare, s-ar putea să vă întrebați: ce aş face atunci, dacă aş fi fost acest sabotor? Un aflux brusc de monede noi? Dacă ai încerca să creezi haos în economie, ce ai face?”

— Eliberează-mi tezaurul, a spus Barrakta Ilk într-un mârâit, „declanșând o inflație fulgerătoare. Ne-am îneca în monede fără valoare.

Rautos Hivanar dădu din cap. — Cred că sabotorul nostru nu se poate ascunde mult mai mult. El sau ea va trebui să devină deschis. Cheia va sta în a observa care întreprindere este prima care se dărâmă, pentru că acolo va deveni cu ușurință discernământul lui sau ei.'

— În acel moment, spuse Barrakta, patriotiștii se vor năpusti.

Ah, asta mă duce la al doilea subiect. Am înțeles că au fost știri de la Drene-nu, nu am încă detalii, dar se pare că a declanșat ceva foarte asemănător cu panica în rândul

patriotiștilor. Aseară, aici, în Letheras, au avut loc o serie de arestări fără precedent...

Uster râse. — Ce ar putea fi fără precedent în ceea ce privește arestarea oamenilor de către patrioti?

— Ei bine, primul dintre ei a fost Prima concubină.

Tăcere în jurul mesei.

Rautos Hivanar și-a dres glasul, muncind din greu să-și țină furia din voce. — Se pare că Karos Invictad a acționat în grabă, ceea ce, după cum sunt sigur că știți cu toții, este destul de diferit de el. Drept urmare, lucrurile au mers prost. A fost o ciocnire, atât în interiorul, cât și în afara Eternului Domiciliu, între patrioti și Tiste Edur'.

— Nebunul ăla blestemat! urlă Barrakta, bătând cu un pumn pe blatul mesei.

— Înțeleg, prima concubină este moartă. La fel și un număr de gardieni, în primul rând cei din complexul patriotist și cel puțin doi bodyguarzi ai Cancelarului.

— S-a sinucis și blestemul ăla de șarpe?

— Aproape că așa pare, Barrakta, recunosc Rautos. — Totul este foarte îngrijorător, în special reticența lui Karos Invictad de a spune ce sa întâmplat exact. Singurul indiciu pe care îl am despre cât de extreme au fost evenimentele de aseară este un zvon că Karos a fost bătut, aproape de moarte. Nu pot confirma acest zvon, din moment ce nu se vedea cu nimeni și, în plus, fără îndoială, vindecătorii au vizitat după aceea.

— Rautos, murmură Druz, trebuie să ne depărtăm de patrioti?

— Merită luat în considerare, a răspuns Rautos. — Poate doriți să începeți pregătirile în acest sens. Între timp, însă, avem nevoie de patrioti, dar recunosc că îmi fac griji că s-ar putea dovedi lipsiți în ziua în care avem nevoie cel mai mult de serviciile lor.

„Angajați-i pe ai noștri”, a spus Barrakta.

— Am făcut asta.

Încuviințări ascuțite au răspuns la această declarație liniștită.

Uster Taran și-a dres glasul. — Scuzele mele, Rautos. Continuați problemele cu siguranța dumneavoastră obișnuită. Îmi regret îndoiala.

— Ca întotdeauna, spuse Rautos, întinzând din nou mâna spre cârpă și ștergându-și mâinile, salut discursul. Într-adevăr, chiar și provocare. Să nu devin nepăsător. Acum, trebuie să evaluăm starea de sănătate a propriilor

noastre exploatații, pentru a ne oferi tuturor o indicație mai bună a rezistenței noastre...”

Pe măsură ce întâlnirea continua, Rautos și-a șters mâinile din nou și din nou. Un cadavru se agățase de unul dintre stâlpii de acostare vizavi de palierul proprietății în această dimineată. Balonat și putrezit, târându-se de răci și clocotind de anghile.

O întâmplare ocazională, dar care de fiecare dată l-a lovit cu mai multă forță, mai ales în ultimii ani. În această dimineată, fusese deosebit de rău și, deși se apropiase nu mai mult de nivelul cel mai de sus din curtea lui, totuși era ca și cum ar fi ajuns la el niște reziduuri, făcându-i mâinile ciudat de lipicioase - un reziduu pe care părea incapabil să-l îndepărteze, nu. indiferent cât de mult a încercat.

||
.. | -

Capitolul zece

Dumnezeul Unic a ieșit cu pași mari - o marionetă care ținea sforile tăiate - din incendiu. Un alt oraș distrus, alți oameni tăiați cu zecile de mii. Cine dintre noi, asistând la apariția lui, nu a putut decât să tragă concluzia că nebunia l-a luat? Cu toată puterea creației pe care o deținea, el nu a eliberat decât moartea și distrugerea. Stealer of Life, Slayer and Reaper, în ochii săi, unde cu câteva clipe mai devreme se făcuse un flăcări de furie nerezonabilă, acum era calm. Nu știa nimic. Nu a putut rezolva sângele de pe propriile mâini. Ne-a implorat răspunsuri, dar nu am putut spune nimic.

Am putea plânge. Am putea râde.

Am ales râsul.

- Crezul Cabalei batjocoritorilor

Hai să jucăm un joc, șopti vântul. Apoi râse în șuieratul moale al prafului și al nisipului. Hedge stătea ascultând, blocul sfărâmicios de piatră de sub el erodat într-o formă de șa, suficient de reconfortant, luând în considerare toate lucrurile. Poate că a fost o dată un altar, căzut printr-o gaură de pe cer - Hood știa că destule obiecte ciudate se prăbușiseră din norii jos, impenetrabili, în timpul călătoriei lui lungi și șerpuitoare prin această lume cumplită. Unele dintre ele mult prea aproape pentru confort.

Da, probabil un altar. Depresia în care se afla în spatele lui era prea uniformă, prea simetrică pentru a fi naturală. Dar nu-și făcea griji pentru blasfemie - până la urmă, aici se duceau morții. Și morții includeau, uneori, zei.

Vântul i-a spus la fel. Fusesse tovarășul lui de atât de mult timp, acum, se obișnuise cu dezvăluirile sale ușoare, cu zgomotul ei liniștit de secrete și cu îmbrățișarea ei mângâietoare. Când s-a împiedicat de o împrăștiere de oaze enorme, făcând aluzie la vreun zeu neoman și monstruos de demult, vântul - în timp ce a alunecat printre acele oaze, s-a infiltrat printre coastele proeminente și s-a strecurat prin orbite și în grotele goale ale craniilor - a gemut că numele odată sfânt al lui Dumnezeu. Nume. Părea că aveau atât de multe, cuvintele lor acum și pentru totdeauna prinse în domeniul vântului. Vocat în vârtejul de praf, acum nimic altceva decât ecouri.

Să jucăm un joc.

Nu există nicio poartă - oh, ai văzut-o, știu bine.

Dar este o minciună. Este ceea ce mintea ta construiește, piatră cu piatră.

Pentru granițele voastre amabile de dragoste. Praguri, diviziuni, delimitări. Pentru a intra într-un loc în care credeți că trebuie să părăsiți altul. Dar uită-te în jur și poți vedea. Nu există nicio poartă, prietene.

iti arat asta. Iar si iar. În ziua în care vei înțelege, în ziua în care înțelepciunea va veni la tine, mi te vei alătura. Carnea care te cuprinde este ultima ta vanitate. Abandonează-l, iubirea mea. Te-ai împrăștiat odată și o vei face din nou. Când vine înțelepciunea. A sosit încă înțelepciunea?

Eforturile vântului de seducție, invitațiile lui de a accepta un fel de dizolvare voită, deveneau iritante. Mormăind, se ridică.

Pe panta din stânga lui, la o sută sau mai mulți pași distanță, se întindea scheletul unui dragon. Ceva îi sfărâmasese cutia toracică, lovituri înțepate împingând cioburi și fragmente în interior - fatal, așa că putea vedea chiar și de la această distanță. Oasele arătau ciudat, învelite una și toate într-o sticlă neagră, fumurie. Sticlă care cobora până la pământ, apoi curgea în râuri înghețate prin brazdele de pe pantă. De parcă carnea topită a fiarei s-ar fi vitrificat cumva.

Văzuse același lucru pe celelalte două rămășițe de dragon pe care le întâlnește.

Stătea în picioare, luxurindu-se în îngâmfarea lui - în durerea surdă din partea inferioară a spatelui, durerea vagă de urechi de la vântul insistent și uscăciunea din fundul gâtului care îl forțau să se curețe în mod repetat. Ceea ce a făcut, înainte de a spune: „Toate minunile și mizeria unui trup, vântul, asta ai uitat. La ce tânjești. Vrei să fiu alături de tine? Ha, e invers.

Nu vei câștiga niciodată acest joc, iubirea mea...

— Atunci de ce să-l joci?

A pornit într-un unghi în sus pe versantul dealului. Pe vârful, a putut vedea mai multe moloz de piatră, rămășițele unui templu care căzuse printr-o gaură din pământ, smulse din ochii muritorilor într-o conflagrație de praf și tunet. Ca și cum ai tăia picioarele de sub un zeu. Ca și cum ai șterge o credință cu o singură tăietură de cuțit. O gaură în pământ, apoi, bucățile templului răsturnând prin Abis, straturile eterice ale tăramului după tăram, până când au rămas fără lumi prin care să se cufunde.

Cioc-cioc, chiar pe capul lui Hood.

Ireverenta ta îți va aduce cel mai profund regret, iubitor.

— Cel mai profund regret al meu, vântul, este că aici nu plouă niciodată. Fără o coborâre prăbușită de apă, pentru a-ți îneca fiecare cuvânt.

Starea ta de spirit este proastă azi. Acesta nu este ca tine. Am jucat atât de multe jocuri împreună, tu și cu mine.

— Respirația ți se răcește.

Pentru că mergi pe drumul greșit!

'Ah. Multumesc, vânt.

O rafală amară bruscă îl zgudui, arătându-i nemulțumirea. Grit i-a usturat ochii și a râs. — Secretul lui Hood a fost dezvăluit, în sfârșit. Grăbește-te la el, vânt, ai pierdut (jocul lui).

Prostule. Gândește-te la această întrebare: printre cei căzuți, printre morți, vei găsi mai mulți soldați-mai luptători decât neluptători? Veți găsi mai mulți bărbați decât femei? Mai mulți zei decât muritori? Mai proști decât înțelepți? Printre căzuți, prietene, ecoul armatelor în marș înecă totul? Sau gemetele bolnavilor, strigătele celor înfometati?

— Mă aștept, în cele din urmă, spuse el după o clipă, să se uniformizeze totul.

Greșesti. Trebuie să-ți răspund, chiar dacă îți va frânge inima. Eu trebuie.

„Nu este nevoie”, a răspuns el. 'Deja știu.'

Tu? șopti vântul.

— Vrei să mă clătin. În disperare. Îți cunosc trucurile, vânt. Și știu, de asemenea, că probabil ești tot ce a mai rămas dintr-un zeu străvechi, de mult uitat. Hood știe, poate că sunteți toți, fiecare voce a lor este o mizerie încurcată, împingând praful și nisipul și puțin altceva. Vrei să cad în genunchi înaintea tă. În închinare abjectă, pentru că poate atunci va veni un strop de putere la tine. Suficient pentru a-ți scăpa. El a mormăit râzând. — Dar la asta trebuie să te gândești, vânt. Dintre toți cei căzuți, de ce mă bântuiți?

De ce nu? Afirmi cu îndrăzneală osul și carnea. Ai scuipa în fața lui Hood - ai scuipa în a mea dacă te-ai putea gândi la o modalitate de a evita să-l scuipă imediat înapoi.

Da, așa face asta. Care este punctul meu de vedere. Ai ales greșit, vânt. Pentru că sunt soldat.

Să jucăm un joc.

'Hai să nu.'

Printre cei căzuți, care...

— Răspunsul este copii, vânt. Mai mulți copii decât oricine altcineva.

Atunci unde este disperarea ta?

— Nu înțelegi nimic, spuse el, făcându-se să scuipe. „Pentru ca un bărbat sau o femeie să ajungă la maturitate, trebuie mai întâi să omoare copilul din ei.”

Ești un om cel mai răutăcios, soldat.

— Încă nu înțelegi nimic. Tocmai mi-am mărturisit disperarea, vânt. Tu câștigi jocul. Câștigi fiecare joc. Dar voi merge mai departe, în respirația ta înghețată, pentru că asta fac soldații.

Ciudat, nu mi se pare că am câștigat.

Pe o întindere plată de noroi rece, dar neînghețat, a dat peste urme. Picioare late, turtite și osoase, un set, îndreptându-se în aceeași direcție. Cineva... căutând poate ceea ce a căutat. Apa se strângea în amprente adânci, nemișcată și reflectând cerul de cositor.

Se ghemui, studiind impresiile profunde. — Fii de folos, vânt. Spune-mi cine merge înaintea mea.

Tăcut. Unul care nu joacă.

— Este cel mai bun lucru pe care îl poți face?

Vndead.

Își miji ochii spre urme, observând mersul larg, ușor nealiniat, dungile slabe lăsate de smocuri atârinate de piele, piei, orice altceva. T'lan Imass?

rupt.

— Cu două, poate trei leghe înaintea mea.

Mai Mult. Apa se târăște încet aici.

— Simt miros de zăpadă și gheață.

Respirația mea trădează tot ceea ce devor. Întoarce-te la un sărut mai dulce, iubito.

— Vrei să spui mirosul de mlaștină plină de muște pe care l-am îndurat în ultimele două luni? Se îndreptă, își potrivea rucsacul greu.

Ești crud. Cel puțin cel din față nu spune nimic. Nu se gândește la nimic. Nu simte nimic.

— Atunci, cu siguranță, T'lan Imass.

rupt.

— Da, te-am înțeles prima dată.

Ce vei face?

— Dacă va fi nevoie, îți voi face un cadou, vânt.

Un cadou? Oh, ce este?

— Un joc nou - trebuie să ghiciți.

Mă voi gândi și mă voi gândi și...

„Respirația lui Hood-oh-oh! Uită că tocmai am spus asta!

- și gândește și gândește...

Au mers greu, spre vest la început, paralel cu marele râu timp de cele mai multe zile, înainte de a ajunge pe pista de alimentare care se îndrepta spre nord spre Almas, un oraș modest care se distinge doar prin garnizoana și grajdurile sale, unde Atri-Preda Yan Tovis, Varat Taun și compania lor Letherii putea să se odihnească, să aprovizioneze și să rechiziționeze monturi proaspete.

Varat Taun a cunoscut zborul când l-a văzut, când s-a trezit parte din el. Departe de Letheras, unde, cu o zi înainte de plecare, palatul și barăcile păreau prinse într-o furtună de tensiune crescândă, mirosul de sânge amestecat în aer, o mie de zvonuri răsunând în toate direcțiile, dar niciunul dintre ele nu posedă multă substanță, dincolo de știri despre izgonirea a două familii, văduvele și copiii a doi bărbați care fuseseră gărzile de corp ai Cancelarului și care evident nu mai erau printre cei vii.

A încercat cineva să-l asasineze pe Triban Gno? Se întrebase asta cu voce tare la începutul acestei călătorii și comandantul lui pur și simplu mormăise, de parcă nimic din această noțiune nu o surprindea sau chiar alarmase. Bineînțeles că știa mai multe decât dădea înțeles, dar Twilight nu fusese niciodată liberă cu cuvintele ei.

Nici eu, se pare. Ororile la ceea ce am asistat în acea peșteră - nu, nimic din ce pot spune ar putea să transmită... extremitatea pură a adevărului. Deci cel mai bine las-o. Cei care vor fi martori nu vor trăi mult peste experiență. Ce va rămâne atunci din imperiu?

Și nu de asta fugim?

Un străin a mers cu ei. Un batjocoritor, spusese Yan Tovis, orice ar însemna asta. Un fel de călugăr. Cu fața vopsită a unui mumer care se năvălește - ce religie nebună este asta? Varat Taun nu-și amintea că omulețul ciudat spusese un cuvânt - poate că era mut, poate că i se tăiasse limba. Cultistii și-au făcut lucruri groaznice. Călătoria prin mările și oceanele lumii a oferit o aparent nesfârșită spectacol de culturi și obiceiuri bizare. Nici o cantitate de auto-mutilare în serviciul greșit către vreun zeu nu l-ar surprinde pe Varat Taun. Mockerul se numărase printre contestatori, dar absurditatea acestui lucru era acum evidentă - după prima zi de călărie, fusese epuizat, tăvăluindu-se în șa. El era, evident, un vindecător.

Cine m-a vindecat. Care m-a călăuzit din teroare și confuzie. Mi-am spus recunoștința, dar el doar a dat din cap. A fost martor la viziunile din mintea mea? Este acum mut, chiar și sănătatea sa sub asediu? În orice caz, el nu era un contestator al împăratului și de aceea călărea acum alături de Yan Tovis, deși valoarea pe care ea o punea acestui Mocker i-a scăpat locotenentului.

Poate că nu este diferit de felul în care mă vede ea. Călăresc în această companie într-un act de milă. În curând va fi trimis la o postare în orașul meu natal. Să fiu cu soția și copilul meu. Twilight nu gândește ca un Atri-Preda - nici măcar datoria ei de soldat nu a fost suficientă pentru a o obliga să raporteze superiorilor ei ceea ce a aflat.

Dar nu este prima dată, nu-i așa? De ce să fiu surprins? Ea a predat Pent Reach lui Edur, nu-i așa? Fără luptă, doar au deschis porțile.

— În mod clar, îi iubește atât de mult pe Edur încât poate merge cu ei, să preia comanda forțelor Letherii în flote. Așa a mers argumentul, sec și batjocoritor.

Adevărul poate fi că Yan Tovis este un laș.

Lui Varat Taun nu-i plăcea acest gând, chiar dacă îl urmărea acum. Și-a amintit de bătăliile, de luptele, atât pe apă, cât și pe țărm, unde nu fusese nimic - nici măcar un moment - când i se dăduse motiv să se îndoiască de curajul ei.

Totuși, aici, acum, ea fugea din Letheras cu compania ei de elită.

Pentru că am confirmat că pretențiile Gralului. În plus, așa sta din nou lângă Icarium7. Nu, nu lângă el, nu în același oraș, de preferat nu pe același continent blestemat. Asta mă face și pe mine un laș?

Fusese un copil, în acea cavernă, un lucru ciudat, mai mult diavolnic decât uman. Și reușise ceea ce nimeni altcineva putea să-l doboare pe Icarium, furându-i furia și toată puterea pe care o avea. Varat Taun nu a crezut că va mai exista o astfel de intervenție. Apărătorii Primului Tron posedaseră aliați. Împăratul în Aur nu a putut să nu refuze același lucru. Nu ar fi nimeni acolo care să-l oprească pe Icarium. Nimeni în afară de Rhulad însuși, ceea ce, desigur, era posibil.

Lipsa noastră de credință în Împăratul nostru este cea care ne-a pus pe acest drum.

Dar dacă niciunul nu va cădea? Ce se întâmplă dacă Icarium se trezește ucigându-l pe Rhulad din nou și din nou? De zece ori, cincizeci, o sută-zece mii? O succesiune

nesfârșită de bătlaii, ștergând toate celelalte. N-am putea să vedem sfârșitul lumii?

Icarium nu poate ceda. Rhulad nu o va face. Ei vor împărtăși această inevitabilitate. Și vor împărtăși nebunia care decurge din asta.

Bluerose nu ar fi suficient de departe. Niciun loc nu va fi.

Îl lăsase în urmă pe singurul om care înțelesese ce urma mai bine decât oricine altcineva. Barbarul. Care purta o glugă grea pentru a-și ascunde trăsăturile când era printre străini. Care a scuipat pe mâini pentru a-și netezi părul pe spate. Care a salutat fiecare zori cu o ectenie de blesteme împotriva tuturor celor care i-au greșit. Totuși, acum, îl văd în mintea mea de parcă privesc un frate.

El și unul singur au supraviețuit. Împreună, l-am scos pe Icarium.

Gândurile lui îl aduseseră în acest moment, în această combinație de revelații și simțea că inima i se răcește în piept. Varat Taun și-a împins calul într-un pas mai mare, până când a ajuns lângă comandantul său. Atri-Preda.'

Ea se uită la el.

— Trebuie să mă întorc, spuse el.

— Să-i avertizez?

'Nu, domnule.'

— Dar familia ta, Varat Taun?

Și-a îndepărtat privirea. 'Mi-am dat seama de ceva. Niciăieri nu este suficient de departe.

'Înteleg. Atunci, nu ai vrea să fii alături de ea?

— Știind că nu-i pot salva... Varat clătină din cap. — Eu și Gral-împreună-nu știu, poate putem face ceva-dacă suntem acolo.

— Pot să te conving să nu faci asta?

A scuturat din cap.

'Foarte bine. Vă binecuvântează Errant, Varat Taun.

— Are dreptate, spuse Batjocoricul din spatele lor. — Și eu trebuie să mă întorc.

Un oftat greu izbucni din partea lui Yan Tovis. — Așa să fie - ar fi trebuit să știu mai bine decât să încerc să salvez pe oricine în afară de mine - nu, nu sunt atât de amar pe cât părea. Scuzele mele. Aveți amândoi binecuvântarea mea. Totuși, asigurați-vă că plimbați acei cai ocazional.

'Da domnule. Atri-Preda? Mulțumesc.'

— Ce cuvânt îi trimit soției tale?

— Niciuna, domnule. Vă rog.'

Yan Tovis dădu din cap.

Varat Taun și-a călăuzit calul în afara drumului, ținându-și frânul. Călugărul a urmat costumul, ceva mai stânjenit. Locotenentul privea oarecum amuzat. — Nu aveți cai pe pământurile voastre?

— Puțini. Cabal este un arhipelag în cea mai mare parte. Exploatațiile continentale se află pe marginile unor stânci destul de abrupte, o porțiune de coastă extrem de muntoasă. Și caii pe care îi avem sunt crescuți pentru muncă și hrană.

La asta, Varat Taun nu a spus nimic.

Au așteptat pe marginea pistei, privind coloana de soldați călare trecând pe lângă.

Errant ia-mă, ce am făcut? * * *

Lacul se întindea mai departe, fără sfârșit la vedere. Cele trei siluete vâslaseră barca lor bine aprovizionată pentru ceea ce a trecut o zi și cea mai mare parte a nopții în Tărâmul Umbrei, înainte ca nava să se eșueze în adâncuri puțin adânci. Neputând să găsească o cale de trecut, puseseră pe umăr haitele și debarcaseră, pășind în apă lăsoasă, până la genunchi. Acum, la jumătatea zilei următoare, au târât picioarele epuizate și amortite printr-un lac calm, care nu fusese mai adânc decât șoldurile din zori - până când au ajuns la o coborâre bruscă.

Trull Sengar fusese în frunte, folosind sulita pentru a cerceta apele din față, iar acum se mișcă într-o parte, pas cu pas, patul armei agitând nămolurile cenușii și lăptoase de-a lungul marginii. A continuat o vreme, urmărit de tovarășii săi. — Nu se simte natural, spuse el în cele din urmă, întorcându-se spre ceilalți. — Retragera este lină, uniformă. Trecând pe lângă Onrack și Quick Ben, el a reluat sondarea marginii în direcția opusă. — Nicio schimbare aici.

Vrăjitorul a rostit un șir lung și elaborat de blesteme în limba lui malazană, apoi a spus: „Aș putea să iau aer, folosindu-mă de Sere, deși cât de mult m-aș descurca este o presupunere a oricui”. Se uită cu privirea spre Onrack. — Poți pur și simplu să te topești în nămol, blestemat de T'lan Imass.

— Mă părăsesc, spuse Trull, care ridică apoi din umeri. „Voi înota, atunci - s-ar putea să fie o reluare a adâncimii din față - știi, mergem de ceva vreme pe un fund nefiresc de nivel. Imaginați-vă pentru moment că ne aflăm într-o sală scufundată de un fel - enormă, desigur, dar totuși.

Acest drop-off ar putea pur și simplu să marcheze un canal. În acest caz, ar trebui să găsesc în curând partea opusă.

— Un concours? Quick Ben se strâmbă. — Trull, dacă asta este o ședință sub noi, este de mărimea unui oraș-stat.

Onrack spuse: — Veți găsi o astfel de construcție, Wizard, care acoperă peninsula de sud-est Stratem. K'Chain Che'Malle. Un loc în care s-au purtat războaie ritualice, înainte ca orice ritual să fie abandonat.

— Vrei să spui când s-au răzvrătit Cozile Scurte.

Trull înjură pe sub răsuflare. „Urăsc când toată lumea știe mai mult decât mine”. Apoi a pufnit. — Amintiți-vă, compania mea este formată dintr-un mag și un strigoi, așa că presupun că nu este o surpriză că mă clatin în comparație.

— Falter? Gâtul lui Onrack scârțâi tare când războinicul se întoarse să privească Tiste Edur. — Trull Sengar, ești Cavalerul Umbrei.

Quick Ben părea să se sufoc.

Deasupra accesului brusc de tuse a vrăjitorului, Trull strigă: „Eu sunt ceea ce7. Aceasta a fost ideea lui Cotillion? Afurisitul ăla de parvenit...”

— Cotillion nu te-a ales, prietene, spuse Onrack. „Nu pot să-ți spun cine te-a făcut ceea ce ești acum. Poate Eres'al, deși nu înțeleg natura revendicării ei în tărâmul Umbrei. Un lucru, totuși, este foarte clar - ea s-a interesat de tine, Trull Sengar. Chiar și așa, nu cred că Eres'al a fost responsabil. Cred că tu însuși ai fost.

'Cum? Ce am făcut?'

T'lan Imass și-a înclinat încet capul într-o parte. — Războinicul, ai stat înaintea lui Icarium. L-ai ținut pe Hoțul de viață. Ai făcut ceea ce niciun războinic nu a făcut vreodată.

— Absurd, se răsti Trull. 'Am terminat. Dacă nu ar fi fost Quick Ben aici - și Eres'al - aș fi mort, oasele mele mărunțite în afara camerei tronului.

— Este felul tău, prietene, să-ți dezarmezi propriile realizări.

'Onrack-'

Quick Ben a râs. — Te spune modest, Edur. Și nu te obosi să negi adevărul despre asta - încă reușești să mă sperii din cauza asta. Am trăit cea mai mare parte a vieții mele printre magi sau în rândurile unei armate și în niciuna dintre companii nu am găsit vreodată mare lucru în calea autodeprecierii. Eram cu toții prea ocupați să ne pișim unul

pe copacii celuilalt. Ai nevoie de un anumit nivel de, uh, bravada când e treaba ta să omori oameni.

— Trull Sengar a luptat ca soldat, îi spuse Onrack vrăjitorului. — Diferența dintre voi doi este că nu își poate ascunde durerea din cauza fragilității vieții.

— Nimic fragil la noi, mormăi Quick Ben. „Viața rămâne încăpățânată până când nu are de ales decât să renunțe și, chiar și atunci, este posibil să scuipe pentru ultima oară în ochiul a ceea ce a ucis-o. Suntem cruși în victorie și cruși în înfrângere, prieteni. Acum, dacă voi doi veți fi liniștiți pentru o clipă, pot pleca în căutarea unei ieșiri de aici.

— Nu zboară? întrebă Trull, sprijinindu-se de sulită.

— Nu, o poartă blestemată. Încep să bănuiesc că acest lac nu se termină.

— Trebuie să se termine, spuse Edur.

„Abisul nu este întotdeauna răsucit de furtuni sălbatice. Uneori este așa: placid, incolor, un val care se ridică atât de încet, încât este imposibil de observat, dar se ridică, înghițind acest tărâm înclinat și pe moarte.

— Tărâmul Umbrei este pe moarte, Quick Ben?

Vrăjitorul și-a lins buzele - un gest nervos pe care Trull îl văzuse înainte de la bărbatul înalt și slab - apoi a ridicat din umeri. 'Așa cred. Cu fiecare graniță o rană deschisă, nu este chiar atât de surprinzător. Acum, liniștiți toți. Trebuie să mă concentrez.

Trull a privit cum Quick Ben închise ochii.

O clipă mai târziu, trupul lui a devenit neclar, granulat la margini, apoi a început să se clătinte, să intre și să iasă din soliditate.

Tiste Edur, încă sprijinit de sulită, îi zâmbi spre Onrack.

— Ei bine, vechi prietene, se pare că rătăcim din nou în necunoscut.

— Nu regret nimic, Trull Sengar.

— Pentru mine este practic opusul - cu excepția faptului că te convinge să mă eliberezi când eram pe cale să mă înec în Nascent - care, tocmai mi-am dat seama, nu arată cu mult diferit de locul ăsta. Lumi inundabile. Este acest lucru mai răspândit decât ne dăm seama?

Un zgomot de oase în timp ce T'lan Imass ridică din umeri. — Aș ști ceva, Trull Sengar. Când pacea vine la un războinic...

Ochii lui Edur s-au îngustat asupra strigoilor bătuti. „Cum renunți la restul? Valul plăcerii în culmea bătăliei? Goana de emoții, fiecare amenințând să te copleșească, te

îneacă? Acea senzație sfârâitoare de a fi în viață? Onrack, am crezut că oamenii tăi au simțit... nimic.

— Cu amintirile trezitoare, răspunse Onrack, la fel și alte... forte ale sufletului. T'lan Imass ridică o mână ofilit. „Acest calm din toate părțile - mă batjocorește”.

— Mai bine o furtună sălbatică?

‘Cred ca da. Un dușman de luptat. Trull Sengar, dacă m-aș alătura acestei ape ca praf, nu cred că m-aș întoarce. Uitarea m-ar lua cu promisiunea unei lupte încheiate. Nu ceea ce îmi doresc, prietene, căci asta ar însemna să te abandonez. Și să-mi predau amintirile. Dar ce face un războinic când pacea este câștigată?

— Pune-te la pescuit, mormăi Quick Ben, cu ochii încă închiși, corpul încă clătînând. — Acum destule cuvinte de la voi doi. Nu este ușor.

Încă o dată clătind în existență și în afara existenței, apoi, brusc-dispărut.

De când Shadowthrone îl furase - când Kalam avea cea mai mare nevoie de el - Quick Ben fierbise în liniște. A rambursa o datorie într-o direcție însemna să trădezi un prieten în alta. Inacceptabil.

Diabolic.

Și dacă Shadowthrone crede că are loialitatea mea doar pentru că l-a împins pe Kal în Deadhouse, atunci este cu adevărat la fel de nebun pe cât credem cu toții că este. Oh, sunt sigur că Azath și orice gardian oribil locuiește acolo l-ar primi pe Kalam destul de ușor. Montați-i capul pe peretele deasupra șemineului, poate-în regulă, nu este foarte probabil. Dar Azath colectează. Asta face, iar acum are cel mai vechi prieten al meu. Deci, cum, pe numele lui Hood, îl scot afară!

La naiba să fii, Shadowthrone.

Dar o astfel de furie l-a făcut să se simtă dezechilibrat, făcând concentrarea dificilă. Și nici pielea care putrezește de pe picioarele mele nu mă ajută. Totuși, aveau nevoie de o ieșire. Cotillion nu explicase prea multe. Nu, doar se așteptase să ne dăm seama singuri. Ceea ce înseamnă asta este că există o singură direcție reală. N-ar fi bine să ne pierdem acum, nu-i așa?

Puțin încurajat - un triumf de moment asupra neîncrederii - Quick Ben se concentra, simțurile lui întinzându-se spre eterul din jur. Solidă, lipicioasă, o suprafață netedă ce cedează ca un burete sub împingerea mâinilor imparate. Tesătura acestui tărâm, pielea întepată a unei lumi devastate. A început să aplice mai multă

presiune, căutând... puncte moi, puncte slabe - știu că există.

Ah, acum ești conștient de mine - pot simți asta. Curios, te simți aproape... feminin. Ei bine, prima dată pentru tot. Ceea ce fusese moale sub atingerea lui era acum pur și simplu mișto. Respirația lui Hood, nu sunt sigur că îmi plac imaginile care însoțesc acest gând de a trece.

Dincolo de simțul lui tactil, nu era nimic. Nimic de găsit pentru ochii lui; fără miros în aerul cald; nici un sunet dincolo de zgomotul slab de sânge din corp - acolo un moment, a dispărut în următorul în timp ce se străduia să-și despartă sufletul, să-l elibereze să răăcească.

Asta nu e chiar așa de rau-

Un sunet înspăimântător de lacrimi, apoi o inhalare vastă, inexorabilă, care îi sfâșie spiritul, smulgându-l înainte și dincolo, poticnindu-se, într-o căldură acre involburată, nori groși care se închid din toate părțile, pământ moale ud sub picioare. Bâjbâi înainte, plămânii umplându-se cu un vapor înțepător care îi făcu capul zvâcnit. Doamne, ce boală este asta? nu pot sa respir-

Vântul se învârtea, îl împinse clătinându-se înainte - frig brusc, pietrele întorcându-se sub picioarele lui, aer curat binecuvântat pe care îl aspira cu gâfâituri desperate.

Jos pe mâini și genunchi. Pe pământ stâncos, lichen și mușchi. De o parte și de alta, o pădure întinsă subțire în miniatură - văzu stejari, molid, arin, bătrâni și răsucite și niciunul mai înalt decât soldul lui. Păsări de culoarea Dunării fluturau printre frunze verzi mici. Midges s-a închis, a căutat să coboare - dar el era o fantomă aici, o apariție - până acum. Dar aici trebuie să mergem.

Vrăjitorul își ridică încet capul, apoi se ridică în picioare.

Stătea într-o vale mică și largă, pădurea pitică acoperind bazinul în spatele lui și urcând pe versanți din toate părțile, în mod ciudat ca un parc în distanța generoasă a copacilor. Și s-au grăbit de păsări. De undeva din apropiere se auzi zgomotul apei care se prelingea. Deasupra capului, libelule cu anvergura aripilor care se potrivesc cu cea a corbilor s-au aruncat cu precizia lor neobișnuită, hrănindu-se cu muschii. Dincolo de această frenezie de hrănire, cerul era cerulean, aproape violet lângă orizonturi. Fărămături de nori alungiți curgeau în panglici înalte, ca spuma valurilor înghețate pe un țarm ceresc.

Frumusețea primordială-marginea tundrei. Doamne, urăsc tundra. Dar așa să fie, așa cum spun regii și reginele, când totul se învârtă prin pișă. Nimic de făcut pentru asta. Aici trebuie să venim.

Trull Sengar tresări la tusea bruscă - Quick Ben reapăruse, pe jumătate aplecat, lacrimile curgând din ochi și ceva asemănător cu fumul plutind din tot corpul lui. A spart, apoi a scuipat și s-a îndreptat încet. Rânjind.

Proprietarul tăvernei Harridict era un om aflat sub asediu. O suferință care ajunsese dincolo de luni și în ani. Unitatea sa, odinioară dedicată slujirii gardienilor închisorii insulei, fusese de atunci uzurpată împreună cu restul orașului-port în urma rebeliunii prizonierilor. Haosul stăpânește acum, îmbătrânind oameni cinstiți dincolo de anii lor. Dar banii erau buni.

Începuse să se alăture căpitanului Shurq Elalle și Skorgen Kaban cel Drăguț la masa lor preferată din colț, în timpul acalmiei din haos, când femeile și băieții care slujeau s-au repezit mai mult decât cu panica, epuizarea plictisitoare înlocuind teroarea abjectă în lor. ochii străluciți - și toate păreau, pentru moment, corecte și potrivite.

Era un oarecare calm cu acest căpitan de aici - un pirat dacă Errantul se pierează direct și încă nu este ratat - și o eleganță și o civilizație marcate la felul ei, care îi spuneau proprietarului că furase nu doar monede de la înalt, ci și cultură. de asemenea, ceea ce a marcat-o ca fiind o femeie deșteaptă și ascuțită.

El credea că se îndrăgostește, oricât de lipsit de speranță era. Stresul profesiei și prea multă eșantionare de bere din interior îl lăsaseră - în judecata lui cinstită, nu nerezonabilă de aspră - o ruină fizică care să se potrivească cu lasitudinea lui morală, pe care în zilele bune o numea perspicacitatea lui pentru afaceri. Burta proeminentă rotundă ca o oală de tocană și al naibii de aproape la fel de grasă. Nasul bulbos - unul sus pe Skorgen acolo - cu vene rănite, puncte negre încolțite de păr și peri involburați care se întindeau de la nări pentru a se împleti cu mustața lui - odată o modă printre bărbații hirsut, dar nu mai mult, vai. Ochi apei apropiați, albi atâț de lungi, galbeni, încât nu mai era sigur că nu fuseseră întotdeauna aceeași culoare. Au mai rămas câțiva dinți din față, patru în total, unul sus, trei mai jos. Mai bine decât soția lui, deci, care își pierduse ultimele două poticnându-se într-un perete în timp ce scurgea un sicriu de bere - roțul de alamă care scotea

pietrele funerare gemene din prize și, dacă nu s-ar fi sufocat atunci cu nenorocitele de lucruri, ea Aș fi în continuare cu el, binecuvântează-o. De când era treaz, muncea ca un cal și mușca la fel de tare, iar ambii lalenti o făceau bine lucrând la mese.

Dar viața era singură în zilele noastre, nu-i așa, nu-i așa, atunci în plină plimbare acest glorios și sufocant căpitan pirat. O întreagă priveliște mai bună decât acei străini, intrând și ieșind din Palatul Brullyg Shake ca și cum ar fi casa lor ancestrală, apoi își petrec noptile aici, cocoșați la masa de jocuri - cea mai mare masă din toată laverna blestemată, dacă vă superi. , cu un singur ulcior de bere care să dureze toată noaptea, indiferent câți dintre ei s-au înghesuit în jurul primei lor game, străin, joc aparent fără sfârșit.

Oh, ceruse o tăietură așa cum era dreptul lui și au plătit destul de pașnic - chiar dacă nu putea înțelege regulile jocului. Și cum acele monede dreptunghiulare ciudate mergeau înainte și înapoi! Dar aprecierea tavernei nu a meritat. Un joc obișnuit de Bale's Scoop în orice noapte ar aduce de două ori mai mult pentru casă. Și berea a băut-un jucător nu avea nevoie de un creier ascuțit pentru a juca pe cel al lui Bale, lăudat Errant. Așa că acești străini erau mai răi decât bulgări de mușchi închiriind o stâncă, așa cum obișnuia să spună draga lui soție ori de câte ori se așeza să se odihnească.

Contemplând viața, iubirea mea. Contemplă acest pumn, dragă soț. Nu era ea ceva, nu era doar ceva? A fost atât de tăcută de când acel ștecher și-a bătut dinții în gât.

— Bine, Ballant, spuse Skorgen Kaban într-o rafală bruscă de bere, aplecându-se peste masă. „Vino și stai cu noi în fiecare noapte al naibii. Și doar stai. Nu spune nimic. Ești cel mai strâns cârciuma pe care l-am cunoscut vreodată.

— Lasă omul în pace, spuse căpitanul. — E de doliu. Durerea nu are nevoie de cuvinte pentru companie. De fapt, cuvintele sunt ultimul lucru de care are nevoie durerea, așa că șterge-ți nasul care picură, Pretty, și închide gaura de sub el.

Primul oficial s-a abătut. — Hei, nu am știut niciodată nimic despre durere, căpitane. A folosit partea din spate a unei manșete pentru a șterge orificiile de plâns unde era nasul lui, apoi i-a spus lui Ballant: „Stai aici, Keeper, și continuă să nu spui nimic nimănui atâta timp cât vrei”.

Ballant se strădui să-și retragă privirea adorabilă de la căpitan, suficient de lung pentru a da din cap și a zâmbi lui Skorgen Kaban, apoi a privit din nou la Shurq Elalle.

Diamantul așezat în fruntea ei strălucea în lumina gălbuie a felinarului ca un soare articulat, bijuteria din încruntarea ei - o, ar trebui să-și amintească de asta - dar ea se încruntă și asta nu era niciodată bine. Nu pentru o femeie.

— Frumos, spuse ea acum cu voce joasă, îți amintești de câțiva Crimson Guard din echipă? A existat un fel de culoare mai pământoasă decât un Edur cu pielea închisă. Iar celălalt, cu pielea aia slabă albastră, un amestec de insulă, a spus el.

— Dar ei, căpitane?

'Bine.' Ea dădu din cap către străinii de la masa de jocuri din cealaltă parte a camerei. 'Lor. Ceva îmi amintește de cei doi din echipa lui Iron Bars. Nu doar pielea, ci gesturile lor, felul în care se mișcă - chiar și unele dintre cuvintele pe care le-am auzit în acea limbă pe care o vorbesc. Doar... ecouri ciudate. Apoi și-a fixat privirea întunecată, dar luminoasă, asupra lui Ballant. — Ce știi despre ei, Keeper?

— Căpitane, obiectă Skorgen, este în doliu...

— Tac, Pretty. Eu și Ballant purtăm o conversație fără importanță.

Da, cel mai insignifiant, chiar dacă acel diamant l-a orbit, iar acea minunată aromă picantă care era respirația ei îi făcea capul să înoate de parcă ar fi fost cea mai bună lichior. Clipind, și-a lins buzele - cu gust de transpirație - apoi a spus: — Au o mulțime de întâlniri private cu Brullyg Shake. Apoi vin aici și pierd timpul.

Până și mormăitul ei răspuns a fost drăguț.

Skorgen pufni umed, apoi întinse mâna cu singura lui mână bună și șterge blatul mesei. — Îți vine să crezi asta, căpitane? Brullyg-ul unui vechi prieten de-al tău și nu poți intra să-l vezi, în timp ce o grămadă de străini ieftini îi pot bătaie la ureche toată ziua și în fiecare zi! S-a ridicat pe jumătate. — Mă gândesc un cuvânt cu astea aici...

— Stai jos, drăguță. Ceva îmi spune că nu vrei să te încurci cu acea mulțime. Doar dacă nu ești de gând să pierzi o altă parte a corpului tău. Încruntarea ei se adânci, aproape înghițind acel diamant. — Ballant, ai spus că pierd timpul, nu? Acum, aceasta este partea adevărată curioasă despre toate acestea. Oamenii ca ei nu pierd timpul. Nu. Ei așteaptă. Pentru ceva sau cineva. Și acele întâlniri cu

Shake - care sună ca o negociere, genul de negociere de care Brullyg nu se poate îndepărta.

Asta nu sună bine, căpitane, mormăi Skorgen. — De fapt, mă face nervos. Nu contează avalanșe de gheață - Brullyg nu a fugit când se prăbușeau...

Shurq Elalle dădu peste masă. 'Asta e! Mulțumesc drăguț. Era ceva ce a spus una dintre acele femei. Concizie sau Pithy - unul dintre ele. Acea gheață a fost doborâtă înapoi, în regulă, dar nu datorită pumnilor de magi care lucrau pentru Shake. Nu, acei străini sunt cei care au salvat această insulă blestemată. Și de aceea Brullyg nu își poate bara ușa împotriva lor. Nu este o negociere, pentru că ei sunt cei care vorbesc. Ea se lăasă încet pe spate. — Nu e de mirare că Shake nu mă va vedea... Errant ne duce, aș fi surprins dacă mai trăiește...

— Nu, este în viață, spuse Ballant. — Cel puțin, oamenii l-au văzut. În plus, îi place bere Fent și îmi comandă un butoi o dată la trei zile fără greș, iar asta nu s-a schimbat. De ce, chiar ieri...

Căpitanul se aplecă din nou înainte. — Balant. Data viitoare când vi se spune să livrați unul, lăsați-mă și pe Pretty aici să facem livrarea.

— Păi, nu v-aș putea nega nimic, căpitane, spuse Ballant, apoi simți că fața se îmbujoră.

Dar ea doar a zâmbit.

Îi plăceau aceste conversații fără importanță. Nu foarte diferit de cele pe care le avea cu soția lui. Și... da, aici a fost - acel sentiment brusc de abis căscat care așteaptă următorul pas. Nostalgia s-a ridicat în el, înflorindu-i ochii.

Sub asediu, dragă soț? O singură mișcare a pumnului și acei pereți se vor prăbuși - știi asta, soțule, nu-i așa?

Oh da, dragostea mea.

Ciudat, uneori jura că nu plecase niciodată. Moartă sau nu, mai avea dinți.

Mucegaiul cenușiu-albastru a umplut buzunarele în gheața putrezită, precum blana propriei zăpezii, vărsându-se odată cu sezonul, în timp ce căldura strălucitoare a soarelui devora ghețarul. Dar iarna, când va veni următoarea, nu ar face altceva decât să încetinească dezintegrarea inexorabilă. Acest râu de gheață era pe moarte, o epocă în retragere.

Seren Pedac nu avea prea multă simțire a epocii viitoare, de vreme ce simțea că se îneacă în nașterea ei, măturată în noroi și deșeuri de resturi înghețate de mult. Periodic, pe măsură ce grupul lor discordant și constant

ceartă urca din ce în ce mai sus în nordul Munților Bluerose, auzeau prăbușirea tunătoare a stâncilor îndepărtate de gheață, făcând sub soarele asediator; și peste tot apa curgea peste stâncă dezgolită, tușește de-a lungul canalelor și fisurilor, trecea pe lângă ele în coborârea ei în întuneric - călătoria spre mare tocmai începută - trecea prin peșteri subterane, chei umbrite, păduri umede.

Mucegaiul sporea și asta declanșase un recul al simțurilor lui Seren - nasul îi era înfundat, gâtul îi era uscat și dureros și era cuprinsă de accese de strănut care se dovediseră suficient de amuzante încât să trezească chiar și un zâmbet simpatic din partea Fear Sengar. Numai acel indiciu de simpatie i-a câștigat iertarea - plăcerea pe care ceilalți o aveau de disconfortul ei nu merita altceva decât reciprocitate, atunci când se ivi ocazia și ea era sigură că o va face.

Silchas Ruin, desigur, nu era afectată de simțul umorului, din câte și-a dat seama. Sau uscăciunea lui cerșea un deșert. În plus, el a mers suficient de mult înainte ca să se scutească de accesele ei de strănut, cu Tiste Andii, Clip, doar câțiva pași în urma lui, ca o vrabie care hărțuiește un șoim. Din când în când, un fragment din monologul lui Clip se întorcea înapoi în locul în care Seren și tovarășii ei se luptau și, deși era clar că momea fratele zeului său, era la fel de evident că Sabia Mortală a Lordului cu Aripă Negre era, după cum remarcase Udinaas, folosind momeala greșită.

Acum patru zile, această căutare în nordul devastat, urcând pe coloana vertebrală a munților. Ocolind mase uriase de gheață spartă care aluneca - aproape perceptibil - în jos, scotând gemete și gâfâituri teribile. Leviatanii sunt răniți mortal, a observat odată Udinaas, și nu vor merge în liniște.

Topirea gheții emana o duhoare dincolo de mușcătura acre a sporilor de mucegai. Detritus în descompunere: vegetație și noroi înghețate de secole; cadavrele ofilite ale animalelor, unele dintre ele fiare dispărute de mult, lăsând în urmă piei răsucite de blană fragilă fiecare șoaptă de vânt smulsă în aer, oase fracturate și cavități bombate umplute cu gaze care în cele din urmă au izbucnit, suierând respirația fetidă. Nu era de mirare că trupul lui Seren Pedac se răzvrătea.

Munții de gheață migratori au fost, s-a dovedit, cauza aproape de panică în rândul locuitorilor Tiste Andii ai

mănăstirii subterane. Defileul adânc care marca intrarea sa ramificată ca un copac spre nord, iar înapoi, în jos, fiecare ramură se târa acum zăpadă îmbinată și blocuri enorme de gheață, cu șuvoaie de apă topită care furnizează grăsimile, accelerând mereu migrația lor spre sud. Și era magie fetidă în acea gheață, rămășițe ale unui ritual străvechi încă suficient de puternic pentru a-i învinge pe vrăjitorii Onyx.

Seren Pedac bănuia că în această călătorie și în prezența lui Clip era mai mult decât ea și tovarășii ei fuseseră făcuți să creadă. Mergem spre inima acelui ritual, spre miezul care rămâne. Pentru că acolo ne așteaptă un secret.

Clip înseamnă să distrugă ritualul? Ce se va întâmpla dacă o va face?

Și dacă facem asta ne distruge? Sansele noastre de a găsi sufletul lui Scabandari Bloodeye, de a-l elibera?

Începea să se teamă de sfârșitul acestei călătorii.

Va fi sânge.

Învăluită în blănurile oferite de Andii, Udinaas s-a mutat alături de ea. — Achizitor, m-am tot gândit.

— Este înțelept? ea a întrebat.

— Desigur că nu, dar nu e ca și cum aș putea să mă abțin. La fel și pentru tine, sunt sigur.

Făcând o grimasă, ea a spus: „Mi-am pierdut scopul aici. Clipul conduce acum. Eu... nu știu de ce mai merg în compania ta sordidă.

— Te gândești să ne părăsești, nu?

Ea a ridicat din umeri.

— Nu face asta, spuse Fear Sengar în spatele lor.

Surprinsă, se întoarce pe jumătate. 'De ce?'

Războinicul părea inconfortabil cu propria sa declarație. El a ezitat.

Ce mister este acesta?

Udinaas a râs. — Fratele lui ți-a oferit o sabie, Acquitor. Frica înțelege - nu a fost doar o oportunitate. Nici tu nu ai luat-o, aș paria...

— Nu știi asta, spuse Seren, dintr-o dată neliniștită. — Trull a vorbit - m-a asigurat că nu mai era nimic...

— Te aștepti ca toată lumea să vorbească clar? întrebă fostul sclav. — Te aștepti ca cineva să vorbească clar? Ce fel de lume locuiești, Acquitor? El a râs. — Nu la fel ca al meu, asta e sigur. Pentru fiecare cuvânt pe care îl rostim, nu au rămas o mie nespuse? Nu spunem adesea un lucru și spunem exact contrariul? Femeie, uită-te la noi, uită-te la tine. Sufletele noastre s-ar putea la fel de bine să fie prinse

într-un fort bântuit. Sigur, l-am construit - fiecare dintre noi - cu mâinile noastre, dar am uitat jumătate din camere, ne pierdem pe coridoare. Ne împiedicăm în camere de căldură furioasă, apoi ne clătinăm înapoi, departe, ca nu cumva propriile noastre emoții să ne prăjească de vii. Alte locuri sunt reci ca gheața - la fel de reci ca acest pământ înghețat din jurul nostru. Alții rămân pentru totdeauna întuneric - niciun felinar nu va funcționa, fiecare lumânare moare ca și cum ar fi fost lipsită de aer, iar noi bâjbâim, ne ciocnim de mobilier nevăzut, de pereți. Privim afară prin ferestrele înalte, dar neîncredem în tot ceea ce vedem. Ne armăm împotriva fantasmelor ireale, dar umbrele și șoptele ne fac să sângерim.

— Bine că mie de cuvinte pentru fiecare dintre ele au fost lăsate nespuse, mormăi Fear Sengar, „altfel ne aflăm în amurgul întregii existențe înainte de a termina tu.

răspunse Udinaas fără să se întoarcă. — Am smuls vălul rațiunii tale, Frica, pentru că i-am cerut Achizitorului să rămână. Negi asta? O vezi ca logodnică cu fratele tău. Și că se întâmplă să fie mort nu înseamnă nimic, pentru că, spre deosebire de fratele tău mai mic, ești un om onorabil.

Un mormăit de surpriză din partea lui Udinaas, în timp ce Fear Sengar întinse mâna să-l prindă pe fostul sclav, cu mâinile închizându-se pe faldurile înfășurate de blană. Un val de furie l-a trimis pe Udinaas să se întindă pe sâmburiul noroios.

În timp ce Tiste Edur s-a învârtit apoi pentru a înainta pe vânturile Letherii, Seren Pedac i-a pășit în cale. 'Stop. Te rog, frică. Da, știu că a meritat. Dar... oprește-te.

Udinaas reușise să se ridice, cu Kettle ghemuit lângă el și încercând să-și steargă petele de noroi de pe față. Tuși, apoi spuse: — Asta va fi ultima oară când te voi complimenta, Frica.

Seren îl întoarse pe fostul sclav. — A fost un compliment destul de rău, Udinaas. Și susțin propriul tău sfat - nu mai spune așa ceva. Vreodată. Nu dacă îți prețuiești viața...

Udinaas a scuipat mizerie și sânge, apoi a spus: „Ah, dar acum am ajuns într-adevăr într-o cameră întunecată. Și, Seren Pedac, nu ești binevenit acolo. S-a împins drept. 'Ai fost avertizat.' Apoi ridică privirea, cu o mână pe umărul lui Kettle. Ochii lui, dintr-o dată strălucitori, avid, au scanat pe Seren, Frica, apoi au urcat pe potecă, până unde Silchas Ruin și Clip stăteau acum una lângă cealaltă, privind acele pante în jos. — Iată o întrebare foarte grăitoare - apropo,

cei care puțini îndrăznesc să le rostească. Pe care dintre noi, prietenii, nu este bântuit de o dorință de moarte? Poate ar trebui să discutăm despre sinucidere reciprocă...

Nimeni nu a vorbit timp de o jumătate de duzină de bătaii ale inimii. Până când Kettle a spus: „Nu vreau să mor!”

Seren a văzut că zâmbetul amar al fostului sclav se prăbușește, o prăbușire bruscă într-o durere de netăgăduit, înainte să se întoarcă.

— Trull a fost orb la propriul adevăr, îi spuse frica cu o voce liniștită. — Am fost acolo, Acquitor. Știu ce am văzut.

Ea a refuzat să-i privească ochii. Promptitudine. Cum a putut un asemenea războinic să-și proclame dragostea pentru mine? Cum putea să creadă că mă cunoaște suficient pentru asta?

Și de ce pot să-i văd chipul la fel de clar în mintea mea ca și cum ar fi stat aici în fața mea? Sunt într-adevăr bântuit. Oh, Udinaas, ai avut dreptate. Frica este un om onorabil, atât de onorabil încât să ne frângă toate inimile.

Dar, frică, nu are nicio valoare să-l onorezi pe cel mort.

— Trull a murit, spuse ea, uimindu-se cu propria ei brutalitate, când o văzu pe Fear tresărind vizibil. 'El este mort.' Și eu la fel. Nu are rost să-i onorăm pe morți. Am văzut prea multe ca să cred altfel. Îndurerati pentru potențialul pierdut, sfârșitul posibilităților, dispariția veșnic tăcută a promisiunii. Mâhnește-te pentru asta, Fear Sengar, și vei înțelege, în sfârșit, cât de durere nu este decât o oglindă, ținută aproape de propria față.

Și fiecare lacrimă izvorăște din alegerile pe care noi înșine nu le-am făcut.

Când mă întristesc, frică, nici măcar nu pot să văd înflorirea propriei mele respirații - ce îți spune asta?

Au reluat mersul. Tăcut.

La o sută de pași deasupra grupului, Clip și-a rotit lanțul și inelele. — Despre ce era vorba? el a întrebat.

„Ai trăit prea mult timp în peștera ta ordonată”, a spus Tiste Andii alb.

— Oh, ies destul de des. Carousing în Bluerose - zeii știu câți nenorociți au fost pregătiți de sămânța mea. De ce-

— Într-o zi, Mortal Sword, îl întrerupse Silchas Ruin, vei descoperi ce taie mai adânc decât orice armă de fier.

— Cuvinte înțelepte ale celui care miroase încă a tumule și a pânze de păianjen putrezite.

— Dacă morții ar putea vorbi, Clip, ce ți-ar spune?

— Puțin, mă aștept, dincolo de plângerile despre asta și asta.

— Poate, atunci, asta este tot ce meriți.

— O, îmi lipsește onoarea, nu-i așa?

„Nu sunt sigur ce vă lipsește”, a răspuns Silchas Ruin, „dar sunt sigur că voi înțelege înainte să terminăm”.

Inelele și lanțul s-au rupt. 'Iată-i că vin. Să continuăm înainte și în sus?

Au fost atât de multe încât Toe cel Tânăr-Anaster, Întâiul născut din Sămânța Moartă, Cel de trei ori orb, Ales de Zeii Lup, Nenorocosul-n-a vrut să-și amintească.

Celălalt trup al lui pentru unul; trupul în care se născuse, prima casă a sufletului său. Detonații împotriva Moon's Spawn deasupra orașului condamnat Pale, foc și căldură arzătoare - oh, nu stați acolo. Apoi acea marionetă blestemată, Hairlock, dând uitării, în care sufletul lui găsisese un călăreț, o altă forță - un lup, cu un ochi și îndurerat.

Cât de mult poftise Văzătorul Pannion după moartea sa. Toc și-a amintit de cușcă, de acea închisoare spirituală și de chinul când trupul lui a fost rupt, vindecat, apoi rupt din nou, o procesiune aparent fără sfârșit. Dar aceste amintiri, durere și angoasă au persistat ca puțin mai mult decât noțiuni abstracte. Cu toate acestea, oricât de stricat și răsucit fusese acel trup, cel puțin era al meu.

Dezbrăcați-vă de ani, curs brusc în sânge nou, simțiți aceste membre ciudate atât de vulnerabile la frig. Să te trezești în carnea altuia, să pornești împotriva amintirilor musculare, să te lupți cu cele care au dispărut brusc. Toc se întrebă dacă vreun alt suflet muritor nu cumva să se clatine pe această cale chinuită. Piatra și focul îl marcaseră, așa cum i-a spus odată Tool. A pierde un ochi oferă darul vederii supranaturale. Și ce zici de a lăsa un corp uzat pentru unul mai tânăr, mai sănătos? Cu siguranță un cadou - așa și-au dorit lupii, sau a fost Silverfox?

Dar asteapta. O privire mai atentă la acest Anaster - care și-a pierdut un ochi, i s-a dat unul nou, apoi l-a pierdut din nou. A cărui minte - înainte să fie ruptă și aruncată departe - era răsucită de groază, bântuită de iubirea teribilă a unei mame; care a trăit o viață de tiran printre canibali - oh, da, uită-te atent la aceste membre, mușchii de dedesubt și amintește-ți - acest corp a crescut odată cu mâncarea de carne umană. Și această gură, atât de dornică de cuvintele ei, a gustat din sucurile succulente ale rudelor ei - îți amintești asta?

Nu, nu putea.

Dar corpul poate. Cunoaște foamea și dorința pe câmpul de luptă - umblând printre morți și muribunzi, văzând carnea despicată, oasele proeminente, mirosind mirosul de sânge vărsat - ah, cum se apă gura.

Ei bine, fiecare avea secretele lui. Și puține merită împărtășite. Dacă nu îți place să-ți pierzi prietenii.

S-a călărit în afara trenului, luând aparent un flanc de deplasare, așa cum făcuse ca soldat, cu mult timp în urmă. Armata Awl din Redmask, vreo paisprezece mii de războinici, jumătate din ce în ce mai mulți din urmă sprijină trenuri - armeri, vindecători, calare, bătrâni, bătrâne, schiopi și copii născuți o dată și, bineînțeles, vreo douăzeci și ceva. mii rodara. Alături de căruțe, trăvois și aproape trei mii de câini de turmă și vânătorii de lup mai mari, Awl îi numea dray. Dacă ceva ar putea declanșa frică rece în Toc, erau aceste fiare. Prea mulți, de departe, și rar hrăniți, stăteau în haite, alergând pe fiecare creatură de pe câmpie pentru leghe în jur.

Dar să nu uităm de K'Chain Che'Malle. Cele vii, care respira. Instrumentul - sau poate că era Lady Envy - îi spusese că dispăruseră de mii de ani - zeci, sute de mii, chiar. Civilizația lor era praf. Și răni pe cer care nu se vindecă niciodată; Acum există un detaliu care merită reținut, Toc.

Creaturile uriașe au oferit garda de corp a lui Redmask în fruntea avangardei - fără risc de asasinare, desigur. Masculul-Sag'Churok-a fost un vânător K'ell, crescut pentru a ucide, gardianul de elită al unei matrone. Deci unde este Matrona? Unde este regina lui?

Poate că era tânăra femeie din compania lui K'ell. Gunth Mach. Toc îl întrebase pe Redmask cum a ajuns să le cunoască numele, dar liderul războiului îi refuzase un răspuns. ticălos reticent. Un lider trebuie să aibă secretele lui, poate mai mult decât oricine altcineva. Dar secretele lui Redmask mă înnebunesc. K'Chain Che'Malle, de dragul lui Hood!

Proscris, tânărul războinic călătorise în pustiul estic. Așa a mers povestea, deși după acea declarație inițială a fost o poveste care, în adevăr, nu a mers nicăieri, din moment ce nu se știa practic nimic altceva despre aventurile lui Redmask în acele decenii - totuși, la un moment dat, acest bărbat a îmbrăcat o mască roșie. Și sa găsit în carne și oase, K'Chain Che'Malle. Care nu l-a tăiat bucăți. Care i-au comunicat cumva numele lor. Apoi a jurat

credință. Ce este, deci, despre această poveste care chiar nu-mi place!

Ce zici de toate.

Pustii estice. O descriere tipică pentru un loc pe care cei care dă numele îl considerau inospitalier sau de necucerit. Nu îl putem revendica, așa că este fără valoare, un teren pustiu, un teren pustiu. Ha, și ne-ai gândit fără imaginație!

Bântuit de fantome sau demoni, pământul a explodat, acolo unde fiecare fir de iarbă se lipește de un vecin cu o groază abjectă. Lumina soarelui este mai întunecată, căldura mai rece. Umbrele sunt pătate. Apă salmară și foarte posibil otrăvitoare. Copiii cu două capete sunt obișnuți. Fiecare trib avea nevoie de un astfel de loc. Pentru ca liderii eroici de război să rățăcească într-o căutare plină de motivații obscure care ar putea fi ușor transformate în povești morale. Și, din păcate, această poveste anume este departe de a fi încheiată. Eroul trebuie să se întoarcă, să-și elibereze poporul. Sau anihilați-i.

Toe avea amintirile lui, valoarea unui întreg câmp de luptă și, ca ultimul om rămas în picioare, avea puține iluzii de grandoare, fie ca martor, fie ca jucător. Așa că acest ochi singuratic nu se poate abține să nu se uite cu degete. Este de mirare că m-am apucat de poezie?

Săbiile Gri fuseseră tăiate în bucăți. sacrificat. Oh, și-au dat viața în sânge suficient pentru a plăti Taxa Ogarului, așa cum obișnuiau să spună Gadrobii. Dar ce însemnaseră moartea lor? Nimic. O risipă. Totuși, aici a călărit, în compania trădătorilor săi.

Redmask oferă răscumpărare? El promite înfrângerea Letherii - dar ei nu ne-au fost dușmani, nu până când am convenit contractul. Deci, ce este răscumpărat? Dispariția Săbiilor Gri? Oh, trebuie să mă răsucesc și să mă îndoaie pentru a le lega pe cei doi împreună, și cum mă descurc până acum?

Prost. Nici o șoaptă de neprihănire - nicio corb nu-mi cântă pe umăr în timp ce mergem spre război.

O, Tool, mi-ar putea folosi prietenia ta chiar acum. Câteva cuvinte concise despre inutilitate pentru a mă înveseli.

Douăzeci de miidă au fost uciși, eviscerati și jupuiți, dar nu agățați pentru a le scurge sângele. Cavitățile în care fuseseră organele lor erau umplute solid cu un tubercul local care fusese transpirat pe pietre fierbinți. Carcasele au fost apoi înfășurate în piei și încărcate într-un vagon care a

fost ținut departe de toate celelalte din tren. Planurile lui Redmask pentru bătălia care urmează. Nu mai ciudat decât toate celelalte. Bărbatul a petrecut ani de zile gândindu-se la acest război inevitabil. Asta mă face nervos.

Hei, Tool, ai crede că, după tot ce am trecut, nu mi-ar mai rămâne nervi. Dar nu sunt un whiskyjack. Sau Kalam. Nu, pentru mine, pur și simplu devine mai rău.

Mergând spre război. Din nou. Se pare că lumea vrea să fiu soldat.

Ei bine, lumea se poate duce la naiba.

— Un bărbat bătut, spuse bătrânul în mârâit frânt, în timp ce întinse mâna și zgâria cicatricea roșie și sălbatică care îi strică gâtul. „Nu ar trebui să fie cu noi. Fey în întuneric, ăla. Visează să alerge cu lupii.

Redmask ridică din umeri, întrebându-se încă o dată ce voia acest bătrân cu el. Un bătrân care nu se temea de K'Chain Che'Malle, care era atât de îndrăzneț încât să-și conducă calul străvechi între Redmask și Sag'Churok.

— Ar fi trebuit să-l ucizi.

— Nu vă cer sfatul, bătrâne, spuse Redmask. — I se datorează răgaz. Trebuie să ne răscumpărăm poporul în ochii lui.

— Inutil, se răsti bătrânul. „Omoară-l și nu trebuie să ne răscumpărăm nimănui. Omoară-l și suntem liberi.

„Nu se poate fugi din trecut”.

„Intr-adevar? Credința trebuie să aibă un gust amar pentru unul ca tine, Redmask. Cel mai bine aruncați-l.

Redmask îl înfruntă încet pe bărbat. — Despre mine, bătrâne, nu știi nimic.

Un zâmbet sucit. — Vai, da. Nu mă recunoști, Redmask. Tu ar trebui.'

— Tu ești Renfayar, tribul meu. Împarte sângele cu Masarch.

— Da, dar mai mult decât atât. Sunt batran. Intelegi? eu

sunt cel mai bătrân dintre oamenii noștri, ultimul rămas... cine a fost acolo, cine își amintește. Tot.' Zâmbetul s-a lărgit, dezvăluind dinți putrezici, o limbă ascuțită roșie-aproape violetă. — Îți știu secretul, Redmask. Știu ce a însemnat pentru tine și știu de ce. Ochii străluceau, negri și roșii. — Ar fi bine să te temi de mine, Redmask. Cel mai bine ai fi luat în considerare cuvintele mele - sfatul meu. O să călăresc pe umărul tău, da? Din acest moment până în ziua luptei. Și voi vorbi cu glasul Awl, glasul meu cu glasul

sufletelor lor. Și știi asta, Redmask: nu voi accepta trădarea lor. Nu de tine, nici de acel străin cu un singur ochi și de lupii lui însetați de sânge.

Redmask îl mai studie pe bătrân o clipă, apoi își fixă din nou privirea înainte.

Un răs moale și zdrențuit lângă el, apoi: Îndrăznești să nu spui nimic. Îndrăznești să faci nimic. Sunt un pumnal care plutește deasupra inimii tale. Nu te teme de mine - nu este nevoie, decât dacă intenționezi răul. Ți doresc mare glorie în acest război. Sfârșitul Letherilor le doresc, pentru totdeauna. Poate că o asemenea glorie va veni de mâna ta împreună, tu și cu mine, să ne străduim pentru asta, da?

Un lung moment de reculegere.

— Vorbește, Redmask, mărâi bătrânul. — Ca să nu bănuiesc sfidare.

Sfârșitul Letherilor, da, spuse Redmask în cele din urmă, cu o voce zgâriitoare. — Victorie pentru Awl.

— Bine, mormăi bătrânul. 'Bun.'

Lumea magică se terminase brusc, un sfârșit la fel de brusc ca trântirea capacului unui portbagaj - un sunet care o șocase mereu, o înghețase pe loc. Înapoi în oraș, acel loc de puhoare și zgomot, a existat un administrator de casă, un tiran, care avea să vâneze copii sclavi care, în cuvintele lui, l-au dezamăgit. O noapte petrecută în limitele umede ale cutiei de bronz i-ar învăța ceva sau două, nu-i așa?

Stayandi petrecuse o astfel de noapte, închis într-un întuneric înghesuit, cu două luni și ceva înainte ca sclavii să se alăture coloniștilor pe câmpie. Bucul solid al capacului păruse cu adevărat, atunci, sfârșitul lumii. Țipetele ei umpluseră aerul apropiat al portbagajului până când ceva i se sparse în gât, până când fiecare țiștă nu era decât un șuierat de aer.

De atunci, ea era mută, dar acest lucru se dovedise un dar, pentru că fusese aleasă să intre în domeniul Stăpânei ca roabă în pregătire. La urma urmei, niciun secret nu i-ar trece pe buze. Și ea ar fi fost încă acolo, dacă nu pentru gospodărie.

O lume magică. Atât de mult spațiu, atât de mult aer. Libertatea cerului albastru, a vântului nesfârșit și a întunericului luminat de nenumărate stele - ea nu-și imaginase că există o astfel de lume, toate la îndemână.

Și apoi, într-o noapte, s-a terminat. Un coșmar aprig devenit realitate în țiștete de măcel.

Abasard-

Fugise în întuneric, uluită de știrea morții lui - fratele ei, care se aruncase în calea demonului, care murise în locul ei. Picioarele ei goale, ușoare ca o penă, ducând-o departe, șuieratul ierburilor în curând singurul sunet care îi ajungea la urechi. Stele sclipind, argintiul simplu scăldat, vântul răcind sudoarea de pe pielea ei.

În mintea ei, picioarele ei o purtau pe un întreg continent. Departe de țărâmul oamenilor, al sclavilor și stăpânilor, al turmelor și al soldaților și al demonilor. Era singură acum, martoră la o succesiune de zori, apusuri mânjite, singură pe o câmpie care se întindea neîntreruptă din toate părțile. Ea a văzut creaturi sălbatice, mereu la distanță. Iepuri de câmp, antilope care privesc de pe creste, șoimi care se învârt pe cer. Noaptea a auzit urletul lupilor și al coioților și, odată, urletul gutural al unui urs.

Ea nu a mâncat, iar durerile de foame au trecut curând, încât a plutit și tot ceea ce ochii ei au văzut strălucea cu o claritate luminoasă. A linsă apa din ierburile încărcate de rouă, din găurile de căprioare și de urmele de elan din lighene și, odată, a găsit un izvor, aproape ascuns de tufișuri groase în care fluturau sute de păsări mici. Fuseseră cântecele lor zgomotătoare care îi atraseră atenția.

O eternitate de alergare mai târziu, ea căzuse. Și nu am găsit putere să se ridice încă o dată, să reia călătoria minunată prin acest pământ strălucitor.

Noaptea a furat apoi asupra ei și nu după mult timp au venit patrupedele. Purtau blănuri cu miros de vânt și praf și s-au adunat aproape, întinși, împărtășind căldura mantiiilor lor groase și moi. Printre ei se aflau copii, bebeluși mici care se târau ca și părinții lor, zvârcolindu-se și ghemuindu-se lângă ea.

Și când s-au hrănit cu lapte, la fel și Stayandi.

Patrupedele erau la fel de muți ca și ea, până când și-au început strigătele de jale, când noaptea era în adâncul ei; plângând - știa ea - să cheme soarele.

Au rămas cu ea, gardieni cu darurile lor de căldură și mâncare. După lapte, era carne. Cadavre zdrobite, zdrobite - șoareci, scorpie, un șarpe fără cap - ea a mâncat tot ce i-au dat, oase minuscule care îi scrâșneau în gură, blană umedă și piele mestecată.

Și acesta părea atemporal, o eternitate. Adulții veneau și plecau. Copiii au devenit mai grosolan, iar ea se târa cu ei când era timpul să rățăcească.

Când ursul a apărut și s-a repezit spre ei, nu i-a fost frică. Îi dorea pe copii, asta era evident, dar adulții au atacat și au alungat-o. Poporul ei era puternic, neînfricat. Ei au condus lumea asta.

Până când într-o dimineată s-a trezit și s-a trezit singură. Fortându-se să se ridice la picioarele din spate, scâncete neputincioase ieșind din gâtul ei în zgomote de durere, ea cercetă pământul în toate direcțiile...

Și l-am văzut pe uriaș. Dezgolită deasupra taliei, nuanța profundă a pielii întunecată de soare aproape în întregime ascunsă sub vopsea albă care i-a transformat pieptul, umerii și fața în os. Ochii lui, în timp ce se apropia, erau niște gropi negre în craniul măștii acoperit. El purta arme: o sulită lungă, o sabie cu lama lată și curbată. Blana celor patru picioare era înfășurată în jurul soldurilor lui, iar cuțitele mici, dar mortale, înșirate într-un colier la gâtul războinicului, aparțineau și ele poporului ei.

Înspăimântată, furioasă, ea și-a dezvăluit dinții spre străin, chiar și în timp ce se înghesuia în faldul unui mic cocoș - nicăieri unde să fugă, știind că o putea prinde fără efort. Știind că încă o altă lume a ei se spulberase. Frica era cutia ei de bronz, iar ea era prinsă, incapabilă să se miște.

El o studie o vreme, înclinând capul în timp ce ea se răsti și mârâia. Apoi s-a ghemuit încet până când ochii lui au ajuns la nivelul ai ei.

Și ea a tăcut.

Amintirea... lucrurilor.

Nu erau niște ochi buni, dar erau - știa ea - ca ai ei. La fel și chipul lui fără păr sub acea vopsea de moarte.

Fugise, își aminti acum, până când i se păru că mintea ei fugă și-a depășit carnea și oasele, s-a aruncat în ceva necunoscut și de necunoscut.

Și această față sălbatică, vizavi de ea, îi aducea încet mintea înapoi. Și a înțeles, acum, cine sunt cei patru picioare, ce sunt. Și-a amintit ce înseamnă să stai drept, să alergi cu două picioare în loc de patru. Își amintea de o tabără, de săparea gropilor de pivniță, de prima dintre casele cu ziduri de pădure. Și-a amintit de familia ei - de fratele ei - și de noaptea în care demonii au venit să le fure totul.

După un timp de tăcere reciprocă, se îndreptă, așeză încă o dată armele și echipamentul, apoi porni.

Ea a ezitat, apoi s-a ridicat.

Și, de la distanță, a urmat-o.

S-a îndreptat spre soarele răsărit.

Scărpinând la gaura cu cicatrici, căscată, în care fusese un ochi, Toc îi privi pe copii alergând înainte și înapoi în timp ce primele focuri de bucătărie erau aprinse. Bătrânii șocheau cu oale de fier și mâncăruri împachetate - erau oameni slăbănogi, înrădăcinați, dar zilele de marș le-au stins focul în ochi și mai mult de câțiva i-au răstit pe cei tineri care treceau prea aproape.

El a văzut Redmask, urmat de Masarch și Natarkas și de un altul purtând vopsea roșie a feței, apărând lângă zona amenajată pentru iurta liderului războiului. Văzându-l pe Toc, Redmask s-a apropiat.

— Spune-mi, Toc Anaster, ai flancat marșul nostru spre nord în această zi - ai văzut urme?

— La ce fel vrei să spui?

Redmask se întoarse către însoțitorul lui Natarkas. — Torrent a mers spre sud. A descoperit o potecă care urma o pistă de antilopă - o duzină de oameni pe jos...

— Sau mai multe, spuse cel pe nume Torrent. — Erau pricepuți.

— Atunci nu Letherii, ghici Toe.

— Mocasin, răspuse Redmask, tonul lui trădând o ușoară iritare la întreruperea lui Torrent. — Înalt, greu.

— Nu am observat nimic de genul ăsta, spuse Toc. — Deși recunosc că 1 scană în mare parte liniile orizontului.

— Acest loc va fi tabăra noastră, spuse Redmask după o clipă. — Ne vom întâlni pe Letherii la trei leghe de aici, în valea cunoscută sub numele de Bast Fulmar. Toc Anaster, vrei să stai cu bătrânii și copiii sau să ne însoțești?

— M-am umplut de câmpuri de luptă, Redmask. Am spus că m-am găsit din nou soldat, dar chiar și trenul unei armate are nevoie de paznici și cam asta e tot ce fac acum. El a ridicat din umeri. — Poate de acum înainte.

Ochii din acea mască strânsă s-au ținut de Degetul Piciorului timp de o jumătate de duzină de bătaii ale inimii, apoi s-au întors încet. — Torrent, și tu vei rămâne aici.

Războinicul se înțepeni de surprindere. "Lider de război..."

„Veți începe să antrenați acei copii care sunt aproape de nopțile morții. Arce, cuțite.

Torrent se înclină, țeapăn. — După cum porunci.

Redmask i-a părăsit, urmat de Natarkas și Masarch.

Torrent aruncă o privire spre Toc. „Curajul meu nu este rupt”, a spus el.

„Ești încă tânăr”, a răspuns el.

— Vei supraveghea copiii mai mici, Toc Anaster. Asta si nimic mai mult. Îi vei ține pe ei și pe tine în afara drumului meu.

Toe se săturase de acest bărbat. — Torrent, ai călărit alături de vechiul tău conducător de război când Awl ne-ai abandonat armatei Letherii. Ai grijă la afirmațiile tale îndrăznețe de curaj. Și când am venit la tine și am implorat pentru viața soldaților mei, tu te-ai întors cu ceilalți. Cred că Redmask tocmai ți-a luat măsura, Torrent, și dacă aud o altă amenințare din partea ta, îți voi da motive să mă blestemi - cu care va fi ultima ta suflare.

Războinicul și-a dezvăluit dinții într-un zâmbet lipsit de umor. — Tot ce văd în acel ochi singuratic, Toe Anaster, îmi spune că ești deja blestemat. S-a pivotat și a plecat.

Ei bine, ticălosul are rost. Așa că poate că nu sunt la fel de bun la acest da și primi pe cât mi-am imaginat că sunt. Pentru acești Awl, este un mod de viață, până la urmă. Apoi, din nou, armatele Malazan sunt destul de bune la asta, nu e de mirare că nu mă potrivesc niciodată cu adevărat.

O jumătate de duzină de copii au trecut în grabă, urmăriți de un copil mic plin de noroi care se străduia să țină pasul. Văzând gloata care vorbea dispărând în jurul unui cort, copilul s-a oprit, apoi a scos un vaiet.

Toc mormăi. Da, tu și cu mine amândoi.

A scos un sunet nepolitic, iar copilul s-a uitat peste el, cu ochii mari. Apoi a râs.

Prizele ochiului mâncărime puternic încă o dată, Toe s-a zgâriat o clipă, apoi s-a îndreptat spre el, scoțând încă un zgomot grosolan. Oh, uită-te la încântarea asta inocentă. Ei bine, Toc, ia-ți recompensele unde și când poți.

Redmask stătea chiar la marginea taberei întinse, studiind orizontul spre sud. — E cineva acolo, spuse el cu voce joasă.

— Așa se pare, spuse Natarkas. „Străinii - care ne plimbă pământul de parcă l-ar fi proprietar. Lider de război, l-ai rănit pe Torrent...

„Torrent trebuie să învețe valoarea respectului. Și așa va fi, ca maestru de arme pentru o mulțime de adolescenți neliniștiți. Când se va alătura nouă, va fi un om mai înțelept. Îmi contesti deciziile, Natarkas?

„Provocare? Nu, lider de război. Dar uneori le voi sonda, dacă găsesc nevoia să le înțeleg mai bine.

Redmask dădu din cap, apoi spuse războinicului care stătea la mică distanță: „Ascultă cuvintele astea, Masarch”.

„Așa voi face”, a răspuns tânărul războinic.

— Măine, spuse Redmask, îmi conduc războinicii la război. Bast Fulmar.'

Natarkas șuieră, apoi spuse: — O vale blestemată.

— Vom onora sângele vărsat acolo acum trei sute de ani, Natarkas. Acolo va muri trecutul și de acolo încolo vom privi doar un viitor nou. Nou din toate punctele de vedere.

— Acest nou mod de a lupta, lider de război, nu văd prea multă onoare în el.

— Tu spui adevărat. Nu există niciunul de găsit. Aceasta este necesitatea.

— Nevoia trebuie să fie predarea?

Redmask se uită la războinicul a cărui față era pictată după asemănarea propriei sale măști. „Când căile de predare nu țin decât promisiunea eșecului, atunci da. Trebuie făcut. Trebuie să fie aruncați.

— Bătrânilor le va fi greu de acceptat, lider de război.

'Știu. Tu și cu mine am mai jucat acest joc. Acesta nu este războiul lor. Este al meu. Și vreau să o câștig.

Au tăcut atunci, în timp ce vântul, un zgomot printre ierburi moarte, gemu fantomatice pe pământ.

Capitolul unsprezece

Marea fără apă se întinde oase albe sfărâmate plate și albite ca pergamentul pe unde am mers.

Dar acest mâzgălire care îmi zgârie traseul este fără istorie lipsită de haine care să-mi îmbrace soarta.

Cerul și-a pierdut norii din cauza unui vânt zdrențuit care nu eșuează niciodată aceste bancuri dezvăluite pe cărări necălcate.

Vântul ridică valuri nevăzute în coajă o ceașcă de făgăduință neîmplinită rangul minciună de sare care îmi mușcă limba.

Locuiam lângă o mare, odată gravând istorii de-a lungul șuviței nesfârșite în suluri rulante de mușchi și buruieni.

- Zvonuri despre pescarul de mare kel Tath

Plouase după-amiaza, ceea ce era la fel de bine, deoarece nu avea prea multă valoare să ardă întreaga pădure și, în plus, nu era popular în cele mai bune momente. Îi batjocoriseră păcăleala și spusese că și el mirosea, atât de mult încât nimeni nu a ajuns niciodată la îndemâna mâinilor lui uriașe și noduroase. Desigur, dacă vreunul dintre vecinii lui ar fi făcut-o, ar fi putut foarte bine să le fi rupt membrele pentru a răspunde ani de zile de dispreț și abuz.

Bătrânul Hunch Arbat nu-și mai trăgea căruța din fermă în fermă, din baracă în baracă, strângând excrementele cu care îngropa idolii zeilor Tarthenal, care comandaseră o poiană în mare parte uitată, adânc în pădure. Nevoia trecuse, până la urmă. Nenorocitele de coșmaruri afurisite erau morți.

Vecinii săi nu apreciaseră retragerea bruscă a lui Arbat, de vreme ce acum mirosul deșeurilor lor începuse să le murdărească propriile case. Răsăriți lenesi că erau, nu aveau chef să-și adâncească gropile – oare Old Hunch nu i-a golit în mod regulat? Ei bine, nu mai mult.

Doar asta ar fi fost un motiv suficient pentru a stinge. Iar lui Arbat nu i-ar fi dorit nimic mai bun decât să dispară în întunericul pădurii, să nu mai fie văzut niciodată. Merge departe, da, până a ajuns într-un cătun sau într-un sat unde nimeni nu-l cunoștea, unde nimeni nici măcar nu știa de el. Spălat de ploaie de orice miros, doar un Tarthenal bătrân,

blând și inofensiv, de sânge amestecat, care putea, pentru o monedă sau două, să repare lucruri rupte, inclusiv carne și oase.

Mergi, atunci. Lăsând în urmă vechile teritorii Tarthenal, departe de statuile strânse de buruieni din poienile acoperite. Și poate, chiar, departe de sângele străvechi al moștenirii sale. Nu toți vindecătorii erau șamani, nu-i așa? Nu și-ar pune întrebări incomode, atâta timp cât i-ar fi tratat corect și ar putea face asta, ușor.

Nenorociți bătrâni ca el își meritau odihna. O viață de serviciu. Propitițiile, Măștile Visului, fețele de piatră scăpate, ritualurile solitare - totul gata, acum. Putea să-și parcurgă ultima plimbare, în necunoscut. Un cătun, un sat, un bolovan încălzit de soare lângă un pârau care se prelingea, unde putea să se așeze și să-și ușureze corpul chinuit și să nu se miște, până când masca finală a fost scoasă...

În schimb, el se trezise în întuneric, în clipele dinaintea zorilor falși, tremurând ca și cum ar fi fost chinuit de frică, și în fața ochilor săi plutise fragmentele care se făceau încet ale unei măști de viș cele mai neașteptate. Una pe care nu o mai văzuse până acum, dar totuși un chip de o putere terifiantă. O mască înnebunită de crăpături, o mască la câteva momente de la spargerea exploziv-

Întins pe pătut, cu rama de lemn scârțâind sub el în timp ce tremura din cap până în picioare, aștepta revelația.

Soarele era sus deasupra capului când a ieșit în sfârșit din colibă. Maluri de nori urcau pe cer spre vest - o furtună aproape uzată venind dinspre mare - și el își porni pregătirile, ignorând ploaia când sosi.

Acum, cu amurgul aproape, Arbat a strâns un mănunchi de trestie de papură și a incendiat un capăt din vatră. Și-a tras coliba, apoi magazia și, în cele din urmă, vechiul hambar în care locuia căruciorul cu două roți. Apoi, mulțumit că fiecare clădire era cu adevărat aprinsă, a pus pe umăr sacul care conținea acele bunuri și provizii de care avea nevoie și a pornit pe poteca care ducea în jos spre drum.

Un mormăit de surpriză la scurt timp mai târziu, pe drum, în timp ce a dat peste o zeci de săteni care se grăbeau spre el. În fruntea lor, Factorul, care a strigat de ușurare când l-a văzut pe Arbat.

— Mulțumesc Errantului că ești în viață, Hunch!

Încrunțat, Arbat studie chipul de cal al bărbatului pentru o clipă, apoi cercetă petele palide ale celorlalte fețe,

plutind în spatele Factorului. — Ce sunt toate astea? el a cerut.

— O trupă de Edur stă la han în seara asta, Arbat. Când le-a ajuns vestea despre incendii, au insistat să ne ducem să ajutăm - în cazul în care lemnele se ridică, vezi...

— Lemnul, corect. Deci unde sunt acum amestecatorii?

— Au rămas în urmă, desigur. Dar mi s-a ordonat... Factorul făcu o pauză, apoi se aplecă mai mult pentru a privi spre Arbat. — Atunci a fost Vrager? Nebunului îi plac focurile lui și nu este prieten de-al tău.

— Vrager? Ar putea fi. A avut obiceiul să se strecoare noaptea și să se pire pe ușa mea. Nu acceptă să fi pensionar și tot. Spune că am datoria să-i duc rahatul.

— Și așa faci! mârâia cineva din gloata din spatele Factorului. — De ce altfel te lăsăm să locuiești aici?

— Ei bine, asta e o problemă rezolvată acum, nu-i așa? spuse Arbat rânjind. — Vrager m-a ars, așa că plec. El a ezitat, apoi a întrebat: „Ce treabă era asta cu Edur. Tocmai a plouat - șansele ca focul să se miște nu merită să vă faceți griji. Nu le-ai spus că locul meu este eliberat la optzeci, o sută de pași din toate părțile? Și mai sunt vechile bazine de așezare, bune ca un șanț.

Factorul a ridicat din umeri, apoi a spus: „Au întrebat despre tine, apoi au decis că poate cineva te-a incendiat din ciudă - și asta încalcă legea și Edur nu le place când se întâmplă asta...”

— Și ți-au spus să-ți faci treaba, nu-i așa? Arbat râse de bărbat. — Asta ar fi prima!

— Vrager, ai spus, asta e o acuzație oficială, Arbat? Dacă este, trebuie să dictezi și să-ți lași amprenta și să rămâi la întâlnire și dacă Vrager angajează un avocat...

— Vrager are un văr în Letheras, care este doar asta, spuse cineva.

Factorul dădu din cap. — Toate astea ar putea dura un timp al naibii, Arbat, și nici unul dintre noi nu este obligat să-ți dea un acoperiș deasupra capului, nici...

— Deci, cel mai bine nu fac probleme, nu? Îi poți spune lui Edur că nu făceam nicio plângere oficială, așa că asta e. Și cu baracile aproape arse până acum și frigul care ți se scurgea în oase și niciun semn că focul a sărit nicăieri... Arbat îl plesni pe Factor pe umăr - un gest care aproape l-a împins pe bărbat în genunchi - apoi a trecut pe lângă el. „Fă loc, ceilalți... s-ar putea să fiu că sunt încă contagios cu toți bolnavii pe care i-ați aruncat în căruciorul meu”.

Acest lucru a funcționat destul de ușor, iar calea lui Arbat a fost brusc limpede. Și a mers mai departe.

I-ar da necazuri lui Vrăger - nu ar fi bine să aducă atenția lui Edur, la urma urmei - dar n-ar fi nimic fatal. A te urina pe o ușa nu pierde viața unui prost, nu-i așa? Oricum, Edur mergea mai departe, oriunde s-ar fi îndreptat, iar el i-ar lăsa...

Ce acum? Cai pe drum, călăreți care vin la galop. Mormăind pe sub răsuflarea, Bătrânul Hunch Arbat se îndreptă spre un margine, apoi așteptă.

O altă trupă blestemată. Letherii de data aceasta.

Călărețul principal, un ofițer, și-a încetinit călăria când l-a văzut pe Arbat, iar trupa din spatele ei a făcut același lucru la comanda ei. În timp ce își trap calul mai aproape, a strigat: „Dvs., domnule, este un sat în față?”

— Există, răspunse Arbat, deși s-ar putea să trebuiască să lupti pentru loc la han.

Și de ce? întrebă ea în timp ce mergea vizavi.

— Un Edur care sta noaptea acolo.

La asta, ofițerul făcu frâu, făcându-i semn celorlalți să se oprească. Răsucindu-se în șa, îl privi de sub coama cârmei ei de fier. — Tiste Edur?

— Sunt în regulă.

— Ce caută acolo?

Înainte ca el să poată răspunde, unul dintre soldații ei a spus: Atri-Preda, ceva strălucește în față - poți vedea strălucirea și o mirosi.

— Asta ar fi gospodăria mea, a răspuns Arbat. 'Accident. Nu se va răspândi, sunt sigur că se poate. Nu am nimic de făcut, a adăugat el, cu ei Edur. Tocmai sunt în trecere.

Atri-Preda a înjurat pe sub răsuflarea ei. — Tarthenal, da?

'Mai ales.'

— Atunci îți poți gândi unde putem tabăra pentru noapte? În apropiere, dar departe de potecă.

Arbat îi mișcă ochii. — În afara traseului, nu? Destul de departe pentru ca intimitatea ta să nu fie tulburată, vrei să spui?

Ea a dat din cap.

Arbat se frecă de părul înțesat care îi acoperea maxilarul prognat. — La patruzeci de pași în sus, există o potecă, pe partea dreaptă a drumului. Conduce printr-un desiș, apoi printr-o livadă veche și, dincolo de aceasta, există o gospodărie abandonată - hambar are încă un

acoperiș, deși mă îndoiesc că este rezistent la intemperii. Există și o fântână, care ar trebui să fie suficient de utilă.

„Asta în apropiere și nimeni nu a ocupat-o sau a dezbrăcat-o?”

Arbat rânji. — Oh, vor ajunge la asta în curând. Era în aval de vânt față de locul meu, vezi tu.

„Nu, eu nu.”

Zâmbetul i s-a lărgit într-un zâmbet. „Culoarea locală palidează când este spusă celor din afară. Nu contează, într-adevăr. Tot ce vei mirosi va fi fum de lemn în noaptea asta, iar asta va ține insectele departe.

El a privit cum ea se gândea să insiste asupra chestiunii; apoi, în timp ce calul ei aruncă capul, ea a adunat încă o dată frâiele. — Mulțumesc, Tarthenal. Fii în siguranță în călătoria ta.

— Și tu, Atri-Preda.

Au mers mai departe, iar Arbat a așteptat pe un pas să treacă trupa.

În siguranță în călătoria mea. Da, destul de sigur, presupun. Nimic pe drum să nu mă pot descurca.

Nu, este destinația care mi-a făcut genunchii să se lovească ca două cranii într-un sac.

Întins pe burtă, urcând până la trapă, privind în jos. O menajerie în camera de dedesubt, totuși reconfortantă în ciudata ei domesticitate. De ce, știa artiști care ar plăti pentru o astfel de scenă. Zece găini rătăcind, uneori scârtâind din calea unui picior legănat stângaci de la Ublala Pung, în timp ce omul uriaș se plimba înainte și înapoi. Savantul Janath stătea cu spatele la un perete, rostogolind puiul în jos sau cum s-a numit între palmele ei, înainte de a-l îndesa într-un sac de pânză care trebuia să servească la un moment dat drept pernă, ceea ce dovedește dincolo de orice îndoială, că academicienii nu știau nimic despre nimic despre care merită să știe. Ca să nu mai vorbim de introducerea unei fâșii de teamă că vindecarea minții ei de către Bugg nu fusese la îndemână. Și, în cele din urmă, însuși Bugg, ghemuit lângă vatră, folosind un picior de găină cu gheare pentru a amesteca oala aburindă de supă de pui, detaliu care, recunoscui Tehol, avea un anumit curent subteran macabru. La fel făcea bâzâitul fără ton venit de la slujitorul său stăruitor.

Destul de adevărat, gospodăria a fost binecuvântată cu mâncare din abundență, marcând continuarea norocului lor. Capabara uriașă pe lângă canal, cu câteva săptămâni în urmă, iar acum găinile pensionate sunt retrase una câte

una, la fel de inexorabil ca mârâitul stomacului. Sau două sau trei. Sau patru, presupunând că Ublala Pung avea un singur stomac, care nu era în niciun fel sigur. Poate că Selush știe, după ce a îmbrăcat destule trupuri din interior spre exterior. La urma urmei, Tarthenal avea mai multe organe în acele corpuri enorme decât oamenii obișnuiți. Din păcate, această trăsătură nu sa extins la creier.

Încă o altă îngrijorare fără formă și inefabilă îl afecta pe Ublala Pung. Ar putea fi lovit din nou de dragoste sau lovit de frică de iubire. Sângele jumătate trăia într-o lume a îngrijorării, ceea ce, luând în considerare toate lucrurile, era destul de surprinzător. Apoi, din nou, virtutea aceea incontestabilă dintre picioarele lui și-a adunat partea de închinători, luminând ochii femeinini cu strălucirea posesiunii, a avarității, a competiției răutăcioase - pe scurt, toate acele trăsături cele mai comune preoției. Dar a fost închinare din toate motivele greșite, așa cum a arătat clar starea sufletească agitată a bietului Ublala. Creierul lui meschin dorea să fie iubit pentru el însuși.

Făcându-l, vai, un complet idiot.

— Ublala, spuse Bugg de unde plutea peste oala de supă, aruncă o privire în sus pentru mine, dacă vrei să confirmi că acei ochi de mărgele care ne studiază aparțin stăpânului meu. Dacă da, te rog să fii atât de amabil încât să-l inviti jos la cină.

Oricât de înalt era, chipul lui Ublala, ridicându-se în vedere pentru a strânge ochii în sus spre Tehol, era la îndemână. Zâmbind și mângâindu-l pe cap, Tehol i-a spus: „Prietene, dacă ai putea, dă-te înapoi de la ceea ce servește drept scară aici - și având în vedere eforturile slabe ale servitorului meu de a repara, folosesc descrierea cu sfat - pentru a putea coborî în un mod potrivit pentru postul meu.

'Ce?'

— Dă-te din drum, nebunule!

Înclinându-se, îndepărtându-se, Ublala mormăi. — De ce este atât de nenorocit? a întrebat el, ridicând cu degetul mare spre Tehol. „Lumea este pe cale să se sfârșească, dar îi pasa lui de asta? Nu. Nu. Ii pasa de asta. Sfârșitul lumii. El?

Tehol se întoarse pentru a conduce cu picioarele pe treapta cea mai de sus a scării. „Loquacious Ublala Pung, cum vreodată vom urmări urma gândurilor tale? disperez.' Se mișcă peste margine, apoi băjbâi cu picioarele.

Bugg vorbi. — Având în vedere perspectiva pe care ne-o oferiți în prezent, stăpâne, disperarea este într-adevăr

cuvântul. Cel mai bine uită-te în altă parte, Janath.

— Prea târziu, răspunse ea. — Spre groaza mea.

— Trăiesc în compania voyerilor! Tehol a reușit să găsească treapta cu un picior și a început să coboare.

— Credeam că sunt găini, spuse Ublala.

Un strigăt pătrunzător de păsări, care se termină într-un scrapnic stricat.

'Oh.'

Blestemul de la Bugg. — La naiba, Pung! Îl mănânci pe acela! Tot de unul singur! Și o poți găti și tu!

'Tocmai a ieșit în calé! Dacă ai mai construit câteva camere, Bugg, nu s-ar fi întâmplat.

Și dacă ți-ai făcut nenorocitul de plimbări pe alee afară - mai bine încă, dacă ai încetat să-ți mai faci griji pentru lucruri - sau să aduci acele griji aici - sau să arăți mereu la ora cinei... sau...

— Acum, acum, interveni Tehol, eliberându-se de ultima treaptă și ajustându-și pătura. „Nervii sunt uzați și sferturile sunt înghesuite, iar creierul înghesuit al lui Ublala ne sfărâmă nervii fără sferturi, așa că cel mai bine ar fi dacă toți...”

— Stăpâne, tocmai a turtit o găină!

Un voyeur, a insistat Ublala.

— M-am înțeles, a încheiat Tehol.

— Cred că este timpul, spuse Janath, pentru o oarecare atenuare, Tehol. Par să-mi amintesc că ai ceva talent pentru asta, mai ales că ai rezolvat numeroasele încercări de a te alunga.

— Da, spuse Ublala, unde facem asta?

'Fă ce?' întrebă Janath.

'Trebuie să plec.'

— Treci la depozit, spuse Tehol, împingându-l pe Ublala spre ușă - fără prea mult succes. — Ublala, fă-ți expulzarea din spatele depozitului, lângă gura de scurgere. Folosește tufișul de consolă care iese din mormanul de gunoi, apoi spală-te pe mâini în jgheabul înclinat.

Părănd ușurat, bărbatul uriaș și-a abătut drumul pe alee.

Întorcându-se, Tehol îl privi pe Bugg. Bine, un moment de reculegere, atunci, pentru găina pensionară.

Frecându-și sprâncenele, Bugg se lăsă pe spate și oftă.

— Îmi pare rău. Nu sunt obișnuit cu aceste... mulțimi.

„Ceea ce mă uimește”, a spus Tehol, studiind acum găinile supraviețuitoare, „este nepăsarea lor ciudată. Pur și simplu se plimbă în jurul surorii lor zdrobite...”

— Așteaptă o clipă și vor începe să-l sfâșie, spuse Bugg, întorcându-se să ridice cadavrul. „Între cele două, prefer indiferența”. Ridică forma moale și se încruntă la gâtul atârând. — Liniste în moarte, ca în toate lucrurile. Aproape toate lucrurile, vreau să spun... El clătină brusc din cap și aruncă creatura moartă pe podea în fața lui Janath. — Mai multe pene pentru tine, savant.

O sarcină cea mai potrivită, murmură Tehol, smulgând un penaj minunat pentru a dezvălui coșmarul de coșuri de dedesubt.

— Un fel de căutând din neatenție la tunică, Tehol Beddict.

— Ești o femeie crudă.

Ea făcu o pauză și ridică privirea spre el. Presupunând că acestea erau doar coșuri.

— Cel mai crud, mă face să bănuiesc că de fapt îți place de mine.

Janath îi aruncă o privire lui Bugg. — Ce fel de vindecare mi-ai făcut, Bugg? Lumea mea pare... mai mică. Ea a bătut pe o tâmplă. 'Aici. Gândurile mele parcurg orice distanță - orice distanță - și dispar într-un... într-un nimic alb. Uitare fericită. Deci, îmi amintesc ce sa întâmplat, dar nici măcar o șoaptă de emoție nu ajunge la mine.

— Janath, majoritatea acestor protecții sunt făcute de tine. Lucrurile se vor... extinde. Dar va dura timp. În orice caz, nu este prea surprinzător că dezvolti un atașament față de Tehol, văzându-l drept protectorul tău...

— Acum stai, bătrâne! Atașament? La Tehol? La un fost student? Adică, din toate punctele de vedere imaginabile, dezgustător.

„Am crezut că este o întâmplare comună”, a spus Tehol. „De ce, unele dintre poveștile pe care le-am auzit...”

„Obişnuit pentru acei proști care confundă dragostea cu închinarea - toate pentru a-și hrăni ego-urile meschine, aş putea adăuga. De obicei și bărbați. Bărbați căsătoriți. E jalnic...”

— Janath, nu... Nu, nu contează. Frecându-și mâinile, Tehol îl înfruntă pe Bugg. — Măi, supa aceea miroase minunat.

Ublala Pung se întoarse, făcându-și umăr drum prin pragul ușii. — Consolul acela avea un gust îngrozitor, spuse el.

Cei trei se uitară la el o clipă lungă.

Apoi a vorbit Bugg. — Vezi acele jumătăți de tărtăcuțe, Ublala? Adu-le și ia-ți supa voyeur.

„Aș putea mânca una întreagă singură, mi-e atât de foame”.

arătă Tehol cu degetul. — E unul chiar acolo, Ublala.

Bărbatul uriaș făcu o pauză, aruncă o privire spre cadavrul răvășit. Apoi i-a împins tărtăcuțele în mâinile lui Tehol și a spus: „Bine”.

— Lasă-mi niște pene? întrebă Janath.

„Bine.”

Tehol a spus: „Te superi, Ublala, dacă noi ceilalți mâncăm... uh, sus pe acoperiș?”

„Dați-i drumul.”

— După cină, continuă Tehol, în timp ce semisângele se cobora într-o poziție cu picioarele încrucișate, întinse mâna spre carcasă și îi rupse un picior. — După, Ublala, putem vorbi despre ceea ce te îngrijorează, bine?

— Nu are rost să vorbești, spuse Ublala în jurul unei guri de pene, piele și carne. — Trebuie să te duc la el.

„OMS?”

— Un campion. Toblakai.

Tehol întâlni ochii lui Bugg și văzu în ei o alarmă neprefăcută.

— Trebuie să pătrundem în complex, a continuat Ublala.

— Uh, corect.

— Atunci asigură-te că nu ne omoară.

— Credeam că ai spus că nu are rost să vorbești!

„Am făcut. Nu există.”

Janath și-a adunat tărtăcuța de supă. — Deci trebuie să urcăm cu o singură mână pe scara aceea? Și mă aștept că vrei să merg primul? Mă crezi un idiot?

Tehol se încruntă la ea, apoi se însenină. — Ai de ales, Janath. Mă urmărești pe mine și pe Bugg, cu riscul apetitului tău, sau te urmărim noi, ridicându-te spre cer cu suspinele noastre de admirație.

— Ce zici de niciunul? Cu asta, ea a ieșit pe alee.

De unde stătea Ublala veneau sunete groaznice.

După un moment, atât Tehol, cât și Bugg l-au urmat în urma lui Janath.

Ormly, cândva Champion Catcher de șobolani, s-a așezat vizavi de Rucket.

După un semn de salut din cap, se întoarse la masă. „Ți-as oferi câteva dintre aceste urechi de porc crocante, dar după cum poți vedea, nu au mai rămas multe și sunt una dintre preferatele mele.

— O faci intenționat, nu-i așa?

„Bărbații presupun întotdeauna că femeile frumoase nu se gândesc la nimic decât la sex sau, mai degrabă, sunt obsedate de potențialul acestuia, în orice moment. Dar te asigur, mâncarea prezintă o senzualitate rar atinsă în băjbăituri stângace pe o saltea mușcată de purici, cu curenți de aer rătăciți, care trimit fiori prin tine la fiecare schimbare de poziție.

Chipul ofilit al lui Ormly se încruntă. — Schimbarea poziției? Ce înseamna asta?

— Ceva îmi spune că nu există nicio legiune de femei asediate care să se plângă de pierderea unui Ormly.

— N-aș ști nimic despre asta. Ascultă, sunt nervos.

„Cum crezi că mă simt? Ți pasă de niște vin? Oh, speram că vei refuza. Știi, ascunderea în această criptă funerară a pus o presiune asupra unor epoci selectate. Totul este foarte bine pentru tine, furișându-te în umbră în fiecare noapte, dar, în calitate de nou comandant al organizației noastre de insurgenți, trebuie să mă ascund aici, primind și expediind toată ziua, făcând acte nesfârșite...

— Ce documente?

— Ei bine, documentele pe care le fac pentru a-i convinge pe slujitori cât de ocupat sunt, ca să nu vină în fugă la mine în fiecare clipă.

— Da, dar ce scrii, Rucket?

„Înregistrez fragmente de conversații auzite - acustica de aici este impresionantă, chiar dacă puțin captivantă. Ocazional, se poate realiza o poezie pură, folosind juxtapunerea judiciară.

— Dacă este întâmplător, atunci nu este poezie, spuse Ormly, încă încruntat.

— Atunci, evident, nu ții pasul cu mișcările moderne.

— Doar unul, Rucket, și de asta sunt nervos. Este Tehol Beddict, vezi tu.

— O juxtapunere extraordinară acolo, răspunse ea, întinzând mâna spre urechea altui porc. — Idiotie și geniu. În special, geniul său pentru a crea momente idioate. De ce, ultima dată când am făcut dragoste...

— Rucket, te rog! Nu vezi ce se întâmplă acolo? Oh, scuze, cred că nu. Dar ascultă-mă, atunci. Are prea succes! Merge prea repede! Patriotiștii sunt stârniți ceva îngrozitor și poți fi sigur că Liberty Consign îi sprijină cu toate resursele pe care le are la dispoziție. În piețele joase încep să facă troc pentru că nu există nicio monedă.

— Ei bine, acesta era planul...

— Dar nu suntem pregătiți!

— Ormly, Scale House sa prăbușit, nu-i așa?

El o priyi cu suspiciune, apoi mormăi și-și întoarse privirea. — În regulă, așa că știam că va veni. Am fost pregătiți pentru asta, da. Destul de adevărat. Chiar dacă nu suntem mai aproape de a ști ce se va întâmpla atunci când orice s-ar întâmpla, presupunând că vom ști chiar că se întâmplă atunci când se va întâmpla. Oricum, încerci doar să mă încurci, pentru că ai pierdut orice obiectivitate când vine vorba de Tehol.

— Oh, acum, într-adevăr, mă iei drept un prost?

'Da. Dragostea, pofta, orice, ți-au afectat capacitatea de a gândi corect când vine vorba de acel nebun.

— Tu ești cel care nu gândește corect. Tehol nu este misterul aici. Tehol e ușor-nu, nu așa-o, foarte bine, și așa. Oricum, cum am spus. Ușor. Adevăratul mister care se află în fața noastră, Ormly, este blestemul lui de servitor.

— Bugg?

— Bugg.

— Dar el este doar omul din față...

— Ești sigur că nu este. invers? Ce face el cu toată moneda aia pe care au pus-o în mâinile lor? Să-l îngroape în curtea din spate? Nici măcar nu au o curte din spate. Ormly, vorbim de tone de monede aici. Ea făcu un semn cu mâna. — Ar putea umple această criptă de douăzeci de ori. Acum, sigur, mai sunt și alte cripte sub oraș, dar le știm pe toate. Am trimis alergători la fiecare dintre ei, dar sunt goale, praful de sub picioare nu a fost deranjat de ani de zile. Am trimis șobolani în fiecare fisură, fiecare crevasă, fiecare crăpătură. Nimic.' Ea pocni din degete. 'Plecat. Ca în aer subțire. Și nu doar în acest oraș.

— Deci poate Tehol a găsit o ascunzătoare la care nu ne-am uitat încă. Ceva deopotrivă inteligent și idiot, așa cum ai spus.

— M-am gândit la asta, Ormly. Crede-mă când îți spun, totul a dispărut.

Încruntul i s-a limpezit brusc și a întins mâna după o reumplere de vin. 'Mi-am dat seama. Totul este aruncat în râu. Simplu. Ușor.'

„Cu excepția faptului că Tehol insistă că poate fi recuperat - pentru a inunda piața, dacă finanțatorii Consign intră în panică și încep să bată mai mult decât cota obișnuită. Și chiar și această cotă se dovedește inflaționistă, deoarece nu are loc reciclarea monedelor vechi. Nu există întoarcere pentru reformare. Am auzit că

până și Trezoreria Imperială doare. Tehol spune că poate arunca totul înapoi pe străzi, la un moment dat.

— Poate că minte.

— Poate că nu este.

— Poate voi avea ultima ureche de porc.

'Uita.'

'Amenda. Avem o altă problemă. Tensiunile sunt mari între Edur și Patrioti - și Cancelar și armata sa de bandiți și spioni. S-a vărsat sânge.

— Nu este surprinzător, răspunse Rucket. „Trebuia să se întâmple. Și să nu credeți că tensiunea financiară nu are nimic de-a face cu asta.

— Dacă se întâmplă, este doar indirect, spuse Ormly. — Nu, această ciocnire a fost, cred, personală.

— Putem folosi de ea?

— Ah, în sfârșit putem discuta ceva și chiar să ajungem undeva.

— Ești doar gelos pe Tehol Beddict.

— Și dacă sunt. Uita. Să facem planuri.

Oftând, Rucket îi făcu semn unuia dintre servitorii ei. — Adu-ne încă o sticlă, Unn.

Sprânceană lui Ormly s-a ridicat și, în timp ce bărbatul uriaș a intrat într-o cameră laterală, s-a aplecat mai aproape. 'Unn? Cel care...?'

— L-a ucis pe Gerun Eberict? Într-adevăr, chiar omul. Cu propriile sale mâini, Ormly. propriile lui două mâini. Apoi ea a zâmbit. — Și mâinile alea, ei bine, uciderea nu este singurul lucru la care se pricep.

'Știam eu! Este tot ce te gândești!

Se așeză pe spate în scaun. Fă-i să se simtă deștepti. Singura modalitate sigură de a păstra pacea.

Sub orașul Letheras era un nucleu masiv de gheață. Un pumn de Omtose Phellack, strângând în strânsoarea lui implacabilă un spirit străvechi. Ademenit, apoi prins de o alianță uimitoare a Ceda Kuru Qan, o vrăjitoare Jaghut și un Zeu Bătrân. Pentru Errant, a fost o luptă să aprecieze acea unire, oricât de avantajoasă ar fi consecința. Un spirit întemnitat, până când acel ritual încrustat a slăbit - sau, mai probabil, a fost spulberat în răutate intenționată. Deci, deși temporară - și ce nu a fost cu adevărat? -, a prevenit moartea și distrugerea la o scară colosală. Toate foarte bine.

Kuru Qan se tratează cu o vrăjitoare Jaghut - surprinzător dar deloc deranjant. Nu, implicarea lui Mael era cea care roadea neîncetat în gândurile Errantului.

Un Dumnezeu Bătrân. Dar nu K'rul, nu Draconus, nu Kilmandaros. Nu, acesta a fost singurul Dumnezeu Bătrân care nu s-a implicat niciodată. Blestemul lui Mael a fost binecuvântarea tuturor celorlalți. Deci ce s-a schimbat? Ce a forțat mâna bătrânului nenorocit, îndeajuns încât a făcut alianțe, și-a dezlănțuit puterea pe străzile orașului, a ieșit pe o insulă îndepărtată și a bătut un zeu frânt fără sens?

Prietenie față de un patetic, muritor?

Și ce ai de gând să faci acum cu toți acei închinători, dragă Mael? Cei care abuzează atât de indiferența ta? Sunt legiune și mâinile lor picură sânge în numele tău. Vă face plăcere asta? De la ei, până la urmă, dobândești putere. Suficient pentru a îneca întreg acest țărâm.

Război între zei, dar era linia de luptă atât de simplu trasată pe cât părea? Errantul nu mai era sigur.

Stătea în stâncă solidă, la îndemâna enormului nod de gheață. Îl simțea, acea vrăjitorie străveche gelida care aparținea altei epoci. Spiritul închis în ea, înghețat în acțiunea de a se ridica printr-un lac fetid, era o furtună clocotitoare de furie neputincioasă, încetoșată și neclară în centrul ei. Unul dintre rudele lui Mael, bănuie Errantul, ca o bucată smulsă eliberată doar pentru a suferi un geas al Zeului Infirm. Cu totul neștiind - până acum - de fisurile groaznice s-au răspândit ca niște pânze înnebunate prin acea gheață, fisuri chiar și acum își fac drum spre interior.

Străbătut într-adevăr. Cu intenție? Nu, nu de data aceasta, dar în imaginarea unui loc de permanență au ales din greșeală. Și nu, nu ar fi putut să știe. Acest... ghiont... nu al meu. Doar... circumstanță groaznică.

Mael stie? Abisul ia-mă, trebuie să-i vorbesc-ah, cât mă retrag la idee! Cât mai pot amâna? Ce marfă putrezită ar cumpăra tăcerea mea? Ce slabă recompensă avertismentul meu?

Poate un alt cuvânt cu acel zeu al războiului, Fener. Dar nu, biata creatură probabil știa și mai puțin decât el. Îngrozit, practic uzurpat... uzurpat, acum există o noțiune interesantă. Zei în război... da, posibil.

Errantul se retrase, trecând fantomatic prin stâncă. Dorința bruscă, nerăbdarea l-au împins înainte. Ar avea nevoie de mâna unui muritor pentru ceea ce plănuia. Sânge de muritor.

A ieșit pe o podea de pavaj mucegăit și neuniform.

Cât de departe călătorește? Cât timp trecuse? Întunericul și sunetul stins al apei care picura. A adulmecat aerul, a prins parfumul vieții. Întins acre prin adâncirea în

magie veche. Și știa unde se află. Nu departe, atunci. Nu de mult. Nu te ascunde niciodată în același loc, copile. Gura uscată - ceva ca anticiparea - se grăbi pe coridorul strâmb.

Nu pot face nimic, oricât de slab sunt. Bordul askew the course of sorts-1 a fost încă o dată mult. Maestrul Tiglelor. Toată acea putere din acele imagini scrise, cuvintele apropiate dintr-o vreme în care nu existau cuvinte scrise. Ar fi murit de foame fără binecuvântarea mea. Ofilit. Asta nu înseamnă nimic? Am trecut de negocieri?

Putea simți acum, înăuntrul lui, prinderea la viață, un jar odată plictisitor de... de... de ce? Ah, da, văd clar. O vad.

Ambiție.

Errantul a ajuns în camera secretă, a putut discerne căldură prelingătoare la intrare.

Aplecată deasupra unui braz, ea se întoarse când el intră în cameră. Aerul ametic, umed, plin de mirodenii, îl făcea să se simtă pe jumătate beat. Îi văzu ochii mari.

„Turudal Brizad-”

Errantul se clătină înainte. — Asta e, vezi tu. O afacere-

Îi văzu mâna ieșită, plutind peste cărbunii brațului. „Toți vor să se târguiască. Cu mine-”

— The Holds, vrăjitoare. Se ciocnesc, neîndemânatici ca niște bărbați. Împotriva celor tineri - Warrens. Doar un prost l-ar numi un dans al egalilor. Puterea a fost robustă, cândva. Acum este..., zâmbi el, făcând încă un pas mai aproape, gracil. Înțelegi? Ce-ți ofer, vrăjitoare?

Se încruntă ca să-și ascundă frica. 'Nu. Puți ca o groapă de gunoi, Consort, nu ești binevenit aici...

— Plăcile vor atât de mult să se joace, nu-i așa? Cu toate acestea, ei zgomotesc în modele rupte, mereu rupte. Nu există flux. Sunt demodate, vrăjitoare. Demodat.'

Un gest cu mâna plutitoare și ochii lui Feather Witch trecură pe lângă Errant.

O voce slabă în spatele lui. 'Nu face asta.'

Errantul se întoarse. „Kuru Qan. Ea te-a chematV El a râs. — Aș putea să te alung dintr-o clipă, fantomă.

— Nu trebuia să știe asta. Ascultă avertismentul meu, Errant; ești mânat spre disperare. Și iluzia gloriei - nu înțelegi ce te-a chinuit atât de mult? Ai stat prea aproape de gheață. Asaltat de o furtună de dorințe din partea demonului prins. Ambiția sa. Pofta ei.

O fărâmă de îndoială, usturatoare, apoi Errantul clătină din cap. — Sunt stăpânul plăcilor, bătrâne. Niciun spirit jalnic al izvorului nu m-ar putea infecta atât de mult.

Gândurile mele sunt clare. Scopul meu... Se întoarse din nou, alungând fantoma din spatele lui. Și s-a scuturat ușor, având nevoie de un pas pentru a se îndrepta.

Fantoma Cedei a vorbit. — Erent, crezi că îi provoci pe Warren? Nu îți dai seama că, așa cum Tiles au avut cândva un maestru, la fel și Warrens?

— Nu fi prost, spuse Errantul. „Nu există plăci care să descrie aceste warrens-^”

— Nu Tiles. Carduri. O punte. Și da, există un Maestru. Acum alegeți să vă puneți împotriva lui? Pentru a realiza ce?

Errantul nu răspunse, deși răspunsul lui șopti în craniu. Uzurpare. Ca un copil înaintea unuia ca mine. Aș putea chiar să-l compătimesc, în timp ce îi smulg toată puterea, fiecare picătură de sânge, chiar viața lui.

Nu mă voi mai retrage din această lume.

Kuru Qan a continuat: „Dacă ai pus Holdurile să lupte împotriva Warrens, Errant, vei distruge alianțele...”

Errantul pufni. — Sunt deja spulberate, Ceda. Ceea ce a început ca încă un marș asupra Zeului Infirm pentru a cere o pedeapsă brutală - ca și cum Cel Căzut ar comite o crimă în virtutea însăși existenței sale - ei bine, nu mai este. Bătrânii sunt treziți, treziți în ei înșiși - amintirea a ceea ce au fost cândva, a ceea ce ar putea fi din nou. În plus, adăugă el în timp ce făcea încă un pas spre vrăjitoarea Letherii, care acum tremură, inamicul este divizat, confuz...

— Toți străini pentru tine. Pentru noi. Ești atât de sigur că ceea ce simți este adevărat? Nu doar ceea ce inamicul tău vrea să crezi?

— Acum te joci, Kuru Qan. Defectul tău.

— Acesta nu este războiul nostru, Errant.

— Oh, dar este. Războiul meu. Războiul lui Rhulad. Al Zeului Infirm. La urma urmei, nu Zeii Bătrâni sunt cei care au atât de foame să-l distrugă pe Cel Căzut.

— Ar face-o dacă ar înțelege, Errant. Dar ei sunt orbiți de momeala învierii - la fel de orbiți ca și voi, aici, acum. Toți în afară de unul, și acesta este producătorul Warrens. K'rul însuși. Errant, ascultă-mă! La. puneți forțele împotriva Warrens, îi declarați război lui K'rul-

'Nu. Doar copiii lui. Copii care îl vor ucide dacă pot. Ei nu-l vor. Era plecat, dar acum umblă din nou pe târâmurii și târâște cu el Tiglele, Holdurile, locurile străvechi pe care le cunoștea atât de bine - acolo este adevăratul război, Ceda!

— Adevărat, iar nostalgia idioată a lui K'ruls se dovedește a fi cea mai virulentă otrăvă - deși încă nu a realizat asta. Sunt mort, răătăcitor, cărările pe care le-am răătăcit...

— Nu mă interesa.

'Nu face asta. Acesta este tot jocul lui Crippled God!'

Zâmbind, Errantul întinse mâna, mișcarea fiind neclară. O apucă pe vrăjitoarea Letherii de gât. A ridicat-o departe de podea.

În cealaltă mână, a apărut un cuțit.

Sânge. Darul lui Mortal pentru Bătrân-

Ea ținea ceva într-o mână. Lovindu-se, luptându-se cu strânsoarea lui care îi fură viața, ochii ei bombați, fața întunecată, ea a izbit cu acea mână.

Și i-a înjunghiat un deget tăiat în ochiul stâng.

Errantul urlă șoc, o suliță de incandescență izbindu-i în creier.

Cuțitul lui a mușcat în corpul femeii. El a aruncat-o departe, apoi s-a zguduit, zvâcnindu-se spre propria lui față - unde sângele curgea jos, unde ceva atârna la capătul unui fir de obrazul lui. Am prins-o, nu contează ce mi-a făcut-am prins-o, acea creatură ticăloasă-sângele ei-sângele meu-Abisul ia-mă, durerea!

Apoi s-a întors. Măinile cu gheare care se întepeneau pe fața lui - prind ceva, smulgându-l - durere! Și mârâitul ei vicios, aproape: „Colecționez”. Răsucindu-se, chiar în timp ce tăia din nou cu cuțitul, tăind carnea, cu marginea unduind de-a lungul oaselor.

Ea smulsese un ochi. Plecat. Zdrobit într-o mână însângerată.

Dar sângele ei strălucea pe cuțitul lui. Suficient. Mai mult decât suficient.

Errantul, cu o mână întinsă, un ochi singuratic care se străduia să înțeleagă o perspectivă zdrobită și ruptă, se clătină spre prag.

AH am nevoie.

Urcând sânge, Feather Witch s-a târât până la peretele îndepărtat, unde s-a ghemuit, într-o mână pătată ochiul unui zeu, în cealaltă degetul tăiat al lui Brys Beddict - acum se simțea umflat, de parcă ar fi absorbit sângele Errantului. Cald, nu, fierbinte.

— Colectează, șopti ea.

Fantoma Cedei se apropia. — Tu mori, copile. Ai nevoie de un vindecător.

A scuipat. — Atunci găsește-mi unul.

Cărbunii brazierului pulsau, dar tot ce simțea era rece, adânc în corpul ei, răspândindu-se spre exterior pentru a-i fura toată viața din membrele ei.

— Grăbește-te, spuse ea într-un murmur.

Dar nimeni nu a răspuns.

Errantul s-a împiedicat pe pod. De ambele părți, plăcile Cedance-ului se învârtteau în haos confuz. Lătră în râs, ținând cuțitul alunecos în fața lui ca și cum ar fi fost o tortă - simțea căldura usturându-i fața, uscând sângele și alte fluide plângând din priza stângă.

Cineva fusese aici. Nu a trecut de mult.

Hannan Mosag. Dezvăluirea misterelor puterii antice.

Dar era Tiste Edur. Un străin de aceste forțe.

Nu, sunt ai mei. Au fost mereu ai mei. Și acum vin.

Pentru a le revendica.

Și te provoc, stăpâne al punții, oricine, orice ai fi. Înfruntă-mă aici, dacă ai curaj. Te provoc!

Errantul ajunsese la estrada centrală, ținând cuțitul sus, apoi îl aruncă pe plăci.

Punctul s-a scufundat adânc în piatra pictată.

S-a uitat în jos. Un ochi. Lărgirea.

Cuțitul străpunsese centrul unei plăci, ținându-l în cuie. Ceilalți începură acum să se învârtască în jurul lui, parcă atrași într-un vârtej.

Centrul unei plăci.

Al lui. Lama îngropată în pieptul imaginii. Pieptul meu. Ce înseamna asta? Nu contează. Ce altă plăci ar putea alege?

Lumea tremura - o simțea, adânc în miezul ei, răspândindu-se în valuri, acele valuri ridicându-se, devorând energie, ridicându-se în valuri. Valurile se ridică mai sus, câștigă viteză, se ridică...

Errantul a râs când puterea a înflorit în el. — Sânge de moarte!

Era moartă acum? O lovise de două ori. A dus arma adânc. S-ar fi revărsat până acum. Un cadavru înghesuit în acea cameră blestemată. Până când șobolanii au găsit-o. Și asta a fost bine. Nu i se putea lăsa să supraviețuiască - el nu voia nicio Mare Preoteasă, nici un muritor legat de divinitatea lui înviată. Celelalte rugăciuni le pot înghiți. Ignora. Toți știu că nu răspund niciodată. Nu da niciodată un lucru. Nu așteaptă nimic, așa că ei nu primesc nimic, iar eu nu sunt legat de ei.

Dar o Mare Preoteasa...

Ar trebui să se asigure. Intoarce-te. Și asigură-te. Errantul se întoarce, încep să meargă.

— Nemernic, spuse Feather Witch, cu gura umplută de gust de sânge. Fugând din nări, clocotind în fundul gâtului. Presiuni imense zdrobindu-i pieptul pe partea dreaptă.

Nu mai putea aștepta. Fantoma a întârziat.

„Sunt pe moarte”.

Nu. Ernic, zeu ticălos, zeu uitat, zeu flămând.

Ei bine, nu ești singurul flămând pe aici.

Și-a dezvăluit dinții într-un zâmbet roșu, apoi și-a împins globul ocular stricat în gură.

Și înghitit.

Errantul s-a clătinat, a revenit de pe un perete al coridorului, când ceva i-a ajuns în piept și a eliberat un val de putere. A furat-o. Părăsind o cavernă a agoniei.

— Cătea!

Vuietul răsună pe piatra rece.

Și i-a auzit vocea, umplându-i craniul: „Lam al tău acum. Ești a mea. Închinător și închinat, blocați împreună în ură reciprocă. Oh, asta nu vă răsucri lucrurile, da?”

— Ar fi trebuit să găsești pe altcineva, Errant. Am citit istoriile. Destrai Anant, Dumnezeu Ales, Fântâna Duhului. Vrajitoare pene. Ești a mea. Sunt a ta. Și ascultă rugăciunea mea-ascultă! Destrai al tău o cere! În mâna mea, acum, așteaptă Sabia noastră Mortală. Și el a gustat din sângele tău. Puterea ta îl poate vindeca așa cum m-a făcut pe mine. Nu mai simți-i „încântarea răutăcioasă” atingerea?

Râsul ei îi zgudui în cap, revenind amar de puterea lui furată.

— Cheamă-l, Errant. Avem nevoie de el.

„Nu.”

„Avem nevoie de el! Și o Shield Anvil-a T'orrud Segul în limba Primului Imperiu. Care dintre noi va alege? Oh, desigur, ai revendica acest drept pentru tine. Dar am un candidat. Un altul învelit strâns în pânzele de ciudă - îi rostesc numele și, așadar, găsesc o față pentru cea mai profundă ură a mea - nu se potrivește?”

— Și da, încă trăiește. Udinaas. Să facem din această preoție o companie de trădători. Haideți să revendicăm Tronul Gol - a fost întotdeauna al nostru de drept, dragul Errant.

— Udinaas. Revendica-l! Alege-l pe el! Ne putem devora sufletele unul altuia pe parcursul a o mie de ani. Zece mii!”

— Lasă-mă, dracu'!

'Te parasesc? Doamne al meu, te siles!'

Errantul a căzut în genunchi, și-a înclinat capul pe spate și a țipat de furie.

Și lumea tremura din nou.

El uitase. Lanțurile. Voințe blocate într-un etern remorcher. Apele potopului de emoție feroce se ridică iar și iar. Înecul fără moarte. 1 sunt din nou pe lume. Mi-am predat slăbiciunea și sunt închis de putere. — Numai cei slabi și inutili sunt cu adevărat liberi, șopti el.

L-a auzit. — Nu trebuie să fii atât de ticălos, Errant. Întoarce-te la Cedance și vezi singur. Sângele curge acum între Tigle. Între toți. Familia Warren. Cedance, în cele din urmă, cartografiază adevărul lucrurilor. Adevărul lucrurilor. Pentru a folosi cuvintele tale, Tiles acum... curg.

'Nu poți să le gusti? Acești noi Warrens? Vino, hai să-i explorăm, tu și 1, și să ne alegem aspectul. Există arome... lumină și întuneric, umbră și moarte, viață și... oh, ce este asta? Bufonii întâmplării, un nealiniat, Oponn? Oponn, dragă Errant, ai parveniți care stau în locul tău. Acești gemeni joacă jocul tău, Errant.

— Ce vom face în privința asta?

— Abisul ia-mă, gemu zeul, scufundându-se pe pavajele reci și umede.

— Cheamă-l, Errant. E nevoie de el. Acum. Invocă-ne Sabia Mortală.

'Nu pot. Ai naibii de prost. El este pierdut pentru noi.

'Posed-'

— Știu ce ai. Chiar crezi că este suficient? Să-l smulgă din strânsoarea lui Mael? Târfă proastă, jalnică. Acum, încetează această rugăciune blestemată, Destrai. Fiecare cerere a ta mă slăbește - și asta nu este inteligent. Nu acum. Prea devreme. Sunt... vulnerabil. Edur-'

— Vrajitorii Edur tremură și încep acum de la umbre - nu știu ce s-a întâmplat. Tot ce știu ei este teroarea oarbă...

'Tăcere!' urlă zeul. — Cine poate ajunge prin vrajitorii ăia, capabară lămuritoare? Lasa-ma în pace! Acum!'

I s-a răspuns cu... nimic. Absență bruscă, o prezență în retragere.

— Mai bine, mârâi el.

Cu toate acestea, el a rămas, prăbușit pe podeaua rece, înconjurat de întuneric. Gândire. Dar nici gândurile nu au venit gratis, fără un preț.

Abis de mai jos, cred că am făcut o greșeală. Și acum trebuie să trăiesc cu ea.

Si faceți planuri.

Gadalanak păși în spatele și sub scutul lui rotund. O mână uriașă i-a prins brațul, înfășurându-l chiar sub umăr, și o clipă mai târziu zbură peste complex, aterizând greu, derapând apoi rostogolindu-se până când s-a izbit de perete.

Războinicul Meckros a gemut, a clătinat din cap, apoi și-a eliberat securea dublă cu mâner scurt și a întins mâna pentru a-și trage cârma. — Nu e corect, spuse el, tresărind în timp ce se ridică. Se uită cu privirea spre Karsa Orlong. — Împăratul nu ar fi putut face asta.

— Păcat pentru el, a bubuit Toblakai ca răspuns.

— Cred că mi-ai rupt ceva în braț.

Samar Dev a vorbit de unde stătea pe un scaun la umbră: „Atunci, găsește un vindecător, Gadalanak”.

— Cine altcineva va îndrăzni să mă înfrunte? întrebă Karsa, uitându-se la ceilalți războinici în timp ce se sprijinea de sabie. Toate privirile s-au întors spre femeia mascată, care stătea tăcută și nemișcată, uzată și uzată ca o statuie uitată într-o ruină. Părea indiferentă la atenție. Și încă trebuia să-și scoată cele două săbii.

Karsa pufni. — Lași.

— Așteaptă, spuse cel pe nume Puddy, răsucindu-se pe fața cu cicatrici. — Nu este asta, blestemat de taur bhederin. Este stilul tău de a lupta. Nu are rost să înveți să te descurci cu asta, din moment ce acest împărat Edur nu luptă așa. Nu putea. Adică, nu are puterea. Nici atingerea. În plus, el este civilizat - te lupți ca un animal, Karsa, și s-ar putea să-l dai jos pe nenorocit - doar că nu va trebui, pentru că o voi face înaintea ta. A ridicat sulita scurtă într-o mână. — Îl voi înghesui mai întâi, apoi hai să-l vedem luptă cu un arbore de lemn care îl pune în țeapă. Îl înghesuiesc de la șase pași, nu? Apoi închid cu sticlă și îl tai în bucăți.

Samar Dev a încetat să mai asculte, de când mai auzise laudările lui Puddy și și-a pus privirea asupra femeii pe care războinicul Meckros o numea Seguleh. Primul cuvânt al Imperiului, asta. Navalul. Nume ciudat pentru un popor - probabil un clan rămasit din perioada colonială a imperiului lui Dessimbelackis. Un fragment de armată, așezat pe o insulă plăcută ca răsplată pentru o mare victorie - acele armate au fost numite fiecare, iar „Nivala” nu era decât o variație a unei teme comune în rândul armatei Primului Imperiu. Masca a fost însă o afectare unică. Gadalanak a spus că toți Seguleh erau atât de îmbrăcați, iar ceva în glifele și zgârieturile de pe acele măști emailate indica

rangul. Dar dacă acele semne sunt scrise, nu este First Empire. Nici măcar pe aproape. Curios. Păcat că nu spune niciodată nimic.

Legănându-și brațul de scut, Gadalanak a folosit peretele pentru a se ridica, apoi a pornit în căutarea unui vindecător.

Au avut loc evenimente în palat, trimițând tremur suficient de departe pentru a ajunge la complexul contestatorilor. Poate că Lista fusese oficializată, s-a hotărât ordinea bătăliilor. Un zvon pe placul războinicilor idioți adunați aici – deși singurul răspuns al lui Karsa la această posibilitate a fost un mormăit acru. Samar Dev era înclinată să fie de acord cu el – nu era convinsă că zvonul era exact. Nu, se întâmplase altceva, ceva dezordonat. Facțiunile care trăgeau ca niște bătrâni la un festin toate ar putea împărtăși dacă aveau vreun creier. Dar așa este întotdeauna, nu-i așa! Destul nu este niciodată suficient.

Atunci a simțit ceva, un fior de-a lungul șuvițelor – oasele – îngropate sub carnea acestui târâm. Acest târâm... și toate celelalte. Zei de jos... Vrăjitoarea a descoperit că era în picioare. Clipind. Și în centrul complexului îl văzu acum pe Karsa în fața ei, cu o privire aprigă în ochii lui bestiali. Toblakai și-a dezvăluit dinții.

Eliberându-și privirea de groăznicul războinic, a intrat repede în holul cu colonade, apoi prin pasajul mărginit de celulele în care erau găzduiți campionii. Pe coridor.

În camera ei modestă.

Ea închise ușa în urma ei, murmurând deja ritualul sigilării. Necazuri acolo, sângele vărsat și sfârâind ca acidul. Evenimente îngrozitoare, ceva vechi dincolo de orice credință, exultant de putere nouă...

Inima îi bălbâia în piept. O apariție se ridica de pe podea în centrul încăperii. Trecând pe umeri prin saloanele ei.

Si-a scos cuțitul.

O fantomă blestemată. Fantoma unui mag blestemat, de fapt.

Ochi luminoși, dar slabi, ațintiți asupra ei. — Vrăjitoare, șopti el, nu rezista, te implor.

— Nu ești invitat, spuse ea. — De ce n-aș rezista?

'Am nevoie de ajutorul vostru.'

— Pare cam târziu pentru asta.

— Sunt Ceda Kuru Qan.

Ea se încruntă, apoi dădu din cap. „Am auzit acest nume. Ai căzut la cucerirea Edur.

'Căzut? O noțiune care merită luată în considerare. Vai, nu acum. Trebuie să vindec pe cineva. Vă rog. Pot să te conduc la ea.

'OMS?'

A Letherii. Se numește Feather Witch...

Samar Dev șuieră, apoi spuse: „Ai ales persoana greșită, Ceda Kuru Qan. Vindecă acel rhinazan blond? Dacă e pe moarte, sunt bucuros să o ajut. Femeia aceea le dă un nume rău vrăjitoarelor.

Un alt tremur a bubuit prin pânza nevăzută care leagă lumea.

Ea a văzut fantoma lui Kuru Qan tresărind, a văzut teroarea bruscă în ochii ei.

Și Samar Dev a scuipat pe lama de cuțit, a sărit înainte și a tăiat arma prin fantomă.

Tipătul Cedei a fost de scurtă durată, deoarece arma de fier a prins fantoma, a atras-o înăuntru, a prins-o. În mâna ei, mânerul cuțitului era brusc rece ca gheața. Din lamă s-a strecurat abur.

Ea a adăugat rapid câteva cuvinte pe sub răsuflarea ei, strângând legătura.

Apoi s-a clătinat înapoi până când picioarele ei s-au izbit de pătutul ei. S-a scufundat, tremurând în urma capturii. Ochii ei căzură la arma din mână. — Zei de jos, mormăi ea. — Mai am unul.

Câteva clipe mai târziu, ușa s-a deschis. Înclinându-se, a intrat Karsa Orlong.

Samar Dev l-a înjurat, apoi a spus: „Trebuie să faci asta?”

— Camera asta pute, vrăjitoare.

— Treci prin saloanele mele de parcă ar fi pânze de păianjen. Toblakai, ar fi nevoie de un zeu blestemat pentru a face ceea ce tocmai ai făcut - totuși nu ești un zeu. Aș jura asta pe oasele fiecărui biet prost pe care l-ai ucis.

— Nu-mi pasă nimic de blestematele tale saloane, a răspuns uriașul războinic, sprijinindu-și sabia de un perete, apoi făcând un singur pas care l-a plasat în centrul camerei. „Cunosc acel miros. Fantome, spirite, e puturosul uitării.

'Uitare?'

— Când morții uită că sunt morți, vrăjitoare.

— Ca prietenii tăi în sabia aia de piatră a ta?

Ochii care se fixau asupra ei erau reci ca cenusa. — Au înșelat moartea, Samar Dev. Acesta a fost darul meu. Așa

era al lor, să se îndepărteze de pace. Din uitare. Ei trăiesc pentru că sabia trăiește.

— Da, un warren într-o armă. Nu-ți imagina asta la fel de unic pe cât ai vrea să fie.

Și-a dezvăluit dinții. 'Nu. La urma urmei, ai acel cuțit.

— Ea a început. — Aproape un lama în această lamă, Karsa Orlong. Este doar fier pliat. Pliat într-un mod foarte specific...

— Pentru a modela o închisoare. Voi, oamenii civilizați, sunteți atât de dornici să tociți sensul cuvintelor voastre. Probabil pentru că ai atât de multe dintre ele, pe care le folosești prea des și fără motiv.' S-a uitat în jur. — Deci ai legat o fantomă. Nu este ca tine.

„Nu aș putea argumenta asta”, a recunoscut ea, „din moment ce nu mai sunt sigură cine sunt. Cum ar trebui să fiu.

„Odată mi-ai spus că nu ai obligat, nu ai obligat. Te-ai târguit.

'Ah, asta. Ei bine, da, având în vedere posibilitatea de a alege. Se pare că a fi în compania ta zdrobește sub călcâi privilegiul de a alege, Toblakai.

— Mă învinovățești pentru lăcomia ta?

— Nu lăcomie. Mai degrabă o nevoie copleșitoare de putere.

„Să mă împotrivesc?”

„Tu? Nu, nu cred. Pentru a rămâne în viață, cred. Ești periculos, Karsa Orlong. Voința ta, puterea ta,... desconsiderarea ta. Prezintă argumentul ciudat și îngrozitor conform căruia, prin ignorarea voinței a legilor și regulilor universului, nu poți suferi influența lor. După cum vă puteți imagina, însuși succesul vostru reprezintă o dovadă a acestui principiu și este unul pe care nu îl pot împăca, deoarece este contrar unei vieți de observație.

— Din nou prea multe cuvinte, Samar Dev. Spune-o clar.

— Bine, se răsti ea. — Totul despre tine mă îngrozește.

El a dat din cap. — Și fascinează, de asemenea.

— Nenorocit arogant. Crede ce-ți place!

Se întoarse înapoi spre prag. Adunându-și sabia, spuse peste un umăr: — Seguleh și-a dezvelit săbiile pentru mine, vrăjitoare.

Apoi a plecat.

Samar Dev a rămas pe pământul ei încă o duzină de bătaii ale inimii, apoi: — La naiba! Și ea se ridică, grăbindu-se să sosească înainte de a începe lupta. La naiba cu el!

Soarele se târase destul de departe într-o parte a cerului pentru a lăsa complexul în umbră. Când a ieșit din colonadă acoperită, Samar Dev a văzut Seguleh stând în mijlocul zonei de exercițiu, cu o sabie lungă cu lamă subțire în fiecare mână înmănușată. Părul ei întunecat îi atârna în şuvițe grase pe umerii ei, iar prin orificiile măștii privirea ei de la miezul nopții îl urmări pe Karsa Orlong în timp ce el se alătură ei în poiana cu podea cu nisip.

O mulțime de campioni s-au uitat, indicând că acel cuvânt a călătorit, iar Samar Dev l-a văzut cu soc pe Gral, Taralack Veed și, în spatele lui, Icarium. Zeii de jos, numele, Jhag-ul... tot ce știu, tot ce am auzit. Icarium este aici. Un campion.

Va lăsa orașului un morman de moloz. El va lăsa cetățenilor săi un munte de oase sfărâmate. Doamne, uita-te la el! Stând calm, atât de adânc în umbră încât să fie aproape invizibil-Karsa nu-l vede, nu. Accentul Toblakai se concentrează pe Seguleh, în timp ce el o înconjoară de la distanță. Și se mișcă ca o pisică ca să-l înfrunte vreodată.

Oh, ea este o luptătoare.

Și Karsa o va arunca peste zidul blestemat.

Dacă îndrăznește să se apropie. Așa cum trebuie. Intră în acea sabie uriașă de silex.

Peste perete. Sau prin ea.

Inima îi bătea cu putere, bătaile rapide, tulburător de neregulate.

Simți pe cineva lângă ea și văzu, cu un zgomot de alarmă, un Tiste Edur - și apoi l-a recunoscut. Preda... Tomad. Tomad Sengar.

Tatăl Împăratului.

Karsa, nu vrei acest public...

* * *

O explozie de mișcare când cei doi concurenți s-au închis - după aceea, nimeni nu a putut cădea de acord cu privire la cine s-a mișcat primul, de parcă s-ar fi ajuns la un acord instinctiv între Seguleh și Karsa și a acționat mai repede decât se credea.

Și, în timp ce fierul suna pe piatră - sau piatră pe fier - Karsa Orlong a făcut ceva neașteptat.

Lovită cu un picior. Tare pe nisipul plin.

În mijlocul dansului slăbănog al lui Seguleh.

Lovită în jos, suficient de tare pentru a zgudui privitorii în timp ce întreg podeaua compusă tună.

Echilibrul perfect al lui Seguleh... a dispărut.

Fără îndoială că a fost doar o fracțiune, dislocarea atât de minoră ar fi înregistrat-o și, fără îndoială, recuperarea ei a fost la fel de instantanee, dar ea se tăvălea deja înapoi la o lovitură sălbatică cu lama plată a lui Karsa, ambele încheieturi rupte de impact. .

Totuși, în timp ce s-a răsturnat, ea s-a răsucit, un picior lovindu-se în sus, spre picioarele Toblakai.

El îi prinse lovitură cu o mână, blocând lovitura, apoi o ridică cu îndrăzneală în aer.

Ea legănă celălalt picior.

Și Toblakai, râzând, și-a eliberat sabia și și-a prins piciorul.

Și a ținut-o acolo.

Âtârând.

În spatele Taralack Veed, se auzi un oftat ușor, iar Gral, clipind, se întoarce.

Icarium zâmbi. Apoi spuse cu voce scăzută: „Ne-am întâlnit, cred. El și cu mine. Poate cu mult timp în urmă. Un duel care a fost întrerupt.

De Mappo. Trebuie să fie. Mappo, care a văzut o furtună venind între cei doi. O, Trell...

Taralack linse buzele uscate. — Ai relua acel duel, Icarium?

Sprâncenele lui Jhag se înălțară frațial. Apoi clătină din cap, lăsând asta drept răspuns. Mulțumesc spiritelor.

De la Preda Tomad Sengar, un mormăit.

— Aceste jocuri, se aventurează Samar Dev, atrăgându-i atenția, au scopul de a distra, nu? Fiecare concurs este mai provocator decât precedentul.

Tiste Edur o privi, inexpressiv, apoi spuse: — Printre public, sunt cei care se distrează.

'Da.'

După o clipă, a adăugat: „Da, acest Tarthenal va veni ultimul. Decizia a fost unanimă în rândul observatorilor noștri. Apoi a ridicat din umeri și a spus: „Am venit să văd singur. Deși judecata mea nu are nicio relevanță.

„Acel Seguleh a fost foarte bun”, a spus Samar Dev.

'Poate. Dar nu s-a luptat cu alții.

— O țin cu mare respect.

'Chiar și acum? Când o va lăsa jos?

Ea clătină din cap.

Tomad Sengar se întoarce. — Tarthenalul este superb.

— Și totuși fiul tău este mai bun.

Acest lucru l-a oprit încă o dată și el a privit-o înapoi cu ochii mijiti. — Tarthenalul tău este superb, repetă el. — Dar va muri oricum.

Tiste Edur a plecat.

Răspunzând în cele din urmă la strigătele și rugăciunile privitorilor, Karsa Orlong a pus femeia jos pe pământ.

Trei vindecători Letherii s-au repezit să o îngrijească.

Adunându-și sabia, Karsa se îndreptă, apoi se uită în jur.

Oh, gândi Samar Dev, oh nu.

Dar Icarium dispăruse. La fel ca și portarul său Gral.

Toblakai a mers spre ea.

— Nu aveam nevoie să știu, spuse ea.

— Nu, știai deja.

O, Doamne!

Apoi s-a apropiat și s-a uitat la ea. — Jhag a fugit. Trell care era cu el a plecat. Probabil mort. Acum există un războinic din deșert pe care l-aș putea sparge cu o singură mână. Nu ar fi fost nimeni care să ne oprească, acest Icarium și pe mine. El știa asta. Așa că a fugit.

— Al naibii de prostule, Karsa. Icarium nu este genul de războinic care se luptă. Mă înțelegi?

— Nu ne-am fi luptat, Samar Dev.

— Atunci de ce să te cheltuiești împotriva lui? Nu căutați răzbunare împotriva acești Edur și a sclavilor lor Letherii?

— Când voi termina cu împăratul lor, voi căuta Icarium. Vom termina ceea ce am început.

— Ai grijă să strângi oamenii înaintea berbecului, Karsa Orlong.

— O vorbă prostească, rosti el după o clipă.

— Oh, și de ce este asta?

— Printre Teblori, bărbații sunt berbecul. Uită-te la mine, Samar Dev. Am luptat și am câștigat. Vezi transpirația de pe mușchii mei? Vino, culcă-te cu mine.

— Nu, mă simt rău.

„Te voi face să te simți mai bine. Te voi împărți în două.

„Sună distractiv. Pleacă de aici.”

— Trebuie să vânez o altă curvă?

— Toți fug când te văd acum, Karsa Orlong. În direcția opusă, vreau să spun.

Pufni, apoi se uită în jur. — Poate Seguleh.

'Oh, chiar așa! Tocmai i-ai rupt brațele!

— Nu va avea nevoie de ele. În plus, vindecătorii o repară.

— Doamne de jos, eu plec.

În timp ce se îndepărtă cu pași mari, îi auzi râsul bubuitor. Oh eu

Știu că faci joc de mine. Știu și totuși cad în capcanele tale de fiecare dată. Ești prea deștept, barbare. Unde este atât de gros'

sălbatic cu craniul? Cel care se potrivește cu poziția ta?
* * *

Târându-și picioarele stricate, fiecare lovitură înjunghiind durerea de-a lungul coloanei vertebrale îndoite și răsucite, Hannan Mosag miji în față și putu doar să distingă groapa de pietre lustruite de râu care se ridica ca un drum între stâncile defileului. Nu știa dacă ceea ce vedea era real.

Totuși, se simțea corect.

Ca acasă.

Kurald Emurlahn, Tărâmul Umbrei. Nici un fragment, nici un frotiu sfâșiat rupt cu impurități. Acasă, așa cum a fost cândva, înainte ca toate trădările să o rupă în bucăți. Paradisul ne așteaptă. În mintea noastră. Imagini-fantomă, toată perfecțiunea adunată numai prin voință și voință. Crede ce vezi, Hannan Mosag. Aceasta este acasă.

Și totuși a rezistat. Căutând să-l respingă, corpul lui zdrobit, mintea lui pătată de haos.

Mama Întunecată. Părinte Lumină. Uită-te la copiii tăi infirmi. Asupra mea. Pe Emurlahn. Vindecă-ne. Nu vezi lumea modelată în mintea mea? Totul așa cum a fost cândva. Mă țin încă de această puritate, de tot ceea ce am căutat să creez în tărâmul muritorilor, printre triburile pe care le-am adus la călcâi - pacea pe care am cerut-o și am câștigat.

Nimeni nu ar fi putut ghici dorința mea cea mai profundă. Tronul Umbrei - a fost pentru mine. Și după domnia mea, Kurald Emurlahn avea să se întărească din nou. Întreg. Pe drept în locul lui.

Da, a existat haos - puterea nelegată care curgea ca niște râuri de netrecut, izolând fiecare insulă a Umbrei. Dar așa fi folosit acel haos pentru a vindeca.

Lanțuri. Lanțuri pentru a aduna fragmentele împreună, pentru a le lega împreună.

Dumnezeul Căzut a fost un instrument, nimic mai mult.

Dar Rhulad Sengar distrusese toate astea. La îndemâna mâinii unui copil. Și acum, totul era pe moarte. Otrăvit. Se prăbușește în dizolvare.

Ajunse la baza gropii, pietricele rotunde netede clacănind sub degetele lui gheare. Nisip grosier sub unghii, ud, mușcător. Lumea mea.

Ploaie căzând în fulgi de ceață, miros înțepător de mușchi și lemn putrezit. Și pe vânt... marea.

Depășind panta abruptă de pietre, trunchiurile copacilor Blackwood stăteau aranjați ca niște santinele.

Nu existau demoni invazivi aici. Această lume era lumea Tiste Edur.

Umbra unei bufnițe alunecă peste toboganul strălucitor, traversându-și calea dorită, iar Hannan Mosag încremeni.

Nu. Nu poate fi. Nu există nimeni în viață care să pretindă acel titlu.

El este mort.

Nici măcar nu era Tiste Edur!

Și totuși, cine a stat singur în fața lui Rhulad Sengar? Da, are degetul lui tăiat. Bufnița - cea mai veche dintre semne - bufnița, pentru a marca venirea aceluia.

Cu toate acestea, furia a crescut în el.

Este pentru mine să aleg. Pe mine! Mama Întunecată! Părinte Lumină! Ghidează-mă către Tronul Umbrei. Emurlahn a renăscut! Acesta este, vă spun amândoi, acesta sau Regele în lanțuri, iar în spatele lui, Zeul Infirmității! Ascultă-mi oferta!

'Andii, Liosan, Edur, Armatele Tistei. Fără trădare. Trădările s-au terminat - leagă-ne de cuvintele noastre, așa cum v-ați legat unul pe celălalt. Lumina, Întuneric și Umbra, primele elemente ale existenței. Energia și vidul și mișcarea neîncetată a fluxului și refluxului dintre ele. Aceste trei forțe - prima, cea mai mare, cea mai pură. Asculta-ma. I-aș angaja pe Edur la această alianță! Trimite-mi pe cei care vor vorbi pentru Andii. Liosanul. Trimite-le-adu-ți copiii împreună!

„Mama Întunecată. Părinte Lumină. Aștept cuvântul tău. Aștept...”

Nu putea merge mai departe.

Plângând, Hannan Mosag și-a sprijinit capul pe pietre. După cum spui, mormăi el. — Nu voi nega prevestirea. Foarte bine, nu este pentru mine să aleg.

— El va fi Sabia noastră Mortală a Emurlahn-nu, nu vechiul titlu. Cel nou, pentru această vârstă. Sabia Mortală. Nebunie-de ce ar fi de acord? Letherii...

'Așa să fie.'

Soșise amurgul. Cu toate acestea, a simțit o fărâmbă de căldură pe un obraz și și-a ridicat capul. Norii se rupseră acolo, spre est - o bandă de întuneric care scăpa.

Și, spre vest, o altă tăietură care desparte norosul.

Strălucirea groaznică a soarelui.

— Așa să fie, șopti el.

Bruthen Trana făcu un pas înapoi în timp ce regele vrăjitor înclinat tresări, picioarele lui Hannan Mosag ridicându-se ca o insectă în moarte.

O clipă mai târziu, ochii injectați de sânge ai vrăjitorului s-au deschis. Și părea să nu vad nimic pentru o clipă. Apoi s-au aruncat în sus. — Războinicul, spuse el cu voce groaznică, apoi s-a strâmbat și a scuipat un gât de flegmă pe pavajele murdare. — Frate Trana. K'ar Penath vorbește cu îndrăzneală despre loialitatea ta, onoarea ta. Ești Tiste Edur, așa cum am fost cu toții cândva. Înainte, înainte de Rhulad. Tuși, apoi se împinse într-o poziție așezată, ridicând capul cu un efort evident de a se ridica cu privirea la Bruthen Trana. — Și așa, trebuie să te trimit.

„Rege vrăjitor, eu slujesc acest imperiu...”

— Ia rățacitul acest imperiu blestemat! Îi slujești pe Tiste Edur!

Bruthen Trana se uită la creatura zdrobită de dedesubt, fără a spus nimic.

„Știu”, a spus Hannan Mosag, „voi ne-ai conduce pe războinicii - prin palatul de deasupra noastră. Camera cu cameră, distrugând pe toți spionii pernicioși ai Cancelarului. Lăsându-l pe Rhulad eliberat de pânza de capcană, s-a învârtit în jurul lui - dar acel prost de pe tronul lui nu putea recunoaște libertatea dacă i-ar încolți aripi pe umeri. O va vedea ca pe un atac, o rebeliune. Ascultă la mine! Lasă-l pe cancelar în seama noastră!

— Si Karos Invictad?

— Toate, Bruthen Trana. Așa că jur înaintea ta.

— Unde vrei să mă duc, rege vrăjitor? După Fear Sengar?

Hannan Mosag tresări, apoi clătină din cap. 'Nu. Dar eu

nu îndrăzni să rostești numele celui pe care trebuie să-l găsești. Aici, în acest tărâm, în venele mele curge Zeul Înfirm - unde am călătorit acum câteva clipe, eram liber atunci. A înțelege. A se ruga.'

„De unde să știu unde să caut? De unde să știu când îl voi găsi pe cel pe care-l cauți?

Regele vrăjitor ezită. Și-a lins buzele, apoi a spus: „Este mort. Dar nu mort. Depărtat, totuși este chemat. Mormântul lui zace gol, dar nu a fost niciodată ocupat. Nu se vorbește niciodată despre el, deși atingerea lui ne bântuie pe toți din nou și din nou.

Bruthen Trana ridică o mână - nu a fost surprins să vadă că tremura. 'Nu mai. Unde să găsesc începutul căii?

— Unde moare soarele. Cred.'

Războinicul se încruntă. „Vest? Dar nu ești sigur?

'Eu nu sunt. Nu îndrăznesc.'

— Să călătoresc singur?

— Pentru ca tu să decizi, Bruthen Trana. Dar, înainte de toate, trebuie să iei ceva - un articol - de la sclavul Letherii. Vrăjitoarea Pene - se ascunde sub Vechiul Palat...

— Cunoscut acele tuneluri, rege vrăjitor. Ce este acest articol?

Îi-a spus Hannan Mosag.

Îl mai studiază pe vrăjitorul răsucit pentru o clipă - strălucirea avidă din ochii lui Hannan Mosag strălucitoare ca febra - apoi se întoarce și ieși din cameră cu pași mari.

Purtând felinare, echipa de gardieni a format un bazin de lumină galbenă groaznică care sclipa de-a lungul apelor canalului Quillas, în timp ce treceau cu greu, printre armele zgometoase și mormântul dezordonat, peste pod. Odată de cealaltă parte, echipa a făcut dreapta pentru a urma bulevardul principal spre cartierul Creeper.

De îndată ce strălucirea a dispărut, Tehol l-a înghiontat pe Ublala și s-au grăbit pe pod. Privind înapoi la semisânge, Tehol se încruntă, apoi șuieră: „Uită-te la mine, prostule! Vedeai? Mă furiezi. Nu te cocoșează, uită-te suspicios în jur, fugi într-un loc și în altul. Rață jos, Ublala!'

— Dar atunci nu pot să văd.

'Liniște!'

— Îmi pare rău. Putem coborî de pe acest pod?

— Mai întâi, lasă-mă să te văd furie. Haide, trebuie să exersezi.

Mormăind, Ublala Pung se cocoșă jos, cu sprânceană cărăbușă unduindu-se în timp ce privea mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

— Frumos, spuse Tehol. — Acum, grăbește-te și furiează-te după mine.

— În regulă, Tehol. Doar că există stație de acces și nu vreau probleme.

Ajunseră de partea cealaltă, iar Tehol a condus drumul, la treizeci de pași în urma gardienilor, apoi o tăietură

bruscă la stânga, ajungând în vizorul Depozitului de taxe. Într-o alee, unde s-a ghemuit, apoi i-a făcut semn frenetic lui Ublala să facă la fel.

— În regulă, șopti el, știi care aripă?

Ublala clipi în întuneric. 'Ce?'

— Știi unde este încadrat acest Tarthenal?

'Da. Cu toți ceilalți campioni.'

'Bun. Unde este aia?'

— Ei bine, trebuie să fie undeva.

— Bine gândit, Ublala. Acum, stai aproape de mine. La urma urmei, sunt un maestru al acestei slujiri de hoți.

'Într-adevăr? Dar Bugg a spus...'

'Ce? Ce a spus nenorocitul meu servitor? Despre mine? Pe la spatele meu?'

Ublala a ridicat din umeri. 'O multime de lucruri. Adică nimic. Oh, m-ai auzit greșit, Tehol. Nu am spus nimic. Nu ești un neîndemânatic cu capul plin de iluzii mai mărețe sau altceva. Ca asta.' S-a luminat. — Vrei să-l bag din nou în jurul urechilor?

'Mai tarziu. Iată ce cred eu. Aproape de Cazarma Imperială, dar o aripă a Eternului Domiciliu. Sau între Eternul Domiciliu și Vechiul Palat.'

Ublala dădea din cap.

— Deci, continuă Tehol, mergem?

'Unde?'

— Cumva, nu cred că seara asta va merge bine. Nu contează, stai cu mine.

O privire rapidă în stradă, într-un sens, în jos în celălalt, apoi Tehol ieși, ținându-se jos de peretele din apropiere. Pe măsură ce se apropiau de Eternul Domiciliu, umbrele se diminuau - stâlpi de felinare la intersecții, străzi mai largi, iar acolo soldați poziționați la porțile postenelor, blocurile din colțul din afară, soldați, de fapt, peste tot.

Tehol îl trase pe Ublala pe ultima alee utilizabilă, unde s-au ghemuit încă o dată în beznă. — Asta arată rău, șopti el. — Sunt oameni, Ublala. Ei bine, ascultă, a fost o încercare bună. Dar am fost învinși de securitate superioară și atât.

„Toți stau în propria lor lumină”, a spus Ublala. — Nu pot vedea nimic, Tehol. În plus, am avut în minte o diversiune.

— O diversiune ca cele obișnuite, Ublala? Uita. Shurq Elalle mi-a spus despre ultima dată...

'Da, asa. A funcționat, nu-i așa?'

— Dar asta a fost pentru a o introduce în moșia Gerrun - ea, nu tu. Nu tu ești cel care vrea să vorbească cu acest campion?

— De aceea faci diversiune, Tehol.

'Pe mine? Esti suparat?'

'Este singura cale.'

Au auzit zgârieturi de cizme de pe stradă, apoi o voce puternică: — Iată! Cine se furișează pe aleea aceea?

Ublala tresări. — De unde a știut?

— Mai bine fugim!

S-au năvălit, în timp ce o suliță de lumină a unui felinar a izbit peste gura aleii; apoi, urmăriti de soldați care strigă, cei doi fugari ajunseră în capătul îndepărtat al aleii.

Unde a plecat Tehol la stânga.

Si Ublala a mers drept.

Alarmerle au răsunit noaptea.

* * *

Răspunsul la rugăciunile lui nu era deloc asemănător cu Bruthen Trana. Nu prin creatura grotescă care era Hannan Mosag, Regele Vrajitor. Însuși omul care începuse Edur-ul pe această cale a dizolvării. Ambiție, lăcomie și trădare - a fost tot ce a putut Bruthen să stea nemișcat în fața lui Hannan Mosag, mai degrabă decât să sugrume viața de la Regele Vrajitor.

Totuși, din acea gură răsucită venise... speranță. Părea imposibil. Macabru. Batjocorind viziunile lui Bruthen Trana despre mântuirea eroică. Rhidad cade - toată linia de sânge Sengar a fost ștearsă - și apoi... Hannan Mosag. Pentru crimele lui. Onoarea poate fi câștigată - voi avea grijă de asta.

Așa trebuie să fie.

Nu era îngrijorat în mod nejustificat de Letherii. Cancelarul nu ar mai trăi mult. Palatul va fi epurat. Patriotiștii aveau să fie zdrobiți, agenții lor uciși, iar acei prizonieri săraci a căror singură crimă, din câte putea să-și dea seama, era să nu fie de acord cu practicile patriotiștilor - acei prizonieri, Letherii cu toții, puteau fi eliberați. Aici nu a existat o adevărată seditie la lucru. Fără trădare. Karos Invictad a folosit astfel de acuzații de parcă ar fi cuprins o

vinovăție care nu avea nevoie de dovezi, ca și cum ar justifica orice tratament pe care și-l dorea acuzatului. În mod ironic, făcând astfel, el a subminat însăși omenirea, făcându-l cel mai profund trădător dintre toate.

Dar nici măcar asta nu conta prea mult. Bruthen Trana nu-i plăcea bărbatul, o antipatie care părea un motiv suficient pentru a-l ucide pe nenorocit. Karos Invictad a avut plăcere în cruzime, făcându-l atât patetic, cât și periculos. Dacă i s-ar fi permis să continue, exista riscul foarte real ca poporul Letherii să se ridice într-o adevărată rebeliune, iar jgheaburile din fiecare oraș al imperiului să fie purpurie. Nu conteaza. Nu-mi place de el. Ani de zile am fost martor la disprețul lui pentru mine, acolo în ochii lui. Nu voi mai suporta afrontul.

Acest lucru, mai mult decât orice altceva, l-a consternat pe Bruthen Trana. Hannan Mosag insistă să plece imediat - într-un loc unde soarele moare. Vest. Dar nu, nu în vest. Regele vrăjitor și-a înțeles greșit propria viziune...

Un gând brusc, încetinindu-și pașii în timp ce cobora pe coridoarele și camerele subterane de sub Palatul Vechi. Cine i-a răspuns rugăciunilor? Cine i-a arătat acest drum? El a sugerat că nu era acest Dumnezeu Infirm. Părintele Shadow? S-a întors Scabandari Bloodeye la noi?

Nu el nu are. Atunci cine?

O clipă mai târziu, Bruthen Trana s-a încruntat, apoi a blestemat pe sub răsuflare și și-a reluat călătoria. Mi se oferă speranță și ce să fac? Încerc să-l ucid cu propriile mele mâini. Nu, înțeleg calea - mai bine decât însuși Hannan Mosag.

Unde moare soarele nu este spre vest.

Este sub valuri. În adâncuri.

Nu și-a recuperat trupul un demon al mărilor? Nu, Hannan Mosag, nu îndrăznești să-l numești. Nici măcar nu este Tiste Edur. Cu toate acestea, el trebuie să fie mântuirea noastră.

Ajunse la tunelul înclinat care îl va duce la presupusa locuință secretă a sclavului. Acești Letherii erau într-adevăr patetici.

Fiecare purtăm în noi o șoaptă de Emurlahn - fiecare Tiste Edur. Acesta este motivul pentru care niciun sclav dintre triburi nu putea scăpa de noi.

Cu excepția unuia, s-a corectat. Udinaas. Dar apoi, K'risnan știa unde se afla - sau cel puțin așa bănuia Bruthen Trana. Ei știau, dar au ales să nu facă nimic.

Nu era de mirare că Rhulad nu avea încredere în ei.

Nici eu.

Putea simți mirosul magiei amarului pe măsură ce se apropia și o auzi mormăind în camera ei și știa că ceva se schimbase. În cea numită Feather Witch. În puterea pe care o poseda.

Ei bine, nu i-ar da timp să se pregătească.

Feather Witch ridică privirea speriată și alarmată în timp ce războinicul Tiste Edur intră cu pași mari înăuntru. Târâind, ea se dădu înapoi până când a fost scurtată de un zid, apoi s-a scufundat și și-a acoperit fața.

Intenția dură de pe chipul războinicului era feroce.

O apucă de păr și o smulse în picioare, apoi mai sus, durerea forțând-o să țipe.

Cu cealaltă mână, el apucă punga mică de piele dintre sânii ei. Când l-a smuls, tanga i-a tăiat ca o sârmă pe ceafa și în spatele unei urechi. Simțea sângele. Ea a crezut că urechea i-a fost aproape tăiată, că atârna de o suviță de...

A aruncat-o înapoi în jos. Capul i se trosni de piatra zidului. S-a prăbușit pe podea, plângete zdrențuite izbucnind din pieptul ei încordat.

Și a ascultat - dincolo de vuietul apropiat al sângelui din craniul ei - pașii lui care se diminuau.

Luase degetul tăiat.

Merge să găsească sufletul lui Brys Beddict.

Tehol intră clătinându-se în camera single, se prăbuși lângă vatră. Învelit în sudoare, gâfâind pentru a-și câștiga răsuflarea.

Bugg, așezat cu spatele la un perete și sorbind ceai, își ridică încet sprâncenele. — Afectat de amăgirea competenței, văd.

— Asta-așa i-ai spus-o lui Ublala? Ești crud, fără inimă...

— De fapt, observația a fost făcută cu privire la toți muritorii.

— Nu a luat-o așa!

Janath a vorbit de unde stătea sorbind din propria ei ceașcă de lut ciobită. — Toate alarmele care sună prin oraș sunt din cauza ta, Tehol Beddict?

— Acum vor fi în căutarea unui bărbat care poartă o pătură, observă Bugg.

— Ei bine, a replicat Tehol, trebuie să fie destule, nu?

Nu a existat un răspuns imediat.

— Trebuie să fie, a insistat Tehol, puțin sălbatic chiar și pentru urechile sale. Se grăbi pe un ton mai rezonabil. „Diviziunea din ce în ce mai mare dintre bogați și săraci și

toate astea. De ce, păturile sunt noua modă printre cei săraci. Sunt sigur de asta.'

Niciunul dintre ascultători nu a spus nimic, apoi amândoi sorbiră din cești.

Încruntat, Tehol a spus: „Ce bei?”

— Ceai de găină, spuse Bugg.

— Supă, vrei să spui.

— Nu, spuse Janath. 'Ceai.'

— Stai, unde sunt toți puii?

— Pe acoperiș, spuse Bugg.

— Nu vor cădea?

— Unul sau doi s-ar putea. Facem runde regulate. Până acum, au dat dovadă de o inteligență neobișnuită. Mai degrabă unic pentru această gospodărie.

— O, bine, dacă cu piciorul fugarului epuizat, de ce nu? Probabil că l-au prins pe bietul Ublala.

'Poate. Avea în minte o diversiune.

Ochii lui Tehol s-au îngustat la servitorul său. — Acele fire de deasupra urechilor tale trebuie tăiate. Janath, găsește-mi un cuțit, vrei?'

'Nu.'

— Ai fi de partea lui, nu-i așa?

— Bugg este de fapt un om foarte capabil, Tehol. Nu-l meriți, știi.

— Te asigur, învățat, că lipsa de merit este reciprocă.

'Ce înseamna asta?'

— Știi, din miros cred că aș putea argumenta puternic că ceaiul de găină nu este diferit de supă apoasă de pui sau, cel puțin, de bulion.

— Nu ai putut niciodată să înțelegi semantica, Tehol Beddict.

„Nu am putut să înțeleg mare lucru din nimic, se pare că îmi amintesc. Cu toate acestea, îmi voi apăra sânguința, pofta mea unică de cunoștințe seducătoare, puritatea adevăratului academic... uh, urmărire... de ce, aș putea continua și mai departe...

— Întotdeauna defectul tău, Tehol.

— Dar nu voi face, blestemat ca sunt cu un public neapreciator. Deci, spune-mi, Bugg, de ce a fost Ublala atât de dornic să vorbească cu acest Tarthenal de sânge adevărat?

— Îmi imaginez că vrea să descopere dacă războinicul este un zeu.

'O ce?'

— Un nou zeu, vreau să spun. Sau un ascendent, mai precis. Mă îndoiesc că sunt închinători implicați. Inca.'

— Ei bine, Tarthenal se închină doar la ceea ce îi înspăimântă, nu? Acesta este doar un războinic sortit să moară de sabia Împăratului. Cu greu subiectul care să-l inspire pe bietul Ublala Pung.

Bugg ridică pur și simplu din umeri.

Tehol și-a șters transpirația de pe frunte. — Dă-mi niște ceai de găină, vrei?

'Cu sau fără?'

— Cu sau fără ce?

— Pene.

'Depinde. Sunt pene curate?'

— Acum sunt, răspunse Bugg.

În regulă, atunci, din moment ce nu mă pot gândi la nimic mai absurd. Cu.'

Bugg întinse mâna după o ceașcă de lut. — Știam că pot conta pe tine, maestru.

Se trezi la un zgomot metalic pe coridor.

Ridicată, Samar Dev se uită în întunericul camerei ei.

I se păru că aude respirația, chiar în fața ușii ei, apoi, distinct, un scâncet stins.

Se ridică, înfășurând pătura în jurul ei și se îndreaptă spre prag. Ridică zăvorul și aruncă bariera slabă deoparte.

— Karsa?

Silueta uriașă s-a răsucit spre ea.

— Nu, spusé ea apoi. — Nu Karsa. Cine ești tu?'

'Unde este el?'

'OMS?'

— Cel ca mine. Care cameră?'

Samar Dev ieși pe coridor. S-a uitat în stânga și a văzut formele nemișcate ale celor doi paznici ai palatului staționați în mod normal de o parte și de alta a intrării pe coridor. Capetele lor cu coif erau vizibil aproape una de cealaltă, iar acele oale de fier erau amândouă serios stricate. — I-ai ucis?

Bărbatul uriaș aruncă o privire, apoi mormăi. — Se uitau în direcția greșită.

— Vrei să spui că nu te-au văzut.

— Poate mâinile mele.

Schimbul fără sens, dar ciudat de satisfăcător, fusese în șoaptă. Samar Dev îi făcu semn să-l urmeze și porni pe coridor până când ea ajunse la ușa camerei lui Karsa Orlong. — El este aici.

— Bate, ordonă gigantul. — Atunci intră înaintea mea.

'Sau?'

— Sau vă bat capul... împreună.

Oftând, se întinse spre ușa cu un pumn.

S-a deschis și vârful unei săbii de piatră a plutit brusc în golul gâtului ei.

— Cine e ăla în spatele tău, vrăjitoare?

— Ai un vizitator, a răspuns ea. 'Din afara.'

Karsa Orlong, dezbrăcat deasupra taliei, cu tatuajele lui sclavi scăpați, o pânză înnebunită ajungând până la umeri și piept, a retras sabia și a făcut un pas înapoi.

Străinul o împinse pe Samar Dev într-o parte și intră în camera mică.

După care s-a lăsat în genunchi, cu capul plecat. — Pură, spuse el, cuvintele ca o rugăciune.

Samar Dev intră și închise ușa în urma ei, în timp ce Karsa Orlong își aruncă sabia pe pătut, apoi se întinse cu o mână și lovi străinul într-o parte a capului.

Legănându-l pe bărbat. Sângele i-a început din nări și a clipit proteste spre Karsa.

Cine a spus: „Există sânge Toblakai în tine. Toblakai nu îngenunchează în fața nimănui.

Samar Dev și-a încrucișat brațele și s-a rezemat de ușa. — Prima lecție când ai de-a face cu Karsa Orlong, murmură ea. 'Așteaptă-te la neasteptat.'

Bărbatul uriaș s-a chinuit să se ridice în picioare, stergându-și sângele de pe față. Nu era la fel de înalt ca Karsa, dar aproape la fel de lăt. — Sunt Ublala Pung, din Tarthenal...

— Tarthenal.

Samar Dev spuse: „O rămășiță de sânge amestecat a unei populații locale de Toblakai. Obişnuiam să fiu mai mult în oraș - cu siguranță nu am văzut niciunul pe piețe și așa ceva. Dar practic au dispărut, la fel ca majoritatea celorlalte triburi subjugate de Letherii.

Ublala se întoarce pe jumătate spre ea. — Nu a dispărut. Învins. Și acum cei care au rămas trăiesc pe insule din Marea Draconească.

La cuvântul „învins”, Samar Dev a văzut-o pe Karsa încruntat.

Ublala s-a înfruntat încă o dată pe Toblakai, apoi a spus, cu ciudată stânjenie: — Condu-ne, conducător de război.

Foc brusc în ochii lui Karsa și a întâlnit privirea lui Samar Dev. — Ți-am spus odată, vrăjitoare, că voi conduce o armată de felul meu. A început.'

„Nu sunt Toblakai...”

— Dacă doar o picătură de sânge de Toblakai le arde în vene, vrăjitoare, atunci ei sunt Toblakai.

'Decimat de vrăjitoria Letherii-'

Un rânjete. 'Letherii vrăjitorie? Nu-mi pasă de nimic.

Ublala Pung, însă, clătina din cap. „Chiar și cu cei mai mari șamani ai noștri, Pure One, nu am putut-o învinge. De ce, Arbanat însuși...”

De data aceasta, Samar Dev a fost cel care a întrerupt. — Ublala, l-am văzut pe Karsa Orlong făcându-și drum prin acea vrăjitorie.

Sângele amestecat se uită la ea, cu gura căscată. 'Apăsați?' Cuvântul era în cea mai mare parte rostit, cea mai neîntreruptă șoaptă.

În ciuda ei, ea dădu din cap. — Aș vrea să-ți pot spune altfel, bietul ticălos. Aș vrea să-ți pot spune să fugi și să te ascunzi cu rudele tale pe acele insule, pentru că acesta de aici face promisiuni goale. Din păcate, nu pot. Nu face promisiuni goale. Nu până acum, oricum. Desigur,

adăugă ea cu o ridicare din umeri care a dezmințit amărăciunea pe care o simțea: „Acest împărat Edur îl va ucide”.

La asta, Ublala Pung clătină din cap.

Negare? consternare?

Karsa Orlong ia adresat lui Ublala: „Trebuie să pleci când se termină asta, războinic. Trebuie să călătorești pe insulele tale și să ne aduni oamenii, apoi să-i aduci aici. Acum ești armata mea. Sunt Karsa Orlong, Toblakai și Teblor. Sunt liderul tău de război.

— Urmele de pe fața ta, șopti Ublala.

— Dar ei?

— La fel de distrus ca Tarthenalul. Ca Toblakai-spărțiți, alungați. Deci cele mai vechi legende spun că împrăștiate, de gheață, de trădare...

Un curent de gheață părea să curgă în jurul lui Samar Dev, ca un val rece care înghiți o stâncă, și ea tremura. Oh, nu-mi place sunetul asta, deoarece răsună cu adevărul lucrurilor. Prea clar.

— Totuși, vedeți-mi fața în spatele ei, spuse Karsa. — Două adevăruri. Ce a fost și ce va fi. Negi asta, Ublala de la Tarthenal?

O clătinare mută a capului. Apoi războinicul aruncă o altă privire lui Samar Dev, înainte de a spune: „Lider de război, am cuvinte. De... a lui Rhulad Sengar, împăratul Edur. Cuvinte... din secretul lui.

— Lasă-ne, vrăjitoare, spuse Karsa.

Ea a început. 'Ce? Nicio sansa-'

— Lasă-ne sau îi voi instrui războinicul meu să-ți bată capul.

— Oh, deci acum prostia te inspiră?

— Samar Dev, spuse Karsa. „Acest războinic a învins fiecare barieră din jurul acestui complex. Nu mă interesează cuvintele lui. Nu ai auzit alarmele? Luptă ca un Toblakai.

— Au încercat și odată să mă înece, a spus Ublala.

Samar Dev pufni. „Cu el în preajmă, este într-adevăr o luptă să rămâi solemn, fără a fi demn. Un remediu pentru pompozitate, Karsa Orlong. Fii sigur că îl ții pe acesta lângă tine.

'Merge.'

Ea gesticulă brusc cu dispreț. — O, bine, mai departe cu voi doi, atunci. Mai târziu, Karsa, o să-ți reamintesc un lucru.

'Ce?'

Ea deschise ușa în urma ei. „Acest ciupercă nici măcar nu ți-a găsit camera”.

Afară, pe coridor, Samar Dev a auzit o mișcare din partea unuia dintre paznici, apoi un geamăt și apoi, distinct: „Ce sunt toate acele lumini?”.

Capitolul doisprezece

M-am uitat spre vest și am văzut o mie de sori apune.

— Sidivar Trelus

Mirosul pământesc al incendiilor de bălegar a precedat prima vedere a armatei Awl. Sub lumina pătată a unei luni plictisitoare, Atri-Preda și Brohl Handar au călărit cu trupa de cercetași până la baza unei creaste, unde au descălecat și, lăsând un soldat cu caii, au pornit pe jos în susul pantei.

Vârful era aproape lipsit de ierburi, bucăți de rocă unghiulară împingând acolo unde vânturile neîncetate erodaseră pământul mic. Coborând jos, cei jumătate de duzină de Letherii și un Tiste Edur s-au marginit între aflorințe, umplând spațiile din coloana spartă de bazalt.

Dincolo de, poate o treime de legă distanță, ardeau focurile de bucătărie ale inamicului. O mare de stele căzute, mocnind, întinzându-se pentru a umple bazinul unei văi întregi, apoi în sus pe versantul îndepărtat, definindu-i conturul.

— Câți judeci? întrebă Brohl Handar pe Atri-Preda cu voce joasă.

Bivatt oftă. — Combatanți? Poate zece, unsprezece mii. Aceste armate seamănă mai mult cu migrațiile, supraveghetor. Toată lumea este alături.

— Atunci unde sunt turmele?

— Probabil de cealaltă parte a văii îndepărtate.

— Așa că mâine, mergem la luptă.

'Da. Și din nou, vă sfătuiesc să rămâneți cu trenul și pe garda dvs. de corp...

— Nu va fi necesar, interveni Brohl Handar, repetând cuvintele pe care le rostise de zeci de ori în ultimele trei zile și nopți. — Sunt războinici Edur cu tine și vor fi folosiți, nu?

— Dacă este nevoie, supraveghetor. Dar lupta care ne așteaptă nu pare să fie diferită de toate celelalte pe care le-am avut noi Letherii împotriva acestor oameni de la câmpie. Se pare că Redmask nu a fost capabil să-i influențeze pe bătrâni cu noi scheme. Sunt vechea tactică - cele care le eșuează din nou și din nou. A tăcut o clipă, apoi a continuat: — Valea din spatele nostru se numește Bast Fulmar. Are o semnificație arcană pentru Awl. Acolo ne vom întâlni.

El întoarse capul și o studie în întuneric. — Ești multumit să-i lași să aleagă locul de luptă?

Ea pufni. — Supraveghetor, dacă aceste pământuri ar fi pline de defileuri, canioane, arroyos sau râuri impracticabile - sau păduri - atunci m-aș gândi cu atenție să confrunt cu inamicul acolo unde vor ei. Dar nu aici. Vizibilitatea nu este în problemă - cu magii noștri Awl nu se poate ascunde în niciun caz. Nu există căi dificile de retragere, nici jaluzele. Lumina de mâine va fi brutală în simplitatea ei. Awl ferocitatea anaiest disciplina Letherii.'

Și cu această Redmask conducându-i, vor fi cu adevărat feroce.

'Da. Dar va eșua în cele din urmă.

— Ești încrezător, Atri-Preda.

I-a surprins zâmbetul. — Ușurat, supraveghetor. În această noapte, văd doar ceea ce am văzut de o duzină de ori înainte. Să nu vă imaginați, totuși, că voi respinge inamicul. Va fi slăbitor. Cu acestea, ea făcu un gest, iar grupul a început să se retragă de pe linia crestei.

În timp ce coborau spre caii care așteptau, Brohl Handar spuse: „N-am văzut niciun pichet, Atri-Preda. Nici mașini de depărtare. Nu vi se pare ciudat?

'Nu. Ei știu că suntem aproape. Au vrut să vedem tabăra aceea.

„Pentru a realiza ce? Un efort inutil să ne uimească?

— Așa ceva, da.

Mă invitați să simt dispreț față de aceste Awl. De ce? Ca să poți justifica că nu folosești Tiste Edur? K'risnan? Vrei ca această victorie de mâine să fie Letherii. Nu vrei să te trezești dator față de Edur, nu pentru acest furt mare de pământ și fiare, pentru această recoltare de sclavi.

Deci, bănuiesc, a instruit Factorul, hetur Anict nu este unul care să împartă prada.

Eu, Atri-Preda, nu sunt ușurat.

— Săgeți cu vârf de piatră - ești cu adevărat un prost. Se vor sparge împotriva armurii Letherii. Nu mă pot aștepta la nimic de la tine. Cel puțin descopăr asta acum, în loc să fie în mijlocul luptei.

Toe Anaster se lăsa pe spate pe coapse și îl privi pe Torrent ieșind din lumina focului. Off... undeva. Undeva important. La fel ca latrinele. El a reluat examinarea fluturelor de pe săgețile Imass. Cadoul unui vechi prieten. Acea colecție zgomotoasă și scârțâitoare de oase drăgălașe. Abia își amintea ultima dată când a fost printre

prieteni. Mormăi poate. Un alt continent. O seară beată-wa: acel vin de Saltoan? Ale Gredfallan? Nu-și putea aminti.

Înconjurându-l, murmurul a mii de oameni - mișcările lor prin tabără, conversațiile lor liniștite în jurul focurilor de bucătărie. Bătrâni și bătrâne, șchiopi, tineri. Un foc aprins pentru fiecare Awl.

Și undeva pe câmpie, Redmask și războinicii lui - o noapte fără incendii, fără conversații. Nimic, îmi imaginez, în afară de șlefuirea moale a marginilor armelor. Fier și piatră șoptind în noapte.

O simplă înșelăciune, succesul ei depinde de așteptările Letherii. Cercetașii inamici observaseră această tabără, până la urmă, așa cum am prezis. Nenumărate incendii în întuneric, în mod corespunzător aproape de Bast Fulmar, locul bătăliei iminente. Tot așa ar fi trebuit să fie.

Dar Redmask avea alte planuri. Și pentru a ajuta la înșelăciune, bănuia Toc, o vrăjitorie arcană de la K'Chain Che'Malle.

A apărut un bătrân, mergând în strălucirea focului pe picioarele plecate. Toc îl văzuse pe acesta vorbind cu Redmask, deseori călare alături de liderul războiului. S-a ghemuit în fața lui Toc și l-a studiat timp de o duzină de bătaii ale inimii, apoi a scuipat în flăcări, a dat din cap la sfârșitul care răspundea și a spus: „Nu am încredere în tine”.

— Sunt zdrobit.

— Săgețile acelea sunt legate prin magie rituală. Cu toate acestea, niciun spirit nu i-a binecuvântat. Ce fel de vrăjitorie este asta? Letherii? Ești o creatură a Tiles and Holds? Un trădător în mijlocul nostru. Plănuiești trădare, răzbuinare împotriva abandonării noastre.

Încerci să mă inspiri, bătrâne? Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu există jar în cenușă, nimic de trezit la viață.

'Ești tânăr.'

— Nu atât de tânăr pe cât crezi. În plus, ce legătură are asta cu ceva?

— Redmask te place.

Toc scărpină cicatricea unde fusese un ochi. — Îți stă înțelepciunea tulburată de vârstă?

Un mormăit. — Cunosc secrete.

'Și eu.'

— Nimeni de comparat cu al meu. Am fost acolo când sora lui Redmask s-a sinucis.

„Și am alăptat pițelul unei matronă K'Chain Che'Malle. Dacă tătu' este cuvântul potrivit.

Chipul bătrânului se răsuci neîncrezător. — Este o minciună bună. Dar nu este jocul pe care îl joc. Am văzut cu ochii mei marile canoe maritime. Pe malul de nord. Mii și mii.

Toc a început să întoarcă săgețile în tolba de piele.

„Acele săgeți au fost făcute de un om mort. Mort de o sută de mii de ani sau mai mult.

Încruntarea încrețită din fața lui s-a adâncit. — Am văzut schelete alergând noaptea, chiar pe această câmpie.

„Acest trup pe care îl vezi nu este al meu. Am furat-o.'

— Numai eu știu adevărul despre Bast Fulmar.

„Tatăl acestui cadavru era un om mort - și-a răsuflat ultima suflare chiar dacă sămânța lui a fost luată pe un câmp de luptă”.

„Victoria de demult a fost într-adevăr o înfrângere”.

„Acest corp a crescut puternic pe carne umană”.

— Redmask ne va trăda.

— Se lasă gura apă când te privesc.

Bătrânul se împins în picioare. „Răul vorbește în minciuni”.

— Și cei buni știu un singur adevăr. Dar este o minciună, pentru că întotdeauna există mai mult de un adevăr.

Încă un gât de flegmă în focul de tabără. Apoi o serie complicată de gesturi, inscripționarea în aer deasupra flăcărilor a unei ciocănite de saloane care păreau să se învâртеască pentru o clipă în fumul subțire. „Ești alungat”, a pronunțat apoi bătrânul.

— Habar n-ai, bătrâne.

— Cred că ar fi trebuit să mori de mult.

— De mai multe ori decât pot număra. A început cu o bucată de lună. Apoi o marionetă blestemată, apoi... oh, nu contează.

— Torrent spune că vei fugi. La sfarsit. El spune că ți-a rupt curajul.

Toc se uită în jos în flăcări. — S-ar putea să fie, spuse el.

— Atunci te va ucide.

— Presupunând că mă poate prinde. Dacă există un lucru pe care știu să-l fac, este să călăresc un cal.

Cu un mârâit, bătrânul a fugit.

— Curaj, mormăi Toc pentru sine. — Da, există asta. Și poate că lașitatea este cu adevărat crescută chiar în oase.

Pentru că să recunoaștem, Arxaster nu era un fier rece. Nici fierbinte, de altfel.

De undeva în noapte se auzi urletul ascuțit al unui lup.

Toc mormăi. — Da, ei bine, nu este ca și cum aș avea privilegiul de a alege, nu-i așa? Mă întreb dacă vreunul dintre noi are. Vreodată.' Ridică ușor vocea: — Știi, Torrent - da, te văd că ești grozav - îmi vine în minte, având în vedere precedentul, că problema lașității este una cu care trebuie să se confrunte Awl tău mâine. Nu mă îndoiesc că Redmask - dacă are vreo îngrijorare - se gândește la asta chiar acum. întrebându-mă. Vă poate intimidă pe toți pentru a vă onora?

Forma vagă care era Torrent s-a mutat.

Toc a tăcut, a aruncat încă un bulgăre de balega de rodară pe foc și s-a gândit la vechii prieteni plecați de mult.

Linia singuratică de urme zgâriate se termina cu o siluetă, urcând cu greu pe panta îndepărtată de lut și pietricele. Asta era chestia cu a urma o urmă, și-a amintit Hedge. Ușor de uitat că amprente blestemate aparțineau a ceva real, mai ales după ceea ce păreau săptămâni de urmărire a nenorocitului.

T'lan Imass, așa cum bănuise. Picioarele alea întinse, osoase târâte prea mult, mai ales cu un arc atât de înalt încât nu a lăsat nicio amprentă. Adevărat, un Wickan cu picioarele arcuite ar putea lăsa ceva asemănător, dar nu merge într-un ritm care a stat în fața lui Hedge pentru atât de mult timp. Nicio șansă de asta. Totuși, era ciudat că vechiul războinic strigoi mergea deloc.

Este mai ușor să traversezi acest pustiu sub formă de praf.

Poate e prea umed. Poate că nu e distractiv să fii noroi. Va trebui să-l întreb asta.

Presupunând că nu mă omoară definitiv. Sau încearcă, vreau să spun. Tot uit că sunt deja mort. Dacă există un lucru pe care morții ar trebui să-și amintească, este acel detaliu crucial, nu crezi, Fid? Bah, ce ai ști. Ești încă în viața. Și nici aici.

Hood ia-mă, am nevoie de companie.

Totuși, nu acel blestemat de vânt șoptitor. Bine că fugise, în zdrențuri, incapabil să se apropie de acest T'lan Imass cu-da-dar cu un singur braț. Chestia cu bătaia, nu-i așa?

Era sigur că știa că este aici, la o mie de pași în spate. Probabil că știe că și eu sunt o fantomă. De aceea nu m-am deranjat să mă atac.

Cred că m-am obișnuit cu asta.

O altă treime dintr-o ligă a trecut înainte ca Hedge să poată să se apropie suficient de mult pentru a capta în cele din urmă respectul războinicului strigoi. Se oprește, se întorc încet. Arma de silex din mână ei singură era mai degrabă un șoc decât o sabie, cu capătul straniu agățat. Un mâner fusese modelat din porțiunea palmată a unui coarne, creând un clopot de protecție superficial, cu nuanțe, lustruit maro odată cu vârsta. O parte a feței războinicului fusese zdrobită cu brutalitate: dar o parte a fălcii sale grele era intactă, dând înfățișării sale îngrozitoare o înclinare deformată.

— Pleacă, fantomă, spuse T'lan Imass cu o voce devastată.

„Ei bine, așa face”, a răspuns Hedge, „numai că se pare că ne îndreptăm în aceeași direcție”.

'Nu se poate.'

'De ce?'

— Pentru că nu știi unde mă duc.

— O, logica perfectă a Imass. Cu alte cuvinte, prostia absurdă. Nu, nu știu exact unde mergi, dar îl indiscutabil să fie găsit în aceeași direcție în care mă îndrept. Este o observație prea ascuțită pentru tine?

— De ce te ții de carnea ta?

— Același motiv, presupun, pentru care te ții de ceea ce a mai rămas din al tău. Ascultă, mă numesc Hedge. Am fost odată un soldat, un Bridgeburner. marinarii Malazan. Sunteți un demis de la Logros T'lan Imass?

Războinicul nu spuse nimic pentru o clipă, apoi: — Am fost cândva din Kron T'lan Imass. Născut în Sezonul Sângelui-de-la-Munte în clanul lui Eptra Phinana. Sângele meu a ajuns pe țărmurile din Jagra Til. Eu sunt Emroth.

'O femeie?'

Un zgomot, ridicare neuniformă din umeri.

— Ei bine, Emroth, ce faci mergând prin groapa de gheață uitată a lui Hood?

— Aici nu există groapă.

'Cum spui.' Hedge se uită în jur. — Aici se duce, atunci, abandonatul T'lan Imass?

— Nu aici, răspunse Emroth. Apoi spărgătoarea se ridică și arată încet.

Înainte. Direcția Hedge hotărâse să o numească nord. — Ce, atunci ne îndreptăm către o grămadă uriașă de oase înghețate?

Emroth se întoarse și începu să meargă din nou.

Hedge se deplasă în sus alături de creatura strigoi. — Ai fost odată frumoasă, Emroth?

'Nu imi amintesc.'

„Am fost fără speranță cu femeile”, a spus Hedge. „Urechile mele sunt prea mari - da, de aceea port această șapcă de piele. Și am genunchii noduri. De aceea am devenit soldat, știi. Să întâlnesc femei. Și apoi am descoperit că femeile soldat sunt înfricoșătoare. Adică, mult mai înfricoșător decât femeile normale, ceea ce înseamnă ceva. Bănuiesc că cu tine Imass, ei bine, toată lumea era un războinic, nu?

— Înțeleg, spuse Emroth.

'Tu faci? Înțelege ce?'

— De ce nu ai însoțitori, Hedge of the Bridgeburners.

— Nu o să te transformi într-un nor de praf asupra mea, nu-i așa?

— În acest loc, nu pot. Vai.'

Zâmbind, Hedge a reluat: — Nu e ca și cum aş muri virgin sau altceva, desigur. Chiar și nenorocirii urâți ca mine, ei bine, atâta timp cât ai destulă monedă în mână. Dar o să-ți spun ceva, Emroth, nu așa ai numi dragoste acum, nu-i așa? Deci, oricum, adevărul este că nu am împărtășit niciodată asta cu nimeni. Dragoste. Adică, de când am încetat să mai fiu copil, până când am murit.

— Acum a fost acest soldat, odată. Era mare și rea. Pe nume Detoran. Ea a decis că mă iubește și a arătat asta bătându-mă fără sens. Deci cum iti dai seama de asta? Ei bine, am rezolvat-o. Vezi tu, ea a fost chiar mai puțin iubitoare decât mine. Biata vacă bătrână. Aș fi vrut să fi înțeles asta la momentul respectiv. Dar eram prea ocupat să fug de ea. E amuzant cum este, nu-i așa?

— Și ea a murit. Și așa am avut șansa să vorbesc cu ea. Din moment ce ne-am găsit în același loc. Problema ei era că nu putea să pună suficiente cuvinte împreună pentru a forma o propoziție adevărată. Nu gros, mult, doar nearticulat. Oameni ca ăsta, cum poți ghici ce au în mintea lor? Ei nu-ți pot spune, așa că ghicitul rămâne ghicit și de cele mai multe ori te înșeli atât de mult încât este jalnic. Ei bine, ne-am rezolvat, mai mult sau mai puțin. Cred. Ea a spus și mai puțin ca o fantomă.

— Dar așa e treaba cu toate, Emroth. Urmează explozia mare, alb, apoi negru, apoi te trezești din nou din nou. O fantomă blestemată care nu merită nicăieri unde să mergi și tot ce rămâi cu realizările și regretele. Și o listă de dorințe mai lungă decât a lui Hood...

— Gata, Hedge of the Bridgeburners, interveni Emroth, cu un tremur de emoție în voce. — Nu sunt un prost. Înțeleg acest joc al tău. Dar amintirile mele nu sunt pentru tine.

Hedge a ridicat din umeri. — Nici pentru tine, înțeleg. I-a dat pe toți să poarte război împotriva Jaghut. Erau atât de răi, atât de periculoși, că v-ați făcut din voi primele voastre victime. Un fel de răzbunare inversă, nu ai spune? De parcă ai fost și ai făcut treaba pentru ei. Și adevărata glumă este că nu erau deloc răi sau periculoși. O, poate o mână, dar aceia mână au câștigat mânia rudelor lor foarte repede, adesea cu mult înainte ca tu și armatele tale să arăți. Ei ar putea să se polițizeze singuri. Au aruncat ghetari în tine, așa că ce ai făcut pentru a învinge asta? V-ați făcut inimile și mai reci, chiar mai lipsite de viață decât orice ghetar. Hood știe, asta este o ironie pentru tine.

— Nu sunt legat, spuse Emroth cu o râslă. „Amintirile mele rămân cu mine. Aceste amintiri m-au zdrobit.

— Ruptă?

Încă o ridicare din umeri. — Hedge of the Bridgeburners, spre deosebire de tine, îmi amintesc dragostea.

Nici unul nu a mai vorbit o vreme după aceea. Vântul bătea amar și uscat. Rămășițele cu crustă de zăpadă trosneau sub picioare în paturile de mușchi și lichen. La orizont în față se vedea o creastă cenușie ardezie, unghiulară ca o linie masivă de clădiri dărâmate. Deasupra ei, cerul era alb ca laptele. Hedge făcu un semn spre nord.

— Deci, Emroth, asta e?

Capul pe jumătate sfărâmat se ridică. — Omtose Phellack.

„Într-adevăr? Dar-”

— Trebuie să o traversăm.

— Oh, și ce se află dincolo?

T'lan Imass s-a oprit și s-a uitat la Hedge cu ochii săi ofilit și micșorat de umbră. „Nu sunt sigur”, a răspuns. — Dar, cred acum, poate fi... acasă.

La naiba, Emroth. Tocmai ai îngreunat lucrurile mult.

Templul stătea pe un deal jos, pământul sterp din toate părțile. Urișii ei pereți ciclopici păreau bătuți, împinși înăuntru ca de zece mii de pumni de piatră. Fisuri strâmbe au urmărit granitul gri închis de la nivelul solului până la piatra masivă de buiandrug, aplecată beat deasupra a ceea ce fusese cândva o intrare grandioasă și nobilă. Rămășițele

de statui ieșeau de pe pedestalele așezate de o parte și de alta a treptelor largi, acum lăsate.

Udinaas nu știa unde se află. Doar un alt vis, sau ceea ce a început ca un vis. Condamnat, ca toți ceilalți, să alunece în ceva mult mai rău.

Și așa a așteptat, tremurând, cu picioarele schilodite, rupte și fără viață sub el - o nouă variație pe tema incapacității. Simbol confuzător al numeroaselor sale defecte. Ultima dată, își aminti el, se zvârcolise pe pământ, fără membre, un șarpe cu spatele rupt. Părea că subconștientului lui îi lipsea subtilitatea, o recunoaștere cât se poate de amară.

Doar dacă, desigur, cineva sau altcineva trimitea aceste vizite.

Și acum, cadavre apăruseră pe versanții pietroși de sub templu. Scoruri, apoi sute.

Înalt, pielea palidă ca coaja ouălor de broască țestoasă, ochii cu rame roșii înfipti adânc în fețele alungite și cizelate și prea multe articulații pe membrele lor lungi, transformând expresiile lor rigide ale morții în ceva supraréalist, febril, dar ultimul detaliu nu era. surprinde.

Și acum, o pată de mișcare în întunericul de sub piatra buiandrugului. O siluetă care iese la vedere. Spre deosebire de morți. Nu, acesta părea... uman.

Stropit cu sânge din cap până în picioare, bărbatul s-a răscolit înainte, s-a oprit în vârful treptelor și a privit în jur cu ochi sălbatici și furioși. Apoi, aruncându-și capul pe spate, tipă la cerul încolor.

Fără cuvinte. Doar furie.

Udinaas a dat înapoi, a căutat să se târască departe.

Și figura l-a văzut. O mână roșie, picurând, ridicând, întinzând mâna spre el. făcând semn.

Parcă strâns de gât, Udinaas s-a trântit mai aproape de bărbat, de tâmplă, de groapa rece a cadavrelor. — Nu, mormăi el, nu eu. Alege pe altcineva. Nu eu.'

— Poți simți această durere, muritoare?

'Nu pentru mine!'

'Dar asta este. Tu ești singurul care a rămas. Vor fi morțile lor goale, uitate, fără sens?'

Udinaas a încercat să se țină de pământ, dar pietrele i s-au desprins sub mâini, solul nisipos s-a eliberat în timp ce unghiile i-au târât brazde în urma lui. 'Gaseste pe altcineva!' Tipătul lui a răsunat, de parcă ar fi fost lansat direct spre templu, prin intrarea căscată, și a răsunat în

interior, prins, furat, răsunând până când nu a mai fost vocea lui, ci a templului însuși - un strigăt jalnic de moarte, de sfidare disperată. Templul, exprimându-și setea.

Și atunci ceva a zguduit cerul. Fulger fără foc, tunete fără sunet - o sosire, zguduitoare dezlănțuie lumea.

Întregul templu se ridică în lateral, nori de praf ieșind între îmbinările fără mortar. Au fost la câteva momente de la colaps-

'Nu!' urlă silueta din vârful scărilor, chiar dacă se clătina pentru a-și recăpăta echilibrul. 'Acesta este al meu! My T'orrud Segul! Uită-te la acești morți - trebuie să fie salvați, eliberați, trebuie să fie...

Și acum se auzi o altă voce, în spatele Udinaasului, sus, îndepărtată, o voce a cerului însuși. — Nu, Errant. Acești morți sunt Forkrul Assail. Mort de propria ta mână. Nu-i poți uciide pentru a-i salva...

— Îngrozitoare vrăjitoare, nu știi nimic! Sunt singurii pe care îi pot salva!

— Blestemul zeilor bătrâni, uită-te la sângele de pe mâinile tale. Toate sunt făcute de tine. Totul.'

O umbră uriașă a cuprins Udinaas atunci. Rotund.

Răfale de vânt, aruncând în sus părul negru încâlcit de pe cadavre, lovindu-le fragmentele rupte din haine; apoi, o presiune bruscă, de o greutate uriașă coborând, și balaurul era acolo - între Udinaas și Errant - membrele posterioare lungi întinse în jos, ghearele plonjând prin corpuri reci, strivindu-le în pocnirea oaselor în timp ce enorma creatură se așeza pe pantă. Gâtul sinuos, ondulat rotund, capul uriaș apropiindu-se de Udinaas, ochi de foc alb.

Glasul îi umplea craniul. 'Mă cunoști?'

Flăcări de argint unduindu-se de-a lungul solzilor aurii, o prezență emanând căldură incandescentă - trupurile Forkrul Assail înnegrite sub ea, pielea încrețită, decojindu-se înapoi. Grăsimile se topesc, ies din vezicule bruște, plâng din articulații.

Udinaas dădu din cap. — Menandore. Sora Dawn. Violator.'

Râs gros, lichid. Capul se întoarse, înclinat în sus spre Errant. — Acesta este al meu, spuse ea. — L-am revendicat cu mult timp în urmă.

— Revendică ce îți place, Menandore. Înainte să terminăm aici, mi-l vei da mie. Din propria ta voință.

'Intr-adevar?'

— Ca... plată.

'Pentru ce?'

— Pentru vești despre surorile tale.

Ea a râs din nou. — Îți închipui că nu știu?

— Dar eu ofer mai mult. Zeul își ridică mâinile roșii. — Pot să mă asigur că sunt îndepărtați din calea ta, Menandore. Un simplu... ghiont.

Dragonul se întoarse, îl privi încă o dată pe Udinaas. — Pentru acesta?

'Da.'

— Foarte bine, îl poți avea. Dar nu copilul nostru.

A venit rândul Ernicului să râdă. — Când ai vizitat ultima dată acel... copil, Menandore?

'Ce înseamna asta?'

'Doar asta. El este crescut acum. Minte lui este a lui. Nu al tău, Menandore. Sunteți avertizat și de data aceasta nu cer nimic în schimb. Zeii bătrâni, dragă mea, uneori pot cunoaște milă.

Ea pufni - o rafală de putere brută. — Am auzit asta. Propaganda bună, bucata pe care o hrănești adoratorilor tăi înfometati și patetici. Acest bărbat, acest tată al copilului meu, te va dezamăgi. T'orrud Segul. El nu are credință. Compasiunea din el este ca un șobolan într-o groapă de lei care dansează mai repede decât poți vedea, la câteva momente de la anihilare. S-a jucat cu el de mult timp, Errant. Nu o vei prinde, nu o vei pretinde, nu o vei lega de cauza ta. Ea și-a exprimat râsul crud încă o dată. — Am luat de la el mai mult decât îți dai seama.

Inclusiv frica mea de tine. — Crezi că mă poți da departe, Menandore?

Ochii străluceau de amuzament sau dispreț sau ambele. — Vorbește atunci, Udinaas, lasă-ne să auzim afirmațiile tale îndrăznețe.

— Amândoi credeți că m-ați chemat aici, nu-i așa? Pentru remorcherul tău stupid. Dar adevărul este că v-am chemat pe voi doi.

'Ești suparat-'

— Poate că da, Menandore. Dar acesta este visul meu. Nu al tău. Nu asta. A mea.'

— Prostule, scuipă ea. — Încearcă doar să ne alungi...

Udinaas a deschis ochii, s-a uitat la cerul rece și senin al nopții și și-a permis să zâmbească. Visul meu, coșmarul tău. Strânse mai strâns blănurile, ridicându-și picioarele, asigurându-se că nu erau rupte. Rigiditate la genunchi - normală, ceea ce a venit din zgârietura de roci și gheață - dar caldă de viață. — Totul e bine, șopti el.

— Bine, spuse Kettle.

Udinaas se întoarse, ridică privirea. Era ghemuită lângă el. 'De ce esti treaz?' el a cerut.

'Nu sunt. Și nici tu. Templul acela s-a prăbușit. După ce ai plecat.

— Atunci, sper că a zdrobit pe Errant.

'Nu. L-ai trimis deja departe. Și ea.

— Dar nu tu.

'Nu. Nu știai că sunt acolo.

Bine, deci încă visez. Ce vrei?'

— Templul acela. Nu ar fi putut să țină toate acele suflete. Toată durerea aceea. Era rupt și de aceea s-a prăbușit. Asta ar fi trebuit să vezi. Deci ai înțelege când se întâmplă totul. Și să nu fii trist. Și să poți face ceea ce vrea el să faci, doar nu așa cum a crezut el că ar fi. Asta e tot.'

'Bun. Acum târă-te înapoi la propriile tale vise, Kettle.

'Bine. Amintește-ți, nu plânge prea devreme. Trebuie să aștepti.'

'Intr-adevăr. Cât timp înainte să plâng?

Dar ea dispăruse.

Prinsese ceva febră de la gheața putrezită. Tremurând și halucinând de trei-poate patru nopți acum. Vise bizare în vise și mai departe. Iluzii de căldură, confortul blănurilor neimuiate de sudoare, balsamul conversațiilor misterioase în care sensul nu era o problemă. Îmi place viața asta. Este previzibil. Mai ales. Și când nu este, nu se simte altfel. iau orice vine la mine. De parcă în fiecare noapte primesc lecții de... în preluarea controlului.

Acum era timpul pentru masa imensă plină cu toate mâncărurile lui preferate.

Au spus că era slăbit ca un spectru.

Dar în fiecare seară se sătura.

Cu lumina zorilor împingând umbrele în crăpături și văi și transformând vârfurile acoperite cu zăpadă în aur topit, Seren Pedac se ridică din blănuri și se ridică, simțindu-se murdară și dezordonată. Alitudinea mare i-a lăsat durerea în gât și ochii uscați, iar alergiile nu au făcut decât să exaspera acele afecțiuni. Tremurând în vântul tăietor, o privi pe Fear Sengar chinuindu-se să reaprindă focul. Lemnul înghețat de mult nu a fost reticent să ardă. Kettle adunase iarbă și acum se ghemui lângă Tiste Edur cu ofrandele ei.

O tuse zdrențuită de unde Udinaas zăcea încă îngropat în blănuri. După o clipă, se ridică încet. Fața înroșită de febră, sudoare pe frunte, ochii plictisiți. A scos un zgomot pe care Seren și-a dat seama cu întârziere că era râs.

Capul fricii se răsuci ca și cum ar fi fost înțepat de viespe. 'Asta te distrează? Preferi o altă masă rece pentru a începe ziua?

Udinaas clipi spre Tiste Edur, apoi ridică din umeri și întoarse privirea.

Seren și-a dres glasul. — Orice l-a amuzat, Frica, nu a avut nimic de-a face cu tine.

— Vorbești pentru mine acum? a întrebat-o Udinaas. Se ridică slab în picioare, încă învelit în blănuri. „Acesta ar putea fi un alt vis”, a spus el. „În orice moment acel războinic cu pielea albă cocotată acolo s-ar putea transforma într-un dragon. Iar copilul Kettle își va deschide gura ca pe o ușă, în care se va plonja Fear Sengar, devorat de propria lui foame de a trăda. Ochii plati, tulburi, se fixară pe Seren Pedac. — Și vei evoca epoci pierdute, Acquiton, de parcă prostiile istoriei ar fi avut vreo relevanță, deloc.

Vârtejul și pocnirea unui lanț au punctat declarațiile bizare.

Udinaas aruncă o privire spre Clip și zâmbi. „Și tu visezi să-ți scufunzi mâinile într-o baltă de sânge, dar nu orice sânge vechi. Întrebarea este, poți manipula evenimentele pentru a obține acel torrent roșu?

„Febra ți-a fiert creierul”, a spus războinicul Tiste Andii cu un zâmbet răspunzător. S-a confruntat cu Ruina Silchas. — Omoară-l sau lasă-l în urmă.

Seren Pedac a oftat, apoi a spus: „Clip, când vom începe coborârea? Mai jos, vor fi ierburi care să-i învingă febra.

— Nu de zile, răspunse el, învârtindu-și lanțul în mâna dreaptă. Și chiar și atunci... ei bine, mă îndoiesc că vei găsi ceea ce cauți. În plus, a adăugat el, ceea ce îl doare nu este în întregime firesc.

Ruina Silchas, îndreptându-se spre poteca pe care aveau să o urce în această zi, a spus: „El spune adevărat. Vrajitoria veche umple acest aer fetid.

'Ce fel?' întreabă Seren.

„Este fragmentat. Poate... K'Chain Che'Malle - rareori își foloseau magia în moduri ușor de înțeles. Niciodată în luptă. Îmi amintesc ceva... necromantic'

Și asta este?

— Nu pot să spun, Achizitor.

— Deci de ce este Udinaas cel afectat? Dar noi ceilalți?

Nimeni nu s-a aventurat să răspundă, cu excepția unui alt râs rupt din partea lui Udinaas.

Inele clapate. — Mi-am făcut sugestia, spuse Clip.

Din nou, conversația părea să se stingă. Kettle se apropie să stea aproape de Udinaas, ca și cum ar fi oferit protecție.

Micul foc de tabără era în sfârșit aprins, chiar dacă era slab. Seren a strâns o oală de tablă și a pornit să găsească niște zăpadă curată, care ar fi trebuit să fie o sarcină destul de simplă. Dar peticele putrezite erau murdare de detritus. Pete de vegetație în descompunere, straturi pete de cărbune și cenușă, carcassele unui fel de vierme sau gândac care locuiește în gheață, lemn și bucăți de nenumărate animale. Greu de gust. A fost surprinsă că nu erau toți bolnavi.

Se opri în fața unei întinderi lungi și înguste de zăpadă cu crustă de gheață care umplea o crăpătură sau un pliu din stâncă. Și-a scos cuțitul, a îngenuncheat și a început să-l ciugulească. Bucăți s-au desprins. Ea le-a examinat pe fiecare, aruncându-le pe cele prea decolorate de murdărie, punându-le pe celelalte în oală. Nu prea seamănă cu ghețarii obișnuiți – cei puțini pe care îi văzuse de aproape. La urma urmei, au fost făcute din ninsori succesive la fel de mult ca gheața târătoare. Acele ninsori au produs în mod normal straturi relativ curate. Dar aici, parcă aerul prin care cădea zăpada ar fi fost plin de gunoi în derivă, astupând fiecare fulg care cobora. Aer gros de fum, cenușă, bucăți de viețuitoare cândva. Ce ar fi putut face asta? Dacă doar cenușă, atunci ar putea să o interpreteze ca rezultat al unei erupții vulcanice. Dar nu blestemate de fragmente de piele și carne. Ce secret se ascunde în acești munți?

A reușit să înfunde vârful cuțitului adânc în gheață, j apoi și-a așezat greutatea pe ea. Întreaga placă de gheață rămasă se ridică brusc, îndepărtată de crăpătură. Și acolo, întinsă sub ea, o suliță.

Axul, atâta timp cât Seren era înalt, nu era din lemn. Lustruit, chihlimbar pestrit și maro, părea aproape... solzis. Capul lat era dintr-o bucată, lamă și tulpină, jad măcinat, neted și în formă de frunză. Nici un adeziv sau legare evidentă nu a ținut priza pe arbore.

Ea a slăbit arma. Textura scalată, a văzut ea, a fost creată prin stratificarea succesivă și complicată a cornului, ceea ce explica aspectul pestriț. Din nou, ea nu putea discerne nicio indicație despre cum erau fixate straturile. Lancea era surprinzător de grea, de parcă axul s-ar fi mineralizat.

O voce a vorbit în spatele ei. — Acum, aceasta este o descoperire interesantă.

Se întoarse, studie expresia batjocoritoare a lui Clip și simți un fulger de iritare. — În obiceiul de a urmări oamenii prin preajmă, Clip?

— Nu, mai ales eu îi conduc. Știu, această sarcină servește să te împingă într-o parte. Te lasă să te simți inutil.

— Vrei să faci alte observații strălucitoare?

El a ridicat din umeri, învârtind lanțul blestemat înainte și înapoi. — Acea suliță pe care ai găsit-o. Sunt T'lan Imass.

— Asta ar trebui să însemne ceva pentru mine?

'Se va.'

— Nu este o armă cu care te lupți, nu-i așa?

'Nu. Și nici eu nu mă ascund în copaci și nici nu arunc fructe.'

Ea se încruntă.

El a râs, întorcându-se. — M-am născut în întuneric, Acquitor.

Și?'

Făcu o pauză, aruncă o privire înapoi la ea. „De ce crezi că sunt Sabia Mortală a Lordului cu Aripi Negre? Arata bine? Personalitatea mea fermecătoare? Îndemânarea mea cu aceste lame aici?

— Ei bine, a răspuns ea, tocmai mi-ai epuizat lista de motive.

'Ha ha. Asculta-ma. Născut în întuneric. Binecuvântat de Maica noastră. Prima în mii de ani - ea s-a întors, știi. Dintre fiii ei aleși. Mii de ani? Mai degrabă zeci de mii. Dar nu de la mine. Pot să merg pe Întuneric, Acquitor. Își flutură mâna care se învârtea cu lanț înapoi către ceilalți. — Nici măcar Ruina Silchas nu poate face această afirmație.

— El știe?

'Nu. Acesta este secretul nostru atâta timp cât alegi tu.

Și de ce așa alege să nu-i spun asta, Clip?

— Pentru că eu sunt singurul de aici care îl poate împiedica să te omoare. Tu și Udinaas, cei doi pe care îi consideră cei mai inutili. Într-adevăr, potențiali inamici.

'Inamici? De ce ar crede asta? Ea clătină din cap neîncrezătoare. „Suntem doar niște insecte pe care le poate zdrobi sub picioare oricând vrea. Un dușman este cel care reprezintă o amenințare. Noi nu.

— Ei bine, din acest punct de vedere, nu văd că trebuie să te luminez. Inca.'

Pufnind, se întoarse și aduna oala cu bucățile ei de gheață strălucitoare.

— Intenționați să vă păstrați descoperirea? întrebă Clip.

Se uită în jos la arma din mâna ei dreaptă. — Udinaas o poate folosi pe post de cârjă.

Râsul lui Clip a fost amar de crud. — O, nedreptatea, Acquitor. Pentru o armă de poveste ca aceea.

Ea se încruntă la el. — Vorbești de parcă l-ai recunoaște. Tu?

— Să spunem că ne aparține.

Frustrată, ea trecu pe lângă el, înapoi spre tabără.

Lancea a atras atenția, înspăimântător de repede de la Ruina Silchas, care - înainte de a se întoarse spre ea - păru să tresară. Udinaas, de asemenea, capul i se ridică brusc în timp ce se îndrepta spre el. Și-a simțit inima zvâcnindu-i în piept și s-a speriat brusc.

Ea a căutat să o ascundă ținându-se cu încăpățănare de gândul ei inițial. — Udinaas, am găsit asta... o poți folosi pentru a-ți menține echilibrul.

El a mormăit, apoi a dat din cap. — Un vârf de piatră măcinată nu poate avea prea multă margine, nu-i așa? Măcar nu mă voi împiedica și nu-mi voi scoate ochiul, decât dacă muncesc din greu la asta, și de ce aș face asta?

— Nu-ți bate joc de asta, spuse Silchas Ruin. „Folosește-l în modul în care a sugerat achizitorul, prin toate mijloacele. Dar să știi că nu este al tău. Va trebui să renunți la asta, să știi asta, Udinaas.

— Ți-o predă, probabil?

Din nou tresărirea. 'Nu.' Și Silchas Ruin s-a întors încă o dată.

Udinaas îi zâmbi slab lui Seren. — Tocmai mi-ai dat o armă blestemată, Acquitor?

'Nu știu.'

S-a sprijinit pe el. — Ei bine, nu contează. Am o întreagă colecție de blesteme - încă unul nu va face o mare diferență.

Gheața s-a topit, s-au reumplut burdufurile. O altă oală cu zăpadă înghețată a furnizat apă pentru un bulion de ierburi, coji de grăsime, fructe de pădure și pepite de seva luate din arțari - ultimul dintre care îl văzuseră acum zece zile, la o înălțime în care aerul era revigorant și dulce. Întepător de viață. Aici nu erau copaci. Nici măcar arbuști. Pădurea vastă din jurul lor era abia la glezne - o lume încâlcită de licheni și mușchi.

Ținând un castron cu supă în mâini tremurânde, Udinaas a vorbit cu Seren. „Așadar, doar ca să înțeleg lucrurile în această farsă epică a noastră, ai găsit această sulită sau te-a găsit pe tine?”

Ea clătină din cap. 'Nu conteaza. Este al tău acum.

'Nu. Silchas are dreptate. Mi-ai împrumutat-o, achizitor. Alunecă ca grăsimea în mâinile mele. Nu l-aș putea folosi pentru a lupta - chiar dacă aș ști cum, ceea ce nu știu.

— Nu e greu, spuse Clip. Doar nu-l ține de capătul ascuțit și împinge oamenii cu el până când cad. Încă nu am înfruntat un războinic cu o sulită pe care nu am putut-o tăia în bucăți.

Fear Sengar pufni.

Și Seren știa de ce. A fost suficient să lumineze în această dimineată, suficient să-i aducă un zâmbet ironic pe buze.

Clip a observat și a rânjit, dar nu a spus nimic.

— Împachetează, spuse Silchas Ruin după o clipă. — M-am săturat să aștept.

— Ți tot spun, spuse Clip, învârtind încă o dată inelele, totul va veni la timpul său, Silchas Ruin.

Seren se întoarse cu fața spre vârfurile în creștere din nord. Aurul pălise, parcă s-ar fi scurs de toată viața, de toată mirarea. O altă zi de călătorie obosită îi aștepta. Dispoziția ei s-a prăbușit și a oftat.

Având în vedere alegerea, acest joc ar fi trebuit să fie al lui. Nu al lui Cotillion, nu al lui Shadowthrone. Dar până la Ben Adaephon Delat ajunseseră suficiente detalii, greu și sumbru ca cenușa dintr-un incendiu de pădure, pentru a-l mulțumi, pentru moment, să se sufoce cu problemele altcuiva. De la Enfilada de la Pale, viața lui fusese destul de lungă. Avea impresia că se prăbușește pe un deal abrupt, pentru totdeauna, doar la un pas de la dezastrul care sparge oasele și stropi de sânge.

Pe vremuri, el prospera cu astfel de sentimente. Dovada că era în viață.

Totuși... prea mulți prieteni căzuseră pe marginea drumului în călătorie. Mult prea mulți, și era reticent să-i lase pe alții să le ocupe locurile - nici măcar acest umil Tiste Edur cu inima lui prea plină, rana crudă a durerii; nici blestemul acela de T'lan Imass care trecea acum printr-o mare turbulentă de amintiri, de parcă ar căuta una - doar una - care să nu plângă de inutilitate. Într-adevăr, compania greșită pentru Quick Ben - erau invitații atât de deschise la prietenie. Nu este milă, ceea ce ar fi fost mai

ușor. Nu, blestemata lor noblete a demolat această posibilitate.

Și uite unde plecaseră toți prietenii lui. Whiskyjack, Hedge, Trotts, Dujek Onearm, Kalam... ei bine, nu a fost întotdeauna așa, că durerea pierderii a copleșit atât de ușor pe... cel care nu era încă Aost? Și acea listă tristă era doar cea mai recentă versiune. Toate de când Pale. Dar toate celelalte, de demult? Noi, blestemații de supraviețuitori, nu ne este ușor. Nici măcar pe aproape.

Gândul îl făcu să râdă înăuntru. Ce a fost acest sentiment de rău pentru el însuși? Îngăduință patetică și nimic altceva.

Ocolind marginea unei râpe scufundate, s-au trântit prin apă caldută, adâncă până la brâu, trecerea lor învârtindu-se în sus nori de nămol care se odihniseră ușor pe un fund nevăzut și pavat la nesfârșit de lac. Urmăriți acum de un fel de pești, cu spatele lor cocoșat apărând din când în când într-o parte sau alta, înotatoarea dorsală cu nervuri, umflătura apei sugerând dimensiuni puțin prea mari pentru o contemplare odihnitoare.

Cel mai puțin plăcut dintre toate, comentariul lui Trull Sengar abia după câteva clipe că acești pești erau probabil de același fel care încercaseră cândva să-l mănânce.

Iar Onrack cel Frânt răspunsese: „Da, sunt la fel cu cei cu care ne-am luptat pe peretele de inundații, deși, desigur, se aflau atunci în stadiul vieții lor de locuit pe uscat”.

— Deci de ce sunt ei aici? Întrebă atunci Trull.

— Foame, răspunse Onrack.

Destul, chiar atunci și acolo, pentru a-l scoate pe Quick Ben din taciturnitatea lui morocănoasă. 'Ascultați-vă pe voi doi! Suntem pe cale să fim atacați de pești uriași care mănâncă vrăjitori și vă amintiți! Uite, suntem în pericol real sau ce?

Fața robustă și prognată a lui Onrack se înclină să-l privească pentru o clipă, apoi T'lan Imass spuse: — Presupunem că ne apărați de ei, Quick Ben.

'Pe mine?' S-a uitat în jur, căutând orice semn de uscat - dar apa lăptoasă se întindea și mai departe.

— Așadar, este timpul să-ți folosești poarta?

Rapid Ben și-a lins buzele. 'Așa cred. Adică, mi-am revenit din ultima dată, mai mult sau mai puțin. Și am găsit unde să merg. E doar...'

Trull Sengar se sprijini de sulită. — Ai ieșit din acea călătorie magică, Quick Ben, purtând rânjetul condamnatului. Dacă într-adevăr destinația noastră este

atât de grea pe cât trebuie să fie, vă pot înțelege reticența. De asemenea, după ce y-am observat de ceva vreme, îmi este clar că lupta voastră împotriva Icarium v-a slăbit la un nivel fundamental - poate vă temeți că nu veți putea crea o poartă suficient de durabilă pentru a permite trecerea tuturor celor trei. ne? Dacă da-'

— Stai, interveni vrăjitorul, blestemând în tăcere. — În regulă, sunt puțin... fragilă. Încă de la Icarium. Vezi mult prea multe, Trull Sengar. Dar ne pot duce pe toți. Asta e o promisiune. Doar că... El aruncă o privire spre Onrack. — Ei bine, pot fi unele... neprevăzute, uh, evoluții.

Onrack spuse: — Sunt în pericol?

'Nu sunt sigur. Poate.'

„Acest lucru nu ar trebui să vă afecteze în mod nejustificat decizia”, a răspuns masa T'lan I. „Sunt consumabil. La urma urmei, acești pești nu mă pot mânca.

— Dacă plecăm, a spus Quick Ben, vei fi prins aici pentru totdeauna.

'Nu. Voi abandona acest formular. Mă voi alătura uitării în aceste ape.

— Onrack... începu Trull, clar alarmat.

Dar Quick Ben a intervenit: — Vii cu noi, Onrack. Spun doar că există o mică incertitudine cu ce se va întâmpla cu tine. Nu pot explica mai multe. Se referă doar la locul în care ne vom găsi. La aspectul acelui tărâm, vreau să spun.

Trull Sengar pufni. — Uneori, spuse el cu un zâmbet ironic, ești cu adevărat fără speranță, vrăjitor. Cel mai bine deschide poarta acum, înainte de a ajunge în burta unui pește. Apoi a arătat în spatele lui Quick Ben. — Acela pare a fi cel mai mare de până acum - vezi-i pe ceilalți se împrăstie - și vine direct pentru noi.

Întorcându-se, vrăjitorul făcu ochii mari.

Apa până la brâu nici măcar nu ajungea la ochi, iar monstruosul pește pur și simplu își croia drum prin adâncime. Un fel de somn al naibii, mai lung decât o galeră Napan...

Quick Ben și-a ridicat brațele și a strigat cu o voce tare, ciudat de ascuțită: — E timpul să pleci!

Fragil. Oh, da, există asta. Am turnat prea mult prin mine încercând să-l înving. Există doar atâta carne și oase muritoare pe care le poate lua. Cea mai veche regulă dintre toate, de dragul lui Hood.

A forțat să deschidă poarta, a auzit plonjarea explozivă a apei în tărâmul de dincolo - curentul care i se înfășura în

jurul picioarelor - și s-a repezit înainte, strigând: „Urmează-mă!

Încă o dată, acel moment groaznic și îngrozitor de sufocare, apoi se clătina printr-un pârau, apă stropind din toate părțile, năvălindu-se - și aerul rece de iarnă s-a închis în mijlocul norilor de vapori.

Trull Sengar trecu pe lângă el, folosind sulita pentru a se îndrepta cu o clipă înainte de a cădea.

Gâfâind, Quick Ben se întoarse.

Și am văzut o siluetă ieșind din ceața albă.

Strigătul de surpriză al lui Trull Sengar tresări în aer păsările dintr-o fâșie apropiată de copaci înalți până la genunchi și, în timp ce alergau spre cer, s-au învățit în jumătate de cerc deasupra capului lui Onrack cel Frânt. La strigătele lor, la roiul de umbre minuscule care se aruncau în jurul lui, războinicul ridică privirea, apoi se opri.

Quick Ben văzu pieptul lui Onrack umflându-se cu o respirație întreruptă care părea fără sfârșit.

Capul se înclină apoi în jos încă o dată.

Și vrăjitorul se uită fix la o față de piele netedă, lustruită de vânt. Ochii verzi străluceau sub creasta grea a sprâncenei. Fluxuri gemene de aer rece coborau apoi din nasul lat, turtit și adesea rupt al lui Onrack.

De la Trull Sengar, „Onrack? De la surori, Onrack!

Ochii mici, îngropați în pliuri epicantice, s-au mutat. O voce joasă, reverberată, a bubuit dinspre războinicul în carne și oase. — Trull Sengar. Aceasta este... aceasta este mortalitate?

Tiste Edur s-a apropiat cu un pas. — Nu-ți amintești? Cum te simți să fii în viață?

— Eu... da. O privire bruscă de uimire în acea față grea, cu trăsături largi. 'Da.' O altă respirație adâncă, apoi o rafală care era aproape sălbatică în exultarea ei. Privirea ciudată se fixă încă o dată pe Quick Ben. — Vrăjitor, asta e iluzie? Vis? O călătorie a spiritului meu?

'Eu nu cred acest lucru. Adică, cred că este suficient de real.

— Atunci... acest tărâm. Este Tellann.

'Poate. Nu sunt sigur.'

Trull Sengar se puse brusc în genunchi, iar Quick Ben văzu lacrimi curgând pe chipul slăbit și întunecat al lui Tiste Edur.

Războinicul corpulent și musculos din fața lor, purtând încă rămășițele putrezite de blană, privi încet în jur peisajul ofilit al tundrei deschise. — Tellann, șopti el. — Tellann.

— Când lumea era tânără, începu Redmask, aceste câmpii din jurul nostru erau mai înalte, mai aproape de cer. Pământul era ca o piele subțire, acoperind carne groasă care nu era altceva decât lemn și frunze de Irozen. Cadavrul putrezit al loreștilor antici. Sub soarele de vară, râuri nevăzute curgeau prin acea pădure, între fiecare crenguță, fiecare ramură zdrobită. Și cu fiecare vară, căldura soarelui era mai mare, sezonul mai lung și râurile curgeau, drenând vasta pădure îngropată. Și astfel câmpiile au coborât, s-au așezat pe măsură ce pădurea uscată se prăbuși în praf și, odată cu ploile, mai multă apă s-a scufundat în jos, măturând acel praf, spre sud, nord, est, vest, urmând văi, urcând pentru a se uni cu pâraiele. Toate direcțiile, curgând mereu.

Masarch stătea tăcut alături de ceilalți războinici - un zeci sau mai mult acum, adunându-se pentru a auzi povestea străveche. Niciunul, totuși, inclusiv Masarch, nu auzise asta spusă în acest fel, cuvintele ieșind din masca cu solzi roșii, de la un războinic care vorbea rar, dar care vorbea acum cu ușurință, potrivit cadența bătrânilor cu o precizie perfectă.

K'Chain Che'Malle stătea în apropiere, uriaș și nemișcat ca o pereche de statui grotești. Cu toate acestea, Masarch și-a imaginat că ei ascultau, la fel cum au fost el și însoțitorii lui.

— Pământul a părăsit cerul. Pământul s-a așezat pe piatră, chiar osul lumii. În acest fel, pământul s-a schimbat pentru a face ecou vrăjitoriile blestemate ale Șamanilor Coarnilor, ale celor care îngenunchează printre bolovani, ale închinătorilor pietrei, ale făcătorilor de arme.' Făcu o pauză, apoi spuse: „Nu a fost un accident. Ceea ce tocmai am descris este un singur adevăr. Mai este altul. O ezitare mai lungă, apoi un oftăt lung și întins. „Șamanii coarnelor, nodurși ca rădăcinile copacilor, cei puțini au rămas, cei puțini care încă ne bântuie visele, chiar dacă bântuie această câmpie străveche. Se ascund în crăpăturile din osul lumii. Uneori, trupurile lor sunt aproape dispărute, până când numai fețele lor ofilite se uită din acele crăpături, provocând eternitatea așa cum se cuvine blestemului lor teribil.

Masarch nu a fost singurul care tremura în frigul dinainte de zori, la imaginile pe care cuvintele lui Redmask le-au evocat. Fiecare copil știa despre acele spirite întortocheate, răuvoitoare, coji de șamani morți de mult, de mult, dar incapabili să moară cu adevărat. Rulând pietrele

în modele ciudate sub cerul de noapte împrăștiat de stele, mestecând cu dinții fețele bolovanilor pentru a face scene înspăimântătoare care apăreau doar la amurg sau în zori, când lumina soarelui era nou-născută sau se stingea în moarte - și mult mai des bolovanii erau atât de înclinat încât tocmai în momentele amurgului s-a trezit magia profundă, imaginile ridicându-se la ființă din ceea ce păruseră peculete aleatorii în piatră. Magie să ucizi vântul în acel loc...

„În vremea dinaintea coborârii câmpiilor, șamanii și adepții lor înfricoșați făceau muzică la moartea soarelui, în noaptea celei mai scurte treceri ale acestuia și în alte vremuri sfinte înainte de venirea zăpezii. Nu foloseau tobe de piele. Nu era nevoie. Nu, au folosit pielea pământului, pădurea îngropată de dedesubt. Au bătut pielea lumii până când fiecare fiară din câmpie a tremurat, până când bhederinul s-a pus în mișcare, zeci de mii ca unul, și a alergat sălbatic prin noapte - și așa au răsunat și ei muzica șamanilor cornurilor, hrănindu-se, puterea lor întunecată.

„Dar pământul a căzut în cele din urmă, cuprinzând eternitatea, șamanii au ucis chiar pământul. Blestemul acesta este fără odihnă. Blestemul s-ar închide pe gâtul nostru - fiecare dintre noi aici - chiar în această noapte, dacă ar putea.

Redmask a rămas tăcut pentru o vreme, ca și cum ar fi lăsat teroarea să curgă liber prin inimile publicului său. În cele din urmă a reluat. „Șamanii din Antlers și-au adunat atunci războinicii fără moarte și au pornit să ducă război. Abandonând această câmpie - și de atunci, doar cei căzuți în luptă au fost înapoiați aici. Bucăți sparte. A eșuat și s-a ofilit ca câmpia în sine, să nu mai ajungă sau măcar să privească în cer. Așa era blestemul lor.

'Noi nu iertăm. Nu este în noi să iertăm. Dar nici nu vom uita.

— Bast Fulmar, Valea Tobelor. Letherii cred că îl ținem cu mare venerație. Ei cred că această vale a fost locul unui război străvechi între Awl și K'Chain Che'Malle - deși Letherii nu cunosc adevăratul nume al vechiului nostru inamic. Poate că, într-adevăr, au existat încălcări, astfel încât memoria să supraviețuiască, doar pentru a se răsuși și a lega din nou în forme false. Mulți dintre voi păstrați acele forme noi, crezând că sunt adevărate. O bătălie străveche. Unul pe care l-am câștigat. Unul pe care l-am pierdut - sunt bătrâni care sunt îndrăzneți cu ultimul secret, de parcă înfrângerea ar fi un cuțit ascuns în mână

inimii lor. Redmask ridică din umeri la această idee, respingând-o. O lumină palidă se târâia aproape. Cântecul păsărilor s-a ridicat din arbuștii joase.

— Bast Fulmar, spuse Redmask din nou. „Valea Tobelor. Iată, deci, adevărul ei secret. Șamanii Antlers au bătut tamburul pe pielea acestei văi în fața noastră. Până când toată viața a fost furată, toate apele au fugit. Au băut adânc, până nu a mai rămas nimic. Căci în acest moment, șamanii nu erau singuri, nu pentru acel ritual căzut. Nu, li se alăturaseră alții de genul lor – pe continente îndepărtate, la sute, mii de leghe distanță, fiecare și toate în acea noapte. Pentru a le despărți viața de pământ, pentru a separa acest pământ de propria sa viață.

Tăcere, deci, nici măcar un războinic, ci să tragă respirația. Ținut-prea mult-

Redmask îi eliberă cu un alt oftat. — Bast Fulmar. Ne ridicăm acum să facem război. În Valea Tobelor, războinicii mei, vrăjitoria Letherii va eșua. Vrăjitoria Edur va eșua. În Bast Fulmar, nu există apă de magie, nici un curent de putere din care să furi. Toate epuizate, toate luate pentru a stinge focul care este viața. Inamicul nostru nu este conștient. Vor afla adevărul în această zi. Prea tarziu. Astăzi, războinicii mei, vor fi fier împotriva fierului. Asta și nimic mai mult.

Redmask apoi s-a ridicat. — Eliberează adevărul fiecărui războinic. Apoi pregătește-te. Mergem spre luptă. Spre victorie.

Curajul îi trecu prin pieptul lui Masarch și descoperi că era în picioare, tremurând, iar acum se îndrepta spre întunericul care se stinge, șoptindu-și cuvintele tuturor celor care trecea. Iar și iar.

„Bast Fulmar cântă astăzi. Cântă: nu există magie. Nu există magie!”

Grajdieri adunând caii și conducându-i prin curtea în spatele ei, Atri-Preda Yan Tovis și-a lăsat frâiele monturii în mâinile unui consilier, apoi s-a îndreptat spre intrarea ghemuită și chinuită a proprietății. La treizeci de leghe sud de orașul-port Rennis, Boaral Keep a fost locul de naștere al Brigăzii Grass Jackets, dar asta a trecut un secol lung și acum un al treilea sau al patrulea fiu al unui Boaral apropiat deținea această fortăreață, agățându-se de vechiul titlu nobiliar. lui Dresh-Preda, sau Demesne Lord. Și la comanda sa, o garnizoană formată din abia duzină de soldați, dintre care cel puțin doi – la poarta exterioară – erau beți.

Obosit, dureros de sa și simțindu-se categoric lipsit de răbdare, Yan Tovis urcă cele patru trepte largi și puțin adânci până la ușile principale acoperite cu buiandrug. Nici un paznic la vedere. Deschise zăvorul, apoi deschise ușa grea și intră în foaietul mohorât dinăuntru, uimind două bătrâne cu găleți și mopuri de viță de vie khalit.

Au tresărit înapoi, cu ochii în jos, făcând genuflexiuni în grabă.

— Unde este Dresh Boaral? întrebă Twilight în timp ce își smulgea mănușile.

Hags au schimbat priviri, apoi unul a încercat să facă ceva ca o reverență înainte de a spune: „Doamnă, ar fi bine să doarmă, da. Și noi, îi curățăm bine cina.

Un pufnit înfundat din partea celui alt servitor.

Abia acum Yan Tovis a detectat mirosul acru de bilă sub cel al săpunului de leșie. — Atunci unde este maestrul de arme?

„Doamnă,” o altă reverență, apoi, „el călărește cu patru solieri, spre vest, după cum se spune, să ajungi la coastă repede ca un strop de scoici, și „asta e un nor nu este încă așezat”. încă.’

— Atunci a plecat recent? Care a fost motivul? Și cât de departe este coasta de aici?

— Doamnă, ar fi sub un clopoțel, așa cum era el.

Și motivul?

Un alt schimb de priviri misterios, apoi: „Doamnă, coasta să fie bine neagră și” șoaptă în ultimul timp. Am pescari care dispar și ochii demonului sclipesc din adâncuri. Insulele sunt bine de gheață și toate, palide și mortale ca măruntaiele craniului unui criminal.

— Maestrul de arme a plecat după zvonuri superstițioase?

— Doamnă, bine, am un verișor pe țărm...

— Cealaltă, da, interveni cealaltă crăcioară.

— Fii ciudă, dar asta nu contează în asta, în aceasta fiind vocile mării, pe care ea le-a auzit și le-a auzit de mai multe ori. Voci, doamnă, ca fantomele celor înecați, după cum spune ea, care le-am auzit și le-am auzit de mai multe ori.

Doi dintre sergentii ei erau acum în spatele lui Atri-Preda, ascultând. Twilight slăbi cureaua de la cârmă. — Stăpânul acesta rămâne treaz? ea a întrebat.

„Unul dintre ei au, să fie bine și „toți”.

— El să fie, a fost de acord celălalt. „Și este un blestem ceea ce ne face mai rău la momentele rele ale nopții ca

acum...”

'Taci! Această doamnă să fie un solder care îl depășește pe Dresh însuși!

— Nu știi asta, Pully! De ce-'

'Dar eu fac! Al cărui nepot a săpat latrine pentru vestele de iarbă, să fie bine că a făcut-o! Are rânduri și gâtul rupt și tăietura pelerinei și tot...

Yan Tovis se întoarse către unul dintre sergenții ei. — Sunt cai proaspeți în grajduri?

O încuviințare din cap. — Patru, Atri-Preda.

Prima bătrână a împins-o pe cealaltă și a spus: „Tolia! Fii bine, am făcut-o!

Yan Tovis și-a înclinat capul pe spate într-un efort de a-și slăbi mușchii gâtului. Ea închise ochii pentru o clipă, apoi oftă. — Înșea-i, sergent. Alege-mă trei dintre cei mai puțin epuizați călăreți. Mă duc să-l găsesc pe Maestrul nostru de arme dispărut.

— Domnule. Bărbatul a salutat și a plecat.

Întorcându-se la bătrâne, Atri-Preda a întrebat: „Unde este cel mai apropiat detașament al Tiste Edur?”

O jumătate de duzină de bătaii ale inimii de comunicare non-verbală între cele două crâncene, apoi prima dădu din cap și spuse: „Rennis, doamnă. Și nici nu au fost bine vizitați o dată.

— Bucură-te că nu au făcut-o, spuse Twilight. — I-ar fi separat capul lui Boaral de umerii lui.

A doua femeie pufni. — Nu așa ar observa...

— Taci! l-a certat pe primul. Apoi, pentru Twilight, „Doamnă, Dresh Boaral, el și-a pierdut în mare parte rudele când Edur au coborât. Și-a pierdut și soția în Noose Bog, ce, acum să fie bine trei ani...

Cealaltă cârgică a scuipat pe podeaua pe care tocmai o curătasera. 'Pierdut? Fii bine sugrumat și aruncat, Pully, de însuși stăpânul său! Așa că acum se îneacă de la băutura lui! Dar, oh, ea era foc, nu era timp pentru soți mieluși, doar lui îi place mieuna și îi place suficient de bine încât să-și ucidă propria soție!

Twilight i-a spus sergentului care rămăsese: „Vom rămâne câteva zile. Îl vreau pe Dresh aici în arest la domiciliu. Trimiteți un călăreț la Rennis pentru a solicita adjudecarea de către Tiste Edur. Ancheta va implica niște vrajitorie, în special vorbind cu morții.

Sergentul a salutat și a plecat.

— Ar fi bine să nu vorbești cu amanta, doamnă.

Twilight se încruntă la femeie. 'De ce nu?'

„Sunt responsabilă, ea este să înceapă să vorbească” și să nu se oprească. Stăpânul beat și ea e foc, tot focul-ăr putea să-i scoată ochii, să fie bine și asta.

— Sunteți două vrăjitoare?

Comunicare mai multă tăcută între cele două crâncene, apoi prima a întins un picior nodur, păros în față și șterse cu grijă de piciorul de scuipat de pe pavaj. Degetele de la picioare, a văzut Twilight, erau înghețate.

„Tu ești Shake? Femeile de umăr ale Vechilor Căi?

Sprâncenele încrêțite se ridicară, apoi cel pe nume Pully făcu din nou o reverență. „Născut local, fii bine așa cum știam noi, da. E acolo, doamnă, sunteți un copil al țărmului și nu ați mers departe, dar nu atât de departe încât să ajungeți. Stăpâna nu ne-a plăcut niciodată.

— Deci cine a sugrumat-o și i-a aruncat cadavrul în Noose Bog, Pully?

Celălalt păru să se sufoce, apoi ea spuse: „Dresh dă” ordinele sunt simple ca pânza pe un traseu, nu-i așa, Pully? Dați ordine și să fim bine aici de când a fost pusă prima piatră Mack a Forței. Loial, da. Sângele boaral a fost sângele Letherii, primii pe aceste meleaguri, primii stăpâni pe toate. Dresh primul ne dă „este sânge în deplină cunoaștere, să înnegrești Piatra Neagră”.

— Primul Dresh de aici te-a găsit și ți-a forțat binecuvântarea?

Un chicot din partea celei de-a doua femei. „Ceea ce crede el bine a fost o binecuvântare!”

Twilight își întoarse privirea, apoi se dădu într-o parte și se sprijini de un umăr de peretele murdar. Era prea obosită pentru asta. Linia Boaral blestemată de vrăjitoare Shake - care au rămas, în viață și vigilențe, generație după generație. Ea a închis ochii. — Pully, câte soții ați ucis voi doi?

— Nimeni fără comanda lui Dresh, doamnă.

— Dar blestemul tău îi înnebunește pe fiecare dintre ei. Nu mă face să pun din nou întrebarea.

— Doamnă, să fie bine de douăzeci și unu. Odată ce zilele lor de viață s-au încheiat. Mai ales.'

— Și ai muncit din greu pentru a-l ține departe pe Tiste Edur.

— Nicio afacere nu a lor, doamnă.

Nici a mea. Totuși... nu este în întregime adevărat, nu-i așa? — Termină cu blestemul, Pully. Ai făcut destule.

— Boaral a ucis mai mult Shake decât orice alt Dresh, doamnă. Tu stii asta.'

— Termină, spuse Twilight, deschizând ochii și înfruntându-se cu fața către cele două femei, sau capetele tale vor fi în saci și vor fi îngropate adânc în Noose Bog înainte de a se termina noaptea.

Pully și tovarășul ei zâmbiră unul altuia.

— Sunt de pe țărm, spuse Yan Tovis cu o voce dură. — Numele meu Shake este Twilight.

Brugurile s-au dat brusc înapoi, apoi au căzut în genunchi, cu capetele plecate.

— Încheiați blestemul, spuse Twilight din nou. — O vei sfida pe prințesa Ultimul Sânge?

— Nu mai, prințesă, spuse Pully pe podea.

Yan Tovis simți că sângele i se scurge de pe față - dacă nu ar fi fost peretele de care se sprijinea, s-ar fi clătinat.

— Mama ta a murit cu bine cu un an trecut, spuse Pully cu o voce blândă și tristă.

Cealaltă vrăjitoare a adăugat: „Crossin” din Insulă, barca răsturnându-se. Se spune că a fost un demon din adâncuri, împins prea aproape de magia întunecată în larg - aceeași magie, regina mea, așa cum se spune că ar putea fi aruncată Master at Arms spre vest. Un demon, sus sub barcă, și toți s-au înecat. Șoptesc din ape, regina mea, întunecată și aproape neagră.

Yan Tovis trase adânc aer în piept. A fi Shake însemna să cunoști durerea. Mama ei era moartă, acum un chip golit de viață. Ei bine, nu o văzuse pe femeie de peste un deceniu, nu-i așa? Deci, de ce această durere? Pentru că mai este ceva. — Cum îl cheamă maestrul de arme, Pully?

— Yedan Derryg, Alteță. Ceasul.'

Fratele vitreg pe care nu l-am întâlnit niciodată. Cel care a fugit-din sângele lui, din toate. A fugit aproape cât am făcut eu. Și totuși, era acea veche poveste chiar adevărată? La urma urmei, ceasul era aici, la doar o plimbare cu clopoțelul de la țărm. Ea înțelese acum de ce plecase în noaptea asta. Altceva, și asta este.

Yan Tovis și-a tras mantia în jurul ei, a început să-și tragă mânusile. — Hrănește bine soldații mei. Mă voi întoarce cu Derryg până în zori. Când se întoarce spre ușă, se opri. Nebunia care îl afectează pe Dresh, Pully.

În spatele ei, vrăjitoarea a răspuns: „Fii prea târziu pentru el, Alteță. Dar vom cerceta Piatra Neagră în această noapte. Înainte să sosească Edur.'

Oh, da, i-am trimis după ei, nu-i așa? — Îmi imaginez, spuse ea, cu privirea atinsită asupra ușii, execuția sumară a lui Dresh Boaral va fi un fel de milă pentru bietul om.

Vrei să faci asta înainte ca Edur să vină aici, după cum spun ei, Alteță?

Da, Pully. Presupun că va muri încercând să fugă din arest. După o clipă, ea a întrebat: „Pully, câte femei de umăr au mai rămas?”

— Mai mult de două sute, Alteță.

‘Înțeleg.’

— Regina mea, se aventură celălalt, cuvântul va fi trimis, cob în pânză, după cum se spune, înainte de răsăritul soarelui. Ai fost ales un logodnic.’

— Am, nu? OMS?’

— Shake Brullyg, din Insulă.

— Si logodnicul meu rămâne în Fort Maiden?

— Așa credem, Alteță, răspunse Pully.

La asta ea sa întors. — Nu știi?

— Pânza a fost ruptă, Alteță. Aproape o lună acum. Gheață și întuneric și șoapte, nu putem ajunge peste valuri. Țărmul este orb față de mare, Alteță.

Malul este orb la mare. — S-a mai întâmplat vreodată așa ceva?

Ambele vrăjitoare clătină din cap.

Amurgul se învârti și se grăbi afară. Călăreții ei o așteptau, deja călare, tăcuți de oboseală. S-a îndreptat cu pași mari la calul care-și purta șa - un castan castan, cel mai în formă dintre mulți, pe care îl vedea la lumina torțelor - și s-a tras pe spatele său lat.

— Atri-Preda?

— Spre coastă, spuse ea, adunând frâiele. — La galop.

— Ce e în neregulă cu ei?

Fața Stăpânului Hound era devastată de suferință, lacrimile curgând pe obraji arși de vânt și strălucind ca transpirația în barbă. — Au fost otrăviți, Atri-Preda! Carne otrăvită, lăsată la pământ-o să le pierd pe toate!’

Bivatt a blestemat pe sub răsuflarea ei, apoi a spus: — Atunci va trebui să ne descurcăm fără.

— Dar magii Edur...

— Dacă ai noștri nu-i pot trata, Bellict, atunci nici vrăjitorii nu-i pot trata - triburile Edur nu cresc câini pentru război, nu-i așa? Îmi pare rău. Lasa-ma acum.’

Încă o surpriză neplăcută să salut acest zori. Armata ei mărșăluise prin ultimele două clopote ale nopții pentru a ajunge la vale - ea voia să fie prima care își aranjează trupele pentru lupta care urma, să o forțeze pe Redmask să reacționeze mai degrabă decât să inițieze. Având în vedere locația taberei Awl, ea nu se simțise grăbită să conducă

acel marș, anticipând că va fi cel mai devreme amiază înainte ca sălbăticiii să apară în partea de est a Bast Fulmar, anulând astfel orice avantaj al unui soare strălucitor de dimineată în spatele lor. .

Dar tabăra aceea inamică fusese o înșelăciune.

La mai puțin de o jumătate de legă de vale, cercetașii se întorseseră la coloană pentru a raporta puterea inamicului la Bast Fulmar.

Cum de nu le-au găsit magii ei? Nu au avut niciun răspuns, cu excepția unei frici tulburătoare în ochi. Chiar și Den-Ratha K'risnan de la Brohl Handar și cei patru vrăjitori ai săi nu au putut explica succesul înșelăciunii lui Redmask. Vestea lăsase gustul acru al auto-recriminării în Bivatt - a se baza pe magi fusese o greșeală, lenea sprijinindu-se greu pe succesele trecute. Cercetașii în depășire ar fi descoperit șiretlicul cu câteva zile în urmă, dacă s-ar fi obosit să-i trimită dincolo de raza vizuală. Menținerea lor aproape nu asigura raiduri sau ambuscade, ambele gambituri pentru care I a Awl era renumit. Ea urmase doctrina, la litera.

La naiba asta Redmask. Este clar că el cunoaște această doctrină la fel de bine ca mine. Și l-a folosit împotriva noastră.

Acum, bătălia care îi aștepta era iminentă, iar soarele strălucitor din zori avea să strălucească într-adevăr în ochii soldaților ei chiar dacă primul sânge era vărsat.

Ridicându-se în etrieri, ea miji din nou ochii spre partea îndepărtată a văii. Awl montat în mișcare învolburată, într-un haos aparent, călărind înainte și înapoi, ridicând nori de praf care ardeau aurul în lumina dimineții. Cai-arcași în cea mai mare parte. Tendinta la masa în fata unuia dintre versantii mai largi dinspre sud, în dreapta ei. O a doua înclinație blândă era situată puțin în stânga ei și acolo, mișcându-se neliniștit, erau cinci bucăți distincte de războinici Awl pe jos, aliniind ceea ce trecea drept o creastă - și le putea vedea sulitele lungi fluturând ca niște stof pe țârm. Sulitele, nu acele săbii subțiri le-au vândut agenții Factorului. Ea a judecat în jur de o mie de războinici pe formațiune de pană - prea disciplinată chiar și acum, înainte de a începe lupta. Ar trebui să fie beți. Lovind pe scuturi. Șamanii lor ar trebui să se grăbească în față, până în albia râului. Ne arată spatele în timp ce își fac nevoile. Urlând blesteme, dansând pentru a chema spirite groaznice și toate celelalte. În schimb, asta...

Ei bine, cât de probabil este ca acele pene să supraviețuiască contactului cu soldații mei? Ei nu sunt antrenați pentru acest tip de război - și nici Redmask nu a avut timp să gestioneze altceva decât să greșească învelișul subțire de organizare. Am peste șaisprezece mii cu mine. Optsprezece dacă includ Tiste Edur. Această armată a mea depășește în număr întreaga populație de războinici Awl - și deși pare într-adevăr ca și cum Redmask i-a adunat pe toți, totuși nu sunt de ajuns.

Dar nu făcea ușor să evalueze numerele. Dusul și înapoi tumultuos al arcașilor cai, norii de praf, linia de vedere trunchiată dincolo de creasta văii - o ținea oarbă.

Brohl Handar făcu frâu lângă ea, vorbind cu voce tare pentru a fi auzită peste mișcarea trupelor ei și ofițerii urlând ordine. — Atri-Preda, se pare că intenționezi să ții cea mai mare parte a infanteriei tale medii în rezervă. Făcu un semn în spatele lor pentru a-și puncta cuvintele. Apoi, când a fost clar că ea nu va răspunde, el a făcut semn înainte. „Flancurile acestei văi, deși nu sunt abrupte înclinate, sunt îmbrăcate cu canale de drenaj...”

— Îngustă, interzise ea. Nu adânc.

— Adevărat, dar ele servesc totuși la separarea câmpului de luptă în segmente.

Ea a aruncat o privire spre el. „Avem trei astfel de canale de partea noastră și toate în dreapta mea. Au patru, unul la dreapta mea, două înaintea mea și unul la stânga mea - și în direcția aceea, spre nord, valea se îngustează. Ea arătă cu degetul. — Vezi cacealma de pe partea noastră acolo, unde sunt plasate balistei Dresh? Nu poate fi asaltat din fundul văii. Aceasta va fi stâncă noastră în pârau. Și înainte ca ziua să se termine, nu doar o stâncă, ci o nicovală.

— Cu condiția să poți ține debouchul de sub el, observă Tiste Edur.

— Mă rog Errantului ca Awl să caute să fugă în josul aceluia defileu. Poate că nu pare mortal, dar vă asigur că împingeți câteva mii de barbari panicați în acel punct de sufocare și tot atâtea vor muri sub picioare cât noi înșine omorâm.

— Așa că intenționați să măturați în jos și înăuntru cu flancul drept, împingând inamicul pe fundul văii spre nord până la acea îngustare. Redmask nu poate vedea la fel?

— El a ales acest site, supraveghetor.

— Sugerând că vede ceea ce vezi tu - că acest loc invită o jumătate de încercuire pentru a-și conduce războinicii

spre nord - spre moartea lor. Ai spus, nu-i așa, că această Redmask nu este proastă. Atunci cum va contracara ceea ce cauți?

S-a înfruntat din nou spre vale. — Supraveghetor, mă tem că nu am timp pentru asta...

— O plasare lentă a forțelor tale nu ar fi în avantajul nostru, având în vedere poziția soarelui?

— Cred că este gata, chiar și acum, răspunse ea, înclinându-și iritația. — Ar putea avansa oricând - iar noi nu suntem pregătiți.

— Atunci de ce să nu te retragi?

— Pentru că câmpia din spatele nostru este plană pentru leghe - el va avea mai mulți războinici călare decât mine, cu o armură mai ușoară decât lăncierii mei Bluerose și pe cai odihniți - ne pot răni după bunul plac, supraveghetor. Mai rău, ne-am pierdut câinii de gardă, în timp ce, din sunetele acelui lătrat, Redmask are sute, dacă nu mii de păstori și păstori. Sugestia ta invită la haos, la o succesiune dezordonată de încălcări, atacuri, feinte, raiduri...

— Foarte bine, îl întrerupse Brohl Handar. — Atri-Preda, K'risnan-ul meu îmi spune că această vale este moartă.

— Ce vrea să spună, mort?

„Fără energie pe care o folosești pentru a crea magie. A fost... ucis.

— Acesta este motivul pentru care niciunul dintre magi nu a simțit armata Awl?

Brohl Handar dădu din cap.

Ucisă? De Redmask? Nu contează. — L-ai întrebat pe K'risnan-ul tău despre bătaia iminentă? Va fi capabil să folosească vrăjitoria?

'Nu. Nici magii tăi nu pot. După cum a spus el, nu va fi nicio magie aici. În această vale. De aceea, vă sfătuiesc din nou să ne retragem. Chiar și pe câmpie, expuși așa cum spui că suntem, măcar vom avea vrăjitorie.

Bivatt a tăcut, gândindu-se. Știa deja că magii ei vor fi ineficienți în valea de dedesubt, deși nu puteau explica de ce era așa. Că vrăjitorii Edur găsiseră motivul a confirmat că magia spirituală era implicată. După o clipă lungă, ea a înjurat și a clătinat din cap. — Încă îi depășim numeric, cu trupe mai disciplinate și mai bine blindate. Fier la fier, vom zdrobi Awl astăzi. Sfârșitul acestui război, supraveghetor. Nu ai sfătuit o campanie rapidă și succintă?

'Am facut. Dar sunt neliniștit, Atri-Preda...

„Ne așteaptă o bătălie - toți suntem neliniștiți”.

— Nu în acest fel.

Bivatt se strâmbă. — Păstrează-ți războinicii, supraveghetor, la jumătatea distanței dintre tabăra noastră de bagaje și unitățile mele de rezervă - acea infanterie medie, apropo, este împărțită în plutoane discrete de cel puțin cinci sute și fiecare protejează unul dintre magii mei. Nu sunt în vale.

„Astfel, dacă ești forțat să te retragi...”

— Vom fi poziționați să tocim urmărirea cu vrăjitorie, da.

— Acesta este planul tău? O retragere prefăcută, Atri-Preda?

— Unul dintre ei, dar nu cred că va fi necesar.

Brohl Handar o studie o clipă îndelungată, apoi își strânse hăturile și-și răsuci calul. — Atunci îmi voi repositiona războinicii.

În timp ce se îndepărta, claxoanele de semnal sunau din diferite locații de-a lungul părții de vest a văii, în timp ce unitățile au anunțat că sunt la locul lor și sunt pregătite. Bivatt se ridică încă o dată pe etrieri ei și-și cercetă liniile.

Această porțiune a văii a invitat cu siguranță o înaintare cu coarne - marginea de vest se curba, marcând ceea ce fusese cândva o cotitură largă în cursul râului de mult mort. Partea inamicului era mai ondulată, bombată în centru. Cea mai largă abordare pentru Awl era în dreapta ei. Pentru a contracara acest lucru, ea pusese trei legiuni ale Brigăzii Crimson Rampant în formație de scut în partea de sus a pantei, o mie cinci sute de infanterie medie, flancate mai aproape de interior de cinci sute de grele ale Brigăzii Harridict. În dreapta cea mai îndepărtată și deja coborând în vale, se aflau o mie de infanterie ușoară care se luptau de la Crimson Rampant. În interiorul mașinilor grele, alți mii cinci sute de spărgători, aceștia din Batalionul de Artizani, coborau încet, zdrențuit. Infanții de pe această parte au ecranat trei aripi ale cavaleriei Bluerose!; mii cinci sute de lancieri care, atunci când ea dădea semnalul, ar fi coborât între echipele din sud și zidul de scut Crimson Rampant pentru a începe împingerea puternică a inamicului spre nord de-a lungul podelei văii, chiar dacă acel zid de scut înainta spre albia râului.

În dreapta ei imediată, la o umflătură modestă în linia crestei, Atri-Preda poziționase Garnizoana Drene - o mie cinci sute de infanterie medie - privind în jos, pe o apropiere îngustată de două canale de drenaj. Direct în fața

ei așteptau pene unite a o mie de infanterie grea a Batalionului de Negustori - o lomație din dinți de ferăstrău pe care ea urma să avanseze în jos și apoi să se rotească fie la dreapta, fie la stânga, în funcție de starea luptei. Dreapta era problematică în sensul că ar trebui să traverseze un canal de drenaj, dar ar face asta atât de devreme în marșul de jos, încât ea nu era îngrijorată în mod nejustificat.

În stânga ei imediată așteptau trei jumătăți de legiuni de grele din Batalionul de Artizani, protejate în față de o mie de spărgători Harridict tocmai începu să coboare spre albia largă și plată a râului. Chiar la nord de aceste unități așteptau pumnul cu mâna lui Atri-Preda, o mie de trupe grele din Crimson Rampant, din nou în formă de dinți de ferăstrău, împotriva cărora se aștepta ca Redmask să-și arunce forța principală de războinici - care se aflau deja chiar vizavi, încă ținându-se. formele lor vârf de lance, cinci în total.

În spatele acestui zid solid de infanterie grea așteptau cele trei companii rămase de lăncieri Blueroze, deși aceasta era o simulare, deoarece Bivatt intenționa să-i trimită spre nord, în spatele decolteului baliste și în jos în albia râului dincolo de punctul de sufocare.

La nord de infanterie grea Crimson Rampant se afla un alt zid de scut al infanteriei medii a brigăzii, poziționat pentru a păzi flancul mașinilor grele din dreapta lor și apropierea de deal din stânga lor.

Așezându-se înapoi pe șa, Bivatt făcu un semn și un consilier se grăbi lângă ea. — Fă semnalul Crimson Rampant să înainteze în vale și să se oprească la jumătatea distanței dintre poziția lor actuală și albia râului. Confirmați că balistele Dresh sunt bine vizionate pentru enfilade.

Alergatorul s-a repezit spre blocul de semnalizatoare adunate pe platforma ridicată din spatele ei. Fără magi, ei recurgeau la practicile străvechi de comunicare. Departe de a fi ideal, a recunoscut ea, și odată ce norii de praf s-au ridicat deasupra logodnei... ei bine, în acel moment, o astfel de semnalizare a devenit adesea irelevantă.

Ea îi făcu semn unui alt asistent. — Trimite lăncierii din stânga la nord de punctul de sufocare.

În dreapta și în stânga, pe versantul văii dinaintea ei, spărgătorii Letherii ajungeau încă necontestăți în platile albiei. Sunetul maselor de soldați în mișcare se ridica în șoaptă deasupra tunetului copitelor de cai de pe cealaltă parte a văii.

Pe acea parte, norii de praf luminat de soare întunecau aproape totul, dar ea observă că acei nori se întindeau atât spre nord, cât și spre sud, cu mult dincolo de locul de luptă. Ei bine, unul dintre ele marchează o fesătură, probabil cel de nord. El știe care dintre coarnele mele va lovi cel mai adânc și se va întoarce. A chemat un al treilea purtător de mesaje. — Semnalează lancierilor din flancul drept să se îndrepte spre marginea albiei râului, larg aranjate în cazul în care spărgătorii trebuie să se retragă în grabă. Crimson Rampant medium și greii Harridict să mășăluiască în urma lor.

Să începem chestia asta, Redmask.

Ea nu l-a putut vedea. Niciun nod de standarde sau bannere nu marca poziția lui de comandă. Niciun călăreți care converg într-un singur loc și apoi să iasă din nou.

Dar, în sfârșit, mișcare. Spărgători ușor blindati se năpusteau pentru a-i întâlni înaintea dreaptă. Slingers, arcași cu arc scurt, aruncători de sulită, scuturi rotunde din piele și scimitar. Masa de arcași cai care călăreau înainte și înapoi de-a lungul acelei linii de creastă a dispărut brusc.

— Lăsați-i pe lancierii din sud! se răsti Bivatt. Acei arcași cu Awl au fost o invitație la încărcare, moment în care flancul cavaleriei ei va fi măturat de acei arcași călare - și orice ar fi ascuns în spatele lor.

Înaintare ușoară acum între escarmători, direct din Garnizoana Drene. Sucitele au fost o includere neașteptată și s-au dovedit a fi extrem de eficiente.

Cei mai sudici spărgători din Crimson Rampant traversaseră albia râului și se îndreptau spre nord - încă la o mie de pași sau la mai mulți pași de a-și lua legătura cu omologii lor Awl. Apoi săgețile au început să coboare în mijlocul lor, arcași-cai, înghesuind creasta chiar deasupra malului său cel mai abrupt. Aproape nori de rachete, dar suficienți pentru a-i face pe acei escarmători ușor blindati să tresară, apoi să se contracte ușor cu piciorul spre albia râului.

Acolo unde aveau loc luptele corp la corp, artizanii care stăpâneau lovitură cu sulitei-au alungat acum Awl înapoi.

Aerul dimineții devreme a rămas înfuriat de nemîșcat - nici un vânt, iar praful se învârtea și se rostogolea și se răspândea într-o ceață din ce în ce mai îngroșată.

Când au văzut că jumătate de mie de infanterie grea a lui Harridict apărea la marginea de vest a albiei râului, echipele Awl au început o retragere, mulți aruncând scuturile rotunde.

Redmask nu are inimile lor. Oh, le putem sparge aici. Greu și rapid. „Semnalați grelele negustorilor să înainteze și să se îndrepte spre sud!

În stânga ei, singura mișcare a fost din partea propriilor ei forțe, luptatorii lui Harridict și, chiar la nord de ei, infanterie grea Crimson Rampant - aproape până la albia râului acum. Ea miji ochii spre partea opusă a văii. Poate că acest haos pe care îl vedea era o dovadă a pierderii controlului lui Redmask. Nu, așteaptă asta. Așteptați până ajungem la capătul sudic al văii.

Artizanii luptatori căutau să mențină contactul cu Awl care se retrăgea, dar Bivatt i-a putut vedea pe sergenții ținându-i în frâu, ținându-i chiar înaintea grelelor care înaintau pe flancul lor drept. Totuși, aruncându-și scuturile blestemate...

Apoi, chiar în fața ei, au apărut arcașii cu cai, o sulită îngustă care conducea în centrul câmpului de luptă, cu doar spărgători în fața lor - care au urcat rapid pe panta într-un unghi spre sud pentru a se trage în spatele Batalionului ei de negustori de infanterie grea care avansa. Este nebun 1 Redmask? Acea vârf de sulită va fi zdrobită de grele - nu așa se încarcă cavaleria - ei sunt doar arcași cai!

După care arcașii călare se învârtteau, sulita devenind o linie - o mie sau mai mult - mătură brusc spre sud.

Prinderea artizanilor în flanc.

Săgețile au fulgerat.

Infanteria ușoară Letherii părea să se topească, trupurile prăbușindu-se. Supraviețuitorii au fugit pentru viața lor.

Acea linie largă de arcași cai a început apoi o manevră complicată, uimitoare, coada sa, capătul cel mai estic, acum încetinind, balansându-se în sus, spre vest, trăgând pentru a deplasa linia sud-nord, acum lansând săgeți de foc peste rândurile din față ale Harridict. infanterie grea, apoi Crimson Rampant medium, înainte ca capul liniei să se întoarcă înapoi înspre est, mai multe rachete îndreptându-se spre lăncierii Bluerose, care au răspuns cu un zgomot de coarne, îndreptându-se înainte pentru a se închide cu Awl.

Cu toate acestea, nu erau interesați de o astfel de logodnă. Linia s-a rupt, în timp ce călăreții s-au întors cu putere spre creasta de est.

'Opriți acuzația asta!' strigă Bivatt. Înțepați, lovim - cine comandă aripa aceea?

În timp ce lăncii se întindeau în urmărirea lor grea, trei aripi de războinici-cai Awl, mai grei și mai blindați, au apărut pe linia crestei, apoi s-au aruncat pe panta pentru a lua companiile Bluerose în flanc. Trei aripi, depășind numărul lancirilor cu doi la unu.

Bivatt a privit furioasă cavaleria ei căutând să se rotească pentru a întâmpina atacul, în timp ce alții au răspuns la comanda ei.

— și așa și-a pierdut tot impulsul.

— Sună retragerea acei lancieri!

Prea tarziu.

Războinicii-cai Awl au trecut prin războaiele împrăștiate ai Crimson Rampant, apoi s-au izbit de companiile Bluerose.

A auzit animalele tipând, a simțit impactul tremurând prin pământ - suficient de mult încât să o facă să se oprească.

— și apoi praful a ascuns scena. — Avansează grele la dublu!

— Care grele, Atri-Preda?

„Harridict și negustori”, prostule! Și aceeași comandă pentru mediul Crimson Rampant! Repede!’

Ea a văzut călăreți și cai fără călăreți aruncându-se în vedere din norii de praf învolburați. Lăncii ei fuseseră spulberați - urmărirea Awl? Sângele lor trebuie să fie mare - oh, lăsați-i să-și piardă controlul, lăsați-i să întâlnească pumnii grelelor mele!

Dar nu, acolo erau, ridicându-se pe panta îndepărtată, fluturând armele în aer pentru a-și anunța triumful.

Ea i-a văzut pe echipele Awl reaparând pe linia creastă, în blocuri cu alei între ele pentru a lăsa călăreții să treacă, dar acele infanterie ușoară au fost transformate, echipate acum cu scuturi dreptunghiulare, învelite cu cupru și purtând sulite lungi, au închis rândurile după ultimii războinici cai trecuseră și și-au stabilit linia chiar pe marginea crestei.

Pe fundul văii, praful a urcat spre cer, dezvăluind încet efectele devastatoare ale acelei încărcări de flanc asupra companiilor Bluerose. Errant dedesubt, au fost distruși. Sute de luptători morți și pe moarte au acoperit terenurile de ambele părți ale acelui impact fatidic.

Înaintarea ei dreaptă fusese profund rănită - încă nu muritor, chiar și așa - „Avansează mijlocul și cei doi grei peste vale - pentru a se angaja cu acea linie pe creastă.

Formații de pană! Acești spărțitori sunt prea subțiri pentru a ține.

— Atri-Preda! numit un consilier. — Mișcare spre partea de nord!

Și-a tras calul până la marginea înălțimii și a cercetat scena de dedesubt și din stânga ei. 'Raport!'

„Lancerii albaștri în retragere, Atri-Preda - fundul văii dincolo de punctul de sufocare este al lor...”

'Ce? Câți naibii de arcași cai are?

Ofițerul a clătinat din cap. — Wardogs, domnule. Aproape de două mii de lucruri blestemate - care se mișcau prin ierburile înalte din bazin - erau pe lăncierii înaintă să-și dea seama. Caii s-au sălbatic, domnule...

— La naiba! Apoi, văzând ochii cărți ai mesagerului, ea s-a întărit. 'Foarte bine. Mutați mijlocul de rezervă pe flancul nordic al decolteului. Șapte sute cincizeci, Batalionul Negustorilor. Mă îndoiesc că ar încerca să trimită câini împotriva asta. Încă le pot avansa pentru a relua debuchul punctului de sufocare, când va veni momentul.

În timp ce gândea asta, scana matricea dinaintea ei. Chiar vizavi, cei o mie de spărgători Harridict trecuseră albia râului, chiar dacă Crimson Rampant înainta cu dinți de ferăstrău se deplasa pe teren plan.

Și cele cinci bucăți de războinici ale lui Redmask mășăluiau în întâmpinarea lor. Excelent. Vom bloca acea angajare - cu enfilada de baliste pentru a le slăbi flancul nordic - apoi coboară Crimson Rampant medium, ca să se rotească în flancul lor.

În mod surprinzător, penele Awl se țineau mai mult sau mai puțin de formațiunile lor, deși fiecare menținea o distanță considerabilă față de vecinii lor de flancare - odată ce spațiul se strângea, bănuia ea, pene aveau să înceapă să se amestece, marginile trase zdrențuite. Deplasarea în timp a fost cea mai dificilă manevră de luptă, până la urmă. Între fiecare dintre ei, deci, se puteau găsi punctele slabe. Poate suficient pentru a împinge cu dinții ferăstrăului și a începe să izolezi fiecare pană.

— Wardogs pe denivelare!

Se răsuca la strigăt. — Lovitura lui Errant! Lătrat înnebunit, strigăte din partea echipajelor de arme - „A doua legiune de rezervă - Artizanul! Avansează pe dublu măcelar, blestematele astea!

În mod obscur, ea și-a amintit brusc de o scenă cu luni în urmă - rănită, dar vie, mai puțin de o mână de fiare de pe

un deal cu vedere la o tabără Awl, privindu-i pe Letherii sacrificându-și ultimii stăpâni. Și se întrebă, cu un fior de spaimă superstițioasă, dacă acele fiare se răzbunau acum feroce. La naiba, Bivatt, nu contează toate astea.

Capete de sulită Awl nu se adunau, a văzut ea - și nici nu era nevoie, acum că își pierduse temporar balistele. Într-adevăr, cele două cele mai nordice dintre acele pene se străduiau acum să-și provoace mediumul Crimson Rampant. Dar asta ar fi o luptă în stil vechi, știa ea, iar Awl nu posedă disciplina și nici pregătirea pentru acest tip de măcelărie.

Cu toate acestea, Redmask nu duce această bătălie în mod Awl, nu-i așa? Nu, asta e altceva. El tratează asta ca pe o angajament de câmpie în miniatură. felul în care acei arcași cai s-au întors, s-au reformat, apoi s-au reformat din nou - o tactică de lovire și fugă, totul la scară compactă.

Văd acum, dar nu va mai funcționa mult.

Odată, războinicii lui s-au blocat cu pumnul ei trimis.

Vârfurile de sulită Awl se apropiau acum de platul albiei râului - cele două laturi aveau să se cupleze de nisipul tare al albiei. Niciun avantaj de a panta pe oricare parte până când valul se schimbă. Într-un fel sau altul - nu, nu te gânde

-

O nouă reverberație tremura acum prin pământ. Mai adânc, rostogolitor, de rău augur.

Din praf, între pene Awl, forme uriașe se profilau, bubuiau înainte.

Vagoane. Vagoanele cu punga, nenorociții cu șase roți - nu trase, ci împinse. Paturile lor erau înghesuite de războinici pe jumătate goi, cu sulite întesate. Întregul capăt din față al fiecărui cărucior balansat și înclinat era o pădure orizontală de sulite supradimensionate. Scuturile rotunde s-au suprapus pentru a forma o jumătate de carapace testoașă care a acoperit secțiunea din față.

Acum tunău prin golurile largi dintre pene - douăzeci, cincizeci, o sută greoaie, dar rostogolindu-se atât de repede după lunga coborâre în vale, încât masele de războinici corpulnici care îi împinguseră se trăgeau acum în urma lor, sprintând să prindă. sus.

Vagoanele s-au aruncat direct în fața infanteriei grele Crimson Rampant.

Corpurile blindate s-au învârtit deasupra presei, în timp ce întreaga formațiune cu dinți de ferăstrău era sfâșiată - iar acum fanaticii cu pieptul gol care călăreau acele vagoane s-au lansat în toate părțile, țipând ca demonii.

Cele trei pene care se îndreptau spre infanterie grea s-au împins apoi în urma haotică, oferind măcel înnebunit.

Bivatt s-a uitat, neîncrezător, apoi s-a repezit, Artisan greu, înainta în jos la dublu, semilună, și pregătește-te să acopere retragerea.

Asistentul de lângă ea se uită cu privirea. — Să te retragi, Atri-Preda?

'M-ai auzit! Semnalează retragerea generală și sună Crimson Rampant pentru a se retrage! Repede, înainte ca fiecare blestemat să fie măcelărit!

Va urma Redmask? O, voi pierde foarte mult dacă o face, dar voi lovi și înapoi pe câmpie. Îi voi vedea oasele izbucnind în flăcări...

A auzit mai multe vagoane, de data asta în dreapta ei. Celălalt avans al meu - „Sună retragere generală!”

Coarnele răsunau.

Strigă în spatele ei. 'Atac la tabăra de bagaje!

Atac-'

'Liniște! Crezi că Edur nu se poate descurca cu asta? Ea s-a rugat ca Brohl Handar să poată. Fără provizii, această campanie s-a încheiat. Fără provizii, nu ne vom întoarce niciodată la Drene. Errant, am fost păcălit la fiecare pas...

Și acum sunetul din spatele ei se ridica pentru a provoca asta în valea de dedesubt. Cu groază bolnavă, își trase calul și se întoarse, pe lângă platforma semnalizatorilor.

Unitățile ei de rezervă rămase se învârtteau, inversându-și fața. Văzând un ofițer călare între două piețe, Bivatt a dat pintoni să-l prindă.

— Ce se întâmplă acolo, pe numele lui Errant? a cerut ea. Tipete îndepărtate, miros de fum, tunet-

Capul cu coifă se răsuci, cu fața de sub el palidă. — Demoni, Atri-Preda! Magii îi urmăresc...

'Ei ce? Adu-le aminte, la naiba! Amintește-i acum!

Brohl Handar stătea călare pe cal în compania a opt lideri de război Arapay, a patru vrăjitori și a lui Den-Ratha K'risnan. Cei două mii de soldați de infanterie - războinicii Tiste Edur, catalogați în termeni militari Letherii drept infanterie mijlocie până la ușoară - erau aranjați în opt blocuri distincte, îmbrăcați complet în armură și așteptând cuvântul de a mărșălui.

Tabăra trenului de aprovizionare era întinsă pe un deal întins, în cea mai mare parte plan, la o mie cinci sute de pași spre vest, fiarele de povară înghesuite măcinand sub

praf și în plutire încet de fum de bălegar. Supraveghetorul putea vedea corturile de spital ridicându-se de-a lungul părții apropiate, părțile din pânză strălucitoare în lumina dimineții. Deasupra unui alt deal, la nord de tabăra trenului, rula doi șoimi sau poate vulturi. De altfel, cerul era gol, o porțiune de albastru adânc pâlindu-se încet pe măsură ce soarele urca mai sus.

Fluturi fluturau printre flori mici galbene - aripile lor se potriveau exact cu culoarea petalelor, își dădu seama Brohl, surprins că nu observase până acum un asemenea detaliu. Natura înțelege deghizarea și înșelăciunea. Natura ne amintește ce înseamnă să supraviețuiești. Tiste Edur înțelesese bine acele adevăruri - cenușii ca umbrele din care se născuseră; cenușii ca bobocii copacilor din pădurile tulburi ale acestei lumi; cenușiu ca giulgiul de amurg.

— Ce am uitat? murmură el.

Un lider de război Arapay - un Preda - și-a întors capul cu coiful, cu fața cu cicatrici de sub marginea sa proeminentă ascunsă în umbră. 'Supraveghetor? Suntem poziționați așa cum ați comandat...

— Nu contează, interveni Brohl Handar, iritat inexplicabil de atenția veteranului. — Ce este paznicul din tabără?

— Patru sute de infanterie mixtă, răspunse războinicul, apoi ridică din umeri. — Acești Letherii sunt mereu încredzători.

— Vine cu o superioritate copleșitoare, spuse un alt Arapay.

Primul Preda dădu din cap. — Îmi amintesc bine, vechi prietene, surpriza de pe fețele lor în ziua în care i-am spulberat în afara Letheras. De parcă, dintr-o dată, lumea s-a dezvăluit a fi altceva decât ceea ce au crezut ei întotdeauna. Acea privire... a fost neîncredere. Războinicul mormăi râzând. „Prea ocupat cu negarea lor pentru a se adapta atunci când a fost nevoie cel mai mult”.

— Destul de asta, se răsti Brohl Handar. — Forțele lui Atri-Preda au luptat cu Awl - nu auzi? Se răsuți pe să și miji ochii spre est. — Vezi praful. A tăcut o duzină de bătaii ale inimii, apoi s-a întors spre primul Arapay Preda. — Du două cohorte în tabără. Patru sute de Letherii nu sunt de ajuns.'

— Supraveghetor, ce se întâmplă dacă suntem chemați să întărim Atri-Preda?

„Dacă suntem, atunci această zi este pierdută. Ți-am dat comanda mea.

O încuviințare din cap, iar Preda și-a îndreptat calul spre războinicii Edur îmbrăcați.

Brohl Handar îl studie pe K'risnan de lângă el pentru o clipă. Creatura îndoită stătea cocoșată în șă ca o cioară umflată. Era îmbrăcat cu glugă, mă îndoiesc că putea ascunde răvășirea întortocheată a trăsăturilor sale frumoase cândva. Fiul unui șef, transformat într-o icoană îngrozitoare a puterii haotice în fața căreia îngenunchea acum Tiste Edur. A văzut silueta zvâcnind. — Ce te asaltează? a cerut Supraveghetorul.

'Ceva nimic.' Răspunsul a fost gutural, cuvintele deformate de un gât malformat. Era sunetul durerii, îndurată și neînduplecată.

'Care?'

Încă o zvâcnire, trecând, își dădu seama Brohl, pentru o ridicare din umeri. — Urmare pe pământ mort.

— O petrecere de război Awl?

'Nu.' Capul cu glugă pivotă până când chipul înghițit de umbră a fost îndreptat către Supraveghetor. 'Mai grele.'

Brohl Handar și-a amintit dintr-o dată urmele uriașe cu gheare găsite la gospodăria distrusă. Se îndreptă, cu o mână întinzându-se spre scimitarul Arapay de lângă el. 'Unde? Care direcție?'

O pauză lungă, apoi K'risnan arătă cu o mână gheare.

Spre tabăra de aprovizionare.

Unde au izbucnit țipete bruște.

— Cohorte la dublu! urlă Brohl Handar. — K'risnan, tu și vrăjitorii tăi... cu mine! Cu acestea, își dădu pintenii calului, lovind fiara speriată într-un galop, apoi în galop.

În față, văzu, Arapay Preda care escortase cele două cohorte le comandase deja într-o jumătate de alergare. Capul cu cască al războinicului s-a întors și l-a urmărit pe supraveghetor și grupul său de magi în timp ce treceau cu putere.

În față, smucitul boilor și a catârilor îngroziți se ridica, jalnic și neajutorat, deasupra zgomotelor măcelului. Corturile se prăbușiseră, frânghiile de ghidare biciuind în aer, iar Brohl văzu acum siluete, fugind din tabără, zvârnind spre nord...

- unde îi aștepta o ambuscadă perfectă Awl. Răsărind din ierburile înalte. Săgeți, sulite, lapoviță prin aer. Trupurile întinse, răsturnându-se, apoi salbaticii, scăpând strigăte de război, grăbindu-se să se închidă cu sulite, topoare și săbii.

Nimic de făcut pentru ei, sărmanii nenorociți. Trebuie să ne economisim proviziile.

Ajunseră la panta slabă și se îndreptară cu putere spre șirul de corturi de spital.

Fiara care a izbucnit în vedere chiar în fața lor era într-adevăr un demon - o imagine care i se închise ca niște gheare în mintea lui - șocul recunoașterii. Vechiul nostru dușman - trebuie să fie - Edur nu poate uita-

Capul împins înainte pe un gât sinuos, maxilarul lat deschis pentru a dezvălui colții pumnați. Umeri masivi în spatele gâtului, brațe lungi, puternic musculate, cu lame uriașe curbate de fier legate acolo unde ar fi trebuit să fie mâinile. Aplecându-se mult înainte, în timp ce alerga spre ei pe picioarele posterioare enorme, coada uriașă împinsă drept înapoi pentru echilibru, fiara se afla brusc în mijlocul lor.

Caii țipau. Brohl s-a trezit în dreapta demonului, aproape la îndemâna acelor lame de sabie de coasă, și s-a uitat îngrozit în timp ce capul acelei vipere se prăbuși înainte, fălcile închizându-se pe gâtul unui cal, închizându-se, scârțâind, apoi smulgând, stropindu-se de sânge, gura încă plină de carne și oase, coloana vertebrală a calului smulgându-se pe jumătate din golul oribil lăsat în urma acelor fălci sălbatice. O lamă l-a tăiat în jumătate pe vrăjitor de pe acea montură. Cealaltă sabie s-a tăiat în jos, tăind coapsa altui vrăjitor, și, apoi adânc în umărul calului, zdrobind scapula, apoi coaste. Fiara s-a prăbușit sub lovitură, în timp ce călărețul - ciotul tăiat al piciorului său țâșnind sânge - s-a înclinat, s-a echilibrat pentru o clipă pe un singur etrier, apoi s-a întins pentru a ateriza pe pământ, chiar și în timp ce copita bătătoare a altui cal a coborât pe el răsturnat. față.

Calul Supraveghetorului părea să se ciocnească de ceva, rupând ambele picioare din față. Căderea prăbușită a animalului l-a aruncat pe Brohl peste cap. A lovit, s-a rostogolit, lama scimitarului mușcându-i piciorul stâng și s-a oprit în fața monturii lui care se bate. Coada demonului se strecurase în calea lor.

El a văzut-o roată pentru un atac de întoarcere.

Un val spumant de vrăjitorie se ridică în calea lui, ridicându-se, urcând cu putere.

Demonul a dispărut din privirea lui Brohl în spatele acelui val agitat.

Lumina soarelui s-a șters brusc...

- demonul în aer, arcuindu-se peste creasta magiei lui K'risnan, apoi în jos, cu ghearele picioarelor din spate întinse. Unul se apropie de un alt vrăjitor, împingând capul într-un unghi imposibil în cupa dintre umerii bărbatului, în timp ce greutatea demonului cobora - calul mototolindu-se sub acea forță copleșitoare, picioarele pocnind ca niște crengi. Celălalt grăbindu-se spre K'risnan, o lovitură cu privirea care l-a aruncat din spatele calului său, ghearele prinzând crupa calului înaintea ca acesta să poată să iasă la îndemână, ghearele scufundându-se adânc, apoi smulgând o masă de carne pentru dezvăluie - într-o fulgerare sângeroasă - oasele soldurilor și picioarelor sale.

Calul s-a prăbușit într-o cădere răsucitoare care a crăpat coaste, la mai puțin de trei pași de locul în care zăcea Brohl. A văzut albul ochilor fiarei - șoc și teroare, propriul spectru al morții...

Supraveghetorul a căutat să se ridice, dar ceva nu era în neregulă cu piciorul stâng, scăpat de toată puterea, ciudat de greu, înmuiat în iarba încălțită. S-a uitat în jos. Roșu de la sold în jos - propriul lui scimitar deschisese o tăietură adâncă, în unghi, peste coapsă, tăietura terminându-se chiar deasupra genunchiului.

O rană ucigașă - sânge revărsat - Brohl Handar căzu pe spate, privind la cer, neîncrezător. M-am sinucis.

Auzi bătăitul picioarelor demonului, iute, îndepărtându-se - apoi un sunet mai adânc, goana războinicilor, închizându-se acum în jurul lui, cu armele scoase. Capetele întoarse, fețele întinse în timp ce se strigau cuvintele - el nu le putea înțelege, sunetele dispărând, retrăgându-se - o siluetă târându-se lângă el, cu glugă, sângele curgând din nas - singura parte a feței care era vizibilă - o mână noduroasă. Întinzându-se spre el - iar Brohl Handar închise ochii.

Atri-Preda Bivatt și-a văzut frâiele calului în timp ce venea între două unități ale infanteriei medii de rezervă, Artisan în dreapta ei, Harridict în stânga ei, iar dincolo de ele, unde era poziționată o altă unitate de Artisan, s-a auzit zgomotul luptei.

Ea a văzut o monstrozitate reptiliană aruncându-se în rândurile lor - soldați părând să se topească din calea ei, alții ridicându-se în aer de ambele părți, în zgomote de sânge, în timp ce mâinile cu gheare ale fiarei tăiau în dreapta și în stânga. De culoare închisă, perfect echilibrat pe două picioare din spate masive, demonul a rupt o cale direct către inima pătratului plin...

Intinzând-o, ambele mâini închizând-o pe o singură siluetă, o femeie, un mag smulgând-o în aer, apoi dezmembrând-o ca un copil, o păpușă de paie.

Dincolo, putea vedea, cea mai suică unitate, șapte sute cincizeci de infanterie mijlocie a Batalionului de Negustori, se aflau o masă măcinată presărată cu soldați morți și pe moarte.

'Vrăjitorie!' țipă ea, întorcându-se spre unitatea Artizanilor din dreapta ei, căutând magul în mișcare, cineva împingând printre rânduri.

Nori de praf i-au atras privirea - tabăra - legiunea Edur nu se vedea nicăieri - se repeziseră în apărarea ei.

Împotriva mai multor acești demoni?

Creatura s-a eliberat de soldații artizani la sud de unitatea Harridict, care acum se retrăgea, unde un al doilea vrăjitor a apărut în vizor, alergând spre celălalt mag. Își putea vedea gura mișcându-se în timp ce țesea magie, adăugând puterea lui la cea a primului.

Demonul se învârtise la stânga în loc să-și continue atacul, lansându-se într-o fugă, învârtindu-se în jurul unității prin care tocmai o rupsese, punându-le între el și vrăjitoria care acum izbucnește într-un tumult respingător din pământ în fața magilor.

Aplecându-se mult înainte, viteza demonului era uluitoare în timp ce fugea.

Bivatt a auzit ritualul pufnind și a murit, iar ea s-a răsucit pe sa. 'La naiba cu tine! Lovi-te!'

— Soldații tăi!

— Ai durat prea mult! A spionat un Preda din unitatea Harridict. — Atrage toate rezervele din spatele magilor! North, prost-suneti ordinea! Cadre, ține blestemata aia de magie la îndemână!

— Suntem, Atri-Preda!

Înfrigurată în ciuda căldurii înfloritoare, Bivatt își întoarse calul din nou și se întoarse cu greu spre vale. Sunt păcălit. Tremurând din toate părțile, reculându-se, reactionând-Redmask, acesta este al tău.

Dar te voi avea până la urmă. Jur.

În față, își putea vedea trupele apărând în creștere, retrăgându-se în ordine, în ceea ce era în mod clar o retragere de necontestat. Redmask, se părea, era mulțumit - nu avea să fie scos din vale, nici măcar cu aliații săi demonici...

Tabăra. Trebuia să-și aducă soldații înapoi în tabăra aceea blestemată - se roagă ca Edur să învingă atacul.

Roagă-te, Brohl Handar nu a uitat cum să gândească ca un soldat.

Roagă-te că s-a descurcat mai bine decât mine în această zi.

Malul este orb la mare. La fel de bine ar putea spune că luna a fugit pentru totdeauna de pe cerul nopții. Refrigerată, epuizată, Yan Tovis a călărit cu cei trei soldați ai ei pe drumul îngust și nivelat. Arbore groase de copaci de ambele părți, frunzele negre acolo unde lumina lunii nu ajungea, malurile înalte și abrupte evidențiind vechimea acestei poteci până la țărm, rădăcinile împletite de vrăjitoare, noduroase și picurând în întunericul moale. Pietrele pocnind de sub copite, rafale de respirație ale cailor, trosnetul atenuat al armurii în schimbare. Zorii erau încă la două clopote distanță.

Orb la mare. Setea mării era neîncetată. Adevărul asta putea fi văzut în roaderea ei nesfârșită a țărmului, putea fi auzit în vocea lui flămândă, putea fi găsit în otrava amară a gustului său. The Shake știa că la început lumea nu fusese decât o mare și că în cele din urmă va fi la fel. Apa se ridica, devorând totul, iar aceasta a fost o soartă inexorabilă la care Shake au fost martori neputincioși.

Bătălia de la țărm fusese vreodată bătălia poporului ei. Insula, care fusese cândva sacră, fusese profanată, făcută o închisoare fetidă de către Letherii. Dar acum este eliberat din nou. Prea tarziu. În generațiile trecute, existaseră poduri terestre care legau numeroasele insule de la sud de Reach. Acum plecat. Insula însăși s-a ridicat din mare cu stânci înalte, peste tot, dar acum un singur port. Așa era lumea pe moarte.

Adesea, printre Shake se născuseră copii sărutați de demoni. Unii aveau să fie aleși de clan și să învețe Vechile Căi; restul ar fi aruncat de pe acele stânci, în jos, în marea însetată. Darul sângelui muritor; relaxarea momentană, patetică, a nevoii sale.

Fugise, cu ani în urmă, cu un motiv. Sângele nobil din ea arsese ca otrava, moștenirea barbară a poporului ei a copleșit-o de rușine și vinovăție. Cu vigoarea crudă a tinereții, ea refuzase să accepte brutalitatea barbară a strămoșilor ei, refuzase să se tăvălească în nihilismul stânjenitor și sufocant al unei crime autoprovocate.

Toată sfidarea din ea a fost ștearsă când a văzut pentru ea însăși nașterea unei monstruozități sărutate de demoni - mâinile și picioarele înghețate, fața solzoasă și alungită, coada tocită zvâcnind ca un vierme fără cap, ochii de un

verde grozav. Dacă nimic în afară de mâinile și picioarele cu gheare ar fi marcat sămânța demonului, clanul ar fi ales acest nou-născut, pentru că în sângele demonic exista o adevărată putere atunci când în venele copilului nu se prelingea mai mult de o singură picătură. Mai mult decât atât, și creația a fost o urâciune.

Babe grotești care se târăsc în noroiul de pe fundul mării, ghearele care croiesc brazde în întuneric, legiunea mării, armata ne așteaptă pe toți.

Semințele au înflorit în valurile înspumate unde s-au întâlnit cu pământul, generație după generație. Aruncați sus pe țarm, s-au scufundat în pământ. Locuința în creaturi vii, pradă și prădător; legat în interiorul plantelor; aderând chiar la firele de iarbă, frunzele copacilor - aceste seminte nu puteau scăpa: un alt adevăr amar printre Shake. Când au găsit pânțele unei femei unde deja un copil creștea, sămânța și-a furat soarta. Caut... ceva, dar nu dă nimic altceva decât o formă care se războia cu cea a omului.

Demonii fuseseră puri, cândva. Nașterea lor, o lume a mamelor și a urmașilor. Semințele locuiseră în mare, găsite în pânțele demonice. Până la războiul care a văzut pânțele acelor mame desfăcute, vărsând ceea ce era pe dinăuntru în afară în această lume - semințele pe care până și marea a căutat să le respingă. Un război de măcel - totuși demonii găsiseră o modalitate de a supraviețui până în ziua de azi. În spuma învolburată a bazinelor de maree, în goana valurilor care se prăbușesc. Pierdut, dar nu învins. A dispărut, dar gata să se întoarcă.

Caut mama potrivita.

Deci vrăjitoarele au rămas. Yan Tovis crezuse că clanul a distrus, zdrobit în dispariție - Letherii știau bine că rezistența la tiranie era alimentată în școlile de credință, susținute de preoți și preotese bătrâni și înverșunați, de bătrâni care vor lucra prin tinerii nebuni, le foloseau ca pe niște arme, aruncat când este spart, plâns melodramatic când este distrus. Preoți și preotese a căror versiune de credință a justificat abuzul asupra propriilor adepți.

Nașterea preoției, înțelegea acum Yan Tovis, a forțat o ierarhie asupra evlaviei, de parcă regulile de slujire ar fi maleabile, unde o astfel de schemă - învăluită în cunoștințe și învățături misterioase - transmitea vieții unui preot sau a unei preotese o valoare mai mare și virtute decât cele ale oamenilor de rând ignoranți.

În anii ei de educație Letherii, Yan Tovis văzuse cum sosirea umărilor - a vrăjitorilor și a vrăjitoarelor - era într-

adevăr o devoluție printre Shake, o devoluție de la cunoașterea cu adevărat a zeului care era țarm. Artificiul și ambiția seculară, reținerea cunoștințelor sacre de la cei care nu vor fi niciodată inițiați - acestea nu erau voința țarmului. Nu, doar ceea ce vroiau vrăjitorii și vrăjitoarele.

Mâinile și picioarele înțepate s-au dovedit într-adevăr iconice.

Dar puterea a venit cu sânge demonic. Și atâta timp cât fiecare copil născut cu o astfel de putere și căruia i s-a permis să supraviețuiască a fost inițiat în coven, atunci acea putere a rămas exclusivă.

Letherii în cucerirea Shake-ului au condus un pogrom împotriva covenului.

Și nu reusise.

Cu toată ființa ei, Yan Tovis și-a dorit să fi reușit.

Shake au dispărut ca popor. Pana și soldații companiei ei - fiecare selectat cu grijă de-a lungul anilor pe baza rămășițelor Shake din sângele lor - erau, de fapt, mai mult Letherii decât Shake. La urma urmei, ea făcuse puțin pentru a le trezi moștenirea.

Totusi i-am ales, nu-i așa? Am vrut loialitatea lor, dincolo de cea a unui soldat Letherii pentru Atri-Preda lui.

Recunoaște, Twilight. Acum ești o regină, iar acești soldați - aceștia Shake - știu asta. Și este ceea ce ai căutat în profunzimea propriei ambiții. Și acum, se părea, ea va trebui să înfrunte adevărul acelei ambiții, răsturnarea sângelui ei nobil, căutând preeminența cuvenită, dreptul ei.

Ce l-a adus pe fratele meu vitreg la mal? A călărit ca Shake, sau Letherii Master at Arms pentru un Dresh-Preda? Dar a constatat că nu-i venea să creadă propria întrebare. Știa răspunsul, tremurând ca un cuțit în suflet. Malul este orb...

Au mers mai departe în întuneric.

Nu am fost niciodată ca Nerek, Tarthenal și ceilalți. Nu am putut ridica nicio armată împotriva invadatorilor. Credința noastră în țarm nu deținea o putere mare, pentru că este o credință în mutabil, în transformare. Un zeu fără chip, dar cu orice chip. Templul nostru este suvița în care se poartă războiul etern dintre pământ și mare, un templu care se ridică doar pentru a se prăbuși din nou. Templul sunetului, al mirosului, al gustului și al lacrimilor pe fiecare vârf de deget.

Coventul nostru a vindecat rănile, a îndepărtat bolile și a ucis bebeluși.

Tarthenalul ne privea cu groază. Nerek i-a vânat pe oamenii noștri în păduri. Pentru Faered, eram spărgători de copii noaptea. Ne lăsau coji de pâine pe cioturile de copaci, de parcă n-am fi mai buni decât ciori maligne.

Dintre acești oameni, acești Shake, 1 sunt acum Regina.

Si o aștepta un bărbat care avea să-i fie soț. Pe Insulă.

Errant ia-mă, sunt prea obosit pentru asta.

Copite de cai stropind prin bălți acolo unde vechiul drum se scufunda - se apropiau de țărm. Înainte, pământul s-a înălțat din nou - un semn de maree înaltă de demult, o creastă largă de pietre netezite și pietricele înșurubate în lut nisipos - genul de lut care a devenit șist sub greutatea timpului, împodobit de pietrele agitate. În acel șist se puteau găsi scoici încorporate, fragmente de moluște, dovadă a numeroaselor victorii ale mării.

Copacii erau mai rari aici, aplecați de vânt pe care nu-l simțea încă pe față - o calm care o surprinse, având în vedere anotimpul. Mirosul țărmului era greu în aer, nemîșcat și fetid.

Și-au încetinit monturile. Din marea încă nevăzută nu se auzea niciun sunet, nici măcar șoapta valurilor blânde. De parcă lumea de cealaltă parte a crestei ar fi dispărut.

— Urme aici, domnule, spuse unul dintre soldații ei în timp ce se opriră aproape de pantă. — Călăreți, ocolind malul, la nord și la sud, ambele.

— De parcă ar fi vânat pe cineva, observă un altul.

Yan Tovis ridică o mână cu mânușă.

Caii spre nord, călare la galop, apropiindu-se.

Lovită de o teamă bruscă, aproape superstițioasă, Yan Tovis a făcut un gest, iar soldații ei și-au scos săbiile. Ea a întins mâna spre a ei.

A apărut primul dintre călăreți.

Letherii.

Relaxându-se, Yan Tovis și-a eliberat răsufierea. — Stai, soldat!

Comanda bruscă a tresărit clar silueta și ceilalți trei călăreți din spatele ei. Copite alunecă pe pietricele libere.

Blindate parcă ar fi fost gălăgi cu lanțuri de luptă, inelele înnegrite sclipind, vizierele trasă pe cîrmă. Călărețul principal ținea un topor cu o singură lamă cu mâner lung în mână dreaptă; cei din spatele lui mânuiau lăncile, cu capetele late și ghimpate de parcă trupa ar fi vânat mistreți.

Yan Tovis și-a înghiontat calul și l-a ghidat cu câțiva pași mai aproape. — Ți-am Atri-Preda Yan Toyis, spuse ea.

O înclinare a capului cu cască din partea conducătorului. — Yedan Derryg, spuse el cu voce joasă, „Maestru în arme, Boaral Keep”.

Ea a ezitat, apoi a spus: — Ceasul.

— Amurg, răspunse el. — Chiar și în această întuneric, văd că ești tu.

„Mi se pare greu de crezut - ai fugit...”

— A fugit, regina mea?

— Casa mamei noastre, da.

— Eu și tatăl tău nu ne-am înțeles, Twilight. Erai doar un copil când te-am văzut ultima dată. Dar asta nu contează. Văd acum pe fața ta ceea ce am văzut atunci. Nu te înșeli.

Ôftând, descălecă.

După o clipă, ceilalți au făcut la fel. Yedan a făcut un gest cu o înclinare a capului și el și Yan Tovis au plecat la o mică distanță. Stătea sub cel mai înalt copac atât de aproape de creastă - un pin mort - când o ploaie ușoară începea să cadă.

— Tocmai am venit din Keep, spuse ea. — Dresh al tău a încercat să scape de arestare și a murit. Sau va fi în curând. eu

am avut o vorbă cu vrăjitoarele. Va fi Tiste Edur, de la Rennis, dar până sosesc ei ancheta se va termina și va trebui să-mi cer scuze că le-au pierdut timpul.

Yedan nu spuse nimic. Vizorul la grătar îi ascundea complet trăsăturile, deși se vedea mârâitul negru al bărbii - părea că mesteca încet ceva.

— Ai grijă, reluă ea, că m-ai numit „Regina” în fața soldaților tăi.

— Sunt Shake.

„Înțeleg. Atunci ești aici... la mal...”

— Pentru că eu sunt ceasul, da.

— Titlul ăsta nu are sens, spuse ea, mai aspru decât intenționase. — Este un onorific, o rămășiță veche...

— Am crezut la fel, a spus el, ca un frate mai mare, la naiba, până acum trei nopți.

— Atunci de ce ești aici? Pe cine cauți?

— Aș vrea să-ți pot răspunde mai bine decât pot. Nu sunt sigur de ce sunt aici, doar că sunt chemat.

„De cine?”

Părea că mai mestecă puțin, apoi spuse: „Lângă mal”.

'Înțeleg.'

— Cât despre cine sau ce caut, nu pot spune deloc. Au sosit străinii. I-am auzit în noaptea asta, dar indiferent unde am călărit, indiferent cât de repede am ajuns, nu am găsit pe nimeni. Nici vreun semn - fără urme, nimic. Totuși... sunt aici.

— Atunci poate fantome.

'Poate.'

Amurgul se întoarce încet. 'Din mare?'

— Din nou, fără urme pe suviță. Soră, de când am ajuns, aerul nu s-a agitat. Nu chiar un oftat. Zi și noapte, țărmul este nemișcat. Și-a înclinat capul în sus. — Acum, ploaia asta... prima dată.

Un murmur din partea soldaților le-a atras atenția. Stăteau cu fața spre creastă, șase spectre nemișcate, metal și piele sclipind.

Dincolo de creastă, se ridică și reflux o strălucire.

— Asta, spuse Yedan și porni.

A urmat Yan Tovis.

S-au grăbit printre pietrele slăbite, ramurile dezbrăcate și rădăcinile goale, trăgându-se pe înălțime. Cei șase soldați aflați în urma lor acum pe pantă, Yan Tovis s-a mutat lângă fratele ei vitreg, împingând prin tufișul moale, până când amândoi au ieșit pe țărm.

Unde s-au oprit, uitându-se spre mare.

Nave.

Un șir de nave, toate bine în larg. Ajungând spre nord, spre sud.

Toate arzând.

— Binecuvântarea lui Errant, șopti Yan Tovis.

Sute de nave. Ardere.

Flăcări jucându-se peste apa nemișcată, coloane de fum care se ridică, aprinse de dedesubt ca niște cărbuni uriași prăfuiți de cenușă în patul cerului negru.

— Acelea, spuse Yedan, nu sunt corăbii Letherii. Nici Edur.'

— Nu, șopti Twilight, nu sunt.

Au sosit străinii.

— Ce înseamnă asta? În întrebare era o teamă crudă, iar Yan Tovis se întoarce să se uite la soldatul care vorbise. Leșin pe trăsăturile lui, strălucirea portocalie a flăcărilor îndepărtate.

Ea se uită înapoi la nave. — Dromons, spuse ea. Inima îi bătea cu putere în piept, un fel de emoție febrilă - ciudat de întunecată de răutate și... încântare sălbatică.

— Ce nume este acesta? întrebă Yedan.

— Îi cunosc - acele proră, tachelajul. Căutarea noastră - un continent îndepărtat. Un imperiu. Am ucis sute-mii-dintre supușii săi. Ne-am ciocnit cu flotele sale. Tăcu o duzină de respirații, apoi se întoarse către unul dintre soldații ei. — Întoarce-te la Keep. Asigurați-vă că Dresh este mort. Compania urmează să plece imediat - ne vom întâlni la nord de Rennis pe drumul de coastă. Oh, și adu-ți blestematele alea de vrăjitoare cu tine.

Yedan a spus: „Ce...”

Și-a tăiat fratele vitreg cu o bucurie crudă. — Tu ești ceasul. Regina ta are nevoie de tine. Ea s-a uitat la el. — Vei merge cu noi, Yedan. Cu trupa ta.

Maxilarul cu barbă s-a strâns, apoi: — Unde?

— Insula.

— Dar Letherii și stăpânii lor? Ar trebui să trimitem un avertisment.

Ochii ațintiți pe cotele arzătoare din mare, aproape că a mârâit răspunsul ei. — Le-am ucis supușii. Și clar că nu vor lăsa asta să treacă. răătăciți ia Letherii și Edur.' Se întoarse, îndreptându-se spre calul ei. Ceilalți s-au grăbit după ea. — Străini, Yedan? Nu pentru mine. Ne-au urmat. Ea se ridică pe cal și îl trase spre poteca de nord. — Am lăsat o datorie în sânge, spuse ea, dezvăluind dinții. — Sânge de Malazan. Și se pare că nu vor lăsa asta să stea.

Ei sunt aici. Pe acest mal.

Malazanii sunt pe malul nostru.

Cartea a treia. Knuckles Of The Soul

Suntem dornici
a ataca fiara ghemuită
în sufletele noastre
dar această creatură este pură
cu ochi timizi
și urmărește crimele noastre frenetice
ghemuit
în cușca cruzimii noastre
voi lua
pentru mine și soarta ta
în aceste mâini
harul animalului de a se modifica
Vise spulberate-
libertate dezlănțuită și nelegată
alergare lungă-
fiara va ucide când voi ucide
În absolvire
o listă de distincții neobservate
a folosit aceste mâini
libertate fără scuză
vezi ce curat
acest sânge în comparație cu al tău
rânjetul morții
de mârâitul tău bestial marte scape
A feței tale
asta ne deosebește
în sufletele noastre
eu și fiara mea ne-am înlănțuit
asa cum trebuie
cine conduce și cine este condus este
niciodata întrebat

a celor fermecați și a celor nevinovați
- Câine într-un Alky, *Confessions* , Tibal Feredict

Capitolul treisprezece

Din epava unde ne-am adunat noi, naufragiații, au rămas chila și jumătate de carenă, iar furtuna nopții trecute a rămas ca scuiat în aer când ne-am cățarat în patul acela cu coaste îndoit.

Am auzit multe rugăciuni mormăite, mâinile fulgerând pentru a apăra cutare sau cutare, după cum se potrivește nevoilor fiecărui suflet, conversația cu frica a început, fără îndoială, în copilărie și, dacă mi-aș aminti de a mea, și eu m-aș fi gândit să mimez fuga de teroare.

Așa cum era, nu puteam decât să mă uit în jos la acea recoltă de crabshell de schelete minuscule, impii cu coadă cu fețe umane, ghearele lor de soim și tot felul de ornamente ciudate pentru a oferi detalii perfecte coșmarului însoțit.

Nu e de mirare că am renunțat la mare în ziua aceea. Furtuna și nava spartă ridicaseră o gazdă cât se poate de nesfântă și, oh, erau multe altele, fără îndoială, care sunau pe această insulă blestemată.

Așa cum a fost, eu am fost cel care apoi a rostit o răsturnare de cuvinte cea mai neplăcută. — Bănuiesc că nu toți impii pot zbura.

Cu toate acestea, nu era un motiv să-mi scot ochii acum, nu-i așa?

— Tobor orb de la Reach

— Acum, prieteni, este o femeie frumoasă.

— Dacă așa îți plac.

— Acum, de ce n-aș face eu, blestemat de săpător de tumule? Lucrul este, și așa este întotdeauna, nu-i așa, uită-te la hoțul ăla fără speranță cu care e. Nu pot să-mi dau seama de astfel de lucruri. Ar putea avea pe oricine aici. M-ar putea avea, chiar și pe mine. Dar nu, iată-o, stând deoparte acel cățeluș schiopătând cu un singur braț, cu o ureche, cu un singur ochi și fără nas. Adică, vorbește despre urat.

Cel de-al treilea bărbat, care încă nu vorbea, i-a aruncat o privire pe furie, de-o parte, observând părul din cuib de păsări, urechile proeminente ale vâslei, ochii bombați și peticele căroase care erau cicatricile focului pe trăsăturile care îi aminteau de o tărtăcută zdrobită pe o parte și scurtă, acea privire, iar Throatlitter își întoarce

repede privirea. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să izbucnească într-un alt râs strident, ciudat, care părea să înghețe pe toți la îndemâna urechii.

Nu obișnuiam să râd așa. Al naibii de lucru mă sperie chiar și pe mine. Ei bine, luase un gât de flăcări uleioase și îi făcuse lucruri rele stufului vocii sale. Prejudiciul s-a dezvăluit doar când a râs și, și-a amintit, în lunile care au urmat... toate acele lucruri... au existat puține motive de veselie.

— Acolo merge tavernicul ăla, observă Deadsmell.

Era ușor să vorbesc despre orice și despre orice, deoarece nimeni de aici în afară de ei nu l-a înțeles pe Malazan.

— Mai e încă unul cu ochii de lună peste ea, spuse sergentul Balm cu un rânet. — Dar cu cine stă ea? Hood ia-mă, nu are sens.

Deadsmell se aplecă încet înainte pe masă și își umple din nou cu grijă jarul. — Este livrarea acelui butoi. a lui Brullyg. Se pare că drăguța și fata moartă s-au oferit voluntar.

Ochii bombați ai lui Balm se umflau și mai mult. — Nu e moartă! O să-ți spun ce-i mort, Deadsmell, viermele acela înecat de băltoacă între picioarele tale!

Tăie-gât îl privi pe caporal. „Dacă așa îți plac,” spusese el. O înghitură pe jumătate sugrumată i-a scăpat, făcându-i pe ambii însoțitori să tresară.

— Despre ce, numele lui Hood, vei râde? a cerut balsam. — Doar nu, și acesta este un ordin.

Tăietor de gât s-a mușcat cu putere de propria limbă. Lacrimile i-au încetșat vederea pentru o clipă, în timp ce durerea îi înconjură craniul ca o pietricică într-o găleată. Mut, clătină din cap. A rade? Nu eu.

Sergentul se uita din nou la Deadsmell. 'Mort? Nu prea mi se pare moartă.

„Aveți încredere în mine”, a răspuns caporalul după ce a luat o gură adâncă. A eructat. — Sigur, o ascunde bine, dar acea femeie a murit cu ceva timp în urmă.

Balsam era aplecat deasupra mesei, zgârâindu-și încurcăturile părului. Fulgii coborau spre pământ ca pete de vopsea pe lemnul întunecat. — Zei de jos, șopti el. — Poate că cineva ar trebui... nu știu... poate... să-i spună?

Sprâncenele cele mai multe fără păr ale lui Deadsmell se ridicară. — Scuzați-mă, doamnă, aveți un ten pentru care să muriți și cred că asta ați făcut.

Un alt scârțâit de la Throatlitter.

Caporalul continuă: — Este adevărat, doamnă, că părul perfect și machiajul scump pot ascunde orice?

Un țipăt sufocat de la Throatlitter.

Capetele s-au întors.

Deadsmell a mai băut o gură, încălzind subiectul. — Amuzant, nu pari mort.

Chicăitul înalt a izbucnit.

În timp ce a murit, tăcerea bruscă în camera principală a tavernei, cu excepția celei a unui jar care se rostogoli, care apoi a căzut de pe blatul mesei și a sărit pe podea.

Balm se uită cu privirea la Deadsmell. — Ai făcut asta. Ai continuat să împingi și să împingi. Încă un cuvânt de la tine, caporal, și vei fi mai mort decât ea.

— Ce este acel miros? întrebă Deadsmell. 'Oh corect. Esența putrescenței.

Obrajii lui Balm s-au bombat, fața lui devenind o nuanță purpurie ciudată. Ochii lui gălbui se uitau la câteva momente după ce au sărit pe tulpini.

Throatlitter încercă să-și strângă ochii, dar imaginea chipului de sergent îi izbucni în minte. A țipat în spatele mâinilor. Se uită în jur cu un apel neputincios.

Toată atenția era concentrată asupra lor acum, nimeni nu vorbește. Chiar și frumoasa femeie care se transportase cu acel ciubuş slăbit și ciuful însuși - al cărui ochi bun sclipea din pliurile unei încruntări severe - se opri, stând fiecare de o parte a butoiului de bere pe care îl adusese cârciumarul. . Și portarul însuși, uitându-se la Throatlitter cu gura căscată.

— Ei bine, observă Deadsmell, aici merge meritul nostru de băieți răi. Guturașul face apeluri de împerechere - sper să nu fie curcani pe insulă. Iar tu, sergent, capul tău pare gata să explodeze ca un înjurător.

Balm suieră: — A fost vina ta, ticălosule!

'Cu greu. După cum vezi, sunt calm. Deși oarecum stânjenit de compania mea, vai.

— Bine, te îndepărtăm. Hood știe, Gilani e al naibii de vedere mai drăguță la care să te uiți...

— Da, dar se întâmplă să trăiască, sergent. Nu e genul tău deloc.

'Nu știu!'

— Acum, aceasta este o recunoaștere foarte jalnică, nu ați spune?

— Stai, interveni în cele din urmă Throatlitter. — Nici eu n-am putut spune despre ea, Deadsmell. A întins un deget în caporal. — Încă o dovadă că ești un necromant

blestemat. Nu, uită acea privire șocată, nu mai cumpărăm. Știai că e moartă pentru că le simți miros, așa cum spune numele tău că poți. De fapt, așa paria că de aceea Braven Tooth ți-a dat acest nume - nu-i scăpa nimic, nu-i așa?

Zgomotul ambiental reînvia încet, însoțit de mai mult de câteva gesturi de apărare, câteva scaune zgâriind prin mizerie în timp ce patronii făceau evadări furtive pe ușa din față.

Deadsmell a băut mai multă bere. Și nu a spus nimic.

Moarta și tovarășul ei au plecat, acesta din urmă schiopătând în timp ce se străduia să echilibreze butoiul pe un umăr.

Balm mormăi. — Iată. Tipic, nu-i așa? Tocmai când suntem și noi sub putere.

— Nimic de care să-ți faci griji, sergent, spuse Deadsmell. — Totul este în mână. Deși, dacă deținătorul decide să urmărească...

Gâtul a mormăit. — Dacă o face, va regreta. Se ridică apoi, ajustând pelerină de ploaie, din chestiune marină. — Noroc că voi doi, să stați aici adăugându-vă grăsime în fund. E al naibii de frig acolo, să știi.

— Iau notă de toată această insubordonare, mormăi Balm. Apoi i-a bătut capul. 'Aici.'

— Ei bine, asta e o ușurare, spuse Throatlitter. A părăsit taverna.

Shake Brullyg, tiranul celui de-al Doilea Fort Maiden, viitorul Rege al Insulei, stătea ghemuit pe scaunul cu spătar înalt al vechiului prefect al închisorii și îi aruncă o privire de sub sprâncene grele la cei doi străini de la masă, lângă ușa camerei. Jucau un alt joc al lor blestemat. Oasele degetelor, castron alungit din lemn și pene de cioara despicate.

„Două sărituri îmi câștigă o șansă”, a spus unul dintre ei, deși Brullyg nu era deloc sigur de asta - să înțeleagă o limbă pe furiș nu era un lucru ușor, dar întotdeauna se pricepea la limbi. Shake, Letherii, Tiste Edur, Fent, limba comerciantului și Meckros. Și acum, stropi de asta... acest Malazan.

Sincronizare. L-au luat de la el, la fel de ușor cum îi luaseră cuțitul, toporul de război. Străinii intră în port - nu atât de mulți la bord încât să provoace multe îngrijorări, sau așa părea. În plus, fuseseră destule probleme de mestecat chiar atunci. O mare plină de munți de gheață, care se îndreaptă spre Insulă, mai de rău augur decât orice flotă sau armată. Au spus că s-ar putea ocupa de asta - și el

fusese un om care se îneca, care se prăbușise pentru ultima oară.

Viitorul rege al insulei, zdrobit și mânjit sub gheața nesimțită. Față în față cu genul ăsta de adevăr fusese ca niște gheare de dragon prin pânză. După tot ce făcuse...

Sincronizare. Acum se întreba dacă acești Malazani aduseseră gheața cu ei. L-a trimis învârtindu-se pe curentul sălbatic al sezonului, doar ca să poată ajunge cu un pas înainte și să se ofere să o întoarcă. Nici măcar nu le crezuse, își aminti Brullyg, dar disperarea vorbise cu propria ei voce. „Fă asta și vei fi oaspeți regali atâta timp cât vrei”. Ei zâmbiseră la acea ofertă.

Sunt un prost. Și mai rău.

Și acum, două echipe nenorocite stăpâneau asupra lui și asupra fiecărui rezident blestemat al acestei insule și nu putea face nimic în privința asta. În afară de a păstra adevărul de la toți ceilalți. Și asta devine mult mai greu cu fiecare zi care trece.

— Mătură în jgheab, smulge un deget și cam asta o face, spuse celălalt soldat.

Eventual.

— A derapat când ai respirat - l-am văzut, înșeli!

— Nu am respirat.

— O, bine, ești un cadavru al naibii de Hood, nu-i așa?

— Nu, pur și simplu nu am respirat când ai spus că am respirat. Uite, e în jgheab, negi?

„Uite, lasă-mă să mă uit mai atent. Ha, nu, nu este!

— Tocmai ai oftat și l-ai mișcat, la naiba!

— Nu am oftat.

— Da, și nici nu pierzi, nu-i așa?

— Doar pentru că pierd nu înseamnă că am oftat chiar atunci. Și vezi, nu e în jgheab.

„Așteaptă cât respir...”

— Atunci voi ofta!

„Respirația este ceea ce fac câștigătorii. Oftat este ceea ce fac învinșii. Prin urmare, câștig.”

— Sigur, pentru tine înșelarea este la fel de naturală ca și respirația, nu-i așa?

Brullyg și-a mutat încet atenția de la cei doi de la ușă și se uită la ultimul soldat din cameră. Lângă coven, ea era o frumusețe. O piele atât de întunecată, magică, și acei ochi înclinați pur și simplu străluceau de o invitație dulce - la naiba, toate misterele lumii erau în acei ochi. Și gura aceea! Buzele alea! Dacă ar putea să scape de ceilalți doi și

poate să-i fure acele cuțite rele ale ei, atunci de ce ar descoperi acele mistere așa cum și-a dorit ea.

Sunt regele insulei. Pe cale să fie. Încă o săptămână, și dacă nici una dintre ficele de cătea ale Reginei moarte nu apare înainte de atunci, totul cade în seama mea. Regele Insulei. Aproape. Destul de aproape pentru a folosi titlul, sigur. Și ce femeie nu ar lăsa deoparte viața unui soldat mizerabil pentru patul moale și cald al primei concubine a unui rege? Sigur, asta este într-adevăr o cale Letherilor, dar ca rege îmi pot face propriile reguli. Și dacă covenului nu-i place, ei bine, acolo sunt stâncile.

Unul dintre Malazanii de la masă a spus: „Ai grijă, Masan, are din nou privirea asta”.

Femeia pe nume Masan Gilani s-a îndreptat ca o pisică pe scaun, ridicându-și brațele netede, deloc slăbite, într-o întindere arcuită care i-a transformat sânii mari în globuri rotunde, încordând țesătura uzată a cămășii. — Atâta timp cât continuă să gândească cu creierul greșit, Lobe, suntem buni și ușori. Apoi s-a așezat pe spate, îndreptându-și picioarele perfecte.

— Ar trebui să-i aducem o altă curvă, spuse cel pe nume Lobe în timp ce strângea oasele degetelor într-o geantă mică de piele.

— Nu, spuse Masan Gilani. — Deadsmell abia l-a reînviat pe ultimul.

Dar nu acesta este motivul real, nu? Brullyg zâmbi. Nu, mă vrei pentru tine. În plus, de obicei nu sunt așa. Stergeam niște... frustrări. Asta e tot. Zâmbetul i s-a stins. Cu siguranță își folosesc mâinile mult când vorbesc. Gesturi de tot felul. Oameni ciudați, malazanii ăștia. Și-a dres glasul și a vorbit Letherii în modul încet de care păreau să aibă nevoie. „Mi-aș descurca cu o altă plimbare. Picioarele mele vor exerciții. O clipă cu ochiul către Masan Gilani, care a răspuns cu un zâmbet înțelegător care l-a luminat până jos, suficient pentru a-l face să se miște pe scaun. — Oamenii mei trebuie să mă vadă, înțelegi? Dacă încep să devină suspicioși, ei bine, dacă cineva știe cum arată un arest la domiciliu, sunt cetățenii din Fort Maiden.

În Letherii cu accent teribil, Lobe a spus: „Azi vine berea, nu? Cel mai bine vreau să aștept asta aici. Te plimbăm în seara asta.

Ca o stăpână Liberty, câinele ei răsfățat. Nu e frumos? Și când ridic un picior și mă piș pe tine, Lobe, ce atunci?

Acești soldați de aici nu l-au speriat. Era cealaltă echipă, cea aflată încă în susul insulei. Cel cu fetița aia

mută și slăbită. Și avea un mod de a apărea ca de nicăieri. Dintr-un vârtej de lumină - se întrebă ce vor face vrăjitoarele Shake din acel truc drăguț. Tot ce trebuia să facă Lobe - Lobe, sau Mașan Gilani, sau Gait, oricare dintre ele - tot ce trebuia să facă era să-i spună numele.

Sinn.

O adevărată teroare aia, și nu o gheare. Bănuia că va avea nevoie de întregul coven pentru a scăpa de ea. De preferat cu mari pierderi. Covenul avea un mod de a-i înghesui pe conducătorii aleși ai Shake-ului. Și sunt pe drum, ca corbii către o carcasă, toți scuipă și chicotesc. Desigur, nu pot zbura. Nici măcar nu pot înota. Nu, vor avea nevoie de bărci pentru a-i duce peste strâmtoare - și asta presupunând că Reach nu este acum o masă amestecată de gheață, așa cum arată de aici.

Soldatul pe nume Gait s-a ridicat de pe scaun, tresărind la vreo strângere a spatelui, apoi se îndreptă spre ceea ce fusese posesiunea premiului prefectului, o tapiserie care domina un întreg perete. Decolorată de vârstă - și pătată în colțul din stânga jos cu stropi uscate de sângele bietului prefect - spânzurarea înfățișa Prima debarcare a Letherilor, deși, de fapt, aceasta nu a fost prima debarcare a colonizatorilor. Flota ajunsese în vizorul țărmului undeva vizavi de Reach. Canoe Fent se aventuraseră să stabilească contactul cu străinii. Un schimb de cadouri a mers prost, ducând la măcelul bărbaților din Fent și, ulterior, înrobirea femeilor și copiilor din sat. Încă trei așezări suferiseră aceeași soartă. Următoarele patru, spre sud, pe coastă, fuseseră abandonate în grabă.

Flota ocolise în cele din urmă Peninsula Sadon pe coasta de nord a Mării Ouster, apoi navigase pe lângă Lenth Arm și în Golful Gedry. Orașul Gedry a fost întemeiat pe locul Primului Aterizare, la vărsarea râului Lether. Această tapiserie, veche cu ușurință de o mie de ani, a fost o dovadă suficientă în acest sens. Convingerea generală în zilele noastre era că aterizarea a avut loc chiar la locul capitalei, în susul râului. Ciudat cum trecutul a fost refăcut pentru a se potrivi prezentului. O lecție pe care Brullyg o putea folosi, odată ce era rege. Shake au fost un popor al eșecului, sortit să nu cunoască altceva decât tragedie și patos. Gardieni ai țărmului, dar incapabili să-l păzească de foamea neobosită a mării. Toate acestea trebuiau... revizuite.

Letherii cunoscuseră înfrângerea. Multe ori. Istoria lor pe acest pământ a fost sângeroasă, plină de trădările lor,

minciunile lor, cruzimile lor fără inimă. Toate acestea erau acum văzute ca triumfătoare și eroice.

Așa trebuie să se vadă un popor. Așa cum trebuie să Shake. Un far orbitor pe acest mal întunecat. Când sunt rege...

— Uită-te la blestemata asta, spuse Gait. — Iată, scrierea aia de pe margini, asta ar putea fi Ehrlii.

— Dar nu este, mormăi Lobe. Își demontase unul dintre pumnale; pe masă, în fața lui, se aflau pomul, câteva nituri și știfturi, un mâner de lemn învelit în piele, un mâner despicat și lama înțepată. Se părea că soldatul nu știa cum să le pună totul la loc.

— Unele dintre litere...

„Ehrlii și Letherii provin din aceeași limbă”, a spus Lobe.

Strălucirea lui Gait era suspectă. 'De unde stii ca?'

— Nu, idiotule. Este exact ceea ce mi s-a spus.

'OMS?'

— Ebron, cred. Sau Shard. Ce mai conteaza?

Cineva care știe lucruri, asta-i tot. Hood, îmi doare creierul. Și uită-te la mizeria asta.

— Acesta este cuțitul meu?

'A fost.'

Brullyg l-a văzut pe Lobe înclinând capul, apoi soldatul a spus: — Pași în josul scărilor. Și cu aceste cuvinte, mâinile i s-au mișcat în neclaritate și chiar în timp ce Gait se îndrepta spre ușă, Lobe răsucea pomul și răsturna cuțitul în calea lui Gait. Acolo unde a fost prins cu o singură mână - Mersul nici măcar nu încetinise în trecere.

Brullyg se lăsă pe spate în scaun.

Ridicându-se, Masan Gilani a slăbit din teaca lor cuțitele cu lamă lungă, cu aspect vicios, de la șolduri. — Mi-ar plăcea să fiu cu propria mea echipă, spuse ea, apoi se apropie cu un pas de locul unde stătea Brullyg.

— Stai pe loc, murmură ea.

Gura uscată, dădu din cap.

— Probabil că e livrarea de bere, spuse Lobe dintr-o parte a ușii, în timp ce Gait o descuie și o împinse suficient de larg pentru a-i permite să privească prin crăpătură.

— Sigur, dar cizmele alea sună greșit.

— Nu obișnuitul sălit și fiul lui?

'Nici măcar pe aproape.'

'În regulă.' Lobe se întinse sub masă și ridică în vedere o arbaletă. O armă cu adevărat străină, construită în

întregime din fier - sau ceva foarte asemănător cu oțelul Letherii. Snurul era gros ca degetul mare al unui bărbat, iar cearta introdusă în șanț avea vârful unui cap în formă de x, care ar pătrunde într-un scut de Letherii de parcă ar fi fost scoartă de mesteacăn. Soldatul a dat gheara înapoi și a blocat-o cumva pe loc. Apoi s-a deplasat de-a lungul peretelui ușii până la colț.

Mersul se dădu înapoi pe măsură ce pașii de pe scări se apropiau. Făcu o serie de gesturi cu mâinile, la care Masan Gilani mormăi ca răspuns, iar Brullyg auzi în spatele lui o cârpă ruptă și o clipă mai târziu vârful unui cuțit apăsător între omoplații lui - împins direct prin scaunul blestemat. Ea se aplecă. — Fii drăguț și prost, Brullyg. Îi știm pe acești doi și putem ghici de ce sunt aici.

Privind înapoi la Masan Gilani, dând din cap o dată, Gait intră apoi în prag, deschizând larg ușa. — Ei bine, trase el târător în groaznicul lui Letherii, dacă nu este căpitanul și primul ei oficial. Rămâneți fără bani vine prea devreme? Ce faci vine cu bere?

Un mârâit greu de dincolo. — Ce a spus, căpitane?

— Orice ar fi fost, a spus-o rău. O femeie și acea voce - Brullyg se încruntă. Era o voce pe care o auzise înainte. Vârful cuțitului i se înfipse mai adânc în coloana vertebrală.

— Îi aducem lui Shake Brullyg bere, continuă femeia.

— E frumos, răspunse Gait. — Vedem că vine să-l ia.

— Shake Brullyg este un vechi prieten de-al meu. Vreau sa il vad.'

— E ocupat.

'Facand ce?'

'Gândire.'

— Îl scutură pe Brullyg? Chiar mă îndoiesc de asta - și oricum, pe numele Errantului, cine ești? Nu sunteți Letherii, iar tu și prietenii ai tăi petrecuți la cârciumă, ei bine, nici unul dintre voi nu ați fost prizonieri aici. am întrebat în jur. Ești de la acea navă ciudată ancorată în golf.

— De ce, căpitane, este simplu. Venim să mergem toată gheata. Deci Brullyg ne recompensează. Vizitatori. Oaspeți regali. Acum îi ținem companie. El zâmbește frumos tot timpul. Și noi drăguți.

— Drăguți idiști, cred, spuse bărbatul de afară - probabil primul ofițer al căpitanului - mârâind. „Acum, brațul meu obosește - mișcă-te deoparte și lasă-mă să predau acest blestemat.

Gait a aruncat o privire înapoi peste umăr către Masan Gilani, care a spus în Malazan: „De ce te uiți la mine? Sunt

aici doar ca să țin limba acestui om atârnată.

Brullyg își lîngă transpirația de pe buze. Deci, chiar și știind asta, de ce mai funcționează? Sunt așa de prost? — Lăsa-i să intre, spuse el cu voce joasă. — Ca să le pot liniști mințile și să-i trimit departe.

Gait se uită din nou la Masan Gilani și, deși ea nu spuse nimic, trebuie să fi trecut un fel de comunicare între ei, pentru că el ridică din umeri și se dădu înapoi. — Vine berea.

Brullyg a privit cum cele două siluete intrau în cameră. Cel din frunte a fost Skorgen Kaban cel Drăguț. Ceea ce însemna... da. Viitorul rege a zâmbit: „Shurq Elalle. Nu ai îmbătrânit nici o zi de când te-am văzut ultima oară. Și Skorgen - pune butoiul jos, înainte să-ți luxezi umărul și să adaugi deformat la lista ta de afecțiuni. Abordează blestemul și putem să bem cu toții. Oh, adăugă el în timp ce îi privea pe cei doi pirai primind soldați - Skorgen aproape sărind când l-a văzut pe Lobe în colț, cu arbaleta acum legănat în brațe - aceștia sunt câțiva dintre oaspeții mei regali. La ușă, Gait. În colț, Lobe, și acest minunat aici, cu o mână în spatele scaunului meu, este Masan Gilani.

Shurq Elalle a luat unul dintre scaune de lângă ușă și l-a târât vizavi de Brullyg. Stând, ea a îndoit un picior peste celălalt și și-a legat mâinile în poală. — Brullyg, ticălos pe jumătate nebun și înșelat. Dacă ai fi singură, ți-aș stropit gâtul flăcător chiar acum.

— Nu pot spune că sunt șocat de animozitatea ta, răspunse Shake Brullyg, mângâiat brusc de bodyguarzii lui Malazan. „Dar știi, nu a fost niciodată atât de rău sau urât pe cât credeai că este. Pur și simplu nu mi-ai dat niciodată șansa să explic...

Zâmbetul lui Shurq era atât frumos, cât și întunecat. — De ce, Brullyg, nu ai fost niciodată unul care să te explice.

— Un bărbat se schimbă.

— Ar fi o premieră.

Brullyg s-a împotrivit să ridice din umeri, deoarece asta i-ar fi deschis o fantă urâtă în carnea spatelui. În schimb, și-a ridicat mâinile, cu palmele în sus, în timp ce a spus: „Să lăsăm deoparte toată istoria. Recunoștința nemuritoare se odihnește în siguranță în portul meu. Marfă descărcată și o mulțime de monede în poșetă. Îmi imaginez că ai mâncărime să părăsești insula noastră binecuvântată.

— Așa ceva, a răspuns ea. — Vai, se pare că avem probleme să obținem permisiunea. Este cea mai mare navă blestemată pe care am văzut-o vreodată blocând gura

portului chiar acum și o galere de război elegantă de un fel se îndreaptă spre dană pe debarcaderul principal. Știi, adăugă ea, cu un alt zâmbet rapid, totul începe să pară un fel de... ei bine... blocaj.

Vârful cuțitului lăsă pe spatele lui Brullyg și Masan Gilani, introducând arma în teacă, făcând un pas. Când a vorbit de data aceasta, era într-o limbă pe care Brullyg nu o mai auzise niciodată.

Lobe ridică din nou arbaleta, țintând spre Brullyg, și răspunse lui Masan în aceeași limbă.

Skorgen, care stătuse în genunchi lângă butoi, lovindu-se cu călcâiul unei mâini în vârf, se ridică acum. — Ce se întâmplă aici, pe numele Errantului, Brullyg?

O voce a vorbit din prag: „Doar asta. Căpitanul tău are dreptate. Așteptarea noastră sa încheiat.

Soldatul pe nume Throatlitter stătea rezemat de tocul ușii, cu brațele încrucișate. Îi zâmbea lui Masan Gilani. — Vestii bune, nu-i așa? Acum poți să-ți iei curbele delicioase și să dansezi până la debarcader - sunt sigur că lui Urb și restul le lipsește ceva îngrozitor.

Shurq Elalle, care nu se mișcase de pe scaun, a oftat cu voce tare, apoi a spus: „Frumos, nu cred că vom părăsi această cameră pentru o vreme. Găsește-ne niște țâșne și toarnă, tu de ce nu?

— Suntem ostatici?

„Nu, nu”, a răspuns căpitanul său. 'Vizitatori.'

Masan Gilani, cu șoldurile legănându-se mult mai mult decât era necesar, ieși din cameră.

Pe sub răsuflarea lui, Brullyg gemu.

— După cum am spus mai devreme, murmură Shurq, bărbații nu se schimbă. Ea aruncă o privire spre Gait, care ridicase celălalt scaun. — Presupun că nu mă vei lăsa să strang acest vierme odios.

'Scuze nu.' Un zâmbet rapid. — Oricum nu încă.

— Deci, cine sunt prietenii tăi din port?

Mersul făcând cu ochiul. — Avem puțin de lucru, căpitane. Și am decis că această insulă se va descurca bine ca sediu.

— Abilitatea ta cu Letherii s-a îmbunătățit considerabil.

— Trebuie să fie compania ta bună, căpitane.

— Nu te deranja, spuse Throatlitter din prag. — Deadsmell spune că stă pe partea greșită a porții lui Hood, în ciuda a ceea ce vezi sau crezi că vezi.

Mersul pâlă încet.

— Nu sunt sigur ce vrea să spună prin toate astea, spuse Shurq Elalle, cu ochii ei înflăcărați așezându-se

asupra Mersului, dar poftele mele sunt la fel de pline ca întotdeauna.

'Este dezgustător.'

— Explică transpirația de pe fruntea ta, presupun.

Mersul și-a șters în grabă fruntea. — Asta e mai rău decât Masan Gilani, se plânse el.

Brullyg se mișcă nervos pe scaun. Sincronizare. Acești blestemati de Malazani au avut-o la găleată. Libertatea ar fi trebuit să dureze mai mult decât atât. — Grăbește-te cu berea aia, dragută.

Să te găsești în picioare, singur, dezlănțuit, cu o armată nefericită zvârcolindu-te în mâini, a fost cel mai mare coșmar al unui comandant. Și când i-ai făcut să alerge direct în sălbăticia unui ocean în acel moment, este cât se poate de rău.

Furia îi unise, pentru o vreme. Până când adevărul a început să se cufunde, ca niște viermi sub piele. Patria lor i-a vrut pe toți morți. Nu s-ar vedea o familie - nici soții, soți, mame, tați. Fără copii să sară într-un genunchi în timp ce lucrează numerele în cap, întrebându-te la ce ochi ai vecinului te uiți în jos. Fără prăpastii de traversat, fără breșe de reparat. Fiecare persoană iubită la fel de bun ca și mort.

Armatele devin indisciplinate când se întâmplă asta. Aproape la fel de rău ca fără pradă și fără plată.

Eram soldați ai imperiului. Familiile noastre depindeau de salarii, scutiri de impozite, răscumpărări și pensii. Și mulți dintre noi eram suficient de tineri încât să ne gândim să ne deconectăm, să ne facem o viață nouă, una care să nu implice să legănăm o sabie și să ne uităm în ochiul unui hoț care mârâie care vrea să te taie în două. Unii dintre noi am fost al naibii de obosiți.

Deci, ce ne-a ținut împreună?

Ei bine, nicio navă nu-i place să navigheze singură, nu-i așa?

Dar Fist Blistig știa că e mai mult. Sânge uscat care ține pe toți la loc ca un lipici. Arsura arsă a trădării, înțepătura furiei. Și un comandant care și-a sacrificat propria dragoste pentru a-i vedea pe toți supraviețuind.

Își petrecuse prea multe zile și prea multe nopți pe Lupul de Spumă stând la nu mai puțin de cinci pași de Adjunct, studiindu-i spatele înțepenit în timp ce se confrunta cu marile agitate. O femeie care nu arăta nimic, dar unele lucruri pe care niciun muritor nu le putea

ascunde, iar unul dintre acele lucruri era durerea. Se uitase și se întrebase. Avea să treacă prin asta?

Cineva - s-ar putea să fi fost Keneb, care uneori părea să-l înțeleagă pe Tadore mai bine decât oricine altcineva, poate chiar și chiar Tadore - luase atunci o decizie fatidică. Adjunctul își pierduse asistentul. În orașul Malaz. Ajutor și iubit. Acum, poate nu se mai putea face nimic în privința iubitei, dar rolul de consilier era o funcție oficială, una necesară oricărui comandant. Nu un bărbat, desigur, ar trebui să fie femeie cu siguranță.

Blistig și-a amintit în acea noapte, chiar dacă al unsprezecelea clopoțel suna pe punte - flota zdrențuită, flancată de Tronurile de Război Perish, se afla la trei zile la est de Kartool, pornind un arc îndreptat spre nord pentru a-i înconjura strămtorii tumultoase și mortale dintre Insula Malaz și coasta Korelului - și Adjunctul stăteau singuri chiar dincolo de catargul castelului de prună, vântul trăgându-i nesigur de pelerină de ploaie, făcându-i pe Blistig să se gândească la o cioară cu aripi rupte. O a doua siluetă apăru, oprindu-se aproape de Tadore din stânga ei. Unde ar sta T'amber, unde ar sta orice ajutor al unui comandant.

Capul lui Tadore se întoarse speriat și cuvintele au fost schimbate - prea jos pentru urechile lui Blistig - urmate de un salut din partea noului venit.

Adjunctul este singur. La fel este și o altă femeie, aparent la fel de legată de durere ca și Tadore însăși, totuși aceasta are un avantaj, o furie temperată ca oțelul Aren. Lipsă de răbdare, care ar putea fi tocmai ceea ce este nevoie aici.

Tu ai fost, Keneb?

Bineînțeles, Lostara Yil, cândva căpitan în Lamele Roșii, acum doar un soldat în afara legii, nu dezvăluise nicio înclinație să ducă o femeie în patul ei. Nu oricine, de fapt. Cu toate acestea, nu era o tortură de privit, dacă cineva avea un gust pentru sticlă spartă făcută draguță. Asta și tatuajele lui Parđu. Dar era la fel de probabil ca Adjunctul să nu gândească în acei termeni. Prea devreme. Femeie greșită.

De-a lungul flotei, ofițerii raportaseră discuții despre revoltă în rândul soldaților - cu excepția, destul de ciudată, a pușcașilor pușcași, care nu păreau niciodată capabili să se gândească la următoarea masă sau jocul Troughs. O succesiune de rapoarte, transmise pe un ton din ce în ce

mai nervos, și se părea că Adjunctul nu voia sau nu putea nici măcar să-i pese.

Poți vindeca destul de bine rănila cărnii, dar celelalte sunt cele care pot sângera un suflet.

După noaptea aceea, Lostara Yil s-a agățat de un Tadore resentimentat ca o căpușă blestemată. Asistentul comandantului. Ea a înțeles rolul. În absența unei direcții reale din partea comandantului ei, Lostara Yil și-a asumat sarcina de a gestiona aproape opt mii de soldați nenorociți. Prima necesitate era clarificarea chestiunii salariale. Flota naviga spre Theft, un regat meschin sfâșiat de incursiunile Malazan și de războiul civil. Trebuia să fie achiziționate provizii, dar mai mult decât atât, soldații aveau nevoie de concediu și pentru asta trebuie să existe nu numai monede, ci și promisiunea că vor veni mai multe, ca nu cumva întreaga armată să dispară pe străzile din spate ale primului port de escală.

Cuferele armatei nu puteau alimenta ceea ce se datora.

Așa că Lostara l-a vânat pe Banaschar, odată preot din D'rek. L-a vânat și l-a încolțit. Și dintr-o dată, acele cufere de vistierie se revărsau.

Acum, de ce Banaschar? De unde știa Lostara?

Grub, desigur. Acel slăbănog urcând pe tachelii cu acei bhok'aral nu tocmai potriviți. Nu l-am văzut o dată coborând, oricât de brutală ar fi vremea. Cu toate acestea, Grub știa cumva despre poșeta ascunsă a lui Banaschar și cumva i-a dat cuvântul lui Lostara Yil.

Armata a Paisprezecea a fost deodată bogată. Prea mult distribuit dintr-o dată ar fi fost dezastruos, dar Lostara știa asta. Ajunge ca să se vadă, că zvonurile s-au dezlănțuit pentru a zburda ca hermele prin fiecare navă din flotă.

Soldații fiind ceea ce erau, nu a trecut mult până când s-au plâns de altceva, iar de data aceasta consilierul Adjunctului nu a putut face nimic pentru a răspunde.

Unde, pe numele lui Hood, mergem?

Mai suntem o armată și dacă suntem, pentru cine luptăm? S-a dovedit că ideea de a deveni mercenari nu a stat bine.

Povestea a spus că Lostara Yil a avut-o cu Tadore într-o noapte în cabina Adjunctului. O noapte de țipete, blesteme și, poate, lacrimi. Sau sa întâmplat altceva. Ceva la fel de simplu cum ar fi Lostara care își uzește comandantul, precum viermii soldați ai lui D'rek care roade gleznele pământului, se strecoară imediat. Oricare ar fi detaliile,

Adjunctul a fost... trezit. Intreaga a Paisprezecea a fost câteva zile de la căderea în bucăți.

A fost emis un apel pentru ca Pumnii și ofiterii de rangul căpitan și mai înalt să se adune pe Lăpșul Spumos. Și, spre uimirea tuturor, Tăvorean Parăn a apărut pe punte și a ținut un discurs. Sinn și Banaschar au fost prezenți, iar prin vrăjitorie cuvintele Adjunctului au fost auzite de toată lumea, chiar și de echipajul sus în tachelaj și în cuiburile corbilor.

Un discurs al naibii de Hood.

De la Tăvorean. Cu buzele mai strânse decât o pisică la tetinele lui Togg, dar ea vorbea. Nu lung, nu complicat. Și nu a fost nici strălucire, nici geniu. Era simplu, fiecare cuvânt cules de pe pământul prăfuit, înșirat împreună pe o curele mestecate, nici măcar scuipat pe el pentru a scoate o strălucire. Nu o piatră prețioasă de găsit. Fără perle, fără opal, fără safire.

Granat crud în cel mai bun caz.

Cel mai bun la.

Legat de centura de sabie a lui Tăvorean, fusese un os deget. Îngălbenit, carbonizat la un capăt. Rămase în tăcere o vreme, cu trăsăturile ei simple părând trase, îmbătrânite, cu ochii plictisiți ca ardezia patată. Când în sfârșit a vorbit, vocea ei era joasă, ciudat de măsurată, lipsită de orice emoție.

Blistig încă își putea aminti fiecare cuvânt.

— Au existat armate. Încărcat cu nume, moștenirea întâlnirilor, a bătăliilor, a trădărilor. Istoria din spatele numelui este limbajul secret al fiecărei armate - unul pe care nimeni altcineva nu îl poate înțelege, cu atât mai puțin îl poate împărtăși. Prima sabie a lui Dassem Ultor - Câmpiile Unta, Dealurile Grissian, Li Heng, Y'Ghatan. The Bridgeburners-Raraku, Black Dog, Mott Wood, Pale, Black Coral. Coltaine's Seventh-Gelor Ridge, Vathar Crossing și Ziua Sângelui Pur, Sanimon, Fall.

„Unii dintre voi împărtășiți câteva dintre ele - cu camarazi acum căzuți, acum praf. Ele sunt, pentru tine, vasele crăpate ale durerii tale și ale mândriei tale. Și nu poți sta mult timp într-un singur loc, ca nu cumva pământul să se transforme în noroi fără adâncime în jurul picioarelor tale. Ochii i-au căzut apoi, o bătaie a inimii, alta, înainte de a ridica din nou privirea, scanând multitudinea de fețe sumbre din fața ei.

— Printre noi, printre vânătorii de oase, limba noastră secretă a început. Crud în nașterea sa la Aren, sordidă într-

un râu de sânge vechi. Sângele lui Coltaine. Stii asta. Nu trebuie să-ți spun nimic din toate astea. Avem propriul nostru Raraku. Avem propriul nostru Y'Ghatan. Avem orașul Malaz.

„În războiul civil de la Theft, un lord războinic care a capturat armata unui rival, apoi i-a distrus - nu prin măcel; nu, pur și simplu a dat ordin ca mâna armei fiecărui soldat să-și piardă degetul arătător. Soldații mutilați au fost apoi trimiși înapoi la rivalul războinicului. Douăsprezece mii de bărbați și femei nefolositoare. A hrăni, a trimite acasă, a înghiți gustul amar al înfrângerii. Am fost... Mi-a adus aminte de acea poveste, nu cu mult timp în urmă.

Da, se gândi Blistig atunci și cred că știu de cine. Doamne, toți facem.

— Și noi suntem mutilați. În inimile noastre. Fiecare dintre voi știe asta.

— Și așa că purtăm, legată de curele noastre, o bucată de os. Moștenirea unui deget tăiat. Și da, nu putem să nu cunoaștem amărăciunea. Ea făcu o pauză, se ținu în spate o clipă lungă și tăcerea însăși i se păru că i se zgârie craniul.

reluă Tăvore. — Vânătorii de oase vor vorbi în limba noastră secretă. Vom naviga pentru a adăuga un alt nume la povara noastră și s-ar putea ca acesta să fie ultimul nostru. Nu cred, dar sunt nori în fața viitorului - nu putem vedea. Nu putem ști.

„Insula Sepik, un protectorat al Imperiului Malazan, este acum goală de viață umană. Condamnat la măcel fără sens, fiecare bărbat, copil și femeie. Cunoaștem fața ucigașului. Am văzut navele întunecate. Am văzut magia aspră dezvăluită.

— Suntem Malazan. Rămânem așa, indiferent de judecata împărătesei. Este acesta un motiv suficient pentru a da un răspuns?

„Nu Nu este. Compasiunea nu este niciodată suficientă. Nici foamea de răzbunare nu este. Dar, deocamdată, pentru ceea ce ne așteaptă, poate că vor face. Suntem Bonehunters și navigăm către alt nume. Dincolo de Aren, dincolo de Raraku și dincolo de Y'Ghatan, acum traversăm lumea pentru a găsi prenumele care va fi cu adevărat al nostru. Împărtășită de nimeni altul. Navigam pentru a da un răspuns.

— Mai sunt. Dar nu voi vorbi despre asta dincolo de aceste cuvinte: „Ceea ce te așteaptă în amurgul trecerii lumii vechi, va rămâne... fără martor”. Cuvintele lui T'amber. O altă perioadă lungă de tăcere dureroasă.

— Sunt duri și bine ar putea să hrănească ciudă, dacă în slăbiciune le permitem. Dar la aceste cuvinte le spun asta, în calitate de comandant al tău: noi vom fi martorii noștri și asta va fi de ajuns. Trebuie să fie suficient. Trebuie să fie vreodată de ajuns.

Chiar și acum, peste un an mai târziu, Blistig s-a întrebat dacă a spus ce era nevoie. De fapt, el nu era foarte sigur ce spusese ea. Sensul acesteia. Martori, fără martori, chiar face diferența? Dar știa răspunsul la asta, chiar dacă nu putea articula cu exactitate ce știa. Ceva s-a agitat adânc în adâncul sufletului său, de parcă gândurile lui ar fi ape negre care mângâia stânci nevăzute, aplecându-se la forme pe care nici măcar ignoranța nu le putea schimba.

Ei bine, cum poate avea sens toate astea? Nu am cuvintele.

Dar la naiba, a făcut-o. Pe atunci. Ea a făcut.

Fără martor. Era crimă în această notiune. O nedreptate profundă împotriva căreia a criticat. În liniște. Ca orice alt soldat din Bonehunters. Poate. Nu, nu mă înșel - văd ceva în ochii lor. O pot vedea. Ne batem împotriva nedreptății, da. Că ceea ce facem nu va fi văzut de nimeni. Soarta noastră nemăsurată.

Tavore, ce te-ai trezit? Și, Hood ia-ne, ce te face să crezi că suntem egali cu toate astea?

Nu fuseseră dezertări. El nu a înțeles. Nu credea că va înțelege vreodată. Ce se întâmplase în noaptea aceea, ce se întâmplase în acel discurs ciudat.

Ea ne-a spus că nu ne vom mai vedea niciodată pe cei dragi. Asta ne-a spus ea: nu-i așa?

Ne lasă cu ce?

Una cu alta, presupun.

„Vom fi propriul nostru martor”.

Și a fost suficient?

Poate. Până acum.

Dar acum suntem aici. Am ajuns. Flota, flota arde-zei, că ea ar face asta. Nu a mai rămas niciun transport. Ars, scufundat până la fund pe malul ăsta blestemat. Suntem... tăiați.

Bun venit, Bonehunters, în imperiul Lether.

Din păcate, nu suntem aici în spirit festiv.

Gheața perfidă era acum în spatele lor, munții spărți care umpluseră marea și se cățăraseră pe Fent Reach, zdrobind totul în praf. Nicio ruină la care să te gândești într-un viitor îndepărtat, nici un singur semn al existenței umane rămase pe acea stâncă răzuită. Gheața era anihilare. Nu a făcut ceea ce a făcut nisipul, nu a îngropat pur și simplu orice urmă. Era așa cum înțelesese Jaghut: negație, o curățare până la stâncă goală.

Lostara Yil și-a strâns mai strâns mantia căptușită cu blană în timp ce îl urmărea pe Adjunct pe puntea castelului de prun a Lupului Spumă. Portul adăpostit era în fața lor, o jumătate de duzină de corăbii ancorate în golf, inclusiv Silanda - grămada sa de capete Tiste Andii ascunse sub prelată groasă. Nu fusese ușor să obții fluierul de os de la Gesler, și-a amintit ea; iar dintre soldații celor două echipe rămase să comandă ambarcațiunea bântuită, singurul dispus să o folosească fusese acel caporal, Deadsmell. Nici măcar Sinn nu l-ar atinge.

Înainte de împărțirea flotei, a existat o rafală de deplasări între echipe și companii. Strategia pentru acest război a cerut anumite ajustări și, așa cum era de așteptat, puțini fuseseră încântați de schimbări. Soldații sunt niște nenorociți atât de conservatori.

Dar cel puțin l-am îndepărtat pe Blistig de la comandă reală - mai rău decât un câine bătrân reumat, ăla.

Lostara, încă așteptând ca comandantul ei să vorbească, se întoarse pentru a arunca o privire spre Tronul Războiului care bloca gura portului. Ultima navă Perish din aceste ape, deocamdată. Ea spera că va fi suficient pentru ceea ce urma.

„Unde este echipa sergentului Cord acum?” a întrebat adjunctul.

— Vârful de nord-vest al insulei, răspunse Lostara. „Sinn ține gheața departe...”

„Cum?” întreabă Tăvore, nu pentru prima dată.

Iar Lostara nu putea decât să dea același răspuns pe care îl dăduse de nenumărate ori înainte. — Nu știu, adjunct. Ea a ezitat, apoi a adăugat: „Ebron crede că această gheață este pe moarte. Un ritual Jaghut, care se prăbușește. El observă liniile de apă de pe stâncile acestei insule - cu mult peste orice limb de apă mai devreme.

La aceasta Adjunctul nu a spus nimic. Părea neafectată de vântul rece și umed, excluzând o absență de culoare pe trăsăturile ei, de parcă sângele i s-ar fi retras de pe

suprafața cărnii. Părul ei era tuns foarte scurt, ca și cum ar fi să renunțe la orice urmă de feminitate.

— Grub spune că lumea se îneacă, spuse Lostara.

Tavore se întoarse ușor și ridică privirea la giulgiurile neluminate sus deasupra capului. — Grub. Un alt mister, spuse ea.

— Pare capabil să comunice cu Nachts, ceea ce este, ei bine, remarcabil.

'Comunica? A devenit greu să-i deosebești.

Lupul de Spumă trecea pe lângă navele ancorate, îndreptându-se spre digul de piatră, pe care stăteau două siluete. Probabil sergent Balm și Deadsmell.

Tavore spuse: — Du-te mai jos, căpitane, și anunță-i pe ceilalți că suntem pe cale să debarcăm.

— Da, domnule.

Rămâi un soldat, își spuse Lostara Yil, o declarație care îi șopti prin minte de o sută de ori pe zi. Rămâneți soldat și tot restul va dispărea.

Cu prima lumină a zorilor palidând pe cerul estic, trupa călare a Letherii a tunat pe traseul îngust de coastă, în stânga lor berma vechii creastă a plajei, pădurea impenetrabilă și încâlcită în dreapta lor. Ploaia se dizolvase într-o ceață moale, întărind ultima strângere de întuneric a nopții, iar bătăitul copitelor era ciudat de stins, se împuținează rapid odată ce ultimul călăreț dispăruse din vedere.

Bălțile din pistă s-au așezat din nou, înnorate de noroi. Ceața s-a învățit, s-a învățit în copaci.

O bufniță, cocoțată sus pe o ramură a unui copac mort, privise trupa trecând. Ecourile dispărând, a rămas acolo unde era, nemișcându-se, cu ochii săi mari, care nu clilesc, atinți pe o masă haotică de arbuști și mărăcini printre plop subtiri. Unde ceva nu era așa cum părea. Neliniște suficientă pentru a-i deruta mintea prădătoare.

Tuturor s-a încetoșat apoi, ca și cum s-ar fi dezintegrat într-o furtună aprigă - deși nu se agita niciun vânt - și la dispariția lui, figurile se ridicau ca de nicăieri.

Bufnița a decis că va trebui să mai aștepte puțin. În timp ce îi era foame, a experimentat totuși o mulțumire ciudată, urmată de un fel de tragere în minte, ca de ceva... plecare.

Sticla s-a rostogolit pe spate. — Peste treizeci de călăreți, spuse el. — Lancieri, ușor blindati. Etrieri ciudați. Gluga, dar mă doare craniul. O urăsc pe Mockra...

— Destul de ticăloși, spuse Lăutarul în timp ce își privea echipa, oprindu-se o sticlă nemişcată, în timp ce Gesler făcea același lucru sub niște copaci la câțiva pași distanță. — Ești sigur că nu au mirosit nimic?

— Acei primi cercetași aproape că ne-au călcat direct, spuse Bottle. — Ceva acolo... mai ales într-una dintre ele. De parcă ar fi fost cumva... Nu știu, sensibilizat, presupun. El și al naibii de coasta asta urâtă de care nu avem locul...

— Răspunde doar la întrebări, interveni din nou Fiddler.

— Ar fi trebuit să punem o ambuscadă pe tot lotul, mormăi Koryk, verificând nodurile de la toate fetișurile pe care le purta, apoi târându-și pachetul de provizii supradimensionat pentru a examina curelele.

Fiddler clătină din cap. — Nu ne luptă până când picioarele noastre nu se usucă. Urăsc.'

— Atunci de ce ești blestemat de marine, sergent?

'Accident. De altfel, aceia erau Letherii. Deocamdată, trebuie să evităm contactul cu ei.

— Mi-e foame, spuse Bottle. 'Ei bine, nu. Era bufnița, la naiba. Oricum, nu ai crede cum este să te uiți noaptea prin ochii unei bufnițe. Luminoasă ca amiaza în deșert.

— Deșert, spuse Tarr. „Mi-e dor de deșert”.

— Ai rata o groapă de latrine dacă ar fi ultimul loc din care te-ai târât, observă Smiles. — Koryk și-a antrenat arbaleta pe acești călăreți, sergent.

— Ce ești, surioara mea mai mică? Întrebă Koryk. Apoi mima vocea lui Smiles. — Nu și-a scuturat creatorul de copii când a terminat de pipi, sergent! L-am vazut!'

— Vezi? Zâmbetele au râs. — Nu m-aș apropia niciodată atât de aproape de tine, jumătate de sânge, crede-mă.

— Se face mai bine, îi spuse Cuttle lui Koryk, al cărui singur răspuns a fost un mormăit.

— Liniștiți toată lumea, spuse Fiddler. — Nu se știe cine mai locuiește în aceste păduri sau care ar putea folosi drumul.

— Suntem singuri, a spus Bottle, ridicându-se încet, apoi apucându-se de capul. „A ascunde paisprezece soldați care mormăie și pete nu este ușor. Și odată ce ajungem în zone mai populate, va fi mai rău.

„Este și mai greu să faci unui mag mizerabil să-și închidă gura”, a spus Fiddler. — Verificați-vă echipamentul, toată lumea. Vreau să pătrundem mult mai adânc în aceste păduri înainte de a săpa pentru a doua zi. În ultima lună, pe navele Bonehunters se schimbaseră pentru a-și inversa ciclurile de somn. Un lucru al naibii de greu de făcut, după

cum sa dovedit. Dar acum cel puțin aproape toată lumea terminase să se întoarcă. Am pierdut bronzul, oricum. Fiddler se îndreaptă spre locul unde se ghemui Gesler.

Cu excepția acestui ticălos cu pielea aurie și a caporalului său păros. — Oamenii tăi sunt gata?

Gesler dădu din cap. — Greii se plâng că armura lor va rugini.

— Atâta timp cât țin scârțâitul la minimum. Fiddler aruncă o privire spre soldații înghesuiți din echipa lui Gesler, apoi înapoi către ai lui. — O armată, spuse el pe sub răsuflarea.

— O invazie, da, aprobă Gesler. — Ați cunoscut vreodată pe cineva care să facă acest lucru?

Fiddler clătină din cap. — Totuși, are un fel de sens ciudat, nu-i așa? Edur sunt împrăștiați subțire, din toate rapoartele. Cei asupriți sunt legiune - toți acești blestemați Letherii.'

— Trupa aceea care tocmai a trecut pe lângă noi nu mi s-a părut prea oprimată, Fid.

— Ei bine, presupun că vom afla într-un fel sau altul, nu-i așa? Acum, haideti să pornim această invazie.

— O clipă, spuse Gesler, așezând o mână cu cicatrici pe umărul lui Fiddler. — A ars nenorocitele de transporturi, Fid.

Sergentul tresări.

— E greu să ratezi ideea asta, nu ai spune?

— La ce sens te referi, Gesler? Cea despre patrulele de pe coasta asta care văd flăcările sau cea despre că nu avem cale de întoarcere?

— Ia-mă, nu pot mesteca decât o bucată de carne o dată, știi? Începeți cu primul. Dacă aș fi fost acest imperiu blestemat, aș inunda această coastă cu soldați înainte de apusul soarelui din această zi. Și oricât de multe știu acum Mockra magii noștri de echipă, o să ne încurcăm. Mai devreme sau mai târziu, Fid.

— Asta ar fi înainte sau după ce începem să extragem sânge?

— Nici măcar nu mă gândesc la odată ce vom începe să-l ucidem pe blestemul lui Hood pe Tiste Edur. Mă gândesc la ziua de azi.

„Cineva se împiedică de noi și ne devenim urâți și murdari, apoi ne înghesuim conform planului”.

— Și încearcă să rămâi în viață, da. Grozav. Și dacă acești Letherii nu sunt prietenoși?

— Continuăm și furăm ceea ce ne trebuie.

„Ar fi trebuit să aterizam în masă, nu doar pușcașii marini. Cu scuturile încuiate și vezi ce ne pot arunca.

Fiddler își frecă ceafa. Apoi a oftat și a spus: „Știi ce ne pot arunca, Gesler. Numai data viitoare, Quick Ben nu va mai dansa în aer și îi potrivește groază cu groază. Acesta este un război de noapte la care ne uităm. Ambuscade. Cuțite în întuneric. Tăiați și șuruburi.

— Fără ieșire.

— Da. Așa că mă întreb dacă ne-a aprins transporturile pentru a le spune că suntem aici sau pentru a ne spune că nu are rost să ne gândim la retragere. Sau amândouă.'

Gesler mormăi. „Fără martor”, a spus ea. Acolo suntem? Deja?'

Ridicând din umeri, Fiddler se ridică pe jumătate. — S-ar putea, Gesler. Să ne mișcăm, păsările cîripesc aproape la fel de tare ca și noi.

Dar, pe măsură ce pătrundeau mai adânc în pădurea umedă și putrezită, ultima întrebare a lui Gesler l-a bântuit pe Fiddler. Are dreptate, Adjunct? Suntem deja acolo? Invadarea unui imperiu blestemat în unități cu două echipe. Alergând singur, nesprijinit, trăind sau murind pe umerii unui singur mag de echipă. Ce se întâmplă dacă Bottle este ucis la prima bucată? Am terminat, pentru asta. Cel mai bine țin-l pe Corabb drăguț și aproape de Bottle și sper că norocul bătrânului rebel va continua să tragă.

Cel puțin, așteptarea s-a încheiat. Pământ adevărat sub picioare – toți se clătinaseră ca niște bețivi care veneau de pe șuviță, ceea ce ar fi putut fi amuzant în alte circumstanțe. Dar nu când am fi putut să intrăm în patrulă. Lucrurile se simțeau solide acum, totuși. Mulțumesc lui Hood. Ei bine, pe cât de solid ar putea fi ciocănind peste mușchi, doline și rădăcini răsucite. Aproape la fel de rău ca Câinele Negru. Nu, nu gândi așa. Privește înainte, Fid. Continuați să priviți înainte.

Undeva deasupra lor, printr-o țesătură de ramuri de vrăjitoare nebună, cerul se lumina.

Mai mă plâng de la oricare dintre voi și îmi voi tăia sânul stâng.

O jumătate de cerc de fețe o uitau. Bun. Era mulțumită de modul în care a funcționat întotdeauna.

— Bine că te-a scos înotul, spuse Bowl.

Sergentul Hellian se încruntă la uriașul soldat. Scoate? „Heavii sunt idiști, știi asta? Acum.” S-a uitat în jos și a încercat să numere numărul de butoaie de rom pe care reușise să le scoată din cală înainte ca flăcările să se

dezlănțuie. Șase, poate zece. Nouă. Ea făcu cu mâna la matricea neclară. „Toată lumea face loc în rucsatele tale. Pentru câte unul.

Touchy Brethless a spus: „Sergent, nu ar trebui să-i găsim pe Urb și echipa lui? Trebuie să fie aproape. Apoi caporalul ei a vorbit din nou, de data aceasta cu o voce diferită: — Are dreptate. Bowl, de unde ai venit din nou? Pe mal sau în jos?

'Nu-mi amintesc. Era întuneric.'

— Așteaptă, spuse Hellian, făcând un pas pentru a-și menține echilibrul pe puntea de lansare. Nu, terenul de lansare. — Nu ești în echipa mea, Bowl. Pleacă de aici.'

— Nu mi-ar plăcea nimic mai bun, răspunse el, strâmbându-se la peretele de copaci din jurul lor. — Nu port nici un butoi de bere al naibii. Uită-te la tine, sergent, ești ars peste tot.

Hellian se îndreptă. „Acum stai bine, vorbim de „alimente esențiale”. Dar vă spun ce este mult mai rău. Pun pariu că focul a fost văzut de cineva - și sper că prostul care l-a pornit este un morman de cenușă chiar acum, asta sper. Cineva a văzut-o, asta e sigur.

— Sergent, au luminat toate transporturile, spuse un alt soldat al ei. Barbă, piept gros, solid ca un trunchi de copac și probabil nici mai deștept. Care era numele lui?

'Cine ești tu?'

Bărbatul se frecă la ochi. — Balgrid.

— Da, Baldy, încearcă acum să-mi explici cum un nebun a înotat din navă în navă și le-a dat foc? Bine? Asta am crezut și eu.'

— Vine cineva, șuieră saptatorul echipei.

Cel cu numele stupid. Un nume pe care întotdeauna avea probleme să-și amintească. Ar putea fi? Nu. Uneori? Nesigur? Ah, poate. Numele saptatorului nostru este Poate. Și prietenul lui de acolo, acesta este Luteș. Și mai este Tavos Pond - e prea înalt. Soldații înalți au săgeți în frunte. De ce nu e mort? — Are cineva un arc? ea a întrebat.

Un foșnet de tufăr, apoi două siluete au apărut din întuneric.

Hellian se uită la primul, simțind un val inexplicabil de furie. Se frecă gânditoare la maxilarul ei, încercând să-și amintească ceva despre acest soldat cu aspect trist. Furia s-a scurs, a fost înlocuită cu afecțiune din inimă.

Bowl trecu pe lângă ea. — Sergent Urb, mulțumesc Hood că ne-ai găsit.

— Urb? întrebă Hellian, ținând în timp ce ea se apropie și se uită în sus în fața rotundă a bărbatului. — Că tu?

— Ai găsit romul, nu?

Lutes a spus din spatele ei: — Își otrăvește ficatul.

— Ficatul meu este bine, soldat. Are nevoie doar de o stoarcere.

— Se stoarce afară?

Ea se întoarce și se uită cu privirea la vindecatorul echipei. — Am mai văzut ficatei, Cutter. Bureți mari plini de sânge. Se prăbușește când deschizi pe cineva.

— Sună mai mult ca un plămân, sergent. Ficatul e acest lucru plat, maro noroios sau violet...

— Nu contează, spuse ea, întorcându-se pentru a se uita la Urb. „Dacă primul moare, celălalt dă cu piciorul. Sunt bine. Ei bine, adăugă ea cu un oftat puternic, care păru să-l facă pe Urb să se întoarcă un pas în spate, sunt în cea mai bună dispoziție, prieteni. Cele mai bune dispoziții. Și acum suntem cu toții împreună, așa că haideti să marșăm pentru că sunt destul de sigur că ar trebui să marșăm undeva. Ea îi zâmbi caporalului ei. — Ce zici, Touchy Brethless?

— Sună bine, sergent.

— Un plan genial, sergent.

— De ce faci mereu asta, caporale?

'Fă ce?'

'Fă ce?'

— Uite, Baldy e cel care este pe jumătate surd...

— Nu mai sunt pe jumătate surdă, sergent.

'Nu sunteți? Deci cine este aici pe jumătate surd?'

— Nimeni, sergent.

— Nu e nevoie să strigi. Baldy te aude și dacă nu poate, atunci ar fi trebuit să-l lăsăm pe barcă, împreună cu ăla înalt de acolo cu săgeata în craniu, pentru că niciunul nu este bun pentru noi. Căutăm criminali cu pielea cenușie și se ascund în copacii ăștia. În spatele lor, vreau să spun. Dacă ar fi în ele, ar dura. Așa că trebuie să începem să privim în spatele tuturor acești copaci. Dar, mai întâi, adună-ne un butoi aici, câte unul acum, și apoi ne putem da drumul.

„La ce vă uitați toți? Eu sunt cel care dă ordinele și mi-am luat o nouă sabie care va face să tăiați unul dintre aceste sâni de aici mult mai ușor. Mișcați-vă, toți, avem un război de purtat. În spatele acelor copaci.

Ghemuit în fața lui, Gullstream avea aspectul furtiv al unei nevăstuici într-un coș de găini. Și-a șters nasul care

curge cu partea din spate a unui antebrat, a mijit ochii, apoi a spus: — Toată lumea a socotit, domnule.

Pumnul Keneb dădu din cap, apoi se întoarse când cineva aluneca zgomotos pe creasta plajei. — Liniste acolo. Bine, Gullstream, găsește-l pe căpitan și trimite-o la mine.

— Da, domnule.

Soldații se simțeau expuși, ceea ce era de înțeles. Un lucru era ca o echipă sau două să cerceteze înaintea unei coloane - cel puțin retragerea era posibilă în sensul tradițional. Aici, dacă aveau probleme, singura lor cale de ieșire era să se împrăstie. În calitate de comandant al a ceea ce ar fi o angajament prelungit și haotic, Keneb era îngrijorat. Unitatea sa de atac, formată din șase echipe, ar fi cea mai greu de ascuns - magii cu el erau cei mai slabi din mulți, pentru simplul motiv că plutonul său se va opri în marșul lor spre interior, obiectivul principal fiind evitarea oricărui contact. În ceea ce privește restul legiunii sale, aceasta era acum împrăștiată în sus și în jos pe treizeci de leghe de coastă. Mișcându-se în unități mici de o duzină de soldați și pe cale să înceapă o campanie ascunsă care ar putea dura luni.

Au existat schimbări profunde în Armata a Paisprezecea de la orașul Malaz. Un fel de standardizare a fost impusă peste zecile de vrăjitori, șamani, prestigiatori și turnători din legiuni, cu intenția de a stabili vrăjitoria ca mijloc principal de comunicare. Și, pentru magii de echipă din rândul pușcașilor marini - o forță care avea acum atâta infanterie grea cât și sapatori - anumite ritualuri ale lui Mockra erau acum universal cunoscute. Iluzii de a afecta camuflajul, de a înghiți sunetul, de a încurca mirosul.

Și toate acestea i-au spus lui Keneb un lucru. Ea stia. De la bun început. Ea știa unde mergem și a plănuit asta. Din nou, nu a avut loc nicio consultare între ofițeri. Singurele întâlniri ale Adjunctului au fost cu acel fierar Meckros și cu Tiste Andii de la Drift Avalii. Ce i-ar fi putut spune despre acest pământ? Nici unul nu este de aici.

El a preferat să presupună că a fost o simplă lovitură de noroc când flota zărise două nave Edur care fuseseră separate de celelalte în urma unei furtuni. Prea avariați pentru a fugi, fuseseră luați de pușcașii marini. Nu ușor - acești Tiste Edur erau înversunați când erau încolțiți, chiar și când erau pe jumătate înfometăți și mureau de sete. Ofițerii fuseseră capturați, dar numai după ce fiecare războinic blestemat fusese doborât.

Interogatoriul acelor ofițeri Edur fusese sângeros. Cu toate acestea, pentru toate informațiile pe care le-au furnizat, jurnalele și hărțile navei se dovediseră cele mai utile pentru această campanie ciudată. Ah, „ciudat” este un cuvânt prea blând pentru asta. Adevărat, flotele Tiste Edur s-au ciocnit cu imperiul nostru - sau cu ceea ce a fost imperiul nostru - și au efectuat măcelări de oameni sub protecția noastră nominală. Dar nu este toată problema lui Laseen?

Nici Adjunctul nu și-a renunțat la titlu. Adjunct la cine? Femeia care făcuse tot ce putea să încerce s-o ucidă? Oricum, ce se întâmplase în noaptea aceea în Mock's Hold? Singurii alți martori dincolo de Tavore și împărăteasa însăși erau morți. T'amber. Kalam Mekhar-zei, aceasta este o pierdere care ne va bântui. Keneb se întrebă atunci - și încă se întrebă - dacă întreaga dezamăgire de la Malaz City nu fusese planificată între Laseen și dragul ei Adjunct. De fiecare dată când această suspiciune îi șoptește, în minte îi apăreau aceleași obiecții. Ea nu ar fi fost de acord cu uciderea lui T'amber. Și Tavore al naibii de aproape a murit pe frontul portului. Și cum rămâne cu Kalam? În plus, nici măcar Tavore Paran nu era suficient de frig pentru a vedea sacrificiul Wickanilor, totul pentru a hrăni o minciună blestemată. A fost ea?

Dar Laseen a mai făcut asta înainte. Cu Dujek Onearm și gazda. Și de acea dată, înțelegerea a implicat anihilarea Bridgeburners - cel puțin așa arată. De ce nu?

Ce s-ar fi întâmplat dacă am fi mărșăluit în oraș? Să-i omori pe fiecare prost blestemat care ne-a ieșit în cale? Dacă am fi ajuns în putere cu Tavore până la Mock's Hold?

Război civil. El știa că acesta era răspunsul la acele întrebări. Nici nu putea vedea o cale de ieșire, chiar și după luni și luni de bănuieli.

Nu e de mirare, deci, că toate astea îi mâncau măruntaiele lui Keneb și știa că nu era singur în asta. Blistig nu mai credea în nimic, începând cu el însuși. Ochii lui păreau să reflecte un spectru al viitorului pe care numai el îl putea vedea. A mers ca un om deja mort - corpul refuzând ceea ce mintea știa a fi un adevăr irevocabil. Și îl pierduseră pe Tene Baralta și Lamele sale roșii, deși poate că nu era chiar la fel de tragic. Ei bine, dacă mă gândesc la asta, cercul interior al lui Tavore a dispărut. Sculptat. Hood știe că nu mi-am aparținut niciodată acolo, de aceea sunt aici, în această mlaștină afurisită de pădure.

— Suntem adunați și așteptăm, Pumn.

Clipind, Keneb văzu că sosise căpitanul său. Stând-așteptând-cât timp? Își miji ochii spre cerul cenușiu. La dracu. — Foarte bine, ne vom îndrepta spre interior până vom găsi un teren uscat.

— Da.

— Oh, căpitane, ai ales magul pe care îl vrei?

Ochii lui Faradan Sort se mijiră pentru scurt timp, iar în lumina incoloră planurile feței ei dure păreau mai unghiulare ca niciodată. Ea a oftat și a spus: „Aș cred, Pumn. De la echipa sergentului Gripe. Cioc.”

‘L? Esti sigur?’

Ea a ridicat din umeri. — Nimeni nu-l place, așa că nu vei regreta pierderea.

Keneb simți o licărire de iritare. Pe un ton scăzut, spuse: — Sarcina ta nu este menită să fie o misiune sinucigașă, căpitane. Nu sunt pe deplin convins că acest sistem de comunicare vrăjitor va funcționa. Și odată ce echipele încep să piardă magi, totul se va prăbuși. Probabil vei deveni singura legătură dintre toate unitățile...

— Odată ce vom găsi niște cai, a interzis ea.

‘Corect.’

El a privit cum ea îl studia pentru o clipă lungă, apoi a spus: — Beak are abilități de urmărire, Pumn. Într-un fel. Spune că poate simți mirosul de magie, ceea ce ne va ajuta să ne găsim soldații.

‘Foarte bun. Acum, este timpul să ne mutăm spre interior, căpitane.’

— Da, Pumn.

La scurt timp mai târziu, cei patruzeci de soldați ai plutonului de comandă al lui Keneb se luptau printr-o mlaștină de apă neagră și fetidă, pe măsură ce căldura zilei creștea. Insectele roiau în nori flămânzi. S-au schimbat puține cuvinte.

Niciunul dintre noi nu este sigur de asta, nu? Găsiți-i pe Tiste Edur - asupritorii acestei țări - și tăiați-i. Eliberează-i pe Letherii să se răzvrătească. Da, fomentează un război civil, tocmai ceea ce am fugit din Imperiul Malazan pentru a-l evita.

Ciudat, nu-i așa, cum dăm acum unei alte națiuni ceea ce nu ne-am fi făcut nouă înșine.

Cam la fel de mult teren moral ca această mlaștină blestemată. Nu, nu suntem fericiți, Adjunct. Deloc fericit.

Beak nu știa prea multe despre toate astea. De fapt, el ar fi primul care să recunoască că nu știa prea multe

despre nimic, cu excepția, poate, despre vrăjitorie. Singurul lucru pe care știa cu siguranță, însă, era că nimeni nu-l plăcea.

A fi legat de cureaua acestei femei căpitan înfricoșătoare s-ar dovedi probabil a fi o idee proastă. I-a amintit de mama lui, din punct de vedere al aspectului, care ar fi trebuit să ucidă repede orice gânduri de genul pofticios. Ar fi trebuit, dar nu a făcut-o, ceea ce i s-a părut puțin deranjant dacă s-a gândit la asta, ceea ce nu a făcut-o. Mult. Spre deosebire de mama lui, oricum, ea nu era genul care să-l bată la fiecare pas, iar asta era înviorător.

„M-am născut băiat prost din părinți născuți nobili foarte bogați”. De obicei, primele cuvinte pe care le-a rostit tuturor celor pe care i-a întâlnit. Următoarele au fost: De aceea am devenit soldat, ca să pot fi cu ai mei. De obicei, conversațiile se stingeau la scurt timp după aceea, ceea ce îl întrista pe Beak.

I-ar fi plăcut să vorbească cu ceilalți magi ai echipei, dar chiar și acolo părea că nu putea să-și dea seama de dragostea sa adâncă pentru magie. „Mister”, spunea el, dând din cap și dând din cap, „mister, nu? Și poezie. Asta e vrăjitorie. Mister și poezie, ceea ce îi spunea mama fratelui meu când se târa în patul lui în nopțile în care tatăl era altundeva. „Trăim în mister și poezie, draga mea”, spunea ea - m-aș prefăce că dormeam, pentru că odată m-am ridicat și ea m-a bătut foarte rău. În mod normal, ea nu a făcut asta niciodată, cu pumnii ei, vreau să spun. Majoritatea profesorilor mei au făcut asta, ca să nu fie nevoită. Dar Isat s-a ridicat și asta a înfuriat-o. Vindecătorul Casei a spus că aproape că am murit în noaptea aceea și așa am aflat despre poezie.

Minunea care era vrăjitoria era cea mai mare iubire a lui, poate singura lui, până acum, deși era sigur că își va întâlni partenerul perfect într-o zi. O femeie drăguță la fel de proastă ca și el. În orice caz, ceilalți magi, de obicei, se uitau la el în timp ce el bâlbâia, ceea ce făcea când era nervos. Iar și iar. Uneori, un mag se ridica și îl îmbrățișa, apoi pleca. Odată, un vrăjitor cu care vorbea tocmai a început să plângă. Asta îl speriasse pe Beak.

Interviul căpitanului cu magii din pluton se terminase cu el, al doilea la rând.

„De unde ești, Beak, ca să te convingi atât de mult că ești prost?”.

Nu era sigur ce înseamnă acea întrebare, dar a încercat să răspundă. „M-am născut în marele oraș Quon pe Quon

Tali din Imperiul Malazan, care este un imperiu condus de o mică împărăteasă și este cel mai civilizat loc din lume. Toți profesorii mei m-au numit prost și ar trebui să știe. Nici nimeni nu a fost de acord cu ei.

— Deci cine te-a învățat despre magie?

— Aveam o vrăjitoare Seti responsabilă de grajduri. În moșia de țară. Ea a spus că pentru mine vrăjitoria era lumânarea singuratică în întuneric. Lumânarea singuratică în întuneric. Ea a spus că creierul meu a stins toate celelalte lumânări, așa că aceasta ar străluci din ce în ce mai puternic. Așa că mi-a arătat magia, mai întâi pe calea Seti, pe care o cunoștea cel mai bine. Dar mai târziu, ea a găsit mereu alți servitori, alți oameni care le cunoșteau pe celelalte feluri. Warrens. Așa se numesc. Lumanari colorate diferite pentru fiecare dintre ele. Gri pentru Mockra, verde pentru Ruse, alb pentru Hood, galben pentru Thyr, albastru pentru...

— Știi cum să folosești Mockra?

'Da. Vrei să-ți arăt?

'Nu acum. Am nevoie să vii cu mine... Te desprind de echipa ta, Beak.

'În regulă.*

„Tu și cu mine, vom călători împreună, departe de toți ceilalți. Vom merge de la unitate la unitate, cât putem de bine.

— Călărie, pe cai?

— Știi cum?

„Caii Quon sunt cei mai buni cai din lume. Le-am crescut. Era aproape o altă lumânare în capul meu. Dar vrăjitoarea a spus că e diferit, din moment ce m-am născut în ea și călărie era în oase ca și cum scrii cu cerneală neagră.

— Crezi că vei putea găsi celelalte echipe, chiar și atunci când folosesc vrăjitoria pentru a se ascunde?

'Gaseste-i? Desigur. Miros a magie. Lumânarea mea pâlpâie, apoi se înclină în acest sens și indiferent de unde vine magia.

— În regulă, Beak, acum ești atașat de căpitanul Faradan Sort. Te-am ales pe tine, peste toți ceilalți.

În regulă.'

— Ia-ți echipamentul și urmează-mă.

'Cat de aproape?'

— De parcă ai fost legat de centura mea de sabie, Beak. Oh, și câți ani ai, apropo?

— Am pierdut numărătoarea. Aveam treizeci de ani, dar asta a fost acum șase ani, așa că nu mai știu nimic.

— Lupte, Beak, despre câte lumânări știi?

'O, multe. Toti.'

'Toti.'

„Am avut un fierar pe jumătate Fenn în ultimii doi ani și mi-a cerut odată să-i enumerez, așa că am făcut-o, apoi mi-a spus că sunt toate. El a spus: „Asta sunt toate, Beak.”

— Ce a mai spus el?

— Nimic prea mult, doar el mi-a făcut acest cuțit. Beak bătu arma mare la sold. „Atunci mi-a spus să fug de acasă. Alăturați-vă Armatei Malazan, ca să nu mai fiu bătut pentru că sunt prost. Aveam un an mai puțin de treizeci de ani când am făcut asta, așa cum mi-a spus el, și de atunci nu am mai fost bătut. Nimeni nu mă place, dar nu mă rănește. Nu știam că armata va fi atât de singură.

Ea îl studia așa cum îl studiau majoritatea oamenilor, apoi l-a întrebat: „Beak, nu ți-ai folosit niciodată vrăjitoria ca să te aperi sau să ripostezi?”

'Nu.'

— De atunci ți-ai văzut părinții sau fratele?

„Fratele meu s-a sinucis și părinții mei sunt morți - au murit în noaptea în care am plecat. La fel au făcut tutorii.

'Ce s-a întâmplat cu ei?'

— Nu sunt sigur, recunosc Beak. — Numai că le-am arătat lumânarea mea.

— Ai făcut asta de atunci, Beak? Ți-ai arătat lumânarea?

— Nu toată, nu toată lumina, nu. Fierarul mi-a spus să nu o fac, decât dacă nu am de ales.

— Așa noaptea trecută, cu familia și tutorii tăi.

— Ca în noaptea aceea, da. L-au bătut pe fierar și alungat, vedeți, pentru că mi-a dat acest cuțit. Și apoi au încercat să mi-o ia. Și dintr-o dată, nu am avut de ales.

Așa că ea a spus că se îndepărtează de ceilalți, dar iată-i, călcându-se cu ceilalți, iar insectele îl tot mușcau, mai ales pe ceafă, și i se blocau în urechi și în nas, și el și-a dat seama că nu înțelege nimic.

Dar ea era chiar acolo, chiar lângă el.

Plutonul a ajuns într-un fel de insulă din mlaștină, învăluită în apă neagră. Era circular și, în timp ce s-au urcat pe el, Beak a văzut moloz acoperit cu mușchi.

— Aici era o clădire, spuse unul dintre soldați.

— Jaghut, strigă Beak, brusc entuziasmat. — Omtose Phellack. Fără flacără, însă, doar miros de seu. Magia s-a

scurs toată și asta a făcut această mlaștină, dar nu putem rămâne aici, pentru că sunt trupuri sparte sub stânci și acele fantome sunt înfometate.

Totî se uitau la el. Și-a plecat capul. — Îmi pare rău.

Dar căpitanul Faradan Sort și-a pus o mână pe umăr. — Nu e nevoie, Beak. Aceste cadavre - Jaghut?

'Nu. Forkrul Assail și Tiste Liosan. S-au luptat pe ruine. În timpul a ceea ce ei au numit Războiul Drept. Aici, a fost doar o încăierare, dar nimeni nu a supraviețuit. S-au ucis unul pe altul, iar ultimul războinic care stătea în picioare avea o gaură în gât și ea a sângerat chiar acolo unde stă Pumnul. Ea era Forkrul Assail, iar ultimul ei gând a fost despre modul în care victoria a dovedit că au dreptate și inamicul a greșit. Apoi a murit.

— Este singurul uscat unde se vede, spuse Fist Keneb. — Poate vreun mag de aici să alunge fantele? Nu? Respirația lui Hood. Beak, ce sunt ei capabili să ne facă oricum?

„Ne vor mânca creierul și ne vor face să gândim lucruri groaznice, astfel încât să ajungem cu toții să ne ucidem. Asta e treaba cu Războaiele Juste - nu se termină niciodată și nu se vor termina niciodată pentru că Justiția este un zeu slab cu prea multe nume. Liosanul l-a numit Serkanos, iar Assail-ul l-a numit Rynthan. Oricum, indiferent ce limbă vorbea, adepții săi nu o puteau înțelege. Un limbaj misterios, motiv pentru care nu are putere pentru că toți adepții săi cred lucruri greșite - lucruri pe care le inventează și nimeni nu poate fi de acord și de aceea războaiele nu se termină niciodată. Beak făcu o pauză, privind în jur la fețele goale, apoi ridică din umeri. — Nu știu, poate dacă vorbesc cu ei. Cheamă unul și putem vorbi cu el.

— Cred că nu, Beak, spuse Pumnul. — Pe picioarele voastre, soldați, mergem mai departe.

Nimeni nu s-a plâns.

Faradan Sort îl trase pe Beak într-o parte. — Îi lăsam acum, spuse ea. — În ce direcție crezi că ne va scoate cel mai repede din asta?

Ciocul îndreptat spre nord.

'Cat de departe?'

— O mie de pași. Acolo se află marginea vechiului Omtose Phellack.

Ea îl privi pe Keneb și echipele lui coborând de pe insulă, improșcându-și drumul spre interior, spre vest. —

Cu cât timp înainte de a ieși din această direcție în acea direcție spre vest, vreau să spun?

— Poate două sute de pași, dacă rămân în afara râului.

Ea mormăi. — Două sute de pași în plus nu îi vor ucide. În regulă, Beak, este la nord. Arăta drumul.'

Da, căpitane. Putem folosi vechea pasarelă.

Ea a răs atunci. Beak habar n-avea de ce.

Se auzea un zgomot în război care venea în timpul asediilor, cu câteva momente înainte de un atac asupra zidurilor. Onagrii în masă, balistele și catapultele au fost eliberate într-o singură salvă. Rachetele uriașe care loveau zidurile de piatră, fortificațiile și clădirile au ridicat un cor haotic de explozie de piatră și cărămidă, țigle sparte și acoperișuri prăbușite. Aerul însuși părea să tremure, ca și cum s-ar retrage din cauza violenței.

Sergentul Cord stătea pe promontoriu, aplecat de vântul înverșunat și înghețat, și se gândi la acel sunet în timp ce se uita de-a lungul strâmtoarei la gheața care se răsfrângea peste strâmtoare. Ca un oraș care se prăbușește, secțiuni enorme care se profilau deasupra locului în care a fost Fent Reach se despărteau, într-o tăcere de moment, până când valurile de comotie se rostogoleau peste valurile agitate ale mării, ajungând în tunet. Nori argintii care se agitau, stropi de apă spumoasă-

Un lanț de munți în chinul morții, mormăi Ebron lângă el.

— Mașini de război lovesc un zid al orașului, răspunse Cord.

— O furtună înghețată, spuse Limp în spatele lor.

— Cu toții ați greșit, interveni Crump printre dinți clănțănind. „Este ca bucați mari de gheață... care cad”.

— E... pur și simplu uimitor, Crump, spuse caporalul Shard. — Ești un poet al naibii de Hood. Nu pot să cred că Mott Iregulars te-au lăsat vreodată să scapi. Nu, cu adevărat, Crump. Nu pot să cred.'

„Ei bine, nu e ca și cum ar fi avut de ales”, a spus sapatorul înalt, cu genunchi, frecându-se energic de ambele părți ale maxilarului înainte de a adăuga: „Adică, am plecat când nimeni nu se uita. Am folosit o coloană de pește pentru a strânge mânacele - oricum nu poți aresta un Mareșal Mare. le-am tot spus. Nu poți. Nu este permis.'

Cord se întoarse către caporalul său. — Ai mai mult noroc să vorbești cu sora ta? Obosește să rețină toate astea? Nu putem spune. Widdershins nici măcar nu știe cum se descurcă, așa că nu poate ajuta.

— Nu am răspunsuri pentru tine, sergent. Nici ea nu vorbește cu mine. Nu știu, nu pare obosită, dar oricum aproape că nu mai doarme. Nu sunt multe lucruri pe care le recunosc în Sinn zilele astea. Nu de la Y'Ghatan.'

Cord s-a gândit o vreme la asta, apoi a dat din cap. — Îi trimit pe Widdershins înapoi. Adjunctul ar trebui să aterizeze în Fort până acum.

— Da, spuse Ebron, trăgându-l de nas de parcă ar fi vrut să confirme că nu a înghețat. La fel ca Widdershins, magul echipei habar n-avea cum reușea Sinn să se apere de munții de gheață. O zguduire proastă pentru încrederea lui și s-a arătat. „Portul este blocat, bătaușul care se ocupă este reținut. Totul merge conform planului.

Un mormăit de la Limp. — Mă bucur că nu ești genul superstițios, Ebron. Cât despre mine, mă dau jos de pe coloana asta înainte de a aluneca și de a sufla un genunchi.

Shard a râs. — Aproape ai venit, Limp.

— Mulțumesc, caporal. Chiar apreciez îngrijorarea ta.

— Îngrijorarea este corectă. Am cinci imperiali pe tine, care-ți țin numele înainte de expirarea lunii.

'Bastard.'

— Shard, spuse Cord după ce îl priviseră, cu ceva amuzament, pe Limp retrăgându-se cu prudență de pe promontoriu, unde este Sinn acum?

— În acel far vechi, răspunse caporalul.

'În regulă. Să ne adăpostim noi înșine - mai e mai multă ploaie înghețată pe drum.

— Tocmai atât, spuse Ebron, furioasă bruscă. — Ea nu ține doar gheața înapoi, sergent. Ea o omoară. Și apa crește și crește repede.

„Am crezut că oricum totul moare”

— Da, sergent. Dar ea a grăbit asta - tocmai a desfășurat acel Omtose Phellack ca niște trestii dintr-un coș spart - dar nu a aruncat „era, nu, ea țese altceva”.

Cord se uită cu privirea la magul său. — Sinn nu este singurul care nu vorbește. Ce vrei să spui prin „altceva”?

'Nu știu! Mingile lui Hood, eu nu!

— Nu sunt coșuri acolo, spuse Crump. — Nu că pot vedea. Porci de mlaștină, ai ochi buni, Ebron. Chiar și când Mijesc ochii cu un ochi, nu văd...

— Ajunge, Sapper, interveni Cord. Studie Ebron încă o clipă, apoi se întoarce. — Haide, am un bloc de gheață între picioare și asta e cea mai caldă parte a mea.

S-au îndreptat în jos spre baraca pescarilor pe care o foloseau drept bază.

— Ar trebui să scapi de asta, sergent, spuse Crump.
'Ce?'

— Blocul acela de gheață. Sau folosește-ți mâinile, cel puțin.

— Mulțumesc, Crump, dar încă nu sunt atât de disperat.

Fusese o viață confortabilă, luând în considerare toate lucrurile. Adevărat,

Orașul Malaz nu era o bijuterie a imperiului, dar cel puțin nu era probabil să se destrame și să se scufunde într-o furtună. Și nu avusese nicio plângere reală cu privire la compania pe care o ținea. Coop's avea o mulțime de proști, suficienți pentru a-l face pe Withal să se simtă ca și cum îi aparține.

Braven Tooth. Temperament. Banaschar - și cel puțin Banaschar era aici, singura față cunoscută dincolo de un trio de Nachts și, desigur, de soția lui. Desigur. A ei. Și deși un Zeu Bătrân îi spusese să aștepte, fierarul Meckros s-ar fi mulțumit să vadă că așteptarea durează pentru totdeauna. La naiba zeilor, oricum, cu amestecul lor constant, în felul în care pur și simplu ne folosesc. Cum le place lor.

Chiar și după ceea ce trebuia să fie un an petrecut pe aceeași navă cu Adjunct, Withal nu putea pretinde că o cunoaște. Adevărat, a existat acea perioadă prelungită de durere - iubitul lui Tavore fusese ucis în orașul Malaz, i se spusese - și Adjunctul părea, pentru o vreme, ca o femeie mai mult moartă decât vie.

Dacă acum se întorcea la sine, atunci, ei bine, sinele ei nu era prea mult.

Zeilor nu le păsa. Hotărâseră să o folosească la fel de mult pe cât îl folosiseră pe el. O putea vedea, acea conștientizare sumbră din ochii ei neremarcabili. Și dacă se hotărâse să se împotrivească lor, atunci rămânea singură.

Nu aș avea niciodată curajul pentru asta. Nici măcar pe aproape. Dar poate, pentru a face ceea ce face, trebuie să se facă mai puțin umană. Mai mult decât uman? Alegând să fii mai puțin să fii mai mult, poate. Atât de mulți de aici ar putea să o vadă ca fiind înconjurată de aliați. Aliați precum Withal însuși, Banaschar, Sandalath, Sinn și Keneb. Dar știa mai bine. Cu toții privim. Așteptare. Întrebându-mă.

Indecis.

Asta ai vrut, Mael? Să mă livreze la ea? Da, ea era cea pe care o așteptam.

Conducând, inevitabil, la cea mai nedumerită întrebare: Dar de ce eu?

Adevărat, îi putea spune despre sabia lui. Unealta pe care o ciocăniise și o bătuse în viață pentru Dumnezeu Infirm. Dar la acea armă nu se putea răspunde.

Cu toate acestea, Adjunctul nu a fost descurajat. Alegerea unui război nici măcar soldații ei nu și-au dorit. Cu scopul de a doborî un imperiu. Și Împăratul care ținea acea sabie în mâini. Un împărat înnebunit de propria sa putere. Un alt instrument al zeilor.

Era greu să te simți ușor în legătură cu toate astea. Greu de găsit încredere în decizia îndrăzneată a Adjunctului. Marinii fuseseră aruncați pe țărmul Letherii, nu o singură aterizare în masă, în forță, ci una împrăștiată, clandestină, noaptea. Apoi, parcă ar fi să sfideze tactica, transporturile fuseseră incendiate.

Un anunț sigur.

Noi suntem aici. Găsește-ne, dacă îndrăznești. Dar fii sigur, în timp te vom găsi.

În timp ce cea mai mare parte a unei alte legiuni a rămas în nave în largul coastei Letherii. Și singurul Adjunct știa unde plecase Khundryl. Și majoritatea Perish.

— Ai început să te chinuiști, soțule.

Withal își ridică încet capul și se uită la femeia cu piele de onix care stătea în fața lui în cabină. „Sunt un om cu gânduri profunde”, a spus el.

Ești o broască leneșă prinsă într-o groapă de obsesie de sine.

‘Și asta.’

„Vom ajunge în curând la țărm. Aș fi crezut că ai fi nerăbdător la tunnel, având în vedere toate gemetele și gemetele tale. Mama Întuneric știe că nu te-aș fi cunoscut niciodată pentru un Meckros cu ura ta constantă față de mare.

— Ură continuă, nu-i așa? Nu, mai degrabă... frustrare. Și-a ridicat mâinile uriașe. „Repararea navelor este o specialitate. Dar nu este al meu. Trebuie să mă întorc să fac ceea ce fac cel mai bine, soție.

— Potcoave?

‘Exact.’

— Jante de scut? Mânare de pumnal? Săbii?

— Dacă este nevoie.

— Armatele trag întotdeauna fierarii cu ei.

— Nu specialitatea mea.

‘Gunoii. Poți plia fierul într-o lamă, la fel ca orice armurier.

— I-ai văzut multe, nu?

„Cu o viață cât a fost a mea, am văzut prea multe din toate. Acum, tinerii noștri acuzații mizerabile sunt probabil din nou în cală. Le vei primi sau eu?

— Este cu adevărat timpul să pleci?

— Cred că Adjunct este deja oprit.

'Te duci. Încă îmi fac pielea să se târască.

Ea s-a ridicat. „Îți lipsește simpatia, care este caracteristică obsesiei de sine. Acești Tiste Andii sunt tineri, Withal. Abandonat mai întâi de Anomander Rake. Apoi de Andarist. Frați și surori căzuți în lupte fără rost. Prea multe pierderi - sunt prinși în fragilitatea lumii, în disperarea pe care aceasta o oferă sufletelor lor'.

— Privilegiul tinerilor, de a se tăvăli în cinismul obosit de lume.

— Spre deosebire de gândurile tale profunde.

— Cu totul diferit de gândurile mele profunde, Sand.

— Crezi că nu și-au câștigat acest privilegiu?

Își simțea furia crescândă. Ea a fost, până la urmă, nu mai puțin Tiste Andii decât ei. Unele lucruri trebuiau controlate. Insulă vulcanică. Munte plutitor de gheață. Marea de foc. Și lista de sensibilități a lui Sandahth Drukorlat. — Presupun că au, răspunse el cu grijă. — Dar de când a fost cinismul o virtute? În plus, devine al naibii de obositor.

— Nicio ceartă acolo, spuse ea pe un ton mortal, apoi se întoarse și ieși.

— Închipuirea e diferită, mormăi el spre scaunul gol de vizavi de el. — Ar putea fi orice subiect, mai întâi. Un subiect deloc cinic. Ca amestecul zeilor - nu, bine, nu ca acela. Forjărie, da. Potcoave. Nimic cinic la potcoave... Nu cred. Sigur. Menținerea cailor confortabil. Ca să poată galopa în luptă și să moară îngrozitor. A tăcut. Încruntat.

* * *

Fața plată, în formă de inimă, a lui Phaed era de culoarea ardeziei pătate, o nuanță nefericită în lipsa de viață. Ochii ei erau plati, cu excepția cazului în care erau plini de venin, ceea ce erau acum când se odihneau pe spatele lui Sandalath Drukorlat în timp ce femeia mai în vârstă le vorbea celorlalți.

Nimander Golit o vedea cu coada ochiului pe tânăra pe care o numea sora lui și se întrebă încă o dată de sursa răutății de nestins a lui Phaed, care fusese acolo, din câte își amintea, din primele ei zile. Empatia nu exista în ea și, în absența ei, ceva rece prospera acum, promițând un fel de bucurie brutală la fiecare victorie, reală sau imaginată, evidentă sau subtilă.

Nu era nimic ușor în această femeie tânără și frumoasă. A început cu prima impresie pe care o avea un străin când a văzut-o, un fel de strălucire naturală care putea să-ți taie respirația. Perfecțiunea artei, limbajul fără cuvinte al romanticului.

Acest moment inițial a fost de scurtă durată. De obicei, a murit în urma primei întrebări politicoase, pe care Phaed a întâlnit-o invariabil cu o tăcere rece. O tăcere care a transformat acea limbă fără cuvinte, risipind toate noțiunile de romantism și umplând vasta și prelungită absență a decorului cu dispreț chel.

Spitul era rezervat celor care o vedeau cu adevărat și tocmai în aceste cazuri Nimander simți un fior de presimțire, pentru că știa că Phaed era capabil de crimă. Vai de observatorul ascuțit care și-a văzut, neclintit, până la sufletul ei - până la acel nod tremurător de întuneric stricat de frici de neimaginat - apoi a ales să nu mascheze nimic din acea conștiință.

Nimander învățase de mult să afecteze un fel de inocență atunci când este cu Phaed, iute cu un zâmbet relaxat care părea să o liniștească. Era în aceste momente, din păcate, când obișnuia să-și confere sentimentele crude, șoptind scheme elaborate de răzbunare împotriva unei multitudini de umilințe.

Sandalath Drukorlat nu era altceva decât perceptiv, ceea ce nu era deloc surprinzător. Ea trăise secole peste secole. Văzuse tot felul de creaturi, de la cele onorabile la cele demonice. Nu-i luase mult să se decidă spre ce capăt al spectrului îi aparținea Phaed. Ea îi răspunsese cu privirea rece cu a ei; disprețul aruncat în calea ei era ca niște pietricele aruncate în scutul unui războinic, fără să ridice nici măcar o zgârietură. Și, cea mai tare ripostă dintre toate, ea arătase amuzată de histrionismul mut al lui Phaed, chiar și până la batjocura deschisă. Acestea, deci, erau rănile adânci care supurau în sufletul lui Phaed, eliberate de femeia care acum era o mamă surogat pentru toate.

Și acum, știa Nimander, Phaed cu inima plănuia matricid.

El și-a recunoscut propria stare de slăbiciune - perioade lungi de indiferență plată - de parcă nimic din toate acestea nu ar fi meritat să ne gândim. Avea gazda sa privată de demoni, până la urmă, niciunul dintre care nu părea înclinat să dispară pur și simplu. Netulburați de neglijența ocazională, ei au jucat mai departe în jocurile lor întunecate, iar tezaurul modest de bogăție care alcătua viața lui Nimander a mers înainte și înapoi, până când cântarul se învârtea fără încetare. Ciocnire discordie și haos pentru a marca strigătele de triumf, blestemele șuierate, împrăștierea neglijență a monedelor. Se simțea adesea amorțit, asurzit.

Poate că acestea au fost trăsăturile Tiste Andii. Introvertiți lipsiți de introspecție. Întuneric în sânge. Himere, chiar și pentru noi înșine. Ar fi vrut să-i pese de tronul pe care îl apăraseră, cel pentru care a murit Andarist, și-și condusese încărcăturile în acea bătălie sălbatică fără ezitare. Poate, chiar, cu adevărată nerăbdare.

Grabeste-te spre moarte. Cu cât o persoană trăiește mai mult, cu atât este mai puțin apreciată viața. De ce este asta?

Dar asta ar fi introspecție, nu-i așa? Prea încercând o sarcină, urmărind astfel de întrebări. Este mai ușor să urmați pur și simplu comenzile altora. O altă trăsătură de felul lui, acest confort în urma? Totuși, cine s-a aflat printre Tiste Andii ca simboluri ale respectului și admirației? Nu tineri războinici ca Nimander Golit. Nu răul Phaed și ambițiile ei josnice.

Anomander Rake, care a plecat. Andarist, fratele lui, care nu. Silchas Ruin-ah, o astfel de familie! În mod clar unic printre puietul Mamei. Ei au trăit mai mari, atunci, în mare dramă. Vieți încordate și fredonând ca și corzile arcului, ferocitatea adevărului în fiecare cuvânt al lor, schimburile dure și crude care i-au îndepărtat când nimic altceva nu ar fi făcut-o. Nici măcar Mother Dark nu se întoarce. Viețile lor timpurii au fost poezii de măreție epică. Și noi? Suntem nimic. Înmuiați, tociți, confuz în obscuritate. Ne-am pierdut simplitatea, ne-am pierdut puritatea. Suntem întunericul fără mister.

Sandalath Drukorlat - care trăise în acele vremuri străvechi și trebuie să se întristeze în sufletul ei pentru căzutul Tiste Andii - acum se întoarce și făcu semn cu un gest pe supraviețuitorii pestriți ai Drift Avalii să-l urmeze.

Pe punte - „ai părul, Nimander, culoarea luminii stelelor” - ca să privesc acest orașel-port mizerabil care avea să le fie casa pentru următoarea veșnicie, ca să folosesc cuvintele șuierătoare ale lui Phaed.

— Pe vremuri era o închisoare, această insula. Plin de violatori și criminali. O privire bruscă în ochii lui, de parcă ar fi căutat ceva, apoi ea îi aruncă un zâmbet trecător, care era puțin mai mult decât o arătare a dinților și i-a spus: Un loc bun pentru crimă.

Cuvinte care, milenii trecute, ar fi putut declanșa un război civil sau, mai rău, furia însăși a Mamei Întunecate. Cuvinte, deci, care abia au stârnit odihna calmă a indiferenței lui Nimander.

— Ai păr, Nimander, de culoarea... Dar trecutul era mort. Drift Avalii. Insula noastră închisoare, unde am aflat despre moarte.

Si prețul teribil de a urmări.

Unde am învățat că dragostea nu este în această lume.

Capitolul paisprezece

Am luat vasul de piatră cu ambele mâini și mi-am turnat timpul pe pământ înecând insecte nefericite care hrăneau buruienile până când soarele s-a uitat în jos și a furat pata.

Văzând în paharul vasului o mie de crăpături, m-am uitat înapoi pe drumul în care am venit și am văzut o potecă verde cu amintiri pierdute cine făcea acest bol a fost un prost, dar cu atât mai mare acela care l-a purtat.

- *Stone Bowl*, Fisher kel Tath

Gheața înclinată trecuse prin dezgheturi și înghețuri succesive, până când suprafața ei a fost înțepată și sculptată ca scoarța incoloră a unui copac uriaș răsturnat. Vântul, alternând între cald și rece, gemea un cor de voci deznădăjduite prin această suprafață muricată și lui Hedge i se păru că, cu fiecare ștampilă scârțâită a cizmei sale, un strigăt singuratic era tăcut pentru totdeauna. Gândul l-a lăsat să se simtă mohorât, iar această împrăștiere pestrită de gunoi care împrăstia câmpia de gheață și zăpadă granulată nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Detritus de Jaghut trăiește, crescând încet ca pietrele pe câmpul unui fermier. Obiecte banale care să depună mărturie unui popor întreg - dacă ar putea să le dea un sens, ar putea cumva să adună toate aceste piese dispartate. Fantomele, credea el acum, existau într-o stare perpetuă confuză, drumul dinaintea lor o priveliște nesfârșită presărată cu zgură fără sens - adevărurile vieții erau secrete, fizicitatea faptelor ascunsă pentru totdeauna. O fantomă putea ajunge, dar nu putea atinge, putea mișca cutare și cutare, dar nu poate fi mișcată niciodată de ei. O anumită esență a empatiei dispăruse, dar nu, empatia nu era cuvântul potrivit. Putea simți, la urma urmei. Așa cum obișnuia, când era în viață. Emoțiile au înotat apele atât de puțin adânci, cât și de adânci. Empatia tactilă era poate mai aproape de simțul pe care îl căuta. Confortul rezistenței reciproce.

El își dorise această formă, acest trup în care locuia acum, mergând greu alături de cadavrul ofilit și animat care era Emroth. Și părea că ar putea evoca un fel de continuitate fizică cu tot ceea ce îl înconjoară - ca și scrâșnitul picioarelor lui - dar acum se întreba dacă acea

continuitate era o amăgire, ca și cum ar ridica această coajă curbată a unui vas străvechi spart chiar înaintea lui. el nu-l ridica, cu adevărat, fantoma. Dar pentru acea revelație, ochii lui erau orbi, simțurile tactile și sunetul erau înșelăciuni și era la fel de pierdut ca un ecou.

Ei au continuat să treacă cu greu peste acest platou, sub cerul albastru adânc, unde stelele străluceau sus în boltă, chiar deasupra capului, o lume de gheață aparent fără sfârșit. Târgul de gunoi i-a însoțit din toate părțile. Fragmente de pânză sau de îmbrăcăminte sau poate de tapiserie, cioburi de oală, ustensile de mâncare, unelte arcanе din lemn sau piatră măcinată, piesa unui instrument muzical care implica coarde și tobe ridicate, piciorul aşchiat al unui scaun sau taburet de lemn. Fără arme, nu în câteva zile, iar cea pe care o descoperiseră devreme - un ax de sulită - fusese Imass.

Jaghut murise pe această gheață. sacrificat. Emroth spusese la fel. Dar nu existau cadavre și nu primise nicio explicație din partea T'lan Imass. Adunat atunci, Hedge a bănuț, poate de un supraviețuitor. Jaghut a practicat înmormântarea rituală? Habar n-avea. În toate călătoriile sale, nu și-a amintit nici măcar o dată despre un mormânt sau un loc de înmormântare Jaghut. Dacă făceau astfel de lucruri, le țineau pentru ei înșiși.

Dar când au murit aici, au fugit. Unele dintre acele bucăți de material erau din corturi. Imass în carne și oase nu i-a urmărit - nu peste această gheață fără viață. Nu, trebuie să fi fost T'lan. Al Ritualului. Ca Emroth aici.

— Deci, spuse Hedge, cu vocea lui surprinzător de tare în urechi, ai fost implicat în această vânătoare, Emroth?

— Nu pot fi sigură, răspunse ea după un moment lung. 'Este posibil.'

— O scenă de măcel arată aproape la fel ca următoarea, nu?

'Da. Asta e adevărat.'

Acordul ei l-a lăsat să se simtă și mai deprimat.

— Urmează ceva, spuse T'lan Imass. „Suntem, cred, pe cale să descoperim răspunsul la mister”

— Ce mister?

— Absența corpurilor.

„Oh, acel mister”

Noaptea a venit brusc în acest loc, ca stingerea unei lumânări. Soarele, care se învârtea chiar deasupra orizontului în timpul zilei, avea să se prăbușească brusc, ca o minge care se rostogolește, sub orizontul strălucitor, plin

de sânge. Iar cerul negru s-ar umple de stele care nu se estompeau decât odată cu venirea unor pensule de lumină colorate ciudat, care se întindeau pe boltă, care şuierau ca nişte fragmente presărate de sticlă fină.

Hedge a simţit că noaptea era aproape, pe măsură ce buzunarele de căldură ale vântului deveneau mai rare, jarul aruncat spre ceea ce presupunea că era vest, adâncindu-se într-o umbră atât de groaznică, cât şi dăunătoare.

Putea acum să vadă ce îi atrasese atenţia lui Emroth. O cocoasă pe platou, înconjurată de obiecte întunecate. Forma care se ridica din centrul aceluşi deal a părut la început ca un spate de gheaţă, dar pe măsură ce se apropiau, Hedge văzu că miezul său era întunecat şi că întunericul ajungea până la pământ.

Obiectele din jurul ascensiunii erau corpuri înfăşate cu pânză, multe dintre ele jalnic de mici.

În timp ce lumina zilei a scăzut brusc, noaptea a anunţat o rafală de vânt rece, Hedge şi Emroth s-au oprit chiar înainte de cocoasă.

Spaţiul de împingere în sus era de fapt un tron de gheaţă, iar pe el stătea cadavrul îngheţat al unui Jaghut mascul. Mumificată de vânturile reci şi uscatoare, prezenta totuşi o figură impunătoare, deşi îngrozitoare, o figură de dominaţie, cu capul uşor înclinat în jos, ca şi cum ar fi observat un inel de subiecţi în decubit permanent.

— Moartea observă moartea, mormăi Hedge. — Cât de potrivit. A adunat cadavrele, apoi s-a aşezat şi a murit cu ele. A renunţat. Fără gânduri de răzbunare, fără vise de înviere. Iată inamicul tău groaznic, Emroth.

— Mai mult decât îţi dai seama, răspunse T'lan Imass.

Ea a mers mai departe, ocolind edificiul, cu picioarele învelite în piele, aruncându-se prin crusta de gheaţă fragilă în mici pufături strălucitoare de zăpadă pudră.

Hedge se uită la Jaghut de pe tronul său pe jumătate topit. Toate tronurile ar trebui să fie făcute din gheaţă, cred.

Stai pe fundul ăla amortit, scufundându-te în jos şi în jos, cu băltoaica dizolvării din ce în ce mai largă în jurul tău. Stai, dragă conducător, şi spune-mi toate planurile tale măreţe.

Desigur, tronul nu a fost singurul lucru care s-a prăbuşit acolo sus. Pielea verde, pielea lui Jaghut se desprinsese de pe frunte, dezvăluind os bolnăvicios, aproape luminiscent în întuneric; iar pe vârfurile umerilor pielea era zdrobită, cu notele lustruite ale oaselor umărului

iesind la vedere. Străluciri similare de la degetele ambelor mâini, unde se sprijineau pe brațele înclinate ale scaunului.

Privirea lui Hedge s-a întors la față. Gropi negre, scufundate pentru ochi, un nas lat și zdrobit, colți de argint negru. Am crezut că aceste lucruri nu au murit niciodată. Aveam nevoie de pietre mari pe ele ca să nu se ridice. Sau tăiat în bucăți și fiecare bucată plantată sub un bolovan.

Nu credeam că au murit deloc așa.

S-a scuturat și a pornit după Emroth.

Ar merge prin noapte. La urma urmei, taberele, mesele și dormitul erau pentru oameni care încă mai respirau.

— Emroth!

Capul scârtâi rotund.

— Nenorocitul acela de acolo nu mai este în viață, nu-i așa?

'Nu. Spiritul a plecat.

'Tocmai a plecat?'

'Da.'

— Nu-i așa ceva, uh, neobișnuit?

— Tronul Gheții era pe moarte. Încă moare. Nu mai era nimic de guvernat, fantomă. Ai vrea să stea acolo pentru totdeauna? Nu părea înclinată să aștepte un răspuns, pentru că atunci spuse: „Nu am fost aici până acum, Hedge of the Bridgeburners. Căci așa fi știut.

— Știi ce, Emroth?

„N-am văzut niciodată adevăratul Tron al Gheții, în inima Holdului. Chiar inima tărâmului Jaghut.

Hedge privi înapoi. Adevăratul Tron de Gheață? — Cine-cine era el, Emroth?

Dar ea nu a dat răspuns.

După un timp, însă, a crezut că știe. Întotdeauna știuse.

A dat cu piciorul deoparte o oală spartă, l-a privit derapând, rostogolindu-se, apoi clătinându-se până la oprire. Rege pe tronul tău care se topește, ai tras aer în piept, apoi ai dat drumul. Și... niciodată. Simplu. Ușor. Când ești ultimul din felul tău și eliberezi ultima suflare, atunci este suflarea dispariției.

Și călărește vântul.

Fiecare vânt.

— Emroth, a fost un savant în orașul Malaz - un bătrân nenorocit pe nume Obo - care a pretins că a fost martor la moartea unei vedete. Și când hărțile au fost comparate din nou, pe cerul nopții, ei bine, o lumină a dispărut.

— Stelele s-au schimbat de la viața mea de muritor, fantomă.

— Unii au ieșit?

'Da.'

„Ca și în... a murit V

— Bonecasters nu au putut fi de acord cu asta, spuse ea. O altă observație a oferit o altă posibilitate. Stelele se îndepărtează de noi, Hedge of the Bridgeburners. Poate că cei pe care nu îi mai vedem au mers prea departe pentru ochii noștri.

— Steaua lui Obo era destul de strălucitoare – nu s-ar fi estompat mai întâi, de-a lungul unei lungi perioade de timp, înainte de a se stinge?

— Poate că ambele răspunsuri sunt adevărate. Stelele mor. Stelele se îndepărtează.

— Deci, Jaghut a murit sau s-a îndepărtat?

— Întrebarea ta nu are sens.

Într-adevăr? Hedge lătră în răs. Ești un mincinos al naibii de rău, Emroth.

„Aceasta”, a spus ea, „nu este o lume perfectă”.

Fulgele de culori care măturau deasupra capului suieră încet, în timp ce în jurul lor vântul smulgea smocuri de pânză și blană, gemând prin rigole și caverne de gheață în miniatură, și mai aproape, un sunet împărtășit de fantoma și T'lan Imass, distrugerea trosnitoare a pașii lor peste platou.

* * *

Onrack a îngenuncheat lângă pârâu, cufundându-și mâinile în apa înghețată, apoi ridicându-le din nou pentru a vedea cum se prelingeau curelele. Minunea nu-și părăsise ochii câprui închis de la transformarea lui, de când miracolul unei vieți a revenit.

Un om nu ar putea avea inimă dacă nu simțea nimic privind această renaștere, această bucurie nevinovată într-un războinic sălbatic care murise de o sută de mii de ani. A ridicat pietre lustruite ca și cum ar fi fost o comoară, a trecut cu vârfurile degetelor tocite și calos pe fâșii de lichen și mușchi, și-a adus la buzele grele un coarne aruncat pe care să-l guste cu limba și să-i atragă parfumul de păr ars. Mergând prin tufișul spinos al unui trandafir

arctic, Onrack se opri atunci, cu un strigăt de uimire, când văzu zgârieturi roșii pe tibia înclinată.

Imass era, își aminti încă o dată Trull Sengar, nimic-nimic-semănă cu ceea ce și-ar fi imaginat el că este. Practic fără păr peste tot, cu excepția coamei maro, aproape neagră, care cobora pe lângă umerii lui largi. În zilele de când veniseră în acest țărâm ciudat, începuse o barbă, subțire de-a lungul maxilarului lui Onrack și deasupra gurii lui, perii la distanță mare și negri ca ale unui mistreț; dar nu crește deloc pe obraji sau pe gât. Trăsăturile feței erau largi și plate, dominate de un nas evazat, cu o punte pronunțată, ca un os degetelor între ochii distanși și adânc infipți. Creasta grea de deasupra acelor ochi a fost făcută cu atât mai robustă de rarătatea sprâncenelor.

Deși nu era deosebit de înalt, Onrack părea totuși uriaș. Mușchi strânși legați de os gros, brațele alungite, mâinile largi, dar degetele stupoase. Picioarele erau disproporționat de scurte, înclinate, astfel încât genunchii erau aproape la fel de departe în lateral ca șoldurile lui. Totuși, Onrack se mișca cu furie, ascuns ca prada, cu ochii zvâcnind în toate direcțiile, cu capul înclinat, nările strălucindu-se în timp ce simțea mirosurile vântului. Pradă, totuși acum trebuia să-și satisfacă un apetit prodigios, iar când Onrack a vânat, a fost cu disciplină, o singură minte care era înverșunată de martor.

Această lume era a lui, din toate punctele de vedere. Un amestec de tundra la nord și o linie de copac în sud, care ajungea din când în când până la umbra uriașilor ghetari care se întindeau pe văi. Pădurea era un amestec confuz de foioase și conifere, sparte de râpe și stânci prăbușite, izvoare de apă curată și doline mlaștine. Crengile roiau de păsări, zgomotul lor neîncetat copleșind uneori toate celelalte.

De-a lungul marginilor erau poteci. Caribuul s-a deplasat întâmplător între pădure și tundra în pășunatul lor. Mai aproape de gheață, pe un teren mai înalt, unde roca de bază era expusă, se aflau creaturi asemănătoare caprelor, care se grăbeau pe margini pentru a se uita înapoi la străinii cu două picioare care treceau prin domeniul lor.

Onrack dispăruse din nou și din nou în pădure în prima săptămână a rătăcirii lor. De fiecare dată când a reapărut, trusa lui de instrumente se extinsese. Un ax de lemn, al cărui vârf l-a călit în focul taberei lor; viță de vie și stuf din care a modelat capcane și plase pe care apoi le-a atașat de

celălalt capăt al sulitei, dând dovadă de o îndemânare impresionantă în a prinde păsările pe aripă.

Din micile mamifere prinse în capcanele sale nocturne, a adunat piei și intestine. Cu stomacul și intestinele iepurilor a făcut flotoare pentru plasele cântărite pe care le înșira peste pâraie, iar din lipanul și sturionii recoltați a adunat numeroși tepi pe care apoi le-a folosit pentru a coase pieile, făcând o pungă. A adunat cărbune și seva de copac, licheni, mușchi, tuberculi, pene și pungi mici de grăsime animală, toate acestea intră în punga de piele.

Dar toate aceste lucruri erau ca nimic în comparație cu înflorirea omului însuși. O față pe care Trull o cunoscuse doar ca piele uscată întinsă peste osul spart era acum animată de expresie și era ca și cum Trull ar fi fost orb față de prietenul său în vremurile trecute, când chiar și inflexiunea vocală fusese plată și lipsită de viață.

Onrack zâmbi acum. O aprindere bruscă de plăcere autentică care nu numai că i-a tăiat răsuflarea lui Trull - și, a recunoscut el, îi umplea adesea ochii de lacrimi - dar l-a putut și reduce la tăcere pe Quick Ben, chipul întunecat al vrăjitorului arătând dintr-o dată o mirare inefabilă, o expresie pe care o bine-intenționată. ar putea avea un adult când vad un copil jucându-se.

Totul despre acest Imass invita la prietenie, de parcă numai zâmbetul lui arunca ceva vrăjitorie, un farmec, la care loialitatea neîndoielnică era singurul răspuns posibil. Acest farmec Trull Sengar nu avea niciun interes să reziste. La urma urmei, Onrack este singurul frate pe care l-am ales. Dar Tiste Edur putea vedea, uneori, licărirea suspiciunii în vrăjitorul Malazan, de parcă Quick Ben s-ar fi prins la marginea unei prăpastii interioare, unii alunecă într-un loc în care Ben, prin natura lui, nu putea avea deplină încredere. .

Trull nu simțea nicio grijă; putea vedea că Onrack nu era interesat să-și manipuleze însoțitorii. Al lui era un spirit cuprins în sine, un spirit care ieșise dintr-un loc bântuit și nu mai era bântuit. Moartă într-un coșmar demonic. Renăscut într-un paradis. Onrack, prietene, ești răscumpărat și știi asta, cu toate simțurile - cu atingerea ta, cu viziunea ta, cu mirosurile pământului și cu cântecele din copaci.

În seara precedentă se întorsese dintr-o excursie în pădure cu o teacă de scoartă în mâini. Pe ea erau pepite de ocru galben sfărâmicios. Mai târziu, lângă foc, în timp ce Quick Ben gătea carnea rămasă de la o căprioară mică pe

care Onrack o omorâse în pădure cu două zile în urmă, Imass măcina pepitele în pulbere. Apoi, folosind scuipat și unsoare, a făcut o pastă galbenă. În timp ce făcea aceste pregătiri, fredona un cântec, o cadență zgomotoasă, vibrantă, care era la fel de nazală, cât și vocală. Gama, ca și vocea lui vorbitoare, era nepământească. Părea capabil să poarte două tonuri distincte, unul înalt și celălalt profund. Cântecul s-a încheiat când sarcina a fost încheiată. Urmă o pauză lungă; apoi, când Onrack a început să-și aplice vopseala pe față, pe gât și pe brațe, a apărut un alt cântec, acesta cu o bătaie rapidă, rapidă ca inima unei fiare care fuge.

Când ultimul strop de vopsea i-a marcat pielea de chihlimbar, cântecul s-a oprit.

— Zei de jos! Quick Ben icnise, cu o mână pe piept. — Inima mea este pe cale să-mi bată cu putere prin cușca mea de oase, Onrack!

Imass, așezându-se înapoi în poziția lui cu picioarele încrucișate, îl privi pe vrăjitor cu ochi calmi și întunecați. — Ai fost urmărit des. În viața ta.'

O grimasă din partea lui Quick Ben, apoi dădu din cap. „Se simte ca ani și ani de asta.”

„Există două nume pentru cântec. Agkor Raella și Allish Raella. Cântecul lupului și cântecul caribuului.

— Ah, deci căile mele de mestecat sunt în cele din urmă expuse.

Onrack zâmbi. — Într-o zi, trebuie să devii lupul.

— Poate că sunt deja, spuse Quick Ben după un moment lung. — Am văzut lupi - până la urmă o mulțime de ei pe aici. Alea cu picioare lungi cu capete mici...

Ay.'

Da, corect. Și sunt al naibii de timizi. Pariez că nu vor uide până când șansele sunt bune în favoarea lor. De fapt, cel mai rău tip de jucători de noroc. Dar foarte bun la supraviețuire.

— Timid, spuse Onrack, dând din cap. — Totuși, curios. Același pachet ne urmărește acum timp de trei zile.

„Le place să-ți scapă uciderile - te lasă să-ți asumi toate riscurile. Este o afacere bună.

— Până acum, spuse Onrack, au existat puține riscuri.

Quick Ben a aruncat o privire spre Trull, apoi a clătinat din cap și a spus: „Acea oaie de munte sau cum o numiți nu numai că te-a încărcat, Onrack, dar te-a trimis să zbori. Ne-am gândit că ți-a rupt fiecare os din corp și tu doar două zile în cel nou.

— Cu cât prada este mai mare, cu atât trebuie să plătești mai mult, spuse Onrack, zâmbind din nou. — În ceea ce privește jocurile de noroc, da?

Absolut, spuse vrăjitorul, împingând carnea de pe scuipat. — Ideea mea era că lupul este caribuul până când necesitatea impune altfel. Dacă șansele sunt prea mici, lupul fuge. Este o chestiune de sincronizare, de a alege momentul potrivit pentru a te întoarce și a te menține pe loc. Cât despre lupii ăia care ne urmăresc, ei bine, cred că n-au mai văzut niciodată genul nostru... — Nu, Quick Ben, spuse Onrack. — Este adevărat opusul.

Trull și-a studiat un moment prietenul, apoi a întrebat: — Nu suntem singuri aici?

„Ay au știut să ne urmeze. Da, sunt curioși, dar sunt și inteligenți și își amintesc. Au mai urmat-o pe Imass. Și-a ridicat capul și a adulmecat cu voce tare. — Sunt aproape în seara asta, ăia da. Atras de cântecul meu, pe care l-au mai auzit. Știu, vezi tu, că mâine voi vâna pradă periculoasă. Și când va veni momentul uciderii, ei bine, vom vedea.

— Cât de periculos? întreabă Trull, brusc neliniștit.

„Există o pisică de vânatoare, o emlava - am intrat astăzi pe teritoriul ei, căci am găsit zgârieturile revendicării ei, pe piatră și pe lemn. Un mascul prin aroma pisului său. Astăzi, ay au fost mai nervoși decât de obicei, pentru că pisica îi va uide cu orice ocazie și este o creatură de ambuscadă. Dar i-am asigurat cu cântecul meu. L-am găsit pe Tog'tol - ocru galben - până la urmă.

— Deci, spuse Quick Ben, cu ochii pe carnea care picura deasupra flăcărilor, dacă lupii tăi știu că suntem aici, ce zici de pisică?

'El stie.'

— Ei bine, asta e grozav, Onrack. O să am nevoie de niște warrens la îndemână toată ziua, atunci. Se întâmplă să fie obositor, știi.

— Nu trebuie să-ți faci griji cu soarele deasupra capului, vrăjitor, spuse Onrack. — Pisica vânează noaptea.

„Respirația lui Hood! Să sperăm că lupii ăia îl miros înainte ca noi!

— Nu vor, răspunse Imasul cu un calm înfuriant. „În parfumând teritoriul său, emlava saturează aerul cu semnul său. Mirosul propriu al corpului este mult mai slab, eliberând fiara să se miște oriunde dorește când se află pe teritoriul său.

— Oricum, de ce sunt al naibii de deștepte brutele proaste?

— De ce suntem noi, oamenii deștepți, atât de des prosteste de brutali, Quick Ben? întrebă Trull.

— Nu mai încerca să mă încurci în starea mea de teroare animală, Edur.

A trecut o noapte fără evenimente și acum, a doua zi, au mers și mai departe pe teritoriul emlavei. Oprindu-se la un pârau la mijlocul dimineții, Onrack îngenunchese lângă el pentru a începe spălarea rituală a mâinilor. Cel puțin, Trull a presupus că era un ritual, deși ar fi putut foarte bine să fi fost un alt moment de uimire fără suflare care păreau să-l afecteze pe Onrack - și nicio surpriză acolo; Trull bănuia că se va clătina câteva luni după o astfel de renaștere. Desigur, el nu gândește ca noi. Sunt mult mai aproape în modurile mele de gândire de acest om, Quick Ben, decât de orice Imass, mort sau de altă natură. Cum poate fi asta?

Onrack se ridică apoi și îi înfruntă, cu sulita într-o mână și cu sabia în cealaltă. — Suntem aproape de bârlogul emlavei. Deși doarme, ne simte. În seara asta, vrea să-l omoare pe unul dintre noi. Îi voi contesta acum pretenția asupra acestui teritoriu. Dacă nu reușesc, s-ar putea să te lase în pace, pentru că se va hrăni cu carnea mea.

Dar Quick Ben clătina din cap. — Nu faci asta singur, Onrack. Desigur, nu sunt pe deplin sigur de cum va funcționa vrăjitoria mea în acest loc, dar la naiba, este doar o pisică proastă, până la urmă. Un fulger orbitor de lumină, un sunet puternic...

— Și eu mă voi alătura ție, spuse Trull Sengar. — Începem cu sulite, da? M-am luptat cu destui lupi la vremea mea. Îi vom întâlni sarcina cu sulite. Apoi, când este rănit și schilod, închidem cu arme cu lamă.

Onrack i-a studiat o clipă, apoi a zâmbit. — Văd că nu te voi descuraja. Cu toate acestea, pentru lupta în sine, nu trebuie să interveniți. Nu cred că voi eșua și veți vedea de ce în curând.

Trull și vrăjitorul l-au urmat pe Imass pe panta unui evantai care umplea cea mai mare parte a unei crevase, sus printre roca de bază îmbrăcată în licheni, înclinată și pliată. Dincolo de această margine de piatră neagră se înălța un perete pur de șisturi cenușii, plin de peșteri, unde sedimentele se erodaseră sub un torent nesfârșit de topire glaciară. Pârâul în care Onrack își scufundase mâinile mai devreme s-a revărsat din această stâncă, formând o piscină

într-o cavernă care se extindea pentru a umple un bazin înainte de a continua în jos. În dreapta acesteia era o altă peșteră, de formă triunghiulară, cu o latură întreagă formată printr-o prăbușire a supraîncărcării sisturilor. Pământul plat dinaintea lui a fost împrăștiat cu oase așchiate.

Când ocoliră piscina, Onrack se opri brusc, ridicând o mână.

O formă masivă umplea acum gura peșterii.

Trei bătaii mai târziu, emlava a apărut.

— Respirația lui Hood, șopti Quick Ben.

Trull se așteptase la o pisică de vânătoare puțin diferită de un leu de munte - poate unul dintre cei negri despre care se zvonește că trăiește în pădurile mai adânci ale patriei sale. Creatura care ieșea la vedere, clipind somnul din ochii săi cărbuni, avea dimensiunea unui urs brun de câmpie. Caninii săi superiori enormi se proiectau în jos pe lângă maxilarul inferior, lungi ca un cuțit de vânător și lustruiau nuanța chihlimbarului. Capul era lat și plat, urechile mici și așezate mult înapoi. În spatele gâtului scurt, umerii emlavei erau cocoșați, formând un fel de cocoasă musculară. Blana îi era dungă, negru pe gri profund, deși gâtul îi dezvăluia un fulger alb.

— Nu tocmai construit pentru viteză, nu-i așa?

Trull aruncă o privire spre Quick Ben și văzu vrăjitorul ținând un pumnal într-o mână. — Ar trebui să-ți luăm o sulită, spuse Tiste Edur.

— Îți iau una dintre rezervele tale, dacă nu te superi.

Trull și-a scăpat gheața legată de pe umăr și a spus: — Alegeți.

Emlava le studia. Apoi căscă și cu asta Onrack se mișcă ușor înainte, pe jumătate ghemuit.

În timp ce făcea asta, pietricele se împrăștiară în apropiere și Trull se întoarse. — Ei bine, se pare că Onrack are aliați în asta până la urmă.

Lupii - ay în limba Imass - apăruseră și acum se apropiau de poziția lui Onrack, cu capetele în jos și cu ochii ațintiți asupra pisicii uriașe.

Sosirea bruscă a șapte lupi a nemulțumit-o în mod clar pe emlava, pentru că apoi s-a coborât până când pieptul a zdrobit pământul, adunându-și picioarele sub ea. Gura se deschise din nou și un șuierat adânc umplu aerul.

— Am putea la fel de bine să le scăpăm din cale, spuse Quick Ben, făcând un pas înapoi cu vădită ușurare.

— Mă întreb, spuse Trull în timp ce privea confruntarea de moment, dacă așa a început domesticirea. Nu se unesc într-o vânătoare de pradă, ci într-o eliminare a prădătorilor rivali.

Onrack își pregătise sulița, nu pentru a întâmpina o încărcare, ci pentru a arunca arma folosind un atlatl de coarne ponderat cu piatră. Lupii de pe ambele părți ale lui se învârtiseră, apropiindu-se cu colții dezgoliți.

— Nu se aude nici un mârâit, spuse Quick Ben. — Cumva, asta e mai înfricoșător.

— Mârâiturile trebuie să avertizeze, răspunse Trull. „Există frică în mârâit, la fel cum este și în șuieratul acelei pisici.”

Singura respirație a emlavei a șuierat în sfârșit în tăcere. Și-a umplut din nou plămânii și a început din nou.

Onrack se năpusti înainte, cu sulița sărind din mână.

Tresărind înapoi, emlava țipă în timp ce arma îi pătrunde adânc în piept, chiar într-o parte a gâtului și sub claviculă. În acel moment lupii s-au repezit înăuntru.

O rană de moarte, totuși, nu a fost suficientă pentru a încetini pisica, care a lovit cu două leagăne eşalonate ale labelor sale anterioare asupra unuia dintre lupi. Prima labă a înfipt gheare adânc în umărul lupului, strângând tot animalul mai aproape, la îndemâna celei de-a doua labe, care l-a târât și mai aproape pe lupul care țipă. Capul masiv s-a prăbușit apoi pe gât, colții îngropându-se în carne și oase.

Emlava, trântind, apoi și-a împins toată greutatea asupra lupului pe moarte, rupându-și probabil fiecare os din corp.

În timp ce făcea asta, alți patru lupi s-au aruncat spre burta lui moale, câte doi pe fiecare parte, caninii lor sfâșiind adânc, apoi s-au îndepărtat în timp ce, țipând, emlava se învârtea pentru a-i alunga.

Expunându-și gâtul.

Sabia lui Onrack fulgeră, cu punctul întâi, în gâtul pisicii.

S-a dat înapoi, făcând să se prăbușească un lup, apoi s-a ridicat pe spate pe picioarele din spate - ca și cum ar fi vrut să se rotească și să fugă înapoi în peștera ei - dar toată puterea a părăsit emlava atunci. S-a răsturnat, a căzut puternic pe pământ și a rămas nemiscat.

Cei șase lupi rămași - unul schiopătând - s-au îndepărtat, păstrând o distanță între ei și cei trei bărbați, iar câteva clipe mai târziu au dispărut din vedere.

Onrack se apropie de emlava și își smulse sulita împrăștiată de sânge. Apoi a îngenuncheat lângă capul pisicii.

— Să-ți ceri iertare? întrebă Quick Ben, tonul său fiind doar ușor ironic.

Imasul se uită la ei. — Nu, ar fi necinstit, vrăjitor.

— Ai dreptate, ar fi. Mă bucur că nu arunci niciun gunoaie de spirit binecuvântat asupra noastră. Este destul de evident, nu-i așa, că au existat războaie cu mult înainte de a exista războaie între oameni. Aveai de a elimina mai întâi vânătorii tăi rivali.

'Da asta e adevărat. Și ne-am găsit aliați. Dacă vrei să găsești ironia, Quick Ben, știi că apoi am vânat până când cea mai mare parte din prada noastră a dispărut. Și apoi aliații noștri au murit de foame, cei care nu s-au predat în fața administrației noastre.

— Imass nu sunt unici în asta, spuse Trull Sengar.

Rapid Ben pufni. — Asta înseamnă subestimare, Trull. Spune-ne, Onrack, de ce stai în genunchi lângă cadavrul acela?

— Am făcut o greșală, răspunse Imass, ridicându-se în picioare și privind în peșteră.

— Mi s-a părut destul de impecabil.

— Uciderea, da, Quick Ben. Dar această emlava, este femeie.

Vrăjitorul mormăi, apoi păru să tresară. — Vrei să spui că bărbatul este încă prin preajmă?

'Nu știu. Uneori ei... rătăcesc. Onrack se uită în jos la sulita însângерată din mâinile lui. — Prietenii mei, spuse el. — Acum sunt... ezitant, recunosc. Poate că, cu mult timp în urmă, nu m-aș fi gândit de două ori - așa cum ai spus, vrăjitor, ne-am războit împotriva concurenților noștri. Dar acest tărâm - este un dar. Tot ceea ce s-a pierdut, din cauza faptelor noastre necugetate, acum trăiește din nou. Aici. Mă întreb, lucrurile pot fi altfel?

În tăcerea care a urmat acelei întrebări, au auzit, venind din peșteră, primul strigăt jalnic.

— Ți-ai dorit vreodată, Udinaas, să te poți scufunda în piatră? Eliberează-i amintirile vaste...

Fostul sclav îi aruncă o privire lui Wither - o pată mai profundă în întuneric - apoi a rânjit. — Și vezi ce au văzut? Al naibii de Wraith, pietrele nu pot vedea.

'Destul de adevărat. Cu toate acestea, înghit sunetul și îl leagă prins înăuntru. Ei țin conversații cu căldură și frig. Pieile lor se uzează din cauza cuvintelor vântului și a

linsului de apă. Intunericul și lumina trăiesc în carnea lor - și poartă în ele ecourile rănirii, ale rupturii, ale modelării crude...

— O, destul! se răsti Udinaas, împingând un băț mai mult în foc. — Atunci, topește-te în ruinele astea.

— Ești ultimul treaz, prietene. Și da, am fost în aceste ruine.

„Jocuri de genul ăsta sigur te vor înnebuni”.

— O pauză lungă. — Știi lucruri pe care nu ai dreptul să le cunoști.

— Ce zici de asta, atunci? A te scufunda în piatră este ușor. Iese din nou, e greu. Te poți pierde, prins în labirint. Și din toate părțile, toate acele amintiri apăsând, apăsând în jos.

— Sunt visele tale, nu-i așa? Unde înveți astfel de lucruri. Cine vorbește cu tine? Spune-mi numele acestui mentor căzut!

Udinaas a râs. — Prostule, Wither. Mentorul meu? De ce, nimeni altul decât imaginația.

'Eu nu te cred.'

Părea că nu avea niciun rost să răspund la această declarație. Privind în flăcări, Udinaas a permis ca dansul ei pâlpâit să-l liniștească. El era obosit. Ar trebui să doarmă. Febra dispăruse, halucinațiile de coșmar, nectarele ciudate care hrăneau iluziile care se prăbușeau toate s-au scurs, ca pișul în mușchi. Puterea pe care am simțit-o în acele alte lumi a fost o minciună. Claritatea, o înșelăciune. Toți acei căi oferite înainte, prin ceea ce va veni, fiecare o fundătură. Ar fi trebuit să știu mai bine.

— K'Chain Nah'ruk, aceste ruine.

— Mai ești aici, Wither? De ce?'

„Acesta a fost cândva un platou pe care Cozile Scurte au construit un oraș. Dar acum, după cum puteți vedea, este distrus. Acum nu mai există nimic în afară de aceste plăci de groază, toate înclinate și înclinate - totuși ne-am străduit în jos. Ai simțit asta? Vom ajunge în curând în centrul, inima acestui crater, și vom vedea ce a distrus acest loc.

— Ruinele, spuse Udinaas, își amintesc de umbra rece. Apoi comotie cerebrală. Shadow, Wither, într-un potop pentru a anunța sfârșitul lumii. Comotia, ei bine, a aparținut umbrei, nu?

„Știi lucruri...”

— Nenorocitul, ascultă-mă! Am ajuns la marginea acestui loc, acest platou înalt, așteptându-ne să-l vedem

întinzându-se frumos și plat în fața noastră. În schimb, arată ca o băltoacă înghețată pe care cineva a aruncat o piatră grea. Splat. Toate părțile s-au prăbușit în interior. Wraith, nu am nevoie de cunoștințe secrete ca să rezolv asta. Ceva mare a coborât din cer – un meteorit, o clădire din cer, orice ar fi. Am străbătut cenușă zile întregi. Acoperind zăpada străveche. Cenușă și praf, mâncând zăpada aceea ca acidul. Și ruinele, toate sunt răsturnate, aruncate în aer, apoi înclinate spre interior. Ieșit primul, în al doilea. Ridică afară și în jos, apoi alunecă înapoi. Wither, tot ce este nevoie este ca cineva să privească. Uite cu adevărat. Asta e. Așa că destul cu toate aceste rahaturi mistice de foc, bine?

Tirada lui îi trezise pe ceilalți. Pacat. Oricum aproape în zori. Udinaas i-a ascultat mișcându-se, a auzit o tuse, apoi cineva care a scuipat. Care? Seren? Fierbător?

Fostul sclav a zâmbit pentru sine. — Problema ta, Wither, sunt nenorocitele tale așteptări. M-ai urmărit luni și luni, iar acum simți nevoia să-l fi făcut să merite toată acea atenție. Așa că iată-te, împingând un fel de înțelepciune asupra acestui sclav zdrobit, dar ți-am spus atunci ce-ți voi spune acum. Nu sunt nimic, nimeni. A înțelege? Doar un om cu un creier care, din când în când, chiar funcționează. Da, lucrez, pentru că nu găsesc mângâiere în a fi prost. Spre deosebire, cred, de majoritatea oamenilor. Noi Letherii, oricum. Prost și mândru de asta. Aparține pe Sigiliul Imperial, acea proclamație fericită. Nu e de mirare că am eșuat atât de lamentabil.

Seren Pedac intră în lumina focului, ghemuindu-se să-și încălzească mâinile. — Ce a eșuat, Udinaas?

— De ce, totul, Acquitor. Nu e nevoie de detalii aici.

Frica Sengar vorbi din spatele lui. — Îmi amintesc, ai fost priceput la repararea plaselor.

Udinaas nu sa întors, dar a zâmbit. — Da, probabil că meritam asta. Chinuitorul meu bine-intenționat vorbește. Bine intenționat? Oh, poate că nu. Indiferent? Eventual. Până când, cel puțin, am greșit ceva. Un net-aaii prost reparat! Jupuiți-i pielea nebunului din spate! Știu, totul a fost pentru binele meu. Oricum, al cuiva.

O altă noapte nedorită, Udinaas?

Se uită peste foc la Seren, dar ea era atentă la flăcările care îi linseau sub mâinile întinse, de parcă întrebarea ar fi fost retorică.

„Îmi văd oasele”, a spus ea apoi.

— Nu sunt oase adevărate, răspunse Kettle, așezându-se cu picioarele ridicate. — Arată mai mult ca niște crenguțe.

'Multumesc draga.'

— Oasele sunt dure, ca piatra. Și-a pus mâinile pe genunchi și i-a frecat. — Stâncă rece.

— Udinaas, spuse Seren, văd bălți de aur în cenușă.

„Am găsit bucăți dintr-o ramă de tablou”. El a ridicat din umeri. — Ciudat să mă gândesc la K'Chain Nah'ruk care atârnă poze, nu-i așa?

Seren ridică privirea, îi întâlnește privirea. 'K'Chain-'

Silchas Ruin a vorbit în timp ce pași în jurul unui morman de piatră tăiată. — Nu imagini. Rama a fost folosită pentru a întinde pielea. K'Chain năprește până când ajung la maturitate. Pieile erau folosite ca pergament, pentru scris. Nah'ruk erau registratori obsesivi.

— Știi multe despre creaturile pe care le-ai ucis la vedere, spuse Fear Sengar.

Râsetul blând al lui Clip se auzi de undeva dincolo de cercul de lumină, urmat de pocnitul inelelor dintr-un lanț.

Capul fricii se ridică brusc. — Asta te distrează, puiule?

Vocea lui Tiste Andii a plutit înăuntru, ciudat de neîntrupat. — Secretul groaznic al lui Silchas Ruin. El a discutat cu Nah'ruk. Era un război civil, vezi tu...

— Se va lumina în curând, spuse Silchas, întorcându-se.

După prea mult timp, grupul s-a separat așa cum o făcea de obicei. Cu pas înainte erau Silchas Ruin și Clip. Următoarea pe potecă era însăși Seren Pedac, în timp ce la douăzeci sau mai mulți pași în spatele ei, Udinaas-ul ei rătăcit - încă folosea sulița Imass ca baston - și Kettle and Fear Sengar.

Seren nu era sigură dacă invita în mod deliberat singurătatea asupra ei. Mai probabil, unele rămășițe din vechea ei profesie exercita asupra ei o presiune nemulțumită să preia conducerea, respingând cu pricepere prezența în fața celor doi războinici Tiste. De parcă nu contează. De parcă ar fi intrinsec nesiguri ca ghiduri... oriunde am merge.

Se gândea, adesea, la zborul lor interminabil din Letheras, la haosul pur al acelei călătorii, la contradicțiile sale de direcție și scop; vremurile în care erau nemișcați - își întemeiau rădăcinile provizorii într-un cătun sau o gospodărie abandonată - dar epuizarea lor nu s-a liniștit atunci, pentru că nu era de sânge și carne. Sufletul lui Scabandari Bloodeye îi aștepta, ca un parazit enervant,

într-un loc demult uitat. Acesta era scopul declarat, dar Seren începuse, în cele din urmă, să se întrebe.

Silchas se străduise să-i conducă spre vest, mereu spre vest, și a fost întors de fiecare dată - de parcă orice amenințare pe care o prezentau servitorii lui Rhulad și Hannan Mosag era prea mare pentru a fi contestată. Și asta nu avea sens. Nenorocitul se poate transforma într-un dragon blestemat. Și Silchas este un pacifist la suflet! Cu greu. El ucide cu toată compunția unui bărbat care lovește tântarii. Ne-a întors pentru a ne cruța viețile? Din nou, puțin probabil. Un dragon nu lasă în urmă nimic viu, nu-i așa? Conducus spre nord, din nou și din nou, departe de zonele mai populate.

Până la marginea Bluerose, o regiune condusă cândva de Tiste Andii - ascunsă încă sub nasurile Letherii și Edurno, nu am încredere în nimic din toate acestea. 1 nu pot. Silchas Ruin și-a simțit rudele. El trebuie să aibă.

Suspectarea lui Silchas Ruin de înșelăciune era una, exprimarea acuzației cu totul alta. Îi lipsea curajul. Simplu ca buna ziua. Mai ușor, nu-i așa, să mergi și să nu te gândești prea mult. Pentru că a gândit prea mult este ceea ce a făcut Udinaas și uită-te la starea în care se află. Cu toate acestea, chiar și atunci, reușește să-și țină gura. De cele mai multe ori. Poate fi un fost sclav, poate fi „nimeni”, dar nu este un prost.

Așa că a mers singură. Legat prin prietenie de nimeni - nimeni aici, în orice caz - și nu sunt înclinat să schimbe asta.

Orașul ruinat, puțin mai mult decât grămezi de piatră prăbușită, se rostogoli din toate părțile, panta din față devenind din ce în ce mai abruptă și, după un timp, se gândi că poate auzi șoapta nisipului, mortar prăbușit, fragmente de moloz, că dacă trecerea lor înclina și mai mult acest peisaj și, în timp ce mergeau, adunau la ei șiroaie de gunoi care alunecă. De parcă numai prezența noastră ar fi suficientă pentru a schimba echilibrul.

Șoapta ar fi putut fi voci, rostite sub vânt, iar ea a simțit - cu o conștientizare bruscă care i-a ridicat mărgelele de sudoare pe piele - în câteva momente de a înțelege cuvintele. Din piatră și mortar spart. Intr-adevar alunec în nebulie...

„Când piatra se sparge, fiecare strigăt scapă. Mă auzi acum, Seren Pedac?

— Tu ești, Wither? Lasă-mă în pace.'

Există vreun warren în viață? Majoritatea ar spune nu. Imposibil. Ele sunt forțe. Aspecte. Înclinațiile se manifestă ca predictibile - oh, Marii Gânditori, care sunt de mult timp de mult praf, s-au îngrijorat de acest lucru în nevoie febrilă, așa cum se cuvine obsedaților. Dar ei nu au înțeles. Un Warren se află ca o rețea peste toate celelalte, iar vocea lui este voința necesară pentru a modela magia. Nu l-au văzut. Nu pentru ceea ce a fost. Ei au crezut... haos, o rețea în care fiecare fir era energie nediferențiată, încă nearticulată, nefiind încă modelată de intenția unui Dumnezeu Bătrân.

Ea a ascultat, încă neînțelegând, chiar dacă inima îi bubuia în piept și fiecare respirație îi venea într-un zgomot aspru. Aceasta, știa ea, nu era vocea lui Wither. Nu limbajul spectrului. Nu cadența lui.

— Dar K'rul a înțeles. Sângele vărsat este sânge pierdut, sânge neputincios în cele din urmă. Moare când este abandonat. Asistați la moarte violentă pentru dovada acestui lucru. Pentru ca warrens să prospere, curgând în râurile și pâraiele lor, trebuie să existe un corp viu, o formă mai măreață care există în sine. Nu haos. Nici Întuneric, nici Lumină. Nu căldură, nu frig. Nu, o aversiune conștientă față de dezordine. Negație față de și față de toate celelalte, când toate celelalte sunt moarte. Căci adevărata față a Mortii este dizolvarea, iar în dizolvare există haos până când ultimul fir de energie își încetează strălucirea voită, abnegația persistentă. Înțelegi?'

'Nu. Cine ești tu?'

— Deci, există o altă modalitate de a vedea asta. K'rul și-a dat seama că nu poate face asta singur. Sacrificiul, deschiderea venelor și arterelor lui, nu ar însemna nimic, într-adevăr ar eșua. Fără carne vie, fără funcționalitate organizată.

— Ah, warrens, Seren Pedac, sunt un dialog. Vezi acum?

'Nu!'

Strigătul ei frustrat răsună printre ruine. I-a văzut pe Silchas și pe Clip oprindu-se și întorcându-se.

În spatele ei, Fear Sengar strigă: „Acquitor? Ce negi?

Cunoscând râsul din Udinaas.

— Nu ține cont de mulțimea vicioasă acum, de torentul de sunet copleșind pe warrens, pe utilizatori, pe paznici, pe paraziți și pe vânători, pe zeii complici bătrâni și tineri. Închide-i, așa cum te-a învățat Corlos. A-ți aminti violul înseamnă a transforma detaliile în senzație și, astfel,

retrăiești de fiecare dată adevărul său teribil. Ți-a spus că asta ar putea deveni un obicei, o dependență, până când chiar și disperarea a devenit un gust binevenit pe limba ta. Înțelege, atunci, așa cum doar tu poți aici, că a-ți lua viața este expresia finală a disperării. Ai văzut asta. Buruk cel Palid. Ai simțit asta, la malul mării. Seren Pedac, K'rul nu putea acționa singur în acest sacrificiu, ca nu cumva să umple fiecare warren de disperare.

'Dialog. Presupoziție, da, a pluralului. Unul cu celălalt. Sau succesiunea altora, căci acest dialog trebuie să fie continuu, într-adevăr, etern.

— Vorbesc despre Stăpânul Holdurilor? Stăpânul punții? Poate - chipul celui alt este vreodată întors - către toți, în afară de K'rul însuși. Așa trebuie să fie. Dialogul este, deci, alimentarea puterii. Putere de neimaginat, putere practic atotputernică, inatacabilă... atâta timp cât fața celui alt rămâne... întors.

'De la tine. De la mine. De la noi toți.

Se uita sălbatică pe atunci, la aceste ruine înclinate, la această groapă nesfârșită de distrugere.

„Dialogul, totuși, poate fi simțit, dacă nu auzit - aceasta este puterea lui. Construcția limbajului, acordul de principiu al sensului și intenției, regulile gramaticale-Seren

Pedac, ce credeai că este Mockra? Dacă nu un joc de gramatică? Răsucirea semanticii, transformarea inferenței, sugestia care invită, remodelarea limbajului intern al unei minți pentru a-și înșela propriile simțuri?

'Cine sunt?

— De ce, Seren Pedac, 1 am Mockra.

Ceilalți erau acum adunați în jurul ei. S-a trezit în genunchi, condusă acolo de revelație - ar fi vânăta, o moliciune îngrozitoare în țesutul unde se apăsa de pavaj tare. Ea a înregistrat asta, în timp ce se uita la ceilalți. Comunicare de reproș, între carnea deteriorată și mintea ei, între simțurile ei și creierul ei.

Ea a lăsat acele cuvinte deoparte, apoi s-a instalat într-un calm dulce și nedureros.

La fel de ușor.

„Atenție, există un risc mortal în a te înșela pe tine însuși. Poți să te orbi de propriile pagube. Poți muri repede în acel joc special, Seren Pedac. Nu, dacă trebuie să... experimentezi... atunci alege altul.

— Corlos ți-ar fi arătat asta, dacă ar fi avut timp cu tine.

„Deci te cunoaște?”

— Nu la fel de intim ca tine. Sunt puțini atât de... binecuvântați.

— Dar nu ești un zeu, nu-i așa?

— Nu trebuie să întrebi asta, Seren Pedac.

'Ai dreptate. Dar totuși, ești în viață.

A auzit amuzament în răspuns. — Dacă nu cumva cea mai mare înșelăciune a mea este anunțul propriei mele existențe! Există reguli în limbaj, iar limbajul este necesar pentru enunțarea regulilor. După cum a înțeles K'rul, sângele curge și apoi se întoarce. Slab, apoi însuflețit. Rotund și rotund. Cine, atunci, întreabă-te, cine este atunci dușmanul?

'Nu știu.'

— Nu încă, poate. Va trebui să-l afli, însă, pe Seren Pedac. Înainte să terminăm.

Ea a zâmbit. — Îmi dai un scop?

— Dialogul, iubirea mea, nu trebuie să se termine.

'A noastră? Sau celălalt?

— Însoțitorii tăi cred că acum ai avut febră. Spune-mi, înainte de a ne despărți, ce ai alege. Pentru experimentele tale?

Ea clipi la jumătatea cercului de fete. Expresii de îngrijorare, batjocură, curiozitate, indiferență. — Nu știu, spuse ea. — Pare... crud.

— Puterea există întotdeauna, Seren Pedac.

— Nu mă voi decide, atunci. Nu încă.'

'Așa să fie.'

— Seren? Întrebă Kettle. 'Ce e în neregula cu tine?'

Ea zâmbi, apoi se ridică în picioare, Udinaas - spre uimirea ei - întinzând mâna să o ajute să-și recapete echilibrul.

Văzând-o tresărind, el a zâmbit pe jumătate. — Ai aterizat greu, Acquitor. Poti să mergi?' Zâmbetul i s-a lărgit. — Poate că nu mai repede decât ceilalți dintre noi, întârziți, acum?

— Tu, Udinaas? Nu, cred că nu.

S-a încruntat. — Doar noi doi chiar acum, spuse el.

Ochii ei au pâlpâit până să-i întâlnească pe ai lui, s-au ferit, apoi s-au întors din nou, greu. 'Ai auzit?'

— Nu a fost nevoie, răspunse el pe sub răsuflarea în timp ce îi pune bastonul Imass în mâinile ei. — L-am avut pe Wither să-mi adulmece călcâiele cu mult înainte să plec din nord. El a ridicat din umeri.

Silchas Ruin și Clip reluaseră deja călătoria.

Sprijinindu-se pe sulita Imass, Seren Pedac a mers alături de fostul sclav, luptându-se cu un potop brusc de emoții pentru acest om zdrobit. Poate, tovarăși adevărați până la urmă. El și eu.

„Seren Pedac”

„Da?”

— Nu mai schimba durerea de la genunchi în ai mei, nu?

Stop-ce? Oh.

— Ori asta, ori dă-mi naibii de băț înapoi.

„Dacă spun „îmi pare rău”, atunci ei bine...”

— O dai. Ei bine, spune-o dacă vrei să spui serios și, oricum, o vom lăsa așa.

— Îmi pare rău.

Privirea lui surprinsă o încântă.

Creșterea nivelului mării a saturat pământul de sub sat. Oricine cu jumătate din inteligența lor s-ar fi mutat pe terasa pietroasă, cu copaci, care mărginește câmpia inundabilă, dar rămășițele sordide ale locuinței Shake de aici pur și simplu își ridicaseră casele pe piloni și ridicaseră aleile cu șipci, trăind deasupra mlaștinilor fetide și sărate, care se târau cu mlaștina. crabii cu spate alb cunoscuți sub numele de calote.

Yan Tovis, Yedan Derryg și trupa de lăncieri s-au oprit la Road's End, aterizarea feribotului și diferitele sale clădiri în stânga lor, o masă de copaci tăiați putrezind în pământ la dreapta lor. Aerul era rece, mai rece decât ar fi trebuit să fie atât de târziu în primăvară, iar cârcei de ceață joasă ascundeau cea mai mare parte a mlaștinii sărate sub piloni și pasarelele cu poduri.

Printre anexele palierului - toate situate pe un teren mai înalt - se afla un grajd cu pereți de piatră, cu o curte din bușteni rindeluiți, iar dincolo de aceasta, cu fața spre sat, un han fără nume.

Descălecând, Yan Tovis rămase lângă calul ei pentru o clipă lungă, cu ochii închiși. Am fost invadați. Ar trebui să călăresc la fiecare garnizoană de pe această coastă. Ei trebuie să știe până acum. Adevărul dat pe calea grea. Imperiul este în război.

Dar acum era Regina Ultimul Sânge, Regina Shakeului. Deschizând ochii obosiți, se uită la satul de pescari decrepit. Oamenii mei, Errant ajută-mă. Fugirea avea sens pe atunci. Acum avea și mai mult sens.

Lângă ea, Yedan Derryg, fratele ei vitreg, și-a slăbit cureaua cârmei cu vizor, apoi a spus: — Amurg, ce acum?

Ea a aruncat o privire spre el, a urmărit cum se înghesuia ritmul maxilarului lui bărbos. Ea a înțeles întrebarea în toate ramificațiile ei. Ce acum? Își proclamă Shake independența, ridicându-se dornici în haosul unui război Malazan-Letherii? Ne adunăm armele, tinerii noștri pe care i-am numi soldați? Shake-ul își strigă libertatea, iar sunetul este devorat de răsuflarea țărmlui.

Ea a oftat. — Eram la comandă pe Reach, când Edur au venit cu navele lor. Ne-am predat. M-am predat.

A face altfel ar fi fost sinucigaș. Yedan ar fi trebuit să spună acele cuvinte, atunci. Căci el știa adevărul despre ei. În schimb, păru că mestecă din nou pentru o clipă, înainte de a se întoarce să miște ochii la feribotul plat și lat. — Cred că nu și-a alunecat acostarea de ceva timp. Coasta de la nord de Awl trebuie să fie inundată.

Nu-mi dă nimic. — Îl vom folosi, până la Fortul Third Maiden.

O înțuviintare din cap.

— Înainte de asta, totuși, trebuie să chemăm vrăjitoarele și vrăjitorii.

— Pe cei mai mulți dintre ei îi vei găsi înghesuiți în satul de acolo, regina. Și Pully și Skwish îți vor fi anunțat întoarcerea. Degetele cu gheare de la picioare ating podeaua, așa pariez.

— Du-te acolo, porunci ea, cu fața spre han. — Escortă-i înapoi aici - voi fi la tavernă.

— Și dacă taverna nu este suficient de mare?

O îngrijorare ciudată. Ea a început să meargă spre intrare. — Atunci ei se pot cocoța pe umeri ca ciorii care sunt, Yedan.

'Amurg.'

Se întoarce pe jumătate.

Yedan strângea din nou curelele cârmei. 'Nu o face.'

— Ce nu faci?

— Trimite-ne la război, soră.

Ea l-a studiat.

Dar nu mai spuse nimic și o clipă mai târziu se întoarce și pornise spre sat.

Ea și-a reluat mersul, în timp ce soldații ei conduceau monții spre grajd, copitele fiarelor alunecând pe buștenii lipe de curte. Călăreaseră din greu, acești ultimi cai trasi dintr-un fort de garnizoană practic gol, la nord de Tulamesh - rapoartele despre bandiți trimiseseră echipele în mediul rural și încă nu se întorseseră. Yan Tovis credea că nu o vor face niciodată.

La intrare, se opri, privind în jos la placa de piatră de sub cizmele ei, pe care erau sculptate rune Shake.

„Această Piatră Ridicăta îl onorează pe Teyan Atovis, Rise, care a fost revendicat de Shore al 1113-lea An al Insulei. Ucis de Letherii pentru Datorii Neremise.”

Yan Tovis mormăi. Una dintre rudele ei, nu mai puțin, moartă acum o mie de ani. — Ei bine, Teyan, mormăi ea, ai murit de băutură, iar acum piatra ta se întinde pe pragul unei tavernе. Adevărat, o listă de datorii misterioase și zdrobitoare îi invitaseră căderea ignobilă în alcool și mizerie, dar această mare comemorare luase o viziune înclinată asupra mâinilor care ghidau soarta omului. Și acum... Brullyg ar fi Rise. Vei purta coroana la fel de bine ca Teyan?

Ea a deschis ușa și a intrat cu pași mari înăuntru.

Camera cu tavanul jos era aglomerată, fiecare chip întors către ea.

O siluetă familiară a apărut în vedere, cu chipul ei o masă de riduri răsucite într-un zâmbet pe jumătate.

— Pully, spuse Twilight, dând din cap. — Tocmai am trimis Watchul în sat să te găsească.

— Să-ți fie bine, îl va găsi pe Skwish și pe alții. Ei țiș bine știuletele la pânză pe marea apropiată dincolo de țărm, Queen, și toate adevărurile scrise acolo. Străini-’

— Știu, interveni Yan Tovis, uitându-se dincolo de bătrâna cămină și scanând celelalte vrăjitoare și vrăjitori, Oamenii de Umăr ai Vechilor Căi. Ochii lor străluceau în întunericul fumuriu, iar Twilight simțea acum mirosul acestor bătrâni Shake - lână umedă pe jumătate desfăcută și piele de focă pete, ulei de pește și transpirație urâtă, respirația venind din guri întunecate, cu gingii îmbolnăvite sau dinți putrezi.

Dacă ar fi fost un proprietar la această tavernă, el sau ea ar fi fugit. Butoaiele fuseseră răspândite și canele umplute cu bere înțepătoare. O oală uriașă cu supă de pește abura pe vatră din centru și erau nenumărate castroane cu coajă de tărtăcuță împrăștiate pe mese. Șobolani mari se clătinău pe podeaua murdară.

Mult mai multe vrăjitoare decât vrăjitori, remarcă ea. Aceasta fusese o tendință vizibilă în rândul celor sărutați de demoni, din ce în ce mai puțini bărbați născuți purtând numărul acceptat de trăsături; majoritatea erau mult prea demonici. Peste două sute de Umeri. Adunate aici.

— Regina, se aventură Pully, plecând capul. „Cob to web, tot sângele Shake știe că acum conduci. Cu excepția

celor care sunt pe Insulă, care știu doar că mama ta e moartă.

— Deci Brullyg este acolo, anticipând...

— Da, Twilight, bine că va fi Rise, King of the Shake.

Errant ia-mă. — Trebuie să navigăm spre Insula.

Un murmur de acord în mijlocul băuturii dornice de bere.

— Intenționați, în această noapte, spuse Yan Tovis, un ritual.

— Slăbim lanțurile așa cum se spune, regina. Sunt plase înșirate pe călea lumii, să vedem ce prindem.

'Nu.'

Ochii negri ai lui Pully se mijiră. 'Ce-i asta?'

'Nu. Nu va exista niciun ritual în seara asta. Nici mâine seară, nici următoarea. Nu până când nu ajungem pe Insulă, și poate nici atunci.

Nici un sunet în tavernă acum.

Pully deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou. „Regina, țărnul să fie viu cu vocile pe care le spun și cu cuvintele care sunt pentru noi. Acestea... acestea sunt Vechile Căi, căile noastre...

— Și mama avea obiceiul să privească în altă parte, da. Dar nu sunt.' Ea și-a ridicat capul și a scanat încă o dată șirul de fețe, văzând șocul, mânia, răutatea în creștere. „Vechile Căi ne-au eșuat. Atunci și acum. Căile voastre, le spuse ea cu o voce tare, ne-au eșuat pe toți. Eu sunt Regina. Amurg pe mal. Alături de mine în domnia mea este ceasul. Brullyg ar fi Rise - asta rămâne de văzut, pentru că proclamația ta nu este un motiv suficient, nici măcar aproape. Rise este aleasă de toți Shake. Toate'

— Nu ne strică, regina.⁷ Zâmbetul lui Pully dispăruse. Fața ei era o mască de venin.

Yan Tovis pufni. — Îmi vei trimite un blestem, bătrână? Nici să nu te gândești. Vreau să-mi văd oamenii supraviețuind, prin tot ce se va întâmpla. De la voi toți, voi avea nevoie de vindecare, voi avea nevoie de binecuvântare. Nu mai stăpânești-nu, nu-mi vorbi de mama mea. Cunosc mai bine decât oricare dintre voi adâncimea predării ei. Eu sunt Regina. Asculta-ma.'

Nu erau fericiți. Ei fuseseră adevărata putere atât de mult timp - dacă acel patetic blestem - țesut în umbră ar putea fi numit putere - și Yan Tovis știa că această luptă abia începuse, cu toată aparentul lor acceptare. Vor începe să-mi planifice căderea. Este de așteptat.

Yedan Derryg, nu contează să privești malul. Acum trebuie să mă urmărești spatele.

Fiddler deschise ochii. Amurgul tocmai începuse să se așeze. Gemuind, se rostogoli pe spate. Prea mulți ani de somn pe pământ tare și rece; prea mulți ani de o pelerină de ploaie zdrențuită pentru o saltea, o singură pătură de lână grosieră pentru acoperire. Cel puțin acum dormea toată ziua, ușurându-și oasele bătrâne cu căldura soarelui.

Ridicându-se, se uită în jurul poianei. Siluete înghesuite din toate părțile. Chiar dincolo de ei se afla Koryk, ultimul ceas al somnului, așezat pe un ciot de copac. Da, tăietorii de lemne din pădurea asta.

Nu că am văzut vreunul.

Trei nopți de la aterizare. Mereu în mișcare spre est, spre interior. Un imperiu ciudat, acesta. Drumuri și piste și fermă ocazională, abia câteva orașe de pe coastă pe care le-am văzut. Și unde în numele lui Hood sunt acești Tiste Edur?

Fiddler se ridică în picioare, arcuindu-și spatele pentru a-și rezolva durerile și forței. Și-a dorit să fie un soldat pe nume Strings, aici, printre vânătorii de oase, un bărbat diferit, un om nou. Dar asta nu funcționase atât de bine. Îngâmfarea nu păcălise pe nimeni. Și mai rău, nu se putea convinge că a început din nou, că moștenirea campaniilor trecute putea fi lăsată deoparte. O viață nu funcționează așa. La naiba. Se îndreptă greoi spre Koryk.

Seti-sângele și-a ridicat privirea. — Ne-am făcut aici un război al naibii, sergent. Aș lua chiar și unul dintre cutitele lui Smiles în picior doar că să ne aducă mirosul de sânge. Să-i uităm pe acești blestemati Edur și să mergem înainte și să începem să-i ucidem pe Letherii.

— Fermieri și păstori de porci, Koryk? Avem nevoie de ei de partea noastră, îți amintești?

— Până acum nu au fost destui ca să adune o echipă blestemată. Cel puțin ar trebui să ne arătăm...

'Nu încă. În plus, probabil că a fost doar ghinion că nu am întâlnit încă inamicul. Pariez că alte echipe au fost deja într-un răgaz sau două.

Koryk mormăi. 'Mă îndoiesc de asta. Tot ce este nevoie este doar o echipă pentru a da cu piciorul în cuib și aceste păduri ar trebui să roiască. Nu sunt.

Fiddler nu avea nimic de spus la asta. Se scărpină, apoi se întoarce. — Închide ochii pentru o vreme, soldat. Vă vom trezi când micul dejun este gata.

Plângește-te acum, Koryk, pentru că atunci când îți va permite furtunul, ne vom uita înapoi la apusuri ca acesta ca și cum ar fi un paradis idilic. Totuși, de câte ori a putut face acea promisiune? Moștenirea Bonehunters până acum nu a fost nimic despre care să cânte cântece. Chiar și Y'Ghatan fusese o mizerie, cu ei fluierând un cântec în timp ce intrau direct într-o capcană. L-a supărat încă, ăla. Ar fi trebuit să simtă miros de necaz. La fel și pentru Gesler-aye, i-am dezamăgit în ziua aceea. Prost.

Orașul Malaz fusese mai rău. Adevărat, armele fuseseră scoase. A existat chiar și o linie de scut pentru câteva echipe de marinari. Împotriva Malazanilor. O gloată indisciplinată a propriilor noștri oameni. Cumva, undeva, această armată trebuia să lupte pe bune.

Adjunctul îi aruncase pe această coastă, ca o mână de căpușe pe spatele unui câine. Mai devreme sau mai târziu, fiara avea să se zgârie.

În timp ce ceilalți s-au trezit la venirea nopții, Fiddler se apropie de rucsacul lui. A stat o vreme studiind-o. Deck era acolo, așteptând. Și a fost amarnic ispitit. Doar pentru a avea un gust din ceea ce urma. Nu fi prost, Fid. Ține minte Tattersail. Amintește-ți tot binele care i-a făcut.

— Proastă idee, sergent.

Fiddler aruncă o privire în sus, încruntat. — Nu-mi mai citi gândurile, Bottle. Nu ești atât de bun pe cât crezi.

— Ești ca un bărbat care a renunțat la băutură, dar care poartă un balon în geantă.

— Ajunge de asta, soldat.

Bottle ridică din umeri, se uită în jur. — Unde a plecat Gesler?

— Probabil că nu am fertilizat copacii.

— Poate, spuse Bottle, părând neconvins. — Doar că m-am trezit mai devreme și nici atunci nu l-am văzut.

Zei de mai jos. Făcând cu mâna muschilor, Fiddler se îndreptă spre capătul îndepărtat al poienii, unde era poziționată cealaltă echipă. Îl văzu pe Stormy stând ca un urs adormit - părul roșu și barba lui o masă sălbatică de încurcături pline de crenguțe - lovind în mod repetat cu piciorul lateral unui nas scurt care sforăia puternic.

— Furtunoasă, strigă încet Fiddler, unde s-a dus sergentul tău?

„Habar nu”, a răspuns bărbatul uriaș. — Totuși, a avut ultimul ceas pe această parte. Hei, Fid, ea nu ar fi ars Silanda, nu-i așa?

'Desigur că nu. Ascultă, dacă Gesler nu se întoarce curând, va trebui să te duci să-l cauți.

Ochii mici de porc ai lui Stormy clipiră la el. — S-ar putea să fie pierdut? Nu m-am gândit la asta.

— Nu contează actul ăla nebun, caporale.

— Da. Koryk ăla pe care l-ai, se pricepe la urmărire?'.
'Nu. Al naibii aproape inutil, de fapt, deși nu-i spune asta în față. Sticla-'

— Oh, el. Ăla îmi dă înfricoșări, Fid. Se masturbează de parcă mi-aș lua nasul. Acum sigur, soldații vor face asta, dar...

— El spune că nu este el.

— Ei bine, dacă Smiles vrea să intre sub pățuri...

'Zâmbete? Despre ce te-ai întâmplat, Stormy?

'Vreau să spun-'

— Uite, Bottle este bântuit de o fantomă blestemată de vreun fel - Quick Ben a confirmat-o, așa că nu-mi mai arunca privirea. Oricum, fantoma aia e o femeie și îi place prea mult de el...

— Magii sunt bolnavi, Fid.

— Nu este un punct relevant aici, Stormy.

— Deci spuneți, spuse caporalul, clătînându-se, apoi întorcându-se. „Nu este un punct relevant aici”, mima el pe sub răsuflare.

— Încă te aud, caporale.

Stormy flutură o mână largă și păroasă, dar nu se întoarce, în schimb, îndreptându-și drum spre vatră. Făcu o pauză la primul pas pentru a-și lăsa bocancul pe una dintre mâinile lui Shortnose. Se auzi un trosnet și infanteristul greu scoase un sunet mic, apoi se ridică. Stormy a continuat, în timp ce Shortnose se uită în jos la mâna lui, încruntându-se la cel de-al treilea deget ciudat în unghi, pe care l-a repus apoi cu o tragere, înainte de a se ridica și a pleca să găsească unde să-și golească vezica urinară.

Fiddler se scărpină la barbă, apoi se întoarce și se întoarce la echipa sa.

Da, suntem un grup letal.

Gesler a rătăcit printre ruinele ciudate. Lumina se stinge rapid, făcând locul să pară și mai spectral. Fântâni rotunde pe toate părțile, cel puțin o duzină împrăstiate printre copacii bătrâni. Pietrele erau tăiate rafinat, montate fără mortar - așa cum descoperise el decojind puțin mușchi. Văzuse formele obișnuite de la marginea poianei, crezuse mai întâi că ele sunt pedestalele unei structuri cu colonade, răsturnată de mult. Dar singura altă piatră pe

care a găsit-o a fost pavajul, cu cataramă de rădăcini, făcând piciorul perfid.

Așezându-se pe marginea uneia dintre fântâni, se uită în jos în bezna cerneală și simți mirosul de apă stătătoare. Se simți ciudat de încântat de el însuși să constate că curiozitatea lui nu fusese atât de complet stinsă pe cât crezuse cândva. Nu chiar la fel de rău ca, să zicem, Cuttle. Acum era un nenorocit sumbru. Cu toate acestea, Gesler văzuse multe în viața lui și o parte din ele îi pătaseră permanent pielea - că să nu mai vorbim de alte schimbări mai subtile. Dar mai ales acea mulțime de lucruri la care s-a văzut, fapte făcute, nu făcute, doar au uzat un om.

Nu se putea uita la flăcările minuscule ale vetrei echipei fără să-și amintească de Adevărul și de acea scufundare fără teamă în palatul lui Y'Ghatan. Sau ar arunca privirea în jos la arbaleta din mâinile lui în timp ce se poticneau prin această pădure blestemată și și-ar fi amintit de Pella, înfipt prin frunte, lăsându-se de colțul unei clădiri la doar o sută de pași în Y'Ghatan. Cu fiecare chicot al corbilor, a auzit ecourile țipetelor când fantome de groază atacaseră tabăra Ucigătorilor de Câini de la Raraku. O privire în jos la mâinile lui goale și la degetele lor bătute, și viziunea lui i-a apărut în minte despre acel Wickan, Coltaine, jos pe malul zeilor Vathar, care a condus acea gloată atât de departe, cu mai multe de mers, cu nimic altceva decât o trădare crudă la Cădere.

Măcelul locuitorilor din Aren, când Logros T'lan Irrtass s-a ridicat din praful străzilor și armele lor de piatră au început să se ridice și să cadă, să se ridice și să cadă. Dacă nu ar fi fost acea lamă roșie care conducea porțile și deschidea astfel o cale de evadare, nu ar fi existat deloc supraviețuitori. Nici unul. Cu excepția noastră, Malazanii, care nu puteam decât să stea deoparte și să privească măcelul. Neputincioși ca niște bebeluși...

Un dragon prin foc, o navă călare în flăcări - prima sa vedere a unui Tiste Edur: mort, prins de scaunul său de sulita unui uriaș. Bănci de vâsle în care stăteau vâslași decapitați, cu mâinile sprijinite pe matură și capetele lor tăiate îngrămădite în jurul catargului principal, cu ochii clipind în lumina bruscă, fețele răsucite în expresii îngrozitoare...

Deci cine a construit douăsprezece fântâni într-o pădure? Asta vreau să știu.

Poate.

Și-a amintit că bătuse la ușă și a deschis-o pentru a vedea, cu o încântare absurdă, un T'lan Imass udat pe care l-a recunoscut. Stormy, este pentru tine. Și da, visez la astfel de momente, bou roșcat. Și ce spunea asta despre Gesler însuși? Stai, nu sunt chiar atât de curios.

— Iată-te.

Gesler ridică privirea. 'Furtunos. Mă gândeam doar la tine.

— Ce te gândești?

Făcu semn cu mâna spre gaura neagră a fântânii. — Dacă te-ai potrivi, desigur. Majoritatea dintre voi ați pleca, dar nu, din păcate, capul vostru.

— Tot uiți, Gesler, spuse caporalul în timp ce se apropia, eu am fost unul dintre cei care au dat pumnul înapoi.

— Nu-mi amintesc deloc de asta.

— Vrei să-ți amintesc?

— Ceea ce vreau este să știu de ce mă deranjezi.

Ne pregătim cu toții să plecăm.

'Furtunos.'

'Ce?'

— Ce părere ai despre toate astea?

— Cuiva îi plăcea să construiască fântâni.

'Nu asta. Adică războiul. Războiul ăsta, cel de aici.

— O să vă anunț când vom începe să ne dăm cap.

— Și dacă asta nu se va întâmpla niciodată?

Stormy ridică din umeri și își trecu degetele groase prin barba înnodată. — Atunci, un alt război tipic al vânătorilor de oase.

Gesler mormăi. — Continuă, dă drumul. Aștepta. Câte bătălii am purtat, tu și cu mine?

— Adică unul cu celălalt?

— Nu, naibii de idiot. Adică împotriva altor oameni. Câți?'

— Am pierdut numărătoarea.

'Mincinos.'

'În regulă. Treizeci și șapte, dar fără să socotesc Y'Ghatan de când nu eram acolo. Treizeci și opt pentru tine, Gesler.

Și de câte am reușit să evităm?

— Sute.

— Așa că poate, vechi prietene, suntem din ce în ce mai buni la asta.

Urișul Falari se încruntă. — Încerci să-mi strici ziua, sergent?

Koryk strânse curelele rucsacului său voluminos. — Vreau doar să ucid pe cineva, mârâi el.

Sticla i-a frecat fața, apoi l-a privit pe semisângele Seti. „Întotdeauna există zâmbete. Sau Tarr, dacă îl sari când nu se uită.

— Ești amuzant?

— Nu, încerc doar să-ți devii atenția de la cel mai slab tip din această echipă. Și anume, eu.

— Ești un mag. Un fel de. Oricum miroși ca unul.

'Ce înseamna asta?'

— Dacă te omor, m-ai blestema cu ultima ta suflare, atunci aș fi nenorocit.

— Deci, ce s-ar schimba, Koryk?

„A avea un motiv să fii mizerabil este întotdeauna mai rău decât să nu ai niciun motiv, dar să fii mizerabil oricum. Dacă este doar un mod de viață, vreau să spun. Scoase brusc cea mai recentă armă din arsenalul său, un cuțit lung. 'Vezi asta? Exact ca tipul folosit de Kalam. Este o armă al naibii de rapidă, dar nu o văd făcând prea mult împotriva armurii.

— Acolo unde Kalam i-a înfipt, nu era nicio armură. Gât, axilă, picioare, ar trebui să-i dai lui Smiles.

— L-am prins ca să-l țin de ea, idiotule.

Bottle se uită spre locul în care Smiles dispăruse, cu câteva clipe mai devreme, în pădure. Se întorcea, expresia placidă de pe chipul ei ascunzând, fără îndoială, tot felul de rele. „Sper că nu trebuie să fim împotriva lui Edur așa cum sunt cei grei”, i-a spus el lui Koryk în timp ce se uita la Smiles. — În afară de tine și Tarr, și poate Corabb, nu suntem o echipă mare de pumni, nu-i așa? Deci, într-un fel, acest tip de război ni se potrivește - subterfugiu, chestii ascunse. S-a uitat peste el și a văzut că sângele jumătate se uita la el. Încă ținând cuțitul lung. „Dar poate că suntem de fapt mai versațili. Putem fi jumătate pumn trimis prin poștă și jumătate mânășă neagră, nu?

— Oricum, spuse Koryk, reasezând arma, când am spus că vreau să ucid pe cineva, mă refeream la inamicul.

Tiste Edur.'

— Bandiții Letherii vor face, trebuie să fie bandiți pe aici pe undeva.

'De ce?'

'Ce vrei să spui, de ce? Întotdeauna sunt bandiți la țară, Bottle. Conduși de ticăloși cu mustață și nume fanteziste. Zorala Snicker, sau Pamby Doughty...

Un pufnit puternic din partea Smiles, care tocmai sosise. „Îmi aduc aminte de acele povești. Pamby Doughty cu pana în pălărie și cocosatul său, Pomolo Paltry the Sly. Furori ai comorii regale a lui Li Heng. Cutters of the Great Rope care țineau Drift Avalii într-un singur loc. Și Zorala, care în copilărie s-a cățărat în cel mai înalt copac din pădure, a constatat apoi că nu se mai poate da înapoi, așa că acolo a trăit ani de zile, crescând. Până a venit pădurarul...

— Zei de jos, mârâi Cuttle din păturile sub care rămăsese, cineva i-a tăiat gâtul, te rog.

— Ei bine, spuse Smiles cu o curbă strânsă, omonimă a gurii, cel puțin am început noaptea cu o dispoziție bună.

— Vrea să spună că a avut un lucru foarte satisfăcător...

— Pocni din dinți, Koryk, sau voi tăia împletiturile alea când dormi și ai încredere în mine, nu o să-ți placă la ce le voi folosi. Și tu, Bottle, nu lăsa asta să-ți dea nicio idee. Mi-am luat vina pentru ceva ce ai făcut o dată, dar niciodată.

— Nu aș tăia împletiturile lui Koryk, spuse Bottle. Are nevoie de ei pentru a strănuta.

— Mișcă-te, Cuttle, spuse Fiddler în timp ce păși printre ei. — Uită-te la Corabb, el este singurul cu adevărat gata...

„Nu, nu sunt”, a răspuns bărbatul. — Tocmai am adormit în armura mea, sergent, și acum am nevoie de unde să fac pipi. Numai-

— Nu contează, interveni Fiddler. — Să vedem dacă nu ne putem împiedica de vreun Edur în seara asta.

— Am putea porni un incendiu de pădure, spuse Koryk.

— Dar se întâmplă să fim în ea, a subliniat Tarr.

— A fost doar o idee.

Corabb Bhilan Thenu'alaș a recunoscut pentru sine că acești Malazani nu semănau cu nimic cu soldații Ucigătorilor de Câini sau cu războinicii armatei lui Leoman. Nici măcar nu era sigur dacă erau oameni. Mai degrabă... animale. Cei care se ceartă la nesfârșit, ca o haită de câini înfometati.

L-au ignorat aproape, ceea ce era un lucru bun. Chiar și Bottle, de care sergentul îl instruisese pe Corabb să stea aproape. A păzi spatele altcuiva era ceva cu care Corabb era familiarizat, așa că nu avea nicio problemă cu acea comandă. Chiar dacă Bottle era un mag și nu era prea sigur despre magi. Au făcut înțelegeri cu zei, dar nu trebuia să fie un mag pentru a face asta, știa el. Nu, cineva ar putea fi un lider de cea mai mare încredere, un comandant ai cărui

războinici l-ar urma în groapa Abisului. Chiar și cineva ca acesta ar putea face înțelegeri cu zeii și, astfel, să-și condamne fiecare urmaș într-un cataclism de foc, chiar dacă acela a fugit.

Da, a fugit.

Era încântat că trecuse peste toate astea. Istoria veche și istoria veche era veche, așa că nu mai însemna nimic, pentru că... ei bine, pentru că era veche. Avea o nouă istorie, acum. Începuse în dărâmăturile de sub Y'Ghatan. Printre aceste... animale. Totuși, mai era Fiddler și Corabb știa că își va urma sergentul, pentru că omul merita urmărit. Nu ca unii oameni.

O armată de paisprezece părea puțin mică, dar deocamdată ar trebui să facă asta. Spera, totuși, că undeva în față - mai în interior - vor ajunge într-un deșert. Prea mulți copaci în această pădure umedă și urât mirositoare. Și și-ar dori să se urce din nou pe un cal. Toată mersul asta era, era sigur, nesănătos.

În timp ce echipa a părăsit poiana, alunecând în întunericul mai adânc de dincolo, el s-a deplasat alături de Bottle, care a aruncat o privire și a făcut o strâmbă. — Sunt aici pentru a mă proteja de lilioci, Corabb?

Războinicul ridică din umeri. — Dacă încearcă să te atace, îi voi omorî.

— Nu îndrăzni. Se întâmplă să-mi plac liliicii. De fapt, vorbesc cu ei.

— La fel ca șobolanul ăla și puii ei pe care i-ai ținut, nu? 'Exact'

— Am fost surprins, Bottle, că le-ai lăsat să ardă în transporturi.

„Nu aș face niciodată asta. Le-am expediat pe Lupul Spumă. Cu ceva timp în urmă, de fapt...

— Deci ai putea să-l spioni pe Adjunct, da.

— A fost un act de milă - singura navă pe care știam că va fi în siguranță, vezi tu...

— Și așa ai putea spiona.

— În regulă, bine. Aș putea să spionez. Să trecem la alt subiect. Ti-a spus vreodată Leoman despre târgul lui cu Regina Viselor?

Corabb se încruntă. — Nu-mi place subiectul ăsta. Este o istorie veche, ceea ce înseamnă că nimeni nu mai vorbește despre asta.

— Bine, de ce nu ai fost cu el? Sunt sigur că s-a oferit.

— Voi ucide următorul liliac pe care îl văd.

Cineva a şuiertat din faţă: „Incetează-te cu băţalia asta, idioti!

Corabb şi-ar fi dorit să fie călare pe un cal minunat, printr-un deşert plin de soare - nimeni nu putea înţelege cu adevărat minunea magică a apei, dacă nu ar fi petrecut timp într-un deşert. Aici, era atât de mult că picioarele unui bărbat puteau putrezi şi nu era corect. — Pământul acesta este nebun, mormăi el.

Bottle mormăi. — Mai degrabă fără moarte. Strat peste strat, fantome încurcate în fiecare rădăcină, zvârcolindu-se neliniştite sub fiecare piatră. Bufniţele le pot vedea, ştii. Săracii lucruri.

Încă un şuiertat din faţa lor.

A început sa ploua.

Chiar şi cerul ţine apa în dispreţ. Nebunie.

Trantalo Kendar, fiul cel mai mic dintre cei patru fraţi dintr-un clan de coastă al familiei Beneda Tiste Edur, călărea cu o graţie surprinzătoare, fără egal de niciunul dintre tovarăşii săi Edur, vai. Era singurul din trupa lui căruia îi plăceau de fapt caii. Trantalo avusese cincisprezece ani la cucerire, nesângerat, iar cel mai aproape că venise să lupte fusese ca ucenic al unei mătuşi îndepărtate, care slujise ca vindecător în armata lui Hannan Mosag.

Sub porunca ei amară, el văzuse răul teribil pe care războiul le-a făcut războinicilor altfel sănătoşi. Rănila îngrozitoare, arsurile supurate şi membrele s-au ofilit de vrăjitoria Letherii. Şi, mergând pe câmpurile de luptă în căutarea răniţilor, văzuse aceeaşi distrugere îngrozitoare printre soldaţii Letherii morţi şi pe moarte.

Deşi tânăr, ceva din nerăbdarea de luptă îl părăsise atunci, îndepărtându-l de prietenii săi. Prea multe intestine vărsate, prea multe crani zdrobite, prea multe rugăciuni disperate de ajutor la care doar ciobi şi pescăruşi. Îşi legase nenumărate răni, se uitase în ochii lustruiţi ai războinicilor şocaţi de propria lor mortalitate sau, mai rău, deznădăjduind de mizeria membrilor pierdute, a feţelor zgâriate, a viitorului pierdut.

Nu se socotea deştept şi nici sub nicio formă excepţional - cu excepţia, poate, a talentului său de a călăreţui - dar acum călărea cu unsprezece războinici veterani Edur, patru dintre ei Beneda, inclusiv comandantul trupei, Estav Kendar, fratele mai mare al lui Trantalo. . Şi era mândru că era în fruntea coloanei, mai întâi pe această cale de coastă care ducea la Fortul Boaral, unde, după cum

înțelegea el, un fel de nepotrivire a Letherilor îi cerea atenția lui Edur.

Era la sud de Rennis pe cât fusese de când reușise să fugă de ghearele mătușii sale, chiar în interiorul orașului Awl. Trantalo nu văzuse zidurile din Letheras, nici câmpurile de luptă din jurul lui, și pentru asta era bucuros, pentru că auzise că vrăjitoria din acele ciocniri finale fusese cea mai înfrigorătoare dintre toate.

Viata în Rennis fusese una de privilegii ciudate. A fi Tiste Edur singur părea un motiv suficient atât pentru frică, cât și pentru respect în rândul Letherii supuși. Se bucurase de respect. Frica îl consternase, dar nu era atât de naiv încât să nu înțeleagă că, fără acea frică, nu ar exista nimic din respectul care-i plăcea atât de mult. — Amenințarea cu represalii, îi spusese Estav în prima săptămână de la sosire. „Acesta este ceea ce ține creaturile jalnice să se înghesuie.

Și vor fi momente, frate tânăr, când va trebui să le reamintim - în mod sângeros - acea amenințare.

Căutând să-și smulgă bucuria a fost teama că această călătorie, până la această clădire din mijlocul-nicăieri, a fost doar asta - livrarea represalii. Adjudecare stropită de sânge. Nu era de mirare că Letherii s-au străduit să-i țină pe Edur departe de astfel de dispute. Nu ne interesează frumusețea. Detaliile ne-au plictisit. Și așa vor fi scoase săbiile, probabil chiar în această noapte.

El știa că Estav nu avea să-i facă cerințe speciale. A fost de ajuns că a călărit punctul în călătorie. Odată ajuns în fort, Trantalo bănuia că va fi staționat să păzească poarta sau așa ceva. Era mai mult decât mulțumit de asta.

Lumina soarelui se stingea rapid pe calea îngustă care ducea spre fort. Cu puțin timp mai devreme părăsiseră drumul principal de coastă, iar aici, pe această potecă mai mică, malurile erau abrupte, aproape până la piept erau unul care stătea mai degrabă decât călare și împletite cu rădăcini atârdate. Copacii se strânseseră din ambele părți, ramurile aproape împletindu-se deasupra capului. Ocolind o întorsătură a potecii, Trantalo a surprins prima vedere a palizei, boles aspri - încă purtând cea mai mare parte a scoarței - neregulat înclinat și scufundat. O jumătate de duzină de anexe decrepite stăteau ghemuit lângă un stand de arini și mestecăn în stânga și un vagon cu platformă cu osia ruptă ghemuit în iarba înaltă chiar în dreapta porții.

Trantalo trase frâu înainte de intrare. Poarta era deschisă. Ușa unică, făcută din puieti și un cadru de scânduri în formă de Z, fusese împinsă bine într-o parte și

lăsată acolo, cu baza mârâită de iarbă. Războinicul putea vedea până la complexul de dincolo, ciudat de lipsit de viață. Auzindu-l pe colegul său Edur apropiindu-se de galop, și-a îndreptat calul înainte până când a distins fațada pătată de fum a fortificației. Fără lumini de la niciuna dintre ferestrele cu fantă verticală. Și ușa de la intrare căscă larg.

— De ce eziți, Trantalo? întrebă Estav în timp ce se îndrepta.

— Preda, spuse Trantalo, bucurându-se, ca întotdeauna, de aceste noi titluri de Letherii, donjonul pare a fi abandonat. Poate că am mers la cel greșit...

— Boaral, a afirmat un războinic din spatele lui Estav.
— Am mai fost aici.

— Și este întotdeauna așa de liniște? întrebă Estav, ridicând o sprânceană în felul în care Trantalo știa atât de bine.

— Aproape, spuse războinicul, ridicându-se cu prudență pe etrierii rotativi ai Letherilor pentru a privi în jur. — Ar trebui să existe cel puțin două torțe, una plantată deasupra căruței, apoi una în curte.

Fără paznici?

— Ar trebui să fie cel puțin unul - ar putea fi că a plecat clătinându-se spre șanțul latrinei...

— Nu, spuse Estav, nu e nimeni aici. Își trecu calul pe lângă cel al lui Trantalo și trecu pe poartă.

A urmat Trantalo.

Cei doi frați s-au apropiat de intrarea din față în trepte a donjonului.

— Estav, ceva umed pe scările alea.

'Ai dreptate. Ochi bun, frate. Războinicul Beneda descălecă cu vădită ușurare, dându-i frâiele lui Trantalo, apoi se îndreptă spre trepte. — Urmă de sânge.

— Poate o revoltă?

Ceilalți Edur își lăsaseră caii cu unul dintre cei din compania lor și acum treceau prin curte pentru a căuta grajdurile, fierăria, coșul și casa fântânii.

Estav stătea la baza treptelor, cu ochii în pământ. — Un cadavru a fost târât afară, spuse el, urmărind urma de sânge.

Trantalo văzu capul fratelui său ridicându-se spre grajd. În timp ce făcea, Estav mormăi brusc, apoi se așază brusc.

— Estav?

Trantalo se uită în curte, la timp pentru a vedea patru războinici mototolindu-se. Strigăte bruște din partea celor trei din apropierea grajdurilor, când ceva ca o stâncă cobora în mijlocul lor.

Un fulger de foc. Un sunet solid, trosnit. Cei trei au fost aruncați pe spate. Pe măsură ce un nor mic a înflorit, s-au auzit țipete.

Trantalo își scăpă cizmele de etrieri, răsuci un picior, apoi se ghemui. Gura îi era uscată ca tinerul. Inima îi bătea atât de tare în piept încât se simțea pe jumătate asurzit de bătăile ei de tobe. Scoțându-și sabia, se grăbi spre fratele său.

— Estav?

Stând, cu picioarele întinse în fața lui, în maniera neglijentă a unui copil, cu mâinile sprijinite pe pământul noroios. Din pieptul lui ieșea ceva. Lungimea unei mâini ca un ax, mai groasă decât o săgeată normală, aripioarele curbate de piele. Sângele curgea din gura lui Estav, acoperindu-i bărbia și înmuiându-se în partea din față a mantiei de lână. Ochiul lui holbați nu clipiră.

— Estav?

În curte, ciocnirea ascuțită a lamelor.

Neîncrezător, Trantalo și-a tras ochii de pe cadavrul fratelui său. Doi războinici Edur încercau să se retragă în luptă, întorcându-se spre caii neliniștiți care încă mai stăteau la cinci pași de poartă. Edurul care rămăsese cu ei era pe mâini și în genunchi, târându-se spre deschidere. Din partea capului îi ieșea ceva.

Dificil de înțeles cine erau atacatorii în întuneric, dar erau bine înarmați și blindați, patru în total, menținând un contact strâns cu ultimii doi Edur.

Mișcare pătată în spatele lor - Trantalo sări în picioare, pe punctul de a striga un avertisment, când un foc brusc îi umplu gâtul. Gâcâind, se îndepărtă și simți ceva rece ieșindu-i din partea gâtului. Sângele curgea jos, înăuntru și în exterior. Tușind, înecându-se, a căzut într-un genunchi, aproape la îndemâna fratelui său. Orbirea se apropie, se aruncă spre Estav, cu brațele întinse.

Estav?

Nu a reușit niciodată.

Reușind o linie dreaptă, Hellian a ieșit din grajd. Tremură ușor, acum că timpul transpirației serioase trecuse. Luptele au egalat-o întotdeauna. Ea nu știa de ce era așa, dar era și, per total, probabil și un lucru bun. — Cineva aprinde un felinar al naibii, mârâi ea. „Tu, poate, lasă-l deoparte - le avem pe toate”. Ea scoase un oftat puternic. — Marele inamic urât.

Apropiindu-se mai mult de cei doi Edur, în fața donjonului, flutură sabia. — Tavos, verifică-i pe cei doi. Nu este suficient să-l înjunghii, apoi stai acolo privind în jos. Ar putea fi o ultimă mușcătură în „im, știi”.

„Amândoi morți ca viața mea sexuală”, a spus Tavos Pond. — Cine l-a luat pe primul, sergent? Al naibii de lovitură bună.

— Lute, răspunse ea, privindu-l acum pe Urb conducându-i pe ceilalți într-o plimbare pe lângă cadavrele Edur din curte. — Mi-am sprijinit arma pe spate.

‘Spatele tău?’

— Am vomitat, dacă e treaba ta. Între vârtoare, el a dat drumul. L-a prins în centrul mort, nu-i așa?

— Da, sergent.

— Și nu ai vrut să aduci rom. Ei bine, de aceea eu sunt la conducere, iar tu nu. Unde este caporalul meu?

‘Aici.’

‘Aici.’

— Adună-i caii. Nu-mi pasă ce a comandat Pumnul, o să călărim.

La acel moment, Urb aruncă o privire, apoi se apropie. ‘Hellian-’

— Nici măcar nu încerca să mă vorbești dulce. Aproape că îmi amintesc ce ai făcut. Își scoase balonul și bău o gură.

— Așa că ai grijă, Urb. Acum, toți cei care au dezlegat certurile merg să le găsească și asta înseamnă că toate! Se uită înapoi la cei doi Edur morți de la intrare.

— Crezi că suntem primii care scot sânge? întrebă Tavos Pond, ghemuindu-se pentru a-și curăța lama sabiei de pe mantia bătrânului Edur.

— Război mare de grăsimi, iaz Tavos. Asta ne-am adus aici.

— Nu au fost atât de duri, sergent.

— Nici nu mă așteptam la nimic, nu-i așa? Crezi că putem ține o ambuscadă până la Letheras? Mai gândește-te.’ Mai bău câteva guri, apoi oftă și se uită cu privirea spre Urb. „Cât de curând înainte să fie ei cei care fac

ambuscadă”? De aceea vreau să călăresc noi - vom rămâne înaintea veștilor proaste cât vom putea. Așa putem fi veștile proaste, nu? Felul în care este pus să fie.

Caporalul Reem a mers până la Urb. — Sergent, ne-am luat doisprezece cai.

— Așa că primim câte unul, spuse Hellian. 'Perfect.'

— După numărul meu, spuse Reem cu ochii mijiți, cineva va trebui să călătorească dublu.

'Dacă spui tu. Acum, să ducem aceste cadavre târâte - au vreo monedă? A verificat cineva?

— Unele, spuse Poate. — Dar mai ales doar pietre lustruite.

— Pietre lustruite?

„Mai întâi m-am gândit la praștii, dar niciunul dintre ei nu poartă praștii. Deci, da, sergent. Pietre lustruite.

Hellian se întoarse în timp ce soldații porneau să arunce cadavrele Edur. Atragerea lui Oponn, găsind această clădire și nu găsind pe nimeni în ea decât pe un Letherii proaspăt mort pe hol. Locul fusese curățat, deși în camerele frigorifice erau niște provizii alimentare. Nici măcar o picătură de vin sau bere, dovada finală, în ceea ce o privea, că acest imperiu străin era o mizerie și, în plus, inutil și care merită să fie distrus până la ultima cărămidă.

Păcat că nu aveau să aibă ocazia să facă asta.

Dar apoi, îi face bine corpului să înțelegi greșit ordinele uneori. Așa că, hai să vânăm capete Edur, Hellian s-a îndreptat din nou spre curte. La naiba întunericul ăsta. Destul de ușor pentru magi, poate. Și aceste gri-tibie. — Urb, spuse ea cu o voce joasă.

S-a apropiat mai mult, precaut. — Hellian?

— Avem nevoie de noi să ne organizăm ambuscadele pentru amurg și zori.

— Da. Ai dreptate. Știi, mă bucur că echipele noastre au fost formate în pereche.

'Desigur ca esti. Mă înțelegi, Urb. Tu ești singurul care o face, știi. Si-a șters nasul cu dosul unei mâini. — Este un lucru trist, Urb. Un lucru trist.

'Ce? Să-i omoare pe acești Tiste Edur?

Ea clipi la el. — Nu, nebunule. Faptul că nimeni altcineva nu mă înțelege.

— Da, Hellian. 'Tragic'

— Asta îmi spunea mereu Banaschar, indiferent despre ce vorbeam. S-ar uita doar la mine, așa cum ai făcut tu acolo, și s-ar fi spus tragic. Deci despre ce este vorba? Ea a scuturat balonul - încă pe jumătate plin, dar o altă gură

înseamnă că-l curg, așa că va trebui să-l completez. Trebuie să fiu măsurat cu privire la aceste lucruri, în cazul în care se întâmplă ceva groaznic și nu pot obține o reumplere rapidă. — Haide, e timpul să călărești.

Și dacă ne întâlnim cu o trupă de Letherii?

Hellian se încruntă. — Atunci facem cum ne-a spus Keneb. Vorbim cu ei.

Și dacă nu le place ce spunem noi?

— Atunci îi ucidem, desigur.

Și călărim pentru Letheras?

Éa îi zâmbea lui Urb. Apoi bătu cu un deget partea laterală a capului ei ușor amorteit. — Am memorat harta, am memorat harta. Sunt orașe, Urb. Și cu cât ne apropiem de Letheras, cu atât mai mulți dintre ei. Ce e în orașe, Urb? Taverne. Baruri. Deci, nu luăm o rută dreaptă, pre-dictabel.

— Invadim Lether din tavernă în crâșmă?

da/

— Hellian, urăsc să spun asta, dar asta e cam inteligent.

Da. Și astfel putem mânca și mâncare gătită adevărată. Este modul civilizat de a conduce războiul. Pe calea lui Hellian.

Corpurile s-au alăturat singuraticilor Letherii în groapa latrinelor. Jumătate goi, dezbrăcați de obiecte de valoare, au fost aruncați în partea groasă și turgentă, care s-a dovedit mai adânc decât se așteptase oricine, în timp ce a înghițit acele cadavre, fără a lăsa nici o urmă.

Malazanii au aruncat după ei pietrele lustruite.

Apoi a plecat pe drumul întunecat.

— Are aspectul unei stații de trecere, spuse căpitanul pe sub răsuflarea ei.

Beak miji, apoi spuse: — Miros de cai, domnule. Clădirea aceea lungă de acolo.

— Grajduri, spuse Faradan Sort, dând din cap. — Vreun Tiste Edur aici?

Beak clătină din cap. — Cel mai profund albastru din Rashan - asta e lumânarea lor, în mare parte. Nu la fel de adânc ca Kurald Galain. Ei îl numesc Kurald Emurlahn, dar ăștia de aici, ei bine, pe acel albastru e spumă smerită, ca ceea ce stă pe valuri în afara unui port. Asta e putere haotică. Putere bolnavă. Puterea ca durerea dacă durerea era bună, poate chiar puternică. Nu știu. Nu-mi plac Edur ăștia de aici.

'Ei sunt aici?'

'Nu. Mă refeream la acest continent, domnule. Doar Letherii sunt acolo. Patru. În acea casă mică de lângă drum.

— Fără magie?

— Doar niște farmece.

— Vreau să fur patru cai, Beak. Poți să arunci o farmec asupra acelor Letherii?

— Lumânarea gri, da. Dar ei vor afla după ce vom pleca.

'Adevărat. Orice sugestii?'

Beak era fericit. Nu fusese niciodată atât de fericit. Căpitanul asta îl întreba lucruri. Cererea de sugestii. Sfat. Și nu a fost doar pentru spectacol. Sunt îndrăgostit de ea. La întrebarea ei, el a dat din cap, apoi și-a înclinat cămașa pentru a-și zgâria părul și a spus: — Nu este strălucirea obișnuită, domnule. Ceva mult mai complicat. Terminând cu lumânarea portocalie...

'Care este?'

— Tellann.

— O să fie dezordonat?

— Nu dacă luăm toți caii, căpitane.

O privi studiindu-l, se întreabă ce vede. Nu era prea plăcută pentru expresiile acelui chip dur, dar frumos. Nici măcar ochii ei nu arătau prea multe. O iubea, adevărat, dar era și puțin speriat de Faradan Sort.

— Bine, Beak, unde mă vrei?

— În grajduri cu toți caii gata să plece, și poate doi în șa. Oh, și hrănește-ne să luăm cu noi.

— Și pot face toate astea fără să se tragă o alarmă?

— Nu vor auzi nimic, domnule. De fapt, ai putea să te duci chiar acum și să le bati la ușă și ei nu vor auzi.

Totuși ea a ezitat. — Așa că pot merge până la grajduri, chiar în aer liber, chiar acum?

Beak dădu din cap cu un zâmbet larg.

— Zei de jos, mormăi ea, nu știu dacă mă voi obișnui vreodată cu asta.

— Mockra are mințile lor, domnule. Nu au apărare. Nu au mai fost niciodată încântați până acum, nu cred.

Ea porni pe jumătate ghemuită, mișcându-se repede, deși nimic din toate acestea nu era necesar, iar câteva clipe mai târziu se afla în interiorul grajdurilor.

Beak știa că va dura ceva timp pentru ca ea să facă tot ce-i ceruse el - tocmai i-am spus unui căpitan ce să facă! Și ea o face! Asta înseamnă că mă iubește imediat? S-a scuturat. Nu e o idee bună, lăsându-și mintea să răătăcească

tocmai acum. A ieșit din acoperișul copacilor din această parte a drumului pietros. S-a ghemuit pentru a ridica o piatră mică, pe care a scuipat apoi și a pus-o înapoi – pentru a ține Mockra pe loc – în timp ce închidea ochii și căuta Lumânarea Albă.

Capota. Moartea, un loc rece, rece. Până și aerul era mort. În mintea lui, se uita în acel tărâm de parcă ar fi privit printr-o fereastră, pervazul de lemn gros de ceară topită de lumânare, lumânarea albă în sine pâlpâind într-o parte. Dincolo, pământ îngrămădit de cenușă presărat cu oase de tot felul. Își întinse mâna, închise o mână pe tija unui os lung și greu și o trase înapoi. Lucrând repede, Beak a tras câte oase încapuse prin fereastra rătăcitoare, alegând mereu pe cele mari. Habar n-avea care au fost fiarele cărora le aparțineau toate aceste oase, dar aveau să fie.

Când a fost mulțumit de grămada albă și prăfuită adunată pe drum, Beak închise fereastra și deschise ochii. Privind peste el, îl văzu pe căpitan stând lângă grajduri, făcându-i semne.

Ciocul făcu semn înapoi, apoi se întoarse și arătă oaselor Lumânarea violetă. S-au ridicat de pe drum ca niște pene pe un curent ascendent și, în timp ce magul se grăbi să se alăture lui Faradan Sort, oasele i-au urmat, plutind până la brâu deasupra pământului.

Căpitanul a dispărut înapoi în grajduri înainte ca Beak să sosească, apoi a ieșit la iveală, conducând caii, exact când se îndrepta spre ușile largi.

Rânjind, Beak intră în grajduri, oasele urmărindu-l. Odată înăuntru, simțind acel minunat miros de mucegai de cai, piele, bălegar și paie ude de pis, împrăstie oasele, câteva în fiecare taraba, stingând lumânarea violetă când termină. Se îndreptă spre movila de paie de la un capăt, închise ochii pentru a trezi Lumânarea Portocalie, apoi scuipă în paie.

Reîntorcându-se afară cu căpitanul, i-a spus: „Putem merge acum”.

'Asta e?'

'Da domnule. Vom merge la o mie de pași pe drum înainte ca Tellann să se aprindă...

'Foc?'

'Da domnule. Un foc groaznic – nici măcar nu vor putea să se apropie – și va arde repede, dar nu va merge altundeva și până dimineata nu va mai fi decât cenușă.

— Și oase carbonizate care ar putea aparține cailor.

'Da domnule.'

— Te-ai descurcat bine în seara asta, Beak, spuse Faradan Sort, ridicându-se pe unul dintre caii în șa.

Simțindu-se incredibil de ușor în picioare, Beak a sărit pe celălalt, apoi s-a uitat înapoi, cu mândrie, la cele șapte fiare rămase. Animale decente, pur și simplu prost tratate. Ceea ce a făcut bine că le furau. La urma urmei, malazanii știau să aibă grijă de caii lor.

Apoi se încruntă și se uită în jos la etrieri.

Căpitanul făcea la fel, văzu o clipă mai târziu, cu a ei. 'Ce este asta?' întrebă ea într-un șuierat.

— Ruptă? se întrebă Beak.

— Nu că pot să văd, iar ale tale sunt identice cu ale mele. Ce prost a inventat astea?

— Căpitane, spuse Beak, nu cred că trebuie să ne îngrijorăm prea mult pentru cavaleria Letherii, nu?

— Ai dreptate, Beak. Ei bine, hai să călărim. Dacă avem noroc, nu ne vom rupe gâtul la douăzeci de pași pe drum.

Tatăl bărbatului pe nume Throatlitter obișnuia să povestească despre cucerirea împăratului lui Li Heng, cu mult înainte ca Kellanved să fie împărat de oriunde. Adevărat, îl uzurpase pe Mock pe Insula Malaz și se autoproclamase conducătorul insulei, dar de când era Insula Malaz altceva decât un refugiu mizerabil pentru pirăți? Puțini de pe continent au băgat în seamă asemenea lucruri. Un nou criminal tiranic în locul vechiului criminal tiranic.

Cucerirea lui Li Heng a schimbat totul. Nu existase nicio flotă de nave care să înghesuie gura râului la sud și la est de oraș; nimic, de fapt, care să anunțe atacul. În schimb, într-o dimineață frumoasă de primăvară, care nu se deosebește de nenumăratele alte astfel de dimineți, tatăl lui Throatlitter, împreună cu mii de alți cetățeni îndrăzneți, au observat, dintr-o privire casual către Focul Interior, unde se afla Palatul Protectoarei, a observat prezența bruscă inexplicabilă a lui. figuri ciudate pe ziduri și creneluri. Stă ghemuit, lat, purtând blănuri și mânuind săbii și topoare deformate. Coifă în os.

Ce se întâmplase cu lăudatul Garda? Și de ce din barăile curții și din terenul de paradă se ridicau niște cârlige de fum? Și oare era - era cu adevărat - însuși Protectoarea care fusese văzută aruncându-se din Turnul Înalt de lângă Templul orașului, în inima cynosurei?

Cineva îi tăiasse capul lui Li Heng în Palat. Războinici strigoi au stat santinelă pe ziduri și, la scurt timp mai

târziu, au ieșit cu miile lor de pe Poarta Focalizării Interioare pentru a ocupa orașul. Armata permanentă a lui Li Heng - după o jumătate de duzină de lupte sinucigase - a capitulat în aceeași zi. Kellanved conducea acum orașul-stat, iar ofițerii și nobilii înaltei curți au îngenuncheat în fidelitate, iar reverberațiile acestei cuceriri au zguduit ferestrele palatelor de pe întregul continent al Quon Tali.

— Aceasta, fiule, a fost trezirea masei din Logros T'lan. Armata de strigoi a împăratului. Eram acolo, pe străzi, și am văzut cu ochii mei acei războinici îngrozitori, cu găurile lor în ochi, pielea întinsă și ruptă, firele de păr decolorate de orice culoare. Se spune, fiule, că Logroșii au fost mereu acolo, sub Cascada Reacher. Poate în Crevasă, poate nu. Poate doar praful care a suflat dinspre vest în fiecare zi și noapte al naibii - cine poate spune? Dar i-a trezit, le-a poruncit și vă spun după acea zi fiecare conducător de pe Quon Tali a văzut o față de craniu în oglinda lor argintie, da.

— Flota de nave a venit mai târziu, sub comanda a trei nebuni ~ Crust, Vrko și Nok, dar primul care a pășit pe țărm a fost nimeni altul decât Surly și știi cine a devenit, nu-i așa?

Doar nu a făcut-o. Comanda masei T'lan nu a oprit cuțitul din spate, nu-i așa? Acest detaliu a fost revelația definitorie a vieții lui Throatlitter. Comanda mii, zeci de mii. Comandă vrăjitorii și flotele imperiale. Ține în mână viețile a un milion de cetățeni. Adevărata putere nu era nimic din toate acestea. Adevărata putere era cuțitul în mână, mâna la spatele unui prost.

Plonjarea egalitară. Acolo, părinte, crab bătrân, un cuvânt pe care nu l-ai auzit niciodată printre cei cincizeci și ceva de care ai știut în viața ta lungă și fără rost. Pictează pe ghivece, acum există o îndemănare inutilă, deoarece ghivecele nu supraviețuiesc niciodată, și astfel toate acele imagini minunate ajung în bucăți, pe plajele cu pietriș, în umplutura dintre pereți, pe câmpurile fermierilor. Și este destul de adevărat, nu-i așa, Părinte, că tragerea ta privată din „Venirea Logrosului” s-a dovedit la fel de populară ca doza de curvă de mâncător de față?

Fiul cel mare sau nu, amestecarea glazurilor și înconjurarea unui cuptor în ziua arderii nu era viitorul la care visa. Dar poți să mă pictezi, tată, și să-i spui „Venirea Asasinului”. Asemănarea mea pentru a împodobi urnele funerare - cele care au căzut la cuțit, desigur. Păcat că nu ai înțeles niciodată lumea suficient de bine încât să mă

onoreze. Profesia aleasă de mine. Războiul meu împotriva inechităţii în această existenţă mizerabilă şi rea.

Şi să-mi scot numele din linia familiei, ei bine, acum, într-adevăr, asta nu era necesar.

În vârstă de paisprezece ani, Throatslitter s-a trezit în compania unor bătrâni şi bătrâne secrete. De ce şi cum erau fără relevanţă, chiar şi atunci. Viitorul i s-a pus înaintea lui, cu paşi măsurati, şi nici măcar zeii nu l-au putut alunga de pe această cale rece.

Se întreba din când în când despre vechii lui stăpâni. Toţi morţi, desigur. Surly se ocupase de asta. Nu că moartea ar fi însemnat eşec. La urma urmei, agenţii ei nu reuşiseră să-l găsească pe Throatslitter, iar el se îndoia că era singurul care scăpa de Gheare. De asemenea, se întreba dacă, într-adevăr, era încă pe calea ruptă, aşa cum fusese, de Imperiul Malazan. Dar era un om răbdător; unul din profesia lui trebuia să fie, până la urmă.

Totuşi, Adjunctul a cerut loialitate. Pentru serviciul unui. cauza necunoscută. Trebuie să fim fără martori, a spus ea. Asta îmi convine bine. Aşa îşi desfăşoară meseria asasinii. Aşa că va merge împreună cu ea şi cu această armată de proşti împinşi de Oponn. Pentru acum.

Stătea în picioare, cu braţele încrucişate, cu umerii îndreptaţi în faţă, în timp ce se sprijinea de perete şi simţea atingerea ocazională, uşoară ca laba unui şoarece, pe piept, în timp ce urmărea, cu un interes fără inimă, procedurile din camera privată a lui Brullyg.

Bietul conducător al lui Shake transpira şi nici o cantitate din berea lui preferată nu putea să-şi liniştească tremurul mâinilor în timp ce stătea ghemuit pe scaunul cu spătar înalt, cu ochii atinţi mai degrabă pe vasul din strânsoarea lui decât pe cele două femei blindate care stăteau în faţa lui.

Loşara Yil, a considerat Throatslitter, era dacă ceva mai arătos decât T'amber. Sau cel puţin mai strâns aliniat cu propriile gusturi. Tatuajele Pardu erau scrise de senzualitate pe piele, iar plinătatea siluetei ei - deghizată fără succes de armura ei - se mişca cu o graţie de dansatoare (când s-a mişcat, ceea ce nu mai făcea acum, deşi promisiunea de eleganţă era inconfundabilă). Adjunctul stătea în contrast sumbru, biata femeie. Asemenea celor destinaţi să locuiască în umbra unor prieteni mai atrăgători, ea a suferit comparaţia cu orice semn de indiferenţă, dar Throatslitter - care era priceput să vadă adevăruri nerostite - putea citi durerea pe care o

producea lipsa surdă, iar acesta era un adevăr uman. nici mai mult sau mai puțin sordid decât toate celelalte adevăruri omenești. Cei fără frumusețe compensau în alte moduri, modurile formale, dar artificiale de rang și putere, și așa au fost lucrurile peste tot în lume.

Desigur, când ai în sfârșit această putere, nu contează cât de urât ești, te poți reproduce cu cei mai buni. Poate asta a explicat prezența Lostarei alături de Tavore. Dar Throatlitter nu era pe deplin sigur de asta. Nu credea că sunt iubiți. Nici măcar nu era convins că sunt prieteni.

Aliniat lângă peretele din dreapta ușii, stătea restul aliului Adjunctului. Pumnul Blistig, fața lui tocită și largă umbrită de un fel de epuizare spirituală. Nu plătește, Adjunct, să țină aproape un astfel de om - se scurge de viață, de speranță, de credință. Nu, Tavore, trebuie să scapi de el și să promovezi niște Pumni noi. Faradan Sort. Madan tul'Rada. Lăutar. Nu căpitane, cu amabilitate, totuși, nici să nu te gândești la asta, femeie. Nu decât dacă vrei o adevărată revoltă în mâinile tale.

Revoltă. Ei bine, acolo, el a spus-o. M-am gândit, de fapt, dar asta a fost destul de aproape. A evoca cuvântul însemna să trezești posibilitatea, ca și cum ai face zgârietura pentru a-i invita pe purtător. Bonehunters erau acum împrăștiați în vânt și acesta era un risc teribil. Bănuia că, la sfârșitul acestei campanii bizare, soldații ei se vor prelinge înapoi în număr mic, dacă nu chiar deloc.

Fără martor. Majoritatea soldaților nu le place ideea asta. Adevărat, le-a îngreunat - când le-a spus ea - dar acea înverșunare nu poate dura. Fierul de călcat este prea rece. Are gustul prea amar. Doamne, uitați-vă la Blistig pentru adevărul.

Lângă Pumnul stătea Withal, fierarul Meckros, omul pe care am mers în orașul Malaz și încă nu știm de ce. Oh, e sânge în umbra ta, nu-i așa? Sânge Malazan. a lui Tamber. a lui Kalam. Poate și a lui Quick Ben. Meriți? Taietor de gât nu l-a văzut încă pe Withal vorbind cu un soldat. Nici unul, nici un cuvânt de mulțumire, nici o scuză pentru viețile sacrificate. A fost aici pentru că Adjunctul avea nevoie de el. Pentru ce? Hah, nu ca și cum ea vorbește, nu-i așa? Nu tărâmul nostru Tavore Varan.

În dreapta lui Withal stătea Banaschar, un mare preot demis din D'rek, dacă zvonurile erau adevărate. Încă un pasager în această armată blestemată de renegați. Dar Throatlitter știa scopul lui Banaschar. Monedă. Mii, zeci de mii. El este plătitorul nostru și tot acest argint și aurul

din pungile noastre au fost furate de undeva. Trebuie sa fie. Nimeni nu e atât de bogat. Răspunsul evident? De ce, ce zici de cuferele templului Viermelui Toamnei?

Roagă-te Viermelui, plătește o armată de nemulțumiți nemulțumiți. Cumva, voi toți credincioșii, mă îndoiesc că asta a fost în rugăciunile voastre.

Bietul Brullyg avea puțini aliați în această cameră. Sursa de poftă a lui Balm, acest căpitan Shurq Elalle al corsarului Recunoștință nemuritoare și primul ei partener, Skorgen Kaban cel Frumoasă. Și niciunul nu părea dornic să sară de partea lui Brullyg a gropii cu nisip.

Dar acel Shurq, era al naibii de vigilentă. Probabil mult mai periculos decât uzurpatorul acestei insule năucitoare.

Adjunctul explicase, în limba comercianților decent, noile reguli de guvernare ale Fortului II Maiden și, cu fiecare afirmație, expresia lui Brullyg se lăsase și mai mult.

Distractiv, dacă cineva era inclinat către umorul sardonice.

„Navele din flota noastră”, explica ea acum, „vor intra în port pentru a se aproviziona. Pe rând, pentru că nu ar fi bine să-ți panichezi cetățenii...”

Un pufnit din partea lui Shurq Elalle, care își trase scaunul într-o parte, aproape în fața locului în care Throatlitter se sprijinea de perete, pentru a-și permite o vedere clară asupra gazdei și a oaspeților. Alături de ea, Skorgen își umplea măruntaiele prodigioase cu berea preferată a lui Brullyg, jarul într-o mână, degetul celeilalte explorând adâncurile unei urechi stricate și roșu-roșu. Bărbatul începuse o succesiune de eructați, fiecare eliberat într-un oftat greu, care continuase de o jumătate de clopotel acum, fără niciun semn de sfârșit. Întreaga încăpere mirosea la expirațiile lui de drojdie.

Reclamația batjocoritoare a căpitanului a atras atenția Adjunctului. — Îți înțeleg nerăbdarea, spuse Tavor cu o voce rece, și fără îndoială că vrei să pleci. Din păcate, trebuie să vorbesc cu tine și o voi face în curând...

— După ce ai detaliat în detaliu emasculara lui Brullyg, vrei să spui. Shurq ridică un picior bine formă și îl încrucișă pe celălalt, apoi își împleti mâinile în poală, zâmbindu-i dulce Adjunctului.

Ochii incolori ai lui Tavor îl priviră pe căpitanul pirat pentru o clipă lungă, apoi se uită spre locul în care stătea alaiul ei. — Banaschar.

'Adjunct?'

— Ce e în neregulă cu această femeie?

„E moartă”, a răspuns fostul preot. — Un blestem necromantic.

Esti sigur?

Throatlitter și-a dres glasul și a spus: Adjunct, caporalul Deadsmell a spus același lucru când am văzut-o jos, în tavernă.

Brullyg se uita la Shurq cu ochii mari, bombați, cu maxilarul slăbit.

Alături de Shurq, Skorgen Kaban s-a încruntat deodată, cu ochii săi. Apoi și-a retras degetul care înfundase o ureche și s-a uitat în jos la murdăria mânjită peste ea. După o clipă, Pretty și-a strecurat degetul în gură.

— Ei bine, a oftat Shurq la Tavore, ai făcut-o acum, nu-i așa? Din păcate, moneda acestui secret este cel mai josnic dintre toate, și anume vanitatea. Acum, dacă ai un bigot neplăcut cu privire la strigoi, atunci trebuie să reevaluez evaluarea mea despre tine, Adjunct. Și tovarășii tăi peștriști.

Spre surprinderea lui Throatlitter, Tavore chiar a zâmbit. — Căpitane, Imperiul Malazan îi cunoaște bine strigoii, deși puțini dețin multitudinea ta de farmece.

Zei de jos, ea cochetează cu acest cadavru parfumat!

— Într-adevăr, gazdă, murmură Banaschar, apoi a fost atât de nepoliticos încât nu a oferit nicio explicație. Preoți blestemați. Bun de nimic.

— În orice caz, reluă Tavore, suntem fără prejudicii în această chestiune. Îmi cer scuze că am pus întrebarea care a condus la această dezvăluire. Eram pur și simplu curios.

„La fel și eu”, a răspuns Shurq. — Acest Imperiu Malazan al tău - ai vreun motiv anume pentru a invada Imperiul Lether?

— Am fost făcut să înțeleg că această insulă este independentă...

— Așa este, de la Cucerirea Edur. Dar cu greu invadezi o insulă mizerabilă. Nu. Folosiți asta doar pentru a vă organiza atacul pe continent. Așa că lasă-mă să întreb din nou, de ce?

— Dușmanul nostru, spuse Adjunctul, cu toată amuzamentul dispărut, sunt Tiste Edur, căpitane. Nu Letherii. De fapt, am încuraja o răscoală generală a Letherii-'

— Nu o vei primi, spuse Shurq Elalle.

'De ce nu?' întrebă Lostara Yil.

— Pentru că ni se întâmplă să ne plac lucrurile așa cum sunt. Mai mult sau mai puțin.' Când nimeni nu a vorbit, ea

a zâmbit și a continuat: „Edurii ar fi putut uzurpa conducătorii în palatul lor absurd pe jumătate terminat din Letheras. Și s-ar putea să fi sălbăticit câteva armate Letherii în drum spre capitală. Dar nu vei găsi trupe de rebeli înfometati în păduri care visează la independență.

'De ce nu?' întrebă Lostara din nou pe un ton identic.

„Au cucerit, dar noi am câștigat. Oh, mi-aș dori să fie Tehol Beddict aici, pentru că se pricepe mult la explicarea lucrurilor, dar lasă-mă să încerc. Îmi voi imagina pe Tehol stând aici, să mă ajute. Cucerire. Există diferite tipuri de cuceriri. Acum, îl avem pe Tiste Edur stăpânind aici și colo, elita al cărei cuvânt este lege și niciodată pus la îndoială. La urma urmei, vrăjitoria lor este crudă, judecata lor rece și teribil de simplistă. Ei sunt, de fapt, mai presus de orice lege - așa cum înțeleg Letherii noțiunea -'

— Și, apăsă Lostara, cum înțeleg ei noțiunea de lege?

— Ei bine, un set de îndrumări în mod deliberat vagi pe care cineva angajează un avocat pentru a se sustrage atunci când este necesar.

— Ce erai, Shurq Elalle, înainte să fii pirat?

Un hoț. Am angajat câțiva avocați în zilele mele. În orice caz, ideea mea este aceasta. Domnia Edur, dar fie prin ignoranță, fie prin indiferență - și să recunoaștem, fără ignoranță nu ajungi la indiferență - puțin le pasă de administrarea de zi cu zi a imperiului. Deci, acel aparat special rămâne Letherii și este, în prezent, chiar mai puțin reglementat decât a fost în trecut.' Ea a zâmbit din nou, cu un picior legănându-se. În ceea ce privește comenzile mai mici, ei bine, practic nimic nu s-a schimbat. Rămânem săraci. Plin de datorii și confortabil de mizerabil și, așa cum ar putea spune Tehol, mizerabil în confortul nostru.

— Deci, spuse Lostara, nici măcar nobilii Letherii nu ar fi binevenit o schimbare în ordinea actuală.

— Ei cel mai puțin.

— Dar împăratul tău?

— Rhulad? Din toate conturile, el este nebun și, în plus, este efectiv izolat. Imperiul este condus de Cămarar, iar Letherii lui Lie. A fost și cămarar pe vremea regelui Diskanar și a fost acolo pentru a se asigura că tranziția a decurs fără probleme.

Un mormăit de la Blistig și se întoarse către Tăvora. — Marinii, adjunct, spuse el într-un geamăt pe jumătate.

Și Throatlitter a înțeles și a simțit un fior de groază curgându-l prin el. I-am trimis înăuntru, așteptându-ne să

găsească aliați, așteptându-ne să biciuiască zona rurală într-o frenezie beligerantă. Dar nu vor primi asta.

Întregul imperiu blestemat se va ridica în regulă. Să le smulgă gâtul.

Adjunct, ai făcut-o din nou.

Capitolul cincisprezece

Tărăște-te în josul soarelui, nu este timpul tău
Valurile negre alunecă sub luna învelită
pe mal o furtună tăcută
o voință neîmblânzită se ridică din spuma cu fuste roșii
Scud la cuiburile tale de munte, nori de fier
să-și lase marea deșeul ei dansant de stele
pe această mulțime de maree sărate de la miezul nopții
Adună-ți tras și umflă-ți furtuna
ridică ca niște capete solzite din adâncurile oarbe
toată puterea ta strălucitoare în ochii neliniștiți
Dați înapoi pădurile clatinate
în această noapte valurile negre se prăbușesc pe malul
negru

să-ți fure carnea din rădăcinile osoase
moartea vine, cu umeri deoparte într-o legiune rece
într-un vânt care mărșăluiește această groază acest
sânge acest furtună secerătorului

- Furtuna care vine, Reffer

Pumnul se trânti la capătul îndepărtat al mesei.
Tacâmurile cu crusta de mâncare au dansat, farfuriile au
bătut apoi au derapat. Reverberația - grea ca tunetul - a
zguduit paharele și a zguduit pe toți cei care stăteau pe
lungimea lumii aglomerate a mesei lungi.

Pumnul tremurând, durerea tremurând prin șocul
amortit, Tomad Sengar se lăsă încet pe spate.

Flăcările lumânărilor s-au liniștit, părând dornice să
mulțumească cu calmul recăpătat, căldura peludă a luminii
lor galbene un afront totuși la mânia amară a Edurului.

Vizavi de el, soția lui și-a dus un șervețel de mătase la
buze, l-a bătut o dată, apoi l-a lăsat jos și și-a privit soțul.
'Laș.'

Tomad tresări, privirea lui îndepărtându-se pentru a
scana peretele tencuit din dreapta lui. Ridicarea dincolo de
obiectul discordant atârnat acolo într-un loc mai puțin...
dureros. Petele umede au pictat hărți pestrițe lângă tavan.
Tencuiala se ridicase, se năvălise, subminase de acea
scurgere neîncetată. Crăpăturile au zig-zag în jos ca
imaginea ulterioară a fulgerului.

— Nu-l vei vedea, spuse Uruth.

— Nu mă va vedea, răspunse Tomad, iar acest lucru nu era de acord. A fost, de fapt, o replică.

— Un Letherii dezgustător și slăbănog care se culcă cu băieți te-a învins, soț. El stă în calea ta și intestinele tale devin slabe. Nu respinge cuvintele mele - nici măcar nu-mi vei întâlni ochii. Ai predat ultimul nostru fiu.

Buzele lui Tomad se răsuciră într-un mârâit. — Pentru cine, Uruth? Spune-mi. Cancelarul Triban Gnol, cine rănește copiii și îi spune dragoste? Se uită atunci la ea, nedorind să recunoască, nici măcar pentru sine, efortul pe care îl cerea acel gest. — Să-i rup gâtul pentru tine, soție? Mai ușor decât a rupe o ramură moartă. Ce crezi că vor face bodyguarzii lui? Stai deoparte?

„Găsiți aliați. rudele noastre...

„Sunt prosti. A crescut moale de indolență, orb de incertitudine. Sunt mai pierduți decât Rhulad.

— Azi am avut un vizitator, spuse Uruth, umplându-și paharul cu carafa de vin care aproape că se prăbușise de la masă cu violența bruscă a lui Tomad.

— Mă bucur pentru tine.

— Poate că ești. Un K'risnan. A venit să-mi spună asta

Bruthen Trana a dispărut. El bănuiește că Karos Invictad - sau Cancelarul - și-au cerut răzbunarea. L-au ucis pe Bruthen Trana. Sângele lui A Tiste Edur este pe mâinile lor.

— Poate K'risnan-ul tău să demonstreze asta?

„A început pe această cale, dar admite puțin optimism. Dar nimic din toate astea nu este, adevărul să fie spus, ceea ce ți-aș spune.

— Ah, deci mă crezi indiferent la vărsarea sângelui Edur de către mâinile Letherii?

„Indiferent? Fără soț. Neajutorat. Mă vei întrerupe din nou?

Tomad nu spuse nimic, nu în semn de încuviințare, ci pentru că rămase fără lucruri de spus. Pentru ea. Catre oricine.

— Bine, spuse ea. — Ți-aș spune asta. Cred că K'risnan a mințit.

„Despre ce?”

— Cred că știe ce s-a întâmplat cu Bruthen Trana și că a venit la mine să ajungă la consiliul femeilor și să ajungă la tine, soț. În primul rând, pentru a măsura reacția mea la știri în momentul spunerii acesteia, apoi pentru a măsura reacția noastră mai măsurată în zilele următoare. În al

doilea rând, exprimându-și suspiciunea, oricât de falsă este, el a căutat să încurajeze ura noastră tot mai mare față de Letherii. Și foamea noastră de răzbunare, continuând astfel această ceartă după perdele, care, probabil, îi va distra pe Karos și Gnoł.

— Și, atât de distrași, probabil că nu vor înțelege o amenințare mai mare, care are legătură cu oriunde s-a dus Bruthen Trana.

— Foarte bine, soț. Poți fi laș, dar nu ești prost. Făcu o pauză pentru a sorbi, apoi spuse: — Asta e ceva.

— Cât de departe mă împingi, soție?

— În măsura în care este necesar.

— Nu am fost aici. Navigam pe jumătate din lumea asta blestemată. Ne-am întors pentru a găsi conspirația triumfătoare, dominantă și bine înrădăcinată. Ne-am întors, să constatăm că ne-am pierdut ultimul fiu.

— Atunci trebuie să-l recâștigăm.

— Nu a mai rămas nimeni de câștigat, Uruth. Rhulad este nebun. Trădarea lui Nisall l-a rupt.

— Mai bine că s-a dus căteaua decât să fie încă în calea noastră. Rhulad își repetă greșelile. Cu ea, așa că deja făcuse cu acel sclav, Udinaas. Nu a reușit să învețe.

Tomad și-a permis un zâmbet amar. — Nu am reușit să învețe. La fel și noi toți, Uruth. Am văzut singuri otrava care era Lether. Am perceput bine amenințarea și așa am mers în jos pentru a cuceri, anihilând acea amenințare pentru totdeauna. Sau așa am crezut noi:

— Ne-a devorat.

Se uită din nou spre peretele din dreapta, unde, atârnat de un cârlig de fier, se afla un mănunchi de fetișuri. Pene, fâșii de piele de focă, coliere din scoici înșirate, dinți de rechin. Rămășițele răvășite a trei copii - tot ce a rămas să le amintească de viața lor.

Unele nu aparțineau, pentru că fiul care deținea unele dintre acele obiecte fusese alungat, viața i-a fost măturată ca și cum nu ar fi fost niciodată. Dacă Rhulad le-ar fi văzut, nici măcar legarea sângelui filial nu ar cruța viețile lui Tomad și Uruth. Trull Sengar - numele în sine era anatema, o crimă, iar pedeapsa rostirii lui era moartea.

Nici unul nu-i păsa.

— Într-adevăr, cea mai insipidă otravă, continuă Uruth, privindu-și paharul. „Ne îngrașăm. Războinicii se îmbată și dorm în paturile curvelor Letherii. Sau zaceți inconștient în bârlogurile durhang. Alții pur și simplu... dispar.

— Ei se întorc acasă, spuse Tomad, reprimându-și o durere la acest gând. Acasă. Înainte de toate acestea.

'Ești sigur?'

Îi mai întâlnești ochii o dată. 'Ce vrei să spui?'

„Karos Invictad și patrioții săi nu încetează niciodată tirania lor vigilentă asupra poporului. Ei fac arestări în fiecare zi. Cine să spună că nu l-au arestat pe Tiste Edur?

— Nu a putut ascunde asta, soție.

'De ce nu? Acum că Bruthen Trana a plecat, Karos Invictad face ce vrea. Nimeni nu stă acum lângă umărul lui.

— A făcut cum a vrut înainte.

— Nu poți ști asta, soț. Poti tu? Ce constrângeri a perceput Invictad - reale sau imaginat, nu contează - când știa că Bruthen Trana îl urmărea?

— Știu ce vrei, spuse Tomad cu un mârâit încet. — Dar cine este de vină pentru toate astea?

„Asta nu mai contează”, a răspuns ea, privindu-l cu atenție - temându-se de ce, se întreabă el. O altă explozie necontrolată de violență? Sau afișarea mult mai insipidă care dezvăluie disperarea lui?

— Nu știu cum poți spune asta, spuse el. „El i-a trimis pe fiii noștri să recupereze sabia. Acea decizie i-a condamnat pe toți. Noi toți. Și uite, acum stăm în palatul Imperiului Lether, putrezind în mizeria excesului Letherii. Nu avem apărare împotriva indolenței și apatiei, împotriva lăcomiei și a decadentei. Acești dușmani nu cad sub sabie, nu alunecă de pe un scut ridicat.

„Hannan Mosag, soț, este singura noastră speranță. Trebuie să mergi la el.

— Să conspirați împotriva fiului nostru?

— Cine este, după cum ai spus, nebun. Sângele este un lucru, spuse Uruth, aplecându-se încet înainte, dar acum vorbim despre supraviețuirea Tiste Edur. Tomad, femeile sunt pregătite, suntem pregătiți de mult.

Se uită la ea, întrebându-se cine era această femeie, această creatură rece, rece. Poate că era un laș, până la urmă. Când Rhulad îl trimisese pe Trull, nu spusese nimic. Dar apoi, nici Uruth nu avea. Și cum rămâne cu propria lui conspirație? Cu Binadas? Găsește-l pe Trull. Vă rog. Găsiți-i pe cei mai curajoși dintre noi. Amintește-ți de linia de sânge Sengar, fiule. Primii noștri pași pe această lume. Conducând o legiune pe pământul ei pietros, ofițeri loiali ai Scabandari. Cine a scos primul sânge Andii în ziua trădării? Acesta este sângele nostru. Asta nu asta.

Deci, Tomad îl trimisese pe Binadas. A trimis un fiu la moarte. Pentru că nu am avut voința să o fac eu.

Laș.

Urmându-l în continuare, Uruth și-a umplut din nou paharul cu grijă.

Binadas, fiul meu, ucigașul tău așteaptă plăcerea lui Rhulad. E suficient?

Ca orice prost bătrân care pariase cândva vieți muritoare, Errantul rătăcea pe coridoarele puterii însuflețite, mormăind litania lui de oportunități pierdute și alegeri proaste. Expirația de vrăjitorie a ferit privirea celor care treceau cu pași mari, paznicii de la diferite uși și intersecții, slujitorii care se grăbeau care și-au dus lupta pierdută cu reședința în prăbușire cunoscută - acum cu ironie - drept Domiciliul Etern. Ei au văzut, dar nu au văzut și nicio imagine ulterioară nu a rămas în mintea lor la trecere.

Mai mult decât orice fantomă, Zeul Bătrân era de uitat. Dar nu atât de uitat pe cât și-ar fi dorit. Avea închinători acum, cu prețul unui ochi care îl leagă pe el și pe puterea lui, războindu-se cu voința lui sub masca credinței. Desigur, fiecare zeu știa de acel război - o astfel de subversie părea scopul principal al fiecărui preot. Reducerea sacrului în lumea mondenă a rivalităților muritoare, a politicii și a jocurilor de control și manipulare a câtor oameni erau adepți. A, și da, dobândirea bogăției, fie că este vorba de pământ sau monedă, fie că este vorba de adjudecarea sortii sau de adunarea de suflete.

Cu astfel de gânduri bântuindu-l, Errantul a pășit în sala tronului, mișcându-se tăcut într-o parte pentru a-și lua locul obișnuit lângă un perete între două tapiserii vaste, la fel de neobservate ca scenele grandioase țesute în acele cadre-imagini în care puteau fi găsite câteva figura din fundal asemănătoare foarte mult cu Errantul.

Cancelarul Triban Gnol - cu care Errantul împărțise un pat atunci când oportunitatea o ceruse - stătea în fața lui Rhulad, care stătea ghemuit ca o monstruozitate săturată, plin de bogăție și nebunie. Unul dintre gărzile de corp ai Cancelarului a plutit la câțiva pași înapoi de Gnol, părând plictisit în timp ce stăpânul său recita numere. Detaliind, încă o dată, dizolvarea tot mai mare a trezoreriei.

Aceste sesiuni, a înțeles Errantul, cu o oarecare admirație, erau eforturi deliberate menite să-l epuizeze și mai mult pe Împărat. Venituri și pierderi, cheltuieli și vârful brusc al datoriilor neplatite, îngrămădite într-o cadență

zgomotătoare, precum adunarea forțelor care se pregătesc să asedieze. Un atac împotriva căruia Rhulad nu avea nicio apărare.

Se va preda, așa cum a făcut întotdeauna. Renunțând la toată conducerea Cancelarului. Un ritual la fel de enervant pentru a fi martor, pe cât era de a rezista, dar Errantul nu a simțit nicio milă. Edur erau barbari. Ca și copiii în fața rafinamentului civilizat.

De ce vin aici, zi de zi? La ce aștept să fiu martor aici? Prăbușirea finală a lui Rhulad? Îmi va face plăcere? Distrează-mă? Cât de sordide au devenit gusturile mele?

Își ținea privirea asupra împăratului. Monede tocite sclipind ridicol, un ritm de reflecție pătat care se ridică și se așează cu respirația lui Rhulad; promisiunea neagră de sânge a lamei lungi și drepte a sabiei, vârful înfipt în estrada de marmură, mâna osoasă cenușie strângând mânerul învelit în sârmă. Întins acolo pe tronul său, Rhulad a fost într-adevăr o metaforă făcută realitate. Blindat în bogății și înarmat cu o armă care promitea atât nemurirea, cât și anihilarea, el era impermeabil la orice, în afară de propria sa nebunie în creștere. Când Rhulad a căzut, credea Errantul, va fi din interior spre exterior.

Fața devastată a dezvăluit acest adevăr într-o cascadă de detalii, din cicatricile cusute ale eșecurilor trecute la care, în virtutea faptului că le-a supraviețuit, el era indiferent, indiferent de lecțiile pe care le-ar putea ține. Carne înțepată pentru a-și bate joc de posesiunea unei bogății pierdute de mult. Ochi scufundați în care locuia sărăcia disperată a spiritului său, un spirit care, uneori, se apropia de acele prisme întunecate sclipitoare și își dezlanțuia urletul tăcut.

Twitches a urmărit această înfățișare brutală. Unduri aleatorii sub pielea pestriță, o migrație de expresii care încearcă să scape de masca imperială îndepărtată.

Se putea înțelege, privindu-l pe Rhulad pe tronul său, minciuna simplității pe care puterea o șopteste la urechea privitorului. Vocea seducătoare care îndeamnă la o reducere plăcută și satisfăcătoare, de la confuzia vieții la claritatea morții. Aceasta, puterea murmurată, este modul în care sunt revelat. Călcând goală prin toate deghizările. Sunt amenințare și dacă amenințarea nu este suficientă, atunci acționez. Ca coasa unui secerător.

Minciuna simplității. Rhulad încă mai credea asta. Prin faptul că el nu era diferit de orice alt conducător, de-a lungul fiecărei epoci, în fiecare loc în care oamenii se

adunau pentru a forma un comun, bogăția comunității cu necesitatea ei de organizare și divizare. Puterea este violență, promisiunea ei, fapta ei. Puterii nu îi pasă de rațiune, nimic de dreptate, nimic de compasiune. Este, de fapt, abnegarea singulară a acestor lucruri – odată ce mantia înșelăciunilor este dezbrăcat, acest adevăr unic este dezvăluit.

Iar Errantul s-a săturat de asta. Totul.

Mael a spus odată că nu există niciun răspuns. Pentru orice din acestea. El a spus că este felul lucrurilor și că va fi întotdeauna, și singura răscumpărare care a putut fi găsită a fost că toată puterea, oricât de vastă, de centralizată, oricât de dominantă, se va autodistrage în cele din urmă. Ceea ce a distrat atunci a fost să asistăm la toate acele expresii de surpriză pe fețele celor care le poartă.

Aceasta părea o răsplată mult prea amară, în ceea ce îl privea pe Errant. Nu am nimic din capacitatea lui Mael de a privi rece și fără profunzime. Nici răbdarea lui legendară. Nici, de altfel, nici temperamentul lui.

Niciun Dumnezeu bătrân nu a fost orb la nebunia celor care aveau să domnească în multe lumi. Presupunând că era capabil să gândească deloc, desigur, și pentru unii nu era în niciun caz un lucru cert. Anomander Rake a văzut-o suficient de clar, așa că s-a îndepărtat de vastitatea ei, alegând în schimb să se concentreze asupra unor conflicte specifice, minore. Și i-a negat pe credincioșii săi, o crimă atât de profundă pentru ei, încât pur și simplu au respins-o fără îndoială. Osserc, pe de altă parte, și-a exprimat propriul refuz - al adevărului fără speranță - și așa a încercat iar și iar și a eșuat de fiecare dată. Pentru Osserc, însăși existența lui Anomander Rake a devenit o insultă inadmisibilă.

Draconus-ah, acum nu era un prost. S-ar fi plictisit de tirania lui – dacă ar fi trăit suficient. Încă mă întreb dacă de fapt nu a salutat anihilarea lui. Să moară sub sabia făcută de propriile sale mâini, să-și vadă cea mai îndrăgită fică stând deoparte, martoră, oarbă de bună voie la nevoia lui... Draconus, cum ai putut să nu disperi de tot ce ai visat cândva?

Și apoi a fost Kilmandaros. Acum îi plăcea noțiunea de... simplitate. Neprihănirea solidă a pumnului ei era suficient de bună pentru ea. Dar atunci, vezi unde a dus-o!

Și cum rămâne cu K'rul? De ce, el a fost...

'Stop!' Rhulad tipă, zguduindu-se vizibil pe tron, jumătatea superioară a corpului său aplecându-se brusc înainte, ochii negri de amenințare bruscă. 'Ce-ai zis?'

Cancelarul se încruntă, apoi își linse buzele ofilite. — Împărate, povesteam costurile pentru eliminarea cadavrelor din țărcuri de tranșee...

— Cadavre, da. Mâna lui Rhulad tresări acolo unde se îndoi peste brațul ornat al tronului. Se uită fix la Triban G nol, apoi, cu un zâmbet ciudat, întrebă: — Ce cadavre?

— De la flote, sire. Sclavii salvați de pe insula Sepik, cel mai nordic protectorat al Imperiului Malazan.'

— Sclavi. Salvat. Sclavi.'

Errantul putea vedea confuzia lui Triban G nol, o pâlpâire de moment, apoi... înțelegere.

Oh, acum, hai să fim martori la asta!

— Rudele dumneavoastră căzute, sire. Cei de sânge Tiste Edur care suferiseră sub tirania malazanilor.'

— Salvat. Rhulad făcu o pauză de parcă ar fi vrut să guste acel cuvânt. — Edur sânge.

'Diluat-'

— Edur sânge!

— Într-adevăr, împărat.

— Atunci de ce sunt în țărcuri de tranșee?

— Au fost considerați căzuți, sire.

Rhulad s-a răsucit pe tron, ca și cum ar fi fost atacat din interior. Capul i se dădu pe spate. Membrele îi erau cuprinse de tremur. Vorbea ca unul pierdut. 'Căzut? Dar ei sunt rudele noastre. În toată lumea asta blestemata, singura noastră rudă!'

— Este adevărat, împărat. Recunosc, am fost oarecum consternat de decizia de a-i trimite în acele mai groaznice celule...

— A cui decizie, G nol? Raspunde-mi!'

O plecăciune, despre care Errantul știa că ascunde o strălucire satisfăcută în ochii Cancelarului - rapid deghizată în timp ce ridica din nou privirea. „Dispoziția Sepik Edur căzută a fost responsabilitatea lui Tómad Sengar, împăratul”.

Rhulad se așează încet înapoi. — Și ei mor.

— În grămadă, sire. Vai.'

„I-am salvat pentru a ne elibera propriul chin. I-a salvat pentru a-i ucide.

„Este, aș sugera, o soartă oarecum nedreaptă...”

„Nedrept? Șarpe slăbănog, de ce nu mi-ai spus asta înainte?

— Impărate, nu ai indicat niciun interes pentru detaliile financiare...

Oh, o greșeală, Gnoł.

"Ce?"

Marge de sudoare pe spatele gâtului Cancelarului acum. — Cheltuielile variate asociate cu închisoarea lor, sire.

— Sunt Tiste Edur!

Încă o plecăciune.

Rhulad îl gheare brusc la față și privi în altă parte. — Edur sânge, murmură el. — Salvat din sclavie. Trench-penurile este recompensa lor.

Triban Gnoł și-a dres glasul. — Mulți au murit în calele navelor, sire. Din câte am înțeles, maltratarea lor a început la părăsirea insula Sepik. Ce ai vrea să fac, împărat?

Și atât de îndemânatic recâștigi teren, Triban Gnoł.

— Adu-mi Tomad Sengar. Și Uruth. Adu-mi tatăl și mama mea.

'Acum?'

Sabia s-a zgâriat, punctul ridicându-se în centru pe Triban Gnoł. — Da, cancelar. Acum.'

Triban Gnoł și garda lui de corp au plecat repede.

Rhulad era singur în camera lui tronului, ținând acum sabia întinsă pentru nimic.

'Cum? Cum ar putea face asta? Acești săraci oameni - sunt din sângele nostru. Trebuie să mă gândesc.' Împăratul coborî sabia apoi se mișcă pe tron, ridicându-și picioarele îmbrăcate cu monede. 'Cum? Nisall? Explică-mi asta, nu, nu poți, poți. Ai fugit de mine. Unde ești, Nisall? Unii susțin că ești mort. Totuși, unde este corpul tău? Ești doar un alt cadavru umflat în canal - cei pe care îi văd din turn - ai fost unul dintre aceia, trecând pe lângă? Mi-au spus că ai fost un trădător. Mi-au spus că nu ai fost un trădător. Toți mă mint. Știu asta, pot să văd asta. Auzi asta. Toți mă mint... A plâns apoi, cu mâna liberă acoperindu-și gura, cu ochii aruncându-se în camera goală.

Errantul a văzut că privirea alunecă chiar peste el. S-a gândit să facă un paș înainte, să renunțe la vrăjitoria care-l ascunde, să-i spună Împăratului: Da, sire. Toți te mint. Dar nu voi. Îndrăznești să auzi adevărul, împărate Rhukd? Totul?

— Sclavi. Acest lucru este greșit. Tomad-Tată-de unde a venit această cruzime?

Oh, dragă Rhulad...

— Părinte, vom vorbi. Tu și eu. Singur. Și mamă, da, și tu. Noi trei. A trecut atât de mult de când am făcut asta. Da, asta vom face. Și trebuie să... nu trebuie să mă minți. Nu, asta nu voi accepta.

— Părinte, unde este Nisall?

— Unde este Trull?

Ar putea inima unui Bătrân Dumnezeu să se rupă? Errantul aproape că s-a lăsat atunci, când întrebarea plângătoare a lui Rhulad a răsunat momentan în cameră, apoi a murit repede, lăsând doar sunetul respirației grele a Împăratului.

Apoi, o voce mai aspră ieșind din împărat: „Hannan Mosag, asta e vina ta. Tu ai făcut asta. Pentru noi. Mie. M-ai sucit, m-ai făcut să-i trimit pe toți. Pentru a găsi campioni. Dar nu, asta a fost ideea mea, nu-i așa? Nu pot-nu-mi amintesc-atâte minciuni aici, atâtea voci, toate minciuna. Nisall, m-ai părăsit. Udinaas-Vă voi găsi pe amândoi. Voi vedea pielea jupuită de corpurile voastre zvârcolite, vă voi asculta țipetele...

Sunetul cizmelor pe hol de dincolo.

Rhulad ridică privirea vinovat, apoi se așează pe tron. Îndreptarea armei. Lingendu-și buzele. Apoi, în timp ce ușile se deschiseră scârțâind, el stătea cu un rânjet fix, dezvăluind dinții pentru a-și saluta părinții.

Desertul a ajuns în vârful unei săbii. O duzină de gărzi Letherii, conduși de Sirryn Kanar, au izbucnit în camerele private ale lui Tomad și Uruth Sengar. Cu armele scoase, au intrat în sala de mese pentru a-i găsi pe cei doi Edur așezați fiecare la un capăt al mesei lungi.

Nici unul nu se mișcase. Nici unul nu părea surprins.

— Pe picioarele tale, mârâi Sirryn, incapabil să-și ascundă satisfacția, plăcerea sa delicioasă în acest moment. — Împăratul îți cere prezența. Acum.'

Zâmbetul strâns de pe chipul lui Tomad păru să pâlpâie o clipă, înainte ca bătrânul războinic să se ridice în picioare.

Uruth, batjocorind, nu se mișcase. — Împăratul și-ar vedea mama? Foarte bine, s-ar putea să întrebe.

Sirryn se uită în jos la ea. — Aceasta este o poruncă, femeie.

— Și eu sunt o Mare Preoteasă a Umbrei, bătaș patetic.

— Trimis aici prin voința împăratului. Vei sta, sau...

'Sau ce? Vei îndrăzni să pui mâna pe mine, Letherii? Amintește-ți locul.

Paznicul întinse mâna.

'Stop!' strigă Tomad. — Doar dacă, Letherii, nu vrei carnea ta ruptă din oase. Soția mea a trezit-o pe Shadow și nu va suferi atingerea ta.

Sirryn Kanar a constatat că tremura. Cu furie. — Atunci sfătuiește-o, Tomad Serigar, despre nerăbdarea fiului ei.

Uruth și-a scurs încet paharul de vin, l-a lăsat jos cu grijă, apoi se ridică. — Înveliți-vă armele, Letherii. Eu și soțul meu putem merge la sala tronului în compania ta sau singuri. Preferința mea este pentru cea din urmă, dar vă permit acest singur avertisment. Înveliți-vă săbiile, sau vă omor pe totii.

Sirryn făcu un semn către soldații săi și armele alunecă înapoi în teacă. După o clipă, a lui a făcut la fel. Voi avea un răspuns pentru asta, Uruth Sengar. Ți amintești locul meu? Desigur, dacă minciuna ți se potrivește, așa cum îmi convine mie... deocamdată.

— În sfârșit, îi spuse Uruth lui Tomad, vom avea ocazia să-i spunem fiului nostru tot ce trebuie spus. O audienta. Un astfel de privilegiu.

— S-ar putea să-i aștepți plăcerea, spuse Sirryn.

'Intr-adevar? Cât timp?'

Letherii i-au zâmbit. — Asta nu este pentru mine să spun.

— Acest joc nu este al lui Rhulad. Este al tau. Tu și cancelarul tău.

— Nu de data asta, răspunse Sirryn.

— L-am mai ucis pe Tiste Edur.

Samar Dev îl urmărea pe Karsa Orlong în timp ce Toblakai examina cămașa zdrențuită de armură pe care o întinsese pe patul. Solzii sidefați erau pătați și ciobiți și erau vizibile pete mari din pielea groasă de sub panouri, cu balamale din piele brută. Adunase câteva sute de monede găurite - făcute din tablă și practic fără valoare - și intenționa în mod clar să le folosească pentru a modifica armura.

Era acesta un gest de batjocură, se întrebă ea. Un rânjet vizibil în fața lui Rhulad? Barbară sau nu, ea nu ar trece peste Karsa Orlong.

— Am curățat puntea de proști, continuă el, apoi aruncă o privire spre ea. — Și cum rămâne cu cei din pădurea Anibarului? Cât despre Letherii, sunt și mai patetici - vezi cum se îngheșuie, chiar și acum? Voi explora acest oraș, cu sabia legată de spate, și nimeni nu mă va opri.

Ea și-a frecat fața. „Există un zvon că va fi numit primul număr de campioni. Curând. Stârniți furia acestor oameni, Karsa, și nu va trebui să așteptați mult pentru a-l înfrunta pe Împărat.

— Bine, mormăi el. — Atunci voi merge pe Letheras ca noul său împărat.

— Așa cauți? întrebă ea, cu ochii îngustați asupra lui, surprinsă.

— Dacă asta este necesar pentru ca ei să mă lase în pace.

Ea pufni. — Atunci ultimul lucru pe care-l dorești este să fii împărat.

Se îndreptă, încrunțându-se la cămașa cu armură strălucitoare, chiar și răvășită. — Nu mă interesează să fug, vrăjitoare. Nu există niciun motiv ca ei să-mi interzică.

— Poți să ieși în afara acestui complex și să rățaci unde vei... lăsa doar sabia în urmă.

— Asta nu voi face.

— Atunci aici rămâi, încet înnebunindu-te de plăcerea Împăratului.

— Poate că mă voi lupta.

— Karsa, pur și simplu nu vor să ucizi cetățeni. Având în vedere că ești atât de, uh, ușor de jignit, nu este o cerere neobișnuită.

„Ceea ce mă jignește este lipsa lor de credință”.

— Corect, se răsti ea, pe care l-ai câștigat bine ucigându-i pe Edur și Letherii la fiecare pas. Inclusiv un Preda-

— Nu știam că el era așa.

„Ar fi făcut o diferență? Nu, am crezut că nu. Ce zici de faptul că era fratele împăratului?

— Nici eu nu știam asta.

„Și?”

— Și ce, Samar Dev?

— L-am ucis cu o sulită, nu-i așa?

„M-a atacat cu magie...”

— Mi-ai spus povestea asta, Karsa Orlong. Tocmai i-ai măcelărit echipajul. Apoi a dat cu piciorul în ușa cabinei lui. Apoi a zdrobit craniile bodyguarzilor lui. Vă spun că și eu în locul lui m-aș fi inspirat de warrenul meu - presupunând că am unul, ceea ce nu am. Și aș fi aruncat în tine tot ce aveam.

— Nu are niciun rost această conversație, spuse Toblakai într-un mârâit.

— Bine, spuse ea ridicându-se de pe scaun. — Mă duc să-l găsesc pe Taxilian. Cel puțin obsesiile lui obsesioase sunt mai puțin enervante.

— El este iubitul tău acum?

Se opri în prag. — Și dacă era?

— La fel de bine, spuse Karsa, uitându-se acum la armura lui neregulată. „Te-aș rupe în două”.

Gelozia de a te alătura gazdei altor nebunii? Spirite mai jos! Se întoarse spre ușă. — Aș fi mai înclinat către Evaluador Senior. Din păcate, a făcut jurăminte de celibat.

— Călugărul călugăresc este încă aici?

‘El este.’

— Ai gusturi sordide, vrăjitoare.

— Ei bine, spuse ea după o clipă, nu văd nicio modalitate posibilă de a răspunde la acest comentariu.

‘Desigur că nu.’

Buzele strânse, Samar Dev părăsi camera.

Starea de spirit a lui Karsa Orlong era neplăcută, dar nu i-a trecut prin minte că i-ar aroma în vreun fel conversația cu Samar Dev. Era o femeie și orice schimb de cuvinte cu o femeie era plin de ustensile mortale ale tortionarului ei, fiecare planând chiar la marginea înțelegerii unui bărbat. Săbiile erau mai simple. Chiar și dezastrul frământat al războiului total a fost mai simplu decât cea mai scurtă și mai ușoară atingere a atenției unei femei. Ceea ce l-a înfuriat a fost cât de mult îi era dor de acea atingere. Adevărat, erau curve din belșug pentru campionii care îl așteptau pe Împărat. Dar nu era nimic subtil - nimic real - în asta.

Trebuie să existe o cale de mijloc, își spuse Karsa. Unde schimbul exulta în toate scânteile și fețele care făceau lucrurile interesante, fără a-și pune în pericol demnitatea. Cu toate acestea, era suficient de realist încât să nu aibă nicio speranță de a-l găsi vreodată.

Lumea era plină de arme și lupta era un mod de viață. Poate singurul mod de viață. Sângerase până la biciuri și cuvinte, la pumni și priviri. Fusesse lovit de scuturi invizibile, orbit de băte nevăzute și lucrase sub lanțurile propriilor jurăminte. Și așa cum ar spune Samar Dev, cineva supraviețuiește rezistând acestui atac, acestei istorii de atunci și de acum. A eșua însemna a cădea, dar căderea nu a fost întotdeauna sinonimă cu o moarte rapidă și milostivă. Mai degrabă, s-ar putea să cadă în dizolvarea lentă, pierderi aglomerate, care l-au târât pe muritor în genunchi. Asta i-a făcut să se ucigă încet de ei înșiși.

Ajunsesse să-și înțeleagă propriile capcane și, în acest sens, probabil că nu era încă pregătit să le întâlnească pe ale altcuiva, să se oprească și să descopere șocul durerii. Totuși, foamea nu a dispărut niciodată. Iar acest tumult din sufletul lui era obositor și deci o invitație cea mai sordidă la o dispoziție nemulțumită.

Se rezolvă ușor prin haos.

Lipsit de dragoste, războinicul caută violența.

Karsa Orlong rânji în timp ce își aruncă sabia de piatră peste umărul stâng și ieși cu pași mari pe coridor. — Te aud, Bairoth Gild. Ai fi conștiința mea? El a mormăit râzând. — Tu, care mi-ai furat femeia.

Poate ai găsit altul, Karsa Orlong.

— Aș rupe-o în două.

Asta nu te-a oprit până acum.

Dar nu, acesta a fost un joc. Sufletul lui Bairoth Gild era legat de o sabie. Aceste cuvinte viclene care umpleau craniul lui Karsa erau ale lui. Lipsit de atenția altcuiva, acum își săpa propriile capcane. — Cred că trebuie să omor pe cineva.

De la coridor la un hol mai larg, apoi la transeptul cu colonade, într-un pasaj lateral și până la poarta din nord a complexului. Să nu întâlnesc pe nimeni pe drum, dărâmând și mai mult starea de spirit a lui Karsa. Poarta era încadrată cu o mică casă de pază în stânga ei, unde putea fi găsită eliberarea zăvorului greu.

Letherii așezați înăuntru au avut timp să ridice privirea înainte ca pumnul Toblakai să se conecteze solid cu fața lui. Sângele a stropit dintr-un nas spart și nefericitul s-a lăsat jos pe scaun, apoi a alunecat ca un sac de ceapă pe podea. Trecând peste el, Karsa ridică zăvorul și alunecă bara de bronz spre stânga lui, până când capătul din dreapta eliberă poarta însăși. Bara a căzut într-o nișă cu roți cu un zgomot. Ieșind din nou afară, Karsa împinse poarta și, aplecându-se pentru a degaja buiandrug, ieși în stradă dincolo.

Se auzi o fulgerare când un fel de sală magică s-a aprins în momentul în care a trecut pragul. Focurile au izbucnit, o șoaptă de durere vagă, apoi flăcările s-au diminuat și au dispărut. Scuturând din cap pentru a șterge din minte reverberația metalică a vrăjii, a continuat.

Câtiva cetățeni ici și colo; doar unul i-a remarcat înfățișarea și că un singur ochi făcându-și și grăbi pasul și câteva clipe mai târziu a întors un colț și a fost pierdut din vedere.

Karsa trase adânc aer în piept, apoi porni spre canalul pe care îl văzuse de pe acoperișul cazarmii.

Vastă ca o barjă fluvială, enorma femeie cu părul negru, în mătase mov, a umplut intrarea în restaurantul din curte, și-a atîntit ochii pe Tehol Beddict, apoi a înaintat cu intenția singulară a unui leviatan înfometat.

Lângă el, Bugg păru să se încremenească pe spate în scaun. — Pe lângă abis, stăpâne...

— Acum, acum, murmură Tehol în timp ce femeia se apropia. — Pragmatismul, dragă Bugg, trebuie să fie acum cel mai important dintre considerențele tale. Găsește-l pe Huldo și fă-i pe băieții săi să tragă peste acea canapea supradimensionată din spatele bucătăriei. Repede acum, Bugg!

Plecarea servitorului a fost un șurub neobișnuit.

Femeia - centrul de atenție brusc, cu cele mai multe conversații dispărute - părea că toată circumferința ei impresionantă alunecă în timp ce se mișca între mesele binecuvântate bine distanțate, iar în ochii ei violet închis strălucea o încredere înflăcărată atât de în contradicție cu proporțiile ei neplăcute încât Tehol simți o mișcare alarmantă în zonă inghinală și transpirația înțepată în locuri destul de bărbătești încât să-l facă să se miște neliniștit pe scaun, toate gândurile despre masă pe farfurie din fața lui smulse ca atâtea haine.

Nu credea posibil ca carnea să se poată mișca în atâtea direcții deodată, fiecare umflare sub mătasea aparent posedată de independență corporală, înaintând totuși într-un cor singular de sexualitate fățișă. Umbra ei înghițindu-l, Tehol a dezlănțuit un mic scâncet, luptându-se să-și tragă ochii în sus, pe lângă faldurile stivuite ale pântecii ei, pe lângă sâni imposibil de înalți, bombați, cât un sac de cereale - pierduți pentru o clipă în acel decolteu fără adâncime - apoi, cu voință eroică, totuși mai sus până la ugerul neted de sub bărbie; mai sus, gâtul încordat, la acea față atât de rotundă, cu buzele ei largi, vopsite, violet - mai înalte - Errant ajută-mă - la acei ochi delicioși și cunoscători.

— Mă dezgusti, Tehol.

'Eu ce?'

— Unde e Bugg cu blestemata aia de canapea?

Tehol se aplecă înainte, apoi se dădu din nou înapoi, cu autoconservare instinctivă. — Rucket? Ești tu?'

— Liniste, prostule. Ai idee cât timp ne-a luat să perfecționăm această iluzie?

'B-dar-'

— Cea mai bună deghizare este direcția greșită.

'Dirijare greșită? Oh, de ce... oh, bineînțeles, când o spui așa. Adică, până la capăt. Îmi pare rău, tocmai s-a prăbușit. A ieșit greșit, adică...

— Nu te mai uita la sânii mei.

— Aș fi singurul aici care nu se holbează, a replicat el, „ceea ce ar fi foarte suspect. În plus, cine s-a hotărât cu privire la acea... sfidare a atracției eterne a pământului? Probabil Ormly... sunt acei ochi de purcel ai lui, care sugerează fantezii perverse.

Bugg sosise cu două dintre serverele lui Huldo care transportau canapeaua între ei. L-au pus jos, apoi s-au retras în grabă.

Bugg se întoarce la locul lui. — Rucket, spuse el pe sub răsuflarea, clătinând din cap, nu îți închipui că o femeie de statura ta nu ar fi deja infamă în Letheras?

— Nu dacă n-aș ieși niciodată, nu-i așa? După cum se dovedește, sunt o mulțime de reclusi în acest oraș...

— Pentru că majoritatea erau iluziile Breslei - personalități false pe care le puteai presupune când necesitatea o cere.

— Exact, spuse ea, ca și cum ar fi rezolvat problema.

Ceea ce apoi făcu cu o grație desăvârșită, coborând fluid pe canapea uriașă, brațele ei masive de alabastru întinzându-se de-a lungul spatelui, ceea ce a avut ca efect să-și ridice sânii și mai mult, apoi să-i răspândească precum Porțile blestematelor.

Tehol aruncă o privire către Bugg. — Există anumite legi referitoare la proprietățile entităților fizice, da? Trebuie să fie. Sunt sigur de asta.'

— Este o femeie sfidătoare, maestru. Și te rog, dacă vrei, ajustează-ți pătura. Da, acolo, sub această masă binecuvântată.

'Oprește asta.'

— Cui sau la ce te adresezi? Întrebă Rucket cu o privire destul de mare pentru două femei.

— La naiba, Rucket, tocmai comandasem, știi. Poșeta lui Bugg, sau a companiei lui, adică. Și acum pofta mea... ei bine... este...

— S-a schimbat? Întrebă ea, sprâncenele subțiri perfecte ridicându-se deasupra acelor ochi cunoscători. „Problema cu bărbații a fost elucidată chiar acolo: incapacitatea ta de a te răsfăța mai mult de o plăcere la un moment dat”.

— Pe care o personificați în prezent cu o perfecțiune teribilă. Deci, cât de precisă este această iluzie a ta? Adică, canapeaua a scârțâit și tot.

— Fără îndoială că ești cel mai dornic să explorezi această întrebare grea. Dar mai întâi, unde este Huldo cu prânzul meu?

— S-a uitat la tine și apoi a plecat să angajeze mai mulți bucătari.

Se aplecă înainte și trase farfuria lui Tehol mai aproape. 'Acest lucru va fi. Mai ales după acea crudă încercare de umor, Tehol. A început să mănânce cu o delicatețe absurdă.

— Nu există nicio cale de intrare, nu-i așa?

O bucată de mâncare se opri la jumătatea drumului spre gura ei deschisă.

Bugg părea să se înece cu ceva.

Tehol și-a șters transpirația de pe frunte. — Ia-mă rătăcitor, îmi pierd mințile.

— Mă forțezi, spuse Rucket, să-ți demonstrez contrariul. Deliciul i-a trecut în gură.

— Te aștepti să cad în fața unei iluzii?

'De ce nu? Bărbații fac asta de o mie de ori pe zi.

„Fără asta, lumea s-ar opri”.

— Al tău, poate.

— Apropo de asta, interveni în grabă Bugg, breasla ta, Rucket, este pe cale să devină falimentară.

'Prostii. Avem mai multă bogăție ascunsă decât Liberty Consign.

„Este bine, pentru că sunt pe cale să descopere că majoritatea proprietăților lor nepublicate au fost subminate atât de complet, încât nu sunt doar fără valoare, ci și datorii fatale”.

— Le-am transferat pe ale noastre dincolo de imperiu, Bugg. Cu luni în urmă. Odată ce am înțeles pe deplin ce faceți tu și Tehol.

'Unde?' întreabă Bugg.

— Ar trebui să-ți spun?

— Nu mergem după asta, spuse Tehol. — Da, Bugg?

'Desigur că nu. Vreau doar să fiu sigur că este, uh, suficient de departe.

Ochii lui Rucket se îngustară. — Ești atât de aproape?

Nici unul nu a răspuns.

S-a uitat o clipă în jos la farfurie, apoi s-a așezat pe spate ca un canal uman, burta ei reapărând din umbră în

valuri mătăsoase. — Foarte bine, domnilor. Pilot de Sud. Destul de departe, Bugg?

'Doar.'

— Răspunsul ăsta mă face nervos.

„Sunt pe cale să întâmpin tot ceea ce datorez”, a spus Bugg. „Acest lucru va provoca o cascadă financiară masivă care nu va cruța un singur sector al industriei și nu doar aici, în Letheras, ci în întregul imperiu și nu numai. Odată ce o voi face, va fi haos. Anarhie. Oamenii pot muri de fapt.

— Construcția lui Bugg este atât de mare?

'Deloc. Dacă ar fi fost, am fi fost adunați cu mult timp în urmă. Nu, există aproximativ două mii de exploatații aparent independente de dimensiuni mici și medii, fiecare perfect poziționată conform planificării diabolice a lui Tehol pentru a asigura acea cascadă de groază. Bugg's Construction nu este decât prima piatră funerară care se ridică - și este un cimitir foarte aglomerat.

— Analogia ta mă face și mai nervos.

— Glamourul tău se estompează când ești nervos, observă Tehol. — Te rog, recâștigă-ți încrederea, Rucket.

— Taci din gură, Tehol.

— În orice caz, reluă Bugg, această întâlnire avea să vă transmită ție și Breslei avertismentul final înainte de prăbușire. Înutil să spun că voi fi greu de urmărit odată ce se va întâmpla.

Ochii ei se fixară pe Tehol. — Și tu, Tehol? Plănuiești să te târești și într-o gaură?

— Credeam că nu mai vorbim despre asta.

— Pe lângă abis, stăpâne, mormăi Bugg.

Tehol clipi, mai întâi la Bugg, apoi la Rucket. Apoi, „Oh, îmi pare rău. Vrei să spui, um, plănuiam să mă ascund, nu? Ei bine, sunt indecis. O parte din satisfacție, vedeți, constă în a fi martor la mizerie. Pentru că, indiferent cum am făcut-o

6

ne-am insinuat în mecanismul vastului comerț al lui Lether, cel mai amar adevăr este că cauzele din spatele acestui haos iminent sunt de fapt sistemice. Desigur, grăbim oarecum lucrurile, dar dizolvarea - în sensul său cel mai adevărat - este o defecțiune integrală a sistemului în sine. S-ar putea să se considere nemuritor, eminamente

adaptabil și toate astea, dar totul este atât iluzional, cât și delirant. Resursele nu sunt niciodată infinite, deși ar putea părea așa. Și aceste resurse includ mai mult decât produsul brut al pământului și al mării. Acestea includ, de asemenea, munca și îngâmfarea evidentă a unui sistem monetar cu noțiunile sale arbitrare de valoare - cele două forțe asupra cărora ne-am pus ochii, de altfel. Trimiteți clasele inferioare - cei deposezați - pentru a face presiuni asupra infrastructurii și apoi îndepărtați valutele pentru a escalada o recesiune - de ce vă uitați la mine așa?

Rucket zâmbi. „În mod implicit, în confortul analizei tale academice, pentru a ne abate de la fixațiile tale mai patetice. Asta, Tehol Beddict, este poate cel mai mic nivel pe care l-ai coborât până acum.

— Dar tocmai am început.

— Poate vrei să crezi că este cazul. Pentru mine, curiozitatea mea se diminuează rapid.

— Dar gândește-te la toate provocările care ne rezervăm, Rucket!

Ea se ridică în picioare. — Mă duc pe drumul din spate.

— Nu te vei potrivi.

— Vai, Tehol, nu se va spune niciodată același lucru despre tine. Bună ziua, domnilor.

'Aștepta!'

— Da, Tehol?

— Ei bine, am încredere că această conversație se va relua la o dată ulterioară?

— Nu stau pentru asta, spuse Bugg, încrucișându-și brațele musculoase într-un spectacol de... ceva. Dezgust, poate. Sau, a reconsiderat Tehol, mai probabil o invidie abjectă.

— Nimic nu este sigur, îi spuse Rucket. „Cu excepția adevărului că oamenii obișnuiesc să se piardă în iluziile lor de grandoare”.

— O, murmură Bugg, foarte frumos, Rucket.

— Dacă asta nu m-ar fi lăsat cu gura căscată, spuse Tehol în timp ce se rostogolea, aș fi spus ceva.

— Nu mă îndoiesc de asta, maestru.

— Credința ta este o ușurare, Bugg.

— Mic confort în comparație, aș paria.

— În comparație, încuviință Tehol, dând din cap. — Acum, să mergem la o plimbare, vechi prietene?

— Presupunând că drapelul tău nu este acum afectat de umflături inestetice.

'Într-o clipă.'

'Maestru?'

Tehol a zâmbit la alarma de pe chipul lui Bugg. — Tocmai mi-am imaginat-o blocată acolo, blocată pe aleea lui Huldo. Nu se poate întoarce. Neajutorat, de fapt.

— Iată, spuse el oftând, într-adevăr ai reușit să te scufunzi mai jos.

A existat o veche legendă a lui Gral care începuse să-l bântuie pe Taralack Veed, deși nu putea să înțeleagă prea bine relevanța ei pentru acest moment, aici, în Letheras, cu Lifestealer-ul mergând alături de el, în timp ce se împingea printre mulțimile care măcinau în afara unui șir de tarabe din piață. vizavi de Canalul Quillas.

Gral erau un popor străvechi; triburile lor locuiseră pe dealurile sălbatice ale Primului Imperiu și existaseră companii Gral care slujeau în armatele laudate ale lui Dessimbelackis, ca urmăritori, ca luptători și ca trupe de șoc, deși acest mod de luptă nu li se potrivea. Chiar și atunci, Gral a preferat vrăjirea lor, vărsarea de sânge în numele onoarei personale. Căutarea răzbunării a fost o cauză demnă. Măcelărirea străinilor nu avea sens și păta sufletul, cerând ritualuri de curățare torturate. Mai mult, nu a existat nicio satisfacție în o astfel de crimă.

Cu două luni înainte de Marea Cădere, un comandant pe nume Vorlock Doven, care conducea Legiunea Karasch adânc în pustiul neîmblânzit din sud-vest, și-a trimis cei șaptezeci și patru de războinici Gral în Dealurile Tasse pentru a începe o campanie de subjugare împotriva tribului despre care se crede că ar conduce. acel interval interzis. Gral trebuia să-i îndemne pe Tasse la luptă, apoi să se retragă, cu sălbaticii pe călcâie, într-un loc de ambuscadă chiar la marginea muntilor.

Conducătorul Gralului era un veteran înțelept al clanului Bhok'ar pe nume Sidilack, numit de mulți Limba sarpelui după ce o lovitură de sabie în gură i-a tăiat lungimea limbii. Războinicii săi, bine însângeți după o campanie de cucerire de trei ani în rândul popoarelor deșertului și de câmpie de la sud de Ugari, erau pricepuți să găsească potecile ascunse care duceau spre înălțimile aspre și în scurt timp au dat peste locuințe nepoliticoase și adăposturi în stânci din în mijlocul ruinelor străvechi care sugerau că o oarecare descendență teribilă din civilizație îi afectase pe Tasse cu mult timp în urmă.

La amurg, în a treia zi, șapte sălbatici pictați cu lemn i-au pândit pe cercetașii de conducere, ucigând unul înainte de a fi alungați. Din cei patru Tasse căzuți în ciocnire, doar

unul nu era deja mort de rănilor sale. Limbajul delirilor lui cuprinse de durere nu semăna cu nimic pe care Sidilack și războinicii săi nu mai auziseră vreodată. Sub vopseaua albastră prăfuită, Tasse nu era din punct de vedere fizic ca oricare alte triburi din apropiere. Înalți, flexibili, cu mâini și picioare ciudat de mici, aveau fețe alungite, bărbie slabă și dinți supradimensionați. Ochii lor erau apropiați, irisii bruni ca iarba uscată, albi plini de vezicule cu atât de multe vase de sânge încât părea că ar putea plânge lacrimi roșii.

Printre toți cei patru Tasse, semnele de deshidratare și malnutriție erau evidente și, ca luptători, fuseseră deosebit de ineficienți cu sulitele cu vârf de piatră și bâtele înodate.

Sălbaticul rănit a murit curând.

Reluându-și vânătoarea, Gral a împins din ce în ce mai adânc, tot mai sus, în dealuri. Au găsit terase străvechi care țineau cândva recolte, solul acum lipsit de viață, abia capabil să susțină tufurile uscate ale deșertului. Au găsit canale captușite cu piatră pentru a colecta apa de ploaie care nu mai venea. Au găsit morminte de piatră cu pietre mari sculptate în forme falice. Pe potecă cioburi de vase și fragmente de oase albite au scârtăit sub picioare.

La prânz în ziua a patra, Gral a venit pe așezarea Tasse. Douăsprezece colibe zgâriete, din care se repezira trei războinici cu sulite, tipând în timp ce se aliniau într-o linie defensivă jalnică în fața a cinci femele înfometate și a unei fetițe singuratică de doi sau trei ani.

Sidilack, veteranul înțelept care luptase douăzeci de bătălii, care-și pătase sufletul cu măcelul a nenumărați străini, și-a trimis pe Gral înainte. Bătălia a durat o jumătate de duzină de bătăi ale inimii. Când bărbații Tasse au căzut, femeile lor au atacat cu mâinile și cu dinții. Când au murit cu toții, copilul singuratic s-a ghemuit și a șuiertat la ei ca o pisică.

O sabie a fost ridicată pentru a o doborî.

Nu a coborât niciodată. Poiana a fost deodată înghițită de umbră. Șapte câini groaznici au apărut pentru a-l înconjura pe copil și a apărut un bărbat. Umerii lui atât de largi încât să pară cocoșat, purta o haină de lanț albastru până la glezne, cu părul negru lung și nelegat. Ochi albaștri și reci s-au fixat pe Sidilack și a vorbit în limba Primului Imperiu: „Au fost ultimii. Nu vă condamna măcelul. Trăiau în frică. Acest pământ – nu casa lor – nu i-a putut hrăni. Abandonați de Deragoth și de felul lor, ei eșuaseră în lupta

vietii. Se întoarse apoi să privească copilul. — Dar pe acesta o voi lua.

Sidilack, s-a spus, a simțit atunci cea mai profundă pată așezându-i pe suflet. Unul pe care niciun ritual de curățare nu l-ar putea eradica. A văzut, în acel moment, soarta sumbră a destinului său, o coborâre în nebunia durerii de neconsolat. Zeul avea să ia ultimul copil, dar cu siguranță a fost ultimul. Sângele celorlalți era pe mâinile lui Sidilack, un blestem, o băntuire pe care numai moartea o putea alina.

Cu toate acestea, el era Gral. Este interzis să-și ia viața.

A urmat o altă legendă, aceea care relatează lunga călătorie până la sfârșitul final al Limbii Șarpelui, urmărirea lui de întrebări la care nu puteau primi răspuns, patosul plimbării sale uluitoare în Deșertul Mortului - tărâmul Gralului căzut - unde chiar și spiritele nobile l-au refuzat. , sufletul lui, apărarea goală a propriei sale crime.

Taralack Veed nu voia să se gândească la aceste lucruri. Ecouri ale copilului, acea creatură suierătoare, mai puțin umană, care fusese atrasă în umbră de un zeu - cu ce scop? Un mister din legendă care nu va fi niciodată rezolvat. Dar el nu credea că fusese milă în inima acelui zeu. Nu voia să se gândească la femele tinere cu mâini și picioare mici, cu bărbie înclinată și canini mari, cu ochi luminoși de nuanța ierburilor de savană.

Nu voia să se gândească la Sidilack și la noaptea nesfârșită a pieirii sale. Războinicul cu sânge de măcel care îi pătează mâinile și sufletul. Prostul ăla tragic nu semăna deloc cu Taralack Veed, își spuse din nou și din nou. La urma urmei, adevărurile nu s-au ascuns în asemănări vagi; doar în detaliile specifice și nu le împărtășea pe niciuna dintre cele cu vechiul Snaketongue.

— Vorbești rar în zilele noastre, Taralack Veed.

Gral ridică privirea spre Icarium. — Mi-e frică pentru tine, spuse el.

'De ce?'

„Nu văd nimic din duritatea din ochii tăi, prietene, duritatea pe care poate nimeni, decât un tovarăș de multă vreme, ar fi în stare să o detecteze. Duritatea care îți arată furia. Se pare că doarme și nu știu dacă nici măcar Rhulad îl poate trezi. Dacă nu poate, atunci vei muri. Repede.'

„Dacă tot ce spui despre mine este adevărat”, a răspuns Jhag, „atunci moartea mea ar fi binevenită. Și justificată în toate sensurile cuvântului.

„Nimeni altul nu-l poate învinge pe împărat...”

— De ce ești atât de sigur că pot? Nu mânuiesc o sabie magică. Nu mă mai întorc la viață dacă cad. Acestea sunt zvonurile cu privire la Tiste Edur pe nume Rhulad, da?

— Când ți se dezlănțuie furia, Icarium, nu poți fi oprit.

— Ah, dar se pare că pot.

Ochii lui Taralack Veed se îngustară. — Aceasta este schimbarea care a venit la tine, Icarium? Ți-au revenit amintirile?

„Cred că dacă ar fi avut, nu aș fi acum aici”, a răspuns Jhag, făcându-se o pauză în fața unei taraba care oferă ceramică învelită în snur. — Uită-te la aceste articole aici, Taralack Veed, și spune-mi ce vezi. Vase goale? Sau posibilități nesfârșite?

— Nu sunt altceva decât oale.

Icarium zâmbi.

Era, hotărî Gral, un zâmbet mult prea ușor. — Îți bati joc de mine, Icarium?

— Mă așteaptă ceva. Nu mă refer la acest împărat nebun. Altceva. Răspunde-mi asta. Cum se măsoară timpul?'

„După cursul soarelui, fazele lunii, roata stelelor. Și, bineînțeles, în orașe ca acesta, sunetul unui clopot la intervale fixe - o îngâmfare total absurdă și, într-adevăr, una care este debilitantă spiritual.

— Gralul vorbește.

— Acum te batjocorești cu adevărat de mine. Acesta este diferit de tine, Icarium.

„Sunetul de clopote, creșterea lor stabilită prin trecerea nisipului sau a apei printr-un vas îngust. Cum spui tu, o vanitate. O afirmație arbitrară de constantă. Putem spune cu adevărat, totuși, că timpul este constant?'

— După cum v-ar spune orice Gral, nu este. Altfel, simțurile noastre mint.

— Poate că o fac.

— Atunci suntem pierduți.

— Apreciez beligeranța ta intelectuală de azi, Taralack Veed.

Au mers mai departe, rătăcind încet de-a lungul canalului.

— Îți înțeleg obsesia pentru timp, spuse Gral. — Tu, care ai trecut veac după vârstă, neschimbat, neștiind.

— Neștiind, da. Asta e problema, nu-i așa?

'Nu sunt de acord. Este mântuirea noastră.

Au tăcut încă câțiva pași. Mulți au fost privirile curioase, uneori pline de milă, care le-au aruncat în cale.

La urma urmei, campionii au fost și condamnații. Totuși, exista speranță, îngropată adânc în spatele acelor ochi timizi? Trebuie să fie. Pentru a pune capăt coșmarului care a fost Rhulad Sengar, împăratul Edur din Lether.

„Fără o înțelegere a timpului, istoria nu înseamnă nimic. Îl urmărești, Taralack Veed?”

— Totuși nu înțelegi timpul, nu-i așa?

— Nu, este adevărat. Cu toate acestea, cred că am... urmărit asta... iar și iar. De la vârstă la vârstă. În credința că o revelație asupra semnificației timpului îmi va debloca propria istorie ascunsă. Aș găsi adevărata ei măsură, Taralack Veed. Și nu doar măsura sa, ci însăși natura sa. Luați în considerare acest canal și cele legate de el. Apa este împinsă de curenți și de maree din râu, apoi traversează orașul, pentru a se reîntrege cu râul nu departe de locul unde a intrat prima dată. S-ar putea să căutăm să ieșim din râu și astfel să ne alegem propria cale, dar oricât de dreaptă pare, ne vom întoarce, în cele din urmă, la acel râu.

— La fel ca și clopotele, atunci, spuse Gral, apa urmărește trecerea timpului.

— Ai înțeles greșit, a răspuns Icarium, dar nu a detaliat.

Taralack Veed se încruntă, se opri pentru a-și scuipa flegmă groasă pe palme, apoi și-o trecu înapoi prin păr. Undeva în mulțime o femeie a țipat, dar sunetul nu s-a repetat. „Curentul canalului nu poate schimba legea care îi leagă direcția. Canalul este doar un ocol.

— Da, unul care încetinește trecerea apei sale. Și la rândul ei acea apă se schimbă, adunând gunoiul orașului prin care trece, și astfel, la întoarcerea la râu, este de altă culoare. Mai noroios, mai murdar.

— Cu cât drumul tău este mai lent, cu atât cizmele tale sunt mai noroioase?

— Chiar și așa, spuse Icarium, dând din cap.

„Timpul nu este deloc asemănător”.

— Ești atât de sigur? Când trebuie să așteptăm, mințile ni se umplu de nămol, gânduri întâmplătoare ca atâtea gunoi. Când suntem mânați la acțiune, curentul nostru este rapid, apa aparent limpede, rece și ascuțită.

— Prefer, Icarium, să așteptăm mult. Aici, în fața a ceea ce urmează.

— Calea către Rhulad? Cum doriți. Dar îți spun, Taralack Veed, că nu asta este calea pe care merg.

Încă o jumătate de duzină de pași.

Apoi Gralul a vorbit. — Îi înfășoară cordonul, Icarium, ca să nu se rupă.

Ochii evaluatorului senior străluciră în timp ce stătea în mijlocul unei mulțimi la douăzeci de pași de locul în care Icarium și Taralack Veed se opriseră în fața tarabei unui olar. Măinile îi erau încrucișate, degetele tremurând. Respirația lui era rapidă și superficială;

Lângă el, Samar Dev și-a dat ochii peste cap, apoi a întrebat: „Ești pe cale să cazi moartă peste mine? Dacă aș fi știut că această plimbare implică să mă furis în umbra aceluia Jhag, cred că aș fi rămas în complex.

„Alegerile pe care le faci”, a răspuns el, „trebuie să fie în întregime de la sine, Samar Dev. În mod rezonabil diferit de al meu sau al oricui altcuiva. Se spune că istoria conflictelor umane rezidă exclusiv în ciocnirea așteptărilor.’

— E acum?

‘În plus-’

„Nu contează „în plus”, evaluator principal. Compromisul este negocierea așteptărilor. Cu noțiunile tale capricioase nu negociem, așa că toate compromisurile sunt ale mele.

— După cum alegi.

S-a gândit să-l lovească, a decis că nu vrea să facă o scenă. Ce a fost cu bărbații și cu obsesiile lor? — Probabil că va muri și în curând.

‘Nu cred. Nu, cu siguranță cred că nu.

Icarium și Gral și-au reluat șerpuirea printre mulțimi și, după o clipă, a urmat Senior Assessor, menținându-și distanța. Oftând, Samar Dev porni după el. Nu-i plăcea această gloată. Se simțea greșit. Încordat, suprasolicitat. Încordarea era vizibilă pe fețe, iar strigătele vânzătorilor ambulanți sunau stridente și pe jumătate disperate. Puțini trecători, a remarcat ea, cumpărau.

— Ceva nu e în regulă, spuse ea.

„Nu există nimic aici care să nu poată fi explicat prin panica financiară iminentă, Samar Dev. Deși ați putea crede că nu știu nimic în afară de el, vă asigur că am evaluat starea lui Letheras și, prin extensie, a întregului imperiu. Se profilează o criză. Bogăția, din păcate, nu este o marfă infinită. Cu toate acestea, sistemele ca acesta depind de asumarea unor resurse nelimitate. Aceste resurse variază de la forță de muncă și materiale ieftine până la o cerere nesătioasă. O astfel de cerere, la rândul său, depinde de virtuți mai degrabă eterice, cum ar fi încrederea, voința, nevoia percepută și beatitudinea gândirii pe termen scurt,

oricare dintre acestea fiind vulnerabilă la influențe misterioase și adesea inexplicabile. Suntem martorii, aici, la efectele unei coluziune complexă de factori care servesc la subminarea acestor virtuți. În plus, cred că situația a fost orchestrată.

Mintea ei începuse să stea în derivă cu diatriba evaluatorului principal, dar această ultimă observație a atras-o. — Letheras este sub atac economic?

— Ei bine, Samar Dev. Cineva manipulează situația pentru a obține un colaps în cascadă, da. Aceasta este evaluarea mea umilă.

'Umil?'

'Desigur că nu. Îmi văd propria strălucire cu ironie'

— În ce scop?

— Păi, pentru a mă face umil.

— O să-i urmărim pe Icarium și pe Gral lui animal de companie toată după-amiaza?

„Sunt singurul originar din Cabal, Samar Dev, care l-a văzut cu ochii mei pe zeul nostru. E de mirare că îl urmăresc?

Dumnezeu? El nu este un zeu. E un Jhag blestemat din Odhan, la vest de Seven Cities. Suferă un blestem tragic, dar atunci, nu-i așa că toți? O siluetă cu mult înaintea lui Icarium și Taralack Veed i-a atras atenția. O siluetă înaltă, uriașă, cu o față zdrobită și o sabie uriașă de piatră legată de spate. — Oh, nu, murmură ea.

'Ce este?' a întrebat evaluatorul principal.

— L-a văzut.

— Samar Dev?

Dar el era în spatele ei acum, iar ea se grăbea înainte, împingând cam pe lângă oameni. Așteptări? Cu siguranță. Compromite? Nicio sansa.

Una dintre aplice avea o supapă defectă și începuse să producă vârle groase de fum, negru, care se încolăceau ca șerpini în aer, iar tusea lui Uruth răsuna ca lătrăturile în anticamera. Cu spatele la usa care ducea la sala tronului, Sirryn Kanar stătea cu brațele încrucișate, privindu-i pe cei doi Tiste Edur. Tomad Sengar se plimba, mergând pe o potecă care îi evita cu îndemânare pe ceilalți paznici care așteptau, chiar dacă se străduia să pretindă că nu erau acolo. Soția lui își trasese halatul gri închis în jurul ei, atât de strâns încât îi aminti lui Sirryn de un vultur cu aripile încrucișate. Vârsta îi făcuse umerii să se cocoșeze ușor, adăugând impresiei aviare, suficient pentru a atrage un zâmbet pe jumătate în gura paznicului.

— Fără îndoială că această așteptare te distrează, spuse Tomad mârâind.

— Deci mă urmăreai până la urmă.

— Mă uitam la ușă, împotriva căreia se întâmplă să stai.

Contemplând să-l treci cu piciorul, fără îndoială. Zâmbetul lui Sirryn se lărgi. Vai, ar trebui să treci prin mine și asta nu vei face, nu-i așa? — Împăratul este foarte ocupat.

'Cu ce?' întrebă Tomad. — La urma urmei, Triban Gnol decide totul. Rhulad stă doar cu o privire lucioasă și dă din cap din când în când.

— Te gândești puțin la fiul tău.

El a văzut că asta i-a lovit, în timp ce soțul și soția și-au fixat amândoi ochi duri asupra lui.

— Ne gândim mai puțin la Triban Gnol, spuse Uruth.

Nu era nevoie să comenteze această observație, pentru că Sirryn cunoștea bine părerile lor despre cancelar; într-adevăr, părerile lor asupra tuturor Letherii. Bigotismul oarb, desigur, cu atât mai ipocrit pentru zelul cu care Edur îmbrățișaseră modul de a trăi Letherii, cu cât își batjocoreau și își proclamau dezgustul și disprețul. Dacă ești atât de dezgustat, de ce mai alăptezi pițigul, Edur? Ai avut șansa ta să distrugi toate astea. Vs. Și întreaga noastră civilizație teribilă. Nu, erau puține lucruri care merită să le spun acestor doi sălbatici.

A simțit mai mult decât a auzit zgârietura de la ușă în spatele lui și s-a îndreptat încet. — Împăratul te va vedea acum.

Tomad se întoarse spre ușă, iar Sirryn văzu în fața ticălosului o încordare bruscă sub fațada trufașă. Dincolo de el, Uruth și-a măturat mantia pe spate, eliberându-și brațele. Era frica asta în ochii ei? El a privit-o ridicându-se pentru a sta lângă soțul ei, dar părea că tot ceea ce au tras din acea proximitate era încă o tensiune.

Făcându-se într-o parte, Sirryn Kanar deschise ușa. — Oprește-te în cercul cu gresie, spuse el. — Treci pe lângă el și o duzină de săgeți îți vor găsi corpul. Nu va fi emis niciun avertisment. Prin ordinul propriu al Împăratului. Acum, continuă. Încet.'

În acest moment, un Tiste Edur și patru soldați Letherii s-au apropiat de poarta de vest a orașului pe cai spumăși. Un strigăt de la Edur a trimis pietonii să se împrăstie de pe șoseaua înălțată. Cei cinci călăreți erau acoperiți de noroi și doi aveau răni. Săbiile celor doi ale căror teci nu erau

goale erau pline de sânge. Edurul era unul dintre cei fără arme, iar din spatele lui ieșea un ciot de săgeată, cu capul de fier îngropat în scapula lui dreaptă. Sângele i-a înmuiat mantia acolo unde cearta o prinsese de spate.

Acest războinic era pe moarte. El murise de patru zile. Un alt strigăt răgușit din partea Tiste Edur, în timp ce își conducea trupa zdrențuită sub arcul porții și în orașul Letheras.

Errantul îl studie pe Rhulad Sengar, care stătuse nemișcat de când se întorsese cancelarul pentru a anunța sosirea iminentă a lui Tomad și a lui Uruth. A fost oare vreo clătinare a curajului care l-a împiedicat pe Împărat să ceară prezența lor imediată? Nu era nicio modalitate de a spune. Nici măcar întrebările prudente ale cancelarului nu scosese nimic.

Au ars felinarele. Torțele tradiționale scoteau fum, lumina lor pâlpâitoare lingând pereții. Triban Gnol stătea în picioare, cu mâinile încrucișate, așteptând.

În capul lui Rhulad se duceau bătălii. Armate de voință și dorință s-au luptat cu forțele furioase ale fricii și îndoielii. Câmpul era udat cu sânge și presărat cu eroi căzuți. Sau în craniul lui se rostogolise o ceață orbitoare, apăsătoare ca însăși uitarea, iar Rhulad rățaci pierdut.

Stătea ca sculptat, îmbrăcat cu bogății pătate, produsul viziunii unui artist nebun. Ochi lăcuiți și carne cu cicatrici, gura răsucită și fire negre de păr gras. Sculptat solid până la tron pentru a convinge simboluri de permanență și închisoare, dar această nebunie își pierduse orice subtilitate – vreodată blestemul fascismului, tirania servilismului vesel care nu putea suporta subversia.

Privește-l și vezi ce se întâmplă când este dreptate. răzbunare. Când provocarea este criminală. Când scepticismul este trădare. Cheamă-i, Împărate! Tatăl tău, mama ta. Cheamă-i să stea în fața ta în acest coșmar invers al fidelității și dezlănțuiește-ți mânia!

— Acum, spuse Rhulad într-un chin.

Cancelarul făcu semn către un gardian de lângă ușa laterală, care se răsuci într-un foșnet moale de armură și își trecu mâna cu mânușă pe panoul ornamentat. O clipă mai târziu s-a deschis.

Toate acestea se întâmplau în stânga Errantului, de-a lungul aceluiași perete de care se sprijinea, așa că nu putea să vadă ce se întâmplase atunci dincolo, cu excepția unor cuvinte neclare.

Tomad și Uruth Sengar au intrat cu pași mari în sala tronului, oprindu-se în cercul cu gresie. Amândoi s-au închinat apoi în fața împăratului lor.

Rhulad și-a lins buzele rupte. — Sunt rude, spuse el.

O încruntare din partea lui Tomad.

— Înrobit de oameni. Au meritat eliberarea noastră, nu-i așa?',

— Din insula Sepik, împărat? întrebă Uruth. — Aceștia sunt despre care vorbești?

— Într-adevăr, au fost eliberați, spuse Tomad, dând din cap.

Rhulad se aplecă înainte. — Rudele înrobite. Eliberat. Atunci de ce, dragă părinte, acum putrezesc în lanțuri?

Tomad părea incapabil să răspundă, cu o expresie de confuzie pe fața lui cărămită.

— Ți-aștept dispoziția, spuse Uruth. — Împărate, am căutat audiență cu tine de multe ori de la întoarcerea noastră. Vai, aruncă o privire spre Triban GnoI, cancelarul ne trimite departe. Fara esec.'

Și așa, spuse Rhulad cu o râslă, i-ai proclamat oaspeți ai imperiului așa cum era dreptul lor, apoi i-ai așezat unde? De ce, nu în numeroasele noastre reședințe frumoase din jurul palatului. Nu. Ai ales tranșeele - gropile alături de datornici, trădători și criminali. Aceasta este noțiunea ta despre Darul de oaspeți în casa ta, Tomad? Uruth? Ciudat, căci nu-mi amintesc în tinerețe această trădare cea mai profundă a obiceiului Tiste Edur. Nu în casa familiei mele!

— Rhulad. Împărate, spuse Tomad, aproape dându-se înapoi în fața mâniei fiului său, i-ai văzut pe aceștia de-ai noștri? Sunt... patetici. A le privi înseamnă a te simți pătat. murdarit. Spiritele lor sunt zdrobite. Au fost transformați în batjocură de tot ce este Tiste Edur. Aceasta a fost crimă pe care oamenii din Sepik au comiș-o împotriva sângelui nostru și pentru asta am răspuns, Împărate. Insula aceea este acum moartă.

— Kin, șopti Împăratul. „Explică-mi, părinte, că nu înțeleg. Tu percepi crimă și dai judecata, da, în numele sângelui Edur. Oricât de murdar, oricât de decrepit. Într-adevăr, aceste detalii sunt lipsite de relevanță - nu afectează în niciun fel pedeapsa, cu excepția, poate, pentru a o face cu atât mai severă. Toate acestea, Părinte, sunt un singur fir de gândire și sunt adevărate. Totuși, mai există altul, nu-i așa? Un lucru răsucit, înnodat. Unul în care victimele acelor oameni nu merită respectul nostru, unde trebuie să fie ascunse, lăsate să putrezească ca murdăria.

— Atunci ce răzbunai?

— Unde-oh unde, tată-este cadoul de oaspete? Unde este cinstea care leagă pe toți Tiste Edur? Unde, Tomad Sengar, unde este, în toate acestea, voința mea? Eu sunt Împărat și fața imperiului este a mea și numai a mea!

În timp ce ecourile acelui țipăt răsunau în sala tronului, reticente să se estompeze, nici Uruth, nici Tomad nu păreau în stare să vorbească. Fețele lor cenușii erau de culoarea cenușii.

Triban Gnol, stând la câțiva pași în spatele și în dreapta celor doi Edur, arăta ca un preot pocăit, cu ochii în jos. Dar Rătăcătorul, ale cărui simțuri puteau să se întindă cu o sensibilitate care o depășea cu mult pe cea a oricărui muritor, putea auzi ciocănirea inimii nenorocite a celui bătrân; aproape că simțea bucuria întunecată ascunsă în spatele expresiei sale benigne, vag pline de regrete.

Uruth păru să se scuture atunci, îndreptându-se încet. — Împărate, spuse ea, nu putem ști voința ta când nu ne este interzis să te vedem. Este privilegiul Cancelarului să-i tăgăduiască pe proprii părinți ai Împăratului? Sângele împăratului? Și cum rămâne cu toți ceilalți Tiste Edur? Împărate, un zid a fost ridicat în jurul tău. Un zid Letherii.'

Errantul a auzit inima lui Triban Gnol bâlbâind în cușcă. — Maiestate! strigă cancelarul indignat. „Nu există un astfel de zid! Ești protejat, da. Intr-adevar. Din partea tuturor celor care ți-ar face rău...

— Îi faci rău? strigă Tomad, îndreptându-se spre Cancelar. — El este fiul nostru!

— Cu siguranță nu tu, Tomad Sengar. Nici tu, Uruth. Poate că protecția necesară în jurul unei rigle ți se pare un zid, dar...

— Am vorbi cu el!

— De la tine, spuse Rhulad cu o râpă înspăimântătoare, n-aș auzi nimic. Cuvintele tale nu sunt decât minciuni. Mă mințiți amândoi, așa cum minte Hannan Mosag, așa cum minte fiecare dintre colegii mei Tiste Edur. Îți imaginezi că nu pot simți mirosul fricii tale? Ura ta? Nu, nu vă voi auzi pe niciunul dintre voi. Totuși, mă vei auzi.

Împăratul se lăsă încet pe spate în tron, cu ochii tari. — Rudele noastre vor fi eliberate. Asta i-am poruncit. Vor fi eliberați. Pentru voi, dragii mei părinți, se pare că este necesară o lecție. Le-ai lăsat să putrezească în întuneric. În nave. În gropi de tranșee. Din aceste acte flagrante, pot doar să presupun că nu aveți nicio înțelegere a ororii unor astfel de încercări. Prin urmare, este de părere că trebuie

să gustați ceva din ceea ce ați aplicat rudelor noastre. Amândoi veți petrece două luni îngropați în criptele temnițelor din Aripa a cincea. Vei trăi în întuneric, hrănit o dată pe zi prin toboganele din tavanul celulelor tale. Nu veți avea pe nimeni în afară de unul cu altul cu care să vorbiți. Vei fi legat. În întuneric, înțelegi, Uruth? Întuneric adevărat. Fără umbre pe care să le manipulezi, nicio putere de a-ți șopti la ureche. În acel timp, vă sugerez amândoi să vă gândiți mult la ce înseamnă Cadou pentru oaspeți pentru un Tiste Edur, la onoarea rudelor noastre, indiferent cât de departe au căzut. De ceea ce înseamnă cu adevărat să eliberezi. Rhulad flutură cu mâna liberă. — Trimite-i, cancelar. M-am îmbolnăvit de trădarea lor de rudele noastre.

Erranții, aproape la fel de uluiți ca Tomad și Uruth, au ratat orice gest folosit de Triban GnoI pentru a chema gărzile Letherii. Au apărut repede, parcă ar fi fost evocate din aer, și s-au închis în jurul lui Tomad și Uruth.

Măinile letherii, cântare de fier și implacabile, închise în jurul brațelor Tiste Edur.

Iar Errantul știa că sfârșitul începuse.

Speranța lui Samar Dev de a pune capăt lucrurilor înainte de a începe nu a durat mult. Era încă la patru pași de Karsa Orlong când a ajuns la Icarium și Taralack Veed. Toblakai se apropiaseră din lateral, aproape în spatele lui Jhag - care se întoarsese să contemple apele tulburi ale canalului.

- și a privit cum uriașul războinic întinse o mână, îl apucă pe Icarium de un braț și îl răsuci.

Taralack Veed s-a repezit să rupă acea strângere și capul i-a fost spart de un pumn care părea aproape obișnuit. Gral s-a prăbușit pe pavaj și nu s-a mișcat.

Icarium se uita în jos la mâna care îi strângea brațul stâng, cu expresia vag tulburată.

— Karsa! strigă Samar Dev, în timp ce capetele se întoarseră și cetățenii

- cei care fuseseră martori la soarta lui Taralack Veed - s-au îndepărtat. — Dacă l-ai ucis pe Gral...

— El nu este nimic, spuse Karsa într-un mârâit, cu ochii ațintiți asupra lui Icarium. „Ultimul tău îngrijitor, Jhag, a fost mult mai formidabil. Acum stai aici cu nimeni care să mă atace din spate.

— Karsa, este dezarmat.

'Dar nu sunt.'

Icarium încă studia acea mână bătută care îl prindea de braț - cicatricile roșii lăsate de cătușele care înconjoară încheietura deasă, punctele și liniuțele de tatuaje vechi - de parcă Jhag-ul nu ar fi putut să-și înțeleagă funcția. Apoi a aruncat o privire spre Samar Dev, iar chipul i s-a luminat într-un zâmbet cald. — Ah, vrăjitoare. Atât Taxilian, cât și Varat Taun s-au exprimat bine despre tine. Dacă ne-am întâlnit mai devreme

- cu toate că te-am văzut de peste tot...

— Nu e problema ta, spuse Karsa. — Eu sunt problema ta.

Icarium se întoarse încet și întâlni ochii Toblakai. „Tu ești Karsa Orlong, care nu înțelege ce înseamnă a lupta. Câți tovarăși ai schilodit?

— Nu sunt camarazi. Nici tu nu ești.

'Și cu mine cum rămâne?' întrebă Samar Dev. — Nu sunt eu un camarad de-al tău, Karsa?

Se încruntă. — Ce-i cu asta?

— Icarium este dezarmat. Dacă îl ucizi aici, nu te vei înfrunta cu Împăratul. Nu, te vei găsi în lanțuri. Cel puțin până când ți se taie capul.

— Ți-am mai spus, vrăjitoare. Lanțurile nu mă țin.

— Vrei să-l înfrunți pe împărat, nu-i așa?

— Și dacă acesta îl ucide mai întâi? întrebă Karsa, scuturând brațul, care în mod clar îl tresări pe Icarium.

— Asta e problema? întrebă Samar Dev. Și de asta paralizezi alți campioni? Nu că cineva se va mai juca cu tine, bătaș fără creier.

— Vrei să-l înfrunți pe împăratul Rhulad înainte ca mine? se întrebă Icarium.

— Nu-ți cer permisiunea, Jhag.

— Cu toate acestea, o dau, Karsa Orlong. Ești binevenit la Rhulad.

Karsa se uită cu privirea la Icarium care, deși nu la fel de înalt, părea cumva să-l întâlnească ochi în ochi pe Toblakai fără să-și ridice capul.

Apoi sa întâmplat ceva ciudat. Samar Dev a văzut o ușoară mărire a ochilor lui Karsa în timp ce studia chipul lui Icarium. — Da, spuse el cu o voce stricată. — Acum văd.

— Sunt mulțumit, răspunse Icarium.

'Sa vad ce?' întrebă Samar Dev.

Pe pământ, în spatele ei, Taralack Veed a gemut, a tușit, apoi s-a rostogolit pe o parte și i s-a făcut rău.

Karsa eliberă brațul lui Jhag și se dădu înapoi. — Ești bun cu cuvântul tău?

Icarium sa înclinat ușor, apoi a spus: „Cum aş putea să nu fiu?”

'Asta e adevărat. Icarium, sunt martor.

Jhag se înclină a doua oară.

— Ține-ți mâinile departe de acea sabie!

Acest strigăt îi făcu de jur împrejur, să vadă o jumătate de duzină de gardieni Letherii apropiindu-se, cu armele dezvelite.

Karsa a râns la ei. — Mă întorc în complex, copii. Ieși din calea mea.'

S-au despărțit ca niște trestii înaintea prorei unei canoe, în timp ce Toblakai înainta, apoi s-au mutat în urma lui, grăbindu-se să țină pasul cu pașii lungi ale lui Karsa.

Samar Dev s-a uitat după ei, apoi a scos un țipăit brusc, înainte de a-și bătu mâinile la gură.

— Îmi amintești de Evaluator Senior, care face asta, observă Icarium cu un alt zâmbet. Privirea lui se ridică pe lângă ea. — Și da, acolo rămâne, propriul meu vultur personal. Dacă îl fac semn către noi, crezi că va veni, vrăjitoare?

Ea clătină din cap, încă luptându-se cu un val copleșitor de ușurare și cu consecințele străngerii reci a terorii care chiar și acum îi făcea mâinile să tremure. — Nu, preferă să se închine de la distanță.

'Cult? Barbatul este înșelat. Samar Dev, îl vei informa despre asta?

— Cum vrei, dar nu va conta, Icarium. Oamenii lui, vezi tu, își amintesc de tine.

— O fac acum. Ochii lui Icarium s-au îngustat ușor asupra Evaluatorului Principal, care începuse să se încremenească de atenția singulară a zeului său.

Spiritele de mai jos, de ce am fost interesat de acest călugăr în primul rând? Nu există nicio momeală pentru strălucirea închinării fanatice. Există doar o intransigență îngâmfată și cuțitele ascunse ale judecății ascuțite.

— Poate, spuse Icarium, trebuie să vorbesc cu el până la urmă.

— Va fugi.

— În complex, atunci...

— Unde îl poți încolți?

Jhag a zâmbit. — Dovada atotputerniciei mele.

Exaltația lui Sirryn Kanar era ca un ceaun pe fierbere, capacul greoi s-a desprins momentele de la bâlbâială, totuși el se ținuse pe drumul lung în criptele aripii a cincea, unde aerul era suficient de umed pentru a gusta, unde mușegaiul

aluneca dedesubt. cizmele lor și frigul umed le-au ajuns până la oase.

Aceasta avea să fie, deci, casa lui Tomad și Uruth Sengar pentru următoarele două luni, iar Sirryn nu putea fi mai mulțumit. În lumina felinarelor purtate de gardieni, a văzut, cu o imensă satisfacție, acea privire sigură pe fețele Edur, cea care se așeza pe expresia fiecărui prizonier: neîncrederea amortită, șocul și frica care se agitau în ochi din când în când și apoi, până când au fost încă o dată copleșiți de acel refuz stupid de a accepta realitatea.

Își va face plăcere sexuală în noaptea asta, știa el, de parcă acest moment nu ar fi fost decât jumătate din dialogul dorinței. Ar dormi satul, mulțumit de lume. Lumea lui.

Au mers pe lungimea celui mai jos coridor până au ajuns la capăt. Sirryn făcu semn ca Tomad să fie dus în celula din stânga; Uruth în cel opus. A privit cum femeia Edur, cu o ultimă privire înapoi către soțul ei, se întoarce și îi însoțea pe cei trei gardieni Letherii. O clipă mai târziu, Sirryn îl urmă.

— Știu că ești cu atât mai periculoasă, îi spuse el în timp ce unul dintre paznicii lui se apleca să-i fixeze lanțul de glezna dreaptă. — Sunt umbre aici, atâta timp cât rămânem.

„Îți las soarta altora”, a răspuns ea.

A studiat-o o clipă. — Veți fi vizitatori interziși.

„Da.”

— Șocul dispare.

Ea s-a uitat la el, iar el a văzut în ochii ei dispreț crud.

— În locul ei, continuă el, vine disperarea.

— Pleacă, ticălosule.

Sirryn a zâmbit. — Ia-i mantia. De ce ar trebui să fie Tomad singurul care suferă de frig?

Ea a împins mâna gardianului și a deschis ea însăși clema.

„Ai fost destul de prost încât să refuzi Darul Edur”, a spus el, „așa că acum primești” – făcu un semn către celula minuscule cu tavanul ei picurător, pereții ei curgătoare – „cadoul Letherii”. Se acordă cu plăcere.

Când nu răspunse, Sirryn se întoarce. „Veniți”, le spuse gardienilor săi, „să-i lăsăm în întunericul lor”.

Pe măsură ce ultimele ecouri ale pașilor lor s-au stins, Feather Witch s-a mutat din celula în care se ascunsese. Oaspeții sosiseră în lumea ei privată. Nepoftit. Acestea erau coridoarele ei; pietrele neuniforme de sub picioarele

ei, pereții alunecoși și slăbănoși la îndemâna ei, aerul înmuiat, mirosul de putregai, însuși întunericul – toate acestea îi aparțineau.

Tomad și Uruth Sengar. Uruth, care deținuse cândva Feather Witch. Ei bine, era dreptate în asta. La urma urmei, Feather Witch era Letherii și cine se putea îndoi acum că valul cenușiu se întorsese?

S-a strecurat pe coridor, cu picioarele îmbrăcate în mocasini fără zgomot pe podeaua prăbușită, apoi a ezitat. A vrut ea să se uite la ei? Pentru a-și exprima batjocura față de situația lor? Tentația era puternică. Dar nu, mai bine să rămânem nevăzuți, neștiuți de ei.

Și acum vorbeau între ei. S-a apropiat să asculte.

—... nu mult timp, spunea Tomad. — Acest lucru, mai mult decât orice altceva, soție, ne forțează mâna. Hannan Mosag se va apropia de femei și se va forma o alianță...

— Nu fi atât de sigur de asta, răspunse Uruth. — Nu am uitat adevărul despre ambiția Regelui Vrajitor. Aceasta este făcută de el...

— Treci peste asta, nu ai de ales.

'Poate. Dar concesii vor fi necesare și asta va fi dificil, pentru că nu avem încredere în el. O, el își va da cuvântul, fără îndoială. După cum spui, nu ai de ales. Dar ce prețuiește cuvântul lui Hannan Mosag? Sufletul lui este otrăvit. Încă poftă după acea sabie, după puterea pe care o deține. Și asta nu-i vom da. Niciodată la îndemâna lui. Nu!'

Se auzi un foșnet de lanțuri, apoi Tomad vorbi: — Nu părea nebun, Uruth.

— Nu, răspunse ea cu voce joasă. 'El n-a făcut.'

— Avea dreptate în indignarea lui.

'Da.'

— La fel și noi, pe Sepik, când am văzut cât de departe căzuseră rudele noastre. Mizeria lor, renunțarea la orice voință, toată mândria, toată identitatea. Au fost cândva Tisté Edur! Dacă am fi știut că de la prima...

— I-am fi părăsit, soț?

Tăcere, apoi: „Nu. Era necesară răzbunarea împotriva malazanilor. Dar de dragul nostru, nu al rudelor noastre. Rhulad a înțeles greșit asta.

'El n-a făcut. Tomad, rudele aceia au suferit calele flotei. Au suferit gropi. Rhulad nu a înțeles greșit. Îi pedepsim pentru eșecul lor. Și asta a fost răzbunare. Împotriva propriului nostru sânge.

Amărăciune acum în vocea lui Tomad: „N-ai spus nimic când s-a dat judecata, soție. Vă rog, cu această înțelepciune

falsă, dacă doriți. Dacă este ceea ce trebuie să aud de la tine, atunci aș prefera să tac.

— Atunci, soțule, o vei avea.

Feather Witch se lăsa pe spate. Da, i s-ar spune lui Hannan Mosag. Și ce ar face atunci? Caută femeile Edur? Ea spera că nu. Dacă Feather Witch poseda un adevărat inamic, ele erau. Regele vrăjitor a fost meciul lor? În înșelăciune, cu siguranță. Dar la putere? Nu mai. Dacă, desigur, nu avea aliați ascunși.

Ar trebui să vorbească cu Errantul. Cu zeul ei.

Ar trebui să forțeze niște... concesii.

Zâmbind, Feather Witch se strecură pe coridor.

Soarta lui Tomad și a lui Uruth Sengar i-a plutit prin minte, apoi a trecut mai departe, lăsând aproape o undă.

Un tunel subteran al Palatului Vechi se întindea spre interior, aproape până la joncțiunea Canalului Principal și Canalul Creeper. Acest pasaj fusese zidit în trei locații separate, iar aceste bariere pe care Hannan Mosag le lăsase la loc, răsucind realitatea cu Kurald Emurlahn pentru a trece prin ele, așa cum făcuse de data aceasta cu Bruthen Trana în remorche.

Urmașii Regelui Văjitor îl ținuseră pe războinic ascuns de ceva timp, în timp ce Hannan Mosag își făcea pregătiri, iar aceasta nu fusese o sarcină ușoară. Nu era ca și cum palatul era agitat cu grupuri de căutare și altele asemenea - febra confuziei și a fricii era endemică în aceste zile, până la urmă. Oamenii au dispărut cu o regularitate tulburătoare, mai ales printre Tiste Edur. Nu, dificultatea a fost însuși Bruthen Trana.

Un om cu voință puternică. Dar asta ne va face bine, cu condiția să-i pot băga în craniu faptul că nerăbdarea este o slăbiciune. Un războinic avea nevoie de hotărâre, destul de adevărat, dar a existat un timp și a existat un loc, și amândoi încă nu soseau.

Hannan Mosag îl condusesese pe Bruthen în camera de la capătul tunelului, o încăpere octogonală de pietre nepotrivate. Tavanul unghiular de deasupra capului, placat cândva în cupru strălucitor, dar acum negru, era atât de jos încât camera se simțea ca o colibă.

Când regele vrăjitor găsisese pentru prima dată această cameră, ea și cel puțin patruzeci de pași ai tunelului fuseseră sub apă, adâncimea urmând panta descendentă până când nămolul negru și tulbure aproape că a periat tavanul camerei.

Hannan Mosag drenase apa printr-o rentă modestă care ducea în tărâmul Nascentului, pe care apoi l-a închis, mișcându-se rapid în scrabble-ul său ca de crab pentru a târâi șapte ramuri de Blackwood de-a lungul coridorului lipicios și în cameră. . Începuse să se umple din nou, desigur, iar Regele Vrăjitor s-a îndreptat spre centru, unde a dezlegat mănunchiul, apoi a început să construiască un gard octogonal, fiecare băț la o lățime de o mână din pereți, câte două pe fiecare parte, ținut în mare parte în poziție verticală. în nămolul gros care acoperă podeaua. După ce a terminat această sarcină, a cerut dezvăluirea sa completă a lui Kurald Emurlahn.

Cu un cost îngrozitor. Căutând să curețe puterea de tot haosul, de suflarea otrăvitoare a Zeului Înfirm, el era aproape inegal cu sarcina. Carnea lui malformată, oasele lui răsucite, sângele subțire și înnegrit din vene și artere; acestea au servit acum lumea malignă a Celui Căzut, formând o simbioză de viață și putere. Trecuse atât de mult de când nu mai simțise - simțise cu adevărat - puritatea lui Kurald Emurlahn încât, chiar și în starea sa fragmentată și slăbită, aproape că se dădu înapoi la atingerea lui arzătoare.

Cu aerul care mirosea a carne pârjolită și păr pârjolit, Hannan Mosag a căutat să forțeze sfințirea camerei. Prinde puterea Umbrei în acest, noul său templu privat. O noapte întreagă de luptă, apa rece crescând mereu, picioarele lui amortite, a început să simtă că concentrarea se sfâșie. În disperare - simțind că totul scăpa - îl chema pe Părintele Shadow.

Scabandari.

Disperat, știind că nu reușise...

Și puterea bruscă, pură și hotărâtă, a înflorit în cameră. Fierbe apa în rafale de abur, până când căldura uscată la cuptor a trosnit de pe pereții de piatră. Noroiul de pe podea s-a întărit, cimentând puțurile Blackwood.

Acea căldură a ajuns în carnea lui Hannan Mosag, până să-i prindă chiar oasele. El tipăse de agonie, chiar dacă un nou tip de viață se răspândea prin el.

Nu-l vindecase; nu făcuse nimic pentru a-și îndrepta oasele sau pentru a desprinde țesutul cicatrizat.

Nu, fusese mai degrabă o promisiune, o invitație șoaptă către un viitor binecuvântat. S-a stins într-o duzină de băți ale inimii, dar amintirea acelei promisiuni a rămas la Hannan Mosag.

Scabandari, Părintele Umbră, încă mai trăia. Sfâșiat din os și carne, adevărat, dar spiritul a rămas. Răspunzând rugăciunii sale disperate, dăruind acest loc cu sfințenie.

Am gasit calea. Pot să văd finalul.

Acum s-a ghemuit pe pământul dur și uscat, iar Bruthen Trana - forțat să se cocoșeze ușor din cauza tavanului jos - stătea lângă el. Regele vrăjitor făcu un semn spre centrul camerei. — Iată, războinicul. Trebuie să te întinzi. Ritualul este pregătit, dar vă avertizez că călătoria va fi lungă și dificilă.

— Nu înțeleg asta, rege vrăjitor. Acest... acest templu. Este adevărat Kurald Emurlahn.

— Da, Bruthen Trana. Binecuvântat de puterea părintelui Shadow însuși. Războinicul, călătoria ta în sine este atât de binecuvântată. Asta nu vă spune că suntem pe calea cea bună?

Bruthen Trana s-a uitat la el, a tăcut pentru o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi a spus: „Tu, printre toți ceilalți, ar fi trebuit să fii întors. De părintele Shadow. Tradarea ta-'

— Trădarea mea nu înseamnă nimic, se răsti Regele Vrăjitor. „Războinicul, suntem binecuvântați! Acest loc, nu este doar un templu al lui Kurald Emurlahn! Este un templu al lui Scabandari! Al zeului nostru însuși! Primul astfel de templu din acest tărâm - nu înțelegeți ce înseamnă asta? El se întoarce. Pentru noi.'

— Atunci poate că ceea ce căutăm nu are rost, răspunse Bruthen.

'Ce?'

— Scabandari se va întoarce și va sta în fața lui Rhulad Sengar. Spune-mi, Dumnezeuul tău schilod va risca această confruntare?

— Nu fi prost, Bruthen Trana. Ați pus întrebarea greșită. Va risca Scabandari acea confruntare? Chiar în momentul întoarcerii sale? Nu putem cunoaște puterea părintelui Shadow, dar cred că va fi slab, epuizat. Nu, războinicul, trebuie să-l protejăm la întoarcerea lui. Protejează și hrănește.

— Atunci l-a găsit Fear Sengar?

Ochii întunecați ai lui Hannan Mosag se mijiră. — Ce știi despre asta, Bruthen Trana?

— Doar ceea ce știu majoritatea Edur. Frica a rămas, să-l caut pe Părintele Umbră. Ca răspuns fratelui său. Ca răspuns la tine, rege vrăjitor.

— În mod clar, spuse Hannan Mosag cu o voce strânsă, a existat o reconciliere.

— Poate că există. Nu mi-ai răspuns la întrebare.'

'Nu pot. Căci nu știu.

— Mai disimulizi din nou?

— Acuzația ta este nedreaptă, Bruthen Trana.

— Să începem acest ritual. Spune-mi, voi călători în trup?

'Nu. Ai muri și instantaneu, războinic. Nu, trebuie să-ți eliberăm spiritul.

Hannan Mosag a privit cum Bruthen Trana se deplasa în centrul camerei. Războinicul s-a desprins de sabia și cureaua și s-a întins pe spate.

— Închide ochii, spuse Regele Vrăjitor, târându-se mai aproape. — Condu-ți mintea în confortul Umbrei. Vei simți atingerea mea, pe pieptul tău. La scurt timp după, orice simț al corpului tău fizic va dispărea. Deschide-ți ochii atunci și te vei găsi... în altă parte.

„De unde voi ști când voi găsi calea pe care o caut?”

— În virtutea căutării, vei găsi, Bruthen Trana. Acum, tăcere, vă rog. Trebuie să mă concentrez.

La scurt timp mai târziu, Regele Vrăjitor întinse mâna și își puse mâna pe pieptul războinicului.

La fel de ușor.

Corpul care zăcea în fața lui nu trase respirație. Lăsat prea mult timp singur ar începe să putrezească. Dar acesta era un teren sfânt, viu acum cu puterea lui Kurald Emurlahn. Nu ar exista nicio degradare. Pentru trup, nu ar exista deloc trecerea timpului.

Hannan Mosag se trase mai aproape. A început să caute hainele lui Bruthen Trana. Războinicul avea ceva ascuns pe el - ceva cu o aură de putere brută care a lovit simțurile Regelui Vrăjitor ca o duhoare. Trecu prin buzunarele de pe partea de dedesubt a mantiei de piele a războinicului și n-a găsit decât o notă zdrențuită. A golit punga cu monede legată de centura sabiei. O piatră lustruită singură, neagră ca onixul, dar nimic mai mult decât obsidian erodat de valuri. Trei docuri - moneda locală Letherii. Si nimic altceva. Cu o iritare tot mai mare, Hannan Mosag a început să-l dezbrace pe războinic.

Nimic. Cu toate acestea, îl simțea, pătrunzând în îmbrăcăminte.

Mârâind, Hannan Mosag se lăsă pe spate, cu mâinile tresărind.

A luat-o cu el. Ar fi trebuit să fie imposibil. Totuși... ce altă posibilitate mai există?

Privirea lui febrilă găsi biletul mototolit. Adunându-l, a turtit lenjeria și a citit ce fusese scris acolo.

La început, nu putea să-și dea sensul afirmației - nu, nu o declarație, își dădu seama. O mărturisire. O semnătură pe care nu o văzuse până atunci, atât de stilizată în moda Letherilor încât să fie indescifrabilă. Câteva clipe mai târziu, mintea lui năvălind, a venit revelația.

Ochii i se ridicară, ațintiți asupra formei goale a lui Bruthen Trana. — Ce înșelăciune plănuiai cu asta, războinicul? Poate că ești mai deștept decât mi-am imaginat. Făcu o pauză, apoi zâmbi. — Nu contează acum.

Regele vrăjitor și-a scos pumnalul. — Niște sânge, da, pentru a pecetlui viața sacră a templului meu. Scabandari, ai înțelege asta. Da. Necesitatea.'

S-a târât lângă Bruthen Trana. — Dă-l pe cel pe care-l căutăm, războinic. Da. Dincolo de asta, vai, nevoia mea de tine se termină. Ridică cuțitul, apoi îl băgă cu putere în inima războinicului.

Aruncând o privire spre Bugg, Tehol Beddict și-a văzut servitorul completând o întorsătură întreagă, cu ochii urmărind uriașul Tarthenal de parcă ar fi fost ținut de războinicul barbar cu sabia lui absurdă de piatră. Cordonul de gardieni care flanchea uriașul părea îngrozit. — Ei bine, spuse Tehol, nu este Ublala Pung, nu-i așa?

Bugg nici măcar nu părea să-l audă.

— Atunci fii așa. Cred că vreau să vorbesc cu celălalt - cum l-ai numit? Oh, da, Jhag. Orice persoană care nu ar tresari în strânsoarea aceluia Tarthenal este fie fără creier, fie - oh, nu un gând plăcut - chiar mai înfricoșător. Poate că ar fi bine să ezit în acest moment, ținând cont că întotdeauna de sfaturile servitorului loial... nu? Nu este. Așa că, te rog, stai acolo ca un om a cărui inimă tocmai i s-a căzut să se adăpostească undeva sub splic sau vreun astfel de organ despre care nu vreau să știu. Da, atunci, fă asta.

Tehol porni spre Jhag. Celălalt sălbatic care fusese lovit cu pumnul în stare de inconștiență de către Tarthenal - Tarthenalul pe care Ublala Pung îl pătrunsese în complex pentru a-l găsi - stătea acum în picioare, privind uluit în jur. Sângele încă curgea din nasul lui complet rupt. Femeia, atrăgătoare într-un mod pământesc, remarcă Tehol, vorbea cu uriașul tatuat, în timp ce la o duzină de pași, un străin stătea uitându-se cu ceva asemănător la femeie sau la Jhag.

În total, a decis Tehol, un scenariu interesant. Destul de interesant încât să îl întrerupă în maniera lui fermecătoare obișnuită. Pe măsură ce se apropia, își întinse brațele și anunță: „E timpul, cred, pentru o primire mai potrivită în orașul nostru frumos!”. Și pătura i-a alunecat în jos pentru a se aduna la picioarele lui.

Bugg, din păcate, a ratat această prezentare încântătoare, căci, deși ochii lui se agățaseră de Toblakai, așa că se trezi mergând, urmând, pas după pas, în timp ce războinicul și escorta lui mășăluiau spre Complexul Campionului - sau orice nume neintenționat ironic, oficialii fără viclenie ai palatului îi puseseră numele. Ajunseseră pe o stradă a incintei cu ziduri, când toate speranța de a continua s-a încheiat brusc, dar confuz. Căci strada era plină de oameni.

Slăbiți, plini de excremente, carnea cea mai mare parte goală, acoperită de răni și răni, strângeau strada ca niște copii abandonati, rățăciți și rățăciți, clipind în soarele aspru de după-amiază. Sute de creaturi nenorocite.

Gărzile Toblakai s-au oprit la această barieră neașteptată, iar Bugg îl văzu pe cel mai dinainte răsturnându-se înapoi ca fiind asaltat de o duhoare, apoi se întoarse să se certe cu ceilalți. „Prizonierul” lor, pe de altă parte, a urlat pur și simplu la mulțime pentru a elibera drumul, apoi a mers mai departe, trecând prin presă.

Făcuse vreo douăzeci de pași când și el se opri. Umeri și cap deasupra mulțimii, s-a uitat în jur, apoi a strigat într-o versiune grosolană a lui Malazan: „Te cunosc! Odinioară sclavi ai insulei Șepik! Asculta-ma!”

Fetele se răsuciră. Mulțimea s-a deplasat din toate părțile, formând un cerc aspru.

Ei aud. Sunt disperați să audă.

„Eu, Karşa Orlong, voi răspunde! Așa că jur. Rudele tale te refuză. Te-au scos afară. Traiești sau mori și nici unul nu contează pentru ei. Nici nimănui din acest pământ blestemat. Soartei tale nu ofer nimic! Pentru răzbunare pentru ceea ce ți s-a făcut, ofer totul. Acum, mergi pe drumul tău - lanțurile tale au dispărut. Du-te, ca să nu se mai întoarcă la tine niciodată! Cu asta, războinicul Toblakai a mers mai departe, spre poarta principală a complexului.

Nu tocmai ceea ce trebuiau să audă, cred. Nu încă, oricum. În timp, 1 suspect, se poate întoarce la ei.

Nu, asta-aici și acum-asta necesită un alt tip de conducere.

Gardienii se retrăseseră, căutând o altă rută.

Cei puțini cetățeni aflați în vizor făceau la fel. Nimeni nu a vrut să vadă această moștenire.

Bugg se împinse înainte. Și-a folosit puterea, a simțit că se luptă cu acest scop nepotrivit. La naiba închinătorilor mei - oricine, oriunde te-ai afla. O să-mi iau drumul aici! Putere, lipsită de simpatie, rece ca marea, întunecată ca adâncurile. Voi avea drumul meu.

„Închide ochii”, a spus el gloatei. Cuvintele erau puțin mai mult decât o șoaptă, totuși toți le auziră, solide și de netăgăduit în mintea lor. Închide ochii.

Au făcut. Copii, femei, bărbați. Nemiscat acum. Ochii închiși strâns, respirațiile ținute în tensiune bruscă, poate chiar frică - dar Bugg bănuia că acești oameni erau dincolo de frică. Au așteptat ce avea să urmeze. Și nu s-a mișcat.

Voi avea drumul meu. 'Asculta-ma. Există un loc de siguranță. Departe de aici. te voi trimite acolo. Acum. Prietenii te vor găsi. Ei vor aduce vindecare, iar tu vei avea hrană, îmbrăcăminte și adăpost. Când simți că pământul se mișcă sub tine, deschide-ți ochii către noua ta casă.

Marea nu a iertat. Puterea ei era foamea și furia crescândă. Marea s-a războit cu malul, cu chiar cerul. Marea nu a plâns pentru nimeni.

Lui Bugg nu-i păsa.

Ca orice bazin de maree nemișcat sub soarele fierbinte, sângele lui crescuse... încălzit. Și cel mai mic bazin a fost umplut cu promisiunea unui ocean, a o zeci de oceane - toată puterea lor putea fi păstrată într-o singură picătură de apă. Așa a fost Denaeth Rusen, așa a fost Ruse, lanțul unde viața s-a născut prima dată. Și acolo, în acea promisiune a vieții însăși, voi găsi ceea ce am nevoie.

De empatie.

De căldură.

Puterea, când a venit, a fost un adevărat curent. Furios, da, dar adevărat. Apa cunoștea viața de atât de mult timp încât nu ținea nicio amintire despre puritate. Puterea și darul deveniseră una, așa că a cedat zeului său.

Și i-a trimis departe.

Bugg deschise ochii și văzu în fața lui o stradă goală.

În camera lui, Karsa Oflong și-a eliberat teaca de la umăr, apoi, ținând arma și hamul în mâini, se uită în jos la masa lungă, pe care stătea un felinar cu ulei, aprins. După o clipă, a pus sabia și a pus jos. Și a crescut încă o dată.

Multe lucruri de luat în considerare, un zgomot de spumă și spumă din partea unora i-a lovit bine adânc în el. Sclavii. Alungați pentru că viețile lor erau lipsite de sens.

Atât acești Edur, cât și Letherii erau fără inimă, dar totuși lași. Dornic să se îndepărteze de la a fi martor la costul indiferenței lor. Mulțumit de a îndepărta părtășia oricui oricând le convine.

Totuși l-ar numi barbarul.

Dacă da, atunci a fost foarte mulțumit de distincție.

Și, fidel viziunii sale sălbatic de clare despre bine și rău, își va ține în minte acea scenă - acele fețe infometate, ochii lichizi care păreau să strălucească atât de strălucitori încât se simțea arși de atingerea lor - ține-o când se înfrunta pe împăratul Rhulad. . Când s-a confruntat apoi cu fiecare Letherii și cu fiecare Edur care a ales să-i stea în cale.

Așa făcuse un jurământ și așa vor fi martori toți.

Acest gând rece l-a ținut nemiscat încă o duzină de bătaii ale inimii, apoi i-a revenit o a doua imagine. Icarium, cel pe care l-au numit Lifestealer.

Trecuse câteva momente de la ruperea gâtului acelui Jhag.

Și apoi văzuse în fața cu pielea de cenușă... ceva. Și odată cu ea, recunoaștere.

El ar ceda lui Karsa. Își dăduse cuvântul, iar Karsa știa acum că nu avea să fie încălcat.

În acest Icarium era sânge de Jhag, dar Karsa știa puțin despre asta. Tatăl sau mama un Jaghut; abia mai conta care.

Totuși, celălalt părinte. Tată sau mamă. Ei bine, văzuse destule în fața lui Icarium ca să cunoască acel sânge. Să-l cunoască ca pe șoaptă a lui.

Toblakai.

În biroul său opulent, cancelarul Triban Gnol s-a așezat încet, cu o precauție neobișnuită. Un soldat Letherii încărcat de praf, pătat de sudoare și sânge stătea în fața lui, Hanked în dreapta sa de Sirryn Kanar, a cărui întoarcere din cripte coincise cu sosirea acestui mesager.

Triban Gnol își întoarse privirea de la soldatul epuizat. Avea să cheme apoi sclavii de la tufă, pentru a spăla podeaua unde stătea acum bărbatul; pentru a parfuma din nou aerul cu ulei de pin. Privind o cutie lăcuită de pe desktopul dinaintea lui, el a întrebat: „Cu câte ai intrat, (caporal?)”.

— Alte trei. Și un Edur.'

Capul lui Triban Gnol se ridică brusc. 'Unde este el acum?'

— Nu a murit la trei pași în marea intrare a Domiciliului, domnule.

'Intr-adevar? Decedat?'

— A fost grav rănit, domnule. Și știam destule încât să împiedic orice vindecător să ajungă la el la timp. M-am apropiat să-l ajut în timp ce se clătina și am dat săgeții din spate câteva răsuciri, apoi o împingere mai adânc. A lésinat de durerea asta și, în timp ce l-am prins și l-am coborât pe podea, mi-am închis degetul mare pe artera mare din gâtul lui. Am putut să țin acea strângere timp de treizeci sau mai multe bătăi ale inimii. Asta a fost mai mult decât a putut rezista Edur.

Și ești un simplu caporal în serviciul meu? Nu cred. Sirryn, după ce terminăm aici, redactează o promovare pentru acest om.

— Da, cancelar.

Și așa, reluă Triban Gnol, fiind de rang în rândul celor mai rămași Letherii, responsabilitatea raportării a revenit la tine.

'Da domnule.'

— Am nevoie de numele celorlalți.

Caporalul păru să tresară. — Domnule, fără soldații mei, n-aș fi niciodată...

„Îți înțeleg loialitatea și te laud. Din păcate, trebuie să facem față acestei situații cu un ochi limpede. Trebuie să recunoaștem necesitatea. Soldații aceia nu sunt ai mei. Nu ca tine.'

— Sunt loiali, domnule...

'La care? La ce? Nu, riscul este prea mare. Îți voi acorda acest cadou, totuși. Privirea cancelarului se îndreaptă spre Sirryn. — Rapid și nedureros. Fără interogatoriu.

Sprâncenele lui Sirryn se ridicară. 'Nici unul?'

'Nici unul.'

După cum comandați, domnule.

Caporalul și-a lins buzele și apoi, forțând clar cuvintele, a spus: — Vă mulțumesc, domnule.

Încuviințarea cancelarului a fost distrasă, privirea lui din nou către cutia strălucitoare de Blackwood de pe birou. „Aș întreba din nou”, a spus el, „nu există niciun indiciu despre cine sunt ei? Nicio declarație oficială de război?

— Nimic de genul ăsta, domnule, răspunse caporalul. — Sute de corăbii arzând - asta a fost declarația lor de război. Și chiar și atunci, păreau... puțini. Nicio armată, nici un semn de aterizare.

— Cu toate acestea, a fost unul.

— Da! Domnule, am călărit cu douăzeci de Letherii, toți veterani, și șase Tiste Edur din Arapay. Edur magic sau nu, am fost prinși în ambuscadă într-o poiană din spatele unei gospodării abandonate. O clipă - gândindu-ne să ne facem tabăra - ne făceam frâu în mijlocul ierburilor înalte - singuri

- iar următoarea a fost tunet și foc, iar trupurile zboară zburând, domnule, prin aer. Sau doar membre. Bucăți. Și săgețile suierând în amurg.

— Totuși, trupa ta și-a revenit.

Dar caporalul clătină din cap. „Edurul care ne comanda - știa că vestea pe care o aduceam în capitală

- cea a corăbiilor în flăcări și a cadavrelor Tiste de pe drumuri - aceea știrea cerea să ne decuplăm. Cât de mulți dintre noi am putut lupta clar. Domnule, cu Edur în frunte, ne-am aruncat. Șapte dintre noi la început - i-au ucis pe ceilalți cinci

Edur în prima suflare a atacului - șapte, apoi cinci.

— A urmărit acest inamic? Întrebă Triban Gnol cu o voce liniștită și gânditoare.

„Nu, domnule. Nu aveau cai - niciunul pe care l-am văzut în orice caz.

Cancelarul a dat pur și simplu din cap la asta. Apoi a întrebat: „Om?”

„Da domnule. Dar nici Letherii, nici tribale, din câte am putut vedea. Domnule, au folosit arbalete, dar nu și arcuri mici și slabe de pescar, așa cum le folosim în zonele de mică adâncime în timpul alergării la crap. Nu, acestea erau arme de fier înnegrit, cu frânghii groase și certuri care străpungeau armuri și scuturi. L-am văzut pe unul dintre soldații mei trântit pe spatele lui de o astfel de ceartă, mort pe loc. Și-’

Se opri când Triban Gnol ridică un deget perfect îngrijit.

— O clipă, soldat. Un moment. Ceva ce ai spus. Cancelarul ridică privirea. — Cinci dintre cei șase Edur, uciși chiar la începutul ambuscadă. Și descoperirea cadavrelor lui Edur pe drumurile care duc dinspre coastă. Nu există cadavre de Letherii pe acele drumuri?

— Nu am găsit nimic, domnule, nu.

— Cu toate acestea, al șaselea Edur a supraviețuit acelei lovituri inițiale în poiană. Cum?

— Trebuie să fi părut că nu a făcut-o. Cearta din spate, domnule, cea care l-a ucis în cele din urmă. A fost trimis să

se prăbușească din șa. Mă îndoiesc că cineva se aștepta ca el să se ridice din nou, să-și recapete calul...

— Ai văzut toate astea cu ochii tăi?

— Am făcut-o, domnule.

— Cearta aceea, înainte sau după tunet și foc?

Caporalul se încruntă, apoi spuse: — Înainte. Chiar înainte, nici măcar o clipire de la una la alta, cred. Da, sunt sigur. El a fost primul lovit.

— Pentru că el era clar la comandă?

— Presupun că da, domnule.

„Acest tunet și foc, unde a lovit mai întâi vrăjitoria? Lasă-mă să răspund pentru mine. În mijlocul Edurului rămas.”

„Da domnule.”

— Poți pleca acum, soldat. Sirryn, rămâi cu mine o clipă.

De îndată ce ușa s-a închis, Triban Gnol a fost în picioare. — Apărare răstăcită! O invazie blestemată! Împotriva Imperiului Letherii!”

— Sună mai degrabă împotriva lui Edur, se aventurează Sirryn.

Cancelarul îl privi cu privirea. — Ai naibii de prost. Este întâmplător, cel mult un detaliu interesant. Fara relevanta adevarata. Sirryn, Edur ne stăpânesc - poate doar în nume, da, dar ei sunt ocupanții noștri. În mijlocul nostru. Capabil să comandă forțele Letherilor după cum se potrivește nevoilor lor.”

A trântit cu pumnul pe masă. Cutia lăcuită sări, capacul zgometând liber. Triban Gnol se uită la ceea ce se afla înăuntru. „Suntem în război”, a spus el. — Nu războiul nostru - nu cel pentru care am plănit - nu. Război!”

— Îi vom zdrobi pe acești invadatori, domnule...

— Desigur că o vom face, odată ce vom întâlni vrăjitoria lor cu a noastră. Nici asta nu este relevant.

— Nu înțeleg, domnule.

Triban Gnol se uită cu privirea la bărbat. Nu, nu. De aceea rangul tău nu va crește niciodată mai sus, bătaș patetic. — Când ai terminat cu tăierea la tăcere pe ceilalți soldați, Sirryn - oh, da, și promovarea pentru tânărul nostru caporal întreprinzător - vreau să îi dai, de mână, un mesaj lui Karos Invictad.

— Domnule?

„O invitație. El va veni la palat.”

„Când?”

„Imediat.”

salută Sirryn. 'Da domnule.'

'Merge.'

Când ușa se închise a doua oară, Triban Gnol se uită la birou. Jos în cutie cu capacul demontat. În care stătea o sticlă mică, ghemuită. A mai rămas o treime din conținutul său.

Triban Gnol a atras adesea satisfacție din vederea lui, chiar din cunoașterea lui atunci când era ascuns în cutia sa. Își amintea că a turnat conținutul în vasul cu vin din care știa că va bea Ezgara Diskanar, acolo în acea ultimă zi groaznică. În sala tronului. Ezgara și acel patetic Prim eunuc. Nisall ar fi trebuit să urmeze. Nu Brys. Nu, oricine în afară de Brys Beddict.

Regret, asta.

Capitolul șaisprezece

Fiecare câmp de luptă reține fiecare strigăt rostit
Înfipt ca rădăcini între pietre și armuri sparte, arme
sfărâmate, agrafe de piele putrezind în pământ.

Secolele nu sunt nimic pentru acele voci, acele suflete
îndurerate.

Ei mor în prezent

Iar acum este pentru totdeauna.

- Pe câmpiile Deal, Rael din Longspit,

Focul luase iarba. Vântul și apa luaseră pământul.
Porțiunea de nivel în care se debordau cele două canale de
drenaj era o împrăștiere de cactusi de nasturi, pietricele de
mărimea unui pumn și stâncă spartă. Cadavrul fugitorului
Letherii se rostogolise de pe creastă, lăsând o potecă de
sânge stropit acum negru ca cerneala pe stânci. Coioții,
lupii sau poate câinii Awl mestecaseră țesuturile mai moi -
față și intestine, fese și interiorul coapselor - lăsând restul
muștelor și a icrelor lor de larve.

Supraveghetorul Brohl Handar - care știa că ar fi
trebuit să moară la Bast Fulmar, crezuse într-adevăr în acel
ultim moment că, ucis în mod absurd de propria sa sabie -
le-ar fi făcut semn către doi dintre trupele sale să rămână
pe creastă și le-a făcut semn celorlalți către cel mai înalt.
ridică-te la treizeci de pași, de cealaltă parte a unuia dintre
rigole, apoi coborî calul pe plat. Oprindu-se împotriva
duhoarei soldatului mort, și-a forțat montura reticentă mai
aproape.

K'risnan-ul ajunsese la el la timp. Cu puterea de a
vindeca, o putere pură - fără pată de haos - asta era,
înțelese acum Brohl Handar, o binecuvântare. Kurald
Emurlahn. Întunericul renaște. Nu s-ar pune la îndoială, nu
s-ar îndoii. Binecuvântare.

Din gâtul sagetii ieșea vârful unei săgeți. Armele îi
fuseseră luate, la fel ca vesta cu lanț fin de sub cămașa din
piele tăbăcită. Nu era nici urmă de calul Letherii. Bâzâitul
muștelor părea prea natural de puternic.

Brohl Handar și-a făcut roată montura și a condus-o
înapoi în sus pe creastă. A vorbit cu cercetașul Sollanta. —
Urme?

— Doar calul lui, supraveghetor, răspunse războinicul.
— Cred că ambusherul a fost pe jos.

Brohl dădu din cap. Acesta fusese modelul. Awl adunau cai, arme și armuri. De atunci, Atri-Preda comandase să nu cerceteze singur. La această Redmask s-ar adăuga fără îndoială mai mulți ambusherii.

— Awl a călărit spre sud-est, supraveghețor.

Cu zile în urmă, vai. Nu avea rost să urmăresc.

Cu ochii îngustați în lumina aspră a soarelui, Brohl Handar cercetă câmpia din toate părțile. Cum s-ar putea ascunde un războinic în acest pământ gol? Canalele de scurgere păruseră un răspuns evident și, de îndată ce cineva era zărit, o trupă descăleca, înainta pe jos și se arunca în ea, căutând să îndepărteze inamicul. Tot ce găsiseră erau căprioare în pat și vizuini de coioți.

Zonele cu ierburi înalte au fost practic atacate, atât montate, cât și pe jos. Din nou, nimic în afară de căprioarele ocazionale care năvăleau aproape de la picioarele vreunui soldat blestemat; sau ptarmigan sau sturzi care explodau spre cer într-un val de pene și aripi care bateau.

Magii au insistat că vrăjitoria nu este la lucru aici; într-adevăr, mare parte din Awl'dan părea în mod ciudat lipsită de orice era necesar pentru a modela magia. Valea cunoscută sub numele de Bast Fulmar fusese, devenise limpede, deloc unică. Brohl Handar începuse cu credința că câmpiile nu erau decât versiuni sudice ale tundrei. În anumite privințe, acest lucru era adevărat; în altele a fost orice în afară de. Orizonturi înșelate, distanțe mințite. Văile s-au ascuns de ochi până când cineva a fost peste ele. Totuși, la fel de asemănător cu tundra, un loc groaznic pentru a lupta un război.

Redmask și armata lui dispăruseră. Oh, erau trasee din belșug; întinderi uriașe de pământ călcat mergând înapoi și în altul. Dar unii erau din turmele bhederin; altele erau vechi și încă altele păreau să indice călătoria în direcții opuse, suprapunându-se înainte și înapoi până când s-a pierdut orice simț. Și așa, zi de zi, forțele Letherii au pornit, proviziile lor scăzând, pierzând fugitorii din cauza ambuscadelor, mărșăluind într-un loc și în altul, parcă condamnați să ducă o bătălie mitică care nu avea să vină niciodată.

Brohl Handar adunase treizeci dintre cei mai buni călăreți ai săi și în fiecare zi îi conducea afară din coloană, împingându-se mult pe flancuri - periculos de departe - în speranța de a vedea Awl.

Acum își miji ochii spre cercetașul Sollanta. 'Unde au plecat?'

Războinicul se strâmbă. — M-am gândit puțin la asta, supraveghetor. Într-adevăr, este tot ce m-am gândit săptămâna trecută. Inamicul, cred, este peste tot în jurul nostru. După Bast Fulmar, Redmask a împărțit triburile. Fiecare segment a folosit vagoane pentru a le face imposibil de distins - așa cum am văzut din nenumăratele poteci, acele vagoane sunt trase dintr-o parte în alta, cu opt sau zece late și se deplasează ultimele, ștergând astfel semnele a tot ceea ce le precede pe traseu. . Ar putea fi o sută de războinici înainte, ar putea fi cinci mii.

— Dacă da, a obiectat Brohl, ar fi trebuit să ajungem din urmă cu cel puțin un astfel de tren.

— Nu ne mișcăm suficient de repede, supraveghetor. Amintiți-vă, am rămas tabărați în partea de sud a Bast Fulmar timp de două zile întregi. Asta le-a dat un avans crucial. Coloanele lor, vagoanele și toate, se mișcă mai repede decât ale noastre. Este la fel de simplu.

— Și Atri-Preda refuză să trimită recunoaștere în forță, spuse Brohl, dând din cap.

O decizie înțeleaptă, spuse cercetașul.

'Cum așa?'

— Redmask ar activa o asemenea forță. El l-ar copleși și va măcelări fiecare soldat din el. Oricum, supraveghetor, ne jucăm jocul lui.

— Așa este... inacceptabil.

— Îmi imaginez că Atri-Preda este de acord cu dumneavoastră, domnule.

'Ce se poate face?'

Sprâncenele războinicului se ridicară. — Eu nu comand această armată, supraveghetor.

Nici eu. — Dacă ai făcut-o?

Neliniște bruscă în fața cercetașului și a aruncat o privire spre celălalt călător cu ei pe creastă, dar acel bărbat părea intenționat la altceva, departe la orizont, în timp ce smulgea bucăți de carne uscată din fâșia subțire din stânga lui. mână și mestecat încet.

— Nu contează, spuse Brohl, oftând. O întrebare nedreaptă.

— Totuși, aș răspunde, supraveghetor, dacă vrei.

'Continua.'

— Retrageți-vă, domnule. Înapoi la Drene. Reluați să revendicați pământ și protejați-l bine. Redmask, atunci, va

trebui să vină la noi, dacă minciuna ar contesta furtul pământului Awl.

Sunt de acord. Dar ea nu o va avea. — Sună rechemarea, spuse el.

— Ne întoarcem la coloană.

* * *

Soarele trecuse de amiază până când trupa Tiste Edur a ajuns în vizorul coloanei Letherii și a fost imediat evident că ceva s-a întâmplat. Vagoanele de aprovizionare au fost trase într-o formațiune pătrată goală, boii și catării deja dezlegați și au condus în două kraal separate în cadrul acelei matrice defensive. Elemente ale diferitelor brigăzi și regimente erau în ordine atât la nord, cât și la sud de piață, cu trupe călare la est și vest.

Brohl Handar și-a condus trupa într-un galop rapid. Cercetașului său principal i-a spus: „Reună-te cu Arapay-ul meu - îi văd spre vest”.

'Da domnule.'

În timp ce trupa se întoarse în spatele lui, supraveghetorul îi dădu calul cu piciorul în galop și se îndreptă spre mica pădure de standarde care marca poziția Atri-Preda, chiar în afara barierei de est a vagoanelor. Terenul de aici era relativ plat. O altă creastă de teren puțin mai înaltă se întindea aproximativ de la est la vest la o mie de pași spre sud, în timp ce topografia de pe această latură de nord era mai mult sau mai puțin egală cu poteca, groasă de iarba cu fire argintie până la talie, cunoscută sub numele de iarbă cuțit, o zonă directă. traducerea numelui Awl, masthebe.

Redmask ar fi un prost să ne întâlnim aici.

Își lăsa calul la un trap rapid în timp ce se apropia. O putea vedea acum pe Atri-Preda, roșea de entuziasm de pe chipul ei înlocuind încordarea care păruse să o îmbătrânească un an pentru fiecare zi de la Bast Fulmar. Își adunase ofițerii, iar aceștia se retrăgeau ca răspuns la ordinele ei. Până la sosirea Supraveghetorului, mai rămăseseră doar câțiva mesageri, împreună cu purtătorul standard al propriei comenzi lui Bivatt.

— Ce sa întâmplat?

— Se pare că s-a săturat să alerge, răspunse Bivatt cu o expresie extrem de mulțumită.

— L-ai găsit?

— Chiar și acum mărșăluiește pentru noi, supraveghetor.

— Dar... de ce ar face asta?

În ochii ei se auzi o sclipire de neliniște, apoi își întoarse privirea, fixându-și privirea spre sud-est, unde Brohl putea vedea acum un nor de praf la orizont. „Ne crede obosiți, obosiți. El știe că avem lipsă de hrană și furaj decent și că avem vagoane aglomerate de răniți. El vrea să ne salbatice din nou.

Transpirația de pe fruntea lui Brohl Handar a fost smulsă de o rafală de vânt cald. Suflu neîncetat al câmpiilor, acel vânt, mereu dinspre vest sau nord-vest. A devorat fiecare picătură de umezeală, transformând pielea în piele și lustruită. Linsendu-se buzele crăpate, Supraveghetorul și-a dres glasul, apoi a spus: — Se poate dezlănțui aici vrăjitoria, Atri-Preda?

Ochii ei străluciră. 'Da. Și cu asta, vom da răspunsul.

— Și șamanii lor? Dar șamanii Awl?

— Înutil, supraveghetor. Ritualurile lor sunt prea lente pentru luptă. Nici nu pot folosi puterea brută. Vom avea la ei astăzi, Brohl Handar.

„Ați poziționat Tiste Edur din nou în spate. Să păzim gunoiul lăsat de boi, Atri-Preda?

'Deloc. Cred că veți vedea o mulțime de lupte astăzi. Trebuie să fie lovituri de flancare, căutându-ne proviziile și voi avea nevoie de tine și de Edur-ul tău să le arunci înapoi. Amintiți-vă și de cei doi demoni.

„Sunt greu de uitat”, a răspuns el. — Foarte bine, ne vom poziționa defensiv. Și-a adunat frâiele. — Bucură-te de luptă, Atri-Preda.

Bivatt îl privi pe supraveghetor plecând, iritat de întrebările lui, de scepticismul lui. Redmask era la fel de muritor ca orice om. Nu era imun la greșeli și azi făcuse una. Apărătorul a fost mereu în avantaj, iar regula generală a fost că un atacant necesită o superioritate numerică substanțială. Bivatt pierduse până la moarte sau rănise peste opt sute dintre soldații ei în dezastrul care a fost Bașt Fulmar. Chiar și cu asta, Redmask nu avea un număr suficient, presupunând că intenționa să avanseze dincolo de observarea inițială.

Ideal ar fi vrut să-și poziționeze forțele de-a lungul crestei spre sud, dar nu fusese timp pentru asta; și,

rămânând acolo unde era, ea ar împiedica acea creastă să ia în considerare bătălia care va urma. Există șansa ca Redmask pur și simplu să ia creasta și apoi să o aștepte, dar ea să nu se mai joace din nou în mâinile lui. Dacă ar căuta lupta în această zi, ar trebui să avanseze. Și repede. Starea în picioare și așteptarea pe creastă nu ar fi tolerată, nu atunci când Bivatt avea magii ei. Stai acolo dacă îndrăznești, Redmask, în fața valului după val de vrăjitorie.

Dar venea. Bivatt nu credea că va căuta creasta, apoi așteaptă pur și simplu, așteptându-se ca ea să cedeze formația ei defensivă pentru a mărșălui asupra lui.

Nu, și-a pierdut răbdarea. Și-a dezvăluit slăbiciunea.

Ea a scanat poziționarea trupelor ei. Crimșon Rampant infanterie grea pentru a ancora extrema stângă, capătul cel mai estic al liniei ei. Infanterie grea a batalionului de comercianți în extrema dreaptă. Infanterie grea a Batalionului de Artizani în centru. Pe flancurile lor, extinzându-se în afară și la adâncimea dublă – douăzeci de linii, mai degrabă decât zece linii – se aflau infanteriei mijlocii asortate a forței ei. Elementele de rezervă ale rămașilor ei rămași, Garnizoana Drene și infanteriei medii au fost așezate mai aproape de pătratul de vagoane. Cavaleria Bluerose, împărțită în două aripi, s-a ținut înapoi pentru a aștepta un răspuns rapid, fie ca contraatac, fie călare pentru a închide o breșă.

Tiste Edur al lui Brohl Handar păzea nordul. Ei aveau să se confrunte departe de bătălia principală, dar Bivatt era sigur că va avea loc un atac asupra lor, o altă lovitură pentru provizii. Și bănuia că va veni din iarba înaltă de pe partea de nord a pistei.

Ridicându-se pe etrieri, studia norul de praf care se apropia. Cercetașii ei confirmaseră că acesta era într-adevăr Redmask, conducând ceea ce trebuia să fie majoritatea războinicilor săi. Acea ceață de praf părea să se îndrepte spre creastă. Atri-Preda a rânjit, apoi a făcut semn unui mesager. — Adu-mi magii mei. La dublu.'

Bătrânul fusese găsit mort în cortul său în acea dimineată. Amprentezele mâinilor care îl sugrumaseră lăsaseră o hartă pete a brutalității sub fața lui umflată și ochii bombați. Ucigașul său stătuse deasupra lui, privind în jos pentru a asista la sosirea morții. Ultimul bătrân al Renfayar, propriul trib al lui Redmask, poate cel mai vechi om dintre întregul Awl. Blind Stalker care era moartea ar fi trebuit să-i aducă o atingere blândă asupra unui astfel de om.

În tabără, frica și consternarea șuierau și se învârteau ca un vânt prins într-un defileu, punctate de urlete îngrozitoare ale băieților și strigăte care vesteau rău augur. Redmask sosise să privească de sus asupra cadavrului când fusese dus în aer liber și, desigur, nimeni nu putea să vadă ce se ascunde în spatele măștii lui solzoase, dar nu căzu în genunchi lângă trupul rudelor sale, înțeleptul consilier al său. Stătuse, nemișcat, cu biciul de cadaran înfășurat transversal în jurul trunchiului său, cu securea semilună rygtha ținută liber în mâna stângă.

Câinii urlău, cu vocile trezite de cei îndoliați, iar pe flancurile versanților dinspre sud, turmele de rodare se mișcau într-un loc și pe altul, nervoși și agitați.

Redmask se întoarse, atunci. Ofițerii săi cu mască de aramă se apropiară, împreună cu Masarch și, în urmă cu câțiva pași, Toc Anaster.

— Am terminat să fugim, spuse Redmask. „Astăzi, vom vărsa încă mai mult sânge de Letherii”.

Asta era ceea ce războinicii Awl așteptaseră să audă. Loialitatea lor nu era pusă în discuție, nu de la Bast Fulmar, totuși erau tineri și gustaseră sânge. Au vrut să guste din nou. Dansul elaborat de iepure în care ei îi conduseseră pe Letherii durase prea mult. Nici măcar ambuscadele inteligente răsărite asupra inamicilor și cercetătorilor nu fuseseră de ajuns. Marșul haotic și plin de excursii păruse prea mult a zborului.

Războinicii s-au adunat la nord de tabără, cu zorii încă proaspete în aer, stăpânii-câini și ajutoarele lor strângând în lesă fiarele agitate și agitate și poziționându-și încărcăturile ușor spre est. Cai călcau pe pământul mânjit de rouă, penoanele de clan clătinând ca niște trestii înalte. Cercetașii au fost trimiși cu arcași cai pentru a intra în contact cu cei care se îndepărtează de Letherii și a-i alunga înapoi la cuibul lor. Acest lucru ar asigura că prezentarea specifică a forțelor lui Redmask va rămâne necunoscută cât mai mult timp posibil.

Cu câteva clipe înainte ca armata să plece, Torrent a sosit pentru a se poziționa lângă Toc. Războinicul era încruntat, așa cum făcea în majoritatea dimineților, după amiezii și serilor, când uitase să-și îmbrace masca de vopsea. Din moment ce începuse să-i dea o erupție cutanată pe obraji, bărbie și frunte, a „uitat” mai des în aceste zile - iar Toc a răspuns la acea expresie beligerantă cu un zâmbet strălucitor.

— Săbiile scoase din teacă astăzi, Torrent.

— Redmask ți-a dat voie să călărești la luptă?

Toc ridică din umeri. — N-a spus nimic în niciun caz, ceea ce presupun că este suficient de lăsat.

'Nu este.' Torrent și-a dat calul înapoi, apoi l-a învățat ca să călărească acolo unde Redmask stătea călare pe montura lui Letherii, dincolo de linia aspră de călăreți pregătiți.

Așezându-se înapoi în șa ciudată Awl, Toc își examinează din nou arcul, apoi săgețile din tolba legate de coapsa dreaptă. Nu prea era interesat să lupte efectiv, dar cel puțin ar fi gata să se apere dacă va fi necesar. Prevestiri rele. În mod clar, Redmask era indiferent față de asemenea noțiuni. Toc s-a zgâriat la țesutul groaznic din jurul orbitei lui fără ochi. Mi-e dor de acel ochi, darul lui High Derail în ceea ce pare să fie trecut. Zeii știau, m-au făcut din nou un adevărat arcaș - în aceste zile sunt al naibii de aproape inutil. Rapid și inexact, acesta este Toc cel Nenorocos.

Redmask i-ar interzice plimbarea în această zi? Toc nu credea asta. Îl văzu pe Torrent schimbând cuvinte cu liderul războiului, calul războinicului demascat ocolind și aruncând din cap. Destul de adevărat, cum fiara ajunge să semene cu stăpânul ei. Imaginați-vă toți câinii cu un singur ochi pe care ar fi putut să-i am. Apoi Torrent și-a rotit montura și și-a îndreptat drumul înapoi spre Toc la un galopă rapid.

Încruntarea se întunecase. Toc zâmbi încă o dată. — Săbiile scoase din teacă astăzi, Torrent.

— Ai mai spus asta înainte.

— M-am gândit că s-ar putea să o luăm de la capăt.

— Te vrea în afara pericolului.

— Dar încă pot să călăresc cu armata.

„Nu am încredere în tine, așa că nu te gândești că nimic din ceea ce faci nu va rămâne fără martor”.

— Prea multe nu acolo, cred, Torrent. Dar mă simt generos în această dimineață, așa că voi lăsa frâiele libere.

— Niciodată nu trebuie să-i înnodă frâiele, spuse Torrent. — Orice prost știe asta.

'Cum spui.'

Armata a pornit, cu toții călare pentru moment - inclusiv stăpânii-câini - dar asta nu va dura. Nici, bănuia Toc, forța nu ar rămâne unită. Redmask nu a văzut nicio bătălie ca pe un eveniment singular. Mai degrabă, a văzut o colecție de ciocniri, o angajament de voințe; acolo unde unul era tocit, își muta atenția pentru a relua lupta în altă parte și tocmai în orchestrarea acestor numeroase întâlniri

era câștigată sau pierdută o bătălie. Elementele de flancare s-ar desprinde din coloana principală. Mai mult de un atac, mai mult de un obiectiv.

Toc a înțeles asta destul de bine. Era, bănuia el, esența tacticii printre comandanții de succes din întreaga lume. Cu siguranță malazanii luptaseră așa, cu mare succes. Evitând noțiunea de simulare, fiecare luptă a fost deliberată și menită în mod deliberat să blocheze un inamic, într-o luptă aprigă și disperată.

„Lăsați fetele în seama nobilimii”, spusese odată Kellanved. — Și își pot duce eleganța inteligentă până la tumulă. Asta se întâmplase în timp ce el și Dassem Ultor îi observaseră pe cavalerii Untan pe câmpul de luptă la est de Jurda. Călărit înainte și înapoi, înainte și înapoi. Obosindu-și caii de război împovărați, semănând confuzie în norii de praf care le înghițeau propriile rânduri. Fără și orb. Dassem îi ignorase pe nebunii cu sânge pur și, înainte ca bătălia zilei să se încheie, a spulberat întreaga armată Untan, inclusiv pe acei lăudați și temuți cavaleri cândva.

Letherii nu posedau cavalerie grea. Dar dacă ar fi făcut-o, credea Toc, s-ar juca cu simulare și orb toată ziua.

Sau poate nu. Vrăjitoria lor în luptă nu era nici subtilă, nici elegantă. Urât ca pumnul unui Fenn, de fapt. Acest lucru sugera un anumit pragmatism, un interes pentru eficiență în detrimentul fastului și, într-adevăr, un fel de nerăbdare față de manierele războiului.

Vrăjitorie. Oare Redmask îi uitase pe magii Letherii?

Câmpia vastă la nivel în care aștepta inamicul - Awl o numea Pradegar, Old Salt - nu era moartă ca magic. La urma urmei, șamanii lui Redmask se folosiseră de magia reziduală pentru a urmări mișcările armatei inamice.

Redmask, ți-ai pierdut mințile?

Awl a mers mai departe.

Mai mult decât săbii dezvelite în această zi, 1 frică. S-a zgâriat din nou la priza lui căscată, apoi a pus calul în mișcare.

Orbyn Truthfinder nu-i plăcea senzația de pământ moale de sub el. Pământ, lut, nisip, orice părea neliniștit sub greutatea lui. Avea să sufere o plimbare cu o trăsură, din moment ce roțile erau suficient de solide, o parte în alta trântind deasupra potecii stâncoase servind să-l liniștească ori de câte ori se gândea la acea incertitudine de dedesubt. El stătea acum pe o piatră fermă, o umflătură de piatră răzuită chiar în sus de la poteca care întindea fundul văii.

Respirația aerului era încălzită de soare, mirosea a apă rece și a pin. Midges rățăceau în roiuri de-a lungul râurilor de topire a gheții care coborau de-a lungul versanților munților, înclinând într-un loc și în altul ori de câte ori o libelulă se arunca în mijlocul lor.

Cerul era fără nori, albastrul atât de clar și curat în comparație cu atmosfera prăfuită din Drene - sau cu orice alt oraș de altfel - încât Orbyn s-a trezit privind în sus iar și iar, luptându-se cu ceva asemănător cu neîncrederea.

Când nu se uita în cer, ochii Patriotistului erau ațintiți asupra celor trei călăreți care coborau din pasul din față. Se deplasaseră cu mult înaintea companiei sale, urcând pe înălțimi, apoi străbătuseră coloana munților până la trecătoarea îndepărtată, unde fusese măcelărită o garnizoană. Unde, mai important, un anumit transport de arme nu sosise. În schema mai mare, o astfel de pierdere a însemnat puțin, dar Factor Letur Anict nu a fost un om de mari scheme. Motivațiile lui au fost trunchiate, analizate într-un limbaj de precizie, intolerant la deviere, aproape nevrotic când se confruntă cu ceva dezordonat. Și asta, într-adevăr, era dezordonat. Pe scurt, Letur Anict, cu toată averea și puterea lui, a fost un birocrat în adevăratul sens al cuvântului.

Călăreții avansați se întorceau, în cele din urmă, dar Orbyn nu a fost deosebit de mulțumit de asta. Nu ar avea nimic bun de spus, știa el. Povești despre cadavre putrezite, lemn carbonizat, corbi zgomotoși și șoareci printre oasele mucegăite. Cel puțin, se putea forța încă o dată să urce în trăsura Factorului să stea în fața acelui mestecător de numere neplăcut și să-i sfătuiască - cu mai multă veridicitate de data aceasta - să întoarcă coloana și să se întoarcă spre Drene.

Nu că ar reuși, știa el. Pentru Letur Anict, fiecare insultă era gravă, iar fiecare eșec era o insultă. Cineva ar plăti. Cineva a făcut-o întotdeauna.

Un instinct îl făcu pe Orbyn să arunce o privire înapoi spre tabără și îl văzu pe Factor ieșind din trăsură. Ei bine, asta a fost o ușurare, din moment ce Orbyn avea obiceiul de a transpira pro-fuz în concepția înghesuită a lui Letur. A privit cum bărbatul spălat a ales o potecă delicată până unde stătea Orbyn. Îmbrăcat în exces pentru aerul blând, părul lui slăbănog, alb, acoperit de o pălărie cu rame late, pentru a proteja soarele de pielea palidă, fața lui ciudat de rotundă deja îmbujorată de efort.

Găsește adevărul, spuse el de îndată ce ajunsese la vârful rocii de bază, știm amândoi ce ne vor spune cercetașii noștri.

— Într-adevăr, Factor.

— Deci... unde sunt ei?

Sprâncenele subțiri ale lui Orbyn se ridicară, iar el clipi pentru a curăța transpirația bruscă care îi ustura ochii. — După cum știți, ei nu au coborât niciodată mai departe decât aici - unde suntem tabărați chiar acum. Lăsând trei posibilități. Unul, s-au întors, s-au întors înapoi și prin pasă...

— Nu au fost văzuți să facă asta.

'Nu. În al doilea rând, au părăsit poteca aici și au mers spre sud, căutând probabil Trecătoarea Perlelor în sudul Bluerose.

— Călătorind pe coloana vertebrală a munților? Asta pare puțin probabil, Truthfinder.

— Trei, au plecat spre nord de aici.

Factorul și-a lins buzele, de parcă s-ar fi gândit la ceva. Fără inflexiune, el a întrebat: „De ce ar face asta?”

Orbyn a ridicat din umeri. „Dacă cineva dorește, s-ar putea să ocolească zona până ajunge la coastă, apoi să închirieze o ambarcațiune care să o ducă în aproape orice sat de coastă sau port al Mării Bluerose”.

'Luni.'

— Fear Sengar și tovarășii lui sunt bine obișnuiți cu asta, Factor. Nicio parte fugară nu a fugit vreodată atât de mult timp în limitele imperiului ca ei.

— Nu numai prin îndemănare, Truthfinder. Amândoi știm că Edur i-ar fi putut lua de o sută de ori, în o sută de locuri diferite... Și mai departe, amândoi știm de ce nu au făcut asta. Întrebarea pe care tu și cu mine am dansat de mult, mult timp este ce, dacă ceva, vom face în legătură cu toate acestea.

— Acea întrebare, vai, spuse Orbyn, este una care poate fi adresată doar de stăpânii noștri, din Letheras.

'Studii de masterat?' Letur Anict pufni. „Au alte preocupări, mai presante. Trebuie să acționăm independent, în concordanță cu responsabilitățile care ni s-au acordat; într-adevăr, în conformitate cu însăși așteptarea că ne vom îndeplini aceste responsabilități.

Stam deoparte în timp ce Fear Sengar îl caută pe zeul Edur? Stam deoparte în timp ce Hannan Mosag și așa-zisii săi vânători își lucrează cu incompetența abil în această așa-zisă urmărire? Există vreo îndoială în mintea ta, Orbyn

Truthfinder, că Hannan Mosag comite o trădare? Impotriva împăratului? Impotriva imperiului?

— Karos Invictad și, sunt sigur, cancelarul se ocupă de chestiunea trădării Regelui Vrajitor.

'Fără îndoială. Totuși, ce s-ar putea întâmpla cu planurile lor dacă Fear Sengar ar avea succes? Ce se va întâmpla cu toate planurile noastre, dacă Edur Zeul Umbrelor se va ridica din nou?

— Asta, Factor, este foarte puțin probabil. Nu, de fapt este imposibil.

— Cunosc bine probabilitățile și evaluarea riscurilor, spuse Letur Anict, stăruitor, Truthfinder.

— Ce vrei? întrebă Orbyn.

Zâmbetul lui Letur Anict era strâns. S-a îndreptat spre nord. — Se ascund. Și amândoi știm unde.

Orbyn nu era fericit. — Amploarea cunoștințelor tale mă surprinde, Factor.

— M-ai subestimat.

— Se pare că am făcut asta.

Găsitorul adevărului. Am cu mine douăzeci dintre cei mai buni gardieni ai mei. Ai patruzeci de soldați și doi magi. Avem suficiente felinare pentru a alunga întunericul și astfel să furăm puterea acelor vrajitori decrepiți. Câți rămân în acea rezistență ascunsă? Dacă lovim repede, putem scăpa de acest cult blestemat și numai pentru asta merită efortul. Capturarea fricii pe Sengar în târg ar îndulci masa. Luați în considerare încântarea, laudele, dacă îi oferim lui Karos și Cancelarului trădătorul teribil, Fear Sengar, și acel prost, Udinaas. Luați în considerare, dacă doriți, recompensele.

Orbyn Truthfinder a oftat, apoi a spus: — Foarte bine.

— Atunci știi calea secretă. Am bănuț la fel.

Și tu nu, și știam la fel de multe. Și-a scos o batistă și și-a șters transpirația de pe față, apoi de-a lungul barbiei de sub bărbie. — Urcarea este obositoare.

Va trebui să lăsăm trăsurile și caii aici.

— Cei trei cercetăși ai tăi pot servi pentru a păzi tabăra. Au câștigat odihnă. Când plecăm, Truthfinder? Orbyn se strâmbă. 'Imediat.'

Doi dintre cei trei cercetăși stăteau lângă un foc pe care stătea o oală pătată de funingine cu ceai fierbinte, în timp ce al treilea se ridică, arcuit pentru a-și liniști spatele, apoi se îndreptă spre trenul modest care își petrecuse cea mai mare parte a zilei coborând în vale.

Au fost schimbate salutările obișnuite, alături de invitații de a împărtăși această noapte și această tabără. Liderul trenului se apropie obosit să se alăture cercetașului.

— Nu este acesta sigiliul factorului Drene de pe acea trăsură? el a întrebat.

Cercetașul dădu din cap. 'Deci este.' Privirea i se rătăci pe lângă bărbatul destul de neimpresionant care stătea în fața lui. — Înțeleg că nu sunteți comercianți. Totuși, o mulțime de paznici.

„O investiție înțeleaptă, ar trebui să judec”, a răspuns bărbatul, dând din cap. — Fortul garnizoanei a dat destule dovadă în acest sens. Stă nemiscat abandonat, pe jumătate ars și presărat cu oasele soldaților măcelăriți.

Cercetașul a ridicat din umeri. — Partea de vest a zonei este renumită pentru bandiți. Am auzit că au fost vânați și uciși.

'Chiar așa?'

— Așa am auzit. Și este în drum un nou detașament, împreună cu dulgheri, tăietori de copaci și un fierar. Fortul ar trebui reconstruit înainte de sfârșitul sezonului. El a ridicat din umeri. — E riscul drumului.

Venitt Sathad dădu din nou din cap. „Nu am trecut pe lângă nimeni pe potecă. Atunci Factorul vine să ți se alăture aici?

'El este.'

„Nu este neobișnuit, această călătorie? La urma urmei, Drene se află pe partea îndepărtată a mării.

— Afacerile lui factor sunt ale lui, răspunse cercetașul, puțin laconic. — Nu mi-ați răspuns niciodată, domnule.

'Nu am? Care a fost întrebarea ta din nou?'

— Te-am întrebat ce cărai, asta are nevoie de atât de puține rucsoare și de atâtea paznici.

— Nu am libertatea să vă spun, vai, spuse Venitt Sathad, în timp ce începu să cerceteze tabăra. — Ai avut mai mulți soldați aici, nu cu mult timp în urmă.

— Am coborât ieri pe vale.

— Să-l întâlnesc pe Factorul?

'Doar așa. Și m-am gândit că dacă vor veni în noaptea asta, locul de câmpare de aici nu va fi suficient de mare. Nu pentru ei și grupul tău.

— Cred că ai dreptate.

— Atunci poate că ar fi mai bine dacă ai trece mai departe. Mai e un alt loc la două mii de pași pe vale. Ar trebui să mă gândesc că ai destulă lumină.

Venitt Sathad zâmbi. — Atunci vom face cum ai cerut. Poate ne vom întâlni cu Factorul tău pe drum.

— Poate o veți face, domnule.

În ochii bărbatului, Venitt Sathad a văzut minciuna. Încă zâmbind, s-a întors la cal. — Încărcați-vă, le spuse el gardienilor săi. — Mergem mai departe.

O comandă foarte neplăcută, dar Venitt Sathad își alesese bine escorta. Într-un timp foarte scurt, trupa a fost din nou pe drum.

Habar n-avea de ce bărbatul pe care a fost trimis să-l întâlnească se afla pe această potecă, atât de departe de Drene. Nici Venitt nu știa unde se dusesese Anict, din moment ce din toate părțile, dar în față, nu mai erau decât munți aspre și sălbatici, populați de puțin mai mult decât oi cu coarne care se cățără pe stânci și câțiva condori care cuibăreau stânci. Poate că va afla în cele din urmă. Așa cum a fost, mai devreme sau mai târziu Letur Anict avea să se întoarcă la Drene, iar el, Venitt Sathad, agentul Rautos Hivanar și Letheras Liberty Consign, îl aștepta.

Cu câteva întrebări de la stăpânul său.

Și câteva răspunsuri.

* * *

Un țipăt răsună în depărtare, apoi se stinge. Mai aproape de mână, în mijlocul luminii pâlpâitoare ale felinarului și al umbrelor tremurătoare, ultimele strigăte ale celor măcelăriți dispăruseră de mult, în timp ce soldații din garda lui Orbyn mergeau printre trupurile îngrămădite - mai ales tinerii, femeile și bătrânii din această cameră - asigurându-se că nimeni nu mai respira.

Nici unul nu a făcut-o. Orbyn Truthfinder se asigurase el însuși de asta. Într-un mod distraș, sfâșiat de dezgust și de necesitatea ca nicio neglijență să nu fie permisă. Fuseseră patru clopote în acest labirint subteran, cel mult, pentru a marca prima breșă de saloane de la intrarea în crevasă și tot ce a urmat, din cameră în cameră, din coridor în coridor, asaltul vrăjitoriei luminoase și respingătoare.

Orice organizare elaborată a puterii ținuse strâns în această proprietate îngropată a fost ștearsă cu pierderea unei singure vieți de Letherii și tot ceea ce a rămas atunci

era o simplă măcelărie. Vâându-i pe cei care s-au ascuns, care au fugit în cele mai îndepărtate colțuri, în cele mai mici încăperi de depozitare, copiii înghesuiți în niște niște și, unul, într-o amforă plină pe jumătate cu vin.

Mai puțin de patru clopote, deci, pentru a anihila Cultul Domnului cu Aripă Negre. Aceste versiuni degenerate ale Tiste Edur. Cu greu merită efortul, în ceea ce îl privea pe Orbyn Truthfinder. Și mai amar pentru limbă, nu fusese niciun semn de Frica Sengar sau de vreunul dintre însoțitorii săi. Niciun semn, într-adevăr, că ar fi fost vreodată aici.

Privirea lui aplecată asupra cadavrelor îngrămădite, se simțea murdar. Letur Anict îl folosise în căutarea obsesivă a eficienței, a simplificării crude a lumii sale. Un iritant mai puțin sâcâitor pentru Factorul Drene. Și acum aveau să se întoarcă, iar Orbyn se întreabă dacă această călătorie pentru a găsi câteva vagoane încărcate de arme ieftine nu fusese, de fapt, altceva decât un șiretlic. Unul care l-a păcălit la fel de ușor ca și un copil cu ochii mari.

A scos o cârpă pentru a șterge sângele de pe pumnal, apoi a strecurat arma cu lamă lungă înapoi în teacă de sub brațul drept.

Unul dintre magii lui s-a apropiat. „Găsește adevărul”.

— Am terminat aici?

„Noi suntem. Am găsit camera altarului. O jumătate de duzină de preoți și preotese clătinându-și în genunchi, rugându-și pe zeul lor eliberare. Magul a făcut o mutră acru. — Vai, Lordul cu Aripă Negre nu era acasă.

„Ce surpriza.”

— Da, dar a fost unul, domnule. O surpriză, adică.

„Continua.”

— Acel altar, domnule, a fost cu adevărat sfântit.

Orbyn aruncă o privire spre mag cu ochii mijiți. „Sens?”

— Atins de întuneric, de forța în sine.

— Nici măcar nu știam că există un asemenea Hold. Întuneric?”

— Tiles au un aspect al Întunericului, domnule, deși doar cele mai vechi texte notează asta. De Fulcra, domnule. Corbul Alb.”

lui Orbyn îi stătu brusc respirația. S-a uitat cu atenție la magul care stătea în fața lui, a privit umbrele zburând peste fața cârnată a bărbatului. — Corbul Alb. Straniul Edur care o însoțește pe Fear Sengar este numit așa.

— Dacă acel străin este numit așa, atunci nu este Tiste Edur, domnule.

'Atunci ce?'

Magul făcu un semn către trupurile aflate pe toate părțile. 'Tiste Andii, se zic. Copiii întinericului. Domnule, stiu puține despre asta... White Crow, care călătorește cu Fear Sengar. Dacă într-adevăr merg împreună, atunci ceva s-a schimbat.

'Ce vrei să spui?'

Edur și Andii, domnule, erau dușmani cei mai răutăcioși. Dacă ceea ce am adunat din legendele Edur și altele asemenea conține vreun adevăr, atunci ei s-au războit și acel război s-a încheiat cu trădare. Odată cu uciderea Corbului Alb.' Magul a clătinat din cap. „De aceea nu cred în acest Corb Alb care este cu Fear Sengar – este doar un nume, un nume dat din greșeală, sau poate o batjocură. Dar dacă mă înșel, domnule, atunci o veche ceartă a fost îngropată într-un mormânt adânc, iar asta s-ar putea dovedi... îngrijorător.

Orbyn își întoarse privirea. — Am măcelărit ultima dintre aceste Andii, nu-i așa?

— În locul asta, da. Ar trebui să fim încrezători că sunt ultimii Andii care au mai rămas? Chiar și în Bluerose? Oare Edur nu și-au găsit rude peste ocean? Poate că s-au făcut și alte contacte, pe care spionii noștri din flote nu le-au detectat. Sunt neliniștit, domnule, de toate astea.

Nu ești singur în asta, mage. — Gândește-te mai mult la asta, spuse el.

„1 va.”

Când magul s-a întors să plece, Orbyn a întins o mână uriașă și plinuță pentru a-l opri. — Ai vorbit cu Factorul?

O încruntare, de parcă magul s-ar fi jignit la întrebare. — Desigur că nu, domnule.

'Bun. Despre altar și sfintire, nu spuneți nimic. S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: „Despre celelalte gânduri ale tale, nu spune nimic la fel”.

— Altfel nu aș fi procedat, domnule.

'Excelent. Acum, adună-ne soldații. Aș vrea să plecăm de aici cât de curând putem.

— Da, domnule, cu plăcere.

ridică Letur Anict la lumea lui făcută mai simplă. Ce ar vrea el să fie și ce este, nu sunt același lucru. Și asta, dragă Factor, este călea spre ruină. O vei merge fără mine.

Clip era orientat spre sud. Mâna lui dreaptă era ridicată, lanțul și inelele lui erau strânse. Nu o rotise mai mult de o duzină de bătăi ale inimii. Părul lui, lăsat nelegat, s-a răscolit în vânt. La câțiva pași distanță, Silchas Ruin

stătea pe un bolovan, trecând o piatră de ascuțit de-a lungul tăieturii uneia dintre săbiile sale cântătoare.

Zăpada cobora de pe un cer albastru pal, poate vreo versiune la înălțime a unui duș de soare sau vânturile ridicaseră fulgii de pe vârfurile tinere care se ridicau din toate părțile, dar direct în față. Aerul era amar, atât de uscat încât lâna scânteia și trosnea. Trecuseră ultimul platou spart cu o zi înainte, lăsând în urmă masa de piatră neagră sfărâmată care îi marca centrul craterizat. Urcarea de azi dimineață fusese perfidă, deoarece atâtea plăci de piatră sub picioare erau învelite în gheață. Ajungând pe creasta calderei în lumina după-amiezii târzii, se treziră privind un vast pantă descendentă, care se întindea spre nord pe o jumătate de legugă sau mai mult, până la o câmpie de tundra. Dincolo de asta, orizontul ajungea într-o linie albă plată, cețoasă. Câmpuri de gheață, spusese Fear Sengar, la care răsese Udinaas.

Seren Pedac păși neliniștită de-a lungul crestei. Mergea cu ceilalți, cu mult în spatele lui Clip și Silchas Ruin. Mai rămăsese lumină pentru a continua, dar tânărul Tiste Andii se cocoțase pe creastă pentru a se uita înapoi pe drumul pe care veniseră. Tăcut, inexpresiv.

Ea se apropie să stea în fața lui Udinaas, care se apucase să ducă din nou sulita Imass și acum stătea pe o stâncă care înfige vârful sulitei în gazonul cu mușchi. 'Ce se intampla aici?' îl întreabă ea cu voce joasă. 'Tu stii?'

— Cunoscute cu pasărea iac, Acquitor? Hoțul cu creasta gri și ucigașul pădurii?

Ea a dat din cap.

„Și ce se întâmplă când o femelă irac găsește un cuib care conține puii altor păsări? Un cuib nepăzit?

„Ucide și mănâncă puii”.

El a zambit. 'Adevărat. Cunoscute în mod obișnuit. Dar iranii fac altceva ocazional, mai devreme în sezon. Ei împing un ou și lasă unul de-al lor. Celelalte păsări par oarbe la schimb. Iar când iacul eclozează, bineînțeles că își ucide și își mănâncă rivalii.

— Atunci sună chemarea lui, spuse ea. — Dar este o chemare care nu pare diferită de cele ale puiilor celorlalte păsări. Și acele păsări vin cu mâncare în cioc.

— Numai ca să fie împușcat de cei doi adulți care așteaptă în apropiere și uciși în cuib. Încă o masă pentru puii lor.

„Jaracks sunt din toate punctele de vedere păsări neplăcute. De ce vorbim de irani, Udinaas?

— Niciun motiv, într-adevăr. Dar uneori merită să ne reamintim că noi, oamenii, nu suntem unici în cruzimea noastră.

„Fent credea că jarack-urile sunt sufletele copiilor abandonati care au murit singuri în pădure. Și așa tânjesc după o casă și o familie, dar sunt atât de încurajați de furie când îi găsesc, încât distrug tot ceea ce își doresc.

— Fent aveau obiceiul să abandoneze copiii?

Seren Pedac se strâmbă. — Numai în ultima sută de ani.

— Ar trebui să cred că împiedică apetitul lor autodistructiv.

Nu spuse nimic la acel comentariu, dar în ochii minții ei l-a văzut pe Hull Beddict stând brusc lângă ea, trăgându-se la toată înălțimea, întinzându-se să-l ia pe Udinaas de gât și târându-l pe bărbat în picioare.

Udinaas a sărit brusc înainte, sufocându-se, cu o mână îndreptându-se spre ea.

Seren Pedac se dădu înapoi. Nu, la naiba! Ea s-a străduit să alunge viziunea.

Nu ar pleca.

Ochii bulbucati, fața înnegrită, Udinaas și-a închis propriile mâini în jurul gâtului, dar nu avea nimic de îndepărtat...

— Seren! a strigat Kettle.

rătăcitor! Ce, cum... o, îl omor! Hull Beddict stătea în picioare, zdrobind viața din Udinaas. Voia să se întindă spre el, să-i strângă strânsoarea, dar știa că nu va fi suficient de puternică. Nu, și-a dat seama, avea nevoie de altcineva...

Și a evocat în scena din mintea ei o altă siluetă, apropiindu-se, flexibilă și pe jumătate văzută. O mână fulgeră în sus, lovindu-l pe Hull Beddict în propriul gât. Letherii s-au clătinat înapoi, apoi au căzut într-un genunchi, chiar dacă l-a eliberat pe Udinaas. Hull întinse apoi mâna după sabia lui.

Un tij de sulită a tăiat în vedere, îl prinse pe Hull pe frunte, dându-și capul pe spate. S-a răsturnat.

Războinicul Edur stătea acum între Hull Beddict și Udinaas, cu sulita ținută în poziție de gardă.

Văzându-l, văzându-i chipul, a făcut-o pe Seren să se clatine înapoi. Trull Sengar? trull-

Viziunea a dispărut, a dispărut.

Tușind, gâfâind, Udinaas se rostogoli pe o parte.

Kettle se repezi să se ghemuiască lângă fostul sclav.

O mână se închise pe umărul lui Seren și o răsuci. Se trezi uitându-se în fața lui Fear și se întreabă de expresia ciudată a războinicului. El-el nu ar fi putut să vadă. Asta ar fi-

— Tuns, șopti Frica. 'Mai batran. O tristețe... „S-a întrerupt” apoi, incapabil să continue, și s-a răsucit.

Ea se uită după el. O tristețe în ochii lui.

Pe ochii lui.

— Jocuri mortale, Acquiton.

Ea a început, s-a uitat peste el pentru a vedea că Silchas Ruin o studia acum de unde stătea el. Dincolo de el, Clip nu se întoarsese, nici măcar nu se mișcase. 'Nu am. Vreau să spun. Nu eu am-'

— Imaginația, spuse Udinaas de la pământ, în dreapta ei, este mereu rapidă să judece. Tuși din nou, apoi răsede izbucni din gâtul răvășit. — Întreabă orice om gelos. Sau femeie. Data viitoare când spun ceva care te enervează, Seren Pedac, înjură-mă, bine?

— Îmi pare rău, Udinaas. nu m-am gandit...

— Te-ai gândit bine, femeie.

Oh, Udinaas. — Îmi pare rău, șopti ea.

— Ce vrăjitorie ai găsit? întreabă Fear Sengar, cu ochii ușor sălbatici în timp ce se uita la ea. 'Am văzut-'

'Ce ai văzut?' întreabă Silchas Ruin ușor, trăgând o sabie în teacă, apoi scoțând cealaltă.

Frica nu spusese nimic și, după o clipă, își trase privirea de cornul Seren Pedac. — Ce face Clip? el a cerut.

— Doliu, mă aștept.

Acest răspuns l-a adus pe Udinaas să se ridice în poziție sezând. Aruncând o privire la Seren, dădu din cap, rosti gura lui Jarack.

— Ce doliu? a întrebat frica.

„Toți cei care locuiau în Andara”, a răspuns Ruina Silchas, „sunt morți. Măcelărit de soldați și magi Letherii. Clipul este Sabia Mortală a Întunericului. Dacă ar fi fost acolo, acum ar fi încă în viață - rudele lui. Iar trupurile care zăceau nemișcate în întuneric ar fi Letherii. Se întreabă dacă nu a făcut o greșală teribilă.

— Gândul acela, spuse tânărul Tiste Andii, a fost trecător. Te-au vânat, Fear Sengar. Și tu, Udinaas. Se întoarce, cu chipul îngrozitor în odihna lui calmă. Lanțurile s-au învârtit, s-au rupt în aerul rece, apoi s-au învârtit din nou înăuntru. — Rudele mele s-ar fi asigurat că nu va rămâne nicio dovadă că ești acolo. Nici magii Letherii nu au fost suficient de puternici - nici suficient de inteligenți -

pentru a profana altarul, deși au încercat. El a zambit. — Vedeți, și-au adus felinarele cu ei.

— Oricum, poarta nu a stat suficient de mult acolo, spuse Udinaas cu o voce trosnind.

Ochii duri ai lui Clip ațintiți asupra fostului sclav. 'Nu știi nimic.'

— Știu ce se învâрте din degetul tău, Clip. La urma urmei, ne-ai arătat o dată înainte.

Ruina Silchas, terminată cu a doua sabie, acum a învelit-o și s-a ridicat. „Udinaas”, i-a spus el lui Clip, „este un mister la fel de mult ca Acquitur-ul de aici. Cunoașterea și puterea, mâna și mânușa. Ar trebui să mergem mai departe. Doar dacă, făcu o pauză, îndreptându-se spre Clip, nu este timpul.

Timp? Timp pentru ce?

— Este, spuse Udinaas, folosind sulita Imass pentru a se ridica în picioare. „Știau că vor muri. Ascunderea în acea groapă adâncă nu i-a dus nicăieri. Sânge mai puțin tânăr, tot mai slab. Dar sângele ăla, ei bine, vărsă destul din el...

Clipul a avansat pe fostul sclav.

— Nu, spuse Silchas Ruin.

Sabia Mortală se opri, păru să ezite, apoi ridică din umeri și se întoarse. Înвâرتire cu lanț.

— Mama Întunecată, reluă Udinaas cu un zâmbet strâns. — Deschide poarta ta, Clip, a fost plătit.

Și lanțul care se învâртеa s-a rupt. Orizontal. La fiecare capăt câte un inel, echilibrat parcă la capăt. În banda cea mai apropiată de ei era... întuneric.

Seren Pedac se uită fix, în timp ce acea sferă neagră începea să crească, revărsându-se din inel.

— Are chestia asta, mormăi Udinaas, despre canalele de naștere.

Ruina Silchas a intrat în Întuneric și a dispărut. O clipă mai târziu, s-a auzit o zburcitură fantomatică în timp ce Wither intră în fugă pe poartă. Kettle îl luă de mână pe Udinaas și îl conduse.

Seren aruncă o privire spre Fear. Îți lăsăm lumea în urmă, Tiste Edur. Și totuși, pot vedea realizarea trezită în ochii tăi. Dincolo. Prin acea poartă, Fear Sengar, așteaptă suflul lui Scabandari.

Își puse o mână pe sabie, apoi înaintă cu pași mari.

În timp ce Seren Pedac îl urmă, se uită la Clip, îi întâlني privirea în timp ce el stătea acolo, așteptând, cu o mână ridicată, poarta formând un tunel în spirală din cel mai

apropiat inel. Intr-o altă lume, își imagina ea, poarta ieșea din celălalt inel. L-a purtat cu el. Drumul nostru până unde trebuia să mergem. În tot acest timp.

Clipul făcu cu ochiul.

Înfrigurat de acel gest, Acquitor a făcut un pas înainte și s-a cufundat în întuneric.

Third Maiden Isle era moartă înapoi, ridicându-se la vedere pe valuri, apoi căzând din nou în jgheaburi. Feribotul gemea ca o fiară care se zbate, răsucindu-se sub pădurea sa de catarge și pânzele lor improvizate, iar masa de Shake s-a ghemuit bolnav și îngrozit pe punte. Vrajitoarele și vrăjitorii, în genunchi, își plângeau rugăciunile pentru a fi auzite deasupra furiei umflate a furtunii, dar țărmul era departe acum și erau rătăciți.

Yedan Derryg, udat de spuma care se zvârnea periodic peste tunele joase cu o bucurie demonică, se îndrepta spre Yan Tavis, care stătea lângă cei patru oameni de pe vâsla. Se ținea de o pereche de linii groase de șobolani, cu picioarele largi pentru a prelua smoala și iachetul și, în timp ce studia chipul fratelui ei vitreg în timp ce acesta se apropia, văzu ceea ce știa deja că este adevărul.

Nu vom reuși.

Despicând liniile o dată pe lângă mlaștina sărată, apoi în sus, rotunjind peninsula și de-a lungul marginii de nord a recifelor, o călătorie de trei zile și două nopți înainte ca acestea să poată lega într-unul dintre golfurile mici din partea sub a treia. Maiden Isle. Vremea ținuse, iar în zori această zi totul părușe posibil.

— Cusăturile, Twilight, spuse Yedan Derryg când a ajuns la ea. — Aceste valuri le deschid larg. Vom coborî... El lătră într-un râs sălbatic. „Dincolo de mal, fii bine cum se spune! Mai multe oase până în adânc!

El era palid - la fel de palid ca și ea, fără îndoială -, totuși în ochii lui era o furie întunecată. — Tour's Spit se află la două cuie de pe linie și sunt bancuri, dar, soră, este singurul uscat pe care am putea ajunge.

— Oh, și câți de pe punte știi să înoate? Orice?' Ea clătină din cap, clipind spray sărat din ochi. — Ce ai vrea să facem, să prăbușim chestia asta blestemată pe șuviță? Să ne rugăm țărmului să ne putem strecura printre bancuri neatinse? Dragă Watch, te-ai ghemui în poala zeilor?

Maxilarul cu barbă strâns, mușchii cablați crescând atât de strâns încât a așteptat să audă oasele sau dinții trosnind, apoi el și-a întors privirea. — Atunci ce ai vrea să facem?

— Fă-i pe blestemații de proști la cautiune, Yedan. Coborâm din ce în ce mai jos și următorul val ne va rostogoli imediat.

Cu toate acestea, știa că era prea târziu. Oricare ar fi planurile mărețe de supraviețuire pentru poporul ei pe care le cultivase, în adâncul inimii ei, veniseră nelegată. Prin această furtună. Fusese o nebunie să arunce acest feribot târător de coastă dincolo de țărm, chiar dacă singura porțiune cu adevărat periculoasă fusese... aceasta, aici, la nord de la Third Maiden Isle până la subsolul insulei Spyrock. Singura întindere cu adevărat deschisă către oceanul de vest.

Furtuna s-a desprins brusc, a trântit cu pumnul în babord a ambarcațiunii. Un catarg s-a spulberat, vela înclinându-se rotund, cearșafurile rupându-se și, ca o aripă uriașă, vela s-a desprins, ducând catargul cu ea. Tachelajul a smuls figuri nefericite de pe punte și le-a aruncat spre cer. Un al doilea catarg s-a răsturnat, acesta suficient de greu pentru a-și trage vela în jos. Încă mai multe țipete mici care ajung prin urlet.

Feribotul părea că s-a prăbușit, ca și când s-ar fi aruncat în adâncime. Yan Tovis s-a trezit strângând liniile de parcă ar putea s-o smulgă, spre cer, de parcă ar fi putut s-o ia din toate astea. Regina comanda. Oamenii ei mor.

Măcar eu mă voi alătura...

Un strigăt al lui Yedan Derryg, care înaintase în haosul punții, un strigăt care a ajuns la ea.

Și acum a văzut. Două corăbii uriașe veniseră peste ei dinspre pupă, câte una pe fiecare parte, zvârnâindu-se ca niște mașini de vânatoare, cu pânzele lor singure piticind feribotul care ținea în mijlocul lor. Cel care era în babord a furat răsuflarea înversunată a furtunii și, dintr-o dată, feribotul s-a redresat în mijlocul valurilor agitate.

Yan Tovis s-a uitat în față, a văzut figuri care se înghesuiau pe baliste montate lateral, i-a văzut pe alții deplasându-se spre șină, sub coloane uriașe de frânghie.

Piratii? Acum?

Echipajul navei la tribord, a văzut ea cu o alarmă tot mai mare, făcea cam la fel.

Cu toate acestea, navele au fost cele care au speriat-o cel mai mult. Căci ea le-a recunoscut.

Pieri. Cum se numeau? Da, Tronurile Războiului. Își amintea bine de acea bătălie, de biciuitul vrăjitoriilor care rupeau crestele valurilor, detonațiile în timp ce galerele

Edur se dezintegrau în fața ochilor ei. Strigătele războinicilor înecați-

Balistei și-au slăbit certuri puternice, totuși rachetele s-au arcuit înalt, degajând puntea cu două sau mai multe înălțimi de oameni. Și din ei au serpuit funii. Lansarea fusese practic simultană de pe ambele nave. Ea a văzut acele certuri rupând pânzele subțiri, tăind dincolo de tachelaj, apoi rachetele cu cap greu au coborât în mările între ele.

Ea a văzut cum frânghiile erau trase întinse. Ea a simțit mușcătura scârțâitoare a certurilor în timp ce acestea se ridicau înapoi lîmpezi de apă și ancorau ghimpe adânc în tunelele feribotului.

Și, pe măsură ce vântul îi împingea pe toți înainte, Tronurile Războiului s-au apropiat.

Mănunchiuri masive de alge marine strânse în jos pentru a amortiza contactul cu carenele.

Marinarii de pe navele Perish s-au grăbit de-a lungul liniilor, mulți dintre ei stând în picioare în timp ce o făceau – imposibil de echilibrat în ciuda mărilor înclinate – și s-au lăsat jos pe puntea feribotului cu frânghii și un sortiment de unelte.

Frânghiile au fost cleiate pe suporturi și pastile pe feribot.

Un Perish blindat a ieșit din masa umanității de pe puntea principală și s-a urcat spre locul unde stătea Yan Tovis.

În limbajul negustorului, femeia a spus: „Ambarcațiunea ta se scufundă, căpitane. Trebuie să vă evacuăm pasagerii.

Amorțit, Yan Tovis dădu din cap.

— Navigam, spuse Perish, pentru a doua insula Fecioara.

„La fel și noi”, a răspuns Yan Tovis.

Un zâmbet brusc, binevenit în ochii lui Yan Tovis ca zorii după o noapte lungă. — Atunci suntem cel mai bine întâlniți.

Bine întâlnit, da. Și bine raspuns. Al doilea Fort Maiden. Insula tăcută a fost cucerită. Nu doar Malazanii atunci. The Perish. Uite ce ne-am trezit.

Avusese luni de zile să se gândească la lucruri și, în cele din urmă, foarte puțin din ceea ce se întâmplase în Imperiul Malazan îl surprinse pe Banaschar, cândva Demidrek al Viermelui Toamnei. Poate că, dacă ar fi văzut

din afară, dintr-un teritoriu de graniță unde adevărata putere a fost la fel de efemeră, la fel de evazivă, ca un nor pe fața lunii, ar exista un sentiment de uimire și, într-adevăr, de neîncredere. Că femeia muritoare care conduce cel mai puternic imperiu din lume s-ar putea găsi atât de... neputincioasă. Atât de legat de ambițiile și poftele jucătorilor fără chip din spatele tapisseriei. Oamenii care nu sunt conștienți de mașinațiunile politicii ar putea foarte bine să creadă că cineva ca împărăteasa Laseen era atotputernic, că putea face în întregime ce vrea. Și că un Înalt Mag, precum Tayschrenn, era de asemenea liber, neconstrâns în ambițiile sale.

Pentru oamenii cu viziuni atât de simpliste asupra lumii, știa Banaschar, catastrofele erau lucruri deconectate, izolate în sine. Nu exista niciun simț al cauzei și efectului dincolo de imediat, dincolo de observabil direct. O stâncă se prăbușește pe un sat, ucigând sute. Efectul: moartea. Cauza: prăbușirea stâncii. Desigur, dacă s-ar vorbi atunci despre tăierea fiecărui copac aflat la vedere, inclusiv a celor de deasupra acelei stânci, ca fiind adevărata cauză a dezastrului - o cauză care, în esența ei, se afla chiar la picioarele victimelor, atunci negare acerbă. a fost răspunsul; sau, și mai patetic, confuzie goală. Și dacă ar fi să detaliezi apoi presiunile economice care au cerut defrișări atât de rapace, variind de la nevoia de lemn de foc în rândul localnicilor și dorința de defrișare a pământului pentru pășuni pentru a crește efectivele până la foamea de lemn pentru a satisface nevoile construcțiilor navale. a unui oraș-port la leghe depărtare, pentru a intra în război cu un regat vecin pentru zonele de pescuit contestate - contestate pentru că bancurile dispăreau, ceea ce duce la amenințarea de foamete în ambele regate, care la rândul său ar putea destabiliza familiile conducătoare, ridicând astfel spectrul războiului civil... ei bine, atunci, întreaga noțiune de cauză și efect, dezvăluindu-și brusc adevăratul nivel de complexitate, pur și simplu copleșită.

Rebeliunea în șapte orașe, urmată de ciumă teribilă și, brusc, inima Imperiului Malazan - Quon Tali - s-a confruntat cu o lipsă de cereale. Dar nu, Banaschar știa, s-ar putea întoarce și mai departe. De ce a avut loc rebeliunea? Nu contează profetiile convenabile ale apocalipsei. Criza s-a născut în urma loviturii lui Laseen, când practic toți comandanții lui Kellanved au dispărut-înecați, așa cum a spus gluma înfiorătoare. Ea s-a așezat pe tron, doar pentru a-și găsi cei mai capabili guvernatori și lideri militari

dispăruți. Și în vidul plecării lor au venit oameni mult mai puțin capabili și mult mai puțin de încredere. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă de avariția și corupția lor - pentru că capitolul pe care îl începuse în istoria imperiului fusese anunțat cu trădare și sânge. Semințele amare aruncate dau fructe amare, după cum se spunea.

Corupție și incompetență. Acestea au fost scânteii ale rebeliunii. Născut în palatul imperial din Unta, doar ca să se întoarcă cu răzbunare.

Laseen folosisese Gheara pentru a-și obține lovitura de stat. În aroganța ei, ea și-a imaginat clar că nimeni nu ar putea face la fel; ar putea să se infiltreze în grupul ei mortal de asasini. Cu toate acestea, Banaschar credea acum, că asta se întâmplase. Așa că cea mai puternică femeie muritoare din lume se trezise brusc emasculată, într-adevăr prinsă de o mulțime de exigențe, presiuni insuportabile, pretenții de nescăpat. Iar cea mai mortală armă a ei de control intern fusese compromisă irevocabil.

Nu avusese loc nici un război civil - Adjunctul se ocupase de asta -, totuși, enfilada de la Malaz City ar fi putut foarte bine să aducă vârful final în inima muncitoare a domniei lui Laseen. Gheara fusese decimată, poate atât de mult încât nimeni nu o mai putea folosi în anii următori.

Gheara declarase război oamenilor nepotriviti. Și așa, în cele din urmă, Cotillion - care fusese cândva Dansator - și-a răzbunat organizația care îi distrusese propriul Talon și apoi l-a ridicat pe Laseen pe tron. Căci, în noaptea aceea în orașul Malaz, a avut loc un Dans al Umbrei.

Cauze și efecte, erau ca suvițele de gossamer care se întind pe turnurile orașului Kartool, o pânză mortală, o țesătură legată în o mie de locuri. Și să-ți imaginezi că lucrurile sunt simple însemna să fii naiv, adesea fatal.

O crimă de care el însuși se făcuse vinovat, Banaschar înțelese acum. Furia lui D'rek împotriva adoratorilor ei nu fusese un eveniment izolat, intern. A aparținut unui război vast, iar în război au murit oameni. Poate că, spre deosebire de Banaschar, Tayschrenn nu fusese foarte afectat de tragedie. Poate că, într-adevăr, Înaltul Mag Imperial știa de tot timpul.

Asemenea gânduri neplăcute aveau obiceiul să rățăcească în mintea lui, când soarele fugise de mult din cer, când ar fi trebuit să adoarmă-a căzut în stupoarea beată a uitării aici, în camera decrepită pe care o închiriasă vizavi de Taverna Harridict pe acest blestemat. insulă. În schimb, stătea lângă fereastră, larg treaz, ascultând vântul

rece scârtâind prin obloane. Și chiar dacă ar fi fost o noapte caldă, se îndoia că ar fi deschis acele obloane. Mai bine să nu vezi nimic în afară de acele șipci acoperite de vreme; mai bine să ni se amintească că nu exista nicio ieșire.

Viermele Toamnei i se agita în intestin; un parazit nemuritor și el gazda lui muritoare. Zeița era din nou în el, după toți acești ani. Din nou, nicio surpriză. La urma urmei, sunt singurul care a mai rămas. Cu toate acestea, D'rek nu rămânea decât o prezență, un gust slab pe limba lui. Nu fusese o bătălie a voințelor; dar știa că va veni. Zeița avea nevoie de el și mai devreme sau mai târziu avea să întindă mâna și să închidă un pumn rece în jurul sufletului lui.

Acesta nu era un mod de a fi numit de zeul cuiva.

A auzit zgomote zgomote în spatele lui și a închis încet ochii.

— Miroase. Miroase, miroase, miroase.

Cuvintele erau o șoptă scâncitoare în capul lui Banaschar.

— Asta-i problema, Telorast. Cu insula asta. Cu tot acest continent! Oh, de ce am venit aici? Ar fi trebuit să furăm trupurile a doi pescăruși, nu contează aceste lucruri putrezite, cu burtă goală, pe care nu le putem umple niciodată! Câți șobolani am ucis, Telorast? Raspunde-mi!

— Deci nu am putut să le mâncăm, mormăi Telorast. — A-i ucide a fost distractiv, nu-i așa? Cele mai curate nave din lume. Ajunge cu plângerea tă, Curdle. Nu simți cât de aproape suntem?

— A mers aici! Acum era groază în vocea lui Curdle. — Ce facem în locul ăsta?

Banaschar se întoarce. Cele două reptile scheletice până la genunchi se plimbau înainte și înapoi pe lungimea pătuțului, urcându-se stânjenite printre faldurile dezordonate ale așternutului. — O întrebare bună, spuse el. 'Ce faci aici? În camera mea? Și cine este „ea”?

Capul lui Curdle se clătină, fălcile pocnind. — Nu-Nu-Apsalar ne-a alungat. Dar trebuie să spunem cuiva!

'Oricine!' strigă Telorast. 'Chiar și tu!'

— Numele ei este Lostara Yil, spuse Banaschar. — Nu Zeii-Nu-Nu-Apsalar, tocmai am spus asta?

„Ea”, a spus Curdle, biciuind coada, „este cea care a mers aici. Cu mult timp în urma. Mai demult decât ți-ai putea gândi, atât de mult. Telorast este nebun. E entuziasmată, dar cum poate cineva să fie entuziasmat când suntem atât de aproape de ea? Nebunie!”

„Doar pentru că a mers pe aici”, a spus Telorast, „nu înseamnă că încă mai stă pe aici. Nu ai cranii mari în care să-și împingă pumnul, nu pentru mult timp, nu? Și uită-te la noi, Curdle. Am putea dansa în palma ei. Oricare. Sau ambele, una pentru mine și una pentru tine – și ea n-ar fi în stare să spună nimic despre noi, nimic. Creatura se îndreptă din nou spre Banaschar. — Deci, nu există niciun motiv de panică și asta trebuie să-i spui lui Curdle, Wormfood. Deci, continuă, spune-i.

Banaschar clipi încet, apoi spuse: — Nu ai de ce să-ți faci griji, Curdle. Acum, voi doi să plecați? Am mai multe de făcut și jumătate din noapte a trecut.

Capul cu ciocul ras al lui Telorast se îndreptă spre Curdle. 'Vedeți?

Totul este în regulă. Suntem aproape pentru că trebuie să fim. Pentru că acolo vrea Edgewalker...

'Liniște!' șuieră Curdle.

Telorast se abătu. 'Oh. Trebuie să-l omorâm acum, nu-i așa?

— Nu, ar fi dezordonat. Trebuie doar să sperăm la un accident teribil. Repede, Telorast, gândește-te la un accident serios!

— Nu am auzit niciodată de Edgewalker, spuse Banaschar. — Relaxează-te și pleacă și uită să te gândești să mă omori. Dacă nu vrei să-l trezești pe D'rek, adică. Zeița s-ar putea să știe foarte bine cine este acest Walkwalker și din asta s-ar putea să poată strânge ceva din misiunea ta secretă mortală, și din asta ar putea decide că ar fi mai bine dacă ați fi zdrobiți în praf.

Curdle sări jos din pătuț, se strecură mai aproape de Banaschar, apoi începu să se zbată. — Nu am vrut să spunem nimic prin toate astea. Nu am vrut niciodată să spunem nimic, nu-i așa, Telorast? În plus, suntem cei mai inutili și mai mici.

— Putem mirosi bine Viermele, spuse Telorast, dând din cap. 'Pe tine. În tine. Încă un miros de groază prin aici. Nu ne place deloc. Să mergem, Curdle. El nu este cel cu care ar trebui să vorbim. Nu la fel de periculos ca Not-Apsalar, dar la fel de înfricoșător. Deschide obloanele alea, Wormfood; vom ieși așa.

— Ușor pentru tine, mormăi Banaschar, întorcându-se pentru a scoate barierele din șipci deoparte. Vântul năvăli ca respirația lui Hood, iar preotul renăscut se cutremură.

Într-o clipită cele două reptile s-au așezat pe pervaz.

— Uite, Telorast, caca de porumbei.

Apoi cele două creaturi au sărit din vedere. După o clipă, Banaschar închise încă o dată obloanele. Îndreptându-și viziunea asupra lumii. Lumea lui, cel puțin.

„Shillydan, omul cu ochi întunecați Ridică capul pentru a arunca o privire în jur Hillyman, omul cu ghearele negre A venit pe fântână pentru a arunca o privire în jur

„Ei bine și și/”, spune omul cu douăsprezece degete Și a legat dealul în jos. Încă-mă-mâna mortul’ Omul zâmbit A mers sărit legat, a legat

Nenorocit cu roșu „Omul de apă Croacă și sărută pe fruntea unei fete Hillyman, omul albastru-Cocked-”

— Pentru numele lui Hood, Crump, oprește-l blestemat de cântat!

Sapatorul strâns se îndreptă, se uită cu gura căscată, apoi se aplecă încă o dată și reluă să sape groapa. Pe sub răsufarea lui a început să fredoneze cântecul său nebun și nesfârșit de mlaștină.

Caporalul Shard a privit pământul zburând afară, prins de vântul în vârtej sălbatic, încă o clipă. La douăzeci de pași dincolo de gaura adâncă și lopata strălucitoare a lui Crump ghemuia incinta de piatră cu pereții joase în care echipa își ascunsese echipamentul și unde acum se ghemuiau sergentul Cord, Masan Gilani, Limp și Ebron, adăpostindu-se de vântul puternic. În scurt timp, Cord avea să-i cheme pe toți să se ridice și va începe patrula din această parte a coastei.

Între timp, Crump săpa o groapă. O groapă adâncă, așa cum a ordonat sergentul. La fel cum sergentul comandase în fiecare zi de aproape o săptămână.

Shard și-a frecat fața amortită, bolnav de îngrijorare pentru sora lui. Sinnul pe care-l cunoștea dispăruse și nu mai rămăsese nici urmă de ea. Își găsisese puterea, creând ceva avid, aproape strident, în ochii ei întunecați. Îi era frică de ea și nu era singur în asta. Genunchii răi ai lui Limp se ciocneau împreună ori de câte ori se apropia prea mult, iar Ebron făcea ceea ce el credea că erau gesturi subtile, nevăzute, de apărare în spatele ei. Masan Gilani părea neafectat – cel puțin asta era ceva, poate o chestie de femeie, din moment ce Faradan Sort fusese aproape la fel.

Atat de simplu? Teribil pentru bărbați, dar nu pentru femei? Dar de ce ar fi așa?

Nu avea niciun răspuns pentru asta.

Bâzâitul lui Crump era din ce în ce mai puternic, atrăgând din nou atenția lui Shard. Destul de tare încât aproape să copleșească gemetele îndepărtate ale gheții muritoare de pe cealaltă parte a strâmătorii. Merită să strigi din nou la prost? Poate nu.

Murdăria zboară, se învârte înspre cer, apoi se repezi pe valul vântului gelid.

Erau găuri punctate de-a lungul unei jumătăți de leghe din coasta de nord a acestei insule. Crump era mândru de realizarea sa și va continua să fie mândru, probabil pentru totdeauna. Cele mai fine gropi săpate vreodată. Zece, cincizeci, o sută, oricât ar fi vrut sergentul, da domnule.

Shard credea că speranța ferventă a lui Cord că o astfel de groapă se va prăbuși, îngropându-l o dată pentru totdeauna pe idiotul blestemat, era puțin mai mult decât o iluzie.

La urma urmei, Crump sapă gropi grozave.

A auzit un țipăt de țeapă de undeva în spatele lui și s-a întors. Și acolo era ea. Sinn, fata pe care obișnuia să o arunce pe umăr ca pe un sac de tuberculi - un sac chicotind - și cu care se repezi prin cameră după cameră, în timp ce râsul ei se transforma în țipete și picioarele ei începuseră să bată. Părul negru zbârnăit, cu un flaut de os în mâini, muzica lui aruncată în tumultul amar ca firele de cerneală, în timp ce ea săriba în fața vremii ca și cum ar fi mușcată de păianjen.

Sinn, copilul vrăjitoare. Înaltul Mag cu sete de sânge.

Copil al rebeliunii. Furată din viață pe care ar fi trebuit să o trăiască, transformată de groază în ceva nou. Copilul celor șapte orașe, al Apocalipticului, oh da. Icrele binecuvântate ale lui Dryjhna.

Se întrebă câte astfel de creaturi erau acolo, poticnindu-se printre ruine ca niște câini înfometati. Răscoală, mare eșec, apoi ciurma: câte cicatrici ar putea purta un suflet tânăr? Înainte să se răsucescă în ceva de nerecunoscut, ceva abia uman?

A găsit Sinn mântuirea în vrăjitorie? Shard nu avea nicio credință că o astfel de mântuire era într-adevăr benignă. O armă pentru voința ei și până unde ar putea merge un muritor cu o astfel de armă în mâinile lor? Cât de mare este greutatea voinței lor, nelegată și dezlănțuită?

Aveau dreptate să se teamă. Deci foarte corect.

O comandă aspră din partea sergentului Cord și era timpul să începem patrula. O ligă de coastă răvășită de

vânt. Crump a coborât din groapă și și-a făcut praf pe palme, cu fața strălucind în timp ce își privea de sus la lucrarea lui.

— Nu e bine, caporale? O groapă săpată de un Mareșal din Mott Wood și știm cum să le săpăm, nu-i așa. De ce, cred că ar putea fi cel mai bun de până acum! Mai ales cu toate craniile de bebeluși de pe fund, ca niște pietrui, deși se sparg prea ușor-trebuie să iasă în lumină! Pas lumina!

Înfrigurat brusc într-un loc mult mai adânc decât ar putea atinge orice vânt, Shard se îndreptă spre marginea gropii și privi în jos. Câteva clipe mai târziu, restul echipei i s-a alăturat.

În întuneric aproape înălțimea unui bărbat mai jos, licărirea formelor rotunjite. Sunt ca niște pietrui.

Și se agitau.

Un șuierat de la Ebron și se uită cu privirea spre Sinn, a cărui muzică și dans ajunseseră la un ton înnebunit. 'Zei de jos! Sergent-'

— Ia din nou lopata, mârâi Cord către Crump. — Completați-l, prostule! Umple-l! Completați-le pe toate!

Crump clipi, apoi își ridică lopata și începu să împingă pământul uscat înapoi în gaură. „Cele mai bune materiale de umplere a găurilor care se găsesc oriunde! Vei vedea, sergent! Nu veți vedea niciodată găuri umplute atât de bine cum sunt făcute de un Mareșal Mare din Mott Wood!

— Grăbește-te, prostule naibii!

— Da, domnule, grăbiți-vă. Crump poate face asta!

După o clipă, sapatorul a început să cânte.

„Shillydan, omul cu apă roșie, Croacă și sărută fruntea fetei Hillyman, bărbatul cu cocoșul albastru. Mângâie și binecuvântări să-i mulțumesc acum!

Nimander Golit, învelit într-o mantie grea de lână albastru închis, stătea la un capăt al străzii întortocheate. Clădirile decrepite din port s-au aplecat și s-au lăsat, o grimasă de cărămidă coborând până la malul apei, care strălucea la o sută de pași distanță. Fărâməturi de nori se năpustiră sub un cer de noapte de stele tulburi, năvălind spre sud ca niște alergători avansați de zăpadă și gheață.

Tiste Andii, santinelă spre întuneric; i-ar fi plăcut ca noțiuni atât de mărețe înfășurate în jurul lui la fel de strâns ca această mantie. O atitudine mitică, grea de... cu ceva. Și sabia de lângă el, o armă a voinței eroice, pe care o putea scoate când soarta înfricoșătoarea soartă cu plânsul ei banshee și să o folosească cu o abilitate care ar putea uimi,

asemenea celor mari de altădată, o icoană desăvârșită a puterii dezvăluită în Numele mamei Dark.

Dar totul a fost un vis. Îndemânarea lui cu sabia era medie, un simbol al mediocrității la fel de tulbure ca și propria sa linie de sânge. Nu era nici un soldat al întunericului, ci doar un tânăr care stătea pierdut pe o stradă ciudată, un om fără unde să meargă - încă condus, condus chiar în acest moment - să meargă undeva.

Nu, chiar și asta nu era adevărat. A stat noaptea din cauza nevoii de a evada. Răutatea lui Phaed devenise turbat, iar Nimander era cea în care ea alesese să se încredințeze. O va ucide ea pe Sandalath Drukorlat aici, în acest oraș-port, așa cum promisese? Mai exact, el, Nimander, avea să-i permită? A avut curajul să-l trădeze pe Phaed, știind cât de repede avea să se întoarcă și cât de mortal veninul ei?

Anomander Rake nu ar ezita. Nu, ar dăruia ușa camerei lui Phaed și ar târâi stâlpul care scârțâie afară de gâtul ei. Și atunci ar scutura viața de la ea. Nu ar avea de ales, nu-i așa? O singură privire în ochii lui Phaed și secretul va fi dezvăluit. Secretul vastului spațiu gol din ea, unde ar trebui să fie conștiința ei. El ar vedea totul clar, iar apoi în ochii ei ar veni groaza expunerii - cu câteva momente înainte ca gâtul ei să se rupă.

Mama Întunecată avea să aștepte sufletul lui Phaed, apoi, livrarea lui țipătoare, nașterea malignă a execuției juste, a alegerilor care nu erau deloc alegeri. De ce? Pentru că nimic altceva nu se poate face. Nu pentru unul ca ea.

Și Rake ar accepta sângele de pe mâini. Avea să accepte acea povară teribilă ca una în plus printre nenumăratele altele pe care le-a purtat peste o sută de mii de ani. Ucigătorul de copii. Un copil din propriul sânge.

Curajul celui cu putere. Și acesta era propriul gol al căscat al lui Nimander în inima sufletului său. Putem fi copiii lui, nepotii lui, putem fi din sângele lui, dar fiecare suntem incompleți. Phaed și golul ei moral rău. Nenanda și furia lui neraționată. Aranatha cu speranțele ei stupide. Kedeviss care țipă trează în fiecare dimineață. Skintick pentru care toată existența este o glumă. Desră, care și-ar desfășura picioarele pentru orice bărbat dacă ar putea-o ridica încă o treaptă pe scară către orice mare glorie ea își imaginează că merită. Și Nimander, care își imaginează liderul acestei familii decăzute de potențiali eroi, care va căuta marginile pământului în vânătoarea lui pentru... curaj, convingere, un motiv de a face, de a simți orice. .

O, pentru Nimander, atunci, o stradă goală în toiul nopții. Cu locuitorii pierduți în somnul lor agitat și patetic - de parcă uitarea ar fi oferit orice scăpare, orice scăpare. Pentru Nimander, aceste momente interminabile în care a putut să se gândească la luarea unei decizii, de fapt pășind între un bătrân nevinovat Tiste Andii și propria soră mai mică ucigașă a lui Nimander. Să spui nu, Phaed. Nu vei avea asta. Nu mai. Nu vei mai fi un secret. Vei fi cunoscut.

Dacă ar putea face asta. Dacă ar putea să facă asta.

A auzit un sunet. Învârtindu-se, șoapta lanțului fin tăind o cale prin aer - aproape, atât de aproape încât Nimander se întoarse - dar nu era nimeni. Era singur. Învârtire, învârtire, un șuierat - apoi un pocnet brusc, două clicuri distincte, blânde, ca ale a două obiecte minuscule, întinse la fiecare capăt al acelui lanț fin - da, acest sunet, profetia - Mama desfășoară, aceasta este profetia?

Acum liniște, dar aerul se simțea febril din toate părțile, iar respirația îi venea în gâfâituri aspre. — El poartă porțile, Nimander, așa se spune. Nu este aceasta o cauză demnă? Pentru noi? Să cercetăm târâmurile, să-l găsim nu pe bunicul nostru, ci pe cel care poartă porțile?

— Drumul nostru spre casă. Către Mama Întunecată, către cea mai profundă îmbrățișare a ei... o, Nimander, iubirea mea, haideți...

— Încetează, a grămăit el. 'Vă rog. Stop.'

Era moartă. Pe Insula Plutitoare. Doborât de un Tiste Edur care nu se gândise la asta. Nimic. Era moartă.

Și ea fusese curajul lui. Și acum nu a mai rămas nimic.

Profetia? Nu pentru unul ca Nimander.

Nu visezi nimic la glorie. Și ea este moartă.

Ea era totul. Și ea este moartă.

Un vânt rece oftă, smulgând acea tensiune - o tensiune pe care acum știa că și-o imagina. Un moment de slăbiciune. Ceva se dărmă pe un acoperiș din apropiere.

Aceste lucruri nu au venit la cei care erau incompleți. Ar fi trebuit să știe mai bine.

Trei clopoteluri ușoare au auzit noaptea, anunțând încă o schimbare de personal în pichetele de avans. În mare parte tăcuți, soldații se ridicau, forme întunecate ieșind din pozițiile lor, repede înlocuite de cei care veniseră să păzească în locul lor. Armele foșneau, închizătoarele și cataramele zgâcneau, armura de piele scoțând sunete mici de animale. Siluete se mișcau înainte și înapoi pe câmpie. Undeva, în întunericul de dincolo, de cealaltă parte a acelei

înălțimi, în măturarea ierburilor înalte și în râpele îndepărtate, inamicul s-a ascuns.

Soldații știau că Bivatt crezuse că bătălia era iminentă. Redmask și Awl lui se apropiau cu pași repezi. Sângele avea să fie vărsat în după-amiaza târziu, în ziua acum dispărută. O, după cum bine știau soldații Letherii de-a lungul pichetelor de avans, sălbaticii sosiseră într-adevăr. Iar Atri-Preda își aranjase magii să-i întâmpine. Vrajitorii urâte trosniseră și scuipaseră, înnegrind zone întregi de pășune până când cenușa a îngroșat aerul.

Totuși, inamicul nu se închidea, blestemata Awl nici măcar nu și-ar arăta fețele. Chiar și atunci când se deplasau, chiar dincolo de linia vizuală, pentru a încercui armata Letherii. Acest lucru suna mai mortal decât era - nicio linie de barbari Awl nu ar fi putut rezista împotriva unei erupții concertate, iar sutele de genii tactici de rang inferior, comune tuturor armatelor, prezisese din nou și din nou că Bivatt va face exact asta: conduce. o pană solidă în contact cu Awl, împrăștiindu-le în vânt.

Acele predicții au început să scadă pe măsură ce după-amiaza scădea, pe măsură ce se amurgea, pe măsură ce noaptea se închidea în jurul lor cu mantia ei impenetrabilă.

Ei bine, au spus atunci, desigur că nu a fost mușcată. Este o capcană evidentă, atât de neîndemânatică, încât aproape că cerșește credința. Redmask ne vrea să iesim din pozițiile noastre, mișcându-ne într-un loc și altul. Vrea confuzia, vezi? Bivatt e prea inteligent pentru asta.

Așa că acum stăteau noaptea, obosiți, nervoși și auzeau în fiecare sunet abordarea furisă a ucigașilor în întuneric. Da, prieteni, era mișcare acolo, fără îndoială. Deci ce făceau ticăloșii?

Ei așteaptă. Să tragă săbiile cu zorii, așa cum au făcut ultima dată. Stăm aici afară, treji, degeaba. Și venim mâine, vom fi cu ochii de nisip și înțepeni ca cadavre, cel puțin până când luptele vor începe cu adevărat, apoi le vom smulge pieile. Lamă și magie, prieteni. Pentru a anunța ziua care va veni.

Atri-Preda se plimba. Brohl Handar o putea vedea destul de bine, deși, chiar dacă nu ar fi putut, ar fi în stare să o urmărească prin mormăitul armurii ei. Și, în ciuda diminuării detaliilor, Tiste Edur știa că era suprasolicitată; știa că nu păstra calmul necesar de la un comandant; și așa era bine, a concluzionat el, că cei doi erau la douăzeci sau mai mulți pași de cel mai apropiat bivuac de trupe.

Mai mult decât puțin expus, de fapt. Dacă inamicul s-ar fi infiltrat în pichete, s-ar putea să se ascundă la nici zece pași depărtare, ajustându-și mânerul cuțitelor cu câteva momente înainte de fuga bruscă direct către ei. Uciderea celor doi lideri ai acestei armate invadatoare. Desigur, pentru a fi reușit asta, sălbaticii ar fi trebuit să înșele protecția magică țesute de magi, iar asta părea puțin probabil. Bivatt nu era unic când era vorba de nervi încordați și trebuia să fie atent la astfel de defecte.

Redmask a excelat în surprize. El dovedise deja asta și fusese o prostie să se aștepte la o schimbare bruscă, la un eșec dramatic în viclenia lui. Totuși, aceasta a fost pur și simplu o chestiune de a căuta lupta cu răsăritul soarelui? Mi s-a părut prea ușor.

Atri-Preda a trecut peste. — Supraveghetor, spuse ea cu voce joasă, aș vrea să-ți trimiți Edur afară. Trebuie să știu ce face.

Surprins, Brohl nu spuse nimic pentru o clipă.

Ea a interpretat asta, pe bună dreptate, ca dezaprobare. — Cei tăi sunt mai capabili să vadă în întuneric. Nu este corect? Cu siguranța mai buni decât noi Letherii; dar mai important, mai bun decât Awl.

Și câinii lor, Atri-Preda? Ne vor mirosi, ne vor auzi - vor ridica capul și vor trezi noaptea. Asemenea soldaților tăi, a continuat el, ai mei sunt pe poziție, cu fața la iarba înaltă și așteaptă să vadă inamicul în orice moment.

Ea a oftat. 'Da, desigur.'

„Se joacă cu noi”, a spus Brohl Handar. — Vrea să-l ghicim. El vrea ca mintea noastră să fie amortită de epuizare în zorii zilei și să fie atât de încetinită în capacitatea noastră de a reacționa, de a răspunde cu promptitudine. Redmask ne vrea confuzi și a reușit.

— Îți închipui că nu știu toate astea? întrebă ea într-un suierat.

— Atri-Preda, nici măcar nu ai încredere în magii tăi tocmai acum - în saloanele pe care le-au pus să ne păzească în această noapte. Soldații noștri ar trebui să doarmă.

— Dacă am motive să nu am încredere în magii mei, spuse sec Bivatt, am un motiv bun. Nici K'risnan-ul tău nu m-a impresionat până acum, supraveghetor. Deși, a adăugat ea, talentele lui de vindecare s-au dovedit mai mult decât adecvate.

— Pari aproape resentit de asta, spuse Brohl.

Ea flutură cu o mână disprețuitoare și se întoarce pentru a-și relua pasul.

Un comandant tulburat într-adevăr.

Redmask ar fi încântat.

Toc se aplecă de-a lungul gâtului calului. Călărea fără spate și simțea căldura animalului și mirosul lui acru, dar blând, umplându-i nările în timp ce lăsa fiara să facă încă un pas înainte. De la înălțimea umărului calului putea vedea chiar deasupra liniei crestei din stânga lui.

modestele berme defensive erau ca niște morminte cocoase de-a lungul platului din această parte a castrului Letherii. A avut loc o schimbare a gărzii - clopoțeli se auziseră ușor - ceea ce înseamnă că trecuse încă un moment ideal pentru atac.

Nu era un geniu militar, dar Toc credea că această noapte nu ar fi putut fi mai perfectă în ceea ce îl privea pe Awl. Își aveau dușmanul confuz, obosit și uzat. În schimb, Redmask și-a epuizat proprii războinici trimițându-i într-un sens și apoi în altul, cu scopul aparent unic de a ridica praful pe care nimeni nu putea să-i vadă. Nu a fost emisă nicio comandă de inițiere a contactului. Nicio adunare concertată pentru a lansa o lovitură bruscă în tabăra Letherii. Nici măcar nici un zbor hărțuitor de săgeți care să coboare în viteză în întuneric.

Credea că înțelege motivul inconstanței lui Redmask. Magii Letherii. Cercetașii săi fuseseră martori la acea vrăjitorie nerăbdătoare și mortală, gata să întâmpine atacul Awl. Ei aduseseră înapoi povești despre pământul bătut, stâncile care se spargeau în căldura incandescentă, iar aceste povești se răspândiseră rapid, împingând adânc în armată un vârf de frică. Problema era simplă. Aici, în acest loc, Redmask nu avea niciun răspuns la acea magie. Și Toc credea acum că Redmask avea să sune în curând retragerea, oricât de urâtă ar fi fost - fără vărsare de sânge, și marele avantaj de a înainta cu mult dincolo de coloana Letherii și de a evita astfel detectarea fusesse predat, aruncat inutil. Nicio bătălie, totuși o înfrângere.

Calul său, neîndrumat de omul pe spate, făcu încă un pas, cu capul înclinat, astfel încât animalul să poată tăia iarba. Prea mult din asta și fiara își va găsi măruntaiele în noduri.

Oh, te ducem la măcel fără să stai pe gânduri. Și da, unii dintre voi vin să se bucure de ea, să poftască acea cacofonie, acea violență, mirosul de sânge. Și așa împărtășim cu tine, dragă cal, nebunia noastră particulară.

Dar cine ne judecă pentru această crimă împotriva ta și a neamului tău? Nici unul.

Doar dacă voi, caii, nu aveți un zeu.

Se întrebă dacă ar putea fi vreo poezie undeva în asta. Dar poeziile care ne amintesc de trăsăturile noastre mai groaznice nu sunt niciodată populare, nu-i așa? Cel mai bine sunt minciunile chel ale eroilor și faptele mărețe. Confortul șmecher al curajului și convingerii altcuiva. Așa că ne putem bucura de strălucirea neprihănită și astfel să ne simțim înălțați în natură.

Da, voi rămâne cu minciunile. De ce nu? Toți ceilalți o fac.

Iar celor cărora nu li se spune că gândesc prea mult. Hah, acum există un atac destul de înfricoșător pentru a înfrânge orice suflet aventuros. Vezi cum tremur.

Calul lui a auzit un scâncet din partea dreaptă și în orice limbă împărtășeau fiarele acel sunet era cu siguranță o chemare, pentru că și-a ridicat capul, apoi a mers încet spre el. Toc mai așteaptă câteva clipe, apoi, când a considerat că erau departe de linia crestei din spatele lor, s-a îndreptat și a strâns hățurile.

Și am văzut în fața lui o linie solidă de războinici călare, cu lăncile drepte.

În fața rândului se afla tânărul Renfayar, Masarch.

Toc își înclină calul la apropiere.

— Ce este asta, Masarch? O sarcină de cavalerie în întuneric?

Tânărul războinic ridică din umeri. — Ne-am pregătit de trei ori în noaptea asta, Mezla.

Toc zâmbi pentru sine. Aruncase acel peiorativ într-un acces de batjocură de sine în urmă cu câteva zile, iar acum devenise un onorific. Ceea ce, a recunoscut el, a făcut apel la simțul său de ironie. Și-a apropiat calul și a întrebat pe un ton scăzut: — Ai idee ce face Redmask, Masarch?

O privire cu glugă, apoi o altă ridicare din umeri.

— Ei bine, insistă Toc, aceasta este principala concentrare de forțe? Nu? Atunci unde?

— În nord-vest, cred.

— Al tău va fi un atac de simulare?

— Dacă sună claxonul, Mezla, mergem la sânge.

Degetul de la picior se răsuci pe cal și se uită înapoi la creastă. Letherii aveau să simtă zgomotul copitelor și apoi vedeau siluetele în timp ce Awl trecea pe linie. Și soldații aceia săpaseră gropi - deja auzea pocnitul oaselor

picioarelor și țipetele animalului. — Masarch, spuse el, nu poți încărca acele pichete.

— Îi putem vedea suficient de bine pentru a merge în jurul lor...

— Până când animalul de lângă tine îl împinge pe al tău într-unul singur.

La început, Toc a crezut că aude lupi urlând, dar strigătul brusc a răsucit cornul de rodară al lui Redmask.

Masarch ridică lancea. — Mergi cu noi, Mezla?

Bareback? 'Nu.'

— Atunci mergi repede într-o parte!

Toc și-a pus în mișcare calul cu piciorul și, în timp ce mergea pe linie, i-a văzut pe războinicii Awl pregătindu-și armele deasupra montilor brusc neliniștiți. Respirațiile năvăleau ca fumul în aer. De undeva din partea îndepărtată a taberei Letherii s-a auzit o reverberație bruscă a brațelor care se ciocnesc.

El a considerat că Masarch conducea șase sau șapte sute de călăreți Awl. Îndemnându-și calul în galop, Toc s-a îndepărtat chiar în momentul în care masa de războinici se îndrepta înainte. 'Aceasta este o nebunie!' A învârtit montura, smulgându-și arcul de pe umăr, chiar și în timp ce și-a pus frâiele peste încheietura mâinii stângi. Punându-și un capăt al arcului pe piciorul său mocasin - între degetul mare și restul - și-a aplecat greutatea pentru a-l înșira. Arma pregătită și în mâna dreaptă, el și-a ajustat cu îndemănare strângerea pe frâiele și le-a înnodat pentru a se asigura că nu cădeau și nu murdează picioarele din față ale calului.

În timp ce fiara galopa în urma prăfuită a încărcăturii de cavalerie, Toe Anaster scoase din tolba de la sold prima săgeată cu vârful de piatră. Pe numele lui Hood, ce fac?

Vă pregătiți pentru a acoperi retragerea despre care știu că vine? Dă, un arcaș cu un singur ochi...

Cu presiunea coapselor și o ușoară deplasare a greutății, el și-a ghidat calul în direcția înălțimii - unde războinicii Awl sosiseră într-o masă întunecată, abia acum scoțând strigătele lor de război. Undeva în depărtare s-a ridicat sunetul câinilor, alăturându-se acelei cacofonii tot mai mari de fier pe fier și voci care țipă.

Redmask lovise în sfârșit, iar acum era haos în noapte.

Cavaleria, ajungând la înălțime, a coborât pe cealaltă parte și câteva clipe mai târziu a fost pierdută din vedere.

Toc și-a îndemnat calul înainte, împingând săgeata. Nu avea etrieri în care să stea în timp ce trage, făcând tot

acest exercițiu să pară ridicol, totuși s-a apropiat rapid de creastă. Cu câteva clipe înainte de sosire, a auzit ciocnirea din față - strigătele, țipetele străpungătoare ale cailor răniți și sub toate tunetele copitelor.

Deși greu de deslușit în mijlocul întunericului și al prafului, Toc putu să vadă că majoritatea lăncierilor ocoliseră pichetele din periferie, continuând să se prăbușească în tabără. A văzut soldați ieșind din acele înrădăcinate-

ments, mulți răniți, unii pur și simplu năuciți. Războinici mai tineri Awl călăreau printre ei, zdrobindu-se cu scimitar într-un măcel grotesc.

Lumina coruscantă a înflorit spre dreapta - ascensiunea în spumă a vrăjitoriei - iar Toc văzu ca cavaleria Awl începea să se retragă, smulgându-se ca niște colți din carne.

'Nu!' strigă el, călărind cu greu acum spre ei. 'Rămâneți printre inamici! Întoarce-te! Atacați, nenorociți! Atac!'

Dar, chiar dacă l-au auzit, văzuseră magia, tumultul transformându-se într-un val zvârcolitor de putere năucitoare. Și frica le-a luat inimile. Frica i-a luat și au fugit...

Totuși, Toc înainta, acum printre berme. Corpurile întinse, caii întinși pe o parte, bătând din picior, urechile plate și dinții descoperiți; altele mormane rupte umplut gropi.

Primul dintre Awl care se retrăgea trecu în fugă, nevăzând, cu fețele măști de teroare.

Apăruse un al doilea val de vrăjitorie, acesta din stânga, și el a privit cum se rostogolește în primul dintre războinicii cai de pe acea parte. Carnea a izbucnit, lichide stropite. Magia a urcat, a încetinit, deoarece părea să se lupte cu toată carnea cu care a contactat. Țipete, sunetul ajungând pe Toc pe propriul val, înfiorându-i chiar oasele. Sute de oameni au murit înainte ca magia să se consume, iar în praf s-a învârtit acum cenușă albă - tot ce a mai rămas din oameni și cai de-a lungul întregului flanc de vest.

Călăreți care roiau pe lângă Toc, împreună cu cai fără călăreți care se învârtteau înainte în strânsoarea panicii. Praful îi mușcă ochiul singuratic, praful căutând să-i zdrobească gâtul și de jur împrejur umbrele zvârcolindu-se în propriul lor război de lumină și întuneric, în timp ce

vrăjitorii se ridicau, se rostogoleau apoi cădeau în rafale de nori de cenușă.

Și apoi Toc Anaster a rămas singur, cu săgeata încă înclinată, în pustietatea din interiorul bermurilor. Privind un alt val de vrăjitorie trecând pe lângă poziția lui, urmărind Awl care fuge.

Înainte de a putea gândi oricum, Toc se trezi călărind cu putere, în spatele acelui val de groază, în aerul opărit și fragil al trezirii magiei - și acolo, la șaizeci de pași depărtare, într-o masă de soldați care avansa, îl văzu pe mag. Acesta din urmă și-a strâns mâinile și puterea s-a prăbușit de pe el, formând încă o conjurare excoriatoare de distrugere brută care s-a ridicat să-l întâmpine pe Toc, apoi s-a urcat spre el.

Cu un ochi sau nu, putea să-l vadă pe acel vrăjitor blestemat.

O lovitură imposibilă, împins în timp ce era pe spatele calului, în timp ce fiara se împletește între gropi și smocuri suspecte de iarbă, în timp ce capul i se ridică, recunoscând brusc un pericol teribil.

Puterea cu nervuri argintii se îndreptă spre el.

Galopând acum, nebun ca orice alt nebun în această noapte, și a văzut, în stânga lui, un șanț adânc și alungit - drenaj pentru latrinele lagărului - și și-a forțat calul spre el, chiar dacă vrăjitoria alerga spre el pe o convergentă. calea din dreapta lui.

Calul a văzut șanțul, și-a măsurat lățimea, apoi s-a întins o clipă înainte de a se aduna pentru a face saltul.

A simțit fiara ridicându-se sub el, navigând prin aer - și pentru o clipă totul era nemișcat, totul era neted, iar în acel moment Toc se răsuci la șolduri, cu genunchii tari de umerii animalului, trase arcul înapoi, ținti - blestemând această lume plată, cu un singur ochi, care era tot ce-i mai rămăsese

- apoi a slăbit săgeata cu vârful de piatră.

Calul a aterizat, aruncându-l pe Toc înainte pe gât. Arcul în mâna dreaptă, picioarele întinse acum pe lungimea spatelui fiarei și brațul stâng înfășurându-se, disperat de strâns, în jurul gâtului învelit de mușchi al animalului.

- în spatele lor și în dreapta, căldura acelui val, întinzându-se, mai aproape, mai aproape-

Calul țipă, fulgerând înainte. S-a ținut.

Și simți o rafală de aer rece în spatele lui. Am riscat o privire.

Magia murise. Dincolo de ea, în prima linie a trupelor Letherii care înainta - acum oprite și freamătează, un trup așezat în genunchi. Un corp fără cap; un gât din care s-a ridicat, nu sânge, ci ceva ca fum-

O detonație? Dacă ar fi fost o detonare - o trosnitură puternică, lovind aerul - da, poate că auzise...

El și-a recăpătat controlul asupra calului, a luat frâiele înnodeate în mâna stângă și a condus creatura înspăimântată, înapoi spre creastă.

Aerul mirosea a carne gătită. Alte fulgere au luminat noaptea. câinii mârâiau. Soldații și războinicii au murit. Și dintre cavaleria lui Masarch, Tòc avea să învețe mai târziu, jumătate nu erau acolo pentru a vedea zorii.

Înalt deasupra capului, noaptea și publicul ei de stele care nu clipesc văzuseră destul, iar cerul pâli, parcă spălat de tot sângele, ca și cum ar fi fost scurs de ultima viață.

Soarele a fost nepoliticos în lumina cerului diminetii, dezvăluind cenușa groasă și mușcătoare a oamenilor, cailor și câinilor incinerăți. Dezvăluind, de asemenea, măcelul presărat al bătăliei tocmai încheiată. Brohl Handar a mers, pe jumătate amorțit, de-a lungul marginii de est a taberei acum răvășite și s-a apropiat de Atri-Preda și de alaiul ei.

Descălecăse și acum era ghemuită lângă un cadavru chiar în interiorul bermurilor - unde, se părea, Awl sinucigaș alesese să atace. Se întreba câți muriseră aici vrăjitorii Letherii. Probabil fiecare blestemat dintre ei. Cu siguranță sute, poate mii - nu a fost nicio modalitate de a spune în acest gen de consecințe, nu-i așa? O mână de cenușă fină pentru a marca un om întreg. Doi pentru un cal. Jumătate pentru un câine. Doar așa. Vântul a luat totul, mai puțin decât ecoul unui orator, mai puțin decât mormăitul de disperare al unui plângător.

S-a oprit clătinându-se în fața lui Bivatt, cadavrul fără cap, sa dovedit, între ei.

Ea ridică privirea și poate că era lumina aspră a soarelui sau praful dintr-o teacă subțire - dar fața ei era mai palidă decât văzuse el vreodată.

Brohl studie corpul fără cap. Unul dintre magi.

— Știi, supraveghetor, întreabă Bivatt cu o voce aspră, ce ar fi putut face asta?

A scuturat din cap. — Poate că vrăjitoria i-a revenit, necontrolată...

— Nu, interveni ea. Era o săgeată. De la un arcaș singuratic cu îndrăzneala de a depăși... de a se strecura

între-supravegher, un arcaș care călărește gol, slăbindu-și săgeata în timp ce calul său a sărit un șanț...

Ea se uită la el, neîncrezătoare, de parcă l-ar provoca să facă altceva decât să scuture din cap. Era prea obosit pentru asta. Pierduse războinici noaptea trecută. Câini care se repezi din ierburile înalte. Câini... și doi Kechra-doi, erau doar doi, nu-i așa? Aceiași doi pe care îi văzuse înainte. Doar unul cu acele săbii legate.

Săbii care îi tăiaseră K'risnanul în jumătate, unul înclinându-se dintr-o parte, cealaltă din partea opusă. Nu că lamele s-au întâlnit de fapt. Cel din stânga fusese mai sus, de la vârful umărului în jos până chiar sub cutia toracică. Lama dreaptă se tăiase în coaste, în jos prin intestin, rupându-se sub șold și scoțând o mulțime de șold cu ea. Deci, pentru a fi exact, nu la jumătate. În trei.

Cealaltă Kechra tocmai își folosisse ghearele și fălcile, dovedindu-se nu mai puțin mortală - de fapt, Brohl îl credea pe acesta mai sălbatic decât însoțitorul său mai mare, încântându-se mai clar de haosul său violent. Celălalt a luptat cu grație superficială. Kechra, mai mică, fără sabie, se delecta cu măruntaiele și membrele pe care le arunca în toate direcțiile.

Dar acele fiare nu erau nemuritoare. Ar putea sângera. Luați răni. Și destule sulite și săbii reușiseră să le taie pieile dure că să-i alunge pe amândoi.

Brohl Handar clipi la Atri-Preda. — O lovitură bună, atunci.

Furia îi răsuci trăsăturile. — A fost legat de un alt magi ai mei, amândoi adunându-și puterile împreună. Erau epuizați... toate secțiile. A scuipat. — Celălalt, supraveghetor, i s-a spart și capul. La fel ca acesta de aici. Am pierdut doi magi din cauza unei singure săgeți. Ea se cățără țepăn în picioare. „Cine a fost acel arcaș? OMS?”

Brohl nu spuse nimic.

"Pune-ți K'risnan să..."

'Nu pot. El este mort.'

Asta a făcut-o la tăcere. Pentru o clipă. — Supraveghetor, i-am lovit. Intelegi? Mii au murit, doar câteva sute dintre ai noștri.

'Am pierdut optzeci și doi de războinici Tiste Edur.'

Era mulțumit de tresărirea ei, de clătinarea privirii ei dure. 'O săgeata. Un călăreț singuratic. Nu un Awl - martorii oculari jură asta. Un ucigaș de mag.

Singurul ghimpe din această plimbare sălbatică prin noapte. Văd, da. Dar nu te pot ajuta. Brohl Handar se

întoarse. Zece, cincisprezece pași pe pământ crăpat, trosnet, încărcat de cenușă.

Vrăjitoria luase iarba. Vrăjitoria luase pământul și însăși viața lui. Soarele, cu gloria lui furată înainte de a putea răsări în această zi, privea în jos, cu un ochi. Înfruntat de acest rival.

Da. Înfruntat.

Capitolul șaptesprezece

Când merg în căutare
Lumea strigă
Și se învâрте
A merge înseamnă a ajunge
Dar lumea se întoarce
Ascuns într-un mod sublim
Tresind la întepătura mea
O atingere atât de inocentă
Aceasta este ceea ce este să cauți
Răspunsul lumii
Este o replică încolțită
Nu vrea să vadă
Nu suferă știind
A dori înseamnă a eșua
Și mor mut
Veșnic solitar acești pași
A ceda ceea ce este
A fi singur
Plâng către lume
Învârtindu-se
Ca și în căutarea ei
Te descoperă.

- *Căutare*, Gaullag al Izvorului

S-ar putea bine să vorbească despre mister și să arate o mască de uimire încântată, dar adevărul era că misterul îl speria pe Beak. Putea simți mirosul vrăjitoriei, da, și simțea muzica ei poetică, atât de ordonată și de elocventă, dar căldura ei putea arde atât de ușor, până în miezul unui om muritor. Nu prea era de curaj; o, îl putea vedea destul de bine printre alți soldați - îl putea vedea în fiecare detaliu al căpitanului Faradan Sort, care acum își ședea calul lângă el - dar știa că el însuși nu deținea nimic din el.

Laș și prost erau două cuvinte care mergeau împreună, credea Beak, și ambele îi aparțineau. Mirosul magiei fusese un mod de a o evita, de a fugi de ea și, în ceea ce privește toate acele lumânări din el, ei bine, el era cel mai fericit când nu sosea nimic care să le trimită flăcările pâlpâind, luminând, izbucnind într-o conflagrație. El a presupus că era doar o altă decizie stupidă, acesta fiind un soldat, dar nu putea face nimic în privința asta acum.

Trecând prin acel deșert în acel loc numit șapte orașe (deși văzuse doar două orașe, era sigur că mai erau cinci pe undeva), Beak îi ascultase pe toți ceilalți soldați plângându-se. Despre... ei bine, totul. Lupta. Nu lupta. Căldura zilei, frigul nopții, blestemații de coiți care șocneau în întuneric sunau atât de aproape încât credeai că stau chiar lângă tine, cu gura la ureche. Insectele care mușcă, scorpionii și păianjenii și șerpilor, toți care doresc să te omoare. Da, au găsit multe de care să se plângă. Acel oraș teribil, Y'Ghatan, și zeita care deschisese un ochi în acea noapte și îi furase astfel rebelul rău, Leoman. Și apoi, când totul păruse pierdut, fata aceea - Sinn - și-a arătat propria lumânare. Orbitor de strălucitor, atât de pur încât Beak se înghesuise în fața lui. Se plânseseră și de toate astea. Sinn ar fi trebuit să stingă acea furtună de foc. Adjunctul ar fi trebuit să mai aștepte câteva zile, pentru că nu era posibil ca acei marini să fi murit atât de ușor.

Și ce zici de Beak? Nu le simțise? Poate. Magul acela, Bottle, cel cu toate animalele de companie. Poate că Beak îl mirosise, încă viu sub toată cenușa aceea. Dar atunci era un laș, nu-i așa? Să mă duc, să zicem, la Adjunct, sau Căpitanul, cu amabilitate, și să le spun că nu, asta a fost prea mult. Cu amabilitate era ca propriul său tată, căruia nu-i plăcea să asculte ori de câte ori era ceva ce nu era interesat să audă. Și adjunctul, ei bine, nici măcar propriii ei soldați nu erau siguri de ea.

El ascultase cu tot ceilalți discursul ei după ce părăsiseră orașul Malaz (o noapte cea mai înspăimântătoare, asta, și era atât de bucuros că fusese departe de el, într-un transport), și și-a amintit cum ea a vorbit despre a merge singură de acum înainte. Și făcând lucruri despre care nimeni altcineva nu le-ar ști vreodată. Fără martor, a spus ea. De parcă asta ar fi important. O astfel de discuție îl încurca de obicei pe Beak, dar nu de data aceasta. Toată viața lui a fost, știa el, fără martori. Așadar, ea îi făcuse pe toți ceilalți soldați la fel ca el, la fel ca Beak, și acesta fusese un cadou neașteptat de la acea femeie rece și rece. Laș sau nu și prost oricât de prost era, ea îl câștigase în noaptea aceea. Ceva la care ea nu s-ar gândi prea mult, evident, dar a însemnat mult pentru el.

Oricum, inima lui încetinise alergarea sălbatică și își ridică capul și aruncă o privire spre căpitan. Ea își așeza calul în umbra adâncă, nemișcată așa cum fusese el, și totuși, într-o clipă, el i se păru că a prins de la ea un sunet - ciocănul valurilor împotriva pietrei, țipetele soldaților în

luptă, săbii și măcel, lăncile ca gheața care străpunge carnea fierbinte și valurile – și apoi toate acestea disparură.

Probabil că îi simțise atenția, pentru că întreabă cu voce joasă: — Au trecut cu mult, Beak?

— Da.

— Nu ai prins mirosul nostru?

— Nici unul, căpitane. Ne-am ascuns cu gri și albastru. A fost ușor. Magul ăla îngenunchează în fața Holdurilor. Ea nu știe nimic despre luptele gri și albastre.

— Letherii trebuiau să ni se alăture, mormăi Faradan Sort. „În schimb, îi găsim călare cu Tiste Edur, făcându-și treaba pentru ei”.

Toate s-au agitat, da. Mai ales pe aici.

— Și asta e problema, răspunse ea, strângându-și frâiele și împingându-și călărilor de sub ramurile grele unde se ascuseseră – la cincisprezece pași de potecă – în timp ce partidul de război trecea pe lângă el. „Suntem cu mult înaintea celorlalte echipe. Fie Hellian, fie Urb și-au pierdut mintile, sau poate amândoi.

Beak îl urmă pe propriul său cal, un golf blând pe care-l numea Lily. — Ca un poker fierbinte, căpitane, împingând chiar în spatele forjei. Fă asta și îți arzi mâna, nu?

— Mâna, da. Keneb. Tu și eu. Toate celelalte echipe.

— Mâna ta, am vrut să spun.

— Învăț să spun acele momente, spuse ea, privindu-l acum.

— Ce momente? întreabă Beak.

— Când te-ai convins cât de prost ești.

„Oh.” Acele momente. — N-am fost niciodată atât de loial, căpitane. Nu.”

Atunci îi aruncă o privire ciudată, dar nu spuse nimic.

Au urcat pe potecă și s-au îndreptat spre est. — Sunt acolo undeva înainte, spuse căpitanul. — Cauzând tot felul de probleme.

Beak dădu din cap. Au urmărit acele două echipe de două nopți. Și a fost cu adevărat o urmă de cadavre. Ambuscade răspândite, Letherii morți și Tiste Edur, trupurile târâte la adăpost, dezbrăcate și așa că Cioc gol a trebuit să-și ferească privirea, ca să nu i se strecoare gânduri rele în minte. Toate locurile mamei lui îi plăcea să atingă acea noapte – nu, tot ceea ce era gânduri rele, amintiri rele, genul de rău care l-ar putea face să se spânzure așa cum făcuse fratele său.

— Trebuie să le găsim, Beak.

El a dat din nou din cap.

— Trebuie să-i frânăm. În seara asta, crezi?

— Este cel numit Balgrid, căpitane. Și celălalt numit Bowl, care a învățat magia foarte repede. Balgrid are lumânarea albă, vezi tu, și pământul ăsta nu a mai avut lumânare albă de multă vreme. Așa că trage mirosul de pe toate cadavrele pe care le părăsesc și asta îngrădește lucrurile - acele urechi pe care le taie, și degetele și lucrurile pe care le leagă de curele. De aceea mergem din ambuscadă în ambuscadă, nu? În loc să fie direct la ei.

— Ei bine, spuse ea după o clipă și o altă privire lungă și curioasă, suntem pe cai blestemați, nu-i așa?

— La fel și acum, căpitane.

'Esti sigur?'

'Așa cred. Doar în seara aceasta. Este vorba despre Holds. Există unul pentru fiare. Și dacă magii Letherii își dau seama de lucruri, ar putea să se întoarcă cu asta și să le găsească foarte repede.

— Respirația lui Hood, Beak. Și ce rămâne cu noi?

'Noi de asemenea. Desigur, sunt o mulțime de oameni călare pe aici, cu etrieri proaști sau nu. Dar dacă se apropie, atunci poate nici măcar lumânările gri și albastre nu vor funcționa.

— Atunci s-ar putea să fii nevoit să mai arăți câteva, atunci.

Oh, nu i-a plăcut ideea asta. 'Sper ca nu. Chiar sper că nu.

— Atunci să mergem, Beak.

Nu mă arde până la miez, căpitane. Vă rog. Nu va fi drăguț, nu pentru nimeni. Încă le aud țipetele și mereu sunt țipete și eu încep primul. Țipetele mele mă sperie cel mai mult, căpitane. Sperie-mă prost, da.

— Mi-ar plăcea ca Masan Gilani să fie cu noi, spuse Scant, ridicând bulgări de mușchi pentru a-și spăla sângele de pe mâini.

Hellian clipi la prostul. Masan cine?

— Ascultă, sergent, spuse din nou Balgrid.

El spunea mereu asta și așa că ea încetase să-l mai asculte. Era ca pipi în foc, așa cum puteau face bărbații când femeile nu puteau. Doar un șuierat în întuneric brusc și apoi acel miros îngrozitor. Ascultă, sergent și șuiera, ea nu mai ascultă.

— Trebuie, insistă Balgrid, întinzând mâna să o împingă cu un deget. 'Sergent?'

Ea se uită în jos la acel deget. — Vrei să-mi tai obrazul stâng, soldat? Atinge-mă din nou și o să-ți pară rău „așa

spun”.

— Cineva ne urmărește.

Ea se încruntă. 'Pentru cât timp?'

— Două, poate trei nopți, răspunse Balgrid.

— Deci te hotărăști să-mi spui acum? Toți solierii mei sunt idiști. Cum ne urmăresc? Tu și Bowl ai spus că ai acoperit, ai avut ceva acoperit, oricum. Ce ai acoperit? Corect, te-ai pișit pe urmele noastre sau așa ceva. Ea s-a uitat la el. 'Șuierat.'

'Ce? Nu. Ascultă, sergent...

Și acolo a mers din nou. Se ridică în picioare, clătinându-se pe pământul moale, lutoasă. Unde se putea cădea la fiecare pas blestemat dacă nu erai atent. — Cineva... tu, caporale, trage-le trupurile departe.

— Da, sergent.

— Imediat, sergent.

— Și voi doi. Poate. nebunii-'

— Lăute.

— Ajută-l pe caporal. Toți ați făcut mizerie ucigându-i pe aceștia. Și asta a fost destul de corect, nu-i așa? Acesta fusese urât. Saisprezece Letherii și patru Edur. Certele la capete au făcut pentru ei Edur ceea ce face pentru oamenii normali. Ca niște saci de pietre pe o picătură mare, whoo, răsturnând imediat de pe cai. Apoi o pereche de ascuțitori, unul în fața coloanei Letherii, celălalt la capătul cozii. Bum bum și amurgul nu era altceva decât țipete și bătăi de membre umane și de cal și unii nu și-au putut da seama care.

Nenorocitele Letherii își revenise puțin prea repede după placul ei. A murit, sigur, prea repede pentru plăcerea lui Hanno, din moment ce Hanno a căzut cu doar jumătate de craniu rămasă după una dintre cele mai urâte balansări de sabie pe care le văzuse vreodată. L-a aruncat pe soldat dezechilibrat, totuși, cu acei etrieri stupidi, și așa i-a fost ușor pentru Urb să ridice una dintre acele mâini uriașe ale lui, să apuce o centură sau ceva și să-l tragă pe prost imediat. Aruncându-l jos cu atâta forță încât tot vântul năvăli din el din ambele capete. În acel moment, Urb a împins atât de tare un pumn împletit în față sub cască, încât Urb și-a rănit degetele la spatele craniului bărbatului, chiar deasupra vertelilor sau cum s-ar fi numit ele. Dinți și așchii de oase și carne țâsnind peste tot.

Prima pierdere în echipe, asta fusese. Totul pentru că Hanno a sărit îndeaproape gândindu-se că Letherii erau

încă confuzi și inutili. Dar nu, acești soldați, au fost veterani. Au venit al naibii de repede.

Saltlick era prost tăiat, deși Balgrid lucrase la el și nu mai curgea sânge și nu mai era înconștient. Iar caporalul Reem a mers și i-a tăiat două degete de la mâna stângă - o acțiune proastă cu scutul. Bietul Urb nu se descurca prea bine ca sergent.

Hellian se întoarse cu atenție până când se îndreptă spre altă direcție și îl văzu pe Urb stând pe un bușean putrezit, arătând mizerabil. Ea bău o gură de rom apoi se plimbă. — Acum suntem amândoi sergenți, nu? Să mergem să găsim niște tufișuri sub care să se târască. Am chef de transpirație și de mormăit cu cineva și, din moment ce suntem de același rang și totul, este doar evident și nimeni de aici nu se va plânge.

El clipi spre ea, cu ochii mari ca o bufniță.

— Care este problema ta, Urb? Nu sunt la fel de urât ca tine, nu-i așa?

— Urb nu este urât, spuse Reem cu un răs neîncrezător. „Masan nu putea gândi bine în jurul lui! Probabil de ce sa lăsat transferată la echipa lui Balm.

Hellian mormăi, apoi spuse: — Taci, Reem. Ești caporal. Aceasta este afacerea cu sergenții.

— Vrei un joc cu Urb, sergent, spuse Reem. — Nu am nimic de-a face cu voi doi că sunteți sergenți și tot ce faceți cu Urb arătând ca un nenorocit de zeu și ați beat suficient încât să vă fie foame de transpirații și mormăiți.

— Încă nu e treaba ta.

— Poate că nu, dar trebuie să ascultăm mormăiturile alea. Așa cum a spus Scant, dacă Masan ar fi fost prin preajmă, am putea toți să visăm acele vise și poate chiar să încercăm, în speranța că va fi atât de frustrată să încerce să ajungă undeva cu Urb încât ar putea...

— De când ai găsit gura aia fugitivă a ta, Reem? întrebă Balgrid. — Mai bine ai fi tăcut și misterios. Deci acum pierzi câteva degete și ce se întâmplă?

— Taci, Allaya, spuse Hellian. — Vrei să vină o altă patrulă asupra noastră și noi nu suntem pregătiți pentru ei de data asta? Acum, voi ceilalți, fără să-l numărați pe Urb aici, verificați-vă echipamentul și luați-vă trofeele și toate astea și dacă vreți să ascultați, nu faceți prea multe zgomote de geamăt. De invidie și altele asemenea.

— Nu vom gemi de invidie, Hellian. Mai mult ca-

— Tăcut și misterios, la naiba, Reem!

— Îmi vine să vorbesc, Balgrid, și nu mă poți opri...

— Dar pot, și nu îți va plăcea deloc.
— Necromant blestemat.
— De cealaltă parte a Denulului, Reem, așa cum îți tot spun. Denul dă, Hood ia.

Hellian s-a apropiat de Urb, care deodată păru îngrozit.
— Relaxează-te, spuse ea. — Nu voi tăia nimic. Oricum, nu ceva de-al tău. Dar dacă mă năpădesc aici de o respingere teribilă...

— Frumos pat de mușchi aici, spuse Scant, îndreptându-se și îndepărtându-se cu un gest în urma lui.

Hellian se întinse și îl trase pe Urb în picioare.

Balgrid fu deodată lângă el. — Ascultă, sergent...

L-a târât pe Urb pe lângă mag.

— Nu, sergent! Cei care ne urmăresc... cred că ne-au găsit!

Dintr-o dată s-au scos armele, figurile împrăștiate în poziții defensive - un cerc aspru orientat spre exterior, cu Hellian și Urb în centru.

— Balgrid, suieră ea. — Ai putea spune...

Copite de cai, suflarea grea a unui animal, apoi o voce strigă, joasă, în Malazan: — Căpitan Faradan Sort și Cioc. Venim, așa că lasă-ți blestemații de ascuțitori.

— O, asta e grozav, oftă Hellian. — Relaxați-vă, toată lumea, e acel căpitan înfricoșător.

* * *

Marinii în regulă. Lui Beak nu-i plăcea aspectul lor. Rău, flămând, încruntat acum că le găsisse căpitanul. Și era și unul mort.

Faradan Sort și-a călăuzit calul în mijlocul lor, apoi a descălecat. Ciocul a rămas pentru moment acolo unde se afla, nu departe de locul unde stăteau doi soldați, abia acum învelindu-și săbiile. Îl putea vedea pe nigromant, aura bărbatului albă și fantomatică. Moartea era peste tot aici, aerul liniștit încărcat de ultimele respirații și putea simți acest atac al pierderii ca un pumn strâns în piept.

Întotdeauna a fost așa unde oamenii au murit. Nu ar fi trebuit niciodată să devină soldat.

— Hellian, Urb, trebuie să vorbim. În privat.' Mișto și dur, vocea căpitanului. 'Cioc?'

'Căpitan?'

'Alăturați-ne.'

Oh nu. Dar a călărit înainte și apoi a alunecat jos de pe sa. Prea multă atenție asupra lui dintr-o dată și se abătu în timp ce se îndrepta spre căpitanul.

Faradan Sort în frunte, grupul a pornit în pădure.

— Nu am greșit cu nimic, spuse sergentul Hellian de îndată ce se opriră la vreo douăzeci de pași de ceilalți. Părea să se împletească înainte și înapoi ca un șarpe cu cap plat în câteva momente de la scuipat venin.

„Trebuia să vă ritmați, să nu treceți prea mult înaintea celorlalte echipe. În orice moment, sergent, nu vom alerga pe patrule de douăzeci, ci două sute. Apoi două mii.

— Nu asta e problema, spuse Hellian - un accent pe care Beak nu-l mai auzise până atunci. „Problema este, căpitane, Letherii se luptă alături de ei Edur-”

— Ai încercat să intri în contact cu acei Letherii?

— Avem, spuse Urb. — A devenit dezordonat. A scuturat din cap. — Nu există niciun semn, căpitane, că acești oameni vor să fie eliberați.

— După cum a spus Urb, adăugă Hellian, dând din cap energic.

Căpitanul își întoarse privirea. — Celelalte echipe au spus cam la fel.

— Poate îi putem convinge sau ceva, spuse Urb.

Hellian s-a rezemat de un copac. — Se pare că, căpitane, avem două lucruri pe care le putem face și doar două. Ne putem retrage înapoi pe coastă. Construiți zece mii de plute și vâsliți cât putem de repede. Sau mergem mai departe. Rapid, vicios. Și dacă vin la noi două mii deodată, atunci fugim și ne ascundem de parcă am fost antrenați să facem. Rapid și răutăcios înseamnă, Cap'in, sau o vâslă lungă.

„Există un singur lucru mai rău decât a te certa cu un bețiv”, a spus Faradan Sort, „și acela este a te certa cu un bețiv care are dreptate”.

Hellian a emis un zâmbet larg.

Era beată? Era beată. Un sergent beat, numai că, după cum tocmai spusese căpitanul, nici un prost.

Faradan Sort a continuat: „Aveți destui cai pentru echipele voastre?”

Da, domnule, răspunse Urb. 'Mai mult decât suficient.'

— Încă vreau să încetinești, măcar pentru câteva zile. Intenționez să contactez celelalte echipe și să le fac să

înceapă să facă ceea ce faci tu, dar asta va dura ceva timp...

— Căpitane, spuse Urb. „Am impresia că învață deja. Sunt mult mai multe patrule acum și devin din ce în ce mai mari și mult mai precauți. Ne așteptăm să intrăm într-o ambuscadă în orice moment și de asta ne facem griji. Data viitoare când veți merge să ne găsiți, s-ar putea să găsiți o grămadă de cadăvre. Cadavrele Malazan. Nu avem muniția care să ne ducă pe tot drumul - nimeni nu are - așa că va începe să devină mult mai greu, domnule.

— Știu, sergent. Ai pierdut unul în acea luptă, nu-i așa?

— Hanno.

— Am fost neglijent, spuse Hellian.

Urb se încruntă, apoi dădu din cap. Da, este adevărat.

— Atunci să sperăm că o lecție grea este suficientă, spuse căpitanul.

— Așteaptă-te să fie, confirmă Urb.

Faradan Sort se înfrunta cu Beak. — Spune-le despre Holds, Beak.

A tresărit, apoi a oftat și a spus: „Magii Letherii - s-ar putea să ne găsească lângă cai, mirosindu-i, vreau să spun”.

— Balgrid ne parcurge urmele, spuse Urb. — Vrei să spui că nu va merge?

— S-ar putea, spuse Beak. „Necromanția este un lucru pe care nu își pot da seama. Nu Letherii. Nu Tiste Edur. Dar există un Beast Hold, vezi tu.

Hellian a scos un balon și a băut o gură, apoi a spus: — Trebuie să știm sigur. Data viitoare, Urb, ne aducem unul dintre magii Letherii în viață. Punem câteva întrebări, iar între țipete primim răspunsuri.

Ciocul tremura. Nu doar beat, ci și însetat de sânge.

— Fii atent, spuse căpitanul. — S-ar putea înrăutăți foarte repede.

— Știm totul despre atenție, domnule, spuse Hellian cu un zâmbet înnebunit.

Faradan Sort l-a studiat pe sergent așa cum îl studia uneori pe Beak însuși, apoi a spus: — Am terminat. Încetinește puțin și ai grijă la patrulele mici - ar putea fi o momeală. Ea a ezitat, apoi a adăugat: „Suntem în asta, acum. A înțeles?”

— Fără plute?

— Fără plute, Hellian.

„Bun. Dacă nu văd niciodată altă mare, voi muri fericit.

Beak știa că ar fi făcut-o și ea. Mori fericit. A avut asta pentru ea.

— Înapoi la echipele tale, spuse căpitanul. — Lasă-ți soldații nervoși în pace.

— Nu este mirosul, spuse Beak.

Ceilalți s-au întors întrebători.

— Nu asta îi face nervoși, adică, explică Beak. — Mirosul de moarte - le poartă toate astea cu ei, nu? Deci s-au obișnuit acum. Sunt nervoși doar pentru că au stat prea mult timp. Intr-un loc. Asta e tot.'

— Atunci să nu mai pierdem timpul, spuse Faradan Sort.

Bună idee. De aceea era căpitan, desigur. Destul de deștept încât să facă din modul ei de a gândi un mister pentru el, dar acesta era un mister de care era suficient de fericit. Poate singurul.

S-au aruncat la marginea pădurii. Edge, da-prea multe margini blestemate. Dincolo era un mozaic de terenuri agricole și garduri vii. Erau vizibile două ferme mici, deși nu se vedea nicio lumină de lanterne sau lumânări prin ferestrele minuscule, cu obloane. Inima bătându-i dureros în piept, Fiddler se rostogoli pe o parte pentru a vedea câți reușiseră. Un cor de respirații aspre din împrăștierea trupurilor în întuneric de fiecare parte a sergentului. Toate acolo. Datorită lui Corabb și norocul imposibil al războinicului din deșert.

Ambuscada fusese una inteligentă, a recunoscut el. Ar fi trebuit să le doboare pe toate. În schimb, la o jumătate de legă în urmă, într-o poiană mică cu iarbă, se afla cadavrul unui căprior - o căprioară pe care Corabb o spălase din greșală - cu aproximativ douăzeci de săgeți în ea. Inteligent planificat, prost executat.

Malazanii o întorseseră repede. Ascuțitori care trosnesc noaptea, arbalete care bubuie, zvâcnirea certurilor și lovitura de lovitură. Tipete de agonie. O fugă a mașinilor grele ale lui Gesler rupsesse o parte a ambuscadă...

Și atunci vrăjitoria se trezise, ceva crud și teribil, devorând copacii ca acidul. Limbi cenușii de foc haotic, care se ridică într-un fel de undă staționară. Înaintând, înghițindu-l pe Sands - țipătul lui fusese, din milă, scurt. Fiddler, la nici zece pași de locul unde dispăruse Sands, l-a văzut pe magul Letherii, care părea să țipe de propria-i durere, chiar dacă valul se arunca înainte. Urlând, își învârtise arbaleta, simți lovitura din mâini în timp ce dezlănțuia cearta grea.

Brăcăitorul lovise un bol chiar deasupra și în spatele capului magului. Explozia a aplatizat copacii din apropiere, a sfărâmat o zeci de soldați Letherii. A stins vrăjitoria într-o clipă. Pe măsură ce alți copaci s-au prăbușit, ramurile zdrobite, malazanii se traseră înapoi, repede, apoi au fugit.

Mișcare din stânga lui Fiddler și, o clipă mai târziu, Gesler se târă în sus alături. — Hood ne-a blestemat pe toți, Fid. Rămâm fără pădure. Ce mai face Cuttle?

— Săgeata e adâncă, răspunse Fiddler, dar nu o sângerează. O putem scoate când avem ocazia.

— Crezi că ne urmăresc?

Fiddler clătină din cap. Habar n-avea. Dacă ar fi rămas destui. S-a răsucit. — Sticla, șuieră el, aici.

Tânărul mag se târă aproape.

— Poți ajunge înapoi? întrebă Fiddler. — Să afli dacă ne urmăresc?

— Deja am făcut-o, sergent. Am folosit orice creatură blestemată din urma noastră.

'Și?' a vrut Gesler să știe.

— Acel înjurător i-a făcut pe majoritatea, sergent. Dar zgomotul i-a adus pe alții. Măcar o duzină de Tiste Edur și poate câteva sute de Letherii. Ne urmăresc acum? Da, dar încă cu mult în urmă - cred că au învățat să fie precauți.

— Pierdem întinericul, spuse Gesler. „Avem nevoie de un loc unde să ne ascundem, doar Fid-o, probabil că de data asta nu va funcționa, nu-i așa? Nu se vor odihni.

— Îi putem pierde? l-a întrebat Fiddler pe Bottle.

— Sunt destul de obosit, sergent...

'Nu contează. Ai făcut destule. Ce crezi, Gesler? E timpul să devii dezordonat?

— Și să ne folosim puținele înjurătoare?

— Nu prea vād de ales, să fiu sincer. Desigur, rețin mereu unul. La fel pentru Cuttle.

Gesler dădu din cap. — Am avut-o pe ale noastre, de asemenea, bine, așa cum a urcat Sands. Totuși, avea muniții asupra lui, dar nu s-au aprins...

— Oh, dar au făcut-o, spuse Fiddler. — Doar nu în acest tărâm.

Am dreptate, Bottle? Vrăjitoria aceea, este ca o poartă spartă, genul care mestecă pe oricine trece prin ea.

— Spirite de dedesubt, Fid, ai mirosit că de mort. Acea magie a început ca una, apoi a devenit alta - iar magul își pierde controlul, chiar înainte să-l tocați.

Fiddler dădu din cap. Văzuse la fel de multe. Sau credea că a avut. — Deci, Bottle, ce înseamnă asta?

Tânărul mag clătină din cap. — Lucrurile scapă de sub control... undeva. Au fost lucruri vechi, magie primitivă, la început. Nu la fel de vechi ca lucrurile legate de spirit. Totuși, primitiv. Și apoi ceva haotic l-a prins de gât

La mică distanță, Koryk se rostogoli pe spate. Era obosit. L-a lăsat pe Bottle și pe sergenți să mormăie, știa că erau până la gât în rahatul prăfuit al lui Hood.

— Hei, Koryk.

— Ce este, Smiles?

— Ai al naibii de aproape că l-ai pierdut acolo, știi.

— Am făcut-o, nu?

„Când cei patru s-au aruncat asupra voastră toți deodată, oh, ai dansat un jig, jumătate de sânge”. Ea a râs, joasă și plină de ceea ce părea răutate. — Și dacă nu aș fi venit să-i înfig un cuțit în ochiul aceluia - cel care s-a strecurat sub garda tă și a fost gata să-ți dea un zâmbet larg pe burtă - ei bine, te-ai răcori repede acolo chiar acum.

— Și ceilalți trei? întrebă Koryk, zâmbind în întuneric.

— Pariiez că nu ai știut niciodată că sunt atât de rapid, nu-i așa?

— Ceva îmi spune că nici tu nu ai făcut-o.

Nu spuse nimic, pentru că avea dreptate. Fusesse într-un fel de frenezie, dar ochiul și mâna îi fuseseră reci, precise. Prin toate acestea, fusesse ca și cum ar fi privit pur și simplu, fiecare mișcare, fiecare blocaj, fiecare schimbare de poziție și răsucire, fiecare tăietură a lamei sale grele. Vizionat, da, dar profund îndrăgostit de acel moment, de fiecare moment. Simțise ceva din asta la zidul scutului de pe doc în acea noapte în orașul Malaz. Dar ceea ce începuse ca o vagă euforie s-a transformat acum în revelație pură. Îmi place uciderea. Zeilor de mai jos, îmi place, și cu cât îmi place mai mult, cu atât mă pricep mai bine. Nu s-a simțit niciodată mai viu, niciodată mai perfect viu.

— Abia aștept să te văd dansând din nou, murmură Smiles.

Koryk clipi în beznă, apoi se întoarse spre ea. A fost agitată? O sărutase cumva treaz între acele picioare musculoase ale ei? Pentru că a ucis bine? Am dansat 1 jig, Smiles? — Devii mai înfricoșătoare, femeie, cu cât te cunosc mai mult.

Ea pufni. — Cum ar trebui să fie, jumătate de sânge.

Tarr a vorbit din partea cealaltă a lui Koryk: „Cred că o să mă fac rău”.

Un râs puțin mai îndepărtat de la Cuttle: „Da, Tarr, asta se întâmplă când întreaga ta viziune asupra lumii se prăbușește. Desigur, a adăugat el, dacă ai reuși să dansezi ca poezia când omori oameni, cine știe...

— Destul de asta. Vă rog.'

— Nicio grijă, insistă Cuttle. — Tu nu ești genul care dansează. Ești la fel de înrădăcinat ca un copac și la fel de lent, Tarr.

— S-ar putea să fiu lent, Cuttle, dar proștii se prăbuesc în cele din urmă, nu-i așa?

„Oh, da, așa fac. Nu sugerează altfel. Ești un perete de scut cu un singur om, ești.

Caporalul Stormy scuipa sânge. Un cot al naibii îi crăpase gura, iar acum doi dinți erau slăbiți și își mușcase limba. Cotul ar fi putut fi al lui - cineva se ciocnise puternic de el în deșeuri și avea brațul armei ridicat cu vârful sabiei înclinat în jos. Aproape și-a smuls umărul din priza lui blestemata.

Un leagăn sălbatic în spate, cu pom, îi strânsese tâmpla atacatorului, iar acesta se tăvălise, iar un ochi îi ieșise pe jumătate. Nasul scurt îi tăiase atunci pe Letherii.

Asta fusese o încărcare, el și greii lui, Shortnose și trioul de doamne înfricoșate, fiecare dintre ele ar fi putut amândoi să se uite în jos la un taur bhederin și să-l bată în pulpă dacă se ajungea la asta. Făcându-l pe Stormy un sergent foarte fericit. Ghinion în privința Sands, totuși. Dar nu vom mai pierde. Nici un. Mi-am luat mașinile grele și putem da jos orice ne aruncă.

Și nu doar noi. Acei Tarr și Koryk... Fid are o pereche bună în aceia. Și că Smiles, ea are o inimă de gheare. Echipe bune aici, pentru acest fel de muncă. Și acum o să ne întoarcem și să-i dăm cu piciorul în falcă, o simt. Fid și Gesler, gătind în ceaunul vechi al lui Kellanved.

Era încântat că adjunctul le-a eliberat în cele din urmă. Chiar în acest fel, de asemenea. Către Hood cu marșul blestemat în coloană. Nu, intră repede și jos și continuă, da, și ține capetele învârtite în orice sens. Deci proștii de pe urmele lor veneau după ei, nu-i așa? De ce nu? doar două echipe slabe. Și ei probabil în sute până acum.

— Blestemul lui Kellanved, mormăi el zâmbind.

Fața rotundă a lui Flashwit apăru în vedere: — Spune ceva, caporale?

— Marinei malazani, draga mea, noi suntem.

— Nu sunt grele? Am crezut-'

— Sunteți amândoi, Flash. Relaxa. Asta e, vezi tu, pușcașii marini Malazan nu au făcut ceea ce au fost înștruiți de ani de zile, nu de înainte să moară Kellanved. Antrenat, vezi. Pentru a face exact ceea ce facem acum, lăudați-l pe Fener. Bieții nenorociți Letherii și Edur, zei de jos, bieții proști ignoranți.'

— Destul de deștept încât să ne țină o ambuscadă, spuse Uru Hela dincolo de Flashwit.

— Totuși, nu a funcționat, nu-i așa?

'Doar pentru ca-'

— Destul de la tine, Uru Hela. Vorbeam aici, nu? Caporalul tău. Ascultă.

'Doar întrebam'-'

— Încă un cuvânt și ești la raport, soldat.

Dacă pufnea, transforma repede într-o tuse. De la Gesler în sus cu Lăutarul: „Taci acolo jos!” Punct dovedit. Stormy dădu din cap. marinarii Malazan. Hah.

Lăutarul dădu din cap spre calea îngustă și curgătoare care șerpuia spre cea mai apropiată fermă și anexele ei slabe. „Joerăm bine și greoi, târându-ne răniții, acolo jos. Direct spre fermă, de-a lungul cărei cărucioare.

„De parcă mai alergam speriați, panicați”, a spus Gesler. — Da. Desigur, trebuie să curățăm acea fermă, ceea ce înseamnă uciderea civililor, și trebuie să spun, Fid, nu-mi place asta.

— Poate că putem găsi o cale de a ocoli asta, a răspuns Fiddler. 'Sticla?'

— Da, sergent. Sunt obosit, dar probabil că le-aș putea încânta. Poate chiar să le arunce în cap niște idei false. De exemplu, am mers spre nord când chiar am mers spre sud. Ca asta.'

— Să nu mori niciodată pe noi, Bottle, spuse Gesler. Lui Fiddler, i-a adăugat: „Atunci voi merge să adun muniții de la echipa mea”.

— Eu și Cuttle, spuse Fiddler, dând din nou din cap.

— Cabluri de declanșare?

— Nu, până atunci se va lumina. Nu, vom face toba.

— Ia-mă, a respirat Gesler. 'Sunteți sigur? Adică, am auzit despre asta...

— Ai auzit pentru că eu și Hedge l-am inventat. Și l-a perfecționat, mai mult sau mai puțin.

'Mai mult sau mai puțin?'

Fiddler ridică din umeri. — Ori funcționează, ori nu. Avem înșelăciunea lui Bottle, în caz că nu...

— Dar nu va mai fi nicio întoarcere pentru a-i recupera pe acei înjurătoare, nu-i așa?

— Nu decât dacă vrei să vezi lumina albă strălucitoare, Gesler.

— Ei bine, spuse bărbatul chihlimbar cu un zâmbet, din moment ce există o șansă de a vedea legenda să devină realitate, cu geniul care a inventat-o chiar aici... N-am să te descurc, Fid.

— Jumătate din geniu, Gesler. Hedge a fost celălalt.

'A avea nedumeriri?'

— Al doilea, al nouălea și al zecelea, prietene. Dar o facem oricum. Când toată lumea este pregătită, îi conduci înainte, cu excepția mea și a lui Cuttle. Spre acea fermă - cea din apropiere. Cred că cel îndepărtat este abandonat. Proprietarul ar putea fi reconstruit. Câmpurile arată al naibii de bine întreținute, nu-i așa?

— Da, mai ales având în vedere cât de mică este gospodăria.

— Lasă-l pe Bottle să-l adulmece înainte de a încărca.

— Da. Auzi asta, magule?

'Ce? Îmi pare rău, cred că am adormit.

Gesler îl privi pe Fiddler. „Viețile noastre sunt în mâinile acestui om? Hood ajută-ne.

S-au dat ordine, au fost transmise pe rândul zdrențuit de soldați în decubit. Dawn tocmai nuanteau aerul când Gesler, Bottle lângă el și urmat de Corabb Bhilan Thenu'alaș, și-a condus echipa acum supradimensionată pe poteca cărucioarelor. Scurtând pământul, târând brazde ici și colo - nu prea evident, doar suficient - în timp ce se îndreptau spre modesta fermă.

Fiddler și Cuttle i-au urmărit o vreme, până când au fost suficient de departe de locul în care hotărâseră că era cel mai potrivit pentru capcană. Arbusti care aleargă aproape de poteca cărucioarelor, îngustând liniile de vedere pentru intervalul respectiv. Dincolo de tufișuri, doi copaci de vârstă mijlocie în stânga și unul vechi vechi în dreapta.

Patru înjurătoare pentru asta. Doi apropiați, apoi unul și apoi ultimul.

Cuttle, cu fața învelită în sudoare din cauza vârfului de săgeată înfipt în umăr, lipsea în mod ciudat de comentarii, când Lăutarul îi îndruma sapatorul să pășească pe pista din această parte a îngustării la douăzeci de pași dincolo de ea și pune bețe în pământ când Așa a poruncit Fiddler. Odată ce s-a făcut acest lucru, sarcina lui Cuttle a fost să sape

gropi în pământul strâns unde fuseseră bețișoarele. Găuri puțin adânci.

Un sapator care s-a încrezut în atracția lui Oponn ar fi lăsat-o așa, rugându-se Gemenilor neclintiti ca o copită de cal să coboare pe cel puțin unul dintre înjurătoarele plantate. Dar nu așa a funcționat toba. Tot ce era nevoie era vibrația. Dacă înjurătoarele au fost subțiate pe o parte, exact corect; dacă piatra ascuțită de pe acel loc ar fi fost suficient de ascuțită și înclinată exact în așa fel încât reverberația să-și împingă vârful în coaja de lut. Adevărata provocare, descoperiseră Fiddler și Hedge, era aceea de a bărbieri cuserul - până la coaja de ou subțire - fără a o rupe și astfel să picteze frunzele în cei mai înalți copaci cu propriul sânge și intestine.

De îndată ce Cuttle a terminat prima gaură scoasă, Fiddler s-a îndreptat spre ea cu un răvășitor legănat în mâini. Așezând-o cu grijă pe pământ, a scos un cuțit și a făcut câteva ajustări minute la gaură. Apoi și-a îndreptat atenția asupra blestemului. Acesta, cel mai jos de-a lungul pistei, ar fi cel care va merge primul. Ceea ce i-ar declanșa pe ceilalți, în mijlocul trupei, cu doi la capătul din spate, în cazul în care coloana de morți era deosebit de lungă.

L-a introdus pe blestemul în gaură, apoi s-a așezat pe burtă și și-a adus cuțitul aproape de o parte a minei. Și a început să răzuie lutul.

Soarele răsărise și, deși aerul era încă rece, sudoarea curgea pe fața lui Fiddler, în timp ce radea mici bucăți de lut cu granulație fină. Și-a dorit să aibă lumina directă a soarelui asupra rășitorului, partea la care lucra, ca să poată lucra până când a văzut acea strălucire slabă ajungând până la pulberea incendiară galben strălucitor cu cioburi ei de fier. Dar nici un asemenea noroc. Toate au rămas în umbră.

În cele din urmă, o ultimă zgârietură, apoi a îndepărtat cu grijă lama. A găsit piatra ascuțită și a pus-o jos lângă coaja subțiată. Îndreptă spre lut, făcu o jumătate de răsucire-respirație ținută, cu ochii strânși, apoi și-a retras încet mâna. Și-a deschis ochii. I-a studiat lucrarea de mână.

Încă câteva respirații adânci pentru a-și calma nervii, apoi a început să umple gaura cu pumni mici de pământ. Apoi împrăștiat detritus peste loc.

Lăutarul s-a târât până când a ajuns la marginea căii unde îi lăsase pe ceilalți înjurătoare. Privind în sus, îl văzu pe Cuttle așteptând la capătul îndepărtat, cu brațele înfășurate în jurul trunchiului său, arătând de parcă tocmai

s-ar fi supărat. Da, el știe de ce suntem o rasă pe moarte. Luând al doilea blestemat, Fiddler și-a făcut drumul ușor.

- la a doua gaură. Nu la fel de subțire de data asta, dar suficient de subțire. Fiecare, la rândul său, puțin mai ușor, ceea ce a făcut bărbierirea fiecăruia din ce în ce mai periculos - riscul de a deveni neglijent, neglijent, doar în acea apă de ușurare că l-am reușit pe primul... ei bine, știa toate pericolele din toate astea, nu nu el?

Strâns din dinți, a ajuns la a doua gaură din potecă, s-a scufundat încet în genunchi. Lăsă-l pe înjurător și întinse mâna după cuțitul lui.

Cuttle a fost la fel de aproape de a se enerva ca o mai fusese vreodată. Nu la perspectiva de a muri - era destul de bine cu asta și se afla de când se afla în al Paisprezecelea

- dar la ceea ce a fost martor aici.

Ultimul mare sapor Malazan. Nimeni altcineva nu s-a apropiat. Imaginați-vă, bărbierind cojile cusser. Cu un cuțit. coaja de ou subțire. Cuttle privise, incapabil să deslusească mare lucru de la această distanță, în timp ce Fiddler se pusese la lucru la primul, cel mai mortal dintre toate. Și se rugase, la fiecare zeu la care se putea gândi, la zei cărora nici măcar nu știa numele, la spirite și fantome și la fiecare sapor viu sau mort, fiecare nume - o binecuvântare pentru strălucirea unui om. Rugandu-ma ca singurul om pe care l-a venerat cu adevărat să nu... nu-i așa?

Lasă-mă jos.

Cât de patetic. El știa asta. Și-a tot spus asta, între implorările expirate. De parcă ar avea timp să regrete eșecul credinței sale.

Așa că era Fiddler, mai aproape acum, la a doua gaură, făcând totul din nou. Imaginați-vă, Fid și Hedge, așa cum trebuie să fi fost împreună. Doamne, acei Bridgeburners trebuie să fi fost terori sfinte. Dar acum... doar Fiddler, și Cuttle aici, mai săraci decât o umbră a celebrului Hedge. Totul se apropia de final. Dar atâta timp cât Fiddler a rămas în viață, ei bine, la naiba pe toți, a meritat să se țină. Și această săgeată înfaptă în umărul lui stâng, ei bine, adevărat că o văzuse venind, dar nu se aplecase tocmai în ea, nu-i așa? Poate arăta așa. S-ar putea să fie așa. De parcă ar fi avut timp să se gândească, cu tot ce se petrecea în jurul lui. Nu era supraomenesc, nu-i așa?

Revenind de la mina din al doilea set, Fiddler aruncă o privire spre Cuttle. Chipul bărbatului era alb ca moartea. Ei bine, gândindu-mă la asta, nu mai avea nevoie de omul care se apropia, nu-i așa?

A făcut semn de mână Pleacă, alătură-te echipelor.
Cuttle clătină din cap.

Ridicând din umeri - nu era momentul să ne certăm și dacă Cuttle avea o dorință de moarte - nu era o știre pentru Lăutarul - se ridică și porni să adune al treilea înjurător. Chiar și căderile de pași erau acum riscante, forțându-l să se miște încet de-a lungul marginii pistei. Era o mulțime de superstiții despre unde să ascunzi munițiile atunci când lucrezi. Hedge ar fi insistat ca înjurătorii să fie înaintea lucrării în orice moment, dar cu cât Lăutarul se descurca mai puțin cu ei, cu atât se simțea mai bine. Indiferent de ce, era înainte și înapoi cu lucrurile naibii, nu-i așa?

A ajuns la fața locului și s-a uitat în jos la cei doi înjurătoare rămași. Mai multă superstiție. Care? Partea inimii sau partea capului? Cu fața la gaură sau cu gaura în spatele lui așa cum era acum? Respirația lui Hood, Hedge se cățăraseră în craniu ca un diavol. Ajunge cu superstiția! Fiddler s-a ghemuit și a strâns un înjurător.

Partea inimii.

Și a fost șansa întâmplătoare mai mult decât atât? Moranth erau fanatici când era vorba de precizie. Fiecare clasă de muniție perfectă dincolo de orice credință. Nicio variație. Cu o variație, a fi sapator nu ar fi altceva decât a fi un aruncător de pietre - cu pietre explozive, minte, dar chiar și așa. Nici un talent real implicat, nici o abilitate câștigată cu greu.

Fiddler și-a amintit, cu claritatea îngrozitoare a unei revelații atinse de zeu, prima sa întâlnire cu munițiile Moranth. Northern Genabackis, cu o săptămână înainte de marșul asupra orașului Mott, urmat de coșmarurile gemene din Mott Wood și Blackdog Swamp. Au existat zvonuri despre contact și negocieri ample cu un popor ciudat care conducea un loc numit Cloud Forest, departe la sud. Un popor izolat, despre care se spune că este terifiant și inuman în aparență, care călăreau insecte domestice enorme cu patru aripi - libelule uriașe - și putea ploua moartea asupra dușmanilor de la mari înălțimi.

Negociatorii Malazan au inclus pe Tayschrenn, un demnitar nobil pe nume Aragan și un T'lan Imass singuratic pe nume Onos T'oolan. Armatele a doua și a treia fuseseră așezate pe terenul agricol Nathii la două zile de la debarcarea la sud de Malyntaeas. O ladă fusese transportată - cu prudență, de soldații transpirați din

unitatea de cartier - și așezată la zece pași de focul vatrăi trupei. Whiskeyj ack îi făcuse semn lui Hedge și Fiddler.

„Voi doi faceți cea mai mare parte a minții în această echipă mizerabilă”, spusese sergentul, făcând o strâmbă de parcă ar fi înghițit ceva neplăcut - ceea ce făcuse, în virtutea legitimării anarhiei distructive a lui Fid și Hedge. — În cutia aia sunt grenade și chestii mai urâte, venite din Moranth acum că suntem aliați cu ei. Pare să aibă sens - într-un mod nebunesc - să vi le predați voi doi. Acum, evident, trebuie să faci câteva experimente cu ceea ce este în acea cutie. Doar asigură-te că o faci la jumătate de legă sau mai mult de această tabără de aici. Ezită, se scărpină la falca bărbosă, apoi adăugă: — Cei mari sunt prea mari pentru a arunca suficient de departe, suficient de departe pentru a supraviețui explodării lor, vreau să spun. Așa că va trebui să vă spargeți capetele pentru a încerca să le încercați. Ca ordin final, soldați, nu vă sinucideți. Această echipă este sub putere așa cum este și ar trebui să aleg încă două pentru a scăpa de aceste lucruri blestemate. Și singurii doi pe care le-aș putea folosi sunt Kalam și Trotts.

Da, Trotts.

Fiddler și Hedge smulseseră capacul, apoi se uitaseră în jos, uimiți, la grenadele bine împachetate, cuibărite în rame și paie mată. Mici, rotunde, lungi conice, în formă de vârf din sticlă rafinată - nu se vede nicio bulă - și, în partea de jos, altele mult mai mari, suficient de mari încât să călătorească cu catapulta dacă cineva era atât de înclinat (și, sa întors sunt sinucigași, deoarece aveau tendința de a detona de îndată ce brațul catapulței a lovit brațul. Excelent pentru a distruge catapultele și echipajele lor nefericite, totuși).

Experimentare într-adevăr. Hedge și Fid plecaseră, lada dintre ei, într-o plimbare lungă și obositoare într-un loc ferit, unde i-au aruncat pe cei mici pe care au decis să-i spună ascuțitori pentru că atunci când detonau prea aproape, aveau tendința să se piperează aruncătorul cu așchii de fier și a făcut să sângereze urechile; unde au descoperit proprietățile incendiare ale arzătoarelor, la protestele tănguitoare ale unui fermier care asistase la distrugerea în foc a unui vagon cu fân (cel puțin până când au predat patru sceptre imperiale de aur - noua monedă bătută de Kellanved - ceea ce a fost suficient). bani pentru a cumpăra o fermă nouă). Biscuiții, înfipti în găuri alungite în formă de pană din pământul tare, au făcut haos dulce pe pietrele de fundație, mortare sau altfel. Și, în sfârșit,

înjurătorii, cele mai urâte și mai urâte muniții create vreodată. Erau intenționați să fie aruncați de la înălțimea capului de către Moranth pe Quorl-urile lor, iar Hedge și Fid își consumaseră cea mai mare parte din rezerva lor alocată încercând să găsească un mijloc alternativ de utilizare practică, nefatală. Și, în cele din urmă, avusese nevoie de încă douăzeci și două de lăzi pentru a ajunge la concluzia că un prost ar trebui să fie Oponn sărutat de Doamnă pentru a încerca orice altceva decât utilizarea secundară; suplimente la biscuiți și arzătoare și, dacă se prezenta șansa, un ascuțitor bine aruncat.

Arbaletele supradimensionate au venit mult mai târziu, la fel ca și variații maniacale precum toba și arderea lentă. Și prin toate acestea, Atracția Doamnei a rămas întotdeauna ca ultimă soluție. Dacă Fiddler ar fi fost un om religios, el ar fi fost obligat, știa bine, să arunce fiecare monedă de plată și pradă pe care a câștigat-o în cuferele templelor Doamnei, având în vedere de câte ori a slăbit un înjurător la ținte aflate la distanță de explozie. de el însuși și de nenumărați alți Malazani. Hedge fusese și mai puțin... reținut. Și, din păcate, decesul lui fusese, prin urmare, de natură succint

nesurprinzător.

Amintirea a avut un mod de a ajunge în cele mai rele momente, o glamour de nostalgie, fără îndoială, infuzată cu înclinații suicidare subtile, dar atrăgătoare, iar Fiddler a fost forțat să împingă toate aceste amintiri deoparte când se apropia de Cuttle și de ultima gaură din potecă.

— Ar fi trebuit să-l scoți de aici, spuse Fiddler în timp ce se așeza lângă săpătura modestă.

— Nicio șansă de asta, răspunse Cuttle cu voce joasă.

— Așadar, cum vrei, dar nu sta acolo la Poarta lui Hood dacă o dau peste cap pe asta.

— Te aud, Fid.

Și, încercând să nu mă gândesc la Hedge, la Whiskeyjack, Trotts și la toate celelalte; încercând să nu se gândească la vremurile vechi, când lumea încă părea nouă și minunată, când asumarea unor riscuri nebunești făcea parte din joc, Fiddler, ultimul mare sabotor, s-a dus la treabă.

Sticla mihi la fermă. Cineva sau cei dinăuntru, era destul de sigur de asta. Oamenii vii, care respiră, oh, da. Dar... ceva, un miros slab, amintiri de mănăstire sau... orice altceva. Nu era sigur, nu putea fi sigur, iar asta îl stârnea serios.

Gesler se mutase lângă el, rămăsese acolo răbdător ca o căpușă pe un fir de iarbă, cel puțin pentru a începe. Dar acum, cu o sută sau mai multe bătăi ale inimii, Bottle simțea omul devenind neliniștit. Destul de bine pentru el, cu pielea aceea aurie care nu a ars o dată în Y'Ghatan - desigur, Adevărul

ă arătat că pielea ciudată nu era cu adevărat impermeabilă, mai ales când era vorba de munițiile Moranth. Chiar și așa, Gesler era un om care trecuse prin foc, în fiecare permutare a expresiei la care se putea gândi Bottle, așa că toată această furișare, șmecherie și măcel brutal i-au fost bine.

Dar eu sunt cel pe care se bazează cu toții și nu aş putea folosi această sabie stupidă de la centură pentru a-mi scăpa de o mulțime de buni puritani cu degetele lor arătătoare și unghiile ascuțite și toți zeii de dedesubt. , de unde a apărut acea imagine? La naiba Mockra, gândurile cuiva scurge. Bottle aruncă o privire spre Gesler. 'Sergent?' șopti el.

'Ce?'

— Din întâmplare, ai noțiuni ciudate în craniu?

O privire bănuitoare, apoi Gesler clătină din cap. — Mă gândeam la un bătrân mag pe care l-am cunoscut. Kulp. Nu că mi-ai aminti de el sau altceva, Bottle. Ești mai mult ca Quick Ben, cred, decât cu care ne simțim confortabil. Ultimul 1 zăpadă al lui Kulp, totuși, a fost bietul ticălos aruncat cu capul peste călcâi de pe șina pupa a unei nave - într-o furtună de foc. Mereu m-am întrebat ce sa întâmplat cu el. Îmi place să cred că s-a descurcat foarte bine, ieșind din cuptorul ăla al unui luptă și trecându-se în grădina din spate a unei tinere văduve, până la brâu în apele răcoroase ale fântânii ei. Așa cum era în genunchi, se roagă pentru mântuire sau așa ceva. Deodată păru stânjenit și privirea i se îndepărta. Dă, pictez imagini frumoase despre ceea ce ar putea fi, din moment ce ceea ce este întotdeauna se dovedește al naibii de rău.

Mormăitul lui Bottle era moale, apoi dădu din cap. — Îmi place asta, sergent. Un fel de... mă ușurează.

'Sens?'

— Numai că arată că nu ești atât de departe de noi ceilalți cum pare uneori.

Gesler se strâmbă. — Atunci ai greși, soldat. Sunt sergent, ceea ce mă face la fel de departe de tine și de alți

idioti ăștia ca un urs de peșteră dintr-un blestemat de armă cu trei picioare. Înțeles?

— Da, sergent.

— Acum de ce ne mai ascundem aici? Din coșul acela se prelinge fum, ceea ce înseamnă că avem oameni înăuntru. Așa că, dă-ne blestematul de acord cu asta, Bottle, atunci sarcina ta e gata, deocamdată.

— În regulă. Cred că sunt două acolo. Gânduri liniștite, contemplative, încă nicio conversație.

— Contemplativ? Ca în ceea ce gândește o vacă cu o burtă plină de furaj în ea și un vițel care trage ud și tare de o tetina? Sau ca un soi de șarpe uriaș cu două capete care tocmai a coborât pe horn și a înghițit bătrânii Crud-nails și domnișoara lui?

— Undeva la mijloc, aș spune.

Expresia lui Gesler s-a transformat într-o strălucire; apoi, cu un pufnit, se răsucii și făcu semne de mână. O clipă mai târziu, Uru Hela se târă pe lângă Corabb Bhilan Thenu'alas - care se afla direct în spatele sergentului - și veni pe stânga lui Gesler.

— 'Sergent?'

— Botta spune că sunt două acolo. Vreau să merg liniștit și să-i suni afară, ți-e sete și vrei să ceri un oală sau două de la fântâna aceea de acolo.

— Nu mi-e sete, sergent.

— Minci, soldat.

Bottle a văzut că ideea o supăra. Spiritele se descurcă, lucrurile pe care le descoperi...

— Ce-ar fi să cer doar să-mi umplu ochiul?

Da, asta va fi.

— Desigur, spuse ea, încruntat, va trebui să-l golesc mai întâi.

— De ce nu faci asta?

— Da, sergent.

Gesler s-a răsucit să se uite la Bottle, iar tânărul mag putea să vadă clar lupta bărbatului cu patos și disperare. „Pregătește-te”, a spus el, „să-i lovești cu o glamour sau ceva de genul acesta, în caz că lucrurile merg prost”.

Bottle a dat din cap, apoi, văzând o expresie cu totul nouă pe chipul lui Gesler, a întrebat: — Ce sa întâmplat, sergent?

— Ei bine, fie doar m-am udat, fie Uru Hela își scurge pielea de apă. La un anumit nivel, a adăugat el, cred că distincția este discutabilă.

Asta e, sergent. Tocmai m-ai câștigat. Chiar acolo. M-a câștigat, așa că îți voi da ce am primit. De-acum înainte. Totuși, chiar și cu acea noțiune cvasi-serioasă, a trebuit să-și întoarcă capul și să muște cu putere de mâneca cămășii din piele tăbăcită. Mai bine, sergent, așteaptă până când vedem toți acel petic umed fin de pe picioarele tale. Nu o vei reduce pe asta, nu domnule, nicio șansă de asta. Oh, amintire prețioasă!

Punându-și oișca acum goală pe centură, Uru Hela s-a zvârcolit apoi puțin mai departe și s-a urcat în picioare. Ajustându-și armura grea și smulgând crengi și iarbă din îmbinările și balamalele metalice, ea strânse cureaua cârmei și porni spre fermă.

— Oh, mormăi Bottle.

'Ce?' întrebă Gesler.

„Sunt deodată în alertă - nu știu, poate unul dintre ei a văzut-o printr-o crăpătură a obloanelor ferestrelor - nu, nu e corect”.

'Ce?'

— Încă nu vorbesc, dar mă mișc acum. Mult. Rapid, de asemenea. Sergent, nu cred că au văzut-o. Cred că au mirosit-o. Și noi.

'A mirosit? Sticla-'

— Sergent, nu cred că sunt oameni...

Uru Hela tocmai trecea pe lângă fântână, la cincisprezece pași de ușa fermei, când acea ușă s-a deschis - a fost împinsă suficient de tare încât să o smulgă din balamalele de piele - și creatura care a apărut în vizor părea prea uriașă pentru a intra chiar și prin cadru, venind sus ca de pe scări scufundate abrupt sub nivelul solului - urcă, se profilează masiv, trăgând eliberat un topor de lemn enorm, cu o singură lamă, cu două mâini...

Uru Hela s-a oprit, a rămas nemișcat parcă înghețat pe loc.

'Redirecționa!' Gesler urlă, ridicându-se în picioare în timp ce își ridică arbaleta...

Corabb Bhilan Thenu'alas a trecut pe lângă sergent, cu lama scoasă...

Bottle și-a dat seama că gura lui se mișcă, dar nu ieși niciun sunet. Se uită cu privirea, străduindu-se să înțeleagă. Un demon. Un blestemat de demon Kenryll'ah!

S-a aruncat departe de tocul ușii și acum a încărcat direct spre Uru Hela.

Ea și-a aruncat ochiul de apă în ea, apoi s-a învârtit să fugă, chiar dacă își trăgea sabia.

Nu este suficient de repede - pentru a scăpa - uriașa secure a demonului tăiată într-un arc strălucitor, încetoșat, l-a prins pe soldat solid în umărul ei stâng. Brațul a sărit departe. Sângele a țâșnit din îmbinările solzilor chiar pe tot spatele ei, în timp ce până lată a lamei se îndrepta și mai adânc. Mai adânc, tăindu-i coloana vertebrală, apoi mai departe, smulgându-se cu omoplată dreaptă tăiată la jumătate, blocată de lama sângeroasă, în timp ce aceasta se îndepărta de corpul lui Uru Hela.

Mai mult sânge, cu atât mai mult, totuși, brusc și copleșitoare, stropi de roșu s-au domolit rapid - inima soldatului s-a oprit deja, viața care era mintea ei fugind deja de acest carnagiu corporal - și ea se prăbuși, înainte, cu sabia din mâna dreaptă pe jumătate scoasă. și să nu mergi niciodată mai departe, cu capul înclinat, bărbia la piept, apoi în jos, cu fața întâi pe pământ. Un sunet greu. O lovitură. După care orice mișcare din partea ei a încetat.

Arbaleta lui Gesler bătu, eliberând o ceartă care trecu pe lângă Corabb, nu la o mână de pe umărul drept.

Un furtun de durere din partea demonului - zăvorul cu aripioare i se înfipse adânc în piept, cu mult deasupra celor două inimi.

Corabb Bhilan Thenu'alas s-a închis rapid, strigând ceva în limba tribală, ceva de genul „Minile lui Leoman!”.

Gesler reîncercând pe un genunchi. Stormy, Saltlick și Shortnose trecând cu tunet pe lângă el, urmați de Koryk și Tarr. Zâmbete legănându-se larg, cu arbaleta în mâini - una dintre armele lui Fid, aceasta cu capul cu un ascuțitor - pe care apoi o antrenează la intrarea fermei, unde apăruse un al doilea demon. Oh, ea a fost într-adevăr rapidă, acea ceartă zburând prin spațiul intermediar, scoțând un sunet ciudat de hârâit în timp ce mergea, iar cel de-al doilea demon, văzându-l, și-a aruncat cumva arma - un tulwar - în calea lui - nu prea folosește acel gest. , pe măsură ce ascuțitul a explodat.

Încă un tipăt de durere, uriașul demon a dat înapoi, din picioare, izbindu-se în lateralul casei. Lemnul, gazonul și crăpăitul s-au înclinat spre interior și, în timp ce demonul a căzut, întregul perete de pe acea parte a tocului ușii a mers cu el.

Și ce fac? La naiba, ce fac? Bottle sări în picioare, atrăgând cu disperare tot ceea ce Warren i-a răspuns prima chemației.

Demonul care mânuia toporul se îndreptă spre Corabb. Lama până și-a tăiat arcul mortal. A lovit scuțul lui Corabb într-un unghi oblic, i-ar fi prins partea laterală a capului lui Corabb dacă nu s-ar fi împiedicat de bărbat, genunchiul stâng ce s-a deformat în timp ce a pășit din neatenție într-o gaură de marmotă, pierzându-și echilibrul și aruncând într-o parte. Leagănul lui de sabie, care ar fi trebuit să fie bătut deoparte de trecerea demonului, s-a scufundat bine sub ea, marginea lovindu-se cu putere în genunchiul drept al demonului.

A urlat.

În clipa următoare, Stormy, flancat de vehiculele sale grele, a sosit. Săbiile se tăiau, scuturile zvârnâind împotriva rănitului Kenryll'ah. Sângele și bucățile de carne împrôscau aerul.

Un alt burduf al demonului în timp ce se lansa înapoi, ferit de luptele interioare mortale, câștigând spațiu pentru a legăna toporul de lemn într-o tăietură orizontală care a mototolit toate cele trei scuturi ridicându-l pentru a o intercepta. Bandele de metal și lemn au explodat în toate direcțiile. Saltlick mormăi dintr-un braț rupt.

'Clar!' a strigat cineva, iar Stormy și greii lui s-au aruncat pe spate. Corabb, încă întins pe pământ, se rostogoli după ei.

Demonul stătea în picioare, momentan confuz, pregătindu-și securea.

Ascuțitorul aruncat cu mâna lui Smiles îl lovi în tâmpla stângă.

Lumină strălucitoare, crac asurzitor, fum și demonul se clatina, o parte a feței sale bestiale distrusă în pulpă roșie.

Cu toate acestea, Bottle simți că mintea creaturii se îndrepta deja.

Gesler țipa. 'Retrage! Toata lumea!'

Chemând tot ce avea, Bottle a atacat creierul demonului cu Mockra. Am simțit că se dă înapoi, uluit.

Din ferma în ruine, al doilea Kenryll'ah începea să se urce liber.

Smiles a aruncat un alt mai ascuțit în epavă. O a doua explozie, mai mult fum, mai mult din clădire căzând.

— Ne retragem!

Bottle i-a văzut pe Koryk și Tarr ezitând, disperati să se apropie de demonul uluit. În acel moment au sosit Fiddler și Cuttle.

— Mingile lui Hood! Fiddler a înjurat. — Mișcă-te, Koryk! Tarr! Mutare!'

Gesler făcea un gest ciudat. „Mergem spre sud! Sud!”

Saltlick și Shortnose s-au rotit în acea direcție, dar Stormy i-a tras înapoi. — Asta se numește direcție greșită, idioti!

Echipele se reformau pe măsură ce se deplasau, spre est, acum în fugă. Șocul morții lui Uru Hela și bătălia care a urmat ținându-i acum liniștiți, doar respirațiile lor icnătoare, sunetele armurii ca vesela spartă sub picioare. În spatele lor, fumul curgând din casă. Un demon mânuit cu securea clătinându-se uluit, cu sângele curgând din cap.

Al naibii de ascuțit ar fi trebuit să spargă acel craniu larg deschis, Bottle știa bine. Oase groase, cred. Kenryll'ah, da, nu subalternii lor. Nu, Highborn din Aral Gamelon, era sigur de asta.

Stormy a pornit. — La naiba de fermieri demoni! Au blestemati fermieri de demoni! Semănând seminte, smulgând tetine, învârtând lână și tăind străini în bucăți! Gesler, vechi prieten, urăsc locul ăsta, mă auzi? Urăsc asta!”

„Păstrați liniștea!” mârâi Fiddler. — Am fost destul de norocoși că toți acești ascuțitori nu ne-au tocat pe drum - acum behăitul tău le spune acelor demoni exact unde mergem!

— Nu aveam de gând să mai pierd, a răspuns Stormy într-un mârâit amar. — Aș jura că...

— Ar fi trebuit să știe mai bine, interveni Gesler. — La naiba, Stormy, nu fă promisiuni pe care nu le poți ține - ne luptăm aici și oamenii vor muri. Gata cu promisiunile, înțelegi?

Un încuviințare urât din cap a fost singurul lui răspuns.

Au alergat mai departe, sfârșitul unei nopți lungi și lungi acum s-a prăbușit în zi. Pentru ceilalți, Bottle știa că urma să fie odihnă. Undeva. Dar nu el. Nu, ar trebui să facă iluzii pentru a le ascunde. Ar trebui să zboare de la o creatură la alta, în pădure, verificându-și urma. Trebuia să-i țină pe acești proști în viață.

Târându-se din dărâmăturile fermei, prințul demon a scuipat niște sânge, apoi s-a așezat înapoi pe coapse și s-a uitat tulbure în jur. Fratele lui stătea în apropiere, tăia și biciuia corp și jumătate din față i-a rupt. Ei bine, oricum nu fusese niciodată un chip prea mare și cea mai mare parte avea să crească din nou. Cu excepția poate pentru acel ochi.

Fratele său l-a văzut și s-a clătinat. — N-am să te mai cred niciodată, spuse el.

— La ce vrei să spui? Cuvintele erau dure, dureros de rostit. Inhalase niște flăcări cu a doua grenadă.

— Ai spus că agricultura este pașnică. Ai spus că ne putem pensiona.

— A fost liniștit, a replicat el. — Toți vecinii noștri au fugit, nu-i așa?

— Aceștia nu au făcut-o.

— Totuși, nu erau fermieri. Cred că pot spune asta cu o oarecare siguranță.

'Ma doare capul.'

'Și al meu.'

— Unde au fugit?

— Nu la sud.

— Ar trebui să mergem după ei, frate? Așa cum stau lucrurile, ar trebui să risc să cred că ei au avut mai mult decât noi în această mică încăierare, iar asta mă nemulțumește.

— Merită luat în considerare. Furia mea este trezită, până la urmă. Deși îți sugerez să-ți găsești matul, frate, în loc de toporul acela prostesc de lemn.

— Cel mai apropiat lucru la îndemână. Și acum va trebui să sapă în locașul nostru mototolit și mōcnit - toate săpăturile pe care le-am făcut, totul pentru nimic!

În acel moment au auzit, distinct, zgomotul cailor. Urmează rapid pe pistă.

— Ascultă, sunt mai mulți. Nu ai timp să-ți găsești blocul, frate. Să pornim și să începem dulcea noastră răzbunare, nu-i așa?

— Într-adevăr, o idee superioară. Unul din ochii mei încă funcționează, ceea ce ar trebui să fie suficient.

Cei doi prinți demoni Kenryll'ah au pornit spre poteca căruței.

Chiar nu era ziua lor.

La un sfert de legă acum de fermă, și Fiddler se întoarce, confirmând încă o dată pentru Bottle că bătrânul sergent avea talente ascunse. — Cai, spuse el.

Bottle simțise același lucru.

Echipele s-au oprit, sub lumina puternică a soarelui, de-a lungul unui drum pietruit lăsat în stare prost. Un alt grup de clădiri agricole îi aștepta la o mie de pași spre est. Nu se ridică fum din coș. Nicio surpriză cu demonii pentru vecini, presupun.

Detonațiile au fost o bătaie de tobe de contuzii tunătoare care au zguduit pământul de sub ele.

— Patru! spuse Fiddler cu un rânjet sălbatic.

Bottle îl văzu pe Cuttle holbându-se la sergent cu uimire nedisimulată și mai mult decât puțină închinare.

Fumați acum, umflat în depărtare, o pată de pământ care se ridică deasupra liniei copacilor.

— Să mergem spre ferma aia înainte, spuse Fiddler. „Ne vom odihni acolo sus pentru a doua zi - nu cred că urmăritorii noștri sunt în vreo condiție să facă mare lucru.

— Toba, șopti Cuttle. 'Am văzut-o. Toba. Acum pot muri fericit.

blestemati de sapatori. Bottle clătină din cap. Era durere acolo, acum, în acea porțiune deteriorată de cale, la un sfert de legă distanță. Om, fiară și... oh, și demon. Ai fi făcut mai bine să ne urmărești. Chiar și așa, ce mizerie am făcut.

Da, multă durere, dar mai multă moarte. Moarte plată, în scădere, întunecată ca praful din aer. Toba lăutarului. Nu se poate imagina un anunț mai bun, că Malazanii au fost aici.

Coborârea lui Thom Tissy din copac a fost puțin tare, puțin rapidă. Într-o sferă de crengi rupte, crengute, frunze și un cuib de viespi abandonat, sergentul a aterizat greu și greu pe spate. — O, zei jos, zei jos!

„Nu e niciun zeu la capătul ăsta, doar un coccix”, a strigat un soldat din echipele din apropiere.

Keneb a mai așteptat câteva bătăi ale inimii, apoi a întrebat: — Sergent, spune-mi ce ai văzut.

Thom Tissy și-a revenit încet, cu grijă. Mergea pe picioarele lui scurte, ghemuit ca un căpcăun, plin cu fața zbârcită și mâinile nebunoase. — Fum, Pumn, și multe. Numărate zece pete în total, una dintre ele mare - probabil tunetul pe care l-am auzit puțin în urmă - cu siguranță mai mult de un blestem. Poate trei, poate mai mult.

Înseamnă că cineva a avut probleme disperate. Keneb aruncă privirea în altă parte, cercetă soldații pestriști așezați în poiana pădurii. 'Zece?'

— Da, Pumn. Bănuiesc că i-am stârnit puțin, suficient încât luptele să devină aprigă. Când căpitanul se întoarce, presupun că vom afla câteva detalii.

Da. Faradan Sort. Dar ea și Beak fuseseră plecați de zile întregi, aproape o săptămână acum.

'Zece.'

— Mă aștept la mai mult, Pumn! întreabă Thorn Tissy. „Linia mea de vedere nu era rea, dar nu era perfectă. Am văzut șase în partea de nord, patru în partea de sud, punându-ne aproape de centrul mort și cu o călătorie de

jumătate de noapte în urmă. Oricum, fumurile cele mai îndepărtate erau chiar la orizont, așa că suntem încă răspândiți bine, așa cum ar trebui să fim. Iar fumul ne spune doar unde au avut loc lupte mai mari, nu toate celelalte mici ambuscade și altele asemenea. Ceva în neregulă, Fist?

— Așezați echipele, răspunse Keneb, întorcându-se. Oh, da, au avut loc lupte. Dar nimic nu s-a egalat. Marinii săi erau depășiți numeric; nicio șansă de a dobândi aliații pe care crezuseră că îi vor primi. Adevărat, erau încărcăți cu muniții, dar cu cât soseau mai mulți magi cu trupele Eður și Letherii, cu atât dezechilibrul absolut copleșitor ar începe să spună mai mult. Echipele sale, chiar și pereche, nu și-au putut permite pierderi. Patru sau cinci morți și acel prag de eficacitate ar fi fost depășit. Ar trebui să existe o convergență, o fuziune a supraviețuitorilor - și această linie de avans lungă de ligi ar începe să se rarească. În loc să câștige în forță și avânt pe măsură ce avansul începea să se apropie de capitala acestui imperiu, pușcașii marini Malazan ar fi de fapt mai slabi.

Desigur, această invazie nu a fost doar avansul maritim ascuns al lui Keneb. Existau și alte elemente - Adjunctul și infanteriei obișnuite a lui Blistig, care aveau să fie conduși pe teren, când va veni acel moment, de înfricoșătorul, dar competent căpitanul Kindly. Au fost Khundryl Burned Tears și Perish - deși erau, pentru moment, departe. Într-adevăr, o invazie complicată.

Pentru noi, aici, tot ce trebuie să facem este să semănăm confuzie, să tăiem livrările către capitală ori de câte ori putem și să menținem inamicul dezechilibrat, ghicit, reacționând mai degrabă decât să inițiem. Loviturile fatale vor veni din altă parte și trebuie să-mi reamintesc asta. Ca să nu încerc să fac prea multe. Ceea ce contează este să țin cât mai mulți dintre pușcașii mei în viață, nu că tacticile Adjunctului cu noi îmi dau șanse mari de asta. Cred că încep să înțeleg cum s-au simțit Bridgehumeri, când erau aruncați în fiecare coșmar, iar și iar.

Mai ales la final. Pale, Darujhistan, acel oraș numit Black Coral.

Dar nu, asta e diferit. Adjunctul nu vrea să fim distruși. Ar fi o nebunie și poate fi o cătea rece, dar nu e supărată. Cel puțin nu așa se arată, oricum.

Keneb se blestemă. Strategia fusese îndrăzneată, da, dar bazată pe principii solide. Pe principii tradiționale, de fapt. Al lui Kellanved, în scopul din spatele creării

marinelor; în felul în care sapatorii au ajuns la preeminență, odată ce munițiile Moranth au sosit pentru a revoluționa războiul în stil Malazan. Acesta a fost, de fapt, vechea modalitate originală de angajare a marinarilor - deși absența liniilor de aprovizionare, oricât de slabe sau întinse, a impus un nivel de angajament care nu permitea nicio abatere, nicio posibilitate de retragere - ea a ars transporturile și nu un Quorl la vedere, creând o situație care l-ar fi făcut pe Împărat să se zvârcolească.

Sau nu. Kellanved cunoștea valoarea pariurilor de noroc, știa cum se putea schimba un întreg război, putea să pornească de acel singur act neașteptat, scandalos, încălcarea protocolului care l-a lăsat pe inamicul să se clatine, apoi, dintr-o dată, complet înfrânt.

Astfel de acte au fost cele care au făcut genii militare. Kellanved, Dassem Ultor, Sher'arah din Korel, Prințul K'azz D'avore al Gărzii Crimson. Caladan Brood. Coltaine. Dujek.

Adjunctul Tavore aparținea acestei apreciate companii? Nu a arătat încă, nu-i așa? Doamne de sus, Keneb, trebuie să nu mai gândești așa. Vei deveni un alt Blistig și un Llistig este mai mult decât suficient.

Trebuia să se concentreze asupra chestiunilor aflate la îndemână. El și marinii s-au angajat în această campanie, acest pariu îndrăzneț. Lasă-i pe ceilalți să-și facă partea lor, crezând în orice moment că vor reuși, că vor apărea în pozițiile care le-au fost alocate când va sosi momentul. Ei ar apărea, da, cu așteptarea că el, Keneb, va face la fel. Cu cea mai mare parte a marinarilor săi.

Piese de joc, da. Lasă mâna hotărâtoare pe seama altcuiva. Destinului, zeilor, lui Tavore din Home Varan, Adjunct al Nimeni. Așa că aducându-mă, la naiba, la credință. Din nou. Credință. Că nu e nebună. Că este un geniu militar care să rivalizeze cu o mână de alții de-a lungul istoriei Malazan.

Credință. Nu într-un zeu, nu în soartă, ci într-un tovarăș muritor. A cărui față o cunoștea bine, amintindu-și cu o claritate sumbră gama sa limitată de expresie, de la durere la furie, la voința ei feroce de a realiza... orice ar fi încercat să obțină. Acum, dacă aș ști ce este asta.

Poate că acest tip de luptă era potrivit pentru marinari. Dar nu i se potrivea lui Keneb însuși. Nu ca comandant, nu ca Pumn. Era greu să nu te simți neajutorat. Nici măcar nu era în contact cu armata lui, dincolo de murmurele sporadice în rândul magilor de echipă. Mă voi simți mai bine când se va întoarce Faradan Sort.

Dacă se întoarce.

'Pumn.'

Keneb se întoarce. — Mă urmărești, sergent?

— Nu, domnule, răspunse Thorn Tissy. M-am gândit să spun, înainte să dau afară, că, ei bine, înțelegem.

'Înțelege ce? Cine suntem „noi”?’

— Noi toți, domnule. Este imposibil. Adică, pentru tine. Noi stim aia.'

— Tu acum?

— Da. Nu poți conduce. Ești blocat să urmărești și nu știi ce, pe numele lui Hood, se întâmplă cu soldații tăi, pentru că sunt peste tot...

— Du-te să dormi, sergent. Și spune restul, nu știu că nimic din toate acestea este imposibil. Menținem avansul și asta este.

'Ei bine, uh-'

— Presupuneți prea mult, sergent. Acum întoarce-te la echipa ta, spune-le soldaților tăi să pună în spate toate teoriile și du-te să dormi.

— Da, domnule.

Keneb îl privi pe bărbatul ghemuit plecând. Decent din partea lui, tot gunoiul acela. Decent, dar inutil și periculos. Nu suntem prieteni, Thorn Tissy. Niciunul dintre noi nu își poate permite asta.

După o clipă, își permise un zâmbet ironic. Toate plângerile lui cu privire la Tavore, și iată-l aici, făcând același lucru blestemat pe care l-a făcut ea - împingându-le pe toate.

Pentru că era necesar. Pentru că nu avea de ales.

Deci, dacă ea este supărată, atunci sunt și eu.

Hood ia-mă, poate că suntem cu toții.

Coborârea lungă a câmpului de gheață se întindea în fața lor, împânzită cu moloz și detritus care erau tot ce mai rămăsese din Epoca Jaghut. Stăteau unul lângă altul, un trup fără suflet și un suflet fără trup, iar Hedge și-ar fi dorit să fie mai atent la acea ironie delicioasă, dar atâta timp cât nu putea decide care dintre ei era mai pierdut, plăcerea rece a acea recunoaștere i-a scăpat de strângere.

Dincolo de dispariția zdrențuitoare a câmpului de gheață, la două mii de pași distanță, se ridicau în exuberanță sfidătoare boschete de foioase, rupte ici și colo de poieni verzi cu ierburi înalte până la piept. Acest peisaj mozaic s-a extins mai departe, urcând pe dealuri modeste până când acele dealuri s-au ridicat mai sus, mai abrupte,

iar coronamentul pădurii, neîntrerupt acum, era verdele mai închis al coniferelor.

— Recunosc, spuse Hedge, rupând în cele din urmă tăcerea dintre ei, nu mă așteptam la așa ceva. Tundra spartă, poate. Mormane de pietriș, acele dune uscate și prăfuite agitate de vânturi. În mare parte fără viață. Luptă, cu alte cuvinte.

— Da, spuse Emroth cu vocea ei răgușită. — Neașteptat, atât de aproape de Tronul Gheții.

Au pornit pe panta.

— Cred că, se aventură Hedge după un timp, probabil că ar trebui să discutăm despre destinațiile noastre.

T'lan Imass îl privea cu ochii ei goli, ciopliți. — Am călătorit împreună, Ghost. Dincolo de asta, nimic nu există care să te lege de mine. Sunt un Frânt, un Nelegat și am îngenuncheat în fața unui zeu. Calea mea este astfel rânduiește și tot ce mi s-ar împotrivi va fi distrus de mâna mea.

— Și cum, mai exact, ai de gând să mă distrugi, Emroth? a întrebat Hedge.. „Sunt o fantomă părăsită de Hood, până la urmă”.

— Incapacitatea mea de a rezolva acea dilemă, Ghost, este singurul motiv pentru care ești încă cu mine. Asta și curiozitatea mea. Acum cred că intenționezi ceva ostil stăpânului meu - poate, într-adevăr, sarcina ta este să mă contrazici. Și totuși, ca o fantomă, nu poți face nimic...

— Ești atât de sigur?

Ea nu a răspuns. Au ajuns la aproximativ treizeci de pași de marginea gheții, unde s-au oprit din nou și T'lan Imass se întoarse pentru a-l studia.

— Manifestarea voinței, spuse Hedge, zâmbind în timp ce își încrucișa brațele. „Mi-a luat mult timp să vin cu acea frază și cu ideea din spatele ei. Da, sunt o fantomă, dar evident că nu genul tău obișnuit de fantomă. Persist, chiar și până la modelarea acestei cărnii și oase aparent solide - de unde vine această putere? Asta e întrebarea. Am mestecat asta de mult timp. De fapt, de când mi-am deschis ochii inexistenți și mi-am dat seama că nu mai sunt în Coral. Eram în altă parte. Și apoi, când m-am trezit într-o companie cunoscută, ei bine, lucrurile au devenit și mai misterioase. Făcu o pauză, apoi făcu cu ochiul. — Nu te deranjează că vorbesc acum, Emroth?

— Continuă, spuse ea.

Zâmbetul lui Hedge s-a lărgit, apoi a dat din cap și a spus: — The Bridgeburners, Emroth. Așa ni se spunea. O

divizie de elită în Armata Malazan. Aproape anihilat la Coral - ultima noastră logodnă oficială, presupun. Și asta ar fi trebuit să fie.

— Dar nu a fost. Nu. Câteva Tanno Spiritwalker ne-a dat un cântec și a fost un cântec foarte puternic. The Bridgeburners, Emroth - cei morți, adică; N-am putut spune niciun fel pentru cei puțini încă în viață - noi morți, am urcat.

— Manifestarea voinței, T'lan Imass. Aș risca să înțelegi această noțiune, probabil mai bine decât mine. Dar o asemenea putere nu s-a terminat cu Ritualul tău blestemat. Nu, poate doar ai creat precedentul.

„Nu ești trup fără suflet”.

— Nu, sunt mai mult ca reflecția ta. Cam inversat, da?

— Nu simt nicio putere din partea ta, spuse Emroth, înclinând capul o mică parte. 'Nimic. Nici măcar nu ești aici.

Hedge a zâmbit din nou și și-a retras încet un înjurător de sub capacul lui de ploaie. A ținut-o între ei. — Asta e, Emroth?

— Nu știu ce este asta.

— Da, dar este chiar aici?

'Nu. La fel ca tine, este o iluzie.

— O iluzie sau o manifestare a voinței? Testamentul meu?'

„Nu există nicio valoare în distincție”, a afirmat T'lan Imass.

Nu poți vedea adevărul din mine, pentru că viziunea pe care ai avea nevoie pentru a o vedea nu este în tine. L-ai aruncat, la Ritual. V-ați orbit în mod intenționat față de singurul lucru care vă poate distruge. Asta înseamnă, probabil, distrugerea genului tău chiar și acum - niște probleme pe continentul Assail, da? Am amintiri vagi despre cineva care a auzit ceva... ei bine, nu contează asta. Ideea aici, Emroth, este aceasta: nu mă poți înțelege pentru că nu mă poți vedea. Dincolo, adică ceea ce am vrut să existe - acest trup, acest blestem, acest chip...

— În care, spuse Emroth, îmi văd acum distrugerea.

'Nu neaparat. Multe depind de mica noastră conversație aici. Spui că ai îngenuncheat în fața unui zeu-nu, e în regulă, deja am stabilit cine, Emroth. Și acum îți faci licitația. Hedge îl privi pe urâtul din mâna lui. Greutatea lui se simțea corectă. E aici, la fel ca la statuile lui Deragoth. Deloc diferit. — Am parcurs un drum lung, reluă el, începând din lumea interlopă Jaghut. Nu-mi

amintesc să fi trecut granițe evidente sau să fi trecut prin vreo poartă. Și câmpurile de gheață pe care le traversăm de ceea ce trebuie să fi fost săptămâni, ei bine, și asta avea sens. De fapt, nici măcar nu sunt foarte surprins că am găsit Tronul de Gheață - la urma urmei, unde altcineva ar fi? Cu mâna liberă făcu semn spre întinderea îmbrăcată în pădure din fața lor. 'Dar asta...'

— Da, spuse T'lan Imass. — Ai ținut noțiunea de distincție, la fel ca toți cei din felul tău. Warrens. De parcă fiecare ar fi separat...

— Dar sunt, insistă Hedge. — Nu sunt un mag, dar stiam unul. Unul foarte bun, cu mai mult de câțiva warrens la dispoziție. Fiecare este un aspect al puterii. Există bariere între ei. Și haos la rădăcinile lor, și între ele.

— Atunci ce vezi aici, Ghost?

— Nu știu, dar nu este Jaghut. Dar acum, ei bine, mă gândesc că e Elder, la fel ca Jaghut. Un bătrân Warren. Care nu lasă multe opțiuni, nu-i așa? Mai ales că aceasta este destinația ta.

— În asta ai greși, a răspuns Emroth.

— Dar o recunoști.

'Desigur. Este Tellann. Acasă.'

— Cu toate acestea, este aici, prins în lumea interlopă Jaghut, Emroth. Cum poate fi asta?'

'Nu știu.'

— Dacă nu este destinația ta, atunci cred că trebuie să știu dacă descoperirea noastră schimbă ceva. Pentru tine, vreau să spun.

Capul se înclină și mai mult. — Și de răspunsul meu depinde soarta mea, Fantomă?

Hedge a ridicat din umeri. Injurătorul era prea real, în regulă: începuse să-l doară brațul.

— Nu am niciun răspuns pentru tine, spuse Emroth, iar Hedge ar fi putut auzi ceva de genul regretului în vocea creaturii, deși, mai probabil, asta era doar imaginația lui. — Poate, Fantomă, continuă ea după o clipă, ceea ce vedem aici este un exemplu al acestei manifestări a voinței.

Sapatorul făcu ochii mari. 'A caror?'

„În războaiele Jaghut, mulți T'lan Imass au căzut. Cei care nu au putut fugi de ceea ce a rămas din trupurile lor au fost lăsați acolo unde au căzut, pentru că eșuaseră. În rare ocazii, un căzut ar fi înzestrat, astfel încât viziunea sa veșnică să privească mai degrabă o priveliște decât o întindere de pământ sau întunericul pământului. Se credea că T'lan Imass, care au fost distruși mai mult, au găsit

uitarea. Adevărata inexistență, pe care am ajuns să o considerăm ca cel mai mare dăr dintre toate.'

Hedge își întoarse privirea. Acești blestemați de T'lan Imass erau sfâșietori, în toate sensurile termenului.

— Poate, continuă Emroth, pentru unii, uitarea nu a fost ceea ce au găsit. Târât în jos în lumea interlopă Jaghut, tărâmul Jaghut al morții. Un loc fără război, fără, poate, Ritualul însuși.

'Fără război? Aceasta este lumea interlopă Jaghut - nu ar trebui să fie plină cu Jaghut? Sufletele lor? Spiritele lor?'

— Jaghut nu cred în suflete, Fantomă.

Hedge se uită uluit. — Dar... asta e ridicol. Dacă nu există suflete, atunci cum sunt eu aici, în numele lui Hood?

— Îmi vine prin minte, spuse Emroth cu o uscăciune răgușită, că manifestarea voinței poate merge în ambele sensuri.

„Neîncrederea lor le-a anihilat propriile suflete? Atunci de ce să creăm o lume interlopă?

„Verdith'anath este o creație străveche. Se poate ca primele suflete Jaghut să nu fi găsit pe placul lor. A crea un tărâm al morții este cea mai adevărată manifestare a voinței, până la urmă. Și totuși, ceea ce este creat nu este întotdeauna doar ceea ce a fost voit. Fiecare tărâm găsește... ființe rezidente. Fiecare tărâm, odată format, este plin de poduri, porți, portaluri. Dacă Jaghut nu l-a găsit pe placul lor, alte creaturi au găsit-o.

— Ca T'lan Imass al tău.

„În epocile de gheață care ne-au ascuns soiul”, a spus Emroth, „au existat buzunare de pământ bogat, adesea înconjurată de gheață, totuși rezistând puterii sale inverșunate. În aceste buzunare, Ghost, au persistat vechile moduri ale Imassului. Locuri de păduri, uneori tundră și, întotdeauna, fiarele pe care le cunoșteam atât de bine. Numele nostru pentru un asemenea loc era Farl ved ten ara. Un refugiu.

Hedge studia dealurile împădurite. — Sunt Imass acolo.

— Cred că așa este.

— Ai de gând să-i cauți, Emroth?

'Da. Eu trebuie.'

— Și cum rămâne cu noul tău zeu?

— Dacă vrei să mă distrugi, fă-o acum, Fantomă. Cu acestea, s-a întors și a început să meargă spre Refugiu.

Hedge s-a ridicat, l-a mutat pe blestemul spre mână dreaptă și a măsurat distanța. Zeul schilodit ar primi mai mulți aliați, nu-i așa? Du-te, Emroth, să întâlnești această

rudă atemporală. Cu cuvintele tale aranjate pentru a-i influența, pentru a le oferi o nouă credință. rudele tale. Ar putea fi mii dintre ei. Zeci de mii.

Dar nu sunt pentru care ai venit.

La fel ca mine, Emroth, te îndrepti spre poartă. Starvald Demelain. Acolo unde orice este posibil.

Inclusiv distrugerea warrens.

Este sângele, vezi. Sângele dragonilor. Afară și înăuntru. Morti și vii. Da, uimitor lucrurile pe care le înțelegi. odata ce esti mort. Dar nu mort. Da, totul ține de voință.

Ursătorul s-a întors la mâna stângă.

Brațul înclinat spre spate. Apoi s-a rotit înainte. A urmărit arcul înjurător pentru cele mai scurte momente, apoi, după cum o cereau obiceiul, a înclinat lateral, pe pământ...

Chiar dacă s-a zguduit în întâmpinarea lui, o piatră trosnind puternic de bărbia lui. Desigur, comotia îl asurzise și se uita în jur, scuipând sânge din limba lui tăiată cu dinții. Brațul stâng îi dispăruse, la fel ca cea mai mare parte a șoldului și coapsei stângi. Zăpada și praful plutind în jos, scânteind în lumina soarelui. Pietricele și bulgări de pământ înghețat aterizează acum peste tot în jurul lui, sărind, zburând. Zăpada în aer, sclipind ca o magie.

A scuipat mai mult sânge, și-a simțit bărbia cu singura mână rămasă și a găsit acolo o tăietură adâncă, împânzită cu pietriș. S-a încruntat, a respins aceste detalii absurde. Gata cu sângele, cu o limbă întreagă și mereu dornică să se dea. Bărbie netedă, nepătată de nicio tăietură, mai mult sau mai puțin netedă, sub toată miriștea aceea. Picior stâng, șold, braț nou. Da, e mai bine.

Sapatorul se urcă în picioare.

Craterul era suficient de mare, suficient de adânc, ajungând în jos dincolo de pielea de gheață și zăpadă, până la pământul de dedesubt, care acum abura înmuiat și strălucitor. Bucăți de Emroth ici și colo. Nu multe. La urma urmei, cussers erau așa.

— Da, mormăi Hedge, Fid e cel sentimental.

Treizeci, apoi treizeci și cinci de pași mai departe, ajungând la primul câmp de iarbă dezlănțuită, sapatorul a dat peste un fragment din corpul lui Emroth. Și s-a oprit. Privit în jos o vreme. Apoi s-a întors încet și a studiat drumul în care venise, granița dintre gheață și pământ.

Farl ved ten ara. Refugiu într-adevăr. — La naiba, mormăi el. Mai rău încă, îi spusese ea. Un loc fără Ritualul

în sine.

După o clipă lungă, Hedge se întoarce înapoi spre pădurea din față. A pășit peste piciorul stâng rupt și tăiat, care zăcea sângerând în iarbă. Carne și oase, da. Un picior de femeie. Al naibii de bine forme.

— La naiba, spuse el din nou, grăbindu-se mai departe.
— Fid este cel blând la inimă, că el este. Lăutar. Nu eu. Nu eu.' Ștergându-și obrajii, blestemând lacrimile fantome de pe fața lui de fantomă și singur din nou în acest tărâm insipid și neinspirator al morților, Bridgeburner a continuat. Strigoi de câteva sute de mii de ani. Frânt, căzut, apoi înviat, suficient pentru a mai merge o dată. Și, în sfârșit, vreo treizeci de pași de la o întoarcere la viață...

O lecție sumbră despre a ține compania greșită.

Căutând pădurea. Sub ramurile groase, în cele din urmă, fluturarea grea a frunzelor dureros de verzi ale unui nou sezon. Învărtirea și vârtejul insectelor, zgomotul păsărilor. În pădure, da, dincolo de vederea acelui membru tăiat, țara de graniță, craterul aburind.

La naiba!

— Al naibii de blând din partea ta, Fid. Dar suntem în război, așa cum îți tot spun. Suntem în război. Și nu-mi pasă dacă este un blestemat de Jaghut Bridge of Death, este încă un pod și știi ce facem noi podurilor, nu-i așa?

Refugiu.

Dar nici un refugiu pentru mine.

Pisicii emlava erau grei ca câinii de vite, dar mai scunzi de picioare și nici pe departe la fel de energici. Tot ce voiau să facă era să doarmă. Și hrănește. În primele zile, purtarea lor a invitat accese mortale de gheare de strângere și faldări terifiante cu fălcile deschise larg. Fără a ține cont de ironia macabră, Onrack a folosit pielea jupuită a mamei lor pentru a modela un sac. Capetele lipite de un puiet tăiat, Imass și Quick Ben sau Trull purtau apoi între ei cele două creaturi şuierătoare și zdrobitoare în geanta lor îngrozitoare.

Ay nu s-a mai apropiat niciodată.

Un mascul și o femelă, cu blana lor cenușie încă nelegată și nuanța palidă a cenușii mai degrabă decât fierul întunecat al mamei lor. În peșteră fusese un al treilea, mort o săptămână sau mai mult. Din starea corpului său, frații săi hotărâseră să-l elimine. Așa au procedat cei slabi din aceasta și din orice altă lume.

Sentimentul de mirare al lui Trull era trezit din nou de fiecare dată când arunca o privire spre Onrack. Un prieten

în carne și oase a fost cu adevărat o revelație. Își imaginase de mult trecut de o astfel de uimire profundă și prelungită. În ziua în care fusese tuns de fratele său, i se păruse că inima îi murise. Înlănțuit de piatră, în așteptarea apei reci și a putregaiului pe care i-o făgăduia, mușchiul care a forjat valurile sângelui său părea să bată într-un fel de inerție în scădere.

Cadavrul uscat care era Onrack, mergând până unde fusese legat, părea chiar și atunci o salvare improbabilă.

Trull și-a amintit că a trebuit să se certe cu T'lan Imass pentru a-și câștiga propria eliberare. Gândul îl amuza încă.

Tendinul care scârțâia și mușchii cablați și osul răsucit de cuplu, Onrack fusese personificarea indiferenței. La fel de lipsit de atenție la viață și la lupta ei de a persista, așa cum ar putea fi doar un lucru fără viață.

Așa că Trull pur și simplu a continuat, nedorind să recunoască în sine adevărul înfloritor al mântuirii sale - reticenta reîntoarcerea lui la viață în compania unui războinic strigoi care începuse să-și descopere propria viață, amintirile cândva se credeau predate, timpului și. ritual crud, până la negare voită pe zeci de mii de ani.

Ce îi legase împreună? Ce bătaie improbabilă de conversații concise, emoții neașteptate și extremitatea comună a luptei îi împletiseră atât de bine, acum ca frați și mai mult un frate decât oricare dintre cei cu care Trull Sengar împărtășea sânge? Am stat unul lângă celălalt, împreună înfruntând o anumită înfrângere. Doar pentru a găsi binecuvântare în mâna timidă a unei creaturi nici măcar pe jumătate umană. Oh, o cunosc bine, acela.

Cu toate acestea, este un secret pe care nu îl pot împărtăși cu Onrack, cu prietenul meu. Acum, dacă ar fi fost la fel de timid, la fel de păzit. Nu aceasta... această considerație deschisă, această renunțare la orice apărare naturală și rezonabilă. Această copilărie - de către surori, Trull, măcar găsește-ți un cuvânt care există. Dar pare atât de tânăr! Nu de vârstă, ci de distribuție. O specie de nevinovăție neatenuată - este chiar posibil așa ceva?

Ei bine, s-ar putea să știe răspunsul la asta destul de curând. Găsiseră semne în timp ce mergeau în această lume tânără. Tabere, pietre de foc căptușind gropile de foc. Locuri în care se făcuseră unelte de piatră, un bolovan plat unde stătuse un Imass, lovind fulgi din silex, lăsând în urmă o împrăștiere în jumătate de cerc de așchii. Gropi de refuz, umplute cu oase carbonizate albe sau fierte pentru a extrage grăsimea, lăsându-le sfărâmicioase și ușoare ca

piatra ponce; fragmente de cochilie pârjolate din tărtăcuțele folosite la încălzirea oaselor în apă; și stâncile sparte care fuseseră scufundate fierbinți în acea apă pentru a o aduce la fierbere. Semne de trecere pe această cale, unele vechi de doar câteva săptămâni, după estimările lui Onrack.

Știau oare acele Imass că printre ei veniseră străini? La aceasta nici măcar Onrack nu a avut niciun răspuns. Cei lui erau timizi, a explicat el, și vicleni. S-ar putea să privească din ascunzătoare zile, nopți și numai atunci când ar fi ales așa ar putea dezvălui suficient pentru a atinge simțurile lui Onrack, conștientizarea lui animală cu șoapta ei instinctivă. Ochii sunt ațintiți asupra noastră, prieteni. Este timpul.

Trull a așteptat acele cuvinte.

Trusele emlava urlau, anunțându-și foamea.

Trull, care luase punctul în timp ce Onrack și vrăjitorul purtau fiarele în sacul lor, se opri și se întoarse.

Timp pentru hrănire. Altfel, nici un moment de pace.

Gemuind, Quick Ben și-a pus capătul sling-ului, a privit uluit cum cei doi truse scuipau și își scăpau din piele, suierându-se unul la altul, apoi către Onrack, care începu să-și retragă bucăți de antilope crude învelite în frunze. Carnea era murdară, dar în mod clar acest lucru nu a fost un factor de descurajare pentru puii de emlava în timp ce se aruncau spre el.

Imass a aruncat carnea pe pământ pentru a-și scuti mâinile, apoi s-a îndepărtat cu un zâmbet ciudat pe față.

Prea multe zâmbete ciudate în aceste zile, se gândi vrăjitorul. De parcă mirarea și bucuria orbitoare începuseră să se estompeze - nu prea mult, doar o fracțiune, totuși Quick Ben credea că era acolo, un indiciu de consternare. Nu a fost surprins. Nimeni nu ar putea susține o asemenea plăcere pură la infinit. Și, pentru tot acest paradis aparent - cel puțin un paradis după standardele Imass - a rămas ceva vag ireal în el. De parcă nu ar fi fost decât o iluzie, deja a început să se destrame la margini.

Nicio dovadă reală în acest sens, totuși. Vrăjitorul putea simți sănătatea acestui loc. Era puternică și, acum bănuia el, creștea. Pe măsură ce Omtose Phellack scădea din toate părțile. Sfârșitul unei epoci, atunci. O epocă care se terminase peste tot în altă parte, cu mult, cu mult timp în urmă. Dar Tellann însuși nu este mort peste tot în altă parte? Poate că nu este. Poate că s-a schimbat, a crescut în sine. Poate că, peste tot, ceea ce vedem - ceea ce trăim - este ascendentul lui Tellann, învingător în războiul

mileniilor trecute, dominant și sigur în maturitatea sa. Este posibil?

Totuși, asta nu se potrivea cu Onrack, cu cum fusese și cum era acum. Doar dacă... zeii de jos, spre deosebire de oriunde, acesta este un fragment din Tellann care se află, cumva, dincolo de Ritual. De aceea el este trup și oase aici. În acest loc, nu a existat nici un ritual al lui Tellann, nicio separare a sufletelor Imass. Sugerând că Imass care trăiește aici nu știu nimic despre asta.

Deci, ce s-ar întâmpla dacă Logros și-ar conduce miile aici? Dacă Kron-Dar nu, Silverfox nu ar permite asta. Avea nevoie de ei pentru altceva. Pentru un alt război.

Ar fi bine să știm cum se raportează acest fragment cu cel creat pentru Lupi la sfârșitul Războiului Pannion. Din câte înțelesese Quick Ben, acel Beast Hold, sau orice ar fi fost numit, fusese sământat cu sufletele lui T'lan Imass. Sau cel puțin amintirile acelor suflete - ar putea fi tot ce este cu adevărat un suflet: masa legată, mârâită de amintiri dintr-o singură viață. Huh. S-ar putea să explice de ce a mea este atât de dezordonată. Prea multe vieți, prea multe fire disperate, toate acum încurcate împreună...

Trull Sengar pornise în căutarea izvoarelor de apă care se ridicau din roca de bază aproape peste tot, de parcă chiar și piatra în sine ar fi fost saturată de topire glaciară.

Onrack se uită la pisici încă o clipă, apoi se întoarce către Quick Ben. — Dincolo de aceste dealuri este o întindere de gheață, spuse el. — Îi simt putregaiul - un drum străvechi, parcurs odată de Jaghut. Fugând de măcel. Această intruziune, vrăjitor, mă tulbură.

'De ce? Probabil că acea bătălie a avut loc cu mii de ani în urmă și Jaghut sunt toți morți.

'Da. Totuși, acel drum îmi amintește de... lucruri. Trezește amintiri...'

Quick Ben dădu încet din cap. — Ca umbrele, da.

'Doar așa.'

— Trebuia să știi că nu poate dura.

Imass se încruntă, expresia accentuându-i trăsăturile ciudat de neumane, robuste. — Da, poate că am făcut-o, în adâncul meu. Am uitat.'

— Ești al naibii de dur cu tine, Onrack. Nu trebuie să te menții atât de strălucitor tot timpul.

Zâmbetul lui Onrack cuprindea tristețe. — Îi fac cadou prietenului meu, spuse el încet, pentru toate cadourile pe care mi le-a dat.

Quick Ben studie chipul războinicului. — Cadoul își pierde valoarea, Onrack, dacă durează prea mult. Începe să ne epuizeze, pe toți.

— Da, văd asta acum.

— În plus, adăugă vrăjitorul, privindu-i pe cele două emlave, cu burta plină, acum batându-se batjocoritoare pe iarba mânjită de sânge, a-ți arăta partea falibilă este un alt fel de dar. Genul care invită la empatie în loc de doar uimire. Dacă asta are vreun sens.

— Da.

— Ai făcut o mulțime de vopsele, nu-i așa?

Un zâmbet brusc. 'Ești istet. Când găsesc un zid de piatră care vorbește... da, un alt fel de dar. Talentele mele interzise.

'Interzis? De ce?'

„Este tabu în rândul poporului meu să ne redăm propriile forme asemănătoare cu adevărul. Prea mult este capturat, prea mult este prins în timp. Inimile se pot rupe, iar trădările se înmulțesc ca paraziți.

Quick Ben ridică privirea către Onrack, apoi îndepărtă. Inimile se pot rupe. Da, sufletul poate bântui, nu-i așa.

Trull Sengar s-a întors, cu piei de apă zgâiind. — Pe surorile, îi spuse el lui Onrack, asta e o încruntătură pe care o porți?

— Este, prietene. Vrei să știi de ce?

'Deloc. Este doar, uh, ei bine, o al naibii de ușurare, să fiu sincer.

Onrack se întinse în jos și prinse unul dintre pui, ridicându-l de gât. Fiara suieră indignată, zvârcolindu-se în timp ce o ținea în sus. — Trull Sengar, poți să-i explici prietenului nostru de ce lui Imass le este interzis să picteze asemănări cu ei înșiși. De asemenea, poți să-i spui povestea mea, astfel încât să înțeleagă și să nu mai întrebe de ce sunt trezit la durere în mine, amintindu-ți acum, ca și eu, că carnea muritor devine reală doar atunci când este hrănită de suflarea iubirii.

Quick Ben îl studie pe Onrack cu ochii mijiți. Nu-mi amintesc să fi întrebat așa ceva. Ei bine, oricum nu.

Expresia ușurată a lui Trull Sengar dispăru și oftă, dar era un oftat slăbit, de genul care marca dezlegarea tensiunilor de mult timp. 'Va trebui. Mulțumesc, Onrack. Unele secrete dovedesc o povară grea. Si când termin să-i dezvălui lui Quick Ben unul dintre detaliile vieții tale care a servit la fortarea prieteniei noastre, atunci vă voi spune amândurora despre propriul meu secret. Vă voi povesti

despre Eres'al și ce mi-a făcut ea, cu mult înainte să ni se arate tuturor în cavernă.

Un moment de lungă tăcere.

Apoi Quick Ben pufni. 'Amenda. Și voi spune o poveste cu douăsprezece suflete. Și o promisiune pe care am făcut-o unui bărbat pe nume Whiskyjack - o promisiune care m-a adus până aici, cu mai mult de mers. Și apoi, presupun, ne vom cunoaște cu adevărat cu toții.

— Este, spuse Onrack, adunând al doilea pui pentru a putea ține ambele fiare una lângă alta, „o zi pentru cadouri”.

Dincolo de dealuri se auzi zgomotul tunetului. Asta s-a estompat și nu s-a repetat.

Emlava tăcu brusc.

'Ce a fost asta?' întrebă Trull Sengar.

Quick Ben își simțea inima bătându-i în piept. — Asta, prieteni, a fost un înjurător.

Fiddler își croi drum peste podeaua de pământ a hambarului până unde dormea Bottle. Se uită în jos la tânărul soldat ghemuit sub o pătură gri închis. Sărmanul ticălos. A înghiontat cu piciorul și Bottle a gemut. — Soarele a apus, spuse Fiddler.

— Stiu, sergent. L-am văzut coborând.

— Am instalat o targă. Ridică-te și mănâncă ceva și apoi ai un pat mobil pentru restul nopții.

— Dacă nu ai nevoie de mine.

— Dacă nu avem nevoie de tine, da.

Bottle se ridică, frecându-și fața. — Mulțumesc, sergent. Nu am nevoie de toată jumătatea de noapte.

— Ia ce-ți dau eu, soldat. Tăiați scurt și am putea ajunge cu toții să regretăm.'

— Bine, bine, atunci fă-mă să mă simt vinovat. Vezi dacă îmi pasă.

Zâmbind, Fiddler se întoarse. Restul echipei pregătea echipamentul, câteva cuvinte stinse plutind între soldați. Gesler și echipajul lui se aflau în ferma abandonată - nu are rost să se înghesuie într-un singur loc. Tactici proaste oricum.

Nu fusese nicio urmărire. Toba își făcuse treaba. Dar au fost patru înjurătoare pierdute, pentru a se adăuga celorlalți pe care le folosiseră deja. Au mai rămas doi și asta era o veste proastă. Dacă o altă coloană inamică le-a găsit... suntem morți sau mai rău. Ei bine, marinarii nu trebuia să fie ușor. Destul de bine că erau încă în viață.

Cuttle se apropie. — Tarr spune că suntem gata, Fid. A aruncat o privire spre Bottle. — Am pus capătul rău al targii să înceapă, soldat. Mai bine nu ai benzină.

Bottle, cu o gură de nuci și untură bombată în obraji, se uită pur și simplu la sapatorul.

— Doamne de jos, spuse Cuttle, mănânci una dintre prăjiturile alea Khundryl, nu-i așa? Ei bine, Fid, dacă avem nevoie de o torță pentru a lumina drumul...

— Permisivune refuzată, Cuttle.

— Da, probabil că are dreptate. Ar lumina jumătate din cerul nopții. Respirația lui Hood, de ce primesc întotdeauna crenguta scurtă?

— Atâta timp cât te confrunți cu Corabb pe genul ăsta de lucruri, a spus Fiddler, „scurt este al doilea nume”.

Cuttle se apropie mai mult de Fiddler și spuse cu voce joasă: „Bang-ul ăla de ieri va atrage o armată blestemată...

Presupunând că au trimis unul. Până acum, ne întâlnim cu companii, elemente de batalion, ca și cum o armată s-ar fi dispersat, ceea ce este mai mult sau mai puțin ceea ce ne așteptam să facă. Nu are rost să menținem o singură forță când inamicul tău este împrăștiat chiar pe spatele coșului lui Hood. Dacă ar fi deștepți, ar aduna rezerve și ar satura regiunea, nu ne-ar lăsa nici o urmă de căprioare pe care să ne strecurăm.

— Până acum, spuse Cuttle, mijindu-se prin întuneric restul echipei și masându-și umărul aproape vindecat, „nu au fost foarte deștepți”.

— Munițiile Moranth sunt noi pentru ei, a subliniat Fiddler. — La fel și marca noastră de magie. Cine este la comandă aici, probabil că încă se zguduie, încă încearcă să ne ghicească planurile.

— Cred că oricine era la comandă, Fid, este acum Rannalled în ramuri de copac.

Fiddler ridică din umeri, apoi își ridică rucsacul pe umeri și își luă arbaleta.

Caporalul Tarr își verifică echipamentul pentru ultima oară, apoi se îndreptă. Și-a tras brațul stâng prin curelele scutului, și-a ajustat centura săbiilor, apoi și-a strâns cureaua cărmei.

— Majoritatea oamenilor pur și simplu își poartă scuturile pe spate, spuse Koryk de unde stătea lângă intrarea hambarului.

— Nu eu, spuse Tarr. „Fii în ambuscadă și nu ai timp să te pregătești, nu-i așa? Așa că rămân pregătit. Apoi își rostogoli umerii pentru a-și așeza cântarul solz, un foșnet și

un zgomot de fier foarte familiar și satisfăcător. Se simțea nesigur pe picioare fără acea greutate solidă, ancorată. Avea cleme cu eliberare rapidă pentru pachetul său de echipamente, putea să arunce toate acestea în spatele lui cu o singură mână, chiar dacă pași înainte și scotea sabia. Cel puțin unul dintre ei din această echipă trebuia să fie primul în față, până la urmă, pentru a le da timp să aducă tot ce aveau de suportat.

Pentru asta fusese instruit de la bun început. Braven Tooth văzuse asta destul de adevărat, văzuse în sufletul neclintit și încăpățânat al lui Tarr, și spusese la fel de multe, nu-i așa? — Numele tău este Tarr, soldat. Este sub picioarele tale și ești rapid. Când trebuie. Este treaba ta, de acum înainte. Rețineți inamicul la prima clipire de contact, vă faceți echipa să supraviețuiască momentului, da? Acum, încă nu ești suficient de solid. Pune-ți curea de greutate în plus, soldat, apoi fă sparring...

Îi plăcea ideea de a fi imobil. Îi plăcea și ideea de a fi corporal, mai ales modul în care aproape că nu trebuia să spună nimic. Avea o echipă bună pentru asta. Învăță rapid. Chiar și Zâmbete. Corabb de care nu era prea sigur. Da, bărbatul a făcut cu ochiul lui Oponn destul de adevărat. Și nu lipsește curaj. Dar părea că trebuia întotdeauna să ajungă acolo primul, înaintea lui Tarr însuși. Încerc să demonstrez ceva, desigur. Nici un mister acolo. În ceea ce privește echipa, Corabb era un recrut. Mai mult sau mai puțin. Ei bine, poate că a trecut puțin de asta... nimeni nu l-a numit Recrut, nu-i așa? Chiar dacă Tarr încă se gândea la el așa.

Dar Corabb îl târase pe Fiddler afară. De unul singur. Un prizonier al naibii, și asta făcuse. A salvat viața sergentului. Aproape suficient pentru a-l scuza să fie alături de Leoman, în timp ce cei doi îi ademeneau pe Bonehunters în coșmarul de foc al lui Y'Ghatan.

Aproape.

Da, Tarr știa că nu era genul iertător. Nici genul uitării. Și știa, în adâncul sufletului, că va sprijini fiecare soldat din echipa sa, va rămâne până când va cădea. Cu excepția, poate, pentru Corabb Bhilan Thenu'alas.

Koryk luând un punct departe, s-au îndreptat spre noapte.

De-a lungul marginii celui mai apropiat arboret de copaci, pe poteca dintre acei butuci și marginea câmpului de pârghie, s-au contopit în tăcere cu Gesler și echipa lui. Pornind în întuneric sub stelele înfloritoare.

Greile lui Stormy erau bine să le aibă în preajmă, decise Tarr. Aproape la fel de dur și încăpățânat ca și el. Păcat, totuși, despre Uru Hela. Dar fusese nepăsătoare, nu-i așa? Chiar dacă purtați o oală de apă, cel puțin ar trebui să aveți la dispoziție un scut. Și mai îngrozitor, se întoarse și alergase, dându-și spatele la vedere.

Ar fi trebuit să mă trimită să fac toate astea. Demon sau nu, aş fi stat să-l întâlnesc pe nenorocit. S-a ridicat și a ținut.

— Amintește-ți numele, Tare. Și doar ca să te ajut să-ți amintești, vinó aici și ascultă-l pe comandantul tău, în timp ce-ți spun o poveste. Despre un alt soldat cu gudron sub picioare. Numele lui era Temper, iar în ziua în care a căzut Dassem Ultor, în afara Y'Ghatan, ei bine, iată atunci povestea...

Tarr ascultase, bine. Suficient pentru a ști că un astfel de om nu ar fi putut exista, decât în mintea sergentului maistru Braven Tooth. Dar oricum fusese inspirat. Temper, un nume bun, un nume al naibii de bun. Aproape la fel de bun ca Tarr.

La trei pași în spatele caporalului ei, Smiles scrutau de o parte și de alta în timp ce se mișcau de-a lungul potecă, cu ochii neliniștiți de neliniște, simțurile trezite la o asemenea acuitate pe care o dărea craniul. Bottle dormea. Ceea ce însemna că nici ochi minusculi de spionaj să verifice zona, nici un animal din pădure păcălit să cedeze în fața voinței micuțe a lui Bottle, acea empatie de mărime și inteligență similară a creierului care îi servise atât de bine pe toți până acum.

Și blestematul lor de caporal, toți cântare și piele scârțâind, care probabil nu puteau pune cincisprezece cuvinte împreună într-o ordine rezonabilă și de înțeles. Destul de bine blocând o breșă, cu scutul lui ridicol supradimensionat - singurul care a mai rămas după ce demonul s-a ocupat de cei folosiți de cei grei - și cu sabia lui scurtă cu lamă groasă. Genul de soldat care și-ar ține locul chiar și atunci când era mort. Util, da, dar ca caporal? Ea nu-și putea da seama.

Nu, Fid ar fi fost mai bine servit cu un gen de caporal iute, rapid, urât și greu de lovit. Ei bine, a existat o consolare, și asta era oricine putea vedea că ea era următoarea în rând. Și fusese aproape acolo, nu-i așa? Ar fi putut fi trimis Tarr să-l salute pe acel demon și asta ar fi fost. Ea ar fi acum Caporal Smiles și ar arăta ascuțit acolo, blestemați de pești.

Dar nu contează pe Tarr. Koryk era cel care o călărea, uh, mințe. Un ucigaș, oh da, un ucigaș adevărat. Cam ea, dar fără subtilitate, iar asta i-a făcut pe cei doi să se potrivească bine. Periculoasă, înfricoșătoare, nucleul celei mai urâte echipe din Bonehunters. Oh, echipa lui Balm ar putea argumenta asta, în special acel țipător Tăietor de gât, dar stăteau pe o insulă blestemată chiar acum, nu-i așa? Nu aici făcând ceea ce ar fi trebuit să facă pușcașii marini, infiltrându-se, dând cu piciorul mingile albe din Edur și Letherii și aruncând în aer o companie ocazională doar pentru a-i aminti lui Hood cine a făcut toată livrarea.

Îi plăcea viața asta, da. Mai bine decât acea existență mizerabilă din care scăpase acasă. Sărmana fată din sat ghemuită în umbra fantomatică a unei surori moarte. Întrebându-mă când următoarea dispariție a bancurilor avea să evedențieze moartea ei apoasă. Oh, dar băieții o doriseră odată ce ea rămase singura, au vrut să umple acea umbră cu a lor, de parcă asta ar fi fost chiar posibil.

Dar Koryk aici, ei bine, asta a fost diferit. M-am simțit diferit, oricum. Pentru că acum era mai în vârstă, a presupus ea. Mai experimentată, atât de mult încât acum știa ce i-a stârnit micuța pasăre înaripată. Privindu-l pe Koryk cum ucide oameni, ah, asta fusese atât de dulce, și norocos că toți ceilalți erau prea ocupați ca să o fi auzit gemând și aproape țipând și să ghicească ce însemnase.

Revelațiile erau cel mai tare condiment din lume, iar ea tocmai avusese nasul. Făcând noaptea cumva mai limpede, mai curată. Fiecare detaliu tăiat cu lame, dornic să fie văzut, remarcat de ochii ei strălucitori. A auzit creaturi mici mișcându-se prin tuflășul câmpului de pânză, a auzit broaștele alergând în sus pe bobocii copacilor din apropiere. zumzet de țânțari și...

O străfulgerare bruscă orbitoare spre sud, o înflorire de lumină înflăcărată care se ridică spre cer, deasupra unei linii îndepărtate de copac. O clipă mai târziu, bubuitul de detonații gemene a ajuns la ei. Toți nemیșcați acum, ghemuiți. Micile creaturi înghețate, tremurând, îngrozite.

— Moment nepotrivit pentru o ambuscadă, mormăi Koryk în timp ce se întorcea, trecând pe lângă Tarr.

— Așa că nici unul dintre pușcașii marini Malazan, spuse Fiddler, ridicându-se pentru a-i întâlni pe Koryk și Tarr. — Era la o ligă distanță, poate mai puțin. Își amintește cineva care echipe au fost în dreapta noastră în prima noapte?

Tăcere.

— Ar trebui să ne îndreptăm, sergent? întrebă Tarr. Iși scosese sabia scurtă. — Ar putea avea nevoie de ajutorul nostru.

Gesler a sosit. — Stormy spune că a auzit ascutitori după înjurătoare, spuse sergentul. — Patru sau cinci.

— S-ar putea ca ambuscadă să fi întors, spuse Smiles, luptându-se să-și stăpânească respirația. Oh, du-ne acolo, blestemat de sergent. Lasă-mă să-l văd pe Koryk luptând din nou. E mâncărimea asta, vezi tu...

— Nu în ordinele noastre, spuse Fiddler. „Dacă au fost mutilați, supraviețuitorii se vor îndrepta spre nord sau spre sud și vor veni în căutarea prietenilor. Continuăm.

„Ei vin să ne găsească și s-ar putea să aibă o mie de inamici pe călcâie”, a spus Gesler.

— Întotdeauna o posibilitate, recunosc Fiddler. — În regulă, Koryk, revin la subiect. Continuăm, dar cu un plus de furtivitate. Nu suntem singurii care vedem și auzim asta, așa că s-ar putea să ne întâlnim cu o trupă care ne străbate călea. Dă-ne un ritm prudent, soldat.

Dând din cap, Koryk porni pe potecă.

Zâmbete îi linseră buzele, se uitară la Tarr. — Pune deoparte autocolantul de porc, Tarr.

— Asta e „caporal” pentru tine, Smiles.

Ea și-a dat ochii peste cap. — Respirația lui Hood, i s-a dus la cap.

— Și acelea nu sunt cuțite în mâinile tale?

Zâmbete i-au învelit, nu au spus nimic.

— Continuă, le ordonă Fiddler. — Koryk așteaptă.

Corabb ridică din nou capătul targii și porni după ceilalți. Bottle dormise prin acea succesiune îndepărtată de explozii. Semn al cât de epuizat era bietul om. Totuși, era deranjant să nu-l țină treaz și să țină un ochi asupra lucrurilor, felul în care putea sări de la animal la animal. Păsări, de asemenea, și chiar insecte. Deși Corabb se întreba cât de departe poate vedea o insectă.

Întinse mâna și zdrobi un tântar de o pleoapă. Targa se ridică în spatele lui și îl auzi pe Cuttle înjurând pe sub răsuflarea lui. Corabb și-a recăpătat rapid stăpânirea puietului. Insecte naibii, trebuia să nu se mai gândească la ele. Pentru că gândirea la ele a dus la auzirea și simțirea lor, târându-se și mușcând peste tot și el cu ambele mâini epuizate. Acesta nu era ca în deșert. Puteai să vezi purici venind în vânt, puteai auzi o mușcă de sânge de la cinci pași, puteai ghici că sub fiecare stâncă sau piatră se afla un scorpion sau un păianjen mare și păros sau un șarpe care

voiau să te omoare. Simplu și direct, cu alte cuvinte. Nimic din aceste șoapte viclene în timpul nopții, din aceste scâncete la ureche, din această zbârcire înaripată pe nara unui bărbat. Sau târându-te în păr pentru a lua bucăți de carne care au lăsat o gaură umflată, curgătoare și mâncărime al naibii.

Și apoi erau lucrurile alunecoase care sugeau sânge. S-a ascuns sub frunze așteptând să treacă pe lângă vreun biet soldat nenorocit. Și căpușe. Și plante care, atunci când cineva le atingea nevinovat, declanșează o erupție îngrozitoare care mâncărime, care apoi scurgea un fel de ulei - aceasta era o adevărată lume interlopă, populată de fermieri de demoni și fiecare formă de viață a nopții un devorator deșertitor și rapace de deșert - bărbați născuți. Și nici nu contează Tiste Edur și Letherii fără spinare. Imaginați-vă, luptând la ordinul unor stăpâni tiranici. Nu aveau ei mândrie? Ar putea fi inteligent să iei un prizonier sau doi, doar pentru a obține niște răspunsuri. A Letherii. S-ar putea să-i menționeze ideea sergentului. Fiddler a fost în regulă cu sugestii. De fapt, întreaga Armată Malazan părea în regulă cu așa ceva. Un fel de adunare constantă a războinicilor, când oricine putea vorbi, oricine se putea certa și astfel au fost luate decizii. Desigur, între triburi, când a fost făcută acea adunare, cearta s-a încheiat.

Nu, malazanii au făcut aproape totul altfel, în felul lor. Corabb nu mai era deranjat de asta. Probabil că era un lucru bun că ținuse atâtea credințe ignorante și revoltătoare despre ele, atunci când era printre rebeli. Altfel, i-ar fi fost greu să urască inamicul așa cum trebuia, așa cum trebuia să fie.

Dar acum știi ce înseamnă să fii marin în Armata Malazan, chiar dacă imperiul a decis că suntem haiduci sau așa ceva. Încă marinei. Tot elita și pentru asta merită să lupți - soldatul de lângă tine, cel din targă, cel de la punct. Nu sunt sigur despre Smiles, totuși. Nu sunt deloc sigur de ea. Îmi aminteste de Dunsparrow, cu privirea aceea plină de cunoștință din ochii ei și felul în care își linge buzele de fiecare dată când cineva vorbește despre ucidere. Și cuțitele alea... nu, nu sunt deloc sigur despre ea.

Cel puțin aveau un caporal bun, totuși. Un ticălos dur, care nu-i interesează cuvintele. Scutul și sabia făceau tot ce vorbește lui Tarr, iar Corabb se trezea mereu grăbindu-se în față pentru a sta lângă bărbat în fiecare fragment. Partea brațului cu sabie, dar un pas înainte de când Tarr a folosit acel autocolant cu lamă scurtă, astfel încât pararea lui a

fost scurtată și asta a riscat prea multe lucruri apropiate, genul rapid murdar și sub mână - stilul pe care triburile din deșert l-ar folosi împotriva unui perete de scut. soldat ca Tarr - când nu exista scut - zid, când era doar un singur om, flancul la vedere și garda prea strânsă. Bate și plânge la scut până când genunchii i s-au îndoit încă o fracțiune și s-a afundat în spatele și dedesubtul acelui scut, cu piciorul stâng înainte-apoi doar o ocolă și se strecoară în jurul scutului, deasupra sau sub acea sabie scurtă înjunghiată, pentru a lua tendoanele brațelor sau cei neprotejați. sub brat.

Corabb știa că trebuie să-l protejeze pe Tarr de acea parte, chiar dacă asta însemna să nu asculte de ordinele lui Fiddler de a rămâne aproape de Bottle. Atâta timp cât Bottle părea să nu mai aibă probleme, Corabb avea să avanseze, pentru că înțelegea felul lui Tarr și Tarr de a lupta. Nu ca Koryk, care era mai mult războinicul deșertului decât oricare altul din aceste două echipe și. ceea ce avea nevoie pentru a-și apăra flancurile era cineva ca Smiles, cu cuțitele ei care zboară, certuri cu arbalete și altele asemenea. Rămâi în spate și într-o parte, în afara razei de acțiune a leagănelor frenetice ale sabiei lungi ale lui Koryk și doborâți inamicul care a intervenit din flancuri. O pereche bună, asta.

Cuttle, bătrânul veteran mizerabil, avea înjurăturile lui, iar dacă Bottle intra în pericol, sapătorul avea grijă de lucruri. A fost, de asemenea, destul de ascuțit și rapid cu arbaleta, o mână veche la eliberare și încărcare în timp ce alergi.

Nu a fost de mirare că Seven Cities a fost cucerit prima dată, cu pușcașii marini Malazan pe teren. Nu contează T'lan Imass. La urma urmei, au fost eliberați doar la revolta Aren. Și dacă Fiddler spune adevărul, acesta nu era deloc Împăratul. Nu, Laseen a fost cel care a dat ordinul.

Gesler nu este convins, așa că adevărul este că nimeni nu știe adevărul. Despre Aren.] exact ca, presupun, destul de curând nimeni nu va ști adevărul despre Coltaine și Lanțul de Câini, sau spiritele de dedesubt, Adjunctul și Vânătorii de Oase de la Y'Ghatan și la Mala? Oraș.

Atunci a simțit o șoptă de frig prin el, de parcă s-ar fi împiedicat de ceva profund. Despre istorie. Așa cum a fost amintit, așa cum a fost spus și repovestit. Așa cum a fost pierdut de minciuni când adevărul s-a dovedit prea neplăcut. Ceva, da... Ceva... La naiba. L-am pierdut.'

De pe targa din spatele lui, Bottle mormăi în somn, apoi spuse distinct: „Nu vede niciodată bufnița. Aceasta este problema.”

Sărmanul ticălos. Rawng în delir. Epuizat. Dormi liniștit, soldat, avem nevoie de tine.

Am nevoie de tine. De parcă Leoman n-a avut niciodată nevoie de mine, așa am nevoie de tine. Pentru că acum sunt marin. Presupun.

Întrebați șoarecii, spuse Bottle. — Îți vor spune. Apoi a bolborosit ceva pe sub răsuflare, înainte de a ofta și de a spune: „Dacă vrei să trăiești, fii atent la umbră. Umbra. Umbra bufniței.

La celălalt capăt al targii, Cuttle mârâi, apoi scutură mânerul până când Bottle gemu din nou și se întinse pe o parte. După care tânărul mag a tăcut.

Au continuat toată noaptea. Și încă o dată, cândva mai târziu, au auzit din nou detonații în depărtare. Acestea spre nord.

Oh, i-au trezit bine.

Ierburile lui Shurq Elalle deveneau învechite. Fusesse în regulă pe Nemuritoarea Recunoștință, pe o punte bătută de vânt și în intimitatea cabinei ei. Și cu un bărbat fără naș de companie. Dar acum s-a trezit într-o cameră înghesuită de hărți, cu o jumătate de duzină de străini și Shake. Brullyg, regele omonim al acestei mici insule mizerabile și, mai ales printre femei, își putea vedea nările încrețindu-se în timp ce prind arome neplăcute în aer turgente, prea cald.

Oh bine. Dacă ar fi vrut să aibă de-a face cu ea, ar trebui să trăiască cu asta. Și fii recunoscător pentru acea parte „vie”. Îl privi pe Adjunct, care nu părea să vrea niciodată să se așeze; și, deși stătea în spatele scaunului pe care-l revendicase la un capăt al mesei lungi și cicatrice, cu mâinile sprijinite pe spate, ea nu a dezvăluit nimic din neliniștea pe care s-ar putea aștepta de la cineva pentru care ședința se simțea ca o propoziție într-un stoc din sat. pătrat.

Când vine vorba de aspect, nu era mare lucru în acest Tavore Paran. Nepăsător, indiferență fără sex, garderoba celor nepăsători. O femeie pentru care farmece feminine aveau mai puțină valoare decât scamele din cutele unei poșete. Ar fi putut să se facă mai atrăgătoare – de fapt, aproape feminină – dacă ar fi ales așa. Dar, în mod clar, astfel de farmece nu contau drept bunuri valoroase pentru noțiunile de comandă ale Adjunctului. Și asta a fost interesant, într-un fel vag, academic. Un lider care a căutat

să conducă fără prezență fizică, fără eroic sau pofticios sau orice alt fel de grandoare imaginabilă. Și așa, fără nicio urmă de personalitate, cu ce a rămas Tavore?

Ei bine, se gândi Shurq, acolo era mintea ei. Un fel de geniu tactic? Ea nu era sigură de asta. Din ceea ce adunase Shurq din mormăirile fragmentate ale echipei lui Balm, deja survenise o mare eroare de judecată.

Părea că a fost un fel de aterizare în avans. Trupe de elită, care se târăsc pe țărmul sălbatic și pe mlaștinile și pădurile șale încurcate în toiul nopții. Soldații cu misiunea de a semăna confuzie și de a destabiliza stăpânirea Edur, și astfel să-i provoace pe Letherii omorâți la revoltă.

Geniu tactic? Mai degrabă inteligență proastă. Letherii le-au plăcut lucrurile foarte bine. Este posibil ca această Tavore să fi condamnat la sacrificare un element vital al armatei sale. Au ars transporturile - și despre ce era vorba? Să-și lase propriile trupe fără de ales decât să continue? Asta miroase a neîncredere, a neîncrederii - da, asta miroase mai rău decât o fac eu. Doar dacă nu citesc totul greșit. Ceea ce este o posibilitate distinctă. Nu este nimic simplu la acești malayezi.

Imperiul Malazan, da. Dar nimic nu seamănă cu Imperiul Letherii, cu jocurile sale mărunte de linii de sânge și ierarhia rasială. Nu, acești Malazans au venit într-adevăr în toate stilurile. Uită-te la aghiotantul lui Tavore - un barbar tatuat uimitor a cărui mișcare era senzualitate personificată. Oricine arată atât de sălbatic și primitiv ar face curățenie aici, în Imperiul Letherii. Și mai era Masan Gilani, o altă invitație la bocăitul bărbătesc - oh, cât de mult și-ar fi dorit Shurq să aibă pielea aceea delicioasă, lustruită, și liniile grațioase, leonine ale acelor picioare lungi și coapse pline, umflarea sânilor desfăcuți cu sfârcurile care au făcut-o. Gândește-te la smochinele prea coapte - nu că aș fi avut nevoie să mă uit, ea are mai puțină modestie decât mine și asta înseamnă într-adevăr multe. Deci, Tavore le ține pe cele draguțe aproape. Acum, acesta ar putea fi un indiciu grăitor.

— Ce mai așteptăm? întrebă Shake Brullyg, aproape de a fi suficient de beat încât să înceapă să-și stăpânească cuvintele. Se ghemui pe scaunul de la celălalt capăt al mesei lungi, chiar vizavi de Adjunct, dar cu ochii săi cu pleoapele grele ațintiți asupra lui Masan Gilani. Bărbatul credea cu adevărat că leșinurile lascive ar putea face o femeie să leșine de dorință. Cu toate acestea, Masan Gilani și-a ascuns bine dezgustul, jucându-l pentru a-l menține pe

pateticul rege atârând. Soldatul barbar urma ordine foarte specifice, bănuia Shurq. Pentru a-l împiedica pe Brullyg să devină beligerant. Până nu au mai avut nevoie de el.

Ei bine, asta nu ar merge cu ea, nu-i așa? Doar dacă acești malazani nu aveau un Ublala Pung ascuns în apropiere. Oh, ar fi într-adevăr regretabil să o vezi dizolvându-se într-un animal nesățios în fața tuturor. Acesta era un secret pe care ar fi bine să-l păstreze pentru sine. — Relaxează-te, Brullyg, spuse ea. — Toate acestea au de-a face cu acele trimarane uriașe care au navigat în port noaptea trecută. I-ar plăcea să aibă și ea una dintre ele, deși ar avea nevoie de două echipaje, ceea ce însemna mai puține monede pentru toată lumea, naibii de logistică, care iau mereu în calea viselor mele.

Adjunctul o privea acum, unul dintre acele salutări pe care le-a acordat lui Shurq Elalle ori de câte ori piratul strigoi spunea ceva. Vina ei, de fapt, Shurq o trimisese pe Skorgen înapoi la Recunoștința Nemuritoare. Sortimentul nefericit de suferințe al primului ei prieten se dovedise mult prea distragător pentru toți ceilalți, până când și-a dat seama că el devenise o datorie, subminându-i... profesionalismul. Da, acesta este cuvântul pe care îl căutam. Trebuie luat în serios aici. Bănuiesc că însăși existența mea depinde de asta. Dar acum ea se trezi dor de orificiul lui de plâns din față, de urechea lui stricată, de ochiul orbit, de brațul împotmolit și de piciorul rău - orice să-i alunge atenția lui Tadore de fiecare dată când era suficient de neînțeleaptă pentru a-și exprima o părere sau o observație.

Throatlitter, care stătea vizavi de Shurq, își dresă acum glasul - scoțând un scârțâit ciudat - și îi zâmbi.

Ea și-a întors privirea, cu atenție. Omul acela nu era un om drăguț. Felul în care Gerun Eberict nu fusese un om drăguț. Îi făcea prea multă plăcere în slujba lui, bănuia ea. Și chiar și pentru un soldat, asta nu era sens. Oamenii de genul ăsta aveau tendința să zăbovească atunci când zăbovirea nu era bună. Avea tendința de a pune în pericol alți soldați. Avea tendința să se lase dusă. Nu, nu i-a plăcut Throatlitter.

Cu toate acestea, privirea ei îndepărtată îi îndreptase, din neatenție, atenția asupra caporalului Deadsmell. Oh, nume amuzant, asta. Într-un fel, acel om era și mai rău. Fără secrete pentru el, bănuia ea, oricât de timidă era - da, o simțea mirosul și nici ierburi învechite. O mirosise de la

bun început. Să fi fost vreun nenorocit ca el cel care a țesut blestemul care mă chinuie acum? Nu, nu a fost corect. Deadsmell avea talente necunoscute aici pe Lether. Talente care au făcut-o să se gândească la acel turn pe moarte din Letheras, la Kettle și la tumul din curte.

Din fericire, moțea în acest moment, cu bărbia bărbosă pe pieptul său lat, scutindu-i astfel privirea lui înțelegătoare.

Ah, dacă numai Tehol Beddict ar fi fost aici cu mine - i-ar face pe toți să se clatine. În confuzie sau râș? Râșul ar fi rău, foarte rău. Pentru mine. Pentru oricine stă prea aproape de mine. Foarte bine, uită de Tehol Beddict. Trebuie să-mi pierd mințile.

Adjunctul i s-a adresat. — Căpitane, am vorbit îndelung cu Shake Brullyg, căutând să-mi desăvârșesc înțelegerea despre acest Imperiu Letherii. Cu toate acestea, mi se pare că răspunsurile lui sunt din ce în ce mai nesatisfăcătoare...

— Descurajarea bietului Brullyg, spuse Shurq. — Și îndrăgostită. Ei bine, poate că pofta neîmpărtășită este o descriere mai exactă a stării sale de spirit sordidă și lipsită de comunicare. Hah, ar putea să-l învingă pe Tehol Tehol Beddict! Fără nici un risc să râzi!

Brullyg clipi la ea.

Sergentul Balm se aplecă spre Throatlitter. — Ce tocmai a spus ea?

— Împăratul, spuse Tadore.

Shurq se încruntă, dar așteaptă.

— De o mie de morți.

— Sunt sigur că titlul este o exagerare. Poate câteva sute. Campioni. Toți mor, în cele din urmă.

— Probabil că este bine protejat de Edur-ul său în palat.

Shurq Elalle a ridicat din umeri. — Nu ies multe detalii din Eternul Domiciliu, Adjunct. Cancelarul și întregul său personal - Letherii - au fost reținuți după cucerire. Există și, acum, o poliție secretă foarte puternică, tot Letherii.

Cât despre aparatul economic, ei bine, și acesta este Letherii.'

Femeia tatuată pe nume Lostara Yil pufni. — Atunci, pe numele lui Hood, ce fac Edur? Unde se potrivesc?

— Pe deasupra, răspunse Shurq. — Se clătina.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Cu toate acestea, spuse în cele din urmă Tadore, împăratul Edur nu poate fi ucis.

'Asta e adevarat.' Shurq a urmărit cum aceste detalii își făceau drum prin Malazans, cu excepția Deadsmell, desigur, ale cărui sforăituri erau valuri care se rostogoleau pe țărm în mica cavernă umedă a unei încăperi.

— Este irelevant, întrebă Tavore?

— Uneori pare așa, recunosc Shurq. Oh, și-ar fi dorit să poată bea vin fără ca acesta să se scurgă peste tot. S-ar descurca cu o picătură sau două.

— Un împărat a cărui regulă este dictată de sabie, spuse Tavore. „Totuși, ceea ce rămâne neslefuit sunt necesitățile administrării unui imperiu”.

— Necesită foarte plictisitoare, da, spuse Shurq zâmbind.

„Tiste Edur, sprijinindu-se cu putere de soliditatea nemuritoare a conducătorului lor, există sub amăgirea măiestriei”, a continuat Tavore. „Dar realitatea nu este atât de generoasă”.

Dând din cap, Shurq Elalle spuse: „Tiste Edur erau pescari, vânători de focuri. Constructorii din lemn. O jumătate de duzină de triburi. A fost cineva numit Regele Vrajitor, Hannan Mosag, care a purtat un război de subjugare - de ce nu s-a terminat cu acea sabie înspăimântătoare pe care o cunosc doar Edur și nu este ceva despre care vorbesc.

— Mai trăiește acest Hannan Mosag? întrebă Tavore.

— Noua Ceda a împăratului.

Sforăiurile lui Deadsmell au încetat. — Înalt Mag Imperial, spuse el. „Ceda, o degradare a „Cedance”, așa paria. „Cedance” era un fel de ritual pe vremea Primului Imperiu. Ochii i s-au deschis pe jumătate. — Ebron nu va fi deloc surprins. Acești Letherii sunt o colonie pierdută a Primului Imperiu.’ Pleoapele grele au alunecat încă o dată în jos, iar o clipă mai târziu sforăiurile lui au revenit la viață.

Shurq Elalle s-a gândit să-și dreseze glasul, s-a răzgândit. Lucrurile au fost destul de la rândul lor așa cum erau. — Ideea pe care o spuneam, Adjunct, este că Tiste Edur nu și-au putut administra zecimea de acostare. Sunt războinici și vânători, adică bărbații. Femelele sunt, din câte îmi dau seama, un fel de mistice complet inutile și, de la cucerire, practic au dispărut din vedere.

Cizmele au răsunat de pe coridor și câteva clipe mai târziu ușa s-a deschis. Însoțiți de Gait și de omulețul ciudat pe nume Widdershins, doi soldați Letherii au intrat în cameră. Unul dintre ei era un Atri-Preda.

Shake Brullyg se trânti pe spate în scaun, aproape că îl răsturnă. Fața răsucită, se ridică. — La naiba cu fiecare vrăjitoare blestemată până în adânc!

„Devine mai rău”, a răspuns Atri-Preda cu un zâmbet slab pe buze. „Îmi aleg propria Rise, iar tu nu ești el. Yedan, aruncă-l pe nebunul ăsta afară pe fundul lui - orice fereastră e bine.

Brullyg o alarmă în ochii lui Brullyg, în timp ce se uita la soldatul de lângă căpitan, care făcu să înainteze.

Sabia lui Gait ieși din teacă într-o neclaritate, așezată pe burta soldatului, oprindu-l pe bărbat în loc. — Poate că ar trebui să facem cu toții înapoi cu câțiva pași, spuse el târător. — Adjunct, permiteți-mi să vă prezint pe Atri-Preda Yan Tovis și Shore Watch Yedan Derryg - despre care cred că este un fel de sergent responsabil de un fel de patrulă de coastă. Ce este „Atri-Preda”? Căpitan? Comandant? Oricum, ei se ocupau de acea grămadă pe jumătate înecată pe care Perish l-a smuls din furtună.

Adjunctul se încruntă la Yan Tovis. — Atri-Preda, bine ai venit. I am Adjunct Tavore Paran al Imperiului Malazan I...

Yan Tovis aruncă o privire spre ea. — Tu comanzi această invazie? Câți soldați ai debarcat pe coastă, Adjunct? Zece mii? Douăzeci? Am văzut corăbiile, corăbiile în flăcări - ne-ați urmărit flotele până la capătul imperiului vostru? E un drum lung pentru un pic de sângerare răzbunătoare, nu-i așa?

Shurq a visat să doboare o altă jar cu vin. Cel puțin malazanii nu se mai uitau în ea.

Încruntarea sprâncenelor Adjunctului se adânci, accentuând simplitatea ei mohorâtă. — Dacă doriți, spuse ea rece, vă putem oficializa statutul de prizonieri de război. Cu toate acestea, îmi este greu să caracterizez feribotul care se scufundă drept o expediție de invazie punitivă. Conform rapoartelor pe care le-am primit, statutul tău este mai bine asemănat ca refugiat, da? O companie modestă de soldați care supraveghează o colecție considerabilă de bătrâni și femei, copii și alți necombatanți. Navigați aici presupunând că insula a rămas independentă? Își aruncă privirea spre Brullyg, care stătea rezemat de peretele îndepărtat. Faptul că tu și Shake Brullyg sunteți cunoscuți sugerează că sunteți aici pentru a rezolva o problemă privată dintre voi.

Ochii lui Yan Tovis erau plati în timp ce a ridicat din umeri și a spus: „Aproape privat. „Shake” este numele unui trib și ar putea, dacă se dorește, să precedă aici numele

meu și ale lui Yedan, precum și „colecția” noastră de „refugiați”. Shake au fost locuitorii inițiali ai coastei centrale de vest și a unor insule de lângă țărm. Am fost demult subjugați de Letherii.’ Ea a ridicat din umeri din nou. — Problema mea cu Brullyg se referă la o chestiune de succesiune.

Sprâncenele lui Tadore se ridicară. ‘Serie? Rețineți astfel de lucruri chiar și atunci când sunteți subjugat?’

‘Mai mult sau mai puțin. Linia se menține prin femei. Regina - mama mea - a murit recent. Era speranța lui Brullyg să nu mă întorc să revendic titlul. Brullyg a vrut să conducă Shake-ul singur. De asemenea, bănuiesc că a vrut să pretindă cu îndrăzneală independența, călând pe valul invaziei tale - presupunând că se va dovedi de succes. Lepădarea jugului Letherii și crearea unui nou centru pentru poporul nostru, pe această insulă cândva sfântă. Deși un criminal și un trădător, Brullyg este o creatură ambițioasă. Din păcate, domnia lui pe această insulă a luat sfârșit.

Throatlitter șuieră râs. — Auzi asta, Masan Gilani? Poți să nu mai arăți toată carnea aceea dulce acum.

— Nu sunt sigur, spuse Adjunctul, decizia este a ta, Atri-Preda.

— Acel rang a dispărut acum. Poți să-mi adresezi regina sau, dacă vrei, Twilight.

Shurq Elalle a văzut că ochii lui Deadsmell se deschid apoi, i-a văzut fixându-i cu putere și fără să clipească pe Yan Tovis.

Adjunctului nu i-a ratat nimic, pentru că se uită la Deadsmell o clipă, apoi se îndepărtă din nou.

„Twilight, Watch and Rise”, mormăi Deadsmell. — Acoperit toată noaptea, nu-i așa? Dar la naiba, sângele e îngrozitor de subțire. Pielea ta are culoarea argilei - nu ar fi putut fi mai mult de o mână la început, probabil refugiați ascunși printre sălbaticii locali. O mână jalnică, dar vechile titluri au rămas. Păzirea țărmurilor nopții.

Yan Tovis și-a lins buzele. — Doar malul, spuse ea.

Deadsmell zâmbi. — Ai pierdut restul, nu?

— Caporal, spuse Tadore.

— Echipa noastră a petrecut timp pe nava potrivită, explică Deadsmell. — Destul pentru mine să vorbesc mult cu oaspeții noștri cu pielea neagră. Amurg, îi spuse el lui Yan Tovis, acesta este un cuvânt Letherii pe care îl folosești. Ai fi surprins dacă ți-aș spune cuvântul pentru „amurg”, în limba ta originală, era „yenander”? Și acel

„antovis” însemna „noapte” sau chiar „întuneric”? Numele tău este titlul tău și pot vedea după expresia ta că nici nu l-ai știut. Yedan Derryg? Nu sunt sigur ce este „derryg” - va trebui să-l întrebăm pe Sandalath - dar „yedanas” este „ceas”, atât act, cât și titlu. Zei de jos, ce val a fost acela? Chiar primul? Și de ce malul? Pentru că de acolo a venit nou-născutul K'Chain Che'Malle, nu-i așa? Cei care nu sunt revendicați de o matronă, adică. Ochii lui duri s-au oprit pe Yan Tovis încă o clipă, apoi s-a așezat încă o dată și a închis ochii.

Errant fend, o să facă asta toată seara?

„Nu știu despre ce vorbește”, a spus Yan Tovis, dar era clar că fusese tulburată. — Sunteți cu toții străini - ce puteți ști despre Shake? De-abia meritam amintiti nici în istoria Letherilor.'

— Amurg, spuse Tadore, ești aici pentru a-ți afirma titlul de regină - vei proclama și tu această insulă suveran?

'Da.'

— Și, în această calitate, vrei să te tratezi cu noi?

— Cu cât vă voi putea negocia mai devreme, Malazanii, în afara acestei insule, cu atât voi fi mai fericit. Și tu, la fel.

'De ce este asta?'

Magul pe nume Widdershins a spus: „Acei refugiați ai ei, Adjunct. Un mare vrajă de vrăjitoare și vrăjitori. Oh, chestii zgomotoase pentru cea mai mare parte a apei murdare și ne înjurăți cu alergări și furuncule și altele asemenea. Mintea că s-ar putea să se adună și să facă ritualuri mai urâte...

Shurq Elalle se uită la bărbatul ciudat. Squiggily?

— Da, spuse Yan Tovis. — Ar putea deveni supărătoare.

Mers mormăi. — Deci să le salvezi toate viețile nu contează pentru nimic?

— Da, desigur. Dar, ca toate lucrurile, chiar și recunoștința scade în timp, soldate. Mai ales când fapta atârână peste noi ca toporul călăului.

Încruntarea lui Gait s-a adâncit, apoi l-a împins pe Yedan Derryg cu sabia. — Trebuie să păstrez asta aici? el a întrebat.

Soldatul cu barbă și coifă a părut să-și mestece răspunsul înainte de a răspunde: „Asta trebuie să hotărască regina mea”.

— Asigură-mi ultima comandă, spuse Yan Tovis. — Putem avea de-a face cu Brullyg mai târziu.

— Vei face ca un demon-icre! Brullyg se ridică. Adjunct Tadore Paran, prin prezenta vă cer protecția. Din moment

ce am cooperat cu tine de la bun început, cel mai puțin pe care poți să-l faci este să mă ții în viață. Navigă-mă pe continent dacă se potrivește. Nu-mi pasă unde ajung, doar nu în ghearele acelei femei.

Shurq Elalle îi zâmbi prostului. Numai tot ce nu meriți, Brullyg. Milă? În fartul Errantului, acolo vei găsi asta.

Vocea lui Tavore era brusc rece. — Scuturați-l pe Brullyg, asistența dumneavoastră este notată în mod corespunzător și aveți recunoștința noastră, deși se pare că îmi amintesc ceva despre distrugerea iminentă a acestei insule sub o mare de gheață - pe care am prevenit-o și continuăm să o prevenim. S-ar putea să-i facă plăcere Reginei că nu intenționăm să rămânem aici mult timp.

Brullyg pâli. — Dar ce zici de gheața aceea? el a cerut. 'Dacă pleci-'

— Pe măsură ce sezonul se încălzește, spuse Tavore, amenințarea scade. Literalmente.'

— Deci, ce te ține aici? întrebă Yan Tovis.

— Căutăm un pilot pe râul Lether. Și Letheras.

Tăcere din nou. Shurq Elalle, care observase cu bucurie dizolvarea emoțională a lui Brullyg, se încruntă încet. Apoi s-a uitat în jur. Toți ochii erau atinși asupra ei. Ce tocmai spusese Adjunctul? Oh. Râul Lether și Letheras.

Și un pilot care să le ghideze flota de invazie.

— Ce este acel miros? întrebă brusc Widdershins.

Shurq se încruntă. — Pârtul Errantului, cred eu.

Capitolul optsprezece

Viziunea astfel acordată a fost o perspectivă pentru a răspunde ultimei mele zile în lumea muritorilor. Mersul în jos al pietrelor cioplite, al menhirilor și al rigoliților arăta în aceste umbre neșurate multitudinea de fețe neclintite, grimasele și suieratele lumii interlope, dinții dezgolit pentru a amenința, șirurile infinite de zei și spirite înrădăcinate întinzându-se pe panta, peste deal după deal, tot drumul, da, până la nelimitat dincolo de vedere, dincolo de oglinda acestor ochi deformați și mijiti. Și în acești beligeranți puternici, care fiecare în ziua lor de eminență au întins mâinile cu gheare și strâns, atingerea purpurie a credinței în toate cerințele ei pentru timpul nostru, viețile noastre, iubirile noastre și temerile noastre, nu erau decât un mister acum, toată recunoașterea. uitat, abandonat târării schimbării fără remușcări. Vocile lor pierdute au călărit oare acest vânt pustiu? Am tremurat de ecoul rugăciunilor de sânge, de sfâșierea cărnii tinere fecioare și de îngrijorarea unei inimi dezvăluite, de ultimele bătaii uluite ale indignării insistente? Am căzut în genunchi în fața acestei succesiuni îngrozitoare de sfântă tiranie, așa cum ar putea orice ignorant ignorant în umbre aglomerate?

Armatele credincioșilor dispăruseră. Au plecat în valuri ridicate de praf și cenușă. Preoți și preotese, scăpați de speranță care și-au transmis convingerile cu setea disperată a demonilor care adunau suflete înfricoșătoare în semnificațiile lor private ale bogăției, ei au rămas culcați în crăpăturile idolilor lor, bucăți de os prăbușit înfipte în slăbiciunile pietrei, că și nimic mai mult.

Viziunea astfel acordată este blestemul istoricului. Lectii nesfârșite despre inutilitatea jocurilor de intelect, emoție și credință.

Singurii istorici valoroși, spun eu, sunt cei care își încheie viața în acte succinte de sinucidere.

- Notă a șasea, volumul 11, *Note de sinucidere colectate*, istoricul Brevos (indecisul)

Mama lui îi iubea mâinile. Mâinile unui muzician. Mâinile unui sculptor. Mâinile unui artist. Din păcate, ei aparțineau altcuiva, pentru că cancelarul Triban Gnol nu avea astfel de talente. Cu toate acestea, pasiunea lui pentru mâinile lui, oricât de contaminată ar fi de batjocura unui

dar fizic fără o expresie adecvată, crescuse de-a lungul anilor. Ei deveniseră, într-un fel, propriile sale opere de artă. Când era pierdut în gânduri, îi privea, mișcările lor sinuoase pline de grație și eleganță. Niciun artist nu a putut surprinde adevărata frumusețe a acestor instrumente inutile și, deși era întineric pentru o asemenea apreciere, el făcuse de mult pace cu asta.

Acum însă, perfecțiunea dispăruse. Vindecătorii făcuseră tot ce puteau, dar Triban Gnol putea vedea stricăciunea diformă a liniilor odată fără cusur. Încă mai auzea pocnitul oaselor degetelor lui, trădarea a tot ceea ce mama lui iubise, a adorat în modurile lor secrete.

Tatăl lui, desigur, ar fi râs. Un mormăit acru de râs. Oricum, nu adevăratul lui tată. Pur și simplu omul care stăpânise gospodăria cu o cruzime tulbure cu craniul gros. Știa că fiul prețuit al soției sale nu era al lui. Mâinile lui erau groase și neîndemânătice - cu atât mai vicios de ironic cu cât talentul artistic se afla în acele instrumente de lovitură. Nu, mâinile odată perfecte ale lui Triban Gnol veniseră de la iubitul mamei sale, tânăra (atât de tânără, atunci) consoartă, Turudal Brizad, un bărbat care era orice în afară de ceea ce părea să fie. Oricum, da, și nimic la fel.

Ea ar fi aprobat, știa el, că fiul ei a găsit în consoartă - tatăl său - un amant perfect.

Așa erau capriciile sordide ale vieții de palat în regatul prețuit al regelui Ezgara Diskanar, toate care păreau acum îmbătrânite, epuizate, amare ca cenușa în gura lui Triban Gnol. Consoarta era plecată, dar nu dispăruse. Atingerea retrasă, probabil pentru totdeauna acum, o consoartă a cărei existență devenise la fel de efemeră ca frumusețea lui atemporală.

Efemer, da. Ca în toate lucrurile pe care aceste mâini le ținuseră cândva; ca în cazul tuturor lucrurilor care trecuseră prin aceste degete lungi și subțiri. Știa că îi era milă de el însuși. Un bătrân, dincolo de orice speranță de atracție pentru oricine. Fantomele îl înghesuiau, multitudinea de nuanțe pătate care îi pictase odinioară operele de artă îndrăgite, strat după strat - oh, singura dată când fuseseră cu adevărat îmbibate de sânge fusese în noaptea în care îl ucisese pe tatăl său. Toți ceilalți muriseră oarecum îndepărtați de un asemenea efort direct. O multime de îndrăgostiți care îl trădaseră într-un fel sau altul, adesea în crima simplă, dar teribilă de a nu-l iubi suficient. Și acum, ca un bătrân strâmb, a dus copiii în patul său, făcându-i să-și amute strigătele. Folosindu-le.

Privindu-și mâinile făcându-și treaba, artistul eșuat și mereu eșuat în căutarea unui fel de perfecțiune, distrugând totuși tot ceea ce a atins.

Fantomele aglomerate erau o acuzație suficientă. Nu aveau nevoie să-i șoptească în craniu.

Triban Gnol și-a urmărit mâinile în timp ce stătea în spatele biroului său, le-a urmărit vânătoria de frumusețe și perfecțiune, pierdute acum și pentru totdeauna. Mi-a rupt degetele. Încă mai aud-

'Cancelar?'

A ridicat privirea, l-a studiat pe Sirryn, agentul lui proaspăt favorit din palat. Da, bărbatul era ideal. Prost și lipsit de imaginație, probabil că chinuse copiii mai slabi în afara clasei profesorului, pentru a compensa ceața din capul lui care făcea din orice încercare de a învăța o pierdere de timp inutilă. O creatură dornică de credință, alăptând pitul cuiva de parcă ar implora să fie convinsă că orice - absolut orice-ar putea avea gust de nectar.

— Se apropie de al optulea clopot, domnule.

'Da.'

'Împăratul-'

— Nu-mi spune nimic despre Împărat, Sirryn. Nu am nevoie de observațiile tale despre Împărat.

'Desigur. Scuzele mele, cancelar.

Acum știa că avea să vadă aceste mâini din fața lui vopsite în purpuriu. Într-un mod cât se poate de literal. — L-ai găsit pe Bruthen Trana?

Privirea lui Sirryn pâlpâi, apoi căzu pe podea. 'Nu. A dispărut cu adevărat, domnule.

— Hannan Mosag l-a trimis departe, spuse Triban Gnol, gânditor. — Înapoi în patria Edur, bănuiesc. Să sape în miezuri.

— Mijloacele, domnule?

— O grămadă de gunoi, Sirryn.

'Dar de ce-'

— Hannan Mosag nu a fost de acord cu prostia precipitată a lui Bruthen. Prostul aproape că a lansat o baie de sânge la palat. Cel puțin, trimis sau nu, Bruthen Trana a arătat tuturor că o asemenea baie de sânge este iminentă.

— Dar Împăratul nu poate fi ucis. Nu poate exista...

— Asta nu înseamnă nimic. Nu a avut niciodată. Eu conduc acest imperiu.

În plus, acum există un campion... Triban Gnol tăcu, apoi clătină din cap și se ridică încet. — Vino, Sirryn, este timpul să-i spunem împăratului războiul în care ne aflăm acum.

Afară, pe coridor, așteptau șapte magi Letheri, chemați din cele patru armate care se întindeau chiar la vest de Letheras. Cancelarul a experimentat un moment de regret că Kuru Qan a dispărut. Și Enectal și Nekal Bara, magi cu o pricepere impresionantă. Acestea noi nu erau decât umbre palide, în mare parte înlocuite de Cedance of Tiste Edur a lui Hannan Mosag. Totuși ar fi nevoie de ele, pentru că nu mai erau destui K'risnan. Și în curând, cancelarul bănuie că în timp ce se îndrepta spre sala tronului, ceilalți căzând în spatele lui, în curând vor fi și mai puțini K'risnan.

Inamicul străin era mortal. Ei au ucis magi ca desigur. Folosind incendiari explozivi, grenade. Reușind să se ascundă cumva de vrăjitorii care îi căutau, au lansat ambuscade mortale care rareori lăsau în urmă un cadavru al lor.

Dar cel mai important detaliu era unul pe care Triban Gnol avea să-l păstreze de la Împărat. Acești străini se străduiau să-l omoare pe Tiste Edur. Deci, deși soldații Letherii se adunau pentru a mășalui spre vest împotriva invadatorilor, cancelarul pregătise comandantilor instrucțiuni secrete. Putea vedea o cale prin toate astea. Pentru Letherii, adică.

— Ți-ai pregătit echipamentul, Sirryn? Întrebă el când se apropiau de ușile sălii tronului.

— Da, spuse uluit soldatul.

— Am nevoie de cineva pe care să mă pot baza cu armatele, Sirryn, iar acel cineva ești tu.

— Da, cancelar!

Transmite-mi cuvintele la litera, idiotule. — Eșuează-mă, Sirryn, și nu te obosi să te întorci.

— Am înțeles, domnule.

— Ia ușile.

Sirryn se repezi înainte.

În interiorul sălii tronului era o surpriză neașteptată, nedorită. ghemuit într-o grămadă de oase răsucite și carne stricată se aflau Hannan Mosag și patru dintre K'risnan-ul lui. Fiind embleme ale vrăjitoriei murdare care îi hrănesc pe acești Edur, nu ar putea exista o imagine mai bună pentru a-și arde drumul amar în creierul Cancelarului. Tatăl său ar fi apreciat scena, ar fi adunat într-adevăr bucăți uriașe de marmură din care ar fi scos asemănări în

mărime naturală, de parcă, mimând realitatea, ar fi putut să descopere cumva ce se ascunde sub ea, curenții turgente ale sufletului. O pierdere de timp, în ceea ce îl privea pe Triban G nol. În plus, unele lucruri nu ar trebui să fie niciodată dezvăluite.

Chipul deformat al lui Hannan Mosag părea să-i arunce privirea spre cancelar în timp ce trecea pe lângă Ceda și cei patru vrăjitori ai lui Tiste Edur, dar în ochii lui Ceda era frică.

Străbătând cu vârful sabiei pe plăcile crăpate, cicatrice și crăpate, Împăratul celor O Mie de M orte se mișcă neliniștit pe tronul său. — Domnule cancelar, a răpit Rhulad, ce bine ai venit. Și magii Letherii, o adunare cât se poate de impresionantă, chiar dacă inutilă.'

Triban G nol se înclină, apoi spuse: — Aliat cu formidabila Cedance a lui Hannan Mosag, sire, priceperea noastră vrăjitorie ar trebui să fie mai mult decât suficientă pentru a ne scăpa de acești intruși străini.

Monede au făcut clic pe chipul lui Rhulad în timp ce acesta se strâmbă. — Și magii Brigăzii Borthen, au fost ei suficienți? Dar Brigada însăși, cancelar? Au fost mutilați! Magi Letherii, soldați Letherii! Tiste Edur! Intrușii tăi străini ciopliesc o armată blestemată!

— Neprevăzut, murmură Triban G nol, cu ochii în jos, că flotele imperiale în căutarea de campioni ar fi trebuit să tulbure atât de mult un imperiu îndepărtat. În ceea ce privește belicositatea acelui imperiu, ei bine, pare aproape de neegalat; într-adevăr, practic nebun, având în vedere distanțele acoperite pentru a urmări răzbunarea. Ciudat, de asemenea, că nu a fost primită nicio declarație oficială de război — deși, desigur, este îndoielnic flotele noastre să se aventureze la fel înainte de sacrificarea cetățenilor acelui imperiu. Poate, a adăugat el, ridicând privirea, negocierea rămâne posibilă. O formă de compensație financiară, dacă ne dovedim capabili să aranjăm un armistițiu...

Râsete hackeri de la Hannan Mosag. — Prostul de provincie, G nol. Dacă ai fi capabil să extinzi acel teatru melodramatic al minții tale, atunci poate că smerenia ți-ar ține acea limbă bătătoare.

Sprâncenele ridicate, cancelarul se întoarse pe jumătate să privească Ceda. — Și ce cunoștințe secrete ai despre acest dușman? Și ți-ar plăcea să mă luminezi pe mine și pe împăratul tău?

„Acest lucru nu este punitiv”, a spus Hannan Mosag. — Deși ar putea părea așa. Imperiile le însângerează tot

timpul nasul și au existat destule ciocniri pe mare pentru a transmite mesajul că acest Imperiu Malazan nu trebuia să fie jucat. Flotele noastre au fost trimise în fugă din apele lor - Hanradi Khalag a fost brutal de sincer în evaluarea sa. Magii Malazan sunt mai mult decât un meci pentru noi și pentru Letherii.'

„Dacă nu este pedepsit”, a întrebat Triban Gnol, „atunci ce?”

Hannan Mosag s-a înfruntat pe împărat. — Sire, răspunsul meu este cel mai bine rezervat numai pentru tine.

Rhulad își dezveli dinții. — Nu sunt înșelat de jocurile tale, Ceda. Vorbi.'

'Sire-'

— Răspunde-i!

'Eu nu trebuie să!'

Tăcere, în care Triban Gnol nu putea auzi decât propria sa inimă, bătând puternic în coaste. Hannan Mosag făcuse aici o greșală teribilă, victima propriei sale importanțe. Căutând să folosească aceste informații de-ale sale ca mijloc de a se târâ înapoi de partea Împăratului. Dar efortul... atât de stângaci!

— Spune-mi, spuse Rhulad în șoaptă, de ce acesta trebuie să fie secretul nostru.

— Domnule, această chestiune aparține celor de la Tiste Edur.

'De ce?'

Ah. Pentru că, dragă împărat, acești Mahxzani, ei inventează pentru tine. Triban Gnol și-a dres glasul și și-a împreunat mâinile deasupra curelei halatului. — Nu este necesar, spuse el cu vocea sa cea mai lină. — Nu sunt atât de provincial pe cât ar vrea să creadă Hannan Mosag. Împărate, flotele tale au plecat în întreaga lume în căutare de campioni și, într-adevăr, au adunat cei mai buni și mai capabili luptători dintr-o mulțime de popoare. Ceea ce nu ar fi putut anticipa este că un întreg imperiu s-ar proclama campion. Și s-a impus împotriva ta, sire. Rapoartele noastre au arătat clar, a adăugat el, că inamicul converge spre Letheras, chiar în acest oraș. Îl privi pe Hannan Mosag în timp ce adăugă: „Ei sunt - și da, Ceda, văd adevărul clar pe fața ta - vin după Împăratul celor O Mie de Morti. Din păcate, nu mă aștept că vor alege să-l provoace câte un soldat.

Rhulad părea să se fi strâns înapoi pe tron. Ochii lui roșii erau mari de groază. — Trebuie să fie opriți, spuse el

cu un şuierat tremurător. — Ii vei opri. Tu, Hannan Mosag! Şi tu, cancelar! Armatele noastre trebuie să-i oprească!

— Şi aşa vom face, spuse Triban Gnol, înclinându-se din nou, înainte să se îndrepte şi să arunce o privire spre Ceda. „Hannan Mosag, pentru toate... disputele noastre, nu te teme nicio clipă că noi, Letherii, ne vom abandona împăratul acestor câini străini. Trebuie să ne unim, tu şi cu mine, şi să aducem tot ce avem împreună, şi astfel să-i anihilăm pe aceşti Malazani. O astfel de îndrăzneală trebuie pedepsită, temeinic. Cu adevărat uniţi, Tiste Edur şi Letherii nu pot fi învinşi.”

— Da, spuse Rhulad. 'Asta e adevărat. Aşezaţi armatele într-o linie neîntreruptă în afara oraşului - este clar, nu-i aşa, că nu au numărul necesar pentru a contesta aşa ceva?

— Sire, se aventurează Triban Gnol, poate că cel mai bine ar fi să avansăm o mică distanţă totuşi. Spre vest. În acest fel, putem, dacă este necesar, să ne adunăm rezervele în cazul în care există o încălcare. Două linii de apărare, domnule, pentru a fi sigur.

— Da, spuse Rhulad, acele tactici sunt corecte. Cât de departe sunt aceşti malazani? Cât timp avem?

— Săptămâni, spuse Triban Gnol.

'Bun. Asta e bine. Da, trebuie să facem asta. Toate astea, după cum spui. Ceda! Te vei detaşa pe tine şi pe K'risnan-ul tău la cancelar...

— Domnule, nu este un comandant militar...

'Linişte! Ai auzit voinţa mea, Hannan Mosag. Sfidează-mă din nou şi te voi bate.

Hannan Mosag nu s-a călit la ameninţare. De ce ar fi în acel corp distrus? În mod clar, Ceda, cândva Regele Vrajitor, era familiarizat cu agonia; într-adevăr, uneori părea că magia mortală care se revărsa prin el transforma durerea în extaz, luminând ochii lui Hannan Mosag cu foc fierbinte.

Triban Gnol i-a spus împăratului: „Sire, vă vom proteja”. Ezită, doar suficient de mult, apoi ridică pe jumătate o mână, ca şi cum ar fi fost lovit de un gând brusc. — Împărate, mă întreb, poate că ar fi cel mai bine să începem Provocările? Curând? Prezenţa lor este o distragere a atenţiei, un iritant pentru gardienii mei. Au fost incidente de violenţă, o nerăbdare tot mai mare. Făcu din nou o pauză, două bătăi de inimă, apoi spuse pe un ton mai scăzut: — Speculaţii, domnule, că vă este frică să le înfrunţaţi...

Zâmbetul lui Hannan Mosag scoase un mârâit bestial.
— Creatură jalnică, Gno!...

— Nici un alt cuvânt, Ceda! şuiere Rhulad. Spasme se undură pe chipul pestriţ al împăratului. Sabia tresări din nou.

Da, Rhulad, înţelegi ce înseamnă să te temi de moarte mai mult decât oricare dintre noi. Poate mai mult decât orice creatură muritoare pe care a văzut-o lumea asta. Dar nu tresăriţi de la o noţiune vagă de uitare, nu-i aşa? Nu, pentru tine, dragă împărat, moartea este ceva diferit. Niciodată un sfârşit, doar ceea ce precede încă o nouă renastere plină de durere. Nici măcar în moarte nu te poţi pierde pe tine însuţi, nu poţi scăpa - oare cineva altcineva de aici, în afară de mine, înţelege cu adevărat groaza pură a asta?

— Provocările, spuse Împăratul, vor începe în patru zile. Cancelar, evaluatorii dumneavoastră au convenit asupra unui ordin?

'Da domnule. Trei dintre cei mai puţin pricepuţi să înceapă. Este probabil să-i ucizi pe toţi trei într-o singură zi. Vă vor impozita, de asta putem fi siguri, dar nu în mod nejustificat. A doua zi este rezervată unui singur campion. O femeie mascată. Viteză excepţională, dar poate lipsită de imaginaţie. Cu toate acestea, va fi dificilă.'

'Bun.'

'Sire...'

'Da? Ce este?'

— Sunt cele două despre care am vorbit înainte. Tarthenalul cu sabia de silex. Neînvins de niciun alt campion - de fapt, nimeni nu mai îndrăzneşte să se lupte cu el. Are obiceiul să spargă oase.

'Da. Cel arogant. Rhulad zâmbi. — Dar m-am mai confruntat cu Tarthenal înainte.

— Dar nici unul cu priceperea lui Karsa Orlong, sire.

— Nu contează, asta.

— S-ar putea să reuşească să vă omoare, sire. Poate de mai multe ori. Nu şapte. Asemenea zile au trecut de mult. Dar, poate, trei sau patru. Ne-am alocat trei zile.

— În urma femeii mascate?

— Nu, mai sunt şase care să se întindă pe două zile.

Hannan Mosag se uita acum la cancelar. — Trei zile pentru acest Tarthenal? Niciun campion nu i s-au acordat încă trei zile.

— Cu toate acestea, evaluatorii mei au fost unanimi, Ceda. Acesta este... unic.

Rhulad tremura din nou. Ucis de Karsa Orlong de trei, patru ori. Da, sire, groaza de asta...

— Mai rămâne unul, spuse împăratul.

'Da. Cel numit Icarium. El va fi ultimul. Dacă nu a opta zi, atunci a noua.

— Și numărul de zile petrecute cu el, cancelar?

— Necunoscut, sire. El nu se luptă.

— Atunci de unde știm că poate lupta?

Triban Gnol se înclină din nou. — Domnule, am mai discutat despre asta. Raportul lui Varat Taun, coroborat de însoțitorul lui Icarium, Taralack Veed. Și acum, am învățat astăzi, ceva nou. Ceva extraordinar.

'Ce? Spune-mi!'

— Printre campionii respinși, sire, un călugăr dintr-un arhipelag îndepărtat. S-ar părea, sire, că acest călugăr - și într-adevăr tot poporul său - se închină unui singur zeu. Și acest zeu este nimeni altul decât Icarium.

Rhulad tresări de parcă ar fi fost lovit peste față. Vârful sabiei a sărit în sus de pe podea, apoi a căzut din nou. Așchii de marmură au zgomot pe treapta stratului. — Trebuie să încrucisez lamele cu un zeu?

Cancelarul a ridicat din umeri. — Asemenea afirmații sunt veridice, sire? Un popor primitiv, ignorant, acești Cabalhii. Fără îndoială, văzând în dhenrabi sufletul furtunilor și în carapace de crabii chipurile celor înecați. Ar trebui să ađaug, împărate, că acest călugăr crede că zeul său este nebun, la care singurul răspuns este o mască pictată care denotă râsul. Sălbaticii posedă cele mai ciudate noțiuni.

'Un zeu...'

Triban Gnol riscă să arunce o privire către Hannan Mosag. Expresia Regelui Vrajitor era închisă în timp ce îl studia pe Rhulad. Ceva despre asta a trezit un vierme de neliniste în intestinele Cancelarului.

„Voi ucide un zeu...”

— Nu există niciun motiv să credem altfel, spuse Triban Gnol cu o voce calmă și încrezătoare. — Va fi în timp util, sire, pentru a vă declara propria dumnezeiască.

Rhulad făcu ochii mari.

— Nēmurirea, murmură cancelarul, este deja bine stabilită. Închinat? Da, de către fiecare cetățean al acestui imperiu. Prea modest, oh, da, pentru a pronunța ceea ce este evident pentru noi toți. Dar, când te vei ridica deasupra cadavrului distrus al lui Icarium, ei bine, asta va fi suficient de pronunțat, îmi imaginez.

— Dumnezeire. Un zeu.'

'Da domnule. Cel mai sigur. Am instruit breasla sculptorilor, iar cei mai buni artiști ai lor au început deja lucrul.

Vom anunța sfârșitul Provocării într-un mod cât mai potrivit și mai glorios.

— Chiar ești înțelept, spuse Rhulad, lăsându-se încet pe spate. — Da, înțelept.

Triban Gnol se înclină, ignorând mormăitul acru al lui Hannan Mosag. Oh, Ceda, ești a mea acum și te voi folosi. Tu și nenorocitul tău Edur. O da. Ochii i s-au concentrat asupra mâinilor lui, îndoite atât de senin acolo unde s-au sprijinit pe clema centurii lui. — Domnule, ordinele trebuie să fie livrate armatelor noastre. Ceda și cu mine trebuie să discutăm despre dispoziția magilor și a lui K'risnan.

'Da, desigur. Lasă-mă, toți. Fii atent la sarcinile tale.

Făcând un gest în spatele lui, Triban Gnol se dădu înapoi, cu capul încă în jos, cu ochii ațintiți acum pe podea, cu așchii de marmură și dungi de praf.

Îl auzea pe Hannan Mosag și colecția lui de ciudați trăgându-și drumul spre uși, ca niște broaște gigantice migratoare. Simpatia i-a adus un zâmbet slab pe buze.,

Afară, pe coridor, cu ușile închizându-se în urma lor, Triban Gnol se întoarse să-l studieze pe Hannan Mosag. Dar Ceda mergea mai departe, broaște râioase înghesuindu-i traseul.

— Hannan Mosag, strigă cancelarul. „Tu și cu mine avem...”

— Păstrează-ți prostiile pentru Rhulad, se răsti Ceda.

— Va fi nemulțumit să audă despre lipsa ta de cooperare.

— Îndepărtează-te cu limba ta, Gnol. Nemulțumirile care urmează să vină îți vor copleși băiatul jalnic, sunt sigur.

'Ce vrei să spui?'

Dar Hannan Mosag nu a răspuns.

Triban Gnol i-a privit cum pătrundeau într-un pasaj lateral și dispăreau din vedere. Da, mă voi ocupa de tine, Ceda, cu mare satisfacție. — Sirryn, adună-ți anturajul în complex și mergi pe drum spre clopot. Și ia acești magi cu tine.

'Da domnule.'

Cancelarul a rămas acolo până când au plecat și ei, apoi a pornit spre biroul său, mulțumit. Acel vierme de neliniște a fost, totuși, reticent să înceteze să-și roadă

adânc în interiorul lui. Ar trebui să se gândească la asta - prea periculos pentru a ignora astfel de instincte, până la urmă. Dar nu chiar acum. Era important să se răsplătească, prompt, și așa a eliberat acel flux de satisfacție. Totul mergea frumos - acel detaliu despre Împăratul însuși care era ținta finală a acestor străini pur și simplu îndulcea scenariul. Tiste Edur ar fi bineînțeles să-și apere împăratul - cu siguranță ar face-o.

Totuși, frații lui Rhulad, ziua aderării. Viermele s-a zvârcolit, forțându-i o zvâcnire la față, iar el și-a grăbit pasul, dornic de sanctuarul biroului său.

Doar pentru a-l descoperi ocupat.

Triban Gnol stătea în prag, surprins și nemulțumit de vederea bărbatului care stătea într-o parte a biroului imens. Mătăsurile purpurie, inelele de onix, acel sceptru blestemat al biroului bătând ritmic pe un umăr rotunjit. — Ce cauți aici, pe numele Errantului, supraveghetor?

Karos Invictad oftă. — Îmi împărtășesc nemulțumirea dumneavoastră, cancelar.

Triban Gnol a intrat în cameră, a ocolit biroul său și s-a așezat. — Am obiceiul să presupun că controlul tău asupra orașului este bine în mână...

— Unde este Bruthen Trana?

Cancelarul își strânse buzele. — Nu am timp pentru asta. Odihnește-ți panica... Bruthen Trana nu mai este în Letheras.

— Atunci unde s-a dus? Ce drum? Cât timp în urmă? Care este dimensiunea escortei lui?

Oftând, Triban Gnol se lăsă pe spate, cu ochii așezându-se pe mâinile lui, unde își așezau palmele în jos pe desktop. — Nevoia ta de răzbunare, supraveghetor, îți compromite responsabilitățile în menținerea ordinii. Trebuie să te dai înapoi, să tragi câteva respirații adânci...

Sceptrul se prăbuși pe desktop, direct între mâinile Cancelarului. Triban Gnol se trânti înapoi alarmat.

Karos Invictad s-a aplecat mult înainte, căutând o postură impunătoare, amenințătoare, care, din păcate, a eșuat. Bărbatul era, pur și simplu, prea mic. Transpirația îi strălucea pe sprânceană, mărgelile sclipind din nas și de ambele părți ale acelei guri prea pline. — Rahat favorizant, șopti supraveghetorul. — Mi s-a dat permis să-l vânez pe Tiste Edur. Mi s-a dat permis să fac arestări. L-am vrut pe acel K'risnan care l-a însoțit pe Bruthen Trana, doar ca să-l găsesc din cauza lui Hannan Mosag și a acestei invazii blestemate din vest, Fine. El poate aștepta până când

necazurile vor trece. Dar Bruthen Trana... nu, nu voi lăsa asta deoparte. Îl vreau. Îl vreau!'

— A fost dus, domnule supraveghetor, și nu, nu avem informații despre când sau pe ce drum sau navă a plecat. El este plecat. Se va întoarce? Îmi imaginez că o va face, iar când va veni acel moment, bineînțeles că este al tău. Între timp, Karos, ne confruntăm cu preocupări mult mai importante. Am patru armate în masa la vest de oraș, pentru care salariile sunt acum întârziate cu două săptămâni. De ce? Pentru că trezoreria se confruntă cu o lipsă de monede. Chiar dacă tu și agenții tăi preferați aliniați zidurile noilor tale proprietăți cu prada furată, chiar dacă preiei controlul asupra unei întreprinderi confiscate după alta. Spune-mi, supraveghetor, cum merge vistieria patriotiștilor în aceste zile? Minus prada? Cancelarul se ridică apoi de pe scaun, valorificând din plin înălțimea sa superioară și văzând cu o plăcere sumbră pe omuleț care se dă înapoi. Acum era rândul lui Triban Gnol să se aplece peste birou. „Avem o criză! Amenințarea ruinei financiare planează asupra noastră pe toți, iar tu ești aici îngrijorat de un barbar Tiste Edur! A făcut o demonstrație de a se strădui să-și stăpânească furia, apoi a adăugat: „Am primit misive din ce în ce mai desperate de la Liberty Consign, de la Rautos Hivanar însuși - cel mai bogat om din imperiu. Missives, supraveghetor, implorându-mă să vă chem - așa să fie, iată-vă și îmi veți răspunde la întrebări! Și dacă acele răspunsuri nu mă mulțumesc, vă asigur că nu îl vor satisface pe Rautos Hivanar!'

Karos Invictad rânji. — Hivanar. Bătrânul prost a devenit senil. Obsedat de o mână de artefacte săpate de pe malul râului. L-ai văzut în ultimul timp? A slăbit atât de mult că pielea îi atârnă ca draperiile pe oase.

— Poate că tu ești sursa stresului lui, supraveghetor...

'Cu greu.'

— Rautos a indicat că ai fost... excesiv în utilizarea resurselor sale. Începe să suspecteze că îi folosești moneda pentru statul de plată al întregii organizații patriotiste.

„Sunt și voi continua să fac. În urmărirea conspiratorilor. Karos a zâmbit. — Cancelar, părerea dumneavoastră că Rautos Hivanar este cel mai bogat om din imperiu este, din păcate, greșită. Cel puțin, dacă a fost odată așa, nu mai este.

Triban Gnol se uită la bărbat. La expresia lui îmbujorată, triumfătoare. — Explică-te, Karos Invictad.

La începutul acestei anchete, domnule cancelar, am perceput slăbiciunea esențială a poziției noastre. Rautos Hivanar însuși. Ca lider al Liberty Consign. Și, prin extensie, Consignul în sine a fost, ca organizație, defectuoasă în mod inerent. Ne-am confruntat cu o ciocnire care se pregătea, una la care nu puteam să mă orbesc și, în consecință, mi-a trebuit să remediez situația cât mai repede posibil. Vezi tu, puterea era la mine, dar bogăția rezidă în ghearele lui Hivanar și a lui Consign. Acest lucru a fost inacceptabil. Pentru a face față amenințării conspiratorilor – sau, după cum văd acum, a conspiratorului – da, există doar unul – pentru a face față amenințării sale, trebuia să atac dintr-o poziție consolidată.

Triban Gnol se uită cu privirea, neîncrezător, chiar dacă începuse să înțeleagă direcția monologului pompos și megaloman al supraveghetorului.

„Cea mai dulce ironie este”, a continuat Karos Invictad, sceptrul bătând din nou o bătaie pe umăr, „acea criminală singuratică și eforturile sale patetic de simpliste de sabotaj financiar mi-au oferit cea mai mare inspirație. Nu a fost dificil, pentru unul dintre inteligența mea, să avansez și, într-adevăr, să detaliez acea temă a aparentei destabilizare. Desigur, singurii oameni destabilizați au fost Rautos Hivanar și tovarășii săi umflați cu sânge albastru și trebuia să fiu înțelegător? Eu, Karos Invictad, m-am născut într-o familie zdrobită de datorii ucigăse? Eu, care m-am zbatut, folosind fiecare talent pe care îl aveam pentru a scăpa în sfârșit de acea mizerie moștenită - nu, răsese el încet, nu era nicio simpatie în inima mea. Doar revelație strălucitoare, inspirație strălucitoare - știi care a fost cel mai mare idol al meu când mi-am luptat împotriva îndatorării? Tehol Beddict. Îl amintești? Cine nu putea pierde, a cărui bogăție s-a aruncat spre cer cu o viteză atât de uluitoare, atingând o înălțime atât de extraordinară, înainte de a fulgera ca o stea uzată pe cerul nopții. Oh, îi plăceau jocurile lui, nu-i așa? Totuși, o lecție acolo și una pe care am ascultat-o bine. Un asemenea geniu, scânteind prea fierbinte, prea devreme, a plecat; el o coajă eviscerată. Și asta, domnule cancelar, nu aș imita.

„Tu,” spusese Triban Gnol, „ești adevărata sursă a acestui sabotaj la nivelul întregului imperiu”.

„Cine s-a poziționat mai bine? O, îți voi acorda, colegul meu conspirator a dat dovadă de o perturbare tot mai impresionantă în ultimul timp. Și nu există nicio îndoială că nu aș fi putut atinge nivelul de succes așa cum l-am avut

fără el sau ea. Triban Gnol, în fața ta în acest moment este cel mai bogat om care a trăit vreodată în Lether. Da, teancurile îngrozitoare de monede au dispărut într-adevăr. Da, tulpina a trimis fisuri fatale prin fiecare casă de negustori din imperiu. Și da, multe familii grozave sunt pe cale să cadă și nimic nu le poate salva, chiar dacă aș fi înclinat. Ceea ce nu sunt. Prin urmare.' Scepтрul se așază nemișcat pe acel umăr. „Sunt atât puterea, cât și bogăția și sunt pregătit să salvez acest imperiu de la ruina financiară - dacă aș alege așa”.

Mâinile Cancelarului, acolo pe desktop, deveniseră albe, venele și arterele proeminente în nuanțele lor bolnăvicioase de albastru și verde. Mâinile - mâinile lui - se simțeau reci ca moartea. — Ce vrei, Karos Invictad?

— Oh, în cea mai mare parte îl am deja, cancelar. Inclusiv, mă bucur să văd, cea mai deplină înțelegere a situației. Așa cum sta acum. Așa cum va fi în viitor.

— Se pare că ai uitat că este un război.

— Întotdeauna există. Oportunități pentru mai mult profit și putere. În următoarea săptămână sau două, domnule cancelar, voi deveni mai faimos, mai iubit, mai puternic decât ți-ai putea imagina, sau, ar trebui să spun, mă tem. Zâmbetul i s-a lărgit. — Presupun că este frică, dar relaxează-te, cancelar, nu te am pe următorul pe lista mea. Poziția ta este sigură și, odată ce acești blestemați Tiste Edur vor fi îngrijiți, inclusiv Împăratul, tu și eu vom fi controlul acestui imperiu. Nu, vei vedea destul de clar, la fel ca toți ceilalți. Sabotorul arestat. Monedele s-au recuperat. Invadatorii au cumpărat. Liberty Consign a fost ștearsă, iar patriotii dominați. Vedeți, agenții mei vor controla chestiunile interne, în timp ce voi veți poseda armatele - armate bine plătite, vă asigur - și stăpânirea absolută a palatului.

'Ce?' întrebă Triban Gnol sec. — Nu cauți tronul pentru tine?

Scepтрul flutură disprețuitor. 'Nu în ultimul rand. Aruncă-l pe ea dacă simți nevoia. Sau, mai bine, salutați legenda și lăsați-o goală.

Triban Gnol și-a încrucișat mâinile. — Ești pe cale să-ți arestezi conspiratorul?

'Eu sunt.'

— Și armatele mele?

— Vor fi plătite. O dată.'

Cancelarul dădu din cap. — Supraveghetor, spuse el apoi, cu o ușoară încruntare în timp ce își studia mâinile,

„am auzit rapoarte tulburătoare...”

'Oh?'

'Da. Se pare că, într-o manieră asemănătoare cu Rautos Hivanar, și tu ai cedat unei obsesii deosebite. A ridicat privirea cercetător, nevinovat. — Ceva despre un puzzle?

— Cine ți-a spus asta?

Cancelarul a ridicat din umeri.

După o clipă, înroșirea feței rotunde a lui Invictad s-a stins în pete pe obraji, iar bărbatul a ridicat din umeri. — O urmărire inactivă. Amuzant. O provocare ciudată pe care o voi rezolva în câteva zile. Spre deosebire de Rautos Hivanar, vezi tu, am descoperit că acest puzzle mi-a ascuțit mintea. Lumea nu a fost niciodată mai clară pentru ochii mei. Niciodată la fel de curat, la fel de precis, la fel de perfect. Acest puzzle, Cancelar, a devenit inspirația mea.

'Intr-adevar. Totuși, te bântuie - strigi în somn...

'Minciuni! Cineva te batjocorește cu astfel de neadevăruri, Triban Gno! Am venit aici, nu-i așa, să vă informez despre triumful iminent al planurilor mele. Fiecare detaliu ajunge la maxim. Acest efort al tău acum, patetic de transparent așa cum este, este complet inutil. După cum ți-am spus, poziția ta este sigură. Ești și vei rămâne cu totul esențial.

— După cum spui, supraveghetor.

Karos Invictad se întoarse să plece. — De îndată ce aflați de întoarcerea lui Bruthen Trana...

— Vei fi informat imediat.

'Excelent. Sunt multumit.' Se opri la ușă, dar nu se întoarse. — În ceea ce privește acel K'risnan aflat sub protecția Cedei...

— Sunt sigur că se poate aranja ceva.

— Sunt de două ori mulțumit, cancelar. Acum, bine.

Ușa s-a închis. Odioasa, nebună creatură a dispărut.

Odios și nebun, da, dar... acum cel mai bogat om din imperiu. Ar trebui să joace asta cu atenție, într-adevăr foarte atent. Cu toate acestea, Karos Invictad și-a dezvăluit propriul defect. Prea dornic să se bucure și prea gata să cedeze acelei nerăbdări. Prea devreme.

Împăratul celor o mie de morți rămâne pe tron.

Se apropie o armată străină neinteresată de negocieri.

Un campion care este un zeu își va scoate în curând sabia.

Karos Invictad are mâinile unui copil. Un copil răutăcios, cântând în timp ce îi privește cum scot măruntaiele pisicii sale de companie încă în viață. Sau

câine. Sau prizonier abject într-una din celulele lui. Un copil, da, dar unul dezlanțuit, liber să facă și să fie cum vrea.

După Errant, copiii sunt astfel de monștri.

În seara asta, cancelarul și-a dat seama că va chema un copil pentru el. Pentru propria lui plăcere. Și ar distruge acel copil, așa cum ar putea doar un adult cu mâini frumoase. Dăruie-l cu totul.

Era singurul lucru pe care îl puteam face cu monștri.

Zeul cu un singur ochi care stătea nevăzut în sala tronului era furios. Ignoranța a fost întotdeauna inamicul, iar Errantul a înțeles că era atacat. De cancelarul Triban Gnoł. De Hannan Mosag. Ciocnirea acestor două forțe ale imperiului a fost ceva ce Împăratul de pe tronul său abia îl simțea - Errantul era sigur de asta. Rhulad era prins în propria sa cușcă de emoții, teroarea mânuind toate instrumentele ei de tortură, lovindu-se, lovindu-se, răsucindu-se adânc. Totuși, Errantul a văzut cu ochi limpezi - nu, un ochi limpede - în publicul plin de acum trecut, cât de vicioasă devenea această bătaie.

Dar nu pot înțelege secretele lor. Nici a lui Triban Gnoł, nici a lui Hannan Mosag. Acesta este țărâmul meu. A mea!

S-ar putea să reînnoiască un drum vechi. Cel care duce în dormitorul Cancelarului. Dar chiar și atunci, când acea relație fusese în plină floare, Triban Gnoł și-a păstrat secretele. Cufundat în diferitele sale personaje de victimă nevinovată și copil cu ochii mari, el devenise puțin mai mult decât un nebun atunci când cu Errant - cu Turudal Brizad, consoarta reginei, care nu a îmbătrânit niciodată - și nu avea să fie mutat de la jocuri. avea atâta nevoie. Nu, nu ar funcționa, pentru că nu a funcționat niciodată.

Era vreo altă cale către Cancelar?

Chiar și acum, Triban Gnoł era o creatură fără Dumnezeu. Nici unul care să îndoaie genunchiul în fața Errantului. Deci, și acea cale a fost închisă. Aș putea pur și simplu să-l urmăresc. Pretutindeni. Reunește-i schema ascultând comenzile pe care le livrează, citind misivele pe care le trimite. Sperând că vorbește în somn. Abis dedesubt!

Furios, într-adevăr. La propria lui panică crescândă, pe măsură ce convergența se apropia din ce în ce mai mult. Cunoștințele lui nu erau mai bune când era vorba de Hannan Mosag, deși unele detalii erau dincolo de disimulare. Puterea zeului schilod, unul. Totuși, chiar și acolo, Regele Vrajitor nu era un simplu slujitor, nici un

sclav fără minte al acelei promisiuni haotice. Căutase sabia acum în mâinile lui Rhulad, până la urmă. Ca în cazul oricărui alt zeu, Cel Căzut nu a jucat niciun favorit. Primul care a ajuns la altar... Nu, Hannan Mosag nu s-ar ține de iluzii acolo.

Errantul aruncă din nou o privire spre Rhulad, acest Împărat al O Mie de Morti. Prostul, cu toată greutatea lui, stătea acum pe acel tron într-o ne semnificație dureroasă - atât de evident încât durea doar să-l privești. Singur în această vastă cameră cu cupolă, miile de morți s-au refractat în zece mii de tresăriri în acei ochi strălucitori.

Cancelarul și suita lui dispăruseră. Ceda plecă și cu mâna lui ruptă. Nu se vede niciun gardian, dar Rhulad a rămas. Așezat, monede lustruite sclipind. Și pe chipul lui, tot ceea ce fusese privat, nedezvăluit, era acum dezlegat într-o matrice expresivă. Tot patosul, bântuielile abjecte pe care le văzuse Errantul, văzuseră întotdeauna, față după față, care se întinde pe prea mulți ani ca să fie numărați, dezbinarea sufletului, diferența dintre chipul care știa că este urmărit și chipul care credea în singurătatea ei. Bifurcare. Și a fost martor când înăuntru se târa afară într-o lume aparent nevăzută.

Suflet împărțit. Al tău, Rhulad, a fost tăiat în două. Prin acea sabie, prin sângele vărsat între tine și fiecare dintre frații tăi, între tine și părinții tăi. Între tine și oamenii tăi. Ce mi-ai da, Rhulad Sengar de la Hiroth Tiste Edur, să fiu vindecat?

Presupunând că aș putea descurca așa ceva, desigur. Ceea ce nu pot.

Dar acum era clar pentru Errant că Rhulad începuse să înțeleagă măcar un lucru. Abordarea rapidă a convergenței, adunarea de frică și ciocnirea inevitabilă a puterilor. Poate că Zeul Infirmă șoptise la urechea purtătorului său de sabie. Sau poate că Rhulad nu era chiar nebunul pe care îl credeau cei mai mulți. Chiar și eu, uneori, și cine sunt eu ca să-mi bat joc de dispreț? O vrăjitoare blestemata Letherii mi-a înghițit unul dintre ochi!

Frica din ce în ce mai mare era nedisimulată pe chipul Împăratului. Monede așezate în piele arsă. Pocking pestriț acolo unde dispăruseră monedele. Bogăție brutală și sărăcie rănită, două laturi ale unui alt blestem care să afecteze această epocă modernă. Da, împărțiți sufletul umanității. În cei care au, cei care nu au. Rhulad, ești cu adevărat un simbol viu. Dar aceasta este o greutate pe care nimeni nu o poate suporta foarte mult timp. Vezi sfârșitul

venind. Sau, multe finaluri, și da, unul dintre ele este al tău.

Să fie această armată străină care, în cuvintele inteligente ale lui Triban GnoI, sa proclamat campion?

Să fie Icarium, furătorul vieții? Rătăcitorul prin timp?

Sau ceva mult mai sord - o ambuscadă perfectă de Hannan Mosag; sau o ultimă trădare care să te anihileze complet, așa cum ar fi săvârșită de cancelarul tău?

Și de ce cred că răspunsul nu va fi niciunul dintre acestea? Nici un. Nici un singur lucru atât de... atât de direct. Atât de evident.

Și când va înceta acest sânge să mai curgă din această priză? Când se vor termina aceste lacrimi purpurie?

Errantul s-a topit în peretele din spatele lui. Se săturase de chipul privat al lui Rhulad. Prea mult, bănuia el, ca ale lui. Imaginat nevizionat, dar sunt și eu urmărit? A cui privire rece este fixată asupra mea, calculând semnificații, măsurând slăbiciunile?

Da, vezi unde plâng, vezi ce plâng.

Și da, totul a fost de mâna unui muritor.

Se mișcă repede, fără să țină seama de barierele de mortar și piatră, de tapiserie și dulap, de pardoseli cu gresie și grinzi de tavan. Prin întuneric, lumină și umbre în toate aromele lor, în tunelurile scufundate, unde a pășit prin apă până la glezne, fără a-și despărți suprafața tulbure.

În camera ei prețuită.

Ea adusese pietre pentru a construi platforme și alei, creând o serie de poduri și insule peste lacul de mică adâncime care acum inunda camera. Lămpile cu ulei pictau ondulații și Errantul stătea în picioare, luând forma încă o dată în fața altarului deformat pe care ea îl ridicase, cu vârful zdrobit înghesuit cu ofrande votive bizare, obiecte de legare și investiție, racle adunate pentru a da o nouă formă cultului zeului. Spre închinarea mea. Coșmarul gnostic htonic l-ar fi amuzat pe Errant odată, cu mult timp în urmă. Dar acum își simțea fața răsucindu-se de dispreț.

Ea a vorbit din colțul întunecat din stânga lui. — Totul este perfect, Nemuritor.

Singurătate și nebunie, cei mai naturali colegi de pat. — Nimic nu este perfect, Feather Witch. Uite, peste tot în jurul tău în acest loc - nu este evident? Suntem în chinul dizolvării...

— Râul este mare, spuse ea disprețuitoare. „O treime din tunelurile pe care obișnuiam să hoinărim sunt acum sub

apă. Dar am salvat toate cărțile vechi, sulurile și tabletele. I-am salvat pe toți.

Sub apă. Ceva din asta îl tulbura - nu lucrul evident, dizolvarea despre care vorbise, ci... altceva.

— Numele, spuse ea. 'Pentru a elibera. A lega. Oh, vom avea mulți slujitori, Nemuritor. Mulți.'

— Am văzut, spuse zeul, crăpăturile din gheață. Apa de topire. Închisoarea eșuată a acelui mare demon al mării. Nu putem spera să înrobizăm o astfel de creatură. Când se va elibera, va fi devastare. Cu excepția cazului în care, desigur, Jaghut se întoarce - pentru a efectua reparații asupra ritualului ei. În orice caz - și din fericire pentru toată lumea - nu cred că Mael îi va permite să ajungă chiar atât de departe - să scape.

— Trebuie să-l oprești! spuse Feather Witch cu un suierat.

'De ce?'

— Pentru că vreau demonul ăla!

— Ți-am spus, nu putem spera să...

'Eu pot! stii numele! Toate numele!'

Se uită fix la ea. — Cauți un panteon întreg, Feather Witch? Nu este suficient un zeu sub călcâiul tău?

Ea a râs, iar el a auzit ceva stropind în apă lângă ea. „Marea își amintește. În fiecare val, în fiecare curent. Marea, Nemuritoarea, își amintește de țărm.

— Ce-ce înseamnă asta?

Feather Witch râse din nou. 'Totul este perfect. În seara asta, voi vizita Udinaas. În visele lui. Până dimineată va fi al meu. A noastră.'

— Pânza asta pe care o arunci, spuse Errantul, este prea subțire, prea slabă. L-ai întins dincolo de orice rezistență și se va rupe, Vrajitoare pene.

„Știu cum să-ți folosesc puterea”, a răspuns ea. — Mai bine decât tine. Pentru că noi muritorii înțelegem anumite lucruri mult mai bine decât tine și oamenii tăi.

'Ca?' întrebă Errantul, amuzat.

— Faptul că închinarea este o armă, unul.

La acele cuvinte uscate, frigul se scurge prin zeu.

Ah, bietul Udinaas.

— Acum du-te, spuse ea. — Știi ce trebuie făcut.

A făcut el? Ei bine, da. Un ghiont. Ce fac eu cel mai bine.

Sceptrul s-a trosnit cu putere pe partea laterală a capului lui Tanal Yathvanar, explodând stele în spatele ochilor lui, iar el s-a clătinat, apoi a căzut pe un genunchi,

când sângele a început să curgă. Deasupra lui, Karos Invictad a spus pe un ton conversațional: „Vă sfătuiesc, data viitoare când veți fi tentat să informați despre activitățile mele unuia dintre agenții Cancelarului, să vă reconsiderați. Pentru că data viitoare, Tanal, te voi vedea ucis. Într-un mod cât se poate de neplăcut.

Tanal a privit sângele căzând în picături alungite, stropindu-se pe podeaua prăfuită. Tâmpla îi pulsa, iar degetele lui tatonătoare găsiră o lambă de piele stricat atârându-i aproape până la obraz. Ochiul lui din acea parte s-a diminuat și a dezorientat în timp odată cu pulsația. Se simțea expus, vulnerabil. Se simțea ca un copil printre adulții cu fața rece. Supraveghetor, spuse el cu o voce tremurată, nu am spus nimic nimănui.

— Minți din nou și mă voi dispensa de milă. Minți din nou și respirația pe care o folosești pentru a o rosti va fi ultima ta.

Tanal își linse buzele. Ce putea face? — Îmi pare rău, supraveghetor. Niciodată. Jur.'

— Ieși afară și cheamă un servitor care să curețe mizeria pe care ai lăsat-o în biroul meu.

Greată, cu gâtul strâns împotriva unei vărsături nerăbdătoare, Tanal Yathvanar se grăbi să iasă pe jumătate ghemuit.

N-am făcut nimic. Nimic care să merite asta. Paranoia lui Invictad l-a împins în abisul nebuniei. Chiar dacă puterea lui crește. Imaginați-vă, amenințând că va mătura propria viață Cancelarului, în biroul lui Trihan Gno! Desigur, aceasta nu fusese decât versiunea supraveghetorului a ceea ce se întâmplase. Dar Tanal văzuse strălucirea strălucitoare din ochii lui Invictad, proaspăt din gloria vizitei sale la Eternul Domiciliu.

Totul mersese prea departe. Totul.

Capul învârtit, Tanal a pornit să găsească un vindecător. Mai erau multe de făcut în această zi. Trebuia să fie făcută o arestare și, craniul despicat sau nu, programul precis al lui Karos Invictad trebuia respectat. Aceasta avea să fie o zi triumfătoare. Pentru patrioti. Pentru marele Imperiu Letherii.

Ar ușura presiunea, strâmtoarea din ce în ce mai strânsă care a cuprins oamenii - și nu doar aici, în Letheras, ci în întregul imperiu. Prea multe zvonuri pline de bătălii și înfrângeri suferite. Restricționarea unei monede grele insuficiente, dispariția ciudată a forței de muncă necalificate, poveștile familiilor odată sigure care cad în

îndatorare. Șoapta unor uriașe exploatații financiare clătinând ca niște copaci cu rădăcini putrezite. Era nevoie de victorii eroice, iar această zi avea să marcheze una. Karos Invictad îl găsisse pe cel mai mare trădător vreodată, iar el, Tanal Yathvanar, avea să facă arestarea. Și vor auzi acest detaliu. Numele meu, central pentru tot ce se va întâmpla în această zi. Intenționez să mă asigur de asta.

Karos Invictad nu a fost singurul om priceput să culeagă glorie.

* * *

Orașele antice dețineau multe secrete. Cetățeanul obișnuit s-a născut, a trăit și a murit în fuga ignoranței vaste. Errantul știa că și-a învățat bine disprețul față de umanitate, față de zgura existenței muritoare care numea orbire viziune, ignoranță înțelegere și iluzie credință. Văzuse destul de des trunchierea intenționată pe care o întreprindeau oamenii la părăsirea copilăriei (și minunea posibilităților ei nesfârșite), de parcă existența ar fi cerut sacrificarea atât a viselor neîngrădite, cât și a ambiției neînfricate necesare pentru a le îndeplini. De parcă acele limitări auto-impuse folosite pentru a justifica eșecul ar fi virtuți, pe care să le adauge la cele ale auto-neprihănirii pioase și condescendența flagelantului.

Oh, dar uită-te la sine, aici și acum, uită-te la ce era pe cale să facă. Secretele străvechi ale orașului transformate în lucruri pentru a fi folosite și folosite pentru a atinge scopuri crude. Dar nu era el un zeu? Nu era acesta țărâmul lui? Dacă tot ce a existat nu era deschis utilizării și, într-adevăr, abuzului, atunci care era scopul lui?

A străbătut zidurile fantomatice, nivelurile scufundate, recunoscând o vagă conștientizare a tiparelor, structurilor ascunse, în mare parte ascunse, a șirului de lucruri care aveau semnificație, deși o astfel de înțelegere nu era pentru el, nu pentru spiritul său, ci ceva străin. , ceva pierdut de mult în veacurile moarte ale trecutului îndepărtat.

Manifestările fără sfârșit, însă, puține dintre ele au captat conștientizarea muritorilor printre care se plimba acum - umblă nevăzuți, mai puțin de o curentă rece la gât -

și Errantul a continuat, observând detaliile care i-au captat atenția.

Găsind locul pe care îl căuta, s-a oprit. În fața lui stăteau zidurile unei moșii. Nimeni altul decât cel care aparținuse regretatului Gerun Eberict. A rămas abandonată, proprietatea înfundată într-o încurcătură legală de pretenții care se întindeau la nesfârșit. Gerun Eberict se părea că și-a luat toată averea cu el, un detaliu care i-a amuzat fără sfârșit pe Errant.

Amprenta uriașei clădirii principale a tăiat liniile neobservate ale unei structuri mai vechi, care stătea cândva mărginită pe trei laturi de apă deschisă: două canale tăiate și un pârau născut din fântâni arteziene adânci umplute cu apă neagră și rece, sub un vast raft de calcar care el însuși, stă sub un strat gros de nămol, lentile de nisip și paturi de lut. Aceste canale au avut o semnificație și faptul că partea a patra poseda, sub ceea ce trecea drept o stradă cu șapte mii de ani în urmă, un tunel îngropat de lut întărit la foc. În acest tunel, ținut distinct de toate celelalte surse locale, curgea apă din adâncurile râului. Astfel, toate cele patru laturi, sângele prețios al Bătrânului Dumnezeu care fusese adorat în templul care se ghemuise cândva în acest loc.

Eberict ar fi trebuit să țină seama de acel detaliu, în care un văzător angajat ar fi putut foarte bine să discearnă eventuala dispariție a lui Gerun din mâinile neclintite ale unui gigant mestiș. La urma urmei, nu a fost întâmplător că cei din sângele Tarthenal au fost atât de atrași de Mael, chiar și acum – oarecare șoaptă de instinct al acelei prime alianțe, făcute pe apă, între Imass și Tarthenal – sau Toblakai, ca să-și folosească adevăratul nume. Înainte de Marile Debarcări care i-au adus pe ultimii uriași care au ales să rămână curați de sânge pe acest și pe alte țărmuri, unde primii întemeietori aveau să devină zeii răutăcioși și răutăcioși ai Tarthenalului.

Dar nu doar Gerun Eberict și nenumărații cetățeni din Letheras care locuiau aici erau cei care nu-și țineau seama – sau, poate, uitau – de semnificația antică a tot ceea ce fusese curățat de la suprafață în acest oraș.

Errantul a mers înainte. Prin zidul exterior al moșiei. Apoi, în jos, prin pietrușul complexului, alunecând fantomatic pe lângă moloz și nisip de umplutură, în aerul nemișcat și nemișcat al tunelului captușit cu lut. Până la genunchi, în apă groasă, cioroasă.

Se îndreptă spre peretele interior înclinat al tunelului, evaluându-și poziția în raport cu orice rămășițe din vechiul templu rămase dincolo. Și a înaintat cu pași mari.

Piatră sfărâmată, blocată și strânsă, pătată în negru de argilele groase, fără aer, care umplu acum fiecare spațiu. Dovezi de incendiu în fisurile sparte ale blocurilor de fundație. Rămășițe de vopsele încărcate cu minereu încă se lipesc de fragmente de ipsos. Piese omniprezente de ceramică, aglomerări fără formă de cupru verde, articulații negre de argint stricate, strălucirea sfidătoare a aurului cu tentă roșie - tot ce a rămas din complexitățile trecute ale vieții muritoare, amintiri ale mâinilor care odată atinseseră, modelaseră, apăsaseră vârfurile creștătură și unghii pentru incizarea, glazura periată și vopsea și praful de pe jantele ciobite; mâini care nu lăsau nimic în urmă decât aceste obiecte uimitoare de eșec.

Dezgustat, greață, zeul și-a împins drum prin detritus și și-a deschis drumul cu gheare: un spațiu înclinat abrupt, creat de peretele interior parțial prăbușit. Tesere albastre pentru a picta o imagine a mării neîntrerupte, dar diverse bucăți căzuseră, dezvăluind tencuiala cenușie care încă purta modelele canelate lăsate de partea inferioară a plăcilor tăiate minut. În acest spațiu înghesuit, Errantul se ghemui, gâfâind. Timpul nu a spus povești strălucitoare. Nu, timpul și-a transmis mesajul mut de dizolvare cu o monotonie neșurată.

Lângă abis, o greutate atât de zdrobitoare!

Errantul a tras adânc aerul învechit și mort. Apoi altul.

Și simți, nu departe, șoapta slabă a puterii. Reziduu, atât de slab încât să nu aibă sens, totuși a început ca inima zeului să-i bată puternic în piept. Sfîntirea a rămas. Fără profanare, ceea ce a căutat să fie mult mai simplu. Ușurat la gândul că va fi terminat rapid cu acest loc îngrozitor, Errantul a pornit spre acea putere.

Altarul se afla sub o masă de dărâmături, epava de calcar atât de strânsă încât trebuie să fi venit dintr-un tavan care se prăbușește, greutatea uriașă trântindu-se suficient de tare încât să spargă pietrele podelei de sub acel bloc de piatră sfântă. Chiar mai bine. Și... da, uscat. Putea să murmure o mie de ghiontturi în acea matrice din jur. Zece mii.

Apropiindu-se, Errantul se întinse în jos și își așază o mână pe altar. Nu putea simți acele râuri, nu putea simți bazaltul uzat de apă, nu putea simți canalele adânci care

odată aerisiraseră sânge viu în râurile sărate care umpleau râurile. Ah, ne era sete în acele zile, nu-i așa?

El și-a trezit propria putere – atât cât i-ar fi dat ea, și pentru această sarcină era mai mult decât suficientă.

Errantul a început să ȣese un ritual.

Avocatul Sleem era un bărbat înalt și slab. Acoperindu-i cea mai mare parte a frunții și răspândindu-se pe obrazul stâng, ajungând la linia maxilarului, era o boală a pielii care a creat un model de solzi crăpați care amintește de burtica aligatorilor nou eclozionați. Existau unguente care puteau vindeca această afecțiune, dar era clar că legendarul avocat al legii Letherii a cultivat de fapt această dermatoză reptiliană, care a completat atât de inteligent atât reputația lui, cât și ochii săi reci și lipsiți de viață.

El stătea acum în biroul lui Bugg, cocoșat la umeri, ca și cum ar fi vrut să se îngusteze și mai mult, iar gulerul înalt al mantiei sale verde închis se stinge ca gluga unui șarpe în spatele capului său alungit, cu urechi mici și fără păr. Privirea lui era lângă în felul său lipsit de viață în timp ce îl studia pe Bugg. — Te-am auzit bine? a întrebat avocatul cu o voce pe care s-a străduit din greu să o facă sibilantă, dar care a ieșit în schimb stânjenită și șovăiată. Efectul, și-a dat seama Bugg cu o tresărare slabă, se potrivea exact cu ceea ce și-ar imagina el că ar suna un șarpe cu cuvintele ieșind dintr-o gură fără buze. Deși, a adăugat el în sinea lui, întrebarea specifică nu părea una pe care s-ar aștepta să o rostească un șarpe. Șerpilor nu cer lămuriri.

ei?

— Ai o expresie foarte ciudată, spuse Sleem după o clipă. — Incapacitatea mea de a te înțelege te-a lăsat confuz, maestru Bugg?

— Chiar ai înțeles greșit?

„De aceea am căutat reiterare”.

„Ah. Ei bine, ce credeai că ai auzit?”

Ochii clipiră. „Am rostit cu adevărat toate aceste cuvinte pentru a reveni la întrebarea mea inițială?”

— Te invit să mai folosești ceva, Sleem.

— În loc să te repeți pur și simplu.

— Urăsc să mă repet.

Avocatul Sleem, știa Bugg, disprețuia dezacordul, deși, după toate probabilitățile, nu era nici măcar un cuvânt.

— Stăpâne Bugg, după cum știi, disprețuiesc dezorientarea.

„Oh imi pare rau sa aud asta.”

— Ar trebui să fii, din moment ce taxezi după cuvânt.
— Ambele cuvinte ale noastre, sau doar ale tale?
— E cam târziu să întreb asta acum, nu-i așa? Mâinile încrucișate ale lui Sleem au făcut ceva sinuos și vag de nerespectat. „M-ați instruit, dacă vă înțeleg corect – și corectați-mă dacă greșesc –, atunci m-ați instruit să mă adresez finanțatorului dumneavoastră pentru a solicita încă un împrumut cu intenția declarată de a-l folosi pentru a plăti o parte din dobânda la împrumutul anterior, care, dacă îmi amintesc cu exactitate, și o fac, era menită să abordeze parțial dobânda pentru încă un împrumut. Acest lucru mă face să mă întreb, din moment ce nu sunt singurul tău avocat, câte împrumuturi ai aranjat pentru a plăti dobândă la alte împrumuturi?

— Ei bine, asta a fost scump.
— Devin locuitor când devin nervos, maestru Bugg.
„De-a face cu tine devine mai costisitor când ești nervos? Asta, Sleem, e chiar destul de inteligent.

„Da, sunt. Îmi vei răspunde acum la întrebare?”
— Din moment ce insistă. Există probabil patruzeci de împrumuturi restante în ceea ce privește abordarea plăților dobânzilor pentru încă alte împrumuturi.

Avocatul linse buzele adecvat uscate. — Din motive de curtoazie și respect, maestru Bugg – și, văd acum, anumite neînțelegeri cu privire la solvabilitatea dumneavoastră – m-au încurajat să mă abțin de la a cere plata în avans – pentru serviciile mele, adică care au fost substanțiale. Deși nu atât de substanțial, proporțional, pe cât am fost făcut să cred.

— Nu-mi amintesc să te fi condus la astfel de presupuneri, Sleem.

— Desigur că nu. Erau presupuneri.
— În calitate de avocat, s-ar fi putut aștepta să faci foarte puține presupuneri într-adevăr. Despre orice.'

— Permite-mi să fiu direct, maestru Bugg. Unde sunt banii pe care mi-i datorezi în această schemă financiară a ta?

— Deocamdată nicăieri, Sleem. Poate ar trebui să facem un alt împrumut.

„Este cel mai supărător”,
— Sunt sigur că este, dar cum crezi că mă simt?
„Îmi rezist să-mi pun această întrebare, pentru că mă tem că răspunsul va fi ceva de genul: „Se simte bine”. Acum, dacă m-aș agăța cu mare credință de acele ipoteze particulare despre care am vorbit mai devreme, aș insista acum ca acest următor împrumut să fie dedicat exclusiv

rezolvării onorariilor mele. Indiferent de minciuni pe care i le transmit finanțatorului tău. Ceea ce ne readuce, din păcate, la rostirea mea inițială, care a fost exprimată pe un ton de neîncredere abjectă. Vezi tu, starea actuală de panică a finanțatorilor tăi este cea care m-a adus aici, pentru că ei au atins un nivel de hărțuire a biroului meu față de tine, maestru Bugg, care a atins proporții absurde. A trebuit să angajez bodyguarzi, de fapt, pe cheltuiala dumneavoastră. Îndrăznesc să te întreb atunci, câți bani ai în posesia ta?

'Chiar acum?'

'Da.'

Bugg își scoase poșeta din piele zdrențuită, o deschise și se uită înăuntru. Apoi a ridicat privirea. — Două docuri.

'Înțeleg. Cu siguranță exagerezi.'

— Ei bine, am tăiat o bucătică dintr-unul dintre ei, ca să plătesc o tunsoare.

— Nu ai păr.

— De aceea a fost doar o așchie. fire de păr din nas. Peri urechi, o tăiere a sprâncenelor. Este important să fii prezentabil.

— La înecarea ta?

Bugg râse. 'Asta ar fi distractiv.' Apoi a devenit sobru și s-a aplecat pe birou. — Cu siguranță nu crezi că se va ajunge la asta. În calitate de client, mă aștept la o apărare sânguincioasă la procesul meu.

— În calitate de avocat al tău, maestru Bugg, voi fi primul la rând să-ți cer sângele.

— O, asta nu e foarte loial din partea ta.

— Nu ai plătit pentru loialitatea mea.

— Dar loialitatea nu este ceva pentru care cineva plătește, avocat Sleem.

— Dacă aș fi știut că iluziile au însoțit incompetența ta acum aparentă, maestru Bugg, nu aș fi fost niciodată de acord să te reprezint în orice problemă.

Bugg se lăsă pe spate. — Nu are sens, spuse el. „După cum a observat Tehol Beddict în nenumărate ocazii, iluziile se află chiar în centrul sistemului nostru economic. Contractul ca virtute etică. Bucăți de metal altfel inutil - dincolo de decorare - ca bogăție. Servitutea ca libertate. Datoria ca proprietate. Si așa mai departe.'

— Ah, dar acele iluzii declarate sunt esențiale pentru bunăstarea mea, maestru Bugg. Fără ei profesia mea nu ar exista. Toată civilizația este, în esență, o colecție de contracte. De ce, însăși natura societății se bazează pe

măsuri de valoare convenite de comun acord. Se opri atunci și clătină încet din cap - o mișcare alarmant de sinuoasă. „De ce chiar discut asta cu tine? În mod clar ești nebun, iar nebunia ta este pe cale să declanșeze o avalanșă de devastare financiară.

— Nu văd de ce, maestru Sleem. Cu excepția cazului în care, desigur, credința ta în noțiunea de contract social nu este altceva decât un interes propriu cinic.

— Sigur că este, prostule!

Atât pentru sibilanțele incomode.

Degetele lui Sleem s-au zvârcolit ca niște viermi răvășiți, orbi și bâjbâitori. — Fără cinism, spuse el cu o voce sugrumată, cineva devine victima sistemului mai degrabă decât stăpânul lui, iar eu sunt prea deștept pentru a fi o victimă!

„Ceea ce trebuie să-ți demonstrezi în mod repetat în măsurarea după bogăția ta, ușurința ta de viață, a contrastului necesar cu victimele - un contrast de care trebuie să te înconjori în fiecare moment, așa cum este reprezentat de excesele tale materiale”.

— Cuvinte, maestru Bugg. Va fi suficientă ostentație îngâmfată.

— Concizie din partea dumneavoastră, avocat Sleem?

'Primești ceea ce platești.'

— Prin urmare, observă Bugg, sunt surprins că spui ceva.

„Ceea ce urmează este darul meu. Voi porni imediat să-i informez pe finanțatorii voștri că sunteți de fapt frâu și, la rândul meu, îmi voi oferi serviciile în frêneția de hrănire a bunurilor dumneavoastră materiale.

— Generos din partea ta.

Buzele lui Sleem dispărură într-o grimasă osoasă. Un ochi tresări. Viermii de la capetele mâinilor lui deveniseră albi și de moarte. — Între timp, voi lua acele două docuri.

— Nu chiar doi.

'Cu toate acestea.'

— Îți pot datora acel așchion care lipsește.

— Fii sigur că o voi avea, în cele din urmă.

'În regulă.' Bugg băgă mâna în poșetă și scoase cele două monede. — Acesta este un împrumut, da?

— Împotriva onorariilor mele?

'Natural.'

— Simt că nu mai joci, maestru Bugg.

— Ce joc ar fi acesta?

„Acela în care câștigătorii câștigă și învinșii pierd”.

— Oh, jocul ăla. Nu, presupun că nu. Presupunând, desigur, că am făcut-o vreodată.

— Am o bănuială bruscă - acest adevăr foarte real din spatele tuturor zvonurilor despre prăbușirea iminentă a pieței - este tot din treaba ta, nu-i așa?

'Cu greu. Nenumărați câștigători au intervenit, vă asigur. Crezând, firesc, că vor câștiga până la urmă. Așa funcționează aceste lucruri. Până când nu mai lucrează. Bugg pocni din degete. — Puf!

— Fără aceste contracte, maestru Bugg, va fi haos.

„Vrei să spui că câștigătorii vor intra în panică, iar învinșii se vor lansa în propria lor frenezie de hrănire. Da. Haos.'

— Ești cu adevărat nebun.

— Nu, doar obosit. M-am uitat în ochii prea multor ratați, Sleem. Mult prea multe.'

„Și răspunsul tău este să ne faci pe toți perdanți. Pentru a echita terenul de joc? Dar nu va face asta, știi. Trebuie să știi asta, Bugg. Nu va fi. În schimb, bătaușii vor găsi vârful fiecărei grămezi și în loc de datorii vei avea adevărata sclavie; în loc de contracte vei avea tiranie.'

— Toate măștile rupte, da.

— Unde este virtutea în asta?

Bătrânul Dumnezeu a ridicat din umeri. „Pericolele expansiunii neîngrădite, Advocate Sleem, sunt dezvăluite în praful și cenușa lăsate în urmă. Să presupunem nemurirea speciei, deoarece se potrivește jocului. Fiecare joc. Dar această presupunere nu te va salva în cele din urmă. Nu, de fapt, probabil că te va ucide. Acea singură presupunere egoistă, pioasă, pretențioasă, arogantă.

— Vorbește bătrânul amar.

'Nu ai nici o idee.'

— Aș vrea să port un cuțit. Căci te-aș ucide cu ea, aici și acum.

'Da. Jocul se termină întotdeauna la un moment dat, nu-i așa?

— Și îndrăznești să-mi spui cinicul.

„Cinismul tău constă în abuzul tău voluntar asupra celorlalți pentru a-ți consolida superioritatea asupra lor. Cinismul meu se referă la orbirea intenționată a umanității față de propria ei dispariție.

„Fără acea orbire voită nu există altceva decât disperare”.

— Oh, nu sunt chiar atât de cinic. De fapt, nu sunt deloc de acord. Poate că atunci când orbirea voită își va

urma cursul inevitabil, se va naște înțelepciunea voită, revelația de a vedea lucrurile așa cum sunt.

— Lucruri? La ce lucruri te referi, bătrâne?

— Ei bine, că tot ceea ce are o adevărată valoare este, de fapt, gratuit.

Sleem puse monedele în geanta lui bombată și se îndreptă spre ușă. — O noțiune foarte ciudată. Din păcate, nu-ți voi urez o zi bună.

— Nu te deranja.

Sleem se întoarse la marginea tare în vocea lui Bugg. Sprâncenele lui se ridicară de curiozitate.

Bugg zâmbi. — Sentimentul nu ar fi acum liber, nu-i așa?

— Nu, nu ar fi.

De îndată ce nefericitul avocat a plecat, Bugg s-a ridicat. Ei bine, a început. Aproape până în ziua în care Tehol a spus că va fi. Bărbatul este ciudat. Și poate în asta, există o oarecare speranță pentru umanitate. Toate acele lucruri care nu pot fi măsurate, nu pot fi cuantificate în niciun fel.

Poate.

Bugg ar trebui să dispară acum. Ca nu cumva să fie rupt mădular din mădular de o crimă de avocați, nu contează finanțatorii. Și asta ar fi o experiență cât se poate de neplăcută. Dar mai întâi trebuia să-l avertizeze pe Tehol.

Zeul Bătrân a aruncat o privire în biroul său cu ceva asemănător cu regret afectuos, aproape nostalgie. La urma urmei, fusese distractiv. Acest joc. Ca majoritatea jocurilor. Se întrebă de ce Tehol se oprise scurt prima dată. Dar nu, poate că nu a fost deloc derutant. Vino față în față cu un adevăr brutal - cu orice adevăr brutal - și era de înțeles să dai înapoi.

După cum spunea Sleem, disperarea nu are valoare.

Dar multă disperare în valoare, odată ce iluzia este dezvăluită. Ah, chiar sunt obosit.;

A plecat din biroul său, la care nu se va mai întoarce niciodată.

„Cum pot să rămână doar patru găini? Da, Ublala Pung, mă uit direct la tine.

— De dragul rățăcitorului, oftă Janath, lasă-l pe bietul om în pace. Ce te așteptai să se întâmple, Tehol? Sunt găini care nu mai depun ouă, făcându-le la fel de slăbite, uscate și inutile ca grupul de cărturari matronale de la vechea mea școală. Ceea ce a făcut Ublala a fost un act de curaj profundă.

— Să-mi mănânci găinile? Brut?'
— Măcar le-a smuls penele.
— Erau morți până în acel moment?
— Să nu discutăm despre aceste detalii, Tehol. Toată lumea are voie să facă o greșală.

— Sărmanii mei animale de companie, gemu Tehol, privind perna umplută a Ublalei Pung la un capăt al covorașului de trestie care servea drept patul semisângelui Tarthenal.

— Nu erau animale de companie.

El a fixat o privire îngustă asupra fostului său profesor.
— Se pare că îmi amintesc că ai vorbit la nesfârșit despre terorii pragmatismului, de-a lungul istoriei. Dar ce aud acum de la tine, Janath? „Nu erau animale de companie.” O declarație declarativă rostită în cele mai multe tonuri pragmatice. De ce, ca și cum numai prin cuvinte ai putea curăța ceea ce trebuie să fi fost un incident de crimă brutală de păsări.

— Ublala Pung are mai multe stomacuri decât tine și mine împreună. Au nevoie de umplere, Tehol.

'Oh?' Își puse mâinile pe solduri - de fapt, pentru a se asigura că acul ținea pătura la loc, amintindu-și cu încă o frântură cea mai publică expoziție din săptămâna trecută. 'Oh?' a întrebat din nou, apoi a adăugat: Și ce, precis și pragmatic, a fost în neregulă cu faimoasa mea supă cu grit?

— A fost crud.

„Aluzie la cele mai subtile arome, care pot fi cultivate numai din colectarea diligentă a răzuirii podelei, în special a unei podele pe care găinile flămânde se ridică”.

Ea se uită la el. — Nu vorbești serios, nu-i așa? Chiar a fost nisip de la podea? Acest etaj?

— Nu este un motiv pentru o expresie atât de șocată, Janath. Bineînțeles, a aruncat el neclintit în timp ce se apropie să stea lângă perna cu pete de sânge, bucătăria creativă cere o anumită delicatețe a gurii, o cultură a aprecierii... A dat cu piciorul în pernă și aceasta a scârțâit.

Tehol se întoarce și se uită cu privirea la Ublala Pung, care stătea cu spatele la un perete, iar acum lăsa capul să plece.

— Păstram unul pentru mai târziu, mormăi gigantul.

— Smuls sau desplumat?

— Ei bine, este acolo pentru a rămâne cald.

Tehol s-a uitat la Janath și a dat din cap: — Vezi? Vezi, Janath? În sfârșit vezi?

'Sa vad ce?' «

— Panta mortală a pragmatismului, stăpână. Dovada argumentelor tale în urmă cu toți acești ani. Istoria raționalizărilor nesimțite a lui Ublala Pung - dacă ai putea numi ceva ce se întâmplă în acel craniu rațional - conducându-l - și, îndrăznesc să adaug, nenumărate găini nebănuite - în extrema inevitabil și flagrant a... a goliciunii abjecte în interiorul unei perne!

Sprâncenele ei se ridicară. — Ei bine, scena aia de săptămâna trecută te-a marcat cu adevărat, nu-i așa?

— Nu fi absurd, Janath.

Ublala scoase limba - o bucată de carne uriașă, pietrișată - și încerca să o studieze, cu ochii încrucișându-se de efort.

'Ce faci acum?' întrebă Tehol.

Limba se retrase și Ublala clipi de câteva ori pentru a-și îndrepta ochii. — Am fost tăiat de un cioc, spuse el.

— Le-ai mâncat ciocul?

— Mai ușor să începi cu capul. Nu sunt atât de neliniștiți fără capete.

'Într-adevăr?'

Ublala Pung dădu din cap.

— Și presupun că consideri asta milostiv?

'Ce?'

— Sigur că nu, se răsti Tehol. „Este doar pragmatic. „Oh, sunt mâncat. Dar asta e în regulă. Nu am cap!”

Ublala se încruntă la el. — Nimeni nu te mănâncă, Tehol. Și capul tău este încă acolo - îl văd.

— Vorbeam pentru găini.

— Dar ei nu vorbesc Letherii.

— Nu mănânci ultimele mele patru găini.

— Dar cel din pernă, Tehol? Îl vrei înapoi? Penele i-ar putea crește înapoi, deși s-ar putea răci sau așa ceva. Îl pot da înapoi dacă vrei.

— Generos din partea ta, Ublala, dar nu. Scoate-l din nefericire, dar ai grijă la ciocul. Între timp, însă, cred că trebuie să te organizezi - la urma urmei, trebuia să pleci cu câteva zile, nu-i așa?

— Nu vreau să merg în insule, spuse Ublala, târând un cui ciobit prin nisipul de pe podea. — Am trimis vorbă. E destul de bun, nu-i așa? Am trimis un mesaj.

Tehol a ridicat din umeri. „Dacă este suficient de bun, este suficient de bun. Nu, Janath? În orice caz, rămâi cu noi, dar trebuie să pleci acum să găsești mâncare. Pentru noi toți. O expediție de vânatoare și nu va fi ușor, Ublala. Deloc ușor. Nu a mai existat o navă de aprovizionare pe râu

de zile întregi, iar oamenii au început să acumuleze lucruri, de parcă un dezastru teribil ar fi iminent. Deci, așa cum am spus, Ublala, nu va fi ușor. Și urăsc să recunosc, dar există oameni acolo care nu cred că poți reuși.

Capul lui Ublala Pung se ridică brusc, cu foc în ochi. 'OMS? OMS?'

Cele patru găini se opriă în zgârieturi și își ridicară capetele la unison.

— Mai bine nu spun, spuse Tehol. — Oricum, avem nevoie de mâncare.

Tarthenalul stătea în picioare, cu capul strâns pe tavan, înainte să-și asume postura normală cocoșată când era în casă. Praful de ipsos i-a presărat părul, s-a lăsat să se așeze pe podea. Găinile se năpustiră, înghesuindu-i picioarele.

— Dacă nu reușești, a spus Tehol, va trebui să începem să mâncăm, uh, ipsos.

— Varul este otrăvitor, spuse Janath.

Si guano de găină nu este? Te-am auzit plângându-mă când mi-ai bătut ciorba?

— Aveai mâinile la urechi, Tehol, și nu am înghițit nimic, ci l-am aruncat înapoi.

— Pot să o fac, spuse Ublala, cu mâinile strânse în pumni. 'Pot să ne aduc mâncare. O să-ți arăt.' Și cu asta a împins pragul ușii, pe alea îngustă și a plecat.

— Cum ai făcut asta, Tehol?

— Nu îmi voi lua credit. Așa îl gestionează Shurq Elalle. Ublala Pung are nerăbdare să arate ce poate face.

— Vrei să spui că te prădăci pe stima lui de sine scăzută.

— Acum e mai degrabă ipocrit de la un tutore, nu-i așa?

— Ooh, toate rănilile vechi încă mai doare, nu-i așa?

— Nu contează rănilile vechi, Janath. Trebuie să pleci.

'Ce? Există zvonuri că sunt incapabil de ceva?

'Nu sunt serios. În orice zi, vor fi probleme. Aici.'

— Unde ar trebui să mă duc?

„Trebuie să contactați cine a mai rămas dintre prietenii tăi academici – găsiți unul în care să aveți încredere...”

— Tehol Beddict, chiar acum. Nu am prieteni printre colegii mei și cu siguranță nici unul în care să am încredere. E clar că nu știi nimic despre profesia mea. Ne zdrobim ciocurile între dinți, desigur. În orice caz, despre ce fel de necazuri vorbești? Acest sabotaj economic al tău?

Bugg ar trebui să învețe să tacă.

Ea îl studia într-un mod cât se poate de neplăcut. — Știi, Tehol Beddict, nu te-am imaginat niciodată ca un agent

al răului.

Tehol și-a netezit părul pe spate și și-a umflat pieptul.

— Foarte impresionant, dar nu sunt convins. De ce faci toate astea? Există vreo rană din trecut care îi copleșește pe toți ceilalți? O nevoie teribilă de răzbunare pentru a răspunde unei traume îngrozitoare a tinereții tale? Nu, sunt cu adevărat curios.

— Totul a fost ideea lui Bugg, desigur.

Ea clătină din cap. 'Încearcă din nou.'

— Există tot felul de rele, Janath.

— Da, dar ai tăi vor vedea sânge vărsat. Destul de mult.

„Există o diferență între sângele vărsat și sângele stors încet, chinuitor, de-a lungul unei vieți scurtate de stres, mizerie, angoasă și disperare - totul în numele unui zeu amorf pe care nimeni nu îndrăznește să-l numească sfânt? Chiar dacă se îndoiaie genunchii și repetă ectenia datoriei sfinte?

— Vai, spuse ea. — Ei bine, aceasta este o întrebare interesantă. Există vreo diferență? Poate nu, poate doar ca o chestiune de grad. Dar asta nu te pune pe un nivel moral ridicat, nu-i așa?

„Nu am pretins niciodată un nivel moral ridicat”, a spus Tehol, „care în sine mă deosebește de dușmanul meu”.

— Da, văd asta. Și bineînțeles că ești gata să distrugi acel dușman cu propriile sale unelte, folosindu-și propria sa sfântă scriptură; folosindu-l, pe scurt, pentru a se sinucide. Te afli la capătul pantei pe care se cocotă inamicul tău. Sau ar trebui să spun „se agață”. Acum, că ești diabolic nu este o surpriză, Tehol. Am văzut acea trăsătură la tine de mult. Chiar și așa, această sete de sânge? Încă nu îl văd.

— Probabil că are de-a face cu lecțiile tale despre pragmatism.

— O, acum, nu îndrăzni să arăți cu degetul spre mine! Adevăratul pragmatism, în acest caz, te-ar ghida către bogăția vastă și răsplata indolenței, spre exploatarea maximă a sistemului. Parazitul perfect, și fii blestemat de toți acei oameni mai mici, cei săraci și cei neînțelepți, eșecurile aruncate ghemuit pe fiecare alee. Cu siguranță ai talentul și geniul necesar și, într-adevăr, dacă ai fi acum cel mai bogat cetățean al acestui imperiu, trăind într-o moșie enormă, înconjurat de o armată de bodyguarzi și cincizeci de concubine în grajdul tău, n-aș fi deloc surprins.

— Nu e surprins, spuse Tehol, dar, poate, totuși dezamăgit?

Ea și-a strâns buzele și a îndepărtat privirea. — Ei bine, asta este o altă problemă, Tehol Beddict. Unul despre care nu discutăm aici.

— Dacă spui asta, Janath. În orice caz, adevărul este că sunt cel mai bogat cetățean din acest imperiu. Mulțumesc lui Bugg, desigur, liderul meu.

— Totuși, locuiești într-o cărășă.

„Îmi descurajez locuința? Tă, un oaspete neplătitor! Sunt profund rănit, Janath.

'Nu nu ești.'

— Ei bine, găinile sunt... și din moment ce nu vorbesc Letherii...

— Cel mai bogat cetățean sau nu, Tehol Beddict, scopul tău nu este expresia ostentativă a acelei bogății, nici exploatarea cea mai deplină a puterii pe care ți-o acordă. Nu, intenționați să prăbușiți structura economică fundamentală a acestui imperiu. Și încă nu pot înțelege de ce.

Tehol a ridicat din umeri. — Puterea se autodistruge întotdeauna în cele din urmă, Janath. Ați contesta această afirmație?

'Nu. Deci, îmi spui că toate acestea sunt un exercițiu de putere? Un exercițiu care culminează cu o lecție pe care nimeni nu ar putea recunoaște ceea ce este? O metaforă făcută reală?

— Dar Janath, când am vorbit despre autodistrugerea puterii, nu vorbeam în termeni de metaforă. Am vrut să spun la propriu. Deci, câte generații de îndatorați trebuie să sufere, chiar dacă capcanele civilizate se înmulțesc și abundă din toate părțile, cu o proporție din ce în ce mai mare a acestor nebunii materiale în afara accesului lor financiar? Câți, înainte să ne oprim cu toții împreună și să spunem: „Aaîi! Ajunge! Nu mai suferi, te rog! Gata cu foamea, cu războiul, cu inechitatea!” Ei bine, din câte văd, niciodată nu sunt suficiente generații. Pur și simplu ne zguduim și mai departe, devorând tot ce este la îndemână, inclusiv ai noștri, de parcă nu ar fi altceva decât expresia incontestabilă a unei legi naturale și, ca atare, supusă niciunui context moral, nici unei constrângeri etice - în ciuda omniprezenței și supra-invocarea blăjină necinstită a acestor două noțiuni mărețe.

— Prea multă emoție în vorbirea ta, Tehol Beddict. Marci deduse.

— Te retragi în umorul uscat, Janath?

— Ai. Bine, încep să-ți înțeleg motivațiile. Vei declanșa haosul și moartea, pentru binele tuturor.

„Dacă aș fi genul care se compătimește de sine, aș putea acum să plâng că nici nimeni nu-mi va mulțumi pentru asta”.

„Deci acceptați responsabilitatea pentru consecințe”.

— Cineva trebuie.

A tăcut timp de o duzină de bătaii ale inimii, iar Tehol s-a uitat la ochii ei - ochii drăguți într-adevăr - care se lărgeau încet. — Tu ești metaforă făcută reală.

Tehol zâmbi. 'Nu mă placi? Dar asta nu are sens! Cum să nu fiu simpatic? Admirabil, chiar? Am devenit simbolul achizitivității triumfătoare, însăși icoana acestui mare zeu fără nume! Și dacă nu fac nimic cu toată averea mea imensă, de ce, mi-am câștigat dreptul. După fiecare regulă exprimată în ectenia sacră, am câștigat-o!

„Dar unde este virtutea de a distruge atunci toată această bogăție? Pentru a distruge însuși sistemul pe care l-ați folosit pentru a-l crea în primul rând?

— Janath, unde este virtutea în oricare dintre ele? Este posesiunea o virtute? O viață de muncă pentru o broască râioasă bogată este o virtute? Este angajarea loială într-o casă de negustori o virtute? Loial la ce? La care? Oh, au plătit pentru acea loialitate cu o sută de docuri pe săptămână? Ca orice altă marfă? Dar atunci, care versiune este mai adevărată - virtutea achizitivității care se servește de sine sau virtutea loialității față de angajator? Negustorii din vârful mormanilor lor de comori nu sunt nemiloși și tăiați, așa cum se cuvine acelor privilegii pe care se presupune că le-au câștigat? Și dacă e suficient de bun pentru ei, de ce nu la fel și pentru cel mai mic muncitor din casa lor? Unde este virtutea în două seturi de reguli în dezacord una cu cealaltă și de ce acele cuvinte fanteziste precum „moral” și „etic” sunt primele care scapă din gura celor care le-au pierdut din vedere pe ambele în urcarea lor către top? De când etica și morala au devenit arme de supunere?

Ea se uita la el, cu expresia de necitit.

Tehol s-a gândit să-și ridice mâinile pentru a le puncta pe ale lui; harangă, dar în schimb a ridicat din umeri. — Cu toate acestea, inima mi se rupe pentru o găină goală.

— Sunt sigură că da, șopti ea.

— Ar fi trebuit să pleci, spuse Tehol.

'Ce?'

Cizmele se adună pe alee și se repezi spre prag. Oblonul slab rupt - proaspăt instalat de Bugg în numele modestiei lui Janath - rupt deoparte. Siluete blindate împingând înăuntru.

Un strigăt blând din partea lui Janath.

Tanal Yathvanar se uită cu privirea, neîncrezătoare. Gardienii lui s-au împins în jurul lui până când a fost forțat să-și întindă brațele în lateral pentru a bloca și mai multă aglomerație în această cameră absurdă, cu găinile ei înfricoșate și înspăimântate și doi cetățeni cu ochii mari.

Ei bine, ea cel puțin avea ochii mari. Bărbatul, care trebuia să fie infamul Tehol Beddict, a privit pur și simplu, ridicol în pătura lui țintă, când Tanal își fixa privirea asupra lui Janath și zâmbea. — Neașteptat, asta.

— Te cunosc, nu-i așa?

Tehol întreabă cu o voce calmă: — Pot să te ajut?

Confuz de întrebarea lui Janath, a trecut un moment înainte ca Tanal să înregistreze cuvintele lui Tehol. Apoi l-a bătut în răs la bărbat. — Sunt aici să-ți arestez servitorul. Cel pe nume Bugg.

— Oh, acum, într-adevăr, gătitul lui nu este chiar atât de rău.

După cum se dovedește, se pare că am dat peste o altă crimă în curs.

Tehol oftă, apoi se aplecă să-și ia o pernă. În care a ajuns, târând un pui viu. În mare parte smuls, au mai rămas doar câteva smocuri ici și colo. Creatura a încercat să bată din aripi roz flăcătoare, cu capul clătinându-și înapoi și în altul deasupra unui gât slăbit. Tehol întinse puiul. — Iată, atunci. În orice caz, nu ne-am așteptat niciodată la răscumpărare.

În spatele lui Tanal, un gardian a mormăit într-un răs înecat rapid.

Tanal se încruntă, amintindu-și să afle cine făcuse acel zgomot. La raport și o săptămână de datorie disciplinară ar trebui să se noteze că un astfel de neprofesionalism era costisitor în prezența lui Tanal Yathvanar. — Sunteți amândoi arestați. Janath, pentru că a scăpat de custodia patriotiștilor. Și Tehol Beddict, pentru că a găzduit acel fugar.

— Ah, ei bine, spuse Tehol, dacă ar fi să verificați conturile de avocat pentru ultima lună, domnule, veți găsi grațierea oficială acordată lui Janath Anar, în lipsă. Genul de iertare pe care oamenii tăi o dau întotdeauna când cineva a dispărut complet și, de obicei, definitiv. Așadar,

cărturarul de aici se află sub grațiere completă, ceea ce înseamnă, la rândul său, că nu adăpostesc un fugar. Cât despre Bugg, de ce, când îl dai de urmă, spune-i că a fost concediat. Nu voi accepta criminali în casa mea. Apropo de asta, puteți pleca acum, domnule.

Oh, nu, nu va scăpa de mine a doua oară. — Dacă există grațierea menționată, îi spuse Tanal lui Tehol Beddict, atunci, desigur, veți fi eliberați amândoi, cu scuze. Pentru moment, totuși, ești acum în custodia mea. Făcu un semn către unul dintre gardienii săi. — Încătușează-i.

'Da domnule.'

Bugg a cotit colțul care ducea spre aleea îngustă doar și a găsit-o blocată de un bârn proaspăt ucis, picioarele întinse, limba albă înclinată în timp ce Ublala Pung - un braț înfășurat în jurul gâtului rupt al fiarei - mormăi și trase, cu fața roșie și venele pe picioare. tâmplele lui violet și bombate. Pulsul multiplu ciudat al inimii lui pulsa vizibil de ambele părți ale gâtului gros al Tarthenalului, în timp ce se străduia să tragă bârnul până la ușa lui Tehol.

Ochii lui mici s-au luminat când l-a văzut pe Bugg. 'Oh bine. Ajutor.'

'De unde ai luat asta? Nu contează. Nu va intra niciodată pe ușă, Ublala. Va trebui să-l dezmembrați aici.'

'Oh.' Gigantul flutură cu o mână. — Întotdeauna uit lucruri.

— Ublala, Tehol e acasă?

'Nu. Nimeni nu este.'

— Nici măcar Janath?

Tarthenalul clătină din cap, uitându-se la bârn, care era acum complet blocat în bandă. — Va trebui să-i smulg picioarele, spuse el. — Oh, găinile sunt acasă, Bugg.

Bugg devenea din ce în ce mai nervos cu fiecare pas care îl apropiase de casa lor și acum înțelegea de ce. Dar ar fi trebuit să fie mai mult decât nervos. Ar fi trebuit să știe. Minte mea-1 a fost distrasă. Închinători îndepărtați, ceva mai aproape...

Bugg s-a cățarat peste carcasă, împingând-o pe lângă Ublala Pung, care, având în vedere transpirația care smulgea omul uriaș, sa dovedit practic fără efort, apoi s-a grăbit spre prag.

Oblonul era rupt, rupt din balamalele sale slabe. Înăuntru, patru găini mășăluiau pe podea ca niște soldați fără scop. Perna lui Ublala Pung încerca să facă la fel.

La dracu. Le au.

Ar fi o scenă la sediul Patriotilor. Nu putea fi ajutat. Distrugere angro, mânia unui Zeu Bătrân s-a dezlănțuit - oh, asta a fost prea devreme. Prea multe capete ar privi în sus, ochii îngustați, foamea izbuclnind ca sucuri sub limbă. Doar stai unde ești. Stai unde ești, Icarium. Hoț de viață. Nu-ți întinde mâna după sabia, nu-ți lăsa sprânceana să se împletească. Nicio brazdă de furie care să-ți strice fața neomenească. Stai, Icarium!

A intrat în cameră, a găsit un sac mare.

Ublala Pung a umplut pragul ușii. 'Ce se întâmplă?'

Bugg a început să-și arunce puținele bunuri în sac.

— Bugg?

A smuls o găină și a îndesat-o, apoi alta.

— Bugg?

Perna mobilă a fost ultima. Înnodând sacul, Bugg se întoarse și i-l dădu lui Ublala Pung. — Găsește alt loc unde să te ascunzi, spuse Bugg. „Uite, totul este al tău...”

— Dar ce zici de vacă?

— Este un boi.

— Am încercat, dar s-a blocat.

— Ublala, în regulă, atunci rămâi aici, dar ești singur. A înțelege?'

'Unde te duci? Unde este toata lumea?'

Dacă Bugg i-ar fi spus atunci, în termeni clari pe care Ublala Pung i-ar fi înțeles, totul ar fi putut să iasă altfel. Bătrânul Dumnezeu avea să privească înapoi la acest moment, peste toate celelalte, în timpul prelungitului său de retrospectie care a urmat. Dacă ar fi spus adevărat... „Tocmai au plecat, prietene, și niciunul dintre noi nu se va întoarce. Nu pentru mult timp. Poate niciodată. Ai grijă de tine, Ublala Pung, și „ai grijă de noul tău zeu - este mult mai mult decât pare”.

Cu acestea, Bugg era afară, cățărându-se încă o dată peste cadavre și până la gura aleii. Unde s-a oprit.

L-ar căuta. Pe strazi. Vroia o bătălie alergătoare? Nu, doar o singură lovitură, o singură scenă a puterii dezvăluite pentru a trimite părți ale trupului patriotist în zbor. Rapid, apoi gata. Înainte să trezesc toată blestemata de menajerie.

Nu, trebuie să mă mișc nevăzut acum.

Si repede.

Bătrânul Dumnezeu a trezit puterea la viață, suficientă putere pentru a-și smulge ființa materială, demontând-o. Nemaifiind corporal, el s-a strecurat în jos prin pietrușurile murdare ale străzii, în venele apei care scurgeau întreg orașul.

Da, mult mai rapid aici, mișcare la fel de rapidă ca gândul...

S-a împiedicat de capcană înaintea să-și dea seama că fusese scos din curs, tras ca o pilitură de fier de o piatră. Tras, tare și apoi ca într-un vârtej, până la un bloc de piatră îngropat în întuneric. O piatră a puterii - a puterii proprii a lui Mael - un altar blestemat!

Reclamându-l cu nerăbdare, înlănțuindu-l așa cum toate altarele căutau să facă zeilor lor aleși. Nimic de simțire sau răutate, desigur, ci o anumită tendință de structură. Savoarea sângelui antic a topit particulă cu particulă în rețeaua cristalină a pietrei.

Mael a rezistat, pierzând un vuiet care a tremurat prin temeliiile lui Letheras, chiar dacă încerca să-și reafirme forma fizică, să-și concentreze puterea...

Și capcana a fost atât de răspândită, chiar de acel act de a-și recăpăta corpul. Altarul, îngropat sub dărâmături, molozul măcinându-se și mișcându-se, o mie de ajustări de minute îl prind pe Mael - nu se putea mișca, nu mai putea nici măcar să strige.

Rătăcitor! Nemernicule!

De ce?

De ce mi-ai făcut asta?

Dar Errantul nu arătase niciodată prea mult interes să zăbovească asupra triumfurilor sale. Nu era nicăieri aproape și chiar dacă ar fi fost, nu ar fi răspuns.

Un jucător a fost eliminat din joc.

Dar jocul a continuat.

În sala tronului a Eternului Domiciliu, Rhulad Sengar, Împăratul O Mie de Morți, stătea singur, cu sabia într-o mână. În lumina tortelor șovăitoare, nu se uita la nimic.

În mintea lui era o altă sală a tronului și în acel loc nu era singur. Frații lui au stat înaintea lui; iar în spatele lor, tatăl său, Tomad, și mama lui, Uruth. În umbra de-a lungul pereților stăteau Udinaas, Nisall și femeia pe care Rhulad nu a vrut să o numească, care fusese cândva soția lui Fear. Și, aproape de ușile încuiate, încă o figură, prea pierdută în întuneric pentru a putea desluși. Prea pierdută de departe.

Binadas și-a plecat capul. — Am eșuat, împărat, spuse el. — Am eșuat, fratele meu. Făcu un semn în jos, iar Rhulad văzu sulita străpungându-i pieptul lui Binadas. „Un Toblakai, fantomă războaielor noastre antice după căderea Kechra. Războaiele noastre pe mări. S-a întors să mă omoare. El este Karsa Orlong, un Teblor, un Tartheno Toblakai, Tarthenal, Fenn-oh, au multe nume acum, da. Am

fost ucis, frate, dar nu am murit pentru tine. Binadas ridică privirea atunci și zâmbi zâmbetul unui mort. „Karsa te așteaptă. El aștepta.”

Frica făcu un singur pas înainte și se înclină. Îndreptându-se, își aținti privirea grea asupra lui Rhulad – care scânci și se strânse înapoi pe tronul său. 'Împărat. Frate. Nu ești copilul pe care l-am hrănit. Nu ești un copil pe care l-am crescut. Ne-ai trădat la Spar of Ice. M-ai trădat când mi-ai furat logodnica, iubirea mea, când ai făcut-o să gravidă, când i-ai dat o asemenea disperare încât și-a luat viața. În timp ce vorbea, soția lui moartă s-a înaintat să i se alăture, cu mâinile strânse. Frica a spus: „Sunt cu Tatăl Umbră acum, frate, și te aștept”.

strigă Rhulad, un sunet jalnic care răsună în camera goală.

Trull, pateul lui palid acolo unde fusese cândva părul, ochii lui ochii lui Shorn-gol, nevăzuți de nimeni, ochi care nu puteau fi întâlniți de cei ai vreunui alt Tiste Edur. Ochi de singur. Ridică sulita în mâini, iar Rhulad văzu strălucirea purpurie pe acel ax, pe lama lată de fier. — Am condus războinici în numele tău, frate, și acum toți sunt morți. Toți morți.

— M-am întors la tine, frate, când Frica și Binadas nu au putut. Să cerșești pentru sufletul tău, sufletul tău de altădată, Rhulad, pentru copilul, fratele care ai fost cândva. A coborât sulita, s-a sprijinit de ea. — M-ai înecat, legat de piatră, în timp ce Rhulad-ul pe care l-am căutat s-a ascuns în întunericul minții tale. Dar nu se va mai ascunde.

Din întunericul ușilor, silueta vagă se înainta, iar Rhulad, pe tronul său, se văzu pe sine. Un tânăr, fără arme, fără sânge, pielea fără monede, pielea netedă și limpede.

— Stăm în râul sângelui Sengar, spuse Trull. — Și te așteptăm.

'Stop!' tipă Rhulad. 'Stop!'

— Adevărul, spuse Udinaas, apropiindu-se cu pasi mari, „este fără remușcări, Maestre. Prieten? Sclavul a râs. — Nu ai fost niciodată prietenul meu, Rhulad. Mi-ai ținut viața în mână - fie mână, cea goală sau cea cu sabia, nu contează. Viața mea era a ta și ai crezut că mi-am deschis inima pentru tine. Errant ia-mă, de ce aș face asta? Uită-te la fața mea, Rhulad. Acesta este chipul unui sclav. Nu măi memorabilă decât o mască de lut. Carnea asta de pe oasele mele? Lucrează membre care nu sunt altceva decât unelte. Mi-am ținut mâinile în mare, Rhulad, până când toate sentimentele au dispărut. Toată viața, a dispărut. Din

strânsoarea mea odată sfidătoare. Udinaas a zâmbit. — Și acum, Rhulad Sengar, cine este sclavul?

— Stau la capatul lanțurilor. Sfârșitul, dar unul. Un set de cătușe. Aici, vezi? Stau în picioare și te aștept.

Nisall vorbi, alunecând înainte gol, mișcându-se ca un șarpe la lumina lumânării. — Te-am spionat, Rhulad. Ți-am aflat fiecare secret și le am acum cu mine, ca niște seminte în pânțele, și în curând burta mea se va umfla, iar monștrii vor apărea, unul după altul. Înmulțirea sămânței tale, Rhulad Sengar. Abominațiile una și toate. Și ți-ai imaginat că asta este dragoste? Am fost cîrvă ta. Moneda pe care mi-ai aruncat-o în mână mi-a plătit viața, dar nu a fost suficientă.

— Stau acolo unde nu mă vei găsi niciodată. Eu, Rhulad, nu te aștept.

Rămânând tăcut, apoi, în cele din urmă, tatăl său, mama lui.

Își putea aminti când i-a văzut ultima dată, ziua în care îi trimisese să locuiască înlanțuiți în pânțele acestui oraș. Oh, asta fusese atât de inteligent, nu-i așa?

Dar cu câteva clipe mai devreme, unul dintre gardienii Cancelarului implorase audiență. Un eveniment teribil de relatat. Glasul Letherilor tremurase ca o liră prost încordată. Tragedie. O eroare de rotație între temniceri, trece o săptămână fără ca cineva să coboare în celulele lor. Fără mâncare, dar, vai, multă apă.

O inundație în creștere, de fapt.

— Împăratul meu. S-au înecat. Celulele, până la piept, tată. Lanțurile lor... nu sunt suficient de lungi. Nu suficient de lung. Palatul plânge. Palatul strigă. Întregul imperiu, sire, atârână capul.

— Cancelarul Triban Gnol este lovit, sire. Dus în pat, incapabil să-și dea glas durerii.

Rhulad putea să se uite în jos la bărbatul tremurător, să se uite în jos, da, cu privirea goală a unui om care a cunoscut moartea din nou și din nou, cunoscut dincolo de orice sentiment. Și ascultați aceste cuvinte goale, aceste expresii potrivite de groază și tristețe.

Iar în mintea Împăratului ar putea exista aceste cuvinte: I-am trimis jos să fie înecați. Fără nici un pariu stabilit.

Apele care se ridică, această topire, acest palat care se scufundă. Acest Etern Domiciliu. L-am înecat pe tatăl meu. Mama mea. Putea să vadă acele celule, inundația neagră,

șanțurile din pereți în care se găseau chiar la capetele acelor lanțuri. Putea să vadă totul.

Și așa au stat. Tăcut. Carnea putrezită și umflată de gaze, bălți de slime răspândindu-se în jurul picioarelor lor albe și încrețite. Un tată pe ai cărui umeri călărea Rhulad, tipând de răs, un copil deasupra zeului său în timp ce alerga pe suviță cu putere și forță nelimitate, cu promisiunea de garanție ca un sărut blând pe sprânceana copilului.

O mamă-nu, destul. Eu mor și mor. Mai multe morți, da, decât își poate imagina oricine. 1 mor și eu mor și 1 mor.

Dar unde este pacea mea?

Vezi ce ma asteapta? Ii vezi!

Rhulad Sengar, Împăratul O Mie de Morți, stătea singur pe tronul său, visând pace. Dar nici moartea nu putea oferi asta.

În acel moment, fratele său, Trull' Sengar, stătea lângă Onrack, cu puii de emlava zvâcnind în pământ în spatele lor, și l-a privit cu mirare cum Ben Adaephon Delat, un Înalt Mag al Imperiului Malazan, ieșea peste râul puțin adânc. Fără a ține seama de frigul glaciilor al celui pârâu care amenința să-i lase amărâtă carnea, oasele, însăși sentimentele minții lui - nimic nu l-ar putea descuraja de la asta.

După ce a văzut silueta singuratică apărând din peria de pe cealaltă parte, Quick Ben se opri. Și, după o clipă lungă, zâmbise și pe sub răsufare spusese ceva de genul: „Unde altfel decât aici? Cine altcineva decât el? Apoi, râzând, Înaltul Mag pornise.

Să întâlnesc un vechi prieten care însuși a pășit fără pauză în acel râu lat.

Un alt Malazan.

Lângă Trull, Onrack și-a pus o mână pe umăr și a spus: „Tu, prietene, plângi prea ușor”.

— Știu, oftă Trull. — Pentru că, ei bine, pentru că visez la astfel de lucruri. Pentru mine; Frații mei, familia mea. Oamenii mei. Darurile păcii, Onrack, asta e ceea ce mă rupe, iar și iar.

— Cred, spuse Onrack, că te sustragei unui adevăr mai profund.

'Fac?'

'Da. Mai este unul, nu-i așa? Nici frate, nici rudă, nici măcar Tiste Edur. Unul care oferă un alt fel de pace, pentru tine, un fel nou. Și aceasta este ceea ce tânjiți și vedeți

ecoul, chiar și în întâlnirea a doi prieteni, la care asistăm aici.

„Plângi când vorbesc despre dragostea mea străveche.

— Plângi pentru asta, Trull Sengar, pentru că dragostea ta nu a primit răspuns și nu există o suferință mai mare decât aceasta.

— Te rog, prietene. Suficient. Uite. Mă întreb ce își spun unul altuia?

„Debitul râului le ia cuvintele, așa cum ne face pe noi toți”. Mâna lui Onrack se strânse pe umărul lui Trull. — Acum, prietene, spune-mi despre ea.

Trull Sengar s-a șters la ochi, apoi a zâmbit. „A fost, da, o femeie cea mai frumoasă...”

Cartea a patra. Furtuna lui Reaper

Am plecat în căutarea morții
În epava aruncată
Din naosul templului cuiva
Am plecat în căutare printre flori
Dând din cap la cuvintele vântului
De povești neplăcute despre război
Am mers printre jgheaburi de sânge
În spatele corturilor femeilor
Toti copiii care nu au fost niciodată
Și în furtuna de gheață și valuri
Am plecat în căutarea celor înecați
Printre cochilii osoase și viermi toci
Unde se învârtteau boabele
Fiecare și fiecare își strigă numele viața ei pierderea sa
Am mers pe drumurile actuale
Asta nu m-a dus nicăieri cunoscut
Și în ceața nemișcată din împrejurimi
Unde lumina însăși se strecura nesigură
Am plecat în căutarea spiritelor înțelepte
Gemendu-și adevărurile în argilă întunecată
Dar mușchiul era tăcut, prea umed pentru a-mi aminti
căutarea mea
Aflând în sfârșit unde seamănă secerătorii
Tăierea tulpinilor pentru a lua sezonul
Am eșuat în căutarea mea mândră
La o lamă de silex de coasă
Și minciuna pierdută de vară
Dezgolit ca carapacea sa caldă
de făgăduință din tinerețe a fost trimis departe
în cerul relicvar al toamnei
Până la oasele nopții

Străluceau unghiile în frig
uitare și în întuneric
moartea a venit să mă găsească
- Înainte de Q'uson Tapi Toc Anaster

Capitolul nouăsprezece

Marea conspirație dintre regatele Saphinand, Bolkando, Ak'ryn și D'rhasilhani, care a culminat cu teribilul Război din Eastlands, a fost profund ironică în multe privințe. Pentru început, nu a existat nicio conspirație. Această amenințare politică grea a fost de fapt o minciună, creată și fomentată de interese economice puternice din Lether; și mai mult, trebuie spus, decât doar economic. Amenințarea unui inamic de temut a permis impunerea unor stricturi asupra populației imperiului, care au servit bine brokerii din elită; și, fără îndoială, i-ar fi făcut bogați dacă nu ar fi prăbușirea financiară întâmplătoare care a avut loc în acest moment cel mai inoportun din istoria Letherilor. În orice caz, regatele și națiunile de graniță din est nu au putut să nu perceapă amenințarea iminentă, mai ales odată cu campania în desfășurare împotriva Awl-ului pe câmpiile nordice. Astfel, s-a creat într-adevăr o mare alianță, iar cu stimulentele străine menționate mai sus, războiul a explodat peste întreaga frontieră de est.

Combinat, nu în totalitate întâmplător, cu invazia punitivă începută pe coasta de nord-vest, este fără îndoială că împăratul Rhulad Sengar s-a simțit într-adevăr asediat...

- Cenușa Înălțării, *Istoria Lether*, Vol. IV, Calasp Hivanar

Nu fusese diferită de orice alt copil cu visele ei copilărești de dragoste. Mândră și înaltă, un erou care pătrunde cu pași mari în viața ei, luând-o în brațe și măturându-și toate temerile că niște nămoluri care se repetă într-un pârâu pentru a dispărea într-un ocean îndepărtat. Binecuvântarea clarității și simplității, oh, da, acesta fusese un vis cel mai prețuit.

Deși Seren Pedac își putea aminti acel copil, își putea aminti angoasa răsucitoare din stomacul ei în timp ce tânjea după mântuire, o angoasă delicioasă în toate posibilele ei distrugerii, ea nu s-a lăsat de nostalgie. Viziunile false despre lume erau un drept al copilului, nu era ceva care să fie supărat, dar nici nu erau demne de vreun sentiment adult de dor.

În Hull Beddict, la urma urmei, tânăra Seren Pedac crezuse, de mult timp - de fapt, înainte ca visul ei nebun să

se ofilească în cele din urmă - că și-a găsit minunatul erou, evocația ei maiestuoasă a cărei fiecare privire era o binecuvântare. pe inima ei. Așa că învățase cum puritatea este otravă, puritatea credinței ei, adică că astfel de eroi există. Pentru ea. Pentru oricine.

Hull Beddict murise în Letheras. Sau, mai degrabă, trupul lui murise acolo. Restul murise în brațele ei cu ani înainte de atunci. Într-un fel, ea îl folosisese și poate nu doar îl folosisese, ci îl violase. Devorându-și credința, furându-și viziunea despre sine, despre locul său în lume, despre tot sensul pe care el, ca orice alt om, l-a căutat pentru propria viață. Își găsisese eroul și apoi, în moduri subtile și crude, îl distrusese sub asediul realității. Realitatea așa cum o văzuse ea, așa cum o vedea încă. Asta fusese otrava din ea, bătălia dintre visul copilului și cinismul venal care se strecurase până la maturitate. Și Hull fusese atât arma ei, cât și victima ei.

Ea fusese, la rândul ei, violată. Beat într-un oraș-port care s-a sfâșiat în timp ce armatele Tiste Edur au pătruns printre fum, flăcări și cenușă. Carnea ei a făcut armă, sufletul ei victimă. Nu putea exista nicio surpriză, nicio uimire goală, pentru a răspunde încercării ei ulterioare de a se sinucide. Cu excepția celor care nu puteau înțelege, care nu ar înțelege niciodată.

Seren a ucis ceea ce iubea. Îi făcuse asta lui Hull și, dacă ar fi sosit vreodată ziua în care acea floare mortală se va deschide din nou în inima ei, ar ucide din nou. Temerile nu puteau fi înlăturate. Temerile s-au întors în val de înec, târându-o în întuneric. eu sunt otrava.

Stai departe. Voi toți, stați departe.

Ea stătea așezată, cu tija sulitei Imass în jurul genunchilor, dar greutatea săbiei cu centură de soldul stâng a fost cea care amenința să o tragă în jos, de parcă acea lamă nu ar fi fost o lungime de fier ciocănită, ci zale într-un lanț. . Nu a vrut să spună nimic prin asta. Nu ai vrut să spui nimic, Trull. Știu că. În plus, ca și Hull, ești mort. Ai avut mila să nu mori în brațele mele. Fii recunoscător pentru asta.

Nostalgie sau nu, copilul încă din ea se târâia înainte, în trepte timide. Era în siguranță, nu-i așa, în siguranță să-și îmbrace mâinile mici, fără cicatrici și să arăți, într-un ecran privat, atât de secret, acel vechi vis strălucind din nou. În siguranță, pentru că Trull era mort. Niciun rău, deloc.

Slăbiți răsucirea adânc în stomacul ei - nu, mai jos. Ea era acum, până la urmă, o femeie adultă. Slăbiți, da, de ce nu? Pentru cel care este otravă, există o mare plăcere în suferință. În dor sălbatic. În explorările lipsite de sens ale predării încântate, a subjugării - ei bine, a subjugării care era în adevăr dominație - nu are rost să fii timidă aici. Mă predau pentru a cere. Renunțați pentru a domni. Invit la viol pentru că violatorul sunt eu și acest trup de aici este arma mea și tu, iubirea mea, ești victima mea.

Pentru că eroii mor. După cum spune Udinaas, aceasta este soarta lor.

Vocea care era Mockra, care era Warrenul Minții, nu-i mai vorbise de la acea dată, de parcă, cumva, nu ar fi trebuit să mai spună nimic. Disciplina controlului era a ei de realizat, momelile dominației îi era de a rezista. Și ea se descurca pe amândouă. Doar.

În aceasta, ecourile trecutului au servit să-i distragă atenția, să-i amâne în momente de dor senzuală pentru un bărbat acum mort, o iubire care nu ar putea fi niciodată. În acest sens, chiar și trecutul ar putea deveni o armă, pe care ea a mânuit-o pentru a evita prezentul și, într-adevăr, viitorul. Dar au existat și pericole aici. Retrăind acel moment în care Trull Sengar scosese sabia, apoi o pusese în mâinile ei. Mi-a dorit să fiu în siguranță. Asta e tot. Îndrăznesc să creez în asta ceva mai mult? Chiar și pentru a picura miere pe dorință?

Seren Pedac ridică privirea. Adunarea căzută - tovarășii ei - nu erau nici adunate, nici însoțitoare. Udinaas era jos lângă pârâu, răsturnând stâncile în căutarea racilor - orice să adauge varietate la mesele lor - și apa înghețată îi făcuse mâinile mai întâi roșii, apoi albastre și părea că nu-i păsa. Kettle stătea lângă un bolovan, cocoșat ca să se apere de vântul amar care curgea în sus pe vale. Ea cedase unei tăceri neobișnuite în ultimele zile și nu voia să întâlnească ochii nimănui. Ruina Silchas stătea la treizeci de pași depărtare, la marginea unei surse de stâncă stratificată, și părea să studieze cerul alb - un cer de aceeași nuanță cu pielea lui. „Lumea este oglinda lui”, spusese Udinaas mai devreme, răsând greu, înainte de a coborî spre pârâu. Clip stătea pe o stâncă plată la jumătatea distanței dintre Silchas Ruin și toți ceilalți. Își întinsese sortimentul de arme pentru încă o examinare intensă, de parcă obsesia ar fi fost o virtute. Privirea lui Seren Pedac le-a găsit pe toate în treacăt, înainte ca privirea ei să se afle asupra Fear Sengar.

Fratele bărbatului pe care l-a iubit. Ah, a fost un lucru ușor de spus? Ușor, poate, în falsitatea sa. Sau în simplul său adevăr. Frica credea că darul lui Trull era mai mult decât părea; că nici măcar Trull nu fusese pe deplin conștient de propriile sale motivații. Că războinicul Edur cu chipul trist găsisese în ea, în Seren Pedac, Acquitor, a Letherii, ceva ce nu mai găsisese la nimeni. Nici una dintre nenumăratele femei frumoase Tiste Edur pe care trebuie să le fi cunoscut. Femei tinere, cu fețele fără căptușeală de ani de vreme aspră și durere mai aspră. Femei care nu erau străine. Femei cu viziuni încă pure despre dragoste.

Acest tărâm în care se aflau acum, era cu adevărat cel al Întunericului? Kurald Galain? Atunci de ce era cerul alb? De ce putea ea să vadă cu o claritate aproape dureroasă fiecare detaliu pentru astfel de distanțe care îi lăsau mintea năucită? Poarta însăși fusese cerneală, de nepătruns - ea se împiedicase orbește, blestemând pământul denivelat și pietros de sub picioare - douăzeci, treizeci de pași, apoi fusese lumină. O privesc presărată de stâncă, ici și colo un copac mort care se ridică strâmb pe cerul sidefat.

La ceea ce a trecut pentru amurg în acest loc, acel cer a căpătat o nuanță ciudată, roz, înainte de a se adânci în straturi de violet și albastru și în cele din urmă negru. Deci, o trecere normală a zilei și a nopții. Undeva în spatele acestei mantii albe, apoi, un soare.

Un soare în Tărâmul Întunericului? Ea nu a înțeles.

Fear Sengar studiasse figura îndepărtată a Ruinei Silchas. Acum s-a întors și s-a apropiat de Acquitor. — Nu mult, acum, spuse el.

Ea se încruntă la el. — Până ce?

El a ridicat din umeri, cu ochii ațintiți asupra sulitei Imass. — Cred că Trull ar fi apreciat arma aia. Mai mult decât ai apreciat tu sabia lui.

Furia a izbucnit în ea. „Mi-a spus: Frica. Mi-a dat sabia lui, nu inima lui.”

— A fost distras. Mintea îi era plină de întoarcerea la Rhulad - la ceea ce avea să fie audiența sa finală cu fratele său. Nu-și putea permite să se gândească la... alte lucruri. Cu toate acestea, celelalte lucruri i-au revendicat mâinile și gestul a fost făcut. În acel ritual, sufletul fratelui meu a vorbit.

Ea și-a întors privirea. — Nu mai contează, Frica.

— Mie îmi face. Tonul lui era dur, amar. „Nu-mi pasă ce faci din asta, ce îți spui acum ca să nu simți nimic. Odată, un frate de-al meu a cerut femeia pe care o iubeam. Nu l-

am refuzat, iar acum ea a murit. Oriunde mă uit, Acquitor, îi văd sângele curgând în pâraie. Mă va îneca până la urmă, dar asta nu contează. Cât voi trăi, cât țin nebunia la distanță, Seren Pedac, te voi apăra și te voi apăra, căci un frate al meu și-a pus sabia în mâinile tale.

El a plecat atunci, iar ea tot nu se putea uita la el. Teme-te de Sengar, prostule. Un prost, ca orice alt om, ca orice alt om. Ce este cu gesturile tale? Dorința ta de sacrificiu? De ce vă dați cu toții nouă? Nu suntem vase pure. Nu suntem nevinovați. Nu vă vom trata sufletul ca pe o bijuterie prețioasă și fragilă. Nu, prostule, vom abuza de el ca și cum ar fi fost al nostru, sau, într-adevăr, de o valoare mai mică decât asta - dacă este posibil.

Scrâșnitul pietrelor și, deodată, Udinaas se ghemui în fața ei. În mâinile lui în cupă, un piscicol. Se zvârcește prins într-un bazin de apă minuscule, care se diminuează.

— Plănuiești să-l împărți în șase moduri, Udinaas?

— Nu este asta, Acquitor. Uita-te la ea. Aproape acum. Vezi? Nu are ochi. Este orb.

— Și asta este semnificativ? Dar a fost, și-a dat seama ea. Ea se încruntă la el, văzu strălucirea ascuțită din privirea lui. — Nu vedem ce este cu adevărat aici, nu-i așa?

— Întuneric, spuse el. 'Pestera. Uterul.'

'Dar cum?' Ea se uită în jur. Peisajul stâncii sparte, lichenii palid și mușchii și copacii foarte morți. Cerul.

— Cadou sau blestem, spuse Udinaas, îndreptându-se. — Și-a luat un soț, nu-i așa?

L-a privit întorcându-se înapoi la pârâu, l-a privit întorcându-l cu tandrețe pe piciorul orb în apa care se repezi. Un gest la care Seren nu s-ar fi așteptat de la el. Ea? Cine și-a luat un soț?

— Cadou sau blestem, spuse Udinaas în timp ce se apropia din nou de ea. — Dezbateră continuă.

„Mama Întunecată... și Tatăl Lumină”.

El a zâmbit rânjetul său rece obișnuit. În cele din urmă, Seren Pedac se agită din groapa ei. M-am întrebat despre cei trei frați.

Trei frați?

El a continuat ca și cum ea știa despre cine vorbea.

— Spawn of Mother Dark, da, dar apoi, au fost o multime, nu-i așa? A fost ceva care i-a diferențiat pe cei trei? Andarist, Anomander, Silchas. Ce ne-a spus Clip? O, corect, nimic. Dar am văzut tapiseriile, nu-i așa? Andarist, ca însuși miezul nopții. Anomandra, cu păr de un alb strălucitor. Și iată, Silchas, urâciunea noastră umblătoare

fără sânge, mai albă decât orice cadavru, dar la fel de prietenoasă. Deci, ce a cauzat marea ruptură dintre fii și mamă? Poate că nu a fost ea care și-a desfășurat picioarele către Light ca un tată vitreg pe care niciunul nu și-l dorea. Poate că asta e o minciună, una dintre acelea dulce convenabile. Poate, Seren Pedac, a fost să afle cine era tatăl lor.

Nu s-a putut abține să nu-i urmărească privirea spre locul unde se afla Ruina Silchas. Apoi a pufnit și s-a întors. 'Conteaza?'

'Conteaza? Nu acum, a spus Udinaas. — Dar va fi.

'De ce? Fiecare familie are secretele ei.

El a râs. — Am propria mea întrebare. Dacă Ruina Silchas este toată Lumina în exterior, ce trebuie să fie el în interior?

„Lumea este oglinda lui”.

Dar lumea la care ne uităm acum este o minciună.

— Udinaas, am crezut că Tiste Edur sunt copiii Mamei Întuneric și Tatălui Lumină.

— Generații succesive, probabil. Nu are vreo legătură evidentă cu cei trei frați.

— Scabandari.

— Da, îmi imaginez. Părinte Shadow, nu? Ah, ce familie era asta! Să nu uităm de surori! Menandore cu focul ei furibund al zorilor, Sheltatha Lore amurgul iubitor și Sukul Ankhadu, cătea perfidă a nopții. Au mai fost și altele? Trebuie să fi fost, dar de atunci au căzut pe margine. Miturile-prefer numerele ușor de gestionat, până la urmă, iar trei funcționează întotdeauna cel mai bine. Trei din asta, trei din asta.

— Dar Scabandari ar fi al patrulea...

Andarist a murit.

Oh. Andarist a murit. Și de unde știe el astfel de lucruri? Cine îți vorbește, Udinaas, în febrele tale nocturne?

Putea afla, și-a dat seama brusc. Ar putea aluneca înăuntru, ca o fantomă. Ea putea, cu vrăjitoria lui Mockra, să fure cunoștințe. Aș putea viola mințea altcuiva, asta vreau să spun. Fără ca el să știe vreodată.

Era nevoie, nu-i așa? Urma ceva groaznic. Udinaas știa ce va fi. Ce ar putea fi, oricum. Și Fear Sengar – tocmai jurase că o va proteja, de parcă și el bănuia că o confruntare îngrozitoare era aproape. Eu rămân singurul care nu știu nimic.

Ar putea schimba asta. Putea folosi puterea pe care o găsisese în ea. Nu a fost altceva decât autoprotecție. A rămâne ignorant însemna să suferi pe dreptate orice soartă o aștepta; da, din lipsă de cruzime, ea ar merita cu siguranță orice i s-ar întâmpla. Pentru că a ignorat ceea ce a oferit Mockra, pentru că a ignorat acest dar.

Nu e de mirare că nu spusese nimic de la prima conversație. Fusesse în groapa ei, amestecând nisip vechi pentru a vedea ce seminte ar putea să prindă viață, dar nu era nicio lumină care ajungea în acea groapă și nicio viață printre boabele înghețate. Un joc indulgent și nimic mai mult.

Am dreptul să mă protejez. Apără-mă.

Clip și Silchas Ruin se întorceau. Udinaas îi studia cu aviditatea pe care o arătase când examina piscicul orb.

Voi avea secretele tale, sclave. Voi avea acelea, și poate mult, mult mai multe.

Udinaas nu s-a putut abține să nu vadă Silchas Ruin altfel. Într-o lumină nouă, ha ha. Fiul vătămat. Unul dintre ei, oricum. Fiii, ficele, nepoții, copiii lor necăjiți, și mai departe, până când cursa războaielor din Umbră se luptă cu cea a Întinericului. Toate pe un cuvânt nepăsător, o insultă, o privire greșită acum o sută de mii de ani.

Dar, atunci, unde sunt copiii Luminii?

Ei bine, un lucru bun, poate, că nu erau prin preajmă.

Destul de probleme se găsesc așa cum a fost, cu Silchas Ruin și Clip pe o parte și Fear Sengar și-eventual-Scabandari pe cealaltă. Dar, desigur, Frica Sengar nu este Sabia Mortală a Umbrei. Deși probabil vrea să fie, chiar se crede că este. Oh, asta chiar va juca prost, nu-i așa?

Tăcuți, au mers mai departe. Peste acest peisaj nenorocit, fără viață. Dar nu chiar! Există... picăci.

Căutarea se apropia de final. La fel de bine. Nimic mai rău, în ceea ce îl privea pe el, decât acele legende din vechime când aventurierii nobili și fideli pur și simplu mergeau la nesfârșit, printr-un episod absurd după altul, fiecare având o funcție arcană pentru cel puțin unul dintre cei cu ochii mari. proști, așa cum se cuvenea spatele zimțat strălucitor al moralității care a parcurs toată povestea, de la cap până la vârful acelei cozi lungi și sinuoase. Legende care mușcă. Da, toți o fac. Acesta este scopul lor.

Dar nu această, nu această căutare glorioasă a noastră. Niciun mesaj fulgerător care să conducă acasă ca un fulger între ochi. Nicio cascadă prăbușitoare de scene pline care

să urce ca niște scări blestemate spre turnul magic așezat pe vârful muntelui, unde toate adevărurile au fost forjate în simplul concurs de erou împotriva ticălos.

Uită-te la noi! Ce eroi? Cu toții suntem răufăcători, iar acel turn nici măcar nu există.

Inca.

Văd sânge picurând printre pietre. Sânge în formarea lui. Atât de mult sânge. Vrei turnul acela, Silchas Ruin? Ți-e frică de Sengar? Clamă? Îl vrei atât de mult? Va trebui să reușești și așa vei face.

Febre în fiecare noapte. Orice boală șopti în venele lui prefera întunericul minții care era somn. Revelațiile au sosit în fragmente rupte, bucăți care sugerau un adevăr mai mare, ceva vast. Dar nu avea încredere în nimic din toate acestea - acele revelații, toate erau minciuni. Minciunile cuiva. Al Errantului? a lui Menandore? Degetele care i se înfingeau în creier erau legiuire. Prea multe contradicții, fiecare viziune în război cu următoarea.

Ce vreți toți de la mine?

Orice ar fi fost, nu avea de gând să-l dea. Fusese sclav, dar nu mai era sclav.

Acest tărâm nu mai fusese trăit de mult, mult timp. Cel puțin nicăieri în această regiune anume. Copacii erau atât de morți, încât se transformaseră în piatră fragilă, până la cele mai subțiri crenguțe cu mugurii lor veșnic înghețați, așteptând un sezon de viață care nu a mai venit. Și soarele ăla de acolo sus, undeva în spatele vâlului alb, ei bine, și el era o minciună. Oarecum. La urma urmei, întunericul ar trebui să fie întunecat, nu-i așa?

S-a gândit să găsească ruine sau ceva. Dovadă că Tiste Andii prosperase odată aici, dar nu văzuse un singur lucru care să fi fost modelat de o mână inteligentă, ghidată de o minte simțitoare. Fără drumuri, fără trasee de orice fel.

Când soarele ascuns a început să se estompeze, Clip a făcut oprire. De când sosise în acest loc, nu scosese nici măcar o dată lanțul și cele două inele ale sale, singura binecuvântare care să marcheze această parte a călătoriei lor mărețe. Nu era nimic care să alimenteze un foc, așa că rămășițele uscate de carne de căprioară afumată nu găseau suculent într-o tocană și nu dădeau căldură mesei lor dezgustătoare.

Ceea ce a trecut drept conversație nu a fost mai bine.

a vorbit Seren Pedac. — Clip, de ce este lumină aici?

„Mergem un drum”, a răspuns tânărul Tiste Andii. „Kurald Liosan, darul Tatălui Lumină de demult, mult timp

în urmă. După cum puteți vedea, grădina lui mândră nu a durat prea mult. El a ridicat din umeri. „Silchas Ruin și cu mine, bine, bineînțeles că nu avem nevoie de asta, dar să vă conduc pe toți cu mâna...” Zâmbetul lui era rece.

— Am crezut că oricum faci asta, spuse Udinaas. Întunericul era din ce în ce mai adânc, dar a constatat că nu avea niciun efect asupra vederii sale, un detaliu pe care l-a păstrat pentru el.

— Am fost amabil să nu spun ceea ce este evident, Letherii. Din păcate, îți lipsește un asemenea tact.

'Tact? La naiba tact, Clip.

Zâmbetul a devenit mai greu. — Nu ești nevoie de tine, Udinaas. Am încredere că știi asta.

O tresărire strânse chipul lui Seren Pedac. „Nu are rost să...”

— E în regulă, achizitor, spuse Udinaas. — Oricum m-am săturat de prostiile disimulate. Clip, unde duce acest drum? Când vom părăsi, unde ne vom găsi?

— Sunt surprins că nu ai ghicit.

'Pai eu am.'

Seren Pedac sa încruntat spre Udinaas și a întrebat: „Atunci, îmi spui?

'Nu pot. Este un secret - și da, știu ce am spus despre disimulare, dar așa poate rămâi în viață. Chiar acum și cu ceea ce urmează, ai șansa să pleci, când totul va fi spus și gata.

— Generos din partea ta, spuse ea obosită, îndepărtând privirea.

— Este un sclav, spuse Fear Sengar. — Nu știe nimic, Acquitur. Cum a putut? A reparat plasele. A măturat snopi umezi de pe podea și a împrăștiat alții noi. A decojit stridii.

Și pe mal, într-o noapte, a spus Udinaas, am văzut o cioară albă.

Tăcere bruscă.

În cele din urmă, Silchas Ruin pufni. 'Nu înseamnă nimic. Cu excepția poate un presentiment al renașterii mele. Deci, Udinaas, poate că ești un fel de văzător... Sau un mincinos.

— Mai probabil, ambele, spuse Udinaas. — Cu toate acestea, era o cioară albă. Zbură prin întuneric sau amurg? Nu sunt sigur, dar cred că distincția este, ei bine, importantă. Ar putea merita ceva efort, amintindu-mi exact, vreau să spun. Dar zilele mele de muncă din greu la orice s-au terminat. A aruncat o privire spre Ruina Silchas. — Vom afla destul de curând.

— Nu are rost, anunță Clip, așezându-se pe spate până când stătea în decubit dorsal pe pământul dur, cu mâinile împletite în spatele capului, privind în sus la cerul negru și gol.

— Deci acesta este un drum, nu? A întrebat Udinaas - aparent pe nimeni în special. — Darul Tatălui Lumină. Asta e partea interesantă. Deci, întrebarea pe care aș dori să o pun este aceasta: călătorim singuri?

Clip sa așezat înapoi.

Udinaas i-a zâmbit. — Ah, ai simțit asta, nu-i așa? Părul pufos de pe ceafă încearcă să stea pe cap. Sentit. Mirosit. O șoaptă de aer ca de la un vânt puternic. Trimit fiorii ciudate prin tine. Tot ceea ce.'

Silchas Ruin s-a ridicat, furia în fiecare rând. — Menandore, spuse el.

„Aș spune că are mai mult drept la acest drum decât noi”, a spus Udinaas. — Dar Clip ne-a adus aici din bunătatea inimii lui. Intenții atât de nobile.

— Ne urmărește, mormăi Silchas Ruin, mâinile găsim mânerele săbiilor lui cântătoare. Apoi s-a uitat în cer. 'Din cer.'

„Pentru că mizerabilele tale vrăjiri de familie sunt singurele lucruri pentru care merită să trăiești, nu?”. '

Expresia lui Fear Sengar era alarmată. 'Nu inteleg. De ce ne urmărește sora Dawn? Ce îi pasă de sufletul lui Scabandari?

— The Finnest, spuse Clip pe sub răsuflarea lui. Apoi, mai tare, „Sufletul lui Bloodeye, Edur. Ea caută să-l revendice pentru ea însăși. Puterea lui.

Udinaas oftă. — Deci, Silchas Ruin, ce faptă groaznică ai comis-o asupra surorii tale încuiate de soare? Sau fiica, sau orice rudă ar fi ea? De ce e în căutarea sângelui tău? Ce v-ați făcut unul altuia cu toate acele milenii în urmă? Nu te poți săruta și te machi? Nu, îmi imaginez că nu.

— Nu a existat nicio crimă, spuse Silchas Ruin. „Suntem dușmani în numele ambiției, chiar și atunci când nu aș vrea să fie așa. Din păcate, să trăim cât avem, se pare că nu există altceva care să ne susțină. Numai furie și foame.

„Sugerez o sinucidere reciprocă uriasă”, a spus Udinaas. „Tu și toți nenorocii tăi rude și tu, Clip, ai putea sări doar pentru a-ți potoli ego-ul sau așa ceva. Dispareți din târâmurile muritorilor, voi toți, și lăsați-ne pe ceilalți în pace.

— Udinaas, spuse Clip amuzat, acesta nu este un tărâm muritor.

'Gunoi.'

— Atunci, nu așa cum te gândești la unul. Acesta este un loc al forțelor elementare. Neîngrădit și sub fiecare suprafață, potențialul de haos. Acesta este un tărâm al Tistei.

Seren Pedac părea surprinsă. „Doar „Tiste”? Nu Andii, Edur-'

— Achizitor, spuse Silchas Ruin, Tiste sunt primii copii. Chiar primul. Ale noastre au fost primele orașe, primele civilizații. Răsărind aici, în tărâmurile precum acesta. După cum a spus Clip, elementar.

— Atunci, cum rămâne cu Zeii Bătrâni? Întrebă Seren Pedac.

Nici Clip, nici Silchas Ruin nu au răspuns, iar tăcerea s-a întins, până când Udinaas a pufnit în râs. — Rude nedorite. Împinse în dulapuri. Bară ușa, ignoră bătaile și să sperăm că vor merge mai departe. Este întotdeauna problema cu toate aceste povești de creație. „Suntem primii, nu este evident? Ceilalți ăia? Ignoră-i. Impostori, intrusi și mai rau! Uită-te la noi, până la urmă! Întuneric, Lumină și întunericul dintre ele! Ar putea fi cineva mai pur, mai elementar decât atât?” Răspunsul, desigur, este da. Să luăm un exemplu, nu?

— Nimic nu a precedat Darkness, spuse Clip, iritația ascuțindu-i declarația.

Udinaas a ridicat din umeri. „Asta pare o afirmație suficient de rezonabilă”; Dar atunci, nu-i așa? La urma urmei, Întunericul nu este doar absența luminii, nu-i așa? Poți avea o astfel de definiție negativă? Dar poate că Clip nu era deloc atât de neplăcut pe cât suna acolo. „Nimic nu a precedat Întunericul.” Chiar nimic. Adevărata absență, deci, a ceva. Chiar și întunericul. Dar stai, unde se încadrează haosul? Nu era nimic cu adevărat gol sau era plin de haos? A fost Darkness impunerea ordinii asupra haosului? A fost singura impunere a ordinii asupra haosului? Sună presupus. Vrăjitoarea aceea Feather a fost aici, sunt prea multe din Tiles pe care le-am uitat. Toată nașterea asta și nașterea acelei lucruri. Dar haosul a produs și Foc. Trebuie să aibă, pentru că fără Foc nu există Lumină. S-ar putea spune, de asemenea, că fără Lumină nu există Întuneric, iar fără ambele nu există Umbră. Dar Focul are nevoie de combustibil pentru a arde, așa că am

avea nevoie de materie de un fel de solide născute de pe Pământ. Și focul are nevoie de aer și așa...

„Am terminat de ascultat toate prostiile astea”, a spus Silchas Ruin.

Tiste Andii a plecat în noapte, care nu era deloc noapte - cel puțin nu în ochii lui Udinaas, și a descoperit că putea să privească Ruina Silchas în timp ce războinicul mergea încă patruzeci și ceva de pași, apoi se întoarse spre înfruntă încă o dată tabăra. Ah, White Crow, ai asculta, ai vrea? Cu toate acestea, fără să vă vadă fața, nimeni care să vă provoace direct.

Presupun că, Silchas Ruin, ești la fel de ignorant ca noi ceilalți când vine vorba de nașterea întregii existențe. Că noțiunile tale sunt la fel de ciudate ca ale noastre și la fel de patetice.

Frica Sengar vorbește. „Udinaas, femeile Edur susțin că Kechra a legat tot ceea ce există de timpul însuși, asigurând astfel anihilarea tuturor. Marea lor crimă. Cu toate acestea, acea moarte - m-am gândit mult la asta - acea moarte, nu are fața haosului. Chiar opusul, de fapt.

— Haosul urmărește, mormăi Clip fără nimic din aroganța lui caracteristică. — Este Devoratorul. Mama Întuneric și-a împrăștiat puterea, armatele și ea caută să se alăture vreodată, să redevină una, pentru că atunci când se întâmplă asta, nicio altă putere, nici măcar Mama Întunecată, nu o poate învinge.

— Mama Întunecată trebuie să fi avut aliați, spuse Udinaas. — Ori asta, ori ea a ținut o ambuscadă a haosului, și-a prins pe neprevăzut inamicul. Toată existența s-a născut din trădare, Clip? Acesta este miezul credinței tale? Nu e de mirare că sunteți cu toții în gâtul celuilalt. Ascultă bine, Silchas Ruin; Sunt mai aproape de urmele tale decât ți-ai imaginat vreodată. Ceea ce, se gândi el atunci, s-ar putea să nu fie înțelept; s-ar putea dovedi, de fapt, fatal. — În orice caz, mama Dark însași trebuia să se fi născut din ceva. O conspirație în haos. O alianță fără precedent în care toate alianțele erau interzise. Deci, încă o trădare.

Fear Sengar se aplecă ușor înainte. — Udinaas, de unde ai știut că suntem urmăriți? De Menandore.

— Sclavii trebuie să-și perfecționeze fiecare simț, Fear Sengar. Pentru că stăpânii noștri sunt volubili. S-ar putea să te trezești într-o dimineață cu o durere de dinți, lăsându-te nenorocit și nervos și, în consecință, o întreagă familie de sclavi ar putea suferi devastării înainte de soarele la amiază. Un soț sau o soție decedată, un părinte decedat

sau ambele. Bătut, mutilat pe viață, orbit, mort - orice posibilitate așteaptă în umbra noastră.

Nu credea că Frica era convinsă și, desigur, argumentul era slab. Adevărat, acele simțuri intensificate ar putea fi suficiente pentru a ridica hacklele, pentru a lumina instinctele că ceva era pe urmele lor. Dar asta nu era același lucru cu a ști că era Menandore. Am fost neglijent în a dezvălui ceea ce știam. Am vrut să-i fac pe proști dezechilibrat, dar asta i-a făcut mai periculoși. Mie.

Pentru că acum știu - sau vor ști, destul de curând - că acest sclav inutil nu merge singur.

Pentru moment, însă, nimeni nu a fost înclinat să-l provoace.

Îndepărtând cearceafuri, pregătindu-se pentru o trecere de somn agitat. Întuneric care nu era întuneric. Lumină care nu era lumină. Sclavi care ar putea fi stăpâni și undeva înaintea tuturor, un nor de furtună învințit deasupra capului, plin de tunete, fulgere și ploaie purpurie.

A așteptat până când respirația sclavei s-a adâncit, s-a prelungit, a găsit ritmul somnului. Războaiele de conștiință erau trecute. Udinaas dezvăluise destule cunoștințe secrete pentru a justifica acest lucru. Nu-și lăsase niciodată sclavia în urmă, iar acum Stăpâna lui era Menandore, o creatură la fel de perfidă, vicioasă și cu sânge rece ca oricare alta din acea veche familie a ceea ce-ar-ar putea-fi-zei.

Mockra a șoptit la viață în mintea ei, la fel de liberă ca gândul rătăcitor, neconstrâns de o coajă de os dur, de căile bine uzate ale minții. Un cârcel ridicându-se liber, plutind în aer deasupra ei, ea îi dădu forma unui șarpe, căutând capul, zvârnind limba pentru a găsi parfumul lui Udinaas, al sufletului bărbatului - acolo, alunecând înainte pentru a se închide, o atingere...

Fierbinte.'

Seren Pedac a simțit șarpele acela că se dă înapoi, a simțit valuri întorcându-se înapoi în ea în valuri de căldură arzătoare.

Vise febrile, focul sufletului lui Udinaas. Bărbatul s-a agitat în păturile lui.

Ar trebui să fie mai subtilă, ar avea nevoie de esența șarpelui pe care-l alesese. Înaintând încă o dată, găsind acea forja furioasă, apoi îngropată în jos, prin nisip fierbinte, sub ea. Oh, era durere, da, dar nu era, acum își dădu seama ea, un cuptor integral al sufletului lui. Era tărâmul în care visul lui îl dusesese, un tărâm al luminii năucitoare...

Ochii ei s-au deschis asupra unui peisaj sfâșiat. Boulders copti roșii și fragili. Aer dens, turgit, suflarea unui cuptor de olar. Cer alb explodat deasupra capului.

Udinaas rătăci, clătinându-se, la zece pași depărtare.

Și-a trimis șarpele să se alunece după el.

O umbră enormă a alunecat peste ei - Udinaas s-a învârtit și s-a răsucit să se uite în sus, în timp ce acea umbră a trecut pe lângă, apoi mai departe, iar dragonul cu solzi de argint și aur, alunecând pe aripi întinse, a zburat peste creasta direct în față, apoi, o clipă mai târziu, a dispărut. din vedere.

Seren îl văzu pe Udinaas așteptând să reapară. Și apoi a văzut-o din nou, acum micuță ca o pată, un paliu sclipitor pe cer, care se diminua rapid. Sclavul Letherii a strigat, dar Seren nu și-a putut da seama dacă sunetul fusese unul de furie sau de abandon.

Nimănui nu-i place să fie ignorat.

Pietrele zburau lângă șarpe și, îngrozită brusc, ea și-a întors privirea, ridicând capul, pentru a vedea o femeie. Nu Menandore. Nu, un Letherii. Mic, flexibil, păr atât de blond încât să fie aproape alb. Apropiindu-se de Udinaas, tremurând, fiecare mișcare dezvăluind nervi încordați și uzați.

Un alt intrus.

Udinaas nu trebuia încă să se întoarcă din acel cer îndepărtat, iar Seren a privit cum femeia Letherii se apropia și mai mult. Apoi, la cinci pași depărtare, se îndreptă, își trecu mâinile prin părul sălbatic și lustruit. Cu o voce sufocantă, femeia ciudată a vorbit. — Te-am căutat, iubirea mea.

Nu s-a învârtit. Nici măcar nu s-a mișcat, dar Seren a văzut ceva nou în liniile spatelui și umerilor, felul în care își ținea acum capul. În vocea lui, când a răspuns, era amuzament. "Iubirea mea?" Și apoi o înfruntă, cu ochii răvășiți, o sumbră ca gheața sfidătoare în această lume de foc. — Nu mai iepurele uluit, Vrajitoarea Pene-da, văd felul provocator în care mă privești acum, încrederea nebună, invitația. Și în toate acestea, adevărul care este disprețul tău încă arde. În plus, adăugă el, te-am auzit apropiindu-te, am simțit chiar și frica. Ce vrei, Feather Witch?

„Nu sunt speriată, Udinaas”, a răspuns femeia.

Numele acela, da. Vrajitoare pene. Colega de sclav, Turnatorul Tiglelor. Oh, există o istorie între ei dincolo de ceea ce și-ar fi putut imagina oricare dintre noi.

— Dar tu ești, insistă Udinaas. — Pentru că te așteptai să mă găsești singur.

Ea se înțepeni, apoi încercă să ridice din umeri. — Menandore nu simte nimic pentru tine, iubirea mea. Trebuie să realizezi asta. Nu ești decât o armă în mâinile ei.

'Cu greu. Prea tocită, prea tăiată, prea fragilă de departe.

Râsul lui Feather Witch era înalt și ascuțit. 'Fragil? Ia-mă rătăcitor, Udinaas, nu ai fost niciodată așa.

Seren Pedac a fost cu siguranță de acord cu evaluarea ei. De ce motiv această falsă modestie?

— Am întrebat ce vrei. De ce esti aici?'

— M-am schimbat de când m-ai văzut ultima oară, răspunse Feather Witch. „Eu sunt acum Destra Irant pentru Rătăcitori, pentru ultimul Zeu Bătrân al Leterilor. Cine stă în spatele tronului gol...

— Nu este gol.

'Va fi.'

„Acum iată că noua ta credință ține din nou în cale. Toată acea insistență plină de speranță că ești din nou în centrul lucrurilor. Unde se ascunde carnea ta acum, Feather Witch? În Letheras, fără îndoială. O căsuță fără aer și împutită pe care ai proclamat-o templu-dă, care te ustură, spunându-mi că nu greșesc. Despre tine. Te-ai schimbat, vrăjitoare pene? Ei bine, păcălește-te dacă vrei. Dar să nu credeți că sunt înșelat. Să nu crezi că voi cădea acum în brațele tale, gâfâind de poftă și devotament.

— Cândva m-ai iubit.

— Am apăsat și eu odată monede aprinse în ochii morți ai lui Rhulad. Dar ei nu erau morți, vai. Trecutul este o mare de regrete, dar acum m-am târât pe țărm, Feather Witch. Într-un fel, de fapt.

— Suntem împreună, Udinaas. Destra Irant și T'orrud Segul, și vom avea, la dispoziție, o Sabie Mortală. Letherii, noi toți. Așa cum ar trebui să fie și prin noi Rătăcătorul se ridică din nou. La putere, la dominație - este ceea ce are nevoie poporul nostru, ceea ce avem nevoie de mult timp.

„Tiste Edur-”

— Sunt pe cale de ieșire. Imperiul Gri al lui Rhulad - a fost condamnat de la început. Chiar și tu ai văzut asta. Se clătinește, se prăbușește, se prăbușește. Dar noi Letherii vom supraviețui. Întotdeauna facem, iar acum, odată cu renașterea credinței în Errant, imperiul nostru va face lumea să tremure. Destra Irant, T'orrud Segul și Mortal Sword, vom fi cei trei din spatele Tronului Gol. Bogat, liber

să facem ce vrem. Vom avea pe Edur drept sclavi. Edur rupt, patetic. Înlanțuiți, bătuți, îi vom folosi, așa cum ne-au făcut cândva cu noi. Iubește-mă sau nu, Udinaas. Gustă sărutul meu sau întoarce-te, nu contează. Tu esti T'orrud Segul. Errantul te-a ales pe tine...

— A încercat, vrei să spui. L-am trimis pe nebun departe.

Era clar uluită în tăcere.

Udinaas se întoarse pe jumătate cu o mișcare disprețuitoare a unei mâini. — L-am trimis și pe Menandore departe. Au încercat să mă folosească ca pe o monedă, ceva care să fie transmis înainte și înapoi. Dar știu totul despre monede. Am simțit mirosul arzător al atingerii lor. Se uită din nou la ea. „Și dacă sunt o monedă, atunci nu aparțin nimănui. Împrumutat, ocazional. Pariat, des. Posedat? Niciodată pentru mult timp.

'T'orrud Segul-'

'Gaseste pe altcineva.'

— Ai fost ales, blestemat de prost! Ea începu brusc înainte, smulgând propria ei tunică de sclavă urâtă. Pânză ruptă, flutura pe vântul fierbinte ca fragmentele zdrențuite ale vreunui steag imperial. Era goală, întinzând mâna să-l târască pe Udinaas, cu brațele înconjurându-i gâtul...

Împingerea lui a făcut-o să se întindă pe pământul dur și pietros. — Am terminat cu violurile, spuse el cu o voce joasă, zgâriind. — În plus, ți-am spus că avem companie. E clar că nu m-ai înțeles complet... Și a trecut pe lângă ea, a mers drept către șarpele care era Seren Pedac.

S-a trezit cu mâna caldă închisă în jurul gâtului. Privi în ochii strălucitori în întuneric.

Îl simțea tremurând deasupra ei, greutatea lui ținându-o în jos, iar el își coborî fața spre a ei, apoi, cu barba sarmă încrețită de-a lungul obrazului ei, își duse gura la urechea ei dreaptă și începu să șoptească.

— Mă așteptam de ceva vreme la așa ceva, Seren Pedac. Astfel, ai avut admirația mea... pentru reținerea ta. Păcat, atunci, nu a durat.

Avea probleme cu respirația; mâna care îi înfășura gâtul era o bandă de fier.

— Am vrut să spun ce am spus despre violuri, Acquitor. Dacă mai faci asta vreodată, te voi omorî. Mă înțelegi?'

Ea a reușit să încuviințeze din cap și a putut vedea acum, în fața lui, întreaga măsură a trădării pe care o simțea, rănirea îngrozitoare. Că l-ar abuza atât de mult.

— Nu te gânde la mine, continuă Udinaas, dacă asta se potrivește cu mizerabila gaură în care locuiești, Seren Pedac. Este ceea ce ți-a șters reținerea în primul rând, până la urmă. Dar am avut zeite să mă folosească. Și zeii încearcă. Și acum o vrăjitoare slăbănog după care am poftit cândva, care visează că versiunea ei de tiranie este de preferată decât a celorlalți. Am fost un sclav - sunt obișnuit să fiu obișnuit, îți amintesti? Dar... și ascultă cu atenție, femeie... nu mai sunt un sclav...

Vocea lui Fear Sengar coborî de deasupra lor. — Eliberează-i gâtul, Udinaas. Ceea ce simți la ceafă este vârful sabiei mele - și da, acel firicel de sânge îți aparține. Dobânditorul este logodit cu Trull Sengar. Ea este sub protecția mea. Eliberează-o acum, sau mori.

Mâna care îi prindea gâtul s-a slăbit, s-a ridicat limpede-

Si Fear Sengar avea o mână în părul sclavului, îl smulgea înapoi, aruncându-l pe pământ, cu sabia șuierând într-o neclară neclară...

'NU!' Seren Pedac țipă, zgâiindu-se ca să se arunce pe Udinaas. 'Fara frica! Nu-l atinge!'

'Acquitor-'

Alții se trezesc acum, ridicându-se din toate părțile-

— Nu-l răni! Am făcut destule din asta în noaptea asta, „Firă-te de Sengar-Udinaas, el avea acest drept- „Oh, Errant salvează-mă- „A avut acest drept”, repetă ea, simțindu-i gâtul sfâșiat pe dinăuntru de la primul țipăt. — Ascultă, nu, frică, nu înțelegi. Eu... am făcut ceva. Ceva groaznic. Te rog... acum stătea în picioare, vorbind cu toată lumea, te rog, asta e vina mea.

Udinaas și-a împins greutatea într-o parte, iar ea și-a zgâriat un cot în timp ce el se cățara liber. — Reveniți ziua, Silchas Ruin, spuse el.

'Noaptea-'

„Fă-i din nou ziua, la naiba! Ajunge de somn, hai să mergem mai departe. Acum!'

Spre uimirea lui Seren Pedac, cerul a început să se lumineze din nou. Ce? Cum?

Udinaas era la patul lui, luptându-se să-l adună, să-l bage în rucsac. Ea văzu lacrimi sclipind pe obrajii lui înrădăcinați.

Oh, ce am făcut. Udinaas-

— Ai înțeles prea multe, spuse Clip pe tonul ăla mângâiat, dezordonat. — M-ai auzit, Udinaas?

— Du-te dracului, mormăi sclavul.

Silchas Ruin a spus: „Lasă-l, Clip. El este doar un copil printre noi. Și își va juca jocurile copilărești.

Cenușa coborând pentru a-și îngropa sufletul, Seren Pedac s-a întors de la toți. Nu, copilul sunt eu. Încă. Mereu.

Udinaas...

La doisprezece pași distanță, Kettle stătea, cu picioarele trase sub ea, și se ținea de mână cu Wither, fantoma unui Andii, și nu era nici căldură, nici frig în acea strângere. Se uită la ceilalți în timp ce lumina creștea încet pentru a începe o nouă zi.

— Ce se fac unul altuia, șopti ea.

Mâna lui Wither s-a strâns în jurul ei. — Este ceea ce înseamnă să trăiești, copile.

Atunci s-a gândit la asta. Cuvintele fantomei, oboseala în ton și, după mult timp, ea încuviință în cele din urmă din cap.

Da, asta este să trăiești.

A făcut tot ceea ce știa că va veni puțin mai ușor de suportat.

Pe străzile împrăstiate de gunoi din Drene, mirosul de fum vechi era amar în aer. Pete negre împodobeau pereții clădirilor. Veselă, prăbușită din căruțele răsturnate, aruncase bucăți peste tot, de parcă cerul cu o noapte înainte ar fi plouat cioburi smălțuite. Pânză pătată de sânge, rămășițe mărunțite și rupte de tunici și cămăși, se înnegreau sub soarele fierbinte. Chiar dincolo de masa singuratică unde stătea Venitt Sathad, haosul revoltei care aprinsese amurgul zilei precedente era vizibil din toate părțile.

Proprietarul chioșcului a ieșit schiopătând din alcovul umbrit care servea drept bucătărie și depozit, ținând o tavă aschiată cu o altă sticlă prăfuită de vin Bluerose. Privirea uluită din ochii bătrânului încă nu se retrăgea, dând mișcărilor sale o privire ciudat de dezarticulată în timp ce așeza sticla pe masa lui Venitt Sathad, se înclină, apoi se dădu înapoi.

Cele câteva figuri care trecuseră pe lângă hall în această dimineată s-au oprit fiecare în pasajul lor furtiv pentru a se uita la Venitt - nu pentru că, știa el, era în vreun fel memorabil sau impunător, ci pentru că stând aici, mâncând un mic dejun ușor și bănd acum vin scump, servitorul lui Rautos Hiyanar a prezentat o scenă de odihnă civilă. O astfel de scenă zbuciuma acum, acum îi lovea pe cei care trecuseră peste haosul din noaptea precedentă, parcă luminată de propria ei nebunie.

O sută de versiuni au întunecat începutul revoltei. Arestarea unui creditor. O masă supraîncărcată și o ceartă care a scăpat de sub control. O lipsă bruscă de asta sau asta. Doi spioni patrioți care bat pe cineva și apoi sunt atacați de douazeci de trecători. Poate că niciunul dintre aceste lucruri nu se întâmplase; poate că toți aveau.

Revolta distrusese jumătate din piața din această parte a orașului. Apoi se revărsase în mahalălele de la nord-vest de docuri, unde, judecând după fum, a continuat necontrolat.

Garnizoana plecase în stradă pentru a conduce o campanie brutală de pacificare, care a fost la început fără discriminare, dar în cele din urmă și-a găsit concentrarea într-un atac sălbatic asupra celor mai săraci oameni din Drene. Uneori, în trecut, săracii fiind adevărate victime - fuseseră cu ușurință speriați de câteva zeci de cranii crăpate. Dar nu de data asta. Se săturaseră și ripostaseră.

În aerul de azi dimineață, Venitt Sathad încă simțea șocul - mai ascuțit decât fumul, mai rece decât orice mănunchi de pânză însângerată care ar putea încă să conțină bucăți de carne umană - șocul paznicilor care țipa cu răni mortale, al bătaușilor blindati încolțiți. apoi sfâșiat de gloate frenetice. Șocul, în cele din urmă, al retragerii ignobile a garnizoanei orașului în cazarmă.

Erau sub putere, desigur. Prea mulți au ieșit cu Bivatt în campania împotriva Awl. Și fuseseră aroganți, încurajați de secole de precedent. Și aroganța aceea îi orbitse la ceea ce se întâmplase acolo, la ceea ce urma să se întâmple.

Singurul detaliu care i-a rămas lui Venitt Sathad, așezat ca o bucățică de lemn în carnea infectată pe care nicio cantitate de vin nu o putea spăla, a fost ceea ce se întâmplase cu locuitorul Tiste Edur.

Nimic.

Mofii îi lăsaseră în pace. Extraordinar, inexplicabil. Înfricoșător.

Nu, în schimb, o jumătate de mie de cetățeni țipând năvăliseră pe moșia lui Letur Anict. Desigur, gărzile personale ale Factorului erau, una și toate, trupe de elită - recrutate din fiecare companie Letherii care fusese vreodată staționată în Drene - și gloata fusese respinsă. Se spunea că cadavrele zăceau în grămezi în afara zidurilor moșiei.

Letur Anict se întorsese la Drene cu două zile înainte, iar Venitt Sathad bănuia că Factorul fusese la fel de nepregătit pentru vârtoarea bruscă ca și garnizoana. În

lipsa supraveghetorului Brohl Handar, Letur a guvernat orașul și regiunea periferică. Indiferent de rapoartele pe care agenții săi le-ar fi transmis la întoarcerea sa, ar fi fost pline de temeri, dar puține detalii - genul de informații pe care Letur Anict le disprețuia și le-ar fi respins sumar. În plus, patriotiștii trebuiau să aibă grijă de astfel de lucruri în campania lor perpetuă de teroare. Încă câteva arestări, câteva dispariții notabile, confiscarea proprietăților.

Desigur, Rautos Hivanar, stăpânul său, observase semnele revelatoare ale haosului iminent. Controlul tiranic era dependent de o multitudine de forțe, adesea dispartate, de la percepție până la viciune evidentă. Sentimentul puterii trebuia să fie omniprezent pentru a crea și menține iluzia omniscienței. Privighetorul Karos Invictad a înțeles asta, cel puțin, dar acolo unde interlocutorul în mătase roșie nu a reușit a fost să înțeleagă că există praguri și să le treacă - cu acte de brutalitate din ce în ce mai mari, cu paranoia și frica o febră în continuă creștere - a fost să vadă. iluzia s-a spulberat.

La un moment dat, oricât de represiv ar fi regimul, cetățenii vor ajunge să înțeleagă marea putere în mâinile lor. Săraccii, cei îndatorati, clasele de mijloc asediate; pe scurt, nenumăratele victime. Controlul a fost o înșelătorie a mâinii și, împotriva a o sută de mii de cetățeni sfidătoare, nu avea nicio șansă reală. Deodată, jocul s-a terminat.

Pragul, de data aceasta, era exact așa cum se temea Rautos Hivanar. Presiunea unei economii care se prăbușește, supraîncărcate. Lipsa de monede, greutatea zdrobitoare a datoriilor uriașe și în continuă creștere, incapacitatea bruscă de a plăti ceva. Patriotiștii puteau trage cuțite, săbii, își puteau mânui bâtele înnodate, dar împotriva foametei dispartate și a sentimentului de calamitate iminentă, ar fi putut la fel de bine să balanseze trestii în vânt.

În fața tuturor acestor, Tiste Edur erau neputincioși. Uimit, neînțelegător și complet nepregătit. Dacă, adică, răspunsul lor va fi să înceapă să ucidă. Toata lumea.

Un alt punct mort al lui Karos Invictad. Disprețul supraveghetorului față de Tiste Edur s-ar putea dovedi sinucigaș. Împăratul lor nu putea fi ucis. K'risnan-ul lor ar putea dezlanțui vrăjitorie care ar putea devora toți Letherii din imperiu. Și prostul s-a gândit să-i ținteze într-o campanie de arestări?

Nu, patriotiștii fuseseră de folos; într-adevăr, pentru o vreme, destul de necesar. Dar-

— Venitt Sathad, bine ai venit la Drene.

Fără să ridice privirea, Venitt făcu un semn cu o mână în timp ce întindea mâna spre sticla de vin. — Găsește-ți un scaun, Orbyn Truthfinder. O privire în sus. — Tocmai mă gândeam la tine.

Bărbatul uriaș și odios a zâmbit. 'Sunt onorat. Dacă, adică, gândurile tale s-au adresat în mod special la mine. Dacă, totuși, ar fi fost dintre patrioți, ei bine, bănuiesc că „onoare” ar fi într-adevăr cuvântul greșit’.

Proprietarul se chinuia să tragă un alt scaun la masă, dar era clar că orice cauzase schiopătatul se dovedea cel mai dureros. Venitt Sathad puse sticla la loc, se ridică și se duse să-l ajute.

— Scuze umile, domnule amabil, icni bătrânul, cu fața albă și mărburi de sudoare care îi pătau buza superioară. — Am avut o cădere ieri, domnule...

— Trebuie să fi fost unul rău. Iată, lasă-mi scaunul și găsește-ne o altă sticlă de vin neîntreruptă, dacă poți.

— Cel mai recunoscător, domnule...

Întrebându-se unde găsisese bătrânul acest scaun de masă din stejar masiv – unul suficient de mare pentru a lua masa lui Orbyn – Venitt Sathad îl trase peste pavaj și îl așeză vizavi de scaunul său, cu masa între ele, apoi se așeză din nou.

— Dacă nu onoare, spuse el, luând din nou sticla și umplând din nou paharul de lut singuratic, atunci ce cuvânt îmi vine în minte, Orbyn?

Truthfinder se lăsă jos pe scaun, scotând un oftat zgomotos și șuierător. „Putem reveni imediat la asta. De ceva vreme mă așteptam la sosirea ta.

— Cu toate acestea, nu te-am găsit nici pe tine, nici pe Factorul în oraș, Orbyn, la sosirea mea mult așteptată.

Un gest disprețuitor, în timp ce proprietarul schiopăta cu o ceașcă și o a doua sticlă de vin Bluerose, apoi se retrăgea cu capul plecat. — Factorul a insistat să-l escortez într-o aventură peste mare. El a fost obișnuit să-mi piardă timpul în ultimul timp. Te asigur, Venitt, că astfel de luxuri fac acum parte din trecut. Pentru Letur Anict.'

— Îmi imaginez că este într-o stare foarte nemulțumită în acest moment.

— Zlănnit.

— Îi lipsește încrederea că poate restabili ordinea?

'Lipsa de încredere nu a fost niciodată slăbiciunea lui Letur Anict. Reconcilierea cu realitatea este, din păcate.

— Este regretabil că supraveghetorul a ales să însoțească campania lui Atri-Preda Bivatt spre est.

— Posibil fatal, da.

Sprâncenele lui Venitt Sathad se ridicară. — Bea niște vin, Orbyn. Și vă rog să detaliați acest comentariu.

— Sunt asasini în acea companie, răspunse Truthfinder, încruntându-se pentru a-și arăta dezgustul. — Nu a mea, te asigur. Letur își joacă propriul joc cu Supraveghetorul. Politic. De fapt, nu mă aștept ca Brohl Handar să se întoarcă la Drene, decât poate ca un cadavru înfășurat și sărat.

Înțeleg. Bineînțeles, această luptă a lui l-a pus acum într-un mare dezavantaj.

Orbyn dădu din cap în timp ce își turna ceașca plină. — Da, cu Brohl nicăieri la vedere, vina pentru revolta de aseară revine exclusiv Factorului. Vor fi repercusiuni, fără îndoială?

„Găsește adevărul, acea revoltă nu sa încheiat încă. Va continua până în această noapte, unde va fierbe din mahalale cu și mai multă forță și ferocitate. Vor fi mai multe atacuri asupra proprietății lui Letur și, în curând, asupra tuturor proprietăților și proprietăților sale din Drene și asupra celor pe care nu le va putea proteja. Barăcile va fi asediată. Vor fi jefuiri. Va fi măcel.

Orbyn se aplecă în față, frecându-și sprânceana grasă. — Deci, este adevărat. Colapsul financiar.

— Imperiul se rotește. Liberty Consign este rănit de moarte. Când oamenii află că au mai fost alte revolte, în oraș după oraș...

— Tiste Edur va fi trezit.

'Da.'

Ochii lui Orbyn s-au fixat pe cei ai lui Venitt Sathad. — Există zvonuri despre război în vest.

„Vest? Ce vrei să spui?”

O invazie dinspre mare, care pare să se concentreze asupra înșiși Tiste Edur. Punitiv, în urma flotelor. Un imperiu îndepărtat care nu a primit cu drag uciderea cetățenilor săi. Și acum, rapoarte despre Bolkando și aliații lor, care se adună de-a lungul graniței.

Un zâmbet strâns din partea lui Venitt Sathad. — Alianța pe care am făcut-o.

Într-adevar. Un alt plan genial al lui Letur Anict a mers prost.

— Nu este exclusiv al lui, Orbyn. Patriotiștii tăi au fost participanți esențiali la acea propagandă.

— Aș vrea să pot nega asta. Și așa ajungem la acel singur cuvânt, cel care mi-a umplut mintea în locul „onoarei”. Te găsesc aici, în Drene. Venitt Sathad, înțelege-mă. Știu ce faci pentru stăpânul tău și știu cât de bine o faci. Știu ce nu știe nici măcar Karos Invictad – și nici nu am vreun interes să-l luminez. În ceea ce vă privește, domnule.

— Vrei să vorbești pentru tine, acum? Mai degrabă decât pe patrioti?

— Pentru a rămâne în viață, da.

— Atunci cuvântul nu este într-adevăr onoare.

Orbyn Truthfinder, cel mai de temut om din Drene, și-a scurs ceașca de vin. Se lăsă pe spate. — Stai aici, în mijlocul măcelului. Oamenii trec repede pe lângă tine și te văd și, deși ești, în trăsături și în statură, abia demn de remarcat, observă că o fac. Și un fior le cuprinde inimile și nu știu de ce. Dar eu fac.'

Înțelegi, deci, că trebuie să-i fac o vizită lui Letur Anict.

Da, și îți doresc bine în asta.

— Din păcate, Orbyn, ne aflăm într-un moment de criză. În lipsa supraveghetorului Brohl Handar, îi revine lui Letur Anict să restabilească ordinea. Da, poate eșua, dar trebuie să i se ofere posibilitatea de a reuși. De dragul imperiului, Orbyn, mă aștept ca tu și agenții tăi să ajuți Factorul în toate modurile posibile.

'Desigur. Dar am pierdut treizeci și unu de agenți de ieri. Și cei dintre ei care aveau familii... ei bine, nimeni nu a fost scutit de pedeapsă.

— Este un adevăr trist, Orbyn, că toți cei care au fost răsplătiți de tiranie trebuie să aibă în cele din urmă o soartă identică.

— Pari aproape satisfăcut, Venitt.

Servitorul îndatorat al lui Rautos Hivanar a permis ca un zâmbet slab să-i ajungă pe buze în timp ce își întindea mâna după ceașca de vin.

Expresia lui Orbyn s-a aplatizat. — Sigur, spuse el, nu crezi că o gloată este capabilă să facă dreptate?

— Până acum au fost destul de reținuți.

'Nu poți fi serios.'

— Orbyn, niciun Tiste Edur nu a fost atins.

— Pentru că revoltații nu sunt proști. Cine îndrăznește să înfrunte vrăjitoria Edur? Însăși inactivitatea localnicilor Edur a fost cea care a incitat gloata la extreme din ce în ce mai vicioase – și vă asigur că Letur Anict este bine conștient de acest fapt.

— Ah, deci l-ar învinovăți pe Tiste Edur pentru mizeria asta. Cât de convenabil.'

— Nu sunt aici să apăr Factorul, Venitt Sathad.

— Nu, ești aici să târguiești pentru viața ta.

„Bineînțeles că îl voi ajuta pe Letur Anict în restabilirea ordinii. Dar nu sunt încrezător că el va reuși și nu-mi voi arunca poporul.

— De fapt, exact asta vei face.

Orbyn făcu ochii mari. Transpirația îi curgea acum pe față. Hainele i se lipeau petice de pliurile de grăsime de dedesubt.

„Găsește adevărul”, a continuat Venitt Sathad, „patrioțiștii și-au supraviețuit utilității, cu excepția unui ultim și cel mai nobil sacrificiu. Ca focar al furiei oamenilor. Înțeleg că există un obicei cu Drene, ceva de-a face cu anotimpul furtunilor și cu fabricarea de păpuși populare în mărime naturală, cu cochilii pentru ochi, de pescari de alge marine, îmbrăcate în haine vechi și altele asemenea. Trimis pentru a marca nașterea sezonului, cred, în bărci mici. O ofrandă pentru stăpânii mării de altădată, pentru ca furtunile să se înece. Pitoresc și nesurprinzător de sete de sânge, așa cum sunt majoritatea obiceiurilor vechi. Patrioțiștii, Orbyn, trebuie să devină pescarii de alge ale lui Drene. Suntem într-un sezon de furtuni și sunt necesare sacrificii.

Truthfinder și-a lins buzele. — Și ce rămâne cu mine? Întrebă el în șoaptă.

— Ah, acea sesiune specială de negocieri nu este încă încheiată.

'Înțeleg.'

'Așa sper.'

— Venitt Sathad, agenții mei - sunt soții, soți, copii...

— Da, sunt sigur că există. Așa cum au fost soții, soți și copii ai tuturor celor pe care i-ați arestat, torturat și ucis cu bucurie, toți în numele câștigului financiar personal. Oamenii, Orbyn, înțeleg să remedieze un dezechilibru.

— Așa cere Răutos Hivanar...

— Stăpânul meu îmi lasă detaliile în seama. El respectă palmaresul meu de... eficiență. În timp ce autoritatea pe care o reprezintă, fără îndoială, întărește conformitatea, rareori o folosesc în mod deschis. Prin asta vreau să spun că rar găsesc nevoia. Ai spus că mă cunoști, Truthfinder, nu-i așa?

— Te cunosc, Venitt Sathad, pentru omul care l-a găsit pe ucigașul lui Gerun Eberict și a trimis acel semisânge

departe cu un cufăr plin de monede. Te cunosc pentru ucigașul a o sută de bărbați și femei de la aproape toate nivelurile societății și, oricât de bine protejați, ei mor, iar tu ieși nevătămat, identitatea ta necunoscută...

— Cu excepția, se pare, pentru tine.

— Am dat peste viața ta secretă, Venitt Sathad, cu mulți ani în urmă. Și ți-am urmărit cariera, nu doar în interiorul imperiului, ci și în numeroasele consulate și ambasade unde... abilitățile tale... erau necesare. Pentru a promova interesele Letherilor. Sunt un mare admirator, Venitt Sathad.

Cu toate acestea, acum căutați să aruncați moneda cunoștințelor voastre pentru a vă cumpăra viața. Nu înțelegeți riscul?

'Ce alegere am? Spunându-ți tot ce știu, de asemenea, îți spun că nu-mi fac iluzii - știu de ce ești aici și ce trebuie să faci; într-adevăr, singura mea surpriză este că i-a luat atât de mult timp lui Rautos Hivanar să te trimită în sfârșit. De fapt, s-ar putea să fi ajuns prea târziu, Venitt Sathad.

La asta, Venitt dădu încet din cap. Orbyn Truthfinder era un om periculos. Totuși, pentru moment, încă util. Ca, vai, a fost Letur Anict. Dar astfel de lucruri erau măsurate zi de zi, uneori clipă de clipă. Prea târziu. Prostule, Orbyn, chiar și tu nu ai idee reală cât de adevărată este afirmația asta - prea târziu.

Tehol Beddict a jucat un mic joc, o dată, pentru a vedea cum va funcționa. Dar de data aceasta - cu acel blestemat de servitor al lui - a jucat un joc la o scară aproape de neînțeleș.

Și eu sunt Venitt Sathad. Îndatorat, născut din Îndatorat, cel mai priceput sclav și asasin al lui Rautos Hivanar, iar tu, Tehol Beddict, și tu, Bugg, nu trebuie să te temi niciodată de mine.

Dă jos nenorociții. Fiecare blestemat dintre ei. Dă-le jos pe toate.

Se părea că Orbyn Truthfinder a văzut ceva în expresia lui, care a drenat toată culoarea de pe fața rotundă, plină de sudoare a bărbatului.

Venitt Sathad era amuzat. Orbyn, ai găsit un adevăr?

Împrăștiati de o parte și de alta a frontului întunecat al furtunii, nori gri au derapat pe cer, târând înclinate foi de ploaie. Câmpiile înverzeau de-a lungul dealurilor și în jgheburile văilor, un mozaic pestriț de licheni, mușchi și ierburi mată. Pe vârful unui deal din apropiere se afla carcasa unui bhederin sălbatic, măcelărit în grabă după ce

a murit de un fulger. Picioarele fiarei se înălțau în aer și pe o copită era cocotată o cioară înfundată de furtună. Măruntaiele eviscerate se întinseră și în jos pe panta în fața lui Brohl Handar și a trupei sale în timp ce treceau.

Awl erau pe fugă. Războinicii care muriseră din cauza rănilor lor au fost lăsați sub mormane de pietre și au fost ca marcatori de drum pentru tribul care fugea, deși, în realitate, nu erau necesari, deoarece, odată cu ploile, poteca era o zonă largă de pământ agitat. În multe privințe, această neatenție neobișnuită l-a îngrijorat pe supraveghetor, dar poate că a fost așa cum spusese Bivatt: bancul nesezon de furtuni care se rostogolise peste câmpii în ultimele trei zile îl prinsese pe Redmask nepregătit - nu putea fi ascuns trecerea a mii de oameni, a războinicilor, a familiilor lor și a turmelor care se mișcau cu ei. Asta și băătăia sângeroasă și dezastruoasă de la Praedegar arătasera că Redmask este falibil; într-adevăr, era foarte posibil ca liderul de război mascat să se lupte acum cu o revoltă incipientă în rândul poporului său.

Aveau nevoie de un capăt la asta, și în curând. Trenul de aprovizionare din Drene fusese întrerupt, cauza necunoscută. Bivatt trimisese în această zi o sută de lancieri Bluerose pe urma lor, căutând acele vagoane împovărate și escorta lor. Lipsa de alimente era iminentă și nicio armată, oricât de loială și de bine pregătită, nu ar lupta pe stomacul gol. Desigur, sărbătorile generoase erau chiar înainte - turmele de rodara și myrid. Trebuia să se alăture băătăiei. Redmask și Awl lui trebuiau distruși.

Un nor s-a năpustit în calea lor cu o ploaie ploioasă. Surprinzător de frig pentru această sfârșit de sezon. Brohl Handar și Tiste Edur lui au călărit mai departe, tăcuți - aceasta nu era ploaia patriei lor, nimic moale, blând cu ceata. Aici, apa a căzut în jos, tare, și a lăsat pe unul ud într-o zeci de băți ale inimii. Suntem cu adevărat străini aici.

Dar în asta nu suntem singuri.

Găseau cairnuri ciudate, purtând fețe înspăimântătoare vopsite în alb, iar în crăpăturile și fisurile acelor tumuli se aflau ofrande ciudate - smocuri de blană de lup, dinți, colții de la vreo fiară necunoscută și coarne purtând șiruri de pecule și șanțuri. Nimic din toate acestea nu era Awl - nici măcar cercetașii Awl din armata lui Bivatt nu mai văzuseră niciodată așa ceva.

Unii oameni rătăcitori din pustiul estic, poate, totuși, când Brohl sugerase asta, Atri-Preda clătinase pur și simplu

din cap. Ea știe ceva. Un alt secret al naibii.

...

Ău călărit în afara ploii, în lumina fierbinte a soarelui, în mirosul bogat de lichen înmuiat și mușchi.

Aria largă de pământ agitat era în dreapta lor. A te apropia mai mult însemna să prinzi duhoarea gunoiului de grajd și a fecalelor umane, un miros pe care ajunsese să-l asocieze cu disperarea. Ne luptăm războaiele și lăsăm în urma noastră mirosul de suferință și mizerie. Aceste câmpii sunt vaste, nu-i așa? Ce cost groaznic ne-am confrunta dacă ne-am lăsa unul pe celălalt în pace? Sfârșitul acestei cearte pe pământ - Părintele Umbră știe, nimeni nu o deține. Jocul posesiunii ne aparține nouă, nu stâncilor și pământului, ierburilor și creaturilor care merg la suprafață în lupta lor grea de a supraviețui.

Un fulger coboară. Un bhederin sălbatic este lovit și aproape explodează, de parcă viața în sine ar fi prea mult de suportat.

Lumea este destul de aspră. Nu are nevoie de cruzimile noastre deliberate. Sărbătoarea noastră a răutății.

Cercetașul lui se întorcea la galop. Brohl Hăndar ridică o mână pentru a-și opri trupa.

Tânărul războinic s-a oprit cu o grație impresionantă. — Supraveghetor, sunt pe Q'uson Tapi. Nu au făcut ocol, domnule, le avem!

Q'uson Tapi, nume care a fost găsit doar pe cele mai vechi hărți ale Letherii; cuvintele în sine erau atât de arhaice încât nici măcar sensul lor era necunoscut. Albia unei mări interioare moarte sau a unui vast lac sărat. Plată, nici o singură ascensiune sau caracteristică care să se întindă în lîgi - sau așa au indicat hărțile. — Cât de departe este Q'uson Tapi?

Cercetașul studie cerul, cu ochii îngustați la soare, spre vest. — Putem ajunge la el înainte de seară, spuse el.

— Și Awl?

— Erau la mai puțin de o legă de vechiul țărm, supraveghetor. Unde merg ei, nu există furaje - turmele sunt condamnate, la fel ca și Awl înșiși.

— Ploaia a ajuns la Q'uson Tapi?

— Nu încă, dar va fi, iar acele argile se vor transforma în slime - marile vagoane vor fi inutile împotriva noastră.

La fel ca și cavaleria de ambele părți, aș paria.

— Întoarce-te la coloană, îi spuse Brohl Handar cercetașului, și raportează-te la Atri-Preda. O vom aștepta

pe vechiul tărnm.

Un salut Letherii - da, mai tânărul Edur s-a apucat repede de astfel de lucruri - și cercetașul și-a împins calul în mișcare.

Redmask, ce ai făcut acum?

Atri-Preda Bivatt încercase, în cea mai mare parte a zilei, să se convingă că ceea ce văzuse fusese evocat dintr-o minte epuizată, suprasolicitată, înclinația ochiului de a găsi forme în nimic, totul în serviciul vesel pentru o imaginație tremurândă. . Cu lumina zorilor de abia un indiciu în aer, ea ieșise, singură, să stea în fața unui cairn - aceste construcții ciudate pe care le întâlneau acum în timp ce se îndreptau din ce în ce mai spre est. Fete demonice în alb pe părțile mai plate ale bolovanilor uriași. Ofrandele votive pe nișe și între pietrele stivuite grosolan.

Cu două zile mai devreme au despărțit un astfel de cairn, găsind în miezul lui... foarte puțin. O singură piatră plată pe care se sprijinea un fragment așchiat de lemn deteriorat - aparent întâmplător, dar Bivatt știa altfel. Își putea aminti, cu mult timp în urmă, pe tărnmurile de nord, într-o zi în care mările înverșunate se prăbușeau pe coasta aceea, un șir de canoe de război, cu prora demontată - și pădurea, pădurea era așa, aici, în centrul unui cairn de pe Awl'dan.

Stând în fața acestui nou cairn, cu zorii încercând să se târască înspre cer în timp ce foile cenușii de ploaie coborau, se întâmplase să ridice privirea. Și am văzut un gri mai închis, în formă de bărbat, dar uriaș, la douăzeci, treizeci de pași distanță. Solitară, nemișcată, privind-o. Sângele din venele ei și-a pierdut toată căldura și dintr-o dată ploaia a fost la fel de rece ca mările care se zvârliau pe coasta de nord cu ani în urmă.

O rafală de vânt, făcând momentan opac peretele de apă, iar când trecu, silueta dispăru.

Din păcate, frigul nu avea să o părăsească, sentimentul de măsurare, o privire aproape neomenească.

O fantoma. O formă aruncată de mintea ei, un truc al ploii și vântului și nașterea incertă a zorilor. Dar nu, el era acolo. Privind. Făcătorul de cairns.

Redmask. Eu insumi. Awl și Letherii și Tiste Edur, aici ne duelăm pe această câmpie. Presupunând că suntem singuri în acest joc mortal. Mărturie de nimic altceva decât păsări de carii, coioți și antilope care împodobesc pe valea/loors care îi urmăresc trecerea zi de zi.

Dar nu suntem singuri.

Gândul o înspăimânta, într-un mod profund, copilăresc - frica născută într-o minte prea tânără pentru a lepăda ceva, fie că era vorba de vise, coșmaruri, groază sau frica de tot ceea ce era pentru totdeauna de necunoscut. Nu se simțea altfel acum.

Erau mii. Trebuie să fi fost. Cum, atunci, s-au putut ascunde? Cum au putut să se ascundă atât de mult timp, în tot acest timp, invizibili pentru noi, invizibili pentru Awl?

Doar dacă Redmask știe. Și acum, lucrând în legătură cu străinii de pe mare, pregătesc o ambuscadă. anihilarea noastră.

Avea dreptate să se sperie.

Ar mai fi o bătălie. Nicio parte nu mai avea nimic pentru mai mult de atât. Și, cu excepția unor manifestări îngrozitoare de îndemânare criminală din partea magucigașului, vrăjitoria Letherii avea să obțină victoria. Cercetașul lui Brohl Handar se întorsese cu vestea uimitoare că Redmask și-a condus oamenii pe Q'uson Tapi și nu avea să existe nicio negație a magiei pe podeaua plată a unei mări moarte. Redmask forțează problema. Odată ce ne confruntăm cu Q'uson Tapi, soarta noastră va fi decisă. Gata cu fuga, cu ambuscada - nici măcar acei Kechra nu vor avea unde să se ascundă.

Errant, ascultați-mă, vă rog. Dacă ești într-adevăr zeul Letherilor, nu oferi surprize în acea zi. Vă rog. Dă-ne victoria.

Coloana a mers mai departe, spre malul străvechi al unei mări moarte. Norii se adunau la orizont înainte. Ploaia se batea pe acel pat de lut și mâl cu crusta de sare. Ei aveau să lupte într-o mlaștină, unde cavaleria era inutilă, unde niciun cal nu ar fi suficient de rapid pentru a depăși un val de magie mortală. Unde războinicii și soldații încuiau armele și mureau acolo unde stăteau, până când o parte rămânea singură, triumfătoare.

În curând, ar fi terminat cu asta. Gata cu toate.

De la amiază, Redmask își alungase cu putere oamenii, pe fundul mării, alergând înaintea norilor de ploaie. O legă, apoi două, sub soarele arzător și sub aerul care devenea febril odată cu furtuna care se apropie. Apoi a oprit, dar activitatea nu a încetat, iar Toc Anaster privise, la început uimit, apoi cu uimire crescândă și, în cele din urmă, admirație, în timp ce războinicii Awl depuneau armele, se dezlipeau de armura lor și se alăturau cu bătrânii și cu toți ceilalți necombatanți în a scoate din vagoane corturile și fiecare întindere de piele pe care o puteau găsi.

Si vagoanele în sine au fost demontate, dărâmate până când practic nu a mai rămas nimic în afară de roțile uriașe și axele, care apoi erau folosite pentru a transporta scândurile de lemn. Pielea și pânza erau întinse, fixate în jos, țărșii băgați la același nivel cu pământul însuși. Au fost construite alei din lemn, fiecare ducând înapoi la un singur pat de vagon, poziționat central, care a fost lăsat intact și ridicat pe picioarele unor arbori de sulită grupate pentru a crea o platformă.

Pânza și pieile s-au întins în rânduri, cu pătrate în spatele fiecărui rând, legate prin pereți turtiți de răchită care fuseseră folosiți pentru ramele de cabane. Dar nimeni nu ar dormi sub acoperire în noaptea asta. Nu, tot ce s-a conturat aici nu a servit decât unui singur scop - bătălia care vine. Bătălia finală.

Redmask intenționa să se apere. El a invitat-o pe Bivatt și armata ei să se închidă cu el și, pentru a face acest lucru, Letherii și Pista Edur ar trebui să mășăluiască pe teren deschis - Toc stătea călare pe cal, urmărind pregătirile frenetice și aruncând ocazional o privire spre nord-vest, către norii de furtună care se închideau - deschiși. pământ, atunci, ar fi o mare de noroi.

S-ar putea decide să aștepte. Aș face-o, dacă aș fi ea. Așteptați până au trecut ploile, până când pământul s-a întărit din nou. Dar Toe bănuia că nu va exercita o asemenea reținere. Redmask era prins în capcană, adevărat, dar Awl avea turmele lor - mii de fiare, dintre care majoritatea erau acum sacrificate - așa că Redmask putea aștepta, războinicii săi bine hrăniți, în timp ce Bivatt și armata ei se confruntau cu amenințarea de foamete reală. Avea nevoie de toată carnea aceea măcelărită, dar pentru a ajunge la ea trebuia să treacă prin Awl; a trebuit să-și distrugă dușmanul urât.

În plus, s-ar putea să fie mai puțin consternată decât ar crede Redmask, în ziua luptei. La urma urmei, are magii ei. Nu la fel de multe ca înainte, adevărat, dar totuși reprezintă o amenințare semnificativă - suficientă pentru a câștiga ziua, de fapt.

Redmask ar avea războinicii săi stând pe acele insule de pământ uscat. Dar astfel de poziții - cu rezerve în piețele din spatele lor - nu ofereau nicio cale de retragere. O bătălie finală, atunci, destinele au decis într-un fel sau altul: Asta plănuse Redmask? Cu greu. Praedegar a fost un dezastru.

Torrent a urcat. Nicio mască de vopsea din nou, o fâșie de stupi roșii care îi întinde fruntea. — Marea va trăi încă o dată, spuse el.

— Cu greu, răspunse Toc.

— Totuși, Letherii se vor îneca.

— Prelatele alea, Torrent, nu vor rămâne uscate mult timp. Și apoi sunt magii.

— Redmask are Gardienii lui pentru acei lași.

— Lași? întrebă Toc, amuzat. — Pentru că ei mânuiesc vrăjitorie în loc de săbii?

— Și ascunde-te în spatele șirurilor de soldați, da. Nu le pasă de glorie. Pentru onoare.

„Adevărat: singurul lucru la care le pasă este să câștige. Lăsându-i liber să vorbească despre onoare și glorie după aceea. Prada principală a învingătorilor, acel privilegiu.

— Vorbești ca unul dintre ei, Mezla. De aceea nu am, am încredere în tine, și așa voi rămâne alături de tine în timpul luptei.

„Inima mea este cu tine - la urma urmei, am sarcina de a păzi copiii. Nu vom fi nicăieri aproape de luptă. Până când luptele vor veni la noi, ceea ce va fi.

— Îmi voi găsi gloria în a-ți tăia gâtul mizerabil, Mezla, în momentul în care te întorci să fugi. 1 văd slăbiciunea din sufletul tău; Am văzut-o tot timpul. Ești rupt. Ar fi trebuit să mori cu soldații tăi.

'Probabil. Cel puțin atunci aș fi scutit de judecățile cuiva cu o mustață pe bărbia lui netedă. Te-ai culcat până acum cu o femeie, Torrent?

Tânărul războinic a privit o clipă, apoi a dat încet din cap. — Se spune că ești rapid cu săgețile tale ghimpate, Mezla.

— O metaforă, Torrent? Sunt surprins de această întoarcere către poetic'

— Nu ne-ai ascultat cântecele, nu-i așa? Te-ai făcut surd la frumusețea Awl și în surditatea ta ai orbit ultimul ochi care ți-a rămas. Suntem un popor străvechi, Mezla.

— Surd, orb, păcat că nu sunt încă mut.

— Vei fi când îți voi tăia gâtul.

Ei bine, a recunoscut Toc, a avut un punct acolo.

Redmask așteptase asta de mult timp. Și niciun bătrân din Renfayar cu secretele lui blestemate nu ar fi gata să spulbere totul. Nu, cu propriile mâini Redmask se ocupase de asta și încă mai putea vedea în mintea lui fața acelui bătrân, ochii bombați, vasele care se sparg, limba

proeminentă în timp ce fața căptușită deveni albastră, apoi o nuanță mortală de gri deasupra lui. strângând mâinile. Gâtul acela fusese ca nimic, subțire ca trestia, cu cartilajul mototolit ca un sul de papyrus în strânsoarea lui. Și se trezise incapabil să se lase, mult după ce prostul murise.

Prea multe amintiri din copilăria lui se strecuraseră în mâinile lui, transformându-i degetele în șerpi încolăciți, care păreau să nu se mulțumească cu carne neînsuflețită în strânsoarea lor, dar căutau acea atingere de frig care venea mult după zborul sufletului. Desigur, fusese mai mult decât atât. Bătrânul își imaginase stăpânul lui Redmask, supraveghetorul său pentru a folosi cuvântul Letherii, stând la umărul conducătorului războiului, mereu gata să tragă respirația și cuvinte libere care conțineau adevăruri teribile, adevăruri care să-l distrugă pe Redmask, să distrugă orice șansă pe care o avea de a conduce. Awl la victorie.

Dar acum timpul se apropia. Ar vedea capul lui Bivatt pe o sulită. Ar vedea noroi și cadavre de Letherii și Tiste Edur în miile lor. Corbi care se învârteau deasupra capetelor, scotând strigăte încântate. Și stătea pe platforma de lemn, martor la toate. Pentru Gardienii săi, care îl găsiseră, îl aleseseră, sfâșiând magii mădular cu mădular, scotând coasa prin liniile înamice...

Și chipul bătrânului i se ridică din nou în minte. La început se bucurase de acea viziune, dar acum începuse să-l bântuie. O față pentru a-și saluta visele; un chip lăsat să se înțeleagă în fiecare pată de nori de furtună, nuanțele de gri și albastru învinetește reci ca fierul umplând cerul. Crezuse că a scăpat de acel prost și de secretele lui crude, în acea înfățișare greoaie - ca privirea unui tată față de un fiu rătăcit, de parcă nimic din ceea ce a făcut copilul ar putea fi suficient de bun, ar putea fi Awl în felul oamenilor așa cum au făcut-o ei. fost și va fi mereu.

Pe măsură ce lucrările continuau din toate părțile, Redmask a urcat pe platformă. Cadaran bici la centură. Rygtha toporul atârnat de curelele de piele. Armele în care ne-am născut cândva, cu mult timp în urmă. Nu este suficient Awl? Nu sunt eu mai Awl decât oricare altul dintre Renfayar? Printre războinicii adunați aici? Nu te uita așa la mine, bătrâne. Nu ai dreptul. Nu ai fost niciodată omul în care am devenit - uită-te la Gardienii mei!

Să-ți spun povestea, părinte?

Dar nu. Ești mort. Și încă mai simt gâtul tău slab în mâinile mele - ah, o eroare. Acest detaliu îi aparține

bătrânului. Care a murit misterios în cortul său. Ultimul dintre bătrânii Renfayar, care au cunoscut, da, îl cunoșteau bine pe tatăl meu și pe toți rudele lui și pe copiii pe care îi spuneau ai lor.

Prostule, de ce nu ai lăsat anii să-ți estompeze amintirile? De ce nu ai devenit ca orice alt vechi bătrân, fără speranță? Ce ți-a ținut ochii atât de ascuțiți? Dar nu mai, da. Acum te uiți la piatră și întuneric. Acum mintea aceea ascuțită putrezește în craniu și asta este.

Lasă-mă în pace.

Primele stropi de ploaie l-au lovit și a ridicat privirea spre cer. Picături tari, izbucnind de masca lui, această armură la scară ascunzând adevărul groaznic. Sunt imun. Nu pot fi atins. Mâine, vom distruge inamicul.

Gardienii vor avea grijă de asta. M-au ales pe mine, nu-i așa? Al lor este darul gloriei și nimeni în afară de mine nu a câștigat așa ceva.

După ochii de șopârlă ai lui K'Chain Che'Malle, voi avea victoria mea.

Toboșarul surd și-a început tunetul aritmic în adâncul norilor de furtună, iar spiritele Awl, uitându-se în jos spre pământ, au început să-și scoată săbiile zimțate.

CAPITOLUL 20

Trăim în așteptare
Pentru acest lucru cel mai prețios:
Zeul nostru cu ochii limpezi
Cine intră în deșeuri
Din viețile noastre
Cu paiele legate
A unei măhuri
Și cu un zâmbet strălucitor
Acest zeu pătrunde într-un colț
Mizeria noastră de crime
Reclamațiile zdrențuite
Scurpăm dimineata
Cu fiecare răsărit de soare
Trăim în așteptare, da
În așteptare prețioasă
Cu ochi reci virtuțile noastre
Semănat semințele deșeurilor
Pe pământul fierbinte al vieții
În mână fierul gelid
De arme
Și cu răsplată strălucitoare
Înmuiem acest pământ
Sub cerul senin
Cu sângele zeului nostru
Scurpă și ridică
Cu dezgust riguros
- Dumnezeuul nostru care așteaptă
Cormor Fural

Turnuri și poduri, scheletic subțiri și nicăieri semn al mâinilor călăuzitoare, al inteligenței sau al voinței concentrate. Aceste construcții, ajungând sus spre înflorirea atât de slabă a luminii, erau în întregime naturale, aspre de linie și brute în eleganța lor osoasă. A rătăci picioarele lor întepate însemna să copleșească orice simț al proporției, al felului în care ar trebui să arate lumea. Nu era aer, doar apă. Fără lumină, doar strălucirea unui dar nefiresc de viziune spirituală. Dezvăluind aceste turnuri și poduri arcuite, atât de înalte, atât de subțiri, încât păreau doar câteva momente de la răsturnarea în curenții inversunați și involburați.

Bruthen Trana, smuls din carnea și oasele care fuseseră acasă pentru întreaga sa existență, rățacea acum pierdut pe fundul unui ocean. Nu se așteptase la asta. Viziunile și profetiile le-au eșuat; a eșuat Hannan Mosag în special. Bruthen bănuise că călătoria lui îl va găsi într-un loc ciudat, neașteptat, un tărâm, poate, al mitului. Un tărâm populat de zei și demoni, de santinele care apără stăpânii moarte de multă vreme cu o nemuritoare stoliditate.

— Acolo unde lumina soarelui nu va ajunge. Poate că memoria lui nu era perfectă, dar acesta fusese esența acelei profetii căzute. Iar el nu era decât un războinic al Tiste Edur - acum un războinic lipsit de carne dincolo de ceea ce stăruia spiritul său dintr-o încăpățănare voită, la fel de încăpățânat în îngâmfarea lui ca orice santinelă.

Și așa a umblat acum și a putut să-și privească în jos membrele, trupul; putea să-și ridice mâna și să-și atingă fața, să-și simtă părul - acum nelegat - măturându-se în curent ca fire de alge marine. Putea simți frigul apei, putea simți chiar și presiunea imensă care îl asedia în această lume întunecată. Dar nu existau poteci, nici drum, nici o potecă evidentă care să se învârtă în jurul acestor edificii de piatră.

Lemnul putrezit din cheresteaua navei a izbucnit în nori sub picioarele lui. Niturile închegate s-au întors sub picioare. Fragmente care ar putea fi zdrobite și dansate de-a lungul fundului noroios, duse în toate părțile de curenți. Dizolvarea părea a fi blestemul lumii, al tuturor lumilor. Tot ce s-a rupt, tot ce a eșuat, s-a rățăcit într-un loc de odihnă final, pierdut în întuneric, iar acest lucru a mers dincolo de corăbiile de pe mare și de viețile de pe acele corăbii. Balenele, dhenrabi, cel mai mic crustaceu. Planuri, scheme și viziuni grandioase. Iubire, credință și onoare. Ambiție, poftă și răutate. Putea să se întindă în jos și să-și ia totul în mâini, urmărind apa smulgându-l, aruncându-l pe o cale involburată, de moment, de glorie strălucitoare, apoi plecând din nou.

Poate că acesta era adevărul pe care trebuia să-l vadă, asumându-și prezumția demnității sale, deșigur - ceea ce se dovedea într-adevăr o luptă de menținut. În schimb, valuri de disperare l-au cuprins, l-au străbătut, s-au răscolit sălbatic din propriul său suflet.

Era pierdut.

Ce caut? Pe cine caut? Am uitat. Acesta este un blestem? Sunt mort și acum rățăcesc condamnat? Mă vor

prăbuși aceste turnuri și mă vor zdrobi, îmi vor lăsa încă un lucru stricat și stricat în noroi și mâl?

Eu sunt Tiste Edur. Atât știu. Trupul meu adevărat a dispărut, poate pentru totdeauna.

Și ceva, o forță a instinctului, îl împingea, pas cu pas. Era un scop, un lucru de atins. L-ar găsi. Trebuia să-l găsească. Era de-a face cu Hannan Mosag, care îl trimisese aici - și-a amintit asta, împreună cu ecourile slabe ale profeției.

Cu toate acestea, se simțea ca un copil, prins într-un vis care era o căutare nesfârșită a unui chip cunoscut, pentru mama lui, care era acolo, fără să-și amintească situația lui și indiferență față de asta dacă ea ar fi știut-o, pentru că acesta era inima unui astfel de vise înfricoșătoare - o inimă în care dragostea se dezvăluie a fi necrotică, o minciună, cea mai profundă trădare posibilă. Bruthen Trana a înțeles aceste temeri pentru ceea ce erau, pentru slăbiciunea pe care o dezvăluiau, chiar dacă se simțea neputincios împotriva lor.

Rătăcind mai departe, lăsând, în cele din urmă, acele monumente groaznice în urma lui. S-ar fi putut să plângă o vreme, deși bineînțeles că nu-și simțea propriile lacrimi - erau una cu marea în jurul lui - dar a scos strigăte în surdina, suficient de mult încât să-i dezvolte gâtul. Și uneori se clătina, cădea, cu mâinile adâncit în noroi și se străduia să-și recapete picioarele, zvâcnit de curenți.

Toate acestea păreau să dureze mult timp.

Până când ceva se ivi din întunericul din față. Blocat, îngrămădit pe o parte cu ceea ce părea a fi detritus - rămășițe de epavă, ramuri de copaci și altele asemenea. Bruthen Trana se împletici mai aproape, încercând să înțeleagă ceea ce vedea.

O casa. Înconjurat de un zid jos din aceeași piatră neagră. Copaci morți în curte, cu trunchiurile lor groase, stupoase, fiecare ridicându-se dintr-o movilă cu rădăcini. O potecă șerpuitoare care duce la trei trepte lăsate în șa și o ușă îngustă și îngustă. De ambele părți ale acestei intrări erau ferestre pătrate, închise în fâșii de ardezie. În dreapta, formând un colț rotunjit, se ridica un turn ghemuit, cu vârf plat. O mică fereastră cornișă de la nivelul superior era luminată din interior cu o strălucire galben tern, agitată, șovăitoare.

O casa. Pe podeaua oceanului.

Și cineva e acasă.

Bruthen Trana stătea în picioare în fața porții, cu ochii pe poteca șerpuitoare de pavaj care ducea spre trepte. Putea vedea flori de nămol ridicându-se din movile de ambele părți, de parcă noroiul ar fi clocotit de viermi. Acum, mai aproape de casă, a observat nămolul dens, verde, care îmbrăca pereții, iar curentul predominant - care adunase gunoaie pe o parte - și-a făcut treaba și pe pământ, smulgând unul dintre copacii morți și sculptând movila până când nu a fost mai mult decât o împrăștiere de bolovani roșii. Copacul se sprijinea de casă cu ramuri neclintite din care curgeau și se învârtteau algele împotriva curentului.

Nu asta caut. Știa asta cu o certitudine bruscă. Și totuși... ridică încă o dată privirea spre turn, la timp pentru a vedea că lumina se diminuează, ca și cum se retrăgea, apoi dispare.

Bruthen Trana a mers pe potecă.

Curentul părea mai înverșunat aici, parcă dornic să-l împingă de pe potecă, iar un oarecare instinct i-a spus lui Tiste Edur că să-și piardă picioarele în această curte ar fi un lucru rău. Aplecându-se, a împins mai departe.

Ajuns la trepte, Bruthen Trana a fost lovit de un zgomot brusc al curentului și și-a ridicat privirea și a văzut că ușa se deschisese. Iar în prag stătea o figură extraordinară. La fel de înalt ca Tiste Edur, dar atât de slab încât să pară slăbit. Carne albă ca osul, subțire și lejeră, o față lungă și îngustă, cusută cu o masă de riduri. Ochii erau gri pal, înconjurând pupilele verticale.

Bărbatul purta mătase putrezită, incoloră, care ascunde puțin, inclusiv articulațiile suplimentare de pe brațe și picioare, și ceea ce părea a fi un stern orizontal articulat în mijloc. Ondularea prea multor coaste, un set de clavicule mai mici sub celelalte. Părul lui - puțin mai mult decât șuvițe pe un pateu pestriț - se agita ca niște pânze de păianjen. Într-o mână ridicată, bărbatul ținea un felinar în care stătea o piatră care ardea cu foc de aur.

Vocea care vorbea în mintea lui Bruthen Trana era ciudat de copilărească. — Aceasta este noaptea spiritelor?

— Atunci e noapte? întrebă Bruthen Trana.

'Nu-i așa?'

'Nu știu.'

„Ei bine”, a răspuns figura zâmbind, „nici eu. Vrei să ni te alături? Casa nu a mai avut oaspete de multă vreme.

— Nu sunt pentru acest loc, spuse Bruthen Trana, nesigur. 'Cred...'

— Ai dreptate, dar masa este la timp. În plus, ceva curent trebuie să te fi adus aici. Nu este ca și cum orice spirit vechi ar putea găsi casa. Ai fost condus aici, prietene.'

'De ce? De cine?'

— Casa, desigur. De ce, a dat bărbatul din umeri, apoi s-a dat înapoi și a făcut un gest. — Alăturați-vă nouă, vă rog. Există vin, potrivit... sec.

Bruthen Trana urcă treptele și trecu pragul.

Ușa se închise de la sine în urma lui. Se aflau într-un hol îngust, chiar în fața unei intersecție în T.

„Sunt Bruthen Trana, un Tiste Edur din...”

— Da, da, într-adevăr. Imperiul Zeului Infirm. Ei bine, unul dintre ei, oricum. Un Împărat în lanțuri, un popor în robi - o privire rapidă peste umăr în timp ce bărbatul îl conducea pe coridorul din dreapta - „acesta ai fi tu, Edur, nu Letherii, care ești în robia unui stăpân mult mai crud. '

'Monedă.'

'Bine făcut. Da.'

S-au oprit în fața unei uși plasate într-un perete curbat.

— Asta duce la turn, spuse Bruthen Trana. — Unde ți-am văzut prima dată lumina.

'Intr-adevar. Este, din păcate, singura cameră suficient de mare pentru a-mi găzdui oaspetele. Oh, se apropie el, înainte de a intra, trebuie să te avertizez cu privire la unele lucruri. Oaspetele meu are o slăbiciune, dar atunci, nu-i așa? În orice caz, mi-a revenit să, uh, să sărbătoresc acea slăbiciune - acum, da, în curând se va termina, așa cum se întâmplă toate lucrurile - dar nu chiar încă. Astfel, nu trebuie să distragi atenția dragului meu oaspete de la distracția pe care o ofer deja. Mă înțelegi?'

— Atunci poate că n-ar trebui să intru deloc.

'Prostii. Acesta este, Bruthen Trana. Nu trebuie să vorbești despre dragoni. Fără dragoni, înțelegi?'

Tiste Edur a ridicat din umeri. — Nici măcar nu mi-a trecut prin cap acest subiect...

— Oh, dar într-un fel a făcut-o și continuă să o facă. Spiritul lui Emurlahnis. Scabandari. Părintele Umbră. Asta te bântuie, la fel ca toate Tiste Edur. Treaba este delicată, vezi. Foarte delicat, atât pentru tine, cât și pentru oaspetele meu. Trebuie să mă bazez pe reținerea ta, altfel vor fi probleme. Calamitate, de fapt.

— Voi face tot posibilul, domnule. Un moment... cum te cheamă?

Bărbatul întinse mâna spre zăvor. — Numele meu nu este pentru nimeni, Bruthen Trana. Cel mai bine mă cunoașteți după unul dintre numeroasele mele titluri. Cea de Letherii va face. Poți să-mi spui Knuckles.

A ridicat zăvorul și a împins ușa.

Înăuntru se afla o cameră circulară vastă - mult prea mare pentru zidul modest al turnului pe care Bruthen Trana îl văzuse din afară. Orice tavan a existat s-a pierdut în întuneric. Podeaua din gresie avea cincizeci sau mai mult de pași. Când Knuckles a pășit înăuntru, strălucirea lanternei lui a înflorit, alungând umbrele înapoi. Vizavi de ei, lipit de peretele curbat, era o estradă înălțată pe care erau împrăștiate grămezi de mătăsuri, perne și blănuri; și așezat la marginea aceluia estrad, aplecat înainte cu antebrățele sprijinite pe coapse, era un uriaș. Un căpcăun sau un astfel de demon, având aceeași nuanță de piele ca Knuckles, dar întins peste mușchi uriași și un cadru robust de oase ghemuite. Măinile care atârnavă peste genunchi erau disproporționat de supradimensionate chiar și pentru acel corp enorm. Părul lung și neîngrijit atârna în jos pentru a încadra o față cu trăsături grele, cu ochi adânci - atât de adânc încât până și lumina felinarului nu putea să scoată decât o sclipire în acele gropi pline de rafturi.

— Oaspetele meu, murmură Knuckles. — Kilmandaros. Cel mai blând, te asigur, Bruthen Trana. Când... distras. Vino, este nerăbdătoare să te cunoască.

Ei s-au apropiat, zgomotele de pași răsunând în această cameră fără apă. Knuckles și-a schimbat ușor drumul spre o masă joasă de marmură pe care stătea o sticlă de vin prăfuită. — Iubiți, îi strigă el lui Kilmandaros, vezi pe cine ne-a adus casa!

„Umpleți-l cu mâncare și băutură și trimiteți-l pe drum”, a spus femeia uriașă într-un mârâit. — Sunt pe urmele unei soluții, puiul meu slăbănog.

Bruthen Trana putea vedea acum, împrăștiate pe plăci înaintea lui Kilmandaros, o abundență de oase mici, fiecare incizate în modele pe fiecare suprafață disponibilă. Păreau aranjați fără ordine, nimic mai mult decât gunoiul vărsat dintr-o pungă, totuși Kilmandaros se încruntă la ei cu o concentrare sălbatică.

— Soluția, repetă ea.

— Ce interesant, spuse Knuckles, procurand de undeva un al treilea pahar în care turnă vin de chihlimbar. — Atunci, dublu sau nimic?

'Oh, da, de ce nu? Dar îmi datorezi deja vistieria a o sută de mii de imperii, dragă Setch...

— Knuckles, iubirea mea.

— Dragă Knuckles.

— Sunt sigur că tu ești cea care îmi datorezi, mamă.

„Încă o clipă”, a răspuns ea, frecându-și acum mâinile acelea uriașe. 'Sunt atât de aproape. Ai fost un prost să oferi dublu sau nimic.

— Ah, slăbiciunea mea, oftă Knuckles în timp ce se îndrepta spre Bruthen Trana cu paharul. Întâlnind ochii lui Tiste Edur, Knuckles îi făcu cu ochiul. — Boabele curg râul, mamă, spuse el. — Cel mai bine, grăbește-te cu soluția ta.

Un pumn a tunat pe estradă. — Nu mă face nervos!

Ecourile acelui impact au întârziat să se estompeze.

Kilmandaros se aplecă și mai mult, uitându-se în jos la șirul de oase. — Modelul, șopti ea, da, aproape că e. Aproape...

„Mă simt marenimos”, a spus Knuckles, „și mă ofer să liniștesc acele cereale... pentru o vreme. Pentru ca noi să fim adevărate gazde pentru noul nostru oaspete.

Femeia uriașă ridică privirea, cu o bruscă viclenie în expresie. — O idee excelentă, Knuckles. Fă-o așa!

Un gest, iar lumina clătinitoare a felinarului a încetat. Totul era încă într-un fel pe care Bruthen Trana nu putea să-l definească - la urma urmei, nimic nu se schimbase. Și totuși sufletul lui știa, cumva, că boabele despre care vorbise Knuckles erau timpul, trecerea lui, călătoria lui nesfârșită. Tocmai, cu un singur gest al unei mâini, oprise timpul.

Cel puțin în această cameră. Cu siguranță nu peste tot. Si totuși...

Kilmandaros se lăsă pe spate cu un zâmbet mulțumit și își fixă ochii miçi pe Bruthen Trana. — Înțeleg, spuse ea. — Casa anticipează.

„Suntem ca niște vise fugare pentru Azath”, a spus Knuckles. „Totuși, deși nu suntem decât niște îngâmfari de moment, așa cum ar putea fi bine definită existența noastră jalnică, avem folosurile noastre.”

— Unii dintre noi, spuse Kilmandaros, brusc disprețuitor, „se dovedesc mai folositori decât alții. Acest Tiste Edur'-un val de o mână uriașă, cicatrice'-este de o valoare modestă în orice măsură.”

„Azath văd ceea ce noi nu vedem în fiecare dintre noi. Poate, mamă, în noi toți.

Un mormăit acru. — Crezi că casa asta m-a lăsat să plec din proprie voință, dovada credinței tale, Knuckles. Nici măcar Azath nu m-a putut ține pentru totdeauna.

— Extraordinar, spuse Knuckles, că te-a ținut deloc.

Acest schimb, și-a dat seama Bruthen Trana, a fost unul vechi, urmând sanțuri bine uzate între cei doi.

— Nu s-ar fi întâmplat niciodată, spuse Kilmandaros pe sub răsuflarea ei, dacă nu m-ar fi trădat...

— Ah, mamă. Nu am o dragoste specială pentru Anomander Purake, dar haideti să fim corecți aici. Nu te-a trădat. De fapt, tu l-ai sărit din spate...

Anticipându-i trădarea!

— Anomandru nu-și încalcă cuvântul, mamă. Niciodată nu a făcut-o, nu o va face niciodată.

— Spune-i asta lui Osserc...

— Tot în obiceiul de a „anticipa” trădarea iminentă a lui Anomander.

— Dar Draconus?

— Dar el, mamă?

Kilmandaros a bubuit ceva atunci, prea jos pentru ca Bruthen Trana să-l prindă.

Knuckles spuse: „Oaspetele nostru Tiste Edur caută locul Numelor”.

Începu Bruthen Trana. Da! Era adevărat - un adevăr pe care nici măcar nu-l cunoscuse înainte de acest moment, înainte de cuvintele liniștite ale lui Knuckle. Locul Numelor. Numele zeilor.

— Atunci vor fi necazuri, spuse Kilmandaros, mișcându-se agitată, cu privirea atrasă iar și iar de oasele împrăștiate. — Atunci trebuie să-și amintească casa asta. Calea - fiecare pas - trebuie să-și amintească, altfel va rătăci pierdut pentru totdeauna. Și împreună cu el, la fel de rătăciți cum au fost vreodată, numele fiecărui zeu uitat.

— Spiritul lui este puternic, spuse Knuckles, apoi se înfruntă pe Bruthen Trana și zâmbi. „Spiritul tău este puternic. Iartă-mă, de multe ori uităm în întregime lumea exterioară, chiar și atunci când, în rare ocazii precum aceasta, lumea respectivă intervine.

Tiste Edur a ridicat din umeri. Capul i se învârtea. Locul Numelor. — Ce voi găsi acolo? el a întrebat.

— A uitat deja, mormăi Kilmandaros.

— Calea, răspunse Knuckles. — Mai mult decât atât, de fapt. Dar când totul este gata - pentru tine, în acel loc - trebuie să-ți amintești poteca, Bruthen Trana, și trebuie să o parcurgi fără nicio îndoială.

— Dar, Knuckles, toată viața mea nu am mers pe nicio cale fără o fărâmbă de îndoială – mai mult decât o așchie, de fapt...

— Surprinzător, interveni Kilmandaros, pentru un copil al lui Scabandari...

— Trebuie să încep din nou boabele, anunță Knuckles deodată. — În râu, modelul, mamă, te cheamă încă o dată.

Ea a înjurat într-o limbă necunoscută, aplecată să se încruntă la oase. — Am fost acolo, mormăi ea. „Aproape (aici-atât de aproape, atât de-”

Un sonerie slab răsună în cameră.

Pumnul ei tună din nou pe estradă și de data aceasta ecourile păreau nesfârșite.

La un semn modest de la Knuckles, Bruthen Trana a scurs vinul fin și a pus paharul pe blatul mesei de marmură.

Era timpul să plece.

Knuckles îl conduse pe Bruthen Trana înapoi pe coridor. O ultimă privire înapoi în acea cameră aerisită și Tiste Edur îl văzu pe Kilmandaros, cu mâinile în genunchi, privindu-l direct cu acei ochi slab sclipitori, ca două stele singure, pe moarte, pe firmament. Înfrigurat până în adâncul inimii, Bruthen Trana și-a îndepărtat privirea și l-a urmat pe fiul lui Kilmandaros înapoi până la ușa din față.

În prag, se opri o clipă pentru a cerceta chipul lui Knuckles. — Jocul pe care îl joci cu ea... spune-mi, există un astfel de model?

Sprâncenele arcuite. — În turnarea oaselor? La naiba dacă știu. Un zâmbet brusc, atunci. — Genul nostru, ah, dar ne plac modelele.

— Chiar dacă nu există?

— Nu-i așa? Zâmbetul a devenit răutăcios. — Du-te, Bruthen Trana, și gândește-te la cale. Ai grijă întotdeauna de cale.

Tiste Edur a coborât pe pavaj. — Aș, mormăi el, aș putea găsi.

La patruzeci de pași de casă, se întoarse să se uite la ea și nu văzu decât curenți involburați, învârtind nămoluri în pâlnii.

Plecat. De parcă mi-aș fi imaginat totul.

Dar am fost avertizat, nu-i așa? Ceva despre o cale.

'Tine minte...'

Pierdut. Din nou. Amintirile smulse eliberate, smulse de vânturile feroce ale apei.

Se întoarse din nou și porni, clătinându-se, pas cu pas, spre ceva ce nu-și putea scoate din minte, nici măcar nu-și

putea imagina. Aici s-a terminat viața? Intr-o căutare fără speranță, o căutare eternă a unui vis pierdut?

Amintește-ți drumul. O, părinte Shadow, amintește-ți... ceva. Orice.

* * *

Acolo unde fuseseră bucățile uriașe de gheață, erau acum arbori tineri. Arin, aspen, câini, formând o margine încâlcită în jurul orașului Meckros mort. Dincolo de copaci se aflau ierburile câmpiilor, printre ele tulpini albastre cu rădăcini adânci și maci cu buze roșii care acopereau movilele funerare în care locuiau oasele a mii de oameni.

Epava clădirilor încă mai stăteau ici și colo pe stâlpii lor masivi de lemn, în timp ce altele se înclinaseră, apoi se răsturnaseră, vărsându-și conținutul pe străzile înclinate. Buruienile și arbuștii creșteau acum peste tot, împrăștiind ruina enormă și întinsă, iar printre oasele sparte ale clădirilor se întindeau o împrăștiere de flori, o abundență de culori pe toate părțile.

Stătea în picioare, echilibrat pe un stâlp de marmură prăfuit, care îi permitea să vadă priveliștea, orașul întinzându-se în stânga lui, marginea zdrențuită și copacii cu frunze verzi cu movilele dincolo în dreapta lui. Ochii lui, de un chihlimbar înflăcărat, erau ațintiți pe ceva la orizont îndepărtat, chiar în față. Gura lui largă își păstra coborârea obișnuită la colțuri, o expresie care părea mereu în război cu bucuria arzătoare din ochii lui. Ochii mamei lui, se spunea. Dar oarecum mai puțin aprig și asta, poate, s-a născut din darul neliniștit al tatălui său - o gură care nu se aștepta să zâmbească, niciodată.

Al doilea lui tată, adevăratul său tată. Firul de sânge. Cel care îl vizitase în a șaptea săptămână de viață. Da, deși un bărbat pe nume Araq Elalle fusese cel care îl crescuse, în timp ce locuia în orașul Meckros, celălalt - străinul în compania unui turnător de osoasă cu părul galben - fusese cel care îi dăduse sămânța lui Menandore, mama lui Rud Halle. Îngrijitorii lui Imass nu fuseseră orbi la astfel de adevăruri și, oh, cât de jignit Menandore la ei după aceea.

Am luat tot ce aveam nevoie de la Udinaas! Și i-a lăsat o coajă și nimic mai mult. El nu poate naște niciodată un alt

copil - o coajă! Un muritor inutil - uită de el, fiule. El nu este nimic. Și de la cererea teribilă din ochii ei aprinși, fiul ei se retrăsese.

Rud Elalle era înalt acum, cu jumătate de mână mai înalt decât mama lui. Părul lui, lung și sălbatic, la felul războinicilor Bentract Imass, era de un brun albi de soare. Purta o pelerină din piele de ranag, maro adânc și blana cu vârful chihlimbarului. Dedesubt era o cămașă din piele de căprioară. Jambierele lui erau din piele de allish mai groasă, mai dură. Pe picioarele lui erau mocasini din piele ranag care îi ajungeau chiar sub genunchi.

O cicatrice îi curgea pe partea dreaptă a gâtului, darul unui miștreț pe moarte. Oasele încheieturii mâinii stângi îi fuseseră rupte și acum erau aliniate greșit, locurile rupelor aveau proeminente înnodate legate în tendoane groase, dar brațul nu fusese slăbit de aceasta; într-adevăr, era acum mai puternică decât opusul său. Darul lui Menandore, acel răspuns ciudat la; orice rănire, de parcă corpul lui ar fi încercat să se blindeze împotriva oricărei șanse ca aceeași rănire să se repete. Au existat alte rupturi, alte răni - viața printre Imass era grea și, deși l-ar fi protejat de rigoarea ei, nu și-a permis asta. El era printre Bentract, el era din Bentract. Aici, alături de acești oameni minunați, găsisse dragoste și părtășie. Ar trăi așa cum au trăit ei, atâta timp cât ar putea.

Totuși, vai, simțea acum... că timpul se apropia de sfârșit. Ochii lui au rămas ațintiți pe acel orizont îndepărtat, chiar dacă simțea sosirea ei, acum lângă el. — Mamă, spuse el.

— Imass, spuse ea. — Vorbește propria noastră limba, fiule. Vorbește limba dragonilor.

Ușor dezgust îl acru pe Rud Elalle. — Nu suntem Eleint, mamă. Sângele acela este furat. Impur-

— Nu suntem mai puțin copii ai lui Starvald Demelain. Nu știu cine ți-a umplut mintea cu aceste îndoieli. Dar sunt slăbiciuni, iar acum nu este momentul.

— Acum nu este momentul, repetă el.

Ea pufni. 'Surorile mele.'

'Da.'

— Mă vor. Îl vor. Totuși, în ambele scheme, nu te-au considerat o amenințare, fiule. Oh, ei știu că acum ești crescut. Ei cunosc puterea din tine. Dar ei nu știu nimic despre voința ta.

— Nici tu, mamă.

A auzit-o trăgând răsuflarea, era amuzat în interior de tăcerea brusc aglomerată care urma.

Dădu din cap către orizontul îndepărtat. — Îi vezi, mamă?

'Neimportant. Poate că vor supraviețui, dar nu aş paria pe asta. Înțelege-mă, Rud, cu ceea ce urmează, niciunul dintre noi nu este în siguranță. Nici un. Tu, eu, prețiosul tău Bentract...

Se întoarse la asta, iar ochii lui erau toți deodată o oglindă a mamei sale - străluciți de furie și amenințare.

Ea aproape a tresărit, iar el a văzut asta și a fost mulțumit. „Nu voi permite să le vină niciun rău, mamă. Vrei să-mi înțelegi voința. Acum o faci.

'Prostesc. Nu, nebunie. Nici măcar nu sunt în viață...

— În mintea lor, sunt. În mintea mea, mamă, sunt.

Ea a rânit. — Cei noi de acum printre Bentract țin de o credință atât de nobilă, Rud? Nu le-ai văzut disprețul? Disprețul lor față de rudele lor amăgiți? Este doar o chestiune de timp până când unul dintre ei vorbește adevărat - spulberând iluzia pentru totdeauna...

— Nu vor, spuse Rud, uitându-se încă o dată la grupul îndepărtat de rătăcitori care acum, fără îndoială, se apropiau de orașul ruinat. — Nu vizitezi destul de des, spuse el. — Disprețul și disprețul, da, dar și acum vei vedea frica.

'De tine? O, fiule, prostule! Și rudele tale adoptate știu să-ți păzească spatele împotriva lor? Bineînțeles că nu, pentru că asta ar dezvălui prea multe, ar invita întrebări incomode - și Imass nu sunt cei care pot fi îndepărtați cu ușurință atunci când caută adevărul.

— Spatele meu va fi păzit, spuse Rud.

'De cine?'

— Nu tu, mamă?

Ea șuiera într-un mod cât se poate de reptilian. 'Când? În timp ce surorile mele sunt ocupate să încerce să mă omoare? Când îl are pe Finnest în mână și ne aruncă ochii pe toți?

— Dacă nu tu, spuse el cu ușurință, atunci altcineva.

— Mai înțelept să-i ucizi acum pe noii veniți, Rud.

— Și rudele mele nu ar avea întrebări atunci?

— Nimeni în afară de tu în viață să răspundă și, desigur, le poți spune orice îți place. Omorâți-i pe acei noi Imass, acei străini cu privirea lor vicleană și grăbiți-vă.

'Nu cred.'

— Omoară-i, sau o voi face.

— Nu, mamă. Imasurile sunt ale mele. Vărsă sânge printre oamenii mei - oricare dintre ei - și vei rămâne singur în ziua în care Sukul și Sheltatha vor sosi, ziua Ruinei Silchas care vine să revendice Finnest. El a aruncat o privire spre ea. Ar putea pielea albă să devină încă mai palidă? — Da, totul într-o singură zi. Am fost la cele Douăsprezece Porți, ținându-mi veghea așa cum mi-ai cerut.

'Și?' Întrebarea era aproape fără suflare.

— Kurald Galain este cel mai tulburat.

— Se apropie?

— Știi că la fel de bine ca mine - tatăl meu este cu ei, nu-i așa? Îi furi ochii când îți convine...

— Nu atât de ușor pe cât crezi. Tonul ei era autentic în amărăciunea lui. — El... mă derută.

Te sperie, vrei să spui. „Ruina Silchas va cere Finnest”.

'Da, o va face! Și amândoi știm ce va face cu ea - și asta nu trebuie să fie permis!

Ești sigură de asta, mamă? Pentru că, vezi tu, nu sunt. Nu mai. — Ruina Silchas poate cere. Poate face amenințări groaznice, mamă. Ai spus atât de des.

— Și dacă stăm unul lângă altul, fiule, nu poate spera să treacă de noi.

'Da.'

— Dar cine îți va păzi spatele?

— Ajunge, mamă. I-am avertizat să tacă și nu cred că vor încerca ceva. Numiți asta credință, nu în măsura fricii lor. În schimb, credința mea se bazează pe măsura... minune.

Se uită la el, clar confuză.

Nu simțea nicio înclinație să detalieze. Ea avea să vadă, în timp. — M-aș duce să-î urez bun venit pe acești noi, spuse el, cu ochii întorcându-se spre străinii care se apropiau. — Îmi vei alătura, Menandore?

— Trebuie să fii supărat. Cuvinte pline de afecțiune - da, ea nu l-ar fi putut bătai niciodată foarte mult timp. Ceva din ușurința eterică a tatălui său, poate - o ușurință pe care chiar și Rud însuși și-o putea aminti din acea scurtă vizită. O ușurință care avea să alunece peste trăsăturile obișnuite, neimpresionante ale Letherilor, ori de câte ori valul de durere, consternare - sau într-adevăr orice emoție dură - trecea și dispărușe, fără a lăsa o undă în urma lui.

Acea ușurință, înțelese acum Rud, era adevărata față a lui Udinaas. Fața sufletului său.

Părinte, aștept cu nerăbdare să te revăd.

Mama lui dispăruse - cel puțin din partea lui. La o rafală bruscă de vânt, Rud Elallé ridică privirea și văzu masa albă și aurie a dragonului ei formându-se, zvârcolindu-se spre cer cu fiecare ridicare a aripilor uriașe.

Necunoscuții se opriseră cu toții, încă la trei sute de pași depărtare, și se uitau în sus, acum, în timp ce Menandore se aruncă și mai sus, alunecă peste curenți de aer pentru o clipă, până când ea i-a înfruntat și apoi a coborât, direct către grupul mic. Oh, cât de mult îi plăcea să intimideze ființe mai mici.

Ceea ce s-a întâmplat atunci, fără îndoială, l-a surprins pe Menandore mai mult decât chiar și pe Rud - care a scos involuntar un strigăt de surpriză în timp ce două forme feline s-au lansat în aer din mijlocul petrecerii. De mărimea unui câine, cu picioarele anterioare zdrobindu-se în sus, în timp ce mama lui Rud naviga deasupra capului - și ea și-a pocnit picioarele din spate strâns de burtă, cu o alarmă instinctivă, chiar dacă o bătaie fulgerătoare a aripilor ei a ridicat-o din calea pericolului. La vederea gâtului ei răsucindu-se, cu ochii strălucind într-o strălucire revoltată - într-adevăr indignat - Rud Elalle a râs și a fost mulțumit să vadă că sunetul a ajuns la mama lui, suficient pentru a-i atrage privirea și a o ține, până când impulsul dragonului a ținut-o bine. Dincolo de străini și de animalele lor de companie sfidătoare, din momentul în care s-ar fi putut înclina tare, fălcile deschise pentru a dezlănțui magie mortală asupra emlavei obstreperă și a stăpânilor lor.

Echilibrul amenințării s-a înclinat - așa cum căutase Rud cu acel râs lătrat - și ea a zburat mai departe, îndepărtându-i pe toți în urmă ei, inclusiv pe fiul ei.

Și, dacă era în natura lui, atunci ar fi zâmbit. Căci știa că mama lui zâmbea acum. Încântat că și-a amuzat atât de mult singurul ei fiu, copilul ei care, ca orice Imass, și-a salvat râsul pentru rănilor pe care le-a primit trupul său în jocurile feroce ale vieții. Și chiar și îndoielile ei, înrădăcinate de această conversație abia trecută, aveau să se liniștească pentru o vreme.

Un pic de timp. Când s-au întors, știa și Rud, vor înțepa ca focul. Dar până atunci, ar fi prea târziu. Mai mult sau mai puțin.

A coborât din coloana răsturnată. Era timpul să ne întâlnim cu străinii.

— Asta, anunță Hedge, nu este Imass. Doar dacă nu le cresc pe aici.

— Nu rude, observă Onrack cu ochii mijiți.

Inima fantomatică a lui Hedge încă mai bătea puternic în pieptul lui fantomatic în urma aceluia dragon blestemat. Dacă n-ar fi fost puii de emlava și lipsa lor de frică fără creier, lucrurile s-ar fi putut foarte dezordonat. Un înjurător în mâna stângă a lui Hedge. Ben rapid, cu o duzină de lupte sânguitoare pe care ar fi putut să-i fi eliberat dintr-o dată. Trull Sengar și blestematele lui sulite - da, fripturi de dragon care plouă din cer.

Doar dacă ea nu ne-a prins prima.

Indiferent, momentul trecuse și era recunoscător pentru asta. — Poate că nu e rudă, Onrack, dar se îmbracă ca un Imass, iar acestea sunt așchii de piatră la capătul aceluia club de oase pe care îl poartă. Hedge a aruncat o privire spre Quick Ben - simțind din nou un val de încântare când a văzut o față cunoscută, chipul unui prieten - și a spus: „Mi-aș dori ca Fid să fie aici, pentru că doar privind la acel bărbat are părul în picioare pe spatele lui. gatul meu.”

„Dacă ai deja un sentiment rău despre asta”, a răspuns vrăjitorul, „de ce ai nevoie de Fid?”

— Confirmare, de aceea. Nenorocitul vorbea cu o femeie, care apoi a virat într-un dragon și s-a gândit să ne sperie. Oricine ține companie solzoasă mă face nervos.

— Onrack, spuse Trull Sengar în timp ce bărbatul se apropia, mergând cu un pas lejer, aproape lejer, cred că ne apropiem de locul în care Cotillion dorea să fim.

La asta, Hedge se încruntă. — Apropo de tratarea solzoasă cu lacheul lui Shadowthr face ca toate astea să ducă și mai rău...

— Lăsând încă o dată nespusă explicația pentru ceea ce faci aici, Hedge, răspunse Tiste Edur cu un zâmbet vag către sapatorul - acel zâmbet blestemat, atât de dezarmant, încât Hedge aproape că a vărsat fiecare secret din capul lui, doar că vezi că zâmbetul devine ceva mai primitiv. Trull Sengar era așa, invitând prietenia și camaraderia ca parfumul dulce al unei flori - probabil otrăvitoare - dar asta ar putea fi doar eu. Paranoia mea obișnuită. Bine câștigat, minte. Cu toate acestea, nu pare să existe nimic otrăvitor la Trull Sengar.

Doar că nu am încredere în oamenii drăguți. Acolo, se spune... cel puțin aici în capul meu. Și nu, nici nu am nevoie de niciun motiv sărutat de Hood. S-a apropiat prea mult de unul dintre puii de emlava și a trebuit să danseze pentru a evita să lovească ghearele. Se uită cu privirea la creatura șuierătoare. Pielea ta este a mea, știi asta? A mea, pisicuță. Ai grijă de asta între timp.

Ochii ardeau la el, iar puiul de emlava își deschise larg fălcile pentru a mai scăpa încă un șuierat în șoaptă.

La naiba, colții ăia devin lungi.

Onrack se mutase înainte, iar acum Imass se opri. Câteva clipe mai târziu, toți se adunaseră pentru a sta la câțiva pași în spatele lui.

Războinicul înalt, cu părul sălbatic, se apropie. La cinci pași de Onrack s-a oprit, a zâmbit și a spus ceva într-un limbaj gutural.

Onrack își înclină capul. — Vorbeste imass.

— Nu Malazan? întrebă Hedge cu simulare de neîncredere. — Ce e în neregulă cu prostul blestemat?

Zâmbetul bărbatului s-a lărgit, acei ochi de chihlimbar fix pe Hedge, iar în Malazan a spus: „Toți copiii limbii Imass sunt la fel de poezie pentru acest blestemat de prost. La fel ca și limbile Tiste, adăugă el, îndreptându-se privirea către Trull Sengar. Apoi și-a întins mâinile în lateral, cu palmele la vedere. — Eu sunt Rud Elalle, crescut printre Bentract Imass ca un copil al lor.

Onrack spuse: — Încă nu s-au arătat, Rud Elalle. Acesta nu este bun-venitul pe care îl așteptam de la rude.

— Ai fost urmărit, da, de ceva vreme. Multe clanuri. Ulshun Pral a trimis vestea că nimeni nu ar trebui să-ți blocheze calea. Rud Elalle se uită în jos la puii legați de ambele părți ale lui Trull Sengar. „Ay fug de mirosul tău și acum văd de ce”. Apoi și-a lăsat mâinile în jos și a făcut un pas înapoi. — Ți-am dat numele meu.

— Sunt Onrack, din Logros T'lan Imass. Cel care reține emlava este Trull Sengar, Tiste Edur din tribul Hiroth. Bărbatul cu pielea întunecată este Ben Adaephon Delat, născut într-un ținut numit șapte orașe; iar însoțitorul lui este Hedge, cândva soldat al Imperiului Malazan.

Ochii lui Rud îl găsiră din nou pe Hedge. — Spune-mi, soldat, sângerezi?

'Ce?'

— Erai mort, da? Un spirit dorind trupul pe care l-a posedat cândva. Dar acum ești aici. Sângerezi?'

Uimit, Hedge se uită la Quick Ben. — Ce vrea să spună? Ca o femeie sângerează? Sunt prea urâtă ca să fiu femeie, Quick.

— Iartă-mă, spuse Rud Elalle. „Onrack se autoproclamă un T'lan Imass - totuși aici stă, îmbrăcat în carne și purtând cicatricile călătoriei tale în acest țărâm. Și au mai fost astfel de oaspeți. T'lan Imass - rățacitori singuri care au găsit acest loc - și ei sunt și ei îmbrăcați în carne.

— Alți oaspeti? întrebă Hedge. — Aproape că ai mai avut una dintre ele, iar ea ar fi fost o viperă în mijlocul tău, Rud Elalle. Pentru cât valorează, nu aş avea încredere în alții T'lan Imass, dacă ai fi tu.

— Ulshun Pral este un lider înțelept, a răspuns Rud cu un alt zâmbet.

— Sunt încă o fantomă, spuse Hedge.

'Tu esti?'

Sapatorul se încruntă. — Ei bine, nu mă voi tăia ca să aflu într-un fel sau altul.

— Pentru că ai de gând să părăsești locul ăsta, în cele din urmă. Desigur, înțeleg.

— Se pare că faci asta, se răsti Hedge. — Așadar, poate că locuiești cu acești Bentract Imass, Rud Elalle, dar cam atât se ajunge la chestia asta cu rudenia. Deci cine ești tu?'

— Un prieten, răspunse bărbatul cu încă un zâmbet.

Da, și dacă ai ști ce simțeam despre oamenii prietenoși.

— Mi-ați dat numele voastre, așa că acum vă urez bun venit printre Bentract Imass. Văno, Ulshun Pral este nerăbdător să te cunoască.

El a pornit.

Ei au urmarit. Cu semne cu mâinile, Hedge îl trase pe Quick Ben mai aproape de el și se lăsară puțin înapoi de ceilalți. Sapatorul vorbea pe tonuri foarte joase. — Copacul ăla cu blană stă pe ruinele unui oraș mort, Quick, de parcă ar fi fost printrul blestemat al lui Hood.

Un oraș Meckros, murmură vrăjitorul.

Da, am ghicit la fel. Deci unde este oceanul? Mă bucur că nu am văzut niciodată valul care l-a purtat aici.

Rapid Ben pufni. — Zei și zei bătrâni, Hedge. Am fost aici dând piese, aş paria. Și, poate, un Jaghut sau doi. Există o adevărată mizerie de magie reziduală în acest loc, nu doar Imass. Mai mult Jaghut decât Imass, de fapt. Și... alte chestii.

— Iute Ben Delat, lucid ca un pis.

— Chiar vrei să știi de ce ne-a trimis Cotillion aici?

'Nu. Doar cunoașterea mă captează în plasa lui și nu voi dansa pentru niciun zeu.

— Și eu, Hedge?

Sapatorul rânji. — Da, dar dansezi, apoi dansezi.

— Rud are rost, apropo.

— Nu, are un club.

— Despre tu sângereare.

— Capota deasupra, rapid...

— Oh, acum asta e un cadou, Hedge. Ce face Hood „mai sus”? Cât de adânc era acea gaură din care te-ai târât? Și mai important, de ce?

— Compania mea sa acris deja? Mi-ai plăcut cel mai puțin, știi. Chiar și Trotts...

— Acum cine dansează?

— Mai bine nu știm nimic despre motivul pentru care suntem aici, asta încerc să spun.

'Relaxa. Deja te-am dat seama, Hedge, și iată ceva care te-ar putea surprinde. Nu numai că nu am nicio problemă să fii aici, dar nici Cotillion.

'Bastard! Ce-tu și Cotillion trimiteți porumbei înainte și înapoi pentru toate astea?

— Nu spun că Cotillion știe nimic despre tine, Hedge. Spun doar că dacă ar fi făcut-o, ar fi bine. La fel ar fi Shadowthrone...

— Zei de jos!

'Calma!'

— În jurul tău, Quick, asta e imposibil. Mereu a fost, mereu va fi! Hood, sunt o fantomă și încă sunt nervos!'

— Nu ai fost niciodată bun să fii calm, nu-i așa? S-ar putea crede că moartea te-ar fi schimbat pe unii, dar cred că nu.

'Amuzant. Ha ha.'

Acum ocoliră orașul ruinat și ajunseră la vedere de movile funerare. Quick Ben mormăi. — Se pare că Meckros nu a supraviețuit loviturii.

— Mort sau nu, spuse Hedge, ai fi și tu nervos dacă ai avea în spate un sac de înjurătoare.

— La naiba să fii, Hedge, asta a fost un înjurător în mâna ta acolo! Când dragonul...

— Da, Rapid, așa că ține-i pisicuțele departe de mine, ca nu cumva să sar înapoi și să-mi întorc o gleznă sau așa ceva. Și nu mai vorbi și despre Shadowthrone și Cotillion.

— Un sac plin de înjurătoare. Acum sunt nervos - s-ar putea să fii mort, dar eu nu sunt!

'Doar așa.'

— Mi-aș fi dorit să fie și Fid aici. În locul tau.'

„Nu este un lucru foarte frumos de spus! Îmi rănești sentimentele. Oricum. Ceea ce voiam să vă spun era despre acel T'lan Imass cu care călătoream, pentru o vreme.

'Ce s-a intamplat cu el? Lasă-mă să ghicesc, ai aruncat-o cu blesteme.

— La naiba că am făcut-o, Quick. Ea trăgea lanțuri mari.

— Doamne schilod?

— Da. Toată lumea vrea să participe la acest joc aici.

— Ar fi o greșeală, a afirmat vrăjitorul în timp ce se îndreptau spre o serie de aflorințe de stâncă în spatele cărora se ridicau niște fire subțiri de fum de vatră. — Zeul Infirm s-ar fi depășit serios.

— Gândește-te bine la tine, nu-i așa? Unele lucruri nu se schimbă niciodată.'

— Nu eu, idiotule. Mă refeream la dragon. Menandore. mama lui Rud Halle.

Hedge și-a târât șapca de piele de pe cap și a tras de ceea ce mai rămăsese din păr. „Asta mă înnebunește! Tu! Lucruri de genul ăsta, pur și simplu au renunțat ca un bulgăre mare împutit de-ow! Și-a dat drumul părului. — Hei, asta chiar a durut!

— Trage suficient de tare pentru a sângera, Hedge?

Hedge se uită cu privirea spre vrăjitor, care acum zâmbea plin de ciudă. — Uite, Quick, totul ar fi bine dacă aș plănui să construiesc o gospodărie aici, să plantez câțiva tuberculi și să cresc emlava pentru blana lor drăgălașă sau așa ceva. Dar la naiba, doar sunt în trecere, nu? Și când ies pe partea cealaltă, mă întorc să fiu o fantomă și trebuie să mă obișnuiesc cu asta și să mă obișnuiesc.

Quick Ben a ridicat din umeri. — Nu te mai trage de păr și vei fi bine, atunci.

Puii de emlava crescuseră și erau acum suficient de puternici pentru a-l scoate pe Trull Sengar de echilibru în timp ce își încordau lezele de piele, atenția lor concentrată din nou asupra soldatului Malazan pe nume Hedge, pentru care dobândiseră o ură fără minte. Trull s-a aplecat în față pentru a trage fiarele de-a lungul - întotdeauna funcționa mai bine când sapătorul mergea înainte, mai degrabă decât să țină înapoi așa cum făcea el acum.

Onrack, remarcându-și zbaterile, se întoarse și îi dădu repede pe ambii pui pe frunțile lor plate. Înclinați în mod corespunzător, cei doi emlave și-au încetat eforturile și au mers, cu capetele în jos.

— Mama lor ar face la fel, spuse Onrack.

— Laba disciplinei, spuse Trull zâmbind. — Mă întreb dacă am putea crede la fel pentru ghidul nostru de aici.

Rud Elalle era cu zece pași în față lor - poate că auzea, poate că nu.

— Da, au sânge în comun, spuse Onrack, dând din cap. „Asta era clar când stăteau unul lângă altul. Și dacă există sânge de Eleint în mamă, atunci la fel și în fiu.

— Soletaken?

'Da.'

— Mă întreb dacă a anticipat această complicație? Trull se referea la Cotillion când spunea el.

— Necunoscut, răspunse Onrack, înțelegând destul de bine. „Sarcina care ne așteaptă devine din ce în ce mai puțin sigură.

Prietene Trull, mă tem pentru aceste Imass. Pentru întregul tărâm.'

— Lăsați-l pe vrăjitor și pe saptatorul lui să răspundă nevoilor binefăcătorului nostru și ne vom ocupa să protejăm acest loc și rudele dvs. care îl numesc acasă.

Imasul aruncă o privire peste el cu ochii mijiți. — Spui asta, cu atâta ușurință?

— Vrăjitorul, Onrack, este cel care trebuie să fie aici. Puterea lui - el va fi mâna binefăcătorului nostru în ceea ce urmează. Tu și cu mine, nu eram decât escorta lui, gărzile lui de corp, dacă vrei.

— Mă înțelegi greșit, Trull Sengar. Minunea mea este în disponibilitatea ta de a-ți risca viața, din nou. De data aceasta pentru un popor care nu este nimic pentru tine. Pentru un tărâm care nu este al tău.

— Sunt rudele tale, Onrack.

'Îndepărtat. Bentract.

— Dacă ar fi fost, să zicem, tribul Den-Ratha din Edur să câștige supremația printre triburile noastre, Onrack, în loc de propriul meu Hiroth, nu mi-aș da viața pentru a-i apăra? Ei sunt încă poporul meu. Pentru tine este la fel, da? Logros, Bentract - doar triburi - dar aceiași oameni.

— Sunt prea multe în tine, Trull Sengar. Mă smeriți.

— Poate că acolo se află propria ta neînțelegere, prietene. Poate că tot ce vezi aici este căutarea mea pentru o cauză, pentru ceva pentru care să lupti, pentru care să mor.

— Nu vei muri aici.

"Oh, Onrack..."

— S-ar putea să lupt pentru a proteja Bentractul și acest tărâm, dar nu ei sunt motivul pentru care sunt aici. Tu esti.'

Trull nu putea privi ochii prietenului său și în inima lui era durere. Adânc, bătrân, trezit.

Fiul, spuse Onrack după o clipă, pare... foarte tânăr.

— Ei bine, la fel sunt.

— Nu când mă privesc în ochii tăi. Nu este la fel cu acest Soletaken, a continuat el, aparent fara a-si baga in

seama rana pe care tocmai o livrase. — Nu, ochii ăia galbeni sunt tineri.

'Nevinovat?'

O încuviințare din cap. „Încredere, așa cum are încredere un copil”.

— Atunci, o mamă blândă.

— Ea nu l-a crescut, spuse Onrack.

Ah, Imasa, atunci. Și acum încep să văd, să înțeleg. — Vom fi vigilenți, Onrack.

'Da.'

Rud Elalle i-a condus într-o despicare între două butoane de stâncă stratificată, o potecă care apoi s-a serpuit între bolovani uriași înainte de a se deschide în satul Imass.

Adăposturi de stâncă de-a lungul unei stânci. Cocioabe încadrate în colți, ramele țesute ale uscătoarelor pe care erau întinse piei. Copii aleargă ca niște diablioni ghemuiți în mijlocul unei adunări de aproximativ treizeci de Imass. Bărbați, femei, bătrâni. Un războinic stătea în fața tuturor celorlalți, în timp ce într-o parte mai stăteau trei Imass, cu hainele putrezite și subtil diferite ca tăietură și stil de cele ale Bentractului - străinii, își dădu seama Trull - oaspeții rămânând totuși despărțiți.

Văzându-i, expresia benignă a lui Onrack s-a întărit. — Prietene, îi murmură el către Trull, ăia trei.

— Am hotărât și eu același lucru, răspunse Trull pe gura.

Rud Elalle sa mutat să stea alături de liderul Bentract. — Acesta este Ulshun Pral, spuse el, punând o mână pe umărul gros al bărbatului - un gest de afecțiune deschisă care părea să nu-și amintească de tensiunea tot mai mare de la marginea acestui sat.

Onrack înainta. „Sunt Onrack the Broken, cândva din Logros T'lan Imass, copil al Ritualului. Cer să fim făcuți oaspeți printre tribul tău, Ulshun Pral.

Războinicul cu pielea de miere se încruntă spre Rud Elalle, apoi spuse ceva în limba lui.

Rud dădu din cap și îl înfruntă pe Onrack. — Ulshun Pral vă cere să vorbiți în prima limbă.

— A întrebat, a spus Onrack, de ce am ales să nu o fac.

'Da.'

„Prietenii mei nu împărtășesc cunoașterea acelei limbi. Nu pot cere să fie oaspeți în numele lor fără înțelegerea lor, pentru că a fi oaspete înseamnă a fi legat de regulile

tribului și acest lucru trebuie să știe, înainte de a-mi risca o promisiune de pace în numele lor.

— Nu poți să traduci pur și simplu? întrebă Rud Elalle.

— Bineînțeles, totuși aleg să-ți las asta, Rud Elalle, pentru că Ulshun Pral te cunoaște și are încredere, în timp ce el nu mă cunoaște.

— Foarte bine, o voi face.

— Ajunge cu toate astea, strigă Hedge, așezându-și cu grijă rucsacul jos. „Vom fi cu toții băieți buni, atâta timp cât nimeni nu încearcă să ne omoare sau, mai rău, cum ar fi să ne facă să mâncăm o legumă oribilă dispărută pe bună dreptate în orice alt tărâm al universului”.

Rud Elalle dădea dovadă de o îndemânare impresionantă și traducea cuvintele lui Hedge aproape la fel de repede pe cât le spunea sapătorul.

Sprâncenele lui Ulshun Pral s-au ridicat în aparență de uimire, apoi s-a întors și, cu un gest sălbatic, a strigat la o mulțime mică de femei în vârstă dintr-o parte a mulțimii.

Hedge se încruntă la Onrack, „Acum ce am spus? el a cerut.

Dar Trull și-a văzut prietenul zâmbind. Ulshun Pral tocmai le-a îndrumat bucătărilor să pescuiască baektarul din tocanita pe care ne-au pregătit-o.

— Baek-ce?

— O legumă, Hedge, care nu se va găsi nicăieri decât aici.

Deodată tensiunea a dispărut. Au fost zâmbete, strigăte de aparent bun venit din partea altor Imass, și mulți au venit să închidă, mai întâi pe Onrack, iar apoi - cu expresii de încântare și de mirare, pe Trull Sengar - nu, își dădu seama, nu asupra lui - pe puii de emlava. . Care au început să toarne adânc în gât, în timp ce mâinile groase, cu degete scurte, se întindeau pentru a mângâia blana și a zgâria în spatele urechilor mici și smocuri.

— Uită-te la asta, repede! Hedge se uita cu neîncredere. — Acum este corect?

Vrăjitorul îl plesni pe spate pe sapator. — E adevărat, Hedge, mortul pute.

— Îmi rănești din nou sentimentele!

Oftând, Trull eliberă lesele de piele și se dădu înapoi. Îi zâmbi lui Hedge. — Nu miros nimic neplăcut, spuse el.

Dar încruntarea soldatului nu a făcut decât să se adâncească. — Poate că acum îmi place de tine, Trull Sengar, dar continui să fii drăguț și asta se va schimba, jur.

— Te-am jignit...

— Ignorați-l pe Hedge, îl întrerupse Quick Ben, cel puțin când vorbește. Crede-mă, a fost singurul mod în care noi ceilalți din echipă am rămas sănătoși. Ignoră-l... până când ajunge în sacul ăla blestemat al lui.

'Și apoi?' întrebă Trull complet uluit.

— Atunci fugi de parcă însuși Hood ar fi fost pe călcâie.

Onrack se despărțise de primitorii săi și se îndrepta acum spre străini.

— Da, spuse Quick Ben cu o voce joasă. — Într-adevăr, sunt probleme.

— Pentru că erau ca Onrack? T'lan Imass?

— Despre ritual, da. Întrebarea este, de ce sunt ei aici?

„Mi-aș imagina că orice misiune i-a adus în acest loc, Quick Ben, transformarea pe care au experimentat-o i-a zguduit - poate, ca și în cazul lui Onrack, spiritele li s-au trezit.”

— Ei bine, par destul de dezechilibrate.

Conversația lor cu Onrack a fost scurtă, iar Trull se uită la apropierea vechiului său prieten.

'Bine?' întrebă vrăjitorul.

Onrack era încruntat. — La urma urmei, sunt Bentract. Dar de la cei care s-au alăturat Ritualului. Clanul lui Ulshun Pral s-a numărat printre puținii care nu au făcut-o, care au fost influențați de argumentele expuse de Kilava Onass - de aceea, a adăugat Onrack, îi salută pe emlava ca și cum ar fi chiar copiii lui Kilava. Astfel, există răni străvechi între cele două grupuri. Ulshun Pral nu era un șef de clan pe atunci - într-adevăr, T'lan Bentract nici măcar nu-l cunosc.

— Și asta este o problemă?

— Este, pentru că unul dintre străini este un șef ales, ales de Bentract însuși. Hostille Rator.

— Și ceilalți doi? a întrebat rapid Ben.

— Da, chiar mai greu. Bonecaster-ul lui Ulshun Pral a dispărut. Til'aras Benok și Gr'istanas Ish'ilm, care stau de ambele părți ale Hostille Rator, sunt Bonecasters.'

Trull Sengar trase adânc aer în piept. — Atunci se gândesc la uzurpare.

Onrack cel Frânt dădu din cap.

— Atunci ce i-a oprit? a întrebat rapid Ben.

— Rud Elalle, vrăjitor. Fiul lui Menandore îi îngrozește.

Ploaia a tunat, în fiecare clipă alte sute de mii de lănci cu vârfuri de fier prăbușindu-se din întuneric pe acoperișurile de ardezie, explodând pe străzile pietruite, unde pâraiele curgeau acum, alergând spre port.

Gheața din nordul insulei nu murise în liniște. Despărțiți de magia unui copil voinic, munții albi și albaștri se ridicaseră spre cer în stâlpi de abur care se învârteau în nori masivi de furtună, care apoi mărsăluiseră spre sud, eliberați de restricțiile refuzului, iar norii aceia au izbucnit acum peste orașul asediat cu furie și răzbunarea. După-amiaza târziu devenise miezul nopții și acum, în timp ce suna clopotele pe jumătate înecat ale clopotelor de la miezul nopții, părea că noaptea asta nu se va termina niciodată.

În ziua de mâine - dacă va veni vreodată - Adjunct avea să pornească cu flota ei pestriță. Tronurile Războiului, o zeci de escorte rapide bine înarmate, ultimul transport care ține restul Armatei a Paisprezecea și un dromon negru și elegant, propulsat de vâslele neobosite conduse de Tiste Andii fără cap. Ah, și bineînțeles, în frunte ar fi o navă de pirăți locală, condusă de o femeie moartă, dar nu contează ea. Întoarce-te, da, la acel coșmar negru.

Gazdele lor munciseră din greu pentru a păstra adevărul groaznic despre acel dromon Quon de la Nimander Golit și rudele lui. Capetele tăiate de pe punte, înghesuite în jurul catargului principal, ei bine, le ținuseră acoperite. Nu are rost să încurajeze isteria, oaspeții lor vii Tiste Andii ar trebui să vadă fețele rudelor lor, rudele lor adevărate, căci nu erau de la Drift Avalii? Oh, da, chiar au fost. Unchi, tați, mame, o, un joc de cuvinte acum ar fi de folos noțiunii - ei au fost, da, capi de familie, tăiați înainte de vremea lor, înainte ca copiii lor să fi crescut suficient de bătrâni, suficient de înțelepți, suficient de greu pentru a supraviețui în aceasta lume. Tăiați, ha ha. Acum, moartea ar fi fost un lucru. A muri a fost un lucru. Doar unul și au fost alte lucruri, întotdeauna, și nu aveai nevoie de nicio înțelepciune specială pentru a ști asta. Dar acele capete nu muriseră, nu s-au înțepenit, apoi s-au înmuiat cu putregai. Fețele nu căzuseră pentru a lăsa doar os, ci doar recunoașterea care a venit odată cu împărtășirea a ceea ce este, ce-a fost și ce ar fi. Nu, ochii se uitau fix, ochii clipeau pentru că unele amintiri le spuneau că clipirea este necesară. Gurile s-au mișcat, reluând conversațiile întrerupte, împărtășirea glumelor, bârfele părinților, dar nici un cuvânt nu putea scăpa.

Dar isteria era un loc complicat în care s-ar putea găsi o minte tânără. Ar putea fi asurzitor cu țipete, țipete, exploziile nesfârșite de groază din nou și din nou și din nou - un val care crește fără sfârșit. Sau ar putea fi liniște -

tăcere în acel mod îngrozitor al unor tăceri - ca acela al gurilor căscate, disperate, dar incapabile să tragă respirația, cu ochii deasupra bombăți, cu venele proeminente în nevoia lor, dar nicio respirație nu ar mai veni, nimic de alunecat. viața în plamani. Aceasta a fost isteria înecului. Încercare în interiorul tău, în groază. Isteria unui copil, cu ochii în gol, saliva mânjind bărbia.

Unele secrete erau imposibil de păstrat. Adevărul acelei nave, unul. Liniile Silanda erau cunoscute, erau profund familiare. Nava care-și luase părinții o-

o călătorie jalnică în căutarea celui pe care fiecare Tiste Andii din Drift Avalii îl numea Tată. Anomander Rake. Anomandra părului argintiu, ochii dragonului. Nu l-am găsit, vai. Niciodată șansa de a cere ajutor, de a pune toate întrebările care trebuiau puse, de a înjunghia degetele în acuzație, condamnare, condamnare. Toate astea, da da.

Luăți la vâsle, părinți curajoși, mai e mare de traversat. Poți vedea malul? Desigur că nu. Vedeți lumina soarelui atunci când este lumina soarelui prin țesătura pânzei, iar în capul vostru simțiți durerea corpului, încordarea umerilor voștri, grămadă și despărțire, grămadă și despărțire a fiecărei trageri de pe mătură. Simți sângele curgându-se în gât ca și cum ar fi o ceașcă aurită, doar ca să se scufunde din nou. Row, la naiba! Râsle pentru mal!

Da, malul. Cealaltă parte a acestui ocean și acest ocean, dragi părinți, sunt nesfârșite.

Deci vârste! Rând!

Poate că ar fi chicotit, dar asta ar fi un lucru periculos, să rupă tăcerea isteriei lui, de care se ținuse atât de mult, încât devenise cald ca îmbrățișarea unei mame.

Cel mai bine să mergi mai departe, lucrând pentru a împinge, închide, totul s-a gândit la Silanda. Mai ușor pe uscat, în acest han, în camera asta.

Dar, mâine, aveau să navigheze. Din nou. Pe nave, o, stropii și vântul însuflețesc atât de mult!

Și acesta a fost motivul pentru care, în această noapte îngrozitoare de ploaie răzbunătoare, Nimander era treaz. Căci îl cunoștea pe Phaed. El știa propria pată de isterie a lui Phaed și ce ar putea-o determina să facă. În seara asta, în cenușa înmuiată a clopotului de la miezul nopții.

Putea să-și facă pașii foarte liniștiți, în timp ce ieșea din pat și se îndrepta desculță spre ușă. Binecuvântată soră binecuvântată fiică binecuvântată mamă binecuvântată

mătușă, nepoată, rudă binecuvântată de bunica, sânge din sângele meu, scuipat de scuipat, fiere de fiere. te aud.

Căci îți cunosc mintea, Phaed. Izbucnirile mereu crescând în sufletul tău-da, văd dinții tăi dezgolit, pata de intenție. Te imaginezi nevăzut, da, fără martor, și așa îți dezvălui sinele brut. Acolo, în acea tăietură binecuvântată de alb gri, atât de poetic ecou de strălucirea cuțitului din mâna ta.

Spre ușă, dragă Phaed. Ridicați zăvorul și plecați, pentru a aluneca pe coridor cu toate membrele alunecătoare, în timp ce ploaia bate deasupra acoperișului și apa se prelinge pe pereți în lacrimi murdare. Destul de rece pentru a-ți vedea respirația, Phaed, amintindu-ți nu doar că ești în viață, ci că ești trezit sexual; că această călătorie este cea mai dulce răsfăț de secrete sub acoperire, degetele jucăușe vreodată pe cuțit, iar pe corabia legănată în ochii portului se uită la întunericul de sub pânza umedă, apa care se prelinge...

Ea își face griji, da, pentru Withal. Cine s-ar putea trezi. Înainte sau după. Cine ar putea mirosi sângele, duhoarea de fier, moartea călare pe ultima suflare a lui Sandalath Drukorlat. Cine ar putea fi martor când tot ceea ce a fost, cu adevărat Phaed a fost, nu putea fi niciodată martor - pentru că astfel de lucruri nu erau permise, niciodată permise, și așa ar putea fi nevoită să-l omoare și pe el.

Viperle lovesc de mai multe ori.

Acum, la ușă, ultima barieră - rândul pe care îl proști - țărnul se află chiar dincolo! - și bineînțeles că nu există nicio laț care să lege zăvorul. Nici un motiv pentru asta. Salvează un copil ucigaș al cărui cap mamei se uită la pânza de pe o punte. Singura copilă care a mers să vadă asta singură. Și suntem atrași de pelerinaj. Pentru că a trăi înseamnă a vâna ecouri. Ecouri de ce? Nimeni nu știe. Dar pelerinajul este luat, da, vreodată luat, și din când în când acele ecouri sunt prinse - doar vâsle care scârțâie în șoaptă, palmă și ciocănire a valurilor ca pumnii pe carenă, strigând să între și sângele care burbuie, scuipatul suge când se scufundă înapoi. Și auzim, în acele ecouri, vocea vreunui maestru: Rând! Râsle pentru mal! Rând pentru viețile voastre!

Și-a amintit o poveste, povestea pe care și-a amintit-o mereu, și și-a amintit-o vreodată. Un bătrân singur într-o barcă mică de pescari. Vâslit în fața unui munte de gheață. Oh, i-a plăcut povestea asta. Gloria lipsită de sens, magia fără minte - el s-ar înnebuni la gândul, la viziunea pe care o

evoca despre acea scenă minunată, profundă și profund inutilă. Bătrâne, ce crezi că faci? Bătrânul - gheata!

Înăuntru, o umbră printre umbre, întuneric în întuneric, dinții ascunși acum, dar cuțitul este o strălucire zgomotoasă, care prinde reflexele ploii din geamul curcubeu cu sâmburi al ferestrei. Și un fior o ia atunci, trăgând-o în jos, ghemuit-o în timp ce senzațiile îi curg prin pânțele, izbindu-i în sus în creier și îi ține respirația - oh, Phaed, nu țipa acum. Nici măcar să nu geme.

Și-au adunat pătuțurile împreună - în noaptea asta, atunci, bărbatul și căteaua și-au împărțit scuipatul coapselor, nu-i așa de dulce. Ea se apropie, cu ochii cercetători. Găsind forma lui Sandalath în stânga, cel mai aproape de ea. Convenabil.

Phaed ridică cuțitul.

În mintea ei, fulgerări, scenă după scenă, lista sordidă a disprețurilor constante ale acestei bătrâne, fiecare disprețuindu-l pe Phaed, fiecare dezvăluind tuturor din apropiere prea multe dintre terorele secrete ale lui Phaed - nimeni nu are dreptul să facă asta, nu... cineva are dreptul să râdă-radă în ochi dacă nu cu voce tare. Toate aceste insulte, ei bine, a sosit timpul să le plătim înapoi. Aici, cu o lovitură puternică de cuțit.

Ea ridică cuțitul și mai sus, își trage respirația și îl ține.

Și înjunghie.

Mâna lui Nimander iese, îi prinde încheietura mâinii, tare, strângându-se în timp ce se răsucește, buzele decojite pe spate, ochii strălucind de furie și frică. Încheietura ei este un lucru minuscule, ca un șarpe osos, prins, înnebunit, căutând să întoarcă cuțitul, să pună tăișul de mâna lui Nimander. Se răsucește din nou și oasele se sparg, un zgomot îngrozitor de măcinat.

Cuțitul zgâiește pe podeaua de lemn.

Nimander se sprijină asupra ei, folosindu-și greutatea pentru a-l mototoli pe Phaed pe podea lângă pat. Ea încearcă să-i zgârie ochii, iar el eliberează membrul rupt pentru a-l apuca pe celălalt. O rupe și pe aia.

Ea nu a țipat. Uimitor, asta. Nici un sunet, ci respirația ei găfâită.

Nimander o prinde și o ia de gât în mâini. Începe să strângă.

Gata, Phaed. Acum fac așa cum ar face Anomander Rake. La fel ca și Ruina Silchaș. La fel ca și Sandalath dacă ar fi trează. Fac asta, pentru că te cunosc-da, chiar și acum,

acolo, în ochii tăi bulbucați, unde toată conștiința ta se adună acum într-un potop, pot să văd adevărul despre tine.

Golul din interior.

Mama ta se uită îngrozită. La ceea ce ea a dat naștere. Ea se uită, neîncrezătoare, agățându-se cu disperare de posibilitatea că a greșit, că noi toți o facem, că nu ești așa cum ești. Dar asta nu este de ajutor. Nu la ea. Nu pentru tine.

Da, uită-te în ochii mei, Phaed, și știi că te văd.

Te văd-

Era târât departe. Off Phaed. Mâinile îi erau slăbite, răsucite dureros pentru a-i rupe strânsoarea - și cade pe spate, cu brațele musculoase înfășurate în jurul lui acum, și este târât de pe Phaed, de pe fața ei umflată și de îngrozitorul gafăit - gâtul bietului Phaed îl doare, poate este rupt, chiar. A respira înseamnă a cunoaște agonია.

Dar ea trăiește. Și-a pierdut șansa și acum îl vor ucide.

Sandalath țipă la el - ea țipă la el de ceva vreme, își dă seama. Ea a tipat prima dată când i-a rupt a doua încheietură a lui Phaed - trezită de propriile țipete ale lui Phaed - oh, bineînțeles că nu tăcuse. Spargerea oaselor nu ar permite niciodată asta, nici măcar de la o creatură fără suflet precum Phaed. Ea țipăse, iar el nu auzise nimic, nici măcar ecouri-mâinile pe vâslă și strângerea!

Acum ce s-ar întâmpla? Acum ce ar face?

— Nimander!

Trecu, se uită la Sandalath, îi studie chipul de parcă ar fi fost al unui străin.

Withal îl ținea, cu brațele prinse pe părțile lui, dar pe Nimander nu-l interesa să se lupte. Era prea târziu pentru asta.

Phaed vomitase și mirosul vărsăturii ei era dens în aer.

Cineva bătea în ușă - pe care, în înțelepciunea lui, Nimander o încuiase în spatele lui, după ce îl urmărea pe Phaed în cameră.

Sandalath a strigat că a fost în regulă, totul a fost bine - un accident, dar totul este bine acum.

Dar încheieturile bietului Phaed sunt rupte. Asta va trebui să fie văzut.

Nu acum, Withal.

Stă moale în brațele mele, soție. Pot să-l eliberez acum?

Da, dar fii atent...

O voi face, fără îndoială.

Și acum Sandalath, poziționată între Nimander și Phaed, care tușea și călăuna, îi luă fața în mâinile ei și se

apropie să-i studieze ochii.

Ce vezi, Sandalath Drukorlat? Bijuterii strălucitoare cu adevăruri și minuni? Gropile îți șoptesc că nu se va găsi vreodată fund, că plonjarea într-un suflet nu se termină niciodată? Row, proștilor! Ne scufundam! Oh, nu chicoti, Nimander, nu face asta. Rămâi așa cum ești, amortit în exterior. Gol. Ce vezi? De ce, nimic, desigur.

— Nimander.

— E în regulă, spuse el. — Poți să mă omori acum.

O privire ciudată pe chipul ei. Ceva de genul groază. — Nimander, nu. Ascultă la mine. Trebuie să știu. Ce sa întâmplat aici? De ce ai fost în camera noastră?

— Phaed.

— De ce ați fost amândoi în camera noastră, Nimander?

De ce, am urmat-o. Am rămas treaz - am făcut asta de multe ori. O urmăresc de zile și zile, nopți și nopți. Privind-o cum dorm, așteptând să se trezească, să-și scoată cuțitul și să zâmbească un salut către întuneric. Întunericul care este moștenirea noastră, întunericul trădării.

Nu-mi amintesc când am dormit ultima dată, Sandalath Drukorlat.

Aveam nevoie să rămân trează, mereu trează. Din cauza lui Phaed.

I-a răspuns atunci? Cu voce tare, toate declarațiile acelea răsturnătoare, acele explicații rezonabile. Nu era sigur. „Omoară-mă acum, ca să pot dormi, așa că vreau să dorm”.

— Nimeni nu te va ucide, spuse Sandalath. Mâinile ei, lipite de părțile laterale ale feței lui, erau pline de sudoare. Sau ploaia, poate. Nu lacrimile - lăsați asta în cerul, în noapte.

— Îmi pare rău, spuse Nimander.

— Cred că scuzele ar trebui să fie păstrate pentru Phaed, nu-i așa?

— Îmi pare rău, îi repetă el, apoi adăugă, că nu e moartă.

Mâinile ei s-au îndepărtat, lăsându-i brusc obrazii reci.

— Stai puțin, spuse Withal, pășind la picioarele patului și aplecându-se să ridice ceva. Strălucitor, tivita. Cuțitul ei.

— Acum, spuse el într-un murmur, căruia îi aparține această jucărie, mă întreb?

— Nimander încă îl poartă pe al lui, spuse Sandalath, apoi se întoarse să se uite la Phaed.

O clipă mai târziu, Withal mormăi. — A fost un mic șarpe urât în jurul tău, Sand. Dar asta?' L-a înfruntat pe

Nimander. — Tocmai ai salvat viața soției mele? Cred că ai făcut-o. Și apoi se apropie, dar nu era nimic din oroarea feței lui Sandalath în a lui. Nu, aceasta a fost o expresie dură, care s-a înmuiat încet. — Zei de jos, Nimander, știi că asta va veni, nu-i așa? Cât timp? Când ai dormit ultima oară? Se uită încă o clipă, apoi se întoarce. — Da-te deoparte, Sand, cred că trebuie să termin ceea ce a început Nimander...

'Nu!' se răsti soția lui.

— Va încerca din nou.

— Înțeleg asta, prostule! Crezi că nu am văzut în acea maură cu colți care este sufletul lui Phaed? Ascultă, există o soluție...

— Da, storcându-i gâtul slăbănog...

— Îi lăsăm aici. Pe insulă - vom naviga mâine fără ei. cu sotul-'

— Și când își va reveni - creaturi ca aceasta întotdeauna o fac - ea va lua acest blestemat de cuțit și va face lui Nimander ceea ce a încercat să-ți facă ție. El ți-a salvat viața și nu-l voi abandona...

— Nu-l va ucide, spuse Sandalath. — Nu înțelegi. Ea nu poate - fără el, ar fi cu adevărat singură și că nu poate suporta - ar înnebuni-'

— Nebun, da, destul de nebun încât să-i ducă un cuțit lui Nimander, cel care a trădat-o!

'Nu.'

„Soție, ești atât de sigură? Credința ta în înțelegerea minții unui sociopat este atât de puternică? Că l-ai lăsa pe Nimander cu ea?

— Soț, brațele ei sunt rupte.

— Și oasele rupte pot fi vindecate. Un cuțit în ochi nu poate.

— Nu-l va atinge.

'Nisip-'

vorbi Nimander. — Nu mă va atinge.

Ochii lui Withal i-au cercetat pe ai lui. 'Și tu de asemenea?'

Trebuie să ne lăsați aici, spuse Nimander, apoi tresări la sunetul propriei voci. Atât de slab, atât de inutil. Nu era Anomander Rake. Fără Ruina Silchas. Credința lui Andarist în a-l alege să-i conducă pe ceilalți fusese o greșală. „Nu putem merge cu tine. Cu Silanda. Nu mai suportăm să vedem acea navă. Luați-o, vă rog, luați-le!

Oh, prea multe țipete în noaptea asta, în camera asta. Mai multe solicitări din exterior, în alarmă tot mai mare.

Sandalath se întoarse și, desenând în jurul ei un halat - fusese, își dădu brusc seama Nimander, goală - o femeie cu daruri de matronă, trupul unei femei care a născut copii, un corp la care visează tinerii. Și ar putea fi soții care ar putea fi mame care ar putea fi iubite... pentru una ca mine? Oprește-te, e îmbrăcată în haine moarte, Sandalath se duse la ușă, o deschise repede și se strecură afară, închizând ușa în urma ei. Mai multe voci pe coridor.

Withal se uita în jos la Phaed, care încetase să tușească, scâncete de durere, plâns neîncetat. — Aceasta nu este crima ta, Nimander.

Ce?

Withal se întinse și o apucă pe Phaed de brațele ei. Ea a țipat.

— Nu, spuse Nimander.

— Nu crima ta.

— Te va părăsi, Withal. Dacă faci asta. Ea te va părăsi.

Îl privi pe Nimander, apoi îl împinse pe Phaed înapoi pe podea. — Nu mă cunoști, Nimander. Poate că nici ea nu - nu când vine vorba de ceea ce voi face de dragul ei - și, presupun, adăugă el cu un mârâit, pentru al tău.

Nimander crezuse că cuvintele lui l-au atras pe Withal înapoi, l-au împiedicat să facă ceea ce intenționase să facă, așa că nu era pregătit, așa că a rămas în picioare, uitându-se, cum Withal îl smulgea pe Phaed, traversând încăperea - ducând-o ca și cum nu era decât un sac de tuberculi - și a aruncat-o pe fereastră.

O zdrobire puternică a sticlei groase, cu bule și a corpului, brațele care scăpau și membrele inferioare descoperite - cu picioarele delicate la capăt - au dispărut, în noaptea care urlă, stropind camera cu ploaie înghețată.

Withal s-a împiedicat înapoi în fața aceluiași vânt, apoi s-a întors pentru a-l înfrunța pe Nimander. — O să mint, spuse el mârâind. — Creatura nebună a fugit, s-a aruncat prin ea... mă auzi?

Ușa s-a deschis și Sandalath a intrat în cameră, în spatele ei aghiotantul Adjunctului, Lostara Yil, și preotul, Banaschar - și, împingându-se în spatele lor, ceilalți Tiste Andii - cu ochii mari de frică, confuzie - și Nimander s-a trântit spre ei. un pas, apoi altul-

Și a fost tras spre Sandalath.

Withal vorbea. O voce plină de neîncredere. Opiniile.

Dar ea se uita în ochii lui. — A făcut-o? Nimander! A făcut-o?

A făcut ea ce! Oh, da, treci pe fereastră.

Strigăte de pe stradă de dedesubt, înăbușite de vânturile bocitoare și de ploaia zgomotoasă. Lostara Yil se mișcă să stea lângă pervaz, se aplecă afară. O clipă mai târziu, se dădu înapoi și se întoarse, cu expresia gravă. — Gât rupt. Îmi pare rău, Sandalath. Dar am întrebări...'

Mama, soția, iubita lui Withal, se uita încă în ochii lui Nimander - o privire care spunea că pierderea se ridica din locurile întunecate și înspăimântate din mintea ei, crescând, da, să devoreze dragostea pe care o ținea pentru soțul ei - pentru bărbatul cu fata inocentă; asta i-a spus, cu răspunsul pe care l-ar putea da la întrebarea ei, încă două vieți ar putea fi distruse. A făcut-o? Prin fereastra? A murit ea?

Nimander dădu din cap. — Da, spuse el.

O altă femeie moartă i-a tipat în craniu și aproape că a tresărit. Ochi morți, devorând toată dragostea. — Ai mințit, Nimander!

Da. Pentru a salva Withal. Pentru a salva Sandalath Drukorlat-

— Ca să te salvezi!

Da.

— Draga mea, ce s-a întâmplat cu tine?

Am auzit un sunet învârtit. O promisiune în șoaptă - trebuie să stăm aici, vezi tu. Noi trebuie. Andarist m-a ales pe mine. Știa că va muri. El știa că nu va exista nici un Anomander Rake, nicio Ruina Silchas, nicio rudă mare a epocii noastre de glorie - nimeni care să vină să ne salveze, să aibă grijă de noi. Eram doar eu.

Iubirea mea, a conduce înseamnă a purta poveri. Ca și eroii de altădată, cu ochi limpezi.

Așa că uită-te la ochii mei, iubirea mea. Vezi povara mea? Exact ca un erou de odinioară...

Sandalath ridică din nou mâna, acele două mâini cu degete lungi. Nu pentru a-i lua fața, ci pentru a șterge ploaia care îi curge pe obraji.

Ochii mei limpezi.

Vom rămâne aici, pe această insulă - vom privi la Shake, și vom vedea în ele firele slabe de sânge de Tiste Andii și îi vom îndepărta de barbaria care i-a luat și le-a sucit amintirile așa.

Le vom arăta malul. Adevăratul țărâm.

Poveri, iubirea mea. Asta înseamnă să trăiești, în timp ce cei dragi mor.

Sandalath, încă ignorând întrebările lui Lostara Yil, se dădu acum înapoi și se întoarse pentru a se așeza în brațele

soțului ei.

Iar Withal se uită la Nimander.

Afară, vântul țipa.

Da, iubirea mea, vezi-o în ochii lui. Uite ce i-am făcut lui Withal. Totul pentru că am eșuat.

Furtuna de aseară a spălat orașul, dându-i un aspect curățat care l-a făcut aproape de gust. Yan Tovis, Twilight, stătea pe dig și urmărea navele străine care ieșeau din port. Alături de ea era fratele ei vitreg, Yedan Derryg, ceasul.

— Mă bucur să-i văd plecând, spuse el.

„Nu ești singur în asta”, a răspuns ea.

— Brullyg este încă mort pentru lume, dar asta a fost sărbătoare sau autocompătămire?

Yan Tovis a ridicat din umeri.

— În zori, spuse Yedan Derryg după un lung moment de tăcere între ei, verii noștri cu pielea neagră au pornit să construiască mormântul. Maxilarul cu barbă i se strânse, molarii zdrobindu-se, apoi spuse: — Am întâlnit-o pe fată doar o dată. Ochi acriși, timizi.

„Acele brațe rupte nu au venit din cădere”, a spus Yan Tovis. — Prea învinete - urmele degetelor. În plus, ea a aterizat pe cap, și-a mușcat limba ca o tăietură de cuțit.

— Sa întâmplat ceva în camera aceea. Ceva sordid.

„Sunt bucuros că nu am moștenit astfel de trăsături.”

A mormăit, nu a spus nimic.

Yan Tovis oftă. — Pully și Skwish par să fi decis că singurul lor scop în trăirea zilelor noastre este să mă rățacească la fiecare pas.

— Restul vrăjitoarelor le-au ales ca reprezentanți. Îți începi domnia ca regină într-o furtună de neplăceri.

— E mai rău decât atât, spuse ea. „Acest oraș este aglomerat de foști prizonieri. Curători de datorii și criminali. Brullyg a reușit să-i stăpânească pentru că și-a putut susține pretenția de a fi cel mai urât viper din groapă. Ei se uită la mine și văd un Atri-Preda al Armatei Imperiale - doar un alt gardian - și tu, Derryg, ei bine, ești mâna mea puternică, Finadd. Nu le pasă deloc de Shake și de regina lor blestemata.

— Tocmai de aceea ai nevoie de vrăjitoare, Twilight.

„Știu. Și dacă asta nu este suficientă mizerie, o știu și ei.

— Ai nevoie de putere, spuse el.

„Om destept.”

— Chiar și când erai copil, erai predispus la sarcasm.

— Imi pare rău.

— Răspunsul, cred, se va găsi la aceste Tiste Andii.

Ea se uită la el. 'Ce vrei să spui?'

„Cine știe mai multe despre trecutul nostru decât chiar și vrăjitoarele? Cine știe că este un lucru curat? Un lucru care nu este întocmit de generații de corupție, de amintiri pe jumătate și de minciuni convenabile?

— Ți fugă limba cu tine, Yedan.

— Mai mult sarcasm.

— Nu, mă trezesc oarecum impresionat.

Maxilarul se strânse în timp ce el o studia.

Ea a râs. Nu m-am putut abține. — O, frate, vino, străinii au plecat și probabil că nu se vor întoarce niciodată.

— Ei navighează spre anihilarea lor?

'Tu ce crezi?'

— Nu sunt sigur, Twilight. Acel copil-mag, Sinn...

'Poate ai dreptate. Vestea despre plecarea ei iminentă i-a făcut pe Pully și Skwish să danseze.

— Ea a distrus un zid solid de gheață pe jumătate cât Fent Reach. Nu i-aș ignora pe acești malăzani.

„Adjunctul nu m-a impresionat”, a spus Yan Tovis.

— Poate pentru că nu avea nevoie.

Twilight s-a gândit la asta, apoi s-a mai gândit la asta.

Niciunul nu a vorbit în timp ce se întorceau de la golful strălucitor și de la navele străine aflate la distanță.

Soarele dimineții începea de fapt să se simtă cald – dovada finală și cea mai emoționantă că gheața era moartă, amenințarea trecută. Insula ar trăi mai departe.

Pe stradă din față, prima găleată de pământ de noapte a căzut pe pietruiala curată de la o fereastră de la etajul doi, forțând trecătorii să danseze deoparte.

— Oamenii te salută, regină.

— O, taci, Yedan.

Căpitanul Kindly stătea lângă șina din port, privind peste valurile agitate spre Silanda. Soldații din ambele echipe de pe acea navă bântuită erau vizibili pe punte, o mână adunată despre un joc de oase sau vreo activitate nefastă, în timp ce măturările agitau apa în ritm constant. Masan Gilani era sus lângă vâsla, ținându-i companie sergentului Cord.

Nenorocitul ăla, Cordul acela. Locotenentul Pores, poziționat la dreapta lui Kindly, își sprijini antebrățele de balustradă, cu ochii ațintiți asupra lui Masan Gilani – așa cum erau, după toate probabilitățile, ochii majorității

marinarilor din această escortă, cei care nu erau ocupați să pregătească pânzele.

'Locotenent.'

— Domnule?

'Ce crezi ca faci?'

— Uh, nimic, domnule.

— Te sprijini pe tunel. În largul meu. Am spus vreodată „în largul meu”, locotenente?

Porii îndreptați. 'Scuzati-ma domnule.'

— Femeia aia ar trebui să fie raportată.

Da, nu prea poartă, nu-i așa?

— Din uniformă.

— Al naibii de distrage atenția, nu-i așa, domnule?

— Dezamăgitor, vrei să spui, cu siguranță, locotenent.

— Ah, acesta este cuvântul pe care îl căutam, bine.

Multumesc domnule.'

— Shake fac cei mai extraordinari piepteni, spuse Kindly. 'Carapace de broasca testoasa.'

— Impresionant, domnule.

„Achiziții scumpe, dar merită din plin, ar trebui să judec.”

'Da domnule. Le-ai încercat încă?

— Locotenente, îți imaginezi că e amuzant?

— Domnule? Nu, desigur că nu!'

— Pentru că, după cum se vede, domnule locotenent, comandantul dumneavoastră are foarte puțin păr.

— Dacă prin asta vrei să spui pe capul tău, atunci da, domnule, asta este, într-adevăr, aparent.

— Atunci sunt infestat de păduchi, că ar putea fi nevoie să folosesc un pieptene în altă parte a corpului meu, locotenente?

— N-aș ști, domnule. Adică, desigur că nu.

— Locotenente, vreau să mergi în cabina mea și să pregătești raportul disciplinar despre acel soldat de acolo.

— Dar domnule, ea este marin.

— Raportul respectiv va fi transmis lui Fist Keneb atunci când o astfel de comunicare este posibilă. Ei bine, de ce mai stai aici? Pleacă din ochi și nu schiopătează!

— Limp a plecat de mult, domnule!

Pori salută apoi se grăbi să plece, încercând să nu schiopătească. Problema era că devenise ceva un obicei când era în preajma Căpitanului Kindly. Desigur, o încercare cât se poate de jalnică de a suscita o oarecare simpatie. Cu amabilitate nu a avut nicio simpatie. Nici el nu avea prieteni. În afară de pieptenii lui. Și toți sunt dinți și

nu mușcă, murmură el coborând în cabina lui Kindly. — Carai țestoasă, ooh!

În spatele lui, Kindly a vorbit: „Am decis să vă însoțesc, locotenente. Pentru a vă supraveghea caligrafia.

Porii s-au încremenit, au șchiopătat brusc, apoi s-au frecat de sold înainte de a deschide trapa cabinei. — Da, domnule, spuse el slab.

Și când ai terminat, locotenente, noii mei piepteni de carapace testoasă vor avea nevoie de o curățare temeinică. Shake nu este cel mai pretențios dintre popoare.

— Nici țestoasele.

'Scuzați-mă?'

— Voi fi foarte harnic, domnule.

— Și atenție.

— Absolut, domnule.

— De fapt, cred că ar fi mai bine să supraveghez și acea activitate.

'Da domnule.'

— Nu a fost o șchiopătare pe care am văzut-o, nu-i așa?

— Nu, domnule, acum sunt mult mai bine.

— Altfel ar trebui să găsim un motiv întemeiat pentru a vă șchiopăta, locotenente. De exemplu, găsesc un club de billy și îți sparg picioarele în bucăți. Ar merge așa, crezi? Nu e nevoie să răspund, văd. Acum, cel mai bine găsești cutia de cerneală, da?

— Îți spun, Masan, că era însuși Kindly acolo. Saliva peste tine.

— Al naibii de prostule, spuse ea, apoi adăugă: — Sergent.

Cord doar rânji. — Chiar și la acea distanță, farmecele tale sunt, uh, inconfundabile.

— Sergent, probabil că nu s-a culcat cu o femeie din noaptea majoratului, iar acea perioadă a fost probabil cu o curvă pe care tatăl sau unchiul său a cumpărat-o pentru ocazie. Femeile pot spune aceste lucruri. Omul este reprimat, în cele mai rele moduri.

— Oh, și care sunt modurile bune de a fi reprimat?

— Pentru un bărbat? Ei bine, decorul pentru unul, ca în a nu profita de rangul tău. Ascultă cu atenție acum, dacă îndrăznești. Toate actele reale de cavalerism sunt forme de comportament reprimat.

— De unde, pe numele lui Hood, ai luat asta? Abia întors în savanele din Dal Hon!

— Ai fi surprins despre ce vorbesc femeile din colibe, sergent.

— Ei bine, soldat, se întâmplă că conduc această nava blestemată, așa că tu ai fost cel care ai venit aici să stai cu mine, nu invers!

!

— Tocmai mă îndepărteam de echipa lui Balm - ca să nu mai vorbim de acel sapator al tău, Crump, care a decis că sunt demn de închinare. Spune că am coada unui zeu salamandrei.

— Ce ai?

— Da. Și dacă o apucă, poate să se desprindă. Cred că vrea să spună că crede că sunt prea perfectă pentru cei ca el. Ceea ce este o ușurare. Totuși, nu-l împiedică să mă uite.

— Primești oglele pentru că îi vrei pe ogle, Masan Gilani. Păstrează-ți armura și vom uita cu toții de tine destul de repede.

— Armură pe o navă? Nu multumesc. Asta e garanția unei plonje rapide pe fundul noroios, sergent.

— Nu vom vedea nicio bătaie pe valuri, a spus Cord.

'De ce nu? Letherii au o flotă sau trei, nu-i așa?

— În mare parte mestecat de ani petrecuți pe mare, Masan Gilani. În plus, nu sunt foarte buni la felul de luptă de la navă la navă, adică fără magia lor.

— Ei bine, fără marinarii noștri, nici noi nu suntem.

— Ei nu știu asta, nu-i așa?

— Nici pe Quick Ben nu îl mai avem.

Cord se rezemă de vâsla și se uită la ea. Ți-ai petrecut cea mai mare parte a timpului în oraș, nu-i așa? Doar câteva călătorii dus și înapoi până la noi în partea de nord a insulei. Masan Gilani, Quick Ben a avut toate mișcările, da, și chiar și aspectul unui Înalt Mag Imperial. Mișto, misterios și înfricoșător ca curul lui Hood. Dar îți voi spune asta... Sinn, ei bine, ea este adevărata.

'Dacă spui tu.' Tot ceea ce se putea gândi la Masan Gilani, când era vorba de Sinn, era copilul mic mut care se ghemuia în brațele fiecărei femei la vedere, alăptând sânii ca un nou-născut. Desigur, asta era în afara Y'Ghatan. Cu mult timp în urmă, acum.

— Așa spun, insistă Cord. „Acum, dacă nu ești interesat să devii neoficial cu acest sergent de aici, cel mai bine du-ți soldurile legănate în altă parte.”

„Voi, bărbați, sunteți cu adevărat la fel”.

— Și voi la fel, femeile. S-ar putea să te intereseze, adăugă el în timp ce ea se întoarce pentru a pleca, Crump nu e nicio scorpie cu mustăți sub pantalonii ăia.

'Este dezgustător.' Dar se opri la treptele care coborau spre puntea principală și aruncă o privire înapoi către sergent. 'Într-adevăr?'

— Crezi că aș minți despre așa ceva?

O privi pe Masan Gilani urcând pe puntea principală până unde Balm și ceilalți jucau de noroc, Crump cu toate câștigurile până acum. Îl vor trage mai târziu, desigur. Deși idioții aveau un mod de a fi al naibii de norocoși.

În orice caz, gândul că Masan Gilani se va sfârși cu Crump, dintre toți oamenii, a fost pur și simplu prea hilar pentru a fi lăsat să treacă. Dacă nu era interesată de bărbați cumsecade precum sergentul Cord, ei bine, ar putea avea saptatorul și așa ar merita tot ce a venit cu el. Da, el te va venera bine. Chiar și ceea ce tușești în fiecare dimineață și felul ăla dulce în care îți cureți nasul înainte de a intra în luptă. Oh, așteaptă până îi spun lui Shard despre asta. Și Ebron. Și Limp. Vom face o carte, da. Cât timp înainte să fugă tipând. Cu Crump zburdând disperat după ea, cu genunchii la urechi.

Ebron se urcă pe puntea de la pupa. — Ce te face să arăți atât de vesel, sergent?

'Îți spun mai târziu. A renunțat la joc?'

— Crump încă câștigă.

— Nu l-ai întors încă?

— Am încercat, acum o jumătate de sonerie, sergent. Dar norocul blestematului de prost a dispărut nemaipomenit.

'Într-adevăr? Nu e un mag sau ceva de genul ăsta, nu-i așa?'

— Doamne, nu, chiar opusul. Toate magiile mele merg prost - cele pe care le-am încercat pe el, pe oase și pe craniu. Acei Mott Iregulars, erau vânători de mag, știi. Înaltul Mareșal asta și Înalt Mareșal aia... dacă Crump este într-adevăr un Bole, unul dintre frați, ei bine, erau legendari.

— Vrei să spui că îl subestimăm pe nenorocit, Ebron?

Magul echipei părea moros. — Cu vreo trei sute de jakata imperiale și mai mult, sergent.

Mingile lui Hood, poate lui Masan Gilani îi va plăcea să fie Regina Universului.

— Despre ce aveai de gând să-mi spui, sergent?

'Nu contează.'

Shurq Elalle stătea pe puntea din față a Lupului de Spumă și ținea un ochi neclintit asupra Recunoștinței Nemuritoare, cu cinci mâne înainte. Toate pânzele afară, călare sus. Skorgen Kaban era căpitanul navei ei și va continua să facă acest lucru până când vor ajunge la gura râului Lether. Până acum, el nu se stânjenise pe sine sau, mai important, pe ea.

Nu era foarte încântată de toate acestea, dar acești Malazani o plăteau într-adevăr bine. Aur de bună calitate și un cufăr din acesta ar fi la îndemână în zilele, lunile și probabil anii următori.

Încă o invazie a Imperiului Letherii și, în felul său, poate la fel de urâtă ca și ultima. Au fost aceste semne, atunci, declinul unei civilizații cândva mare? Cuceriti de barbarul Tiste Edur și acum în mijlocul unui război prelungit care ar putea foarte bine să-i sângereze, până la un cadavru fără viață.

Cu excepția cazului în care, desigur, acești marinari abandonați nefericiți – oricare ar fi fost „marini”; soldații, oricum, erau deja gelatinați și se dizolvau în humus. O posibilitate foarte reală, iar Shurq nu cunoștea niciun detaliu despre campanie, așa că nu avea de unde să știe niciunul.

Așadar, iată-o, întorcându-se în cele din urmă în Letheras... poate tocmai la timp pentru a asista la cucerirea lui. Martor, acum, dragă Shurq, ai un rol mai important decât atât. Ca și cum ai duce inamicul blestemat până la docuri. Și cât de faimos te va face asta atunci? Câte blesteme mai pe numele tău?

Există un ritual, spuse o voce în spatele ei.

Ea s-a întors. Bărbatul ăla ciudat, cel în halate răzbunate, a cărui față era atât de ușor de uitat. Preotul. — Banaschar, nu-i așa?

El a dat din cap. — Pot să vă alătur, căpitane?

— După cum vă place, dar în acest moment nu sunt căpitan. Sunt un pasager, un oaspete.

„La fel ca și mine”, a răspuns el. „Așa cum am menționat cu un moment în urmă, există un ritual”.

„Însemnând ce?”

„Să-ți găsești și să-ți lege sufletul de corpul tău încă o dată – pentru a-ți îndepărta blestemul și a te face din nou în viață”.

— Cam târziu pentru asta, chiar dacă îmi doream așa ceva, Banaschar.

Sprâncenele i se ridicau. — Nu visezi să trăiești din nou?

— Ar trebui?

— Probabil că sunt ultimul Mare Preot în viață al lui D'rek, Viermele Toamnei. Chipul bătrânilor, muribunzilor și bolnavilor. Și despre pământul mistuitor care ia carne și oase și focurile care se transformă în cenușă...

— Da, bine, înțeleg aluziile.

„Eu, poate mai mult decât majoritatea, înțeleg tensiunea dintre cei vii și cei morți, amărăciunea anotimpului care ne găsește pe fiecare dintre noi...”

— Mergi mereu așa?

Și-a întors privirea. 'Nu. Încerc să-mi învie credința...

— Pe Tigla, Banaschar, nu mă face să râd. Vă rog.'

'A rade? Ah, da, jocul de cuvinte. Accidental-'

'Gunoi.'

Asta a stârnit un zâmbet batjocoritor - care era mai bun decât nefericirea gravă care fusese acolo cu o clipă mai devreme. — Foarte bine, Shurq Elalle, de ce nu vrei să trăiești din nou?

— Nu îmbătrânesc, nu? Rămân așa cum sunt, pe măsură de atractiv...

— În exterior, da.

— Și ți-ai făcut timp să te uiți înăuntru, Banaschar?

— Nu aş face așa ceva fără permisiunea ta.

— O dau. Aprofundează, Mare Preot.'

Privirea lui se fixă asupra ei, dar încet și-a renunțat la atenție. Trecu o clipă, apoi păli, clipi și se dădu înapoi. „Dumnezei de jos, ce este acel V

— Nu știu ce vrei să spui, bun domnule.

„Există... rădăcini... care vă umplu întreaga ființă. Fiecare venă și arteră, cele mai subțiri capilare... vii...

— Ootooloo, ei au spus că va prelua, în cele din urmă. Poftele ei sunt - a zâmbit ea - nemărginite. Dar am învățat să-i controlez, mai mult sau mai puțin. Are propria sa rigoare, nu?

„Ești mort și totuși nu ai murit, nu mai mult - dar ceea ce trăiește în tine, ceea ce ți-a revendicat întregul corp, Shurq Elalle, este străin. Un parazit!'

— Învinge puricii.

A rămas cu gura căscată.

Ea a devenit nerăbdătoare cu alarma lui înfloritoare. — Ia-ți rădăcirile ritualurile. Sunt suficient de mulțumit așa cum sunt, sau voi fi odată ce voi fi curățat și niște mirodenii noi umplute...

'Oprește-te, te rog.'

'Cum doriți. Mai este ceva despre care ai vrut să discuti? Adevărul este că am puțin timp pentru marii preoți. Ca și cum evlavie provine din haine stridente și din aroganța neprihănită. Arată-mi un preot care știe să danseze și s-ar putea să mă bucur de măsura lui, pentru o vreme. În caz contrar...'

S-a înclinat. — Atunci, iartă-mă.

— Uită să încerci să-ți înviezi credința, Banaschar, și încearcă să găsești pentru tine un ritual mai demn de a trăi.

S-a dat înapoi și aproape s-a ciocnit cu Adjunct și veșnic prezentul bodyguard al lui Tavore, Lostara Yil. Încă o plecăciune grăbită, apoi coborî treptele.

Adjunctul se încruntă la Shurq Elalle. — Se pare că îi supărați pe ceilalți pasageri ai mei, căpitane.

— Nu este preocuparea mea, Adjunct. Aș fi de mai bine dacă aș fi fost pe propria mea navă.

— Ți lipsește încrederea în primul tău prieten?

— Exemplarul meu incomplet de om? De ce ți-ai imagina asta?

Lostara Yil pufni, apoi ignoră cu atenție privirea rapidă de avertizare a Adjunctului.

— Voi avea multe întrebări să vă pun, căpitane, spuse Tavore. — Mai ales cu cât ne apropiem de Letheras. Și, desigur, voi aprecia răspunsurile tale.

„Ești prea îndrăzneț”, a spus Shurq Elalle, „îndreptându-te direct spre capitală”.

— Răspunsuri, nu sfaturi.

Shurq Elalle a ridicat din umeri. „Am avut un unchi care a ales să părăsească Letheras și să locuiască cu Meckros. Nici el nu prea era să asculte sfaturi. Așa că a plecat, și apoi, nu cu mult timp în urmă, a fost o navă, o navă Meckros dintr-unul dintre orașele lor plutitoare la sud de Pilott - și ei au povestit despre un oraș soră care a fost distrus de gheață, apoi a dispărut - aproape nicio epavă. lăsat în urmă, fără supraviețuitori. Probabil direct în adâncime. Orașul acela nefericit era cel în care locuia unchiul meu.

— Atunci ar fi trebuit să înveți o lecție cât se poate de înțeleaptă, spuse Lostara Yil pe un ton destul de sec, care făcea să se înțeleagă de auto-batere.

'CM*

'Da. Oamenii care se hotărăsc cu privire la ceva nu ascultă niciodată sfaturi, mai ales când este contrariul.

'Bine zis.' Shurq Elalle îi zâmbi femeii tatuate. — Frustrant, nu-i așa?

„Dacă voi doi ați terminat cu plângerile voastre nu foarte subtile”, a spus Adjunctul, „aș vrea să-l întreb pe căpitan de aici despre poliția secretă Letherii, despre patrioti”.

— Ei bine, spuse Shurq Elalle, acesta nu este un subiect distractiv. Nu este distractiv deloc.

— Nu mă interesează distracția, spuse Tadore.

Și o privire către ea, reflectă Shurq Elalle, era o dovadă suficientă în acest sens.

Cu doisprezece dintre cei mai loiali gărzi ai săi de la Eternul Domiciliu, Sirryn a urcat pe Dealul Kravos, zidul de vest al Letheras la două mii de pași în spatele lui. Corturile de la

!

Brigada Imperială domina în mijlocul companiilor auxiliare și al brigăzilor mai mici, deși tabăra Tiste Edur, situată puțin în afară de restul, la nord, arăta substanțial - cel puțin două sau trei mii de sălbatici blestemați, a considerat Sirryn.

Pe Dealul Kravos se aflau o jumătate de duzină de ofițeri Letherii și un contingent de Tiste Edur, printre ei și Hanradi Khalag. Sirryn a retras un pergament și i-a spus regelui de altădată: „Sunt aici pentru a da ordinele Cancelarului”.

Fără expresie, Hanradi întinse mâna spre sul, apoi i-l dădu unuia dintre consilierii săi fără să se uite la el.

Sirryn se încruntă. „Asemenea ordine...”

— Nu citesc Letherii, spuse Hanradi.

— Dacă vrei, pot să traduc...

— Am proprii mei oameni pentru asta, Finadd. Hanradi Khalag se uită la ofițerii Brigăzii Imperiale. „În viitor”, a spus el, „noi Edur vom patrula granițele proprii noastre tabere. Parada curvelor Letherii s-a încheiat, așa că soldații tăi proxeneți vor trebui să-și scoată moneda în plus în altă parte.

Comandantul Edur și-a condus trupa departe, în jos de pe vârful dealului. Sirryn se uită după ei o clipă, până când a fost sigur că nu se vor întoarce. Apoi a retras un al doilea sul și s-a apropiat de Preda Brigăzii Imperiale. — Și acestea, spuse el, sunt ordinele cancelarului.

Preda a fost un veteran, nu doar al luptei, ci și al căilor palatului. Pur și simplu dădu din cap în timp ce accepta

sulul. „Finadd”, a întrebat el, „ne va comanda cancelarul în persoană când va veni momentul?”

— Îmi imaginez că nu, domnule.

Asta ar putea face lucrurile incomode.

— În unele chestiuni, voi vorbi în numele lui, domnule. În rest, vei descoperi, odată ce ai examinat acel pergament, că ți se oferă o libertate considerabilă pentru bătaia în sine.

Și dacă mă voi găsi în dezacord cu Hanradi?

— Mă îndoiesc că va fi o problemă, spuse Sirryn.

Îl privi pe Preda gândindu-se la asta și i se păru că vede o ușoară mărire a ochilor bărbatului.

— Finadd, spuse Preda.

— Domnule?

— Ce face cancelarul, în acest moment?

— Ei bine, într-adevăr, domnule.

— Și... în viitor?

— Este cel mai optimist, domnule.

'Foarte bun. Mulțumesc, Finadd.

salută Sirryn. — Vă implor permisiunea, domnule, vreau să supraveghez stabilirea taberei mele.

— Apropie-te de acest deal, Finadd - aici vom comanda bătaia - și voi vrea să te apropii.

„Domnule, mai e puțin loc...”

— Ai permisiunea mea să muți oamenii la discreția ta, Finadd.

'Mulțumesc domnule.'

Oh, i-ar plăcea asta. Soldați murdari cu praf pe cizme - ei s-au imaginat întotdeauna superiori omologilor lor din palat. Ei bine, câteva cranii crăpate s-ar schimba destul de repede. Prin concediul propriului lor Preda. A salutat din nou și și-a condus trupele înapoi pe deal.

Bărbatul părea cunoscut. Fusese el un elev al ei? Fiu al unui vecin, fiu al unui alt savant? Acestea erau întrebările din mintea lui Janath, în timp ce trupa i-a târât din casa lui Tehol. Despre călătoria către complexul Patriotilor, ea își amintea acum foarte puțin. Dar acel bărbat, cu chipul familiar - o față care trezește în ea sentimente ciudate de intime - nu o părasea.

Înlănțuită în celula ei, înlănțuită în întunericul care se târa de paraziți, era lăsată singură de ceva vreme. Zile, poate chiar o săptămână. O singură farfurie cu tocană apoasă a alunecat prin capcana de la poalele ușii, la intervale care păreau neregulate - nu ar fi împins în celula ei dacă nu ar lăsa farfuria goală de la ultima masă la

îndemâna paznicului. Ritualul nu i se explicase, dar ajunsese să-i admire precizia, elocvența. Neascultarea însemna foame; sau, mai degrabă, foamea-foame era mereu acolo, ceva ce ea nu experimentase în gospodăria lui Bugg și Tehol. Fusesse o vreme, pe atunci, când ajunsese să urască gustul puiului. Acum ea visa la acele blestемate de găini.

Bărbatul, Tanal Yathvanar, nu vizitase decât o dată, aparent pentru a se bucura. Habar n-avea că fusese căutată pentru revoltă, deși, de fapt, asta nu o surprinse prea mult. Când bătașii erau la putere, oamenii educați erau primii care își simțeau pumnii. A fost atât de patetic, într-adevăr, cât de multă violență a venit de la cineva care se simțea mic. Mici la minte, și indiferent cât de mare era sabia în mână, acea micime esențială a rămas, roadând cu dinți foarte ascuțiți.

Atât Bugg, cât și Tehol sugeraseră, ocazional, că lucrurile nu ar merge bine dacă patrioții o vor găsi. Ei bine, ei, după cum sa dovedit. Tehol Beddict, cel mai frustrant student al ei, care a asistat la cursurile ei doar din pofta adolescenței, se dezvăluia acum drept cel mai mare trădător al imperiului - așa că îi spusese Tanal Yathvanar, bucuria din vocea lui se potrivea cu reflexele groaznice din ochii lui în timp ce el stătea cu lanterna într-o mână și cu cealaltă atingându-și părțile intime ori de câte ori credea că nu se uita. Stătea cu spatele la peretele de piatră, cu capul înclinat în jos bărbie până la piept, cu părul murdar atârând zdrențuit peste față.

Tehol Beddict, planificând ruina economică a imperiului, ei bine, asta era încă puțin greu de crezut. Oh, avea talent, da. Și poate chiar și înclinația. Dar pentru un astfel de colaps universal cum se producea acum, a existat o legiune de conspiratori. Fără să știe, în cea mai mare parte, desigur, cu excepția celui necăjit în măruntaiele lor că ceea ce făceau era, în cele din urmă, distructiv peste măsură. Dar lăcomia a învins, așa cum a făcut întotdeauna. Așadar, Tehol Beddict asfaltase drumul, dar sute-mii?-aleseseră liber să o parcurgă. Și acum strigau, indignați și înspăimântați, chiar și în timp ce se grăbeau după adăpost, ca nu cumva vina să-și răspândească balta purpurie.

Așa cum stau lucrurile în acest moment, întreaga crimă se afla acum la picioarele lui Tehol și ale lui Bugg, servitorul încă evaziv.

— Dar îl vom găsi, Janath, spusese Tanal Yathvanar. — În cele din urmă îi găsim pe toți.

Totți, în afară de voi, se gândise ea să răspundă, pentru că această căutare vă conduce pe o cale mult prea înspăimântătoare. În schimb, ea nu spusese nimic, nu-i dăduse nimic. Și am privit cum sabia se micșorează în mâna lui - da, și acea sabie.

— Așa cum te-am găsit. Așa cum te-am găsit. Oh, este bine cunoscut acum. Eu am fost cel care i-a arestat pe Tehol Beddict și pe savantul Janath. Pe mine. Nu Karos Invictad, care stă zi și noapte salivând peste cutia lui și peste acea insectă binecuvântată cu două capete. L-a înnebunit, știi. Nu face nimic altceva. Apoi a râs. — Știi că acum este cel mai bogat om din imperiu? Cel puțin, el crede că este. Dar am făcut treaba pentru el. Eu am făcut tranzacțiile. Am copii ale tuturor. Dar adevărata glorie este aceasta: eu sunt beneficiarul lui și nici măcar nu știe asta!

Da, insecta cu două capete. Unul saliva, celălalt zâcăie.

Tanal Yathvanar. Ea îl cunoștea - asta era acum o certitudine. Ea îl cunoștea, pentru că el îi făcuse toate astea înainte. Când vorbise despre asta, nu a existat nicio disimulare - până la urmă era sursa pentru care se bucura de ea, așa că nu putea fi o minciună.

Și acum amintirile ei - despre timpul dintre sfârșitul semestrului la academie și trezirea ei în grija lui Tehol și Bugg - amintirile care fuseseră atât de fragmentate, imaginile încetoșate dincolo de orice înțelegere, au început să se unească, au început să se aducă în se concentreze.

Era căutată, pentru că scăpase. Ceea ce însemna că fusese arestată - prima ei arestare - iar chinuitorul ei fusese nimeni altul decât Tanal Yathvanar.

Logic. Intuiții rezonabile din faptele disponibile și lista ei de observații. Argumentul convins și stătea în fața ei - cu ceva timp în urmă - singurul bărbat care a oferit cea mai emoționantă dovadă în timp ce el bolborosea, mânat de lipsa ei de reacție. „Dragă Janath, trebuie să reluăm de unde am rămas. Nu știu cum ai scăpat. Nici măcar nu știu cum ai ajuns cu Tehol Beddict. Dar încă o dată ești al meu, să faci cu ce vreau. Și ceea ce voi face cu tine nu-ți va face, vai, plăcere, dar plăcerea ta nu este cea care mă interesează. De data aceasta, mă vei implora, vei promite orice, vei veni să mă închine. Și asta vă voi lăsa, astăzi. Să-ți dau lucruri la care să te gândești, până la întoarcerea mea.

Se dovedise că tăcerea ei fusese o apărare slabă.

Începea să-și amintească - dincolo de acele detalii ordonate aranjate cu detașare clinică - și cu acele amintiri

era... durere.

Durere dincolo de înțelegere.

Am fost înnebunit. De aceea nu mi-am putut aminti nimic. În totalitate nebun, nu știu cum m-au vindecat Bugg și Tehol, dar trebuie să fi făcut-o. Iar considerația lui Tehol, blândețea lui foarte neobișnuită față de mine - nu a căutat o dată să profite de mine, deși trebuie să fi știut că ar fi putut, că l-aș fi binevenit. Asta ar fi trebuit să trezească suspiciuni în mine, ar fi trebuit, dar eram prea fericit, prea ciudat de mulțumit, chiar dacă așteptam și așteptam ca Tehol să se poată găsi în brațele mele.

Ah, acum nu este un mod ciudat de a spune?

Se întreba unde era. În altă celulă? Au fost o mulțime de gemetători și strigători pentru vecini, mai presus de orice speranță de comunicare. A fost unul dintre ei Tehol Beddict? S-a spart într-o chestie care sângerează, chinuitoare?

Ea nu a crezut. Nu voi. Nu, pentru Marele Trădător al Imperiului ar trebui să existe spectacol. O înecare de o asemenea extravagantă încât să ardă ca un brand în memoria colectivă a Leterilor. Ar trebui să fie spart public. A pus accentul unic pentru acest val copleșitor de furie și frică. Actul crucial al lui Karos Invictad de a recâștiga controlul, de a potoli anarhia, panica, de a restabili ordinea.

Ce ironie, că, chiar dacă împăratul Rhulad se pregătea să măcezeze campioni - printre ei unii reputați a fi cel mai periculos Rhulad pe care s-ar confrunța vreodată - Karos Invictad putea uzurpa atât de ușor atenția tuturor - ei bine, printre Letherii, adică - cu acesta arestare, acest singur proces, acest singur act de sângereare.

Nu-și dă seama? Că a-l ucide pe Tehol Beddict în acest fel va fi să-l faci un martir? Unul ca nu s-a mai văzut până acum? Tehol Beddict a căutat să distrugă sistemul Letherii de Îndatorare. A căutat să distrugă uniunea nesfântă dintre monedă și putere. El va fi noul Errant, dar un nou tip de Errant. Unul legat de dreptate, de libertate, de comunitatea oamenilor. Indiferent dacă avea dreptate, indiferent dacă acestea erau scopurile lui - nimic din toate acestea nu va conta. El va fi scris despre o mie de relatări și, în timp, doar o mână va supraviețui, adunați împreună pentru a forma inima unui nou cult.

Și tu, Karos Invictad, oh, cum numele tău va călări în suflarea blestemelor, pentru totdeauna.

Faceți pe cineva un martir și predați controlul asupra a ceea ce a fost acel cineva în viață, a ceea ce devine acel

cineva în moarte. Fă asta, Karos Invictad, și vei fi pierdut, chiar și în timp ce-ți lingi sângele bărbatului din mâini.

Cu toate acestea, poate că supraveghetorul a înțeles toate acestea. Suficient încât să-l fi ucis deja pe Tehol Beddict, să-l fi ucis și să arunce cadavrul în râu, îngreunat cu pietre. Neanunțat, totul în întunericul nopții.

Dar nu, oamenii au vrut, au avut nevoie, au cerut execuția publică, ritualizată, a lui Tehol Beddict.

Și așa s-a învățat și s-a învățat, în scurgerea involburată a minții ei, fântâna fără fund care era prăbușirea defensivă a spiritului ei, sugând-o, mereu în jos.

Departe de amintiri.

De la Tanal Yathvanar.

Și ce-i făcuse el înainte.

Și ce i-ar face acum.

* * *

Războinicul mândru și gălăgios care fusese Gadalanak s-a întors în complexul abia de recunoscut ca uman. Genul de eșec, Samar Dev a fost făcut să înțeleagă, care l-a înfuriat pe acest împărat teribil și terifiant. În consecință, Gadalanak fusese tăiat în bucăți. La mult timp după ce murise, sabia de groază a lui Rhulad se legănase în jos, tăind, tăind, înjunghiind și răsucindu-se. Cea mai mare parte din sângele bărbatului se scursese probabil în nisipul podelei arenei, deoarece cadavrul transportat de alaiul de înmormântare a lui Debedt nici măcar nu picura.

Puddy și alți războinici, care încă își așteptau rândul - inclusiv femeia mascată - stăteau în apropiere, privindu-i pe purtători și targa lor de trestie, cu grămada ei înspăimântătoare de carne crudă și oase proeminente traversând complexul în drum spre ceea ce era cunoscut sub numele de Camera Urnelor. unde aveau să fie îngropate rămășițele lui Gadalanak. Un alt îndatorat i-a urmărit pe purtători, purtând arma și scutul războinicului, practic curăți de orice sânge, stropit sau nu. Despre detaliile concursului se auzise deja. Împăratul tăiașe brațul armei lui Gadalanak cu prima lovitură, la jumătatea distanței dintre mână și cot, trimițând arma să zboare într-o parte. A urmat brațul scutului, tăiat la umăr. Se spunea că

Tiste Edur prezent - și puținii demnitari Letherii a căror poftă de sânge a coplesit panica la strâmtoare financiare bruste - au scos apoi un hohot de extaz, ca și cum ar fi răspuns la țipetele lui Gadalanak.

Tăcuți, treji de expresie și palizi ca nisipul albit, Puddy și ceilalți priveau acest tren sumbru, la fel ca și Samar 1)ev. Apoi s-a întors. În coridorul lateral, pe lungimea lui prăfuită și sumbră.

Karsa Orlong stătea întinsă pe pătutul supradimensionat care fusese construit pentru un campion anterior - un Tarthenal plin de sânge, deși încă nu atât de înalt precum Teblor-ul se întindea acum pe lungime, cu picioarele goale ieșind peste capăt cu degetele lipite de perete. -un perete stampilat cu murdăria acelor degete și picioare, de când Karsa Orlong începuse să facă foarte puțin, încă de la anunțul concursurilor.

— E mort, spuse ea.

'OMS?'

„Gadalanak. În două sau trei bătaii ale inimii - cred că a fost o greșeală, toți decideți să nu participați - trebuie să vedeți cel cu care vă veți lupta. Trebuie să-i cunoști stilul. Ar putea exista puncte slabe...

Karsa pufni. — Dezvăluit în două bătaii ale inimii?

— Ceilalți, bănuiesc, se vor răzgândi acum. Ei vor merge, vor vedea singuri...

— Proști.

— Pentru că nu vă vor urma exemplul în asta?

— Nici măcar nu știam că au, vrăjitoare. Ce vrei? Nu vezi că sunt ocupat?

Ea a intrat în cameră. 'Facand ce?'

— Îți trăgi fantomele cu tine.

— Mai degrabă că s-ar agăța de călcâiele mele, bătaie, ceva se construiește în tine, Karsa Orlong...

— Urcă-te pe mine și ne putem ușura, Samar Dev.

— Uimitor, respiră ea.

'Da.'

— Nu, idiotule. Tocmai comentam cum poți să reușești să mă șoci uneori.

— Tu te prefaci doar că ești nevinovat, femeie. Da-ti hainele jos.'

— Dacă aș face-o, ar fi doar pentru că m-ai uzat. Dar nu o voi face, pentru că sunt mai dur decât crezi. O singură privire la petele odioase pe care picioarele tale le-au lăsat pe peretele acela este suficientă pentru a stinge orice

ardoare pe care aş putea-o experimenta, într-o nebunie bruscă.

— Nu ți-am cerut să faci dragoste cu picioarele mele.

— N-ar trebui să faci mișcare... nu, nu așa. Adică, a rămâne flexibil, a te întinde și altele asemenea.

'Ce vrei?'

— Cred că liniștirea.

Se întoarse să se uite la ea, apoi se ridică încet, cu pătutul gemuind sub el. — Samar Dev, de ce te temi cel mai mult?

— Ei bine, cred că mori. Oricât de enervant ești, ești un prieten. Pentru mine, cel puțin. Asta și faptul că, uh, după tine, îl vor chema pe Icarium. După cum puteți vedea, cele două temeri sunt strâns legate între ele.

— De asta se tem și spiritele care te înghesuie?

— O întrebare interesantă. Nu sunt sigur, Karsa. Și, o clipă mai târziu, ea a adăugat: „Da, văd acum cât de important ar putea fi asta - merită știut, vreau să spun”.

— Am propriile mele fantome, spuse el.

'Stiu. Și ce simt ei? Poți spune?'

'Dornic.'

Ea se încruntă. — Serios, Karsa Orlong? Cu adevărat?'

El a râs. — Nu pentru ceea ce crezi. Nu, ei se bucură de sfârșitul care le va veni, de sacrificiul pe care îl vor face.

— Ce fel de sacrificiu?

— Când va veni timpul, vrăjitoare, trebuie să-ți tragi cuțitul de fier. Dă-i sângele tău. Eliberează spiritele pe care le-ai legat.

— La ce oră, dracu'?

'Tu vei stii. Acum, scoate-ți hainele. Te voi vedea goală.

'Nu. Gadalanak este mort. Niciodată nu-i vom mai auzi râsul...

— Da, așa că este pentru noi să râdem, acum, Samar Dev. Trebuie să ne reamintim ce înseamnă să trăim. Pentru el. Pentru Gadalanak.

Ea se uită la el, apoi șuieră de furie. — Aproape că m-ai avut, Karsa Orlong. Atunci când devii prea convingător, știi, devii cel mai periculos.

— Poate ai prefera să te iau, atunci. Ți-am rupt hainele cu propriile mele mâini. Te-am aruncat pe pat.

'Plec acum.'

Taralack Veed visase cândva la vremea acum iminentă, când Icarium Lifestealer va pași pe nisipul arenei, în mijlocul vuietului nerăbdător al privitorilor nedoriți - și acele strigăte batjocoritoare se vor schimba foarte repede, oh, da, în unele de uimire, apoi de teroare. . Pe măsură ce furia a fost trezită, dezlănțuită.

Când lumea și-a început sfârșitul sângeros. Un împărat, un palat, un oraș, inima unui imperiu.

Dar acest Rhulad nu avea să moară. Nu cu finalitate. Nu, de fiecare dată s-ar ridica din nou și două forțe s-ar lega împreună într-o luptă care s-ar putea să nu se termine niciodată. Doar dacă... ar putea fi ucis Icarium? Ar putea să moară? El nu era nemuritor, până la urmă - deși s-ar putea argumenta că furia lui era, furia victimei, generație după generație, o furie împotriva nedreptății și inechității și așa ceva a fost fără sfârșit.

Nu, dacă Taralack Veed și-a împins gândurile suficient de departe, a ajuns vreodată în același loc. Rhulad l-ar ucide pe Icarium. O sută de ciocniri, o mie-la un moment dat, pe un continent de cenușă, haosul înfloritor avea să lovească, în inima furiei lui Icarium. Și Lifestealer ar cădea.

A fost o logică în asta. Victima s-ar putea trezi în furie, dar victima era sortită să fie doar asta: o victimă. Acesta a fost adevăratul ciclu, cel la care fiecare cultură, fiecare civilizație a fost martoră, secol după secol. O forță naturală, nucleul luptei de a exista este dorința de a nu doar supraviețui, ci de a prospera. Și a prospera înseamnă a te hrăni cu victime, tot mai multe victime.

„Este limbajul în sine”, a spus evaluatorul principal, ingenunchind deasupra unui lighean cu apă plată pentru a-și studia reflecția în timp ce aplica vopsea strălucitoare. „Viața împinge înainte, când reușește. Viața se oprește sau cade pe marginea drumului, când eșuează. Progresia, Taralack Veed, presupune o călătorie, dar nu neapărat una printr-un interval fix de timp. Adică, creșterea și îmbătrânirea unei persoane individuale, deși și aceasta este rapid cusută în cârpă. Nu, adevărata călătorie este una a procreării, sămânța cuiva se mișcă de la o gazdă la o gazdă într-o succesiune de generații, fiecare dintre acestea trebuie să aibă succes într-o anumită măsură, ca nu cumva sămânța... să se oprească, să cadă pe marginea drumului. Desigur, nu este în mintea unui singur om să gândească în termeni de generație după generație, deși nevoia de a-și semăna sămânța este întotdeauna primordială. Alte

preocupări, toate care susțin ceea ce este primordial, ocupă în general mintea de la moment la altul. Achiziția de hrană, securitatea unui adăpost, sprijinul familiei, rudelor și aliaților, străduința de a crea o lume previzibilă, populată de oameni previzibili - căutarea, dacă vreți, pentru confort.

Taralack Veed își întoarse privirea, înapoi la fereastră, unde stătea Finadd Varat Taun, privind ceva în complexul de dedesubt. — Călugăre, spuse Taralack cu un mârâit, între tribul meu, fiecare dintre lucrurile pe care le descrii nu a făcut decât parte dintr-un război, 11 ceartă care nu s-ar putea termina niciodată. Fiecare era disperat și vicios. Nicio dragoste, nicio loialitate nu putea fi deplin de încredere, pentru că pământul s-a agitat sub picioarele noastre. Nimic nu este sigur. Nimic.'

— Un lucru este, spuse Varat Taun, îndreptându-se spre ei. — Războinicul pe nume Gadalanak a murit. Și acum la fel este și cel pe nume Puddy, cel rapid căruia îi plăcea să se laude.

Taralack Veed dădu din cap. — Ajunși să crezi așa cum cred eu acum, Finadd. Da, tu și cu mine, l-am văzut pe Icarium în furia lui. Dar acest împărat, acest Rhulad...

Călugărul scoase un zgomot ciudat de mormăit, apoi se pivotă pe scaun - departe de amândoi - și se îmbrățișă.

Varat Taun se încruntă și făcu un pas înăinte. — Evaluator superior? Preot? Este ceva greșit?'

O clătinare viguroasă din cap, apoi: — Nu, te rog. Să schimbăm subiectul. Binecuvântat Dumnezeu, aproape că am eșuat - veselia, vedeți, aproape că a izbucnit din mine. Ah, este tot ce fac să mă abțin.

Credința ta în zeul tău este neclintită.

Da, Taralack Veed. O da. Nu se spune că Rhulad este nebun? Înebunit de nenumărate morți și renașteri? Ei bine, prietenii mei, vă spun, Furătorul de viață, cel mai iubit zeu al meu - zeul unic - ei bine, și el este nebun. Și amintește-ți asta, te rog, Icarium este cel care a venit aici. Nu Rhulad, zeul meu a făcut această călătorie. Să se bucure de propria lui nebunie.

„Rhulad este...”

— Nu, Varat Taun, Rhulad nu este. Un zeu. Dumnezeu. Este o creatură blestemată, la fel de muritor ca tine sau ca mine. Puterea constă în sabia pe care o mănuieste. Distincția, prietenii, este esențială. Acum, destul, ca nu cumva jurământul meu să fie despărțit. Sunteți amândoi prea gray, prea otrăviți de frică și frică. Inima mea este aproape de a sparge.

Taralack Veed se uită la spatele călugărului și văzu tremurul care nu se mai liniștea. Nu, evaluator principal, tu ești nebun. Să te închine Icarium? Un Gral se închină la viperă? Scorpionul?

Spirite ale stâncii și nisipului, nu pot aștepta mult. Să terminăm cu asta.

„Sfârșitul”, a spus evaluatorul principal, „nu este niciodată ceea ce vă imaginați. Fii mângâiat de asta, prietenii mei.

Varat Taun l-a întrebat pe călugăr: „Când intenționezi să fii martor la primul tău concurs?”

— Dacă este vreunul - și nu sunt încă hotărât - dacă este cazul, atunci Toblakai, desigur, murmură Evaluator principal, stăpânind în cele din urmă asupra amuzamentului - atât de mult încât s-a răsucit să se uite la Finadd cu calm, știind ochi. — Toblakai.

Rhulad Sengar, împăratul celor o mie de morți, stătea deasupra cadavrului celei de-a treia victime. Stropit cu sânge, nu al lui, cu sabia tremurând în mână, el se uită în jos la fața nemișcată, cu ochii ei lipsiți de viață, în timp ce mulțimea își urla cu respect de plăcere, dădea glas triumfului său amar.

Acel zid de zgomot năvalnic s-a despărțit în jurul lui, l-a lăsat neatins. Era, știa el bine, o minciună. Totul a fost o minciună. Provocarea, care dovedise orice altceva decât. Triumful, care a fost într-adevăr un eșec. Cuvintele rostite de cancelarul său, de Ceda lui îndoită și răsucită - și fiecare chip întors în direcția lui era ca acesta de dedesubt. O mască, un lucru al morții, o expresie de râs ascuns, batjocură ascunsă. Căci dacă nu moartea l-a batjocorit, atunci ce?

Când a văzut ultima dată ceva autentic pe chipul unui subiect? Când nu te gândeai la ei ca la subiecte. Când nu erau. Când erau prieteni, frați, tați și mame. Am tronul meu, am sabia mea, am un imperiu. Dar nu am... pe nimeni.

Și-a dorit atât de mult să moară. O moarte adevărată. Să cadă și să nu-și găsească carnea spirituală aruncată pe șuvița insulei acelui zeu temut.

Dar de data aceasta va fi diferit. O pot simți. Ceva... va fi diferit.

Ignorând mulțimea și vuietul ei care se târăște acum spre isterie, Rhulad a plecat din arenă, prin ondulațiile sclipitoare care se ridicau din nisipul copt de soare. Propria lui sudoare subțiasă sângele stropit peste el, sudoarea se prelingea printre monedele pătate, strălucind de pe

crestele inelate ale cicatricilor înțepate. Transpirația și sângele s-au contopit în aceste fluxuri de victorie acră care nu puteau decât să păteze temporar suprafețele monedelor.

Cancelarul Triban Gnol nu putea înțelege asta, știa Rhulad. Cum aurul și argintul au supraviețuit îngâmfărilor vieților muritorilor. Nici supraveghetorul Karos Invictad nu putea.

În multe privințe, Rhulad s-a trezit admirând acest Mare Trădător, Tehol Beddict. Beddict, da, fratele singurului onorabil războinic Letherii 1 a avut privilegiul să-l întâlnească. Unul, doar unul. Brys Beddict, care m-a învins cu adevărat - și, de asemenea, nu era ca nimeni altul. Karos Invictad dorise să-l târască pe Tehol Beddict aici, în arenă, să stea în fața Împăratului, să fie rușinat și să-l facă să audă foamea frenetică a mulțimii. Karos Invictad se gândise că așa ceva îl va umili pe Tehol Beddict. Dar dacă Tehol este ca Brys, ar rămâne în picioare, nu ar zâmbi, iar acel zâmbet ar fi provocarea lui. Mie. Invitația lui de a-l executa, l-a tăiat așa cum nu i-am făcut niciodată lui Brys. Și da, așa vedea că știind, acolo în ochii lui. Rhulad îi interzisese asta. Lăsați Tehol în seama înecurilor. La acel circ de sălbăticie transformat într-un joc de pariuri.

Între timp, temeliile imperiului s-au clătinat, au scuipat praf în semn de protest măcinat; pietrele de temelie odată ferme tremurau de parcă s-ar fi dezvăluit a fi nimic mai mult decât lut, încă ud de râu. Bărbații care fuseseră bogați și-au luat viața. Depozitele fuseseră asediate de o gloată din ce în ce mai mare - această fiară cu o mie de capete a nevoii care se ridica în fiecare oraș și oraș al imperiului. Sângele se vărsase peste o mână de docuri, o crustă de pâine veche, iar în cele mai sărace mahalale, mamele își înăbușau bebelușii în loc să-i vadă umflați, apoi ofilindu-se de foame.

Rhulad a părăsit lumina aspră a soarelui și a rămas la intrarea tunelului, înghițit de umbre.

Marele meu imperiu.

Cancelarul stătea în fața lui în fiecare zi și mințea. Totul a fost bine, totul ar fi bine cu execuția lui Tehol Beddict. Minele făceau ore suplimentare, făceau mai multă monedă, dar acest lucru necesita un control atent, pentru că Karos Invictad credea că tot ce furase Tehol va fi recuperat. Chiar și așa, mai bine o perioadă de inflație decât haosul care îl afectează acum pe Lether.

Dar Hannan Mosag i-a spus altceva, într-adevăr făcuse ritualuri care îi permiteau lui Rhulad să vadă singur -

revoltele, nebunia, scenele încetoșate, uneori dispărute înnebunitor, dar totuși miroseau a adevăr. Unde a mințit Ceda a fost în ceea ce nu avea să dezvăluie.

— Dar invazia, Ceda? Arată-mi acești Malazans.

— Nu pot, din păcate, împărat. Se protejează cu magie ciudate. Vezi, apa din castron devine tulbure când le cauți drumul. De parcă ar putea arunca pumni de făină. Orbirea tuturor apei ar putea dezvălui.

Minciuni. Triban GnoI fusese mai direct în aprecierea sa - o sinceritate care dezvăluia preocuparea tot mai mare a Cancelarului, poate chiar teama lui. Malazanii care aterizaseră pe coasta de vest, care începuseră marșul spre interior - spre însuși Letheras - se dovedeau și vicleni și ucigași. A te ciocni cu ei însemna să te dai înapoi însângerați și bătut, o retragere presărată cu soldați morți și Tiste Edur morți. Da, veneau după Rhulad. I-ar putea opri cancelarul?

— Da, împărat. Noi putem. Vom. Hanradi și-a împărțit forțele Edur. Unul așteaptă cu armata noastră principală chiar la vest de oraș. Celălalt a călătorit rapid și ușor spre nord și chiar acum se leagă spre vest, ca un braț de măturat, pentru a apărea în spatele acestor Malazani - dar nu așa cum s-a încercat înainte. Nu, Edur-ul tău nu călărește în coloană, nu călătorește acum pe drumuri. Ei luptă ca odinioară, în timpul războaielor de unificare. Partide de război, care se mișcă tăcuți în umbră, se potrivesc cu Malazanii și, poate, merg mai bine în ascuns...

Da.' Ne adaptăm, nu în ceva nou, ci în ceva vechi - chiar inima priceperii noastre. A cui a fost ideea asta? Spune-mi!'

O plecăciune de la Triban GnoI. — Sire, nu m-ai pus responsabil de această apărare?

'Atunci tu.'

Încă o plecăciune. — După cum am spus, împărat, mâna călăuzitoare a fost a ta.

A fi atât de onctuos însemna să dezvălui disprețul. Rhulad a înțeles atât. Ceda îi lipseau astfel de nuanțe civilizate în răspunsul său: „Ideea a fost a mea și a lui Hanradi, Împărate. La urma urmei, eu eram Regele Vrajitor și el era cel mai mortal rival al meu. Acesta poate fi transformat într-un război pe care Edur îl înțelegem și îl cunoaștem bine. Este destul de clar că încercarea de a lupta împotriva acestor malazani în maniera Letherii a eșuat...

— Dar va avea loc o ciocnire, o bătălie grozavă.

'Asa pare.'

'Bun.'

'Poate că nu. Hanradi crede că...

Și acolo începuse disimularea, jumătățile de adevăr, atacurile prost acoperite asupra Cancelarului și a noului său rol de comandant militar.

Era dificil să modeleze cunoștințele pentru a se potrivi cu realitatea, să cerceteze minciunile, să elibereze adevărurile - Rhulad era epuizat de asta, dar ce altceva putea face? Învăța, la naiba pe toți. Învăța.

— Spune-mi, Ceda, despre invazia Bolkando.

„Forturile noastre de graniță au fost depășite. Au fost două bătălii și în ambele divizii Letherii au fost nevoite să se retragă, grav rănite. Acea alianță între regatele estice este acum reală și se pare că au angajat armate de mercenari...

Conspirația Bolkando... acum reală. Însemnând că a început ca o minciună. Își aminti expresia șocată a lui Triban Gnol când Rhulad repetase cuvintele lui Hannan Mosag - ca și cum ar fi ale lui. „Acea alianță între regatele estice este acum reală, cancelar...”.

Masca lui Triban Gnol se sparse atunci - nicio iluzie acolo, nici un joc adus la un nivel încă mai profund. Bărbatul părea... vinovat.

Trebuie să câștigăm aceste războaie. La vest și la est. Trebuie, de asemenea, să remodelăm acest imperiu. Zilele Îndatorărilor vor dispărea. Zilele monedelor care guvernează acest organism sunt over. 1, Rhulad, Împărat, îmi va pune mâinile pe acest lut și va face din ea ceva nou.

Așadar, lăsați ciuma sinuciderilor printre cei bogați cândva să continue. Lăsați marile case de negustori să se prăbușească în ruină. Sărăcii să-i sfășie pe nobili mădular din mădular. Lăsați moșiile să se dezvolte. Când cenușa s-a așezat, s-a răcit, atunci Rhulad va găsi teren fertil pentru noul său imperiu.

Da, asta este diferit, de data aceasta. Simt o renaștere. Închide. Iminent. Simt asta și poate că va fi suficient, poate îmi va da din nou motive să prețuiesc această viață. Viața mea.

O, părinte Shadow, ghidează-mă acum.

Mael fusese neglijent. Pe acea nepăsare se bazase Errantul. Bătrânul Dumnezeu a fost atât de hotărât să-și salveze prostul său tovarăș muritor, gafând înainte într-o capcană atât de simplă. O ușurare să-l scot pe nenorocitul amestecat din drum, servind ca un fel de contrabalansare

la achizitivitatea luridă a lui Feather Witch, a cărei companie dezgustătoare, Errantul tocmai o părăsise.

Și acum stătea pe coridorul întunecat. Singur.

„Vom avea Sabia noastră Mortală”, anunțase ea de pe stingerea ei de pe altarul care se ghemuia ca o insulă în mijlocul apei negre. — Idiotul rămâne orb și prost.

Care idiot ar fi acela, Feather Witch? Sabia noastră mortală iminentă?

— Nu-ți înțeleg sarcasmul, Errant. Nimic nu s-a rătăcit. Cultul nostru crește pe zi ce trece, printre sclavii Letherii, iar acum cei îndatorați...

Nemulțumiți, vreți să spui. Și ce le promiți, Feather Witch? Pe numele meu?

— Epoca de aur a trecutului. Când ai fost ascendent printre toți ceilalți zei. Când a ta era închinarea tuturor Leterilor. Gloria noastră a fost cu mult timp în urmă și la asta trebuie să ne întoarcem.

Nu a existat niciodată o epocă de aur. Închinarea față de mine, cu excluderea tuturor celorlalți zei, nu a existat niciodată printre leterii. Timpul despre care vorbești a fost o epocă a pluralității, a toleranței, o cultură înfloritoare...

— Nu contează adevărul. Trecutul este ceea ce spun eu că este. Aceasta este libertatea de a-i învăța pe ignoranți.

Răsese atunci. Marea Preoteasă se împiedică de o vastă înțelepciune. Da, adună-ți nemulțumiți, proștii ignoranți, atunci. Uplete-le capetele cu gloria nobilă a unui trecut inexistent, apoi trimite-i afară cu ochii aprinși de o fervoare prostească, dar mângâietoare. Și aceasta va începe noua noastră epocă de aur, o exultare în plăcerile represiei și a controlului tiranic asupra vieții tuturor. Salută-l pe puternicul Errant, zeul care nu acceptă disidența.

„Ce faci cu puterea ta depinde de tine. Știu ce plănuiesc să fac cu al meu.

Udinaas te-a respins, Feather Witch. L-ai pierdut pe cel pe care ti-l doreai cel mai mult.

Ea zâmbise. „Se va răzgândi. Vei vedea. Împreună, vom forma o dinastie. A fost un îndatorat. Trebuie doar să trezesc lăcomia din el.

Feather Witch, ascultă bine pe zeul tău. Pentru această modestă fărâma de înțelepciune. Viețile altora nu vă aparțin. Oferiți-le fericire, da, dar nu fiți dezamăgiți când aleg mizerie...

pentru că mizeria este a lor și, hotărând să aleagă calea altcuiva sau a lor, ei își vor alege pe a lor. The Shake au o

vorbă: „Deschide-ți mâna către țărm, privești-i cum merg în mare”.

— Nu e de mirare că au fost distruși.

Vrăjitoare cu pene-

— Ascultă-mi înțelepciunea acum, Errant. Wisdom the Shake ar fi trebuit să țină seama. Când vine vorba de folosirea vieții altora, primul lucru pe care trebuie să-l luați de la ei este privilegiul de a alege. Odată ce ai făcut asta, restul este ușor.

Își găsisese marea preoteasă. Intr-adevăr.
Binecuvântează-ne pe toți.

Capitolul douăzeci și unu

Deschide-le mâna către țărm, privești-i cum merg în mare.

Apăsați asupra lor tot ce au nevoie, vedeți-i că tânjesc după tot ce își doresc.

Dăruiește-le balta calmă de cuvinte, urmărește-i cum scot sabia.

Binecuvântează asupra lor săturarea păcii, vezi-i flămând de război.

Dă-le întunericul și ei vor pofti lumină.

Dă-le moartea și ascultă-i cerșând pentru viață.

Nașteți viață și vă vor ucide rudele.

Fii așa cum sunt ei și te văd diferit.

Arată înțelepciune și ești un prost.

Malul lasa loc marii. Și marea, prietenii mei,

Nu te visează.

- Agita rugăciunea

Un alt sat blestemat de Hood, mai rău decât ciupercile după o ploaie. Dovada, dacă ar fi avut nevoie - și nu - că se apropiau tot mai mult de capitală. Cătunuri, sate, orașe, trafic pe drumuri și poteci de căruțe, trecerea tunătoare a cailor, claxoanele răsunând în depărtare ca urletul lupilor care se apropie de ucidere.

— Cea mai bună viață care există, mormăi Fiddler.

'Sergent?'

S-a rostogolit pe spate și și-a studiat scuzele epuizate, tăiate, pătate de sânge și cu ochi sălbatici pentru soldați. Ce erau ei acum? Și ce vedeau, în timp ce se uitau înapoi la el? Ultima lor speranță, și dacă asta nu este o veste proastă...

Se întrebă dacă Gesler și echipa lui mai trăiau. Fuseseră despărțiți cu grijă cu o seară înainte de o lovitură inteligentă a lui Edur, plin de arme și adulmecând aerul ca câinii în care deveniseră. Edur pe urmele lor, dând o presiune constantă, împingându-i mereu înainte, în ceea ce Fiddler știa foarte bine că era un zid de soldați undeva în față, fără să treacă pe lângă când a sosit momentul. Nici la nord, nici la sud, benzile Edur umpleau nordul până la o duzină, iar nu prea departe, la sud, râul Lether zâmbea ca propriul zâmbet al soarelui. În cele din urmă, da, cineva de cealaltă parte devenise deștept, făcuse ajustările necesare,

transformase toată această invazie într-o pâlnie vastă pe cale să-i conducă pe malazani într-o mașină de tocat carne.

Ei bine, nicio distracție nu durează pentru totdeauna. După ce Gesler și Fifth-ul lui fuseseră alungați, se auziseră zgomote de luptă undeva în acea direcție. Iar Fiddler se confruntase cu alegerea grea între a-și duce pumnii de soldați într-o încărcătură de flancare pentru a sparge și a-i ajuta pe bieții nenorociți, sau să stea liniștit și să se grăbească mai departe, spre est, pe o viradă spre sud, chiar în acea gura care aștepta.

Crăpăturile despicate ale ascuțitorilor îl hotărâseră - sinuciderea să se întâlnească în asta, deoarece acei ascuțiți aveau tendința de a zbura în toate direcțiile și însemnau că Gesler și echipa lui fugeau, croind o cale prin inamic, iar Fiddler și echipa lui puteau pur și simplu să se termine. s-au poticnit în urma lor, în mijlocul a zeci de Edur înfuriat.

Așa că i-am lăsat pe ei. Și detonațiile s-au stins, dar tipețele au continuat, Hood ia-mă.

Întinsă în iarba înaltă de la marginea copacilor, echipa lui. Puteau. Gloria vânătorilor de oase, aceasta ducând la cel mai groaznic înțeles al numelui. Blestemul lui Koryk, da. Cine altcineva? Degete tăiate, urechi, străpunse și atârând de curele, cleme de ham, legături din piele brută. Soldații săi: unul și toți s-au degradat în niște sălbatici abia umani care lingă sânge îngrozitor. Nicio surpriză reală acolo. Un lucru era să meargă pe ascuns - ca marinii, asta era, până la urmă, exact ceea ce fuseseră instruiți să facă. Dar durase prea mult, fără ușurare, cu singurul capăt la vedere nimic altceva decât poarta proprie a lui Hood. Degetele și urechile, cu excepția lui Smiles, care se adăugaseră la amestec cu ceea ce numai bărbații puteau oferi. „Viermi blecker M31”, spusese ea, referindu-se la un vierme care locuiește în nămol, originar de pe coasta Kanese. „Și la fel ca viermii, ei încep purpurii și albaștri și apoi, după o zi sau două la soare, devin gri. Bleckers, sergent.

Nu era nevoie să piardă calea pentru a-și pierde mințile, asta era evident. Zei de mai jos, uitați-vă la proștii ăștia - cum, în numele lui Hood, am rezistat atât de mult?

N-o mai văzuseră pe căpitan și pe magistralul ei de ceva vreme, ceea ce nu era de bun augur. Totuși, fire de fum maro indicator plutesc pe ici și colo dimineata și sunetele slabe ale munițiilor noaptea. Deci, cel puțin unii dintre ei erau încă în viață. Dar chiar și acele semne erau din ce în ce mai rare, când ar fi trebuit să crească, dacă ar

fi ceva, pe măsură ce lucrurile deveneau din ce în ce mai urâte.

Am epuizat. Suntem obosiți. Bah, ascultă-mă! Începe să sune ca Cuttle acolo. — Sunt gata să mor acum, Fid. Fericit, da. Acum că am văzut...

— Destul de asta, se răsti el.

'Sergent?'

— Nu mă mai întreba nimic, Bottle. Și nu te mai uita la mine de parcă aș fi înnebunit sau așa ceva.

— Mai bine nu, sergent. Înnebunește, adică. Tu ești singurul sănătos la minte.

— Acea evaluare te include pe tine?

Bottle s-a strâmbat, apoi a scuipat încă o bucată de iarbă pe care o luase să mestece. Ajuns pentru o mână proaspătă.

Da, răspunde suficient.

— Aproape întuneric, spuse Fiddler, uitându-se încă o dată la satul ciudat din față. Răscruce de drumuri, tavernă și grajd, o fierărie pe strada principală, în fața unui morman uriaș de steril și ceea ce păreau prea multe reședințe, șiruri de miuăuni cu benzi înguste, fiecare locuință abia arătând suficient pentru o familie mică. S-ar putea să existe o altă industrie, o carieră sau o fabrică de olar, undeva de cealaltă parte a satului - i se păru că putea vedea un drum pietruit urcând un deal pe lângă marginea de est.

Ciudat de liniște pentru amurg. Lucrători încă legați de bancurile lor de lucru? Poate. Dar totuși, nici măcar un câine blestemat pe strada aceea. „Nu-mi place aspectul asta”, a spus el. — Ești sigur că nu miroși nimic rău, Bottle?

— Nimic magic. Nu înseamnă că nu există o sută de Edur ghemuit în casele acelea, doar care ne așteaptă.

— Așa că trimite o veveriță sau așa ceva, la naiba.

— Mă uit, sergent, dar dacă tot mă întrerupeți...

— Lord Hood, te rog, coase gurile magilor, te implor.

— Sergent, te implor. Avem șase echipe de Edur la mai puțin de o legă în spatele nostru și m-am săturat să evit sulile. Lasă-mă să mă concentrez.

Da, concentrează-te pe pumnul ăsta de pe gât, blestemat de sărutător. Oh, sunt mult prea obosit, mult prea bătrân. Poate că, dacă trecem peste asta-ha!-Ma voi strecura, voi dispărea pe străzile acestui Letheras. Retrage. Ocupă-te de pescuit. Sau poate tricatat. Șaluri de înmormântare. Desigur să fie o întreprindere înfloritoare pentru o vreme, aș paria. Odată ce Adjunctul sosește cu

noi, ceilalți, învinși snarly și cere o răzbunare plăcută pentru noi toți marinarii morți. Nu, nu mai gândiți așa. Încă suntem în viață.

— Am găsit o pisică, sergent. Dormit în bucătăria acelei taverne. Este să ai vise urâte.

— Așa că devine cel mai rău coșmar al lui, Bottle, și repede.

Păsări ciripind în copacii din spatele lor. Insecte ocupate să trăiască și să moară în iarba din jurul lor. Întinderea lumii lui acum, o muncă obositoare punctată de momente de groază profundă. Mâncărimea de murdărie și simțea duhoarea veche a fricii vechi, ca niște pete mirositoare pe piele.

Cine pe numele lui Hood sunt totuși blestemații ăștia de Letherii? Așa că acest imperiu blestemat cu stăpânii săi Edur a fost casat cu Imperiul Malazan. Problema lui Laseen, nu a noastră. La naiba, Tavore, ajungem în acest punct și răzbunarea nu este suficientă...

— Am prins-o, spuse Bottle. — Trezește-te... întins-da, trebuie să mă întind, sergent, nu mă întreba de ce. În regulă, trei oameni în bucătărie, toți transpirați, toți își dă ochii peste cap - par îngroziți, strânși așa. Aude sunete în tavernă. Cineva cântă...

Fiddler a așteptat mai mult.

Și a așteptat.

'Sticla-'

— Alunecând în tavernă-ooh, un gândac! Stai, nu, nu te mai juca cu ea, mănâncă blestemata!

— Ține vocea jos, Bottle!

'Terminat. Woah, aglomerat aici. Cântecele acela... sus pe balustradă și acolo... Bottle se opri brusc, apoi, înjurând pe sub răsuflare, se ridică. A stat o clipă, apoi a pufnit și a spus: „Hai, sergent. Putem să mergem direct înăuntru.

— Marinei care țin satul? Scuipa Hood pe un țărș, da!

Ceilalți au auzit asta și, ca unul singur, erau în picioare, înghesuindu-se ușurați.

Fiddler se uită la toate rânjetele stupide și, dintr-odată, era din nou treaz. 'Uită-te la tine! O rusine al naibii!

'Sergent.' Sticla smulsă de brațul lui. — Fid, crede-mă, nu-ți face griji din acest punct de vedere.

Hellian uitase ce cântec cânta. Orice ar fi fost, nu era ceea ce cântau toți ceilalți, nu că încă mai cântau, prea mult. Deși caporalul ei se descurca într-un fel cu un dublu cântec, întinde un cuvânt bizar în Old Cawn - străinii nu ar trebui să cânte, deoarece cum ar putea oamenii să-i

înțeleagă, astfel încât să fie un cântec răutăcios, un cântec urât, jignitor despre sergenți, toate acestea însemna că caporalul ei a câștigat acel pumn în cap și cel puțin jumătatea s-a oprit.

O clipă mai târziu și-a dat seama că și cealaltă jumătate murise. Și că ea însăși era singura care încă cânta, deși chiar și pentru ea i se părea că o limbă străină îi murmură de pe buzele amortite - ceva despre sergenți, poate - ei bine, putea doar să scoată acest cuțit și...

Dintr-o dată mai mulți soldați, taverna și mai aglomerată. Fete necunoscute care păreau familiare și cum ar fi putut să fie bine așa a fost, așa că acolo. La naiba, un alt sergent - cu câți sergenți a avut de-a face aici în această tavernă? Mai întâi a fost Urb, care părea că o urmărea de câteva săptămâni, iar apoi Gesler, care a intrat clătinându-se la amiază cu mai mulți răniți decât mergând. Și acum iată încă unul, cu barba roșiatică și acea lăutără bătută pe spate și iată-l, râzând și îmbrățișând-o pe Gesler de parcă ar fi fost frați sau iubiți pierduți de mult sau ceva de genul - toți erau al naibii de fericiți în ceea ce o privea. Mai fericit decât ea, ceea ce era, desigur, același lucru.

Lucrurile fuseseră mai bine dimineata. A fost ziua asta? Ieri? Nu conteaza. Fuseseră magici greu de găsit - asta era Balgrid? La Tavo's Pond? Așa că cele trei echipe ale lui Edur au mers aproape peste ele. Ceea ce a făcut uciderea mai ușoară. Acel sunet minunat al arbaletelor care se desprind. Thwok! Thwok! Thwokthwokthwok! Și apoi lucrarea cu sabia, înjunghierea și tăierea îndeaproape, apoi lovirea și împingerea, dar nu, nimeni nu se mai mișcă și asta e o ușurare și a fi ușurat a fost cel mai fericit sentiment.

Până când te-a făcut deprimat. Stând în jur înconjurat de oameni morți a făcut asta uneori. Sângele de pe sabia din mâna ta. Răsucirea și tragerea de mormăit de a îndepărta certurile din mușchi, oase și organe încăpățânate. Toate muștele apar ca și cum ar fi fost adunate pe o creangă din apropiere doar așteptând. Și mirosul tuturor acestor lucruri se revărsa din cadavre.

Putea aproape la fel de rău ca ceea ce era pe toți acești marinari. Cine a început toate astea? Degetele și cocoșii și urechile și alte lucruri?

Un potop brusc de vinovăție în Hellian. Eram eu! Se ridică, se zvâcni, apoi se uită la masa lungă care servea grupe mari de călători, masa care mergea de-a lungul peretelui lateral opus barului. Capetele Edur erau

îngrămădite pe ea, în mijlocul multor muște și larve care se târau. Prea greu pe pantalonii lui Maybe trasi de centură în jos, hah! Nu stai, ar trebui să mă simt rău. Vor fi necazuri, pentru că asta vine când te încurci cu cadavrele inamicilor tăi. Doar... care este cuvântul? — Crește!

Fetele s-au întors, soldații s-au uitat. Fiddler și Gesler, care se pocniseră unul pe altul pe spate, s-au despărțit și apoi s-au apropiat.

— Ciocanicul lui Hood, Hellian, spuse Fiddler pe sub răsuflare, ce s-a întâmplat cu toți orașenii? De parcă nu pot ghici, a adăugat el, aruncând o privire peste capetele îngrămădite. — Toți au fugit.

Urb li se alăturase și le-a spus: „Au fost toți cei îndatorați despre care am auzit. A cincea, a șasea generație. Lucrez la spații libere.

— Goluri? întrebă Gesler.

— Pentru arme, explică Fiddler. — Deci, erau sclavi, Urb?

— În orice, în afară de nume, răspunse omul mare, scărpînându-și barba de care atârna un deget tăiat, cenușiu și negru. — Sub toate capetele alea Edur se află capul Factorului local, un nenorocit bogat în mătase. L-am omorât în fața celor îndatorați și i-am ascultat aplaunând. Și apoi i-au tăiat în dar capul sârmanului nebun, că noi intrăm cu toți aceștia Edur. Și apoi au jefuit tot ce au putut și au plecat.

Sprâncenele lui Gesler se ridicaseră. — Așa că ai reușit ceea ce noi ceilalți nu am: sosind ca eliberatori blestemați în acest oraș.

Hellian pufni. „Am rezolvat asta cu săptămâni în urmă. Nu contează soljerii Lurrii, din moment ce toți sunt profesioniști și așa le plac lucrurile în regulă, așa că ei sunt cei pe care trebuie să-l ucizi fără nicio diferență de Edur. Nu, mergi în cătune și sate și omori toți „oficialii”

„Ce?” întrebă Gesler.

Urb a spus: „Oficiali. Omorâm oficialii, Gesler. Și oricine are bani, și avocații, de asemenea.

„Ce?”

— Tipuri legale. Oh, și creditorii de bani și deținătorii de datorii, și deținătorii de evidențe și ghișeele de taxe. Li omorâm pe toți...

— Împreună cu soljers, adăugă Hellian, dând din cap - și dând din cap, din anumite motive trezindu-se incapabil să se oprească. Ea a continuat să încuie din cap în timp ce a spus: „Și” ceea ce se întâmplă atunci este simplu.

Jefuiești, mult sex, apoi toată lumea pleacă, iar noi dormim în paturi moi și bem și mâncăm în tavernă și dacă paznicii stau pe aici, plătim totul frumos și cinstit...

— Gardieni ca cei care se ascund în bucătărie?

Hellian clipi. 'Te ascunde? O, poate că am devenit puțin sălbatici...

— Sunt capetele, spuse Urb, apoi ridică din umeri sfioasă. — Ne scăpăm din mână, Gesler, cred. Trăind ca animalele în pădure și altele asemenea...

— Ca animalele, încuviință Hellian, dând încă din cap. „În paturi moi și multă mâncare și băutură și” nu e ca și cum le-am purta capetele la curele sau altceva. Îi lăsăm doar în taverne. Fiecare sat, nu? Doar pentru a le anunța că am trecut. Nespun de amestec, Hellian se așază din nou, apoi întinse mâna la paharul de bere de pe masă - trebuind să răsucescă degetele lui Balgrid de pe mâner, iar el lupta de parcă ar fi fost paharul lui sau ceva de genul, idiotul. Ea înghiți o gură și se lăsă pe spate - doar era un taburet pe care stătea, așa că nu avea spate, iar acum se uita la tavan și bătea tot ce se înmuia prin cămașa ei zdrențuită de-a lungul spatelui și fetele erau privind în jos la ea. Se uită cu privirea la paharul încă în mână. 'Am vărsat? Am făcut-o? Am vărsat, la naiba?

— Nici o picătură, spuse Fiddler, clătinând mirat din cap. Acest blestemat de sergent Hellian, care, după relatarea lui Urb, traversase tot drumul de la coastă într-o ceață îmbătă - această femeie cu trăsături moi, moale pe marginea disoluției, cu buzele strălucitoare mereu umede - acest Hellian reușise să reușească acolo unde orice altă echipă - din câte știa Fiddler - eșuase lamentabil. Și din moment ce Urb era neclintită asupra cine conduce pe cine, chiar ea fusese. Acest marin beat și feroce.

Lăsând capete tăiate în fiecare tavernă, de dragul lui Hood!

Dar ea îi dezlănțuise pe oamenii de rând, pe toți acești iobagi și sclavi și îndatoriti, și îi văzuse dansând în bucurie și libertate. Eliberatorul nostru betiv, zeita noastră însetată de sânge - la ce, pe numele lui Hood, gândesc toți acei oameni când o văd pentru prima dată? Zvonuri nesfârșite despre o armată invadatoare teribilă. Soldații și Eður murind în ambuscade, haos pe drumuri și poteci. Apoi apare ea, târând capete în saci, iar pușcașii ei dăruiesc toate ușile din oraș și scot afară pe toate pe care nimeni altcineva nu are niciun motiv să le placă. Și apoi? De ce, tăierea nu atât de subtilă de toate poverile pentru toți

acești oameni săraci. — Dă-ne barul pentru câteva nopți și apoi ne vom întoarce.

— A, și dacă dai de vreun Edur în pădure, trimite pe cineva înapoi să ne avertizeze, nu?

Era oare de mirare că Hellian și Urb și echipele lor au mărsăluit atât de mult înaintea celorlalți - sau cel puțin așa se plânsese căpitanul Sort - cu aproape nicio pierdere printre pușcașii ei de marina? Femeia beată, cu ochii strălucitori, cu toate excesele rotunjite ale unei curve bine hrănite, niciodată treaz, dar încă tânără, reușise cumva să coopteze tot ajutorul local de care aveau nevoie pentru a rămâne în viață.

Într-un fel ciudat de mirare plutitoare, aproape euforia de ușurare, epuizare și multă admirație care cu siguranță nu a fost inocentă de dorința sexuală bruscă - pentru un bețiv al naibii - Fiddler a găsit o masă și câteva clipe mai târziu i s-au alăturat Gesler și Stormy. acesta din urmă sosind cu o pâine de secară, un butoi de bere smuls și trei pahare de cositor cu inscripții pe ele.

— Aproape că pot să citesc asta, spuse el, strâmbându-și ochii în lateralul cupei. — Ca bătrânul Ehrlii.

— Ștampila producătorului? întrebă Gesler în timp ce smulgea o bucată de pâine.

— Nu. Poate ceva de genul „Avocatul anului”. Apoi un nume. Ar putea fi Rizzin Purple. Sau Wurble. Sau Fizzin.

— S-ar putea ca acesta să fie numele acestui sat, sugeră Gesler. — Fizzin Wurble.

Stormy mormăi, apoi îl înghiont pe Fiddler. — Nu mai visa la ea, Fid. Ea este o problemă și o cauză pierdută. În plus, Urb este cel care visează cu ea și pare prea periculos pentru a se băga în joc.

Fiddler oftă. — Da la toate astea. Doar că a trecut mult timp, asta-i tot.

— Vom primi recompensele destul de curând.

Îl privi pe Stormy o clipă, apoi se uită la Gesler.

Care se încruntă la caporalul său. — Ți-ai pierdut mințile, Stormy? Singurele recompense pe care le vom culege sunt penele de corb pe care Hood le întinde în timp ce trecem prin poarta lui. Sigur, ne îndreptăm aici, câștigând putere pe măsură ce o facem, dar acei Edur de pe urmele noastre vor face la fel, depășindu-ne pe noi cinci, zece la unu până când vom rămâne fără teren deschis.

Stormy flutură o mână disprețuitoare. — Faci o numărătoare, Gesler? Uită-te la echipa lui Urb. La Hellian's. Uită-te la Fid și la noi. Suntem cu toții aproape

nevătămați, având în vedere prin ce am trecut. Mai mult vii decât morți în fiecare echipă de aici. Deci cine poate spune că celelalte echipe nu sunt în aceeași formă? Suntem al naibii de aproape de putere și n-ai putea spune asta despre Letherii și Edur, nu-i așa?

„Sunt mult mai mulți decât noi”, a subliniat Gesler în timp ce aduna butoiul și începu să toarne bere în pahare.

— Totuși, nu a făcut atât de multă diferență. Am trecut prin acea ultimă ambuscadă...

„Și am părăsit scena, așa că tăiat și sângerând un volb ne-ar fi putut urmări...”

„Răspândire mai accentuată, este totul...”

Spatele lui Mayfly era o mizerie mărunțită...

„Armura a luat cea mai mare parte...”

— Armură ea nu mai are...

— Voi doi sunteți mai răi decât căsătoriți, spuse Fiddler, întinzându-și mâna după bere.

— În regulă, a pronunțat Koryk, nu este posibil nici un dezacord. Acei bieckers ai tăi, Smiles, miroase a cel mai rău dintre toate. Mai rău decât degetele, mai rău decât urechile, mai rău chiar decât limbile. Noi toți am votat. Noi toți din echipă și trebuie să scapi de ei.

Zâmbete zâmbete. — Crezi că nu știu de ce vrei să le arunc, Koryk? Nu este mirosul, oh, nu. Este vederea lor, și felul în care te face să te zvârnâi înăuntru, îți face bilele să se tragă în sus și să se ascundă. Despre asta este vorba. Destul de curând, niciunul dintre noi nu va mirosi prea mult, totul se usucă, se încrețește...

— Ajunge, gemu Tarr.

Koryk aruncă o privire spre Bottle. Prostul părea că doarme, cu fata slăbită. Ei bine, destul de corect. Fără Bottle nu ar fi ajuns niciodată atât de departe. Practic nevătămată la asta. A bătut osul degetului înșirat în jurul gâtului său - osul din groapa din afara a ceea ce mai rămăsese din Y'Ghatan. Merită întotdeauna o atingere sau două cu astfel de gânduri.

Și știa că se îndreptau spre necazuri. Toți știau, motiv pentru care ar vorbi despre orice altceva, în afară de acea fiară uriașă îngrozitoare, ghemuită chiar acolo, în fruntea gândurilor lor. Cel cu colți care picură și gheare zimțate și acel rânjet mânjit de cunoaștere. Da. A atins din nou osul.

— Treci, nu e rău, spuse Cuttle, privindu-i pe ceilalți pușcași din camera principală aglomerată. — S-a gândit cineva aici cum o să asediăm un oraș de mărimea Untei? Am rămas aproape fără muniție-Fid mai are un blestemat și

poate am și eu, dar asta e tot. Cu greu putem încerca ceva ascuns, din moment ce ei știu că venim...

— Magie, desigur, spuse Smiles. — O să intrăm direct înăuntru.

Koryk tresări la această întorsătură a conversației. Îl asediază pe Letheras? Și nimeni nu le stă adânc în cale? Probabil nu. În plus, Edur îi împingea imediat, iar acolo unde au ajuns marinarii nu avea să fie un palat al plăcerii, nu-i așa? Oare Cuttle își pierduse mințile? Sau acesta era doar felul lui de a face față cu moartea care se profila în toate mințile lor?

Probabil. Sapatorul nu avea imaginație sau nu avea imaginație și făcea cel mai mare salt posibil până la un asediu care nu avea să se întâmple niciodată și oricum n-ar funcționa dacă ar fi făcut-o, ceea ce n-ar fi făcut-o. Dar ia dat lui Cuttle ceva de gândit.

— Sergentul își va da seama de ceva, a concluzionat brusc Cuttle, cu un oftat puternic, în timp ce se așeza pe spate în scaun.

Hah, da, Lăutar, Stăpânul Săpătorilor. Hie și cazi în genunchi!

Bottle stătea uitându-se prin ochii mereu ascuțiți ai unei pisici. Cocotat pe coama acoperișului tăvernei, privirea fixând și urmărind păsările ori de câte ori concentrarea magului scădea - ceea ce devenea prea des, dar epuizarea făcea asta, nu-i așa?

Dar acum, acolo era mișcare, de-a lungul marginii pădurii acolo - unde echipa se ascunsese nu cu mult timp în urmă. Și mai mult, la nord de asta. Și acolo, un cercetaș Edur, ieșind din capătul sudic, pe cealaltă parte a drumului. Adulmecând aerul, așa cum era obișnuit, nicio surpriză, Malazanii purtau cu ei o miros de carieră peste tot pe unde mergeau în aceste zile.

Oh, au fost precauți, nu-i așa? Ei nu vor o logodnă adevărată. Ei vor doar să năruim. Din nou. Odată ce le-au crescut puterea, se vor arăta mai deschis. Arată-le numerele, lăncile sunt gata.

Încă puțin timp, atunci. Pentru ca ceilalți marinari să se relaxeze. Dar nu prea mult, ca nu cumva toți să se îmbată atât de mult încât să nu suporte, cu atât mai puțin să se bată. Deși, dacă mă gândesc mai bine, acel Hellián părea capabil să lupte, indiferent cât de îmbolnăvită ar fi fost - unul dintre caporalii ei vorbise despre modul în care s-a trezit și se transforma în gheață ori de câte ori începeau luptele. Ori de câte ori comenzile au nevoie de livrare.

Acesta a fost într-adevăr un talent singular. Soldații ei o venerau. La fel și Urb și echipa lui. Închinarea este legată de teroare și probabil mai mult decât de puțină poftă, deci un fel de închinare amestecată, care probabil o făcea groasă ca armura și de aceea atât de mulți erau încă în viață.

Hellian, ca o versiune mai modestă a, să zicem, Coltaine. Sau chiar Dujek în timpul campaniilor Genabackan. Greymane în Korel. Prințul K'azz pentru Garda Crimson - din câte am auzit.

Dar nu, vai, Adjunctul. Și asta e rău. Asta e mai rău decât prea rău...

Douăzeci de Tiste Edur vizibile acum, toți uitându-se la sat-oooh, uită-te la pasărea aceea! Nu, nu erau ei. Asta era pisica blestemata. Trebuia să se concentreze.

Apar mai mulți războinici barbari. Alte douăzeci. Și acolo, un alt grup cât primii doi la un loc.

Un al treilea, coborând dinspre nord și poate chiar puțin spre est...

Bottle se scutură, se ridică, clipi spre colegii săi pușcași. — Vin, spuse el. — Trebuie să fugim.

'Câți?' întrebă Koryk.

Trei sute și urcând. 'Prea multe-'

'Sticla!'

— Sute, la naiba!

Se uită cu privirea în jurul camerei, în tăcerea bruscă care urma țipătului său. Ei bine, asta i-a trezit.

* * *

Ochii lui Beak se simțeau plini de nisip. Limba îi era groasă în gură și se simțea ușor greață. Nu era obișnuit să țină o lumânare aprinsă atât de mult timp, dar nu mai fusese de ales. Tiste Edur erau peste tot acum. Înăbușise sunetele copitelor de cai de pe monturile lor, le încetosea trecerea pentru a le face mai mult decât umbre mai adânci în mijlocul cascadei pătate de sub ramuri. Și întinsese mâna, toate simțurile lui trezite la o precizie aproape dureroasă, pentru a-i găsi pe acești vânători ascunși în timp ce se apropiau de urmele lor. Pe urmele tuturor. Și pentru a înrăutăți lucrurile, luptau în același mod ca și malazanii -

ciocniri rapide și vicioase, fără nici măcar să-și facă griji să ucidă, deoarece rănirea era mai bună. Rănile au încetinit marinii. Urme de sânge lăsate. Au tăiat apoi s-au retras. Apoi a făcut totul din nou, mai târziu. Nopti și zile acum, așa că nu mai era timp de odihnă. E timpul doar să... fugi.

Și acum el și căpitanul călăreau în lumina zilei, încercând să găsească o cale de întoarcere la Fist Keneb și la toate echipele care se legaseră de compania lui. Patru sute de pușcași marini de acum două zile. Beak și căpitanul împinseseră spre est într-un efort de a contacta acele echipe care se mișcaseră mai repede și mai departe decât toate celelalte, dar fuseseră alungate – prea multe trupe Tiste Edur între ele. Acum știa că Faradan Sort se temea de acele echipe pierdute, dacă nu deja morți, la fel de bine ca.

De asemenea, era destul de sigur că această invazie nu se desfășura așa cum a fost planificat. Ceva din privirea din ochii întunecați ai căpitanului îi spunea că nu doar ei doi se tot poticneau în neșazuri. Au găsit trei echipe, la urma urmei, care fuseseră măcelărite – oh, au perceput o taxă mare pentru privilegiu, așa cum spusese Faradan Sort după ce rătăciseră prin poiană cu grămezile sale de cadavre și studiaseră urmele de sânge care duceau spre pădure. Cioc putea să-și dea seama doar după urletul tăcut al morții care se răsucea în aer, acel foc rece care era suflarea fiecărui câmp de luptă. Un urlet înghețat ca șocul în copaci, trunchiuri, ramuri și frunze. Și în pământ sub picioare, curgând ca seva, iar Lily, dulcea lui dafin, nu voia să facă nici un pas în acea poieniță și Beak știa de ce.

O taxă mare, da, așa cum spusese ea, deși, desigur, nu s-au plătit monede reale. Doar vieți.

Și-au muncit călăriile obosite pe un terasament plin de tufișuri, iar Beak a fost forțat să se concentreze și mai tare pentru a stinge sunetele copitelor care se zbârneau și al periei, iar lumânarea din capul lui a aprins brusc și aproape să se clatine din șă.

Mâna căpitanului s-a întins și l-a liniștit. 'Cioc?'

— E cald, mormăi el. Și acum, dintr-o dată, putea să vadă brusc unde se duceau toate acestea și ce ar trebui să facă.

Caii au rupt contactul dintre ei în timp ce se zbăteau în sus pe ultima creastă.

— Stai, murmură Faradan Sort.

Da. Beak oftă. — Chiar înainte, căpitane. Le-am găsit.

O zeci de copaci fuseseră doborâți și lăsați să putrezească chiar în față, iar pe această parte a acelei

bariere se afla un bazin plin de zgomot pe care dansau insecte sclipitoare. Doi pușcași pușcași în noroi se ridicară din partea apropiată a malului, cu arbalete pregătite.

Căpitanul și-a ridicat mâna dreaptă și a făcut o succesiune de gesturi, iar arbaletele s-au îndepărtat și au fost fluturate înainte.

Era un mag ghemuit într-o adâncitură de sub unul dintre copacii tăiați și ea îi dădu lui Beak un semn din cap care părea puțin nervos. Îi făcu semn înapoi în timp ce se frâna la zece pași de piscină.

Maga a strigat de pe coperta ei: „V-am așteptat pe voi doi. Cioc, ai o strălucire atât de strălucitoare, încât e al naibii de aproape orbitoare. Apoi ea a râs. — Nu-ți face griji, nu este genul pe care Edur îl poate vedea, nici măcar vrăjitorii lor. Dar l-aș umple puțin, Beak, ca să nu arzi imediat.

Căpitanul se întoarse spre el și dădu din cap. — Odihnește-te acum, Beak.

Odihnă? Nu, nu putea exista odihnă. Niciodată din nou. — Domnule, vin sute de Edur. Din nord-vest...

— Știm, spuse celălalt mag, cățărându-se ca o broască râioasă la amurg. „Tocmai ne pregăteam să ne împachetăm cuferele de călătorie, iar uniformele sunt presate, iar standardele rămășite în aur”.

„Într-adevăr?”

Ea s-a trezit și a apărut brusc o privire moale în ochii ei, amintindu-i lui Beak de acea asistentă pe care mama lui o angajase, cea care a fost apoi violată de tatăl său și a trebuit să plece. — Nu, Beak, doar distrează-te.

Păcat, se gândi el. Ar fi vrut să vadă acel fir de aur.

Au descălecat și și-au plimbat caii în jurul unui capăt al copacilor tăiați și acolo, înaintea lor, era tabăra Pumnului.

— Mila lui Hood, spuse Faradan Sort, sunt mai multe.

— Șase sute șaptezeci și unu, domnule, spuse Beak. Și așa cum spusese magul, acolo se pregăteau să plece, roiind că furnicile pe o movilă lovită cu piciorul. Fuseseră răniți - mulți dintre ei - dar vindecătorii își făcuseră treaba și tot sângele mirosea a vechi, iar mirosul morții rămânea acolo unde îi era locul, aproape de zecile morminte din partea îndepărtată a poienii.

— Vino, spuse căpitanul în timp ce doi soldați soseau să preia conducerea cailor, iar Beak o urmă în timp ce se îndrepta spre locul unde stăteau Pumnul Keneb și sergentul Thorn Tissy.

Mi s-a părut ciudat să mergi după atât de multă vreme așezat în acele șei ciudate ale Letherii, de parcă pământul s-ar prăbuși sub picioare și totul părea ciudat de fragil. Da. Prietenii mei. Toti.

'Cat de rau?' l-a întrebat Keneb pe Faradan Sort.

„Nu am putut ajunge la ei”, a răspuns ea, „dar mai există speranță. Pumn, Beak spune că trebuie să ne grăbim.

Pumnul aruncă o privire către Beak și tânărul mag aproape că se oflise. Atenția oamenilor importanți i-a făcut întotdeauna asta.

Keneb a dat din cap, apoi a oftat. — Vreau să aștept în continuare, în caz că... El clătină din cap. 'Destul de corect. Este timpul să schimbăm tactica.

— Da, domnule, spuse căpitanul.

— Împingem din greu. Pentru capitală, și dacă ne întâlnim cu ceva ce nu ne putem descurca... ne descurcăm.

'Da domnule.'

— Căpitane, adună zece echipe cu o gamă completă de grele. Preia comanda ariergardei noastre.

'Da domnule.' Se întoarse și-l luă pe Beak de braț. — Te vreau pe targă, Beak, spuse ea în timp ce-l conducea. 'Dormit.'

— Nu pot, domnule...

'Tu vei.'

— Nu, chiar nu pot. Lumânările, nu se sting. Nu mai. Nu vor ieși afară. Niciodată, căpitane, și nu este că nu te iubesc pentru că fac și așa face orice mi-ai cere. Dar pur și simplu nu pot și nici măcar nu pot să explic. Numai că e prea târziu.

Nu era sigur ce vedea ea în ochii lui, nu era sigur cât de mult din tot ceea ce nu spunea s-a auzit oricum, dar strângerea mâinii ei pe brațul lui s-a slăbit, a devenit aproape o mângâiere, iar ea a dat din cap și și-a întors capul. — În regulă, Beak. Atunci, ajută-ne să păzim spatele lui Keneb.

— Da, domnule, o voi face. Tu doar urmărește-mă, o voi face. A așteptat o clipă, în timp ce mergeau unul lângă altul prin tabără, apoi a întrebat: „Domnule, dacă este ceva ce nu ne putem descurca, cum ne descurcăm oricum?”

Ea fie mârâia, fie râdea din același loc din care veneau mormăiturile. — Cu dinți de ferăstrău și continuă, Beak. Aruncă înapoi orice ni se aruncă. Continuă, până...

— Până ce?

— E în regulă, Beak, să mori alături de camarazii tăi. E în regulă. Mă înțelegi?'

— Da, domnule, da. Este în regulă, pentru că sunt prietenii mei.

— Așa este, Beak.

Și de aceea nimeni nu trebuie să-și facă griji, căpitane.

Keneb și-a privit pușcașii mariți căzând în formație. Marș rapid, acum, de parcă aceste sărmane suflete nu ar fi fost suficient de bătute. Dar nu puteau să se mai ascundă. Inamicul întorsese jocul și aveau avantajul numeric și poate, în cele din urmă, erau și un meci pentru ferocitatea malazanilor săi.,

Fusese inevitabil. Niciun imperiu nu se răstoarnă, picioarele desfăcute. După suficiente lovituri și lovituri, se întoarce și mârâie, apoi colții se scufundă adânc. Și acum soldații săi erau cei care făceau sângerare. Dar nu chiar atât de rău pe cât mă temeam. Uită-te la ei, Keneb. Arată mai rău decât oricând.

— Pumn, spuse Thorn Tissy lângă el, sunt gata pentru tine.

— Văd asta, sergent.

'Nu, domnule. Adică, sunt gata.

Keneb a întâlnit ochii întunecați și plini de mărgelile ai bărbatului ghemuit și nu era sigur ce vedea în ei. Orice ar fi fost, ardea puternic.

— Domnule, spuse Thorn Tissy, pentru asta suntem meniți. Toate - flutură el cu o mână murdară - asta. Am fost antrenat să joace mai mult de un joc, nu? Le-am lipit suficient cât să-i înfurie și iată-le, toți blestemații ăia de Edur atrași direct la noi, ca și cum am fi fost o piatră. Acum suntem pe cale să-i dezechilibrăm din nou, iar Hood ia-mă, mi-a făcut sânge! La fel pentru noi toți! Deci, vă rog, domnule, dați-ne ordinul să mergem.

Keneb se uită la bărbat încă o clipă, apoi dădu din cap.

În sunetul râsului, Koryk se năpusti în cei trei războinici Edur, cu sabia lungă grea ciocănind deoparte două dintre sulitele înfășurate împunsându-i secțiunea mediană. Cu mâna stângă a prins axul celui de-al treilea și l-a folosit pentru a se trage înainte. Marginea lamei lui în fața războinicului din dreapta lui - nu suficient de adânc pentru a provoca daune grave, dar suficient pentru a pulveriza sânge orbitor. Împotriva celui din mijloc, Koryk a lăsat un umăr și l-a lovit puternic în centrul pieptului, suficient de tare încât să-l ridice pe Edur din picioare și să-l trimită înapoi. Încă strângând a treia sulită, Koryk răsuci războinicul și înfipse vârful sabiei în gâtul lui Edur.

Koryk s-a învărtit să-l lovească pe primul războinic, doar pentru a o vedea răsturnându-se înapoi cu un cuțit de aruncare înțepenind o orbită. Așa că s-a aruncat după Edur din mijloc, sabia tăindu-se în nebulie până când brațele zdrobite ale Edurului - ridicate pentru a evita atacul - au căzut, eliberându-l pe Seti semi-sânge să dea o lovitură zdrobitoare de craniu.

Apoi s-a învărtit. — În numele lui Hood, vei opri râsul ăsta?

Dar Smiles stătea în genunchi, tremurând de ilaritate chiar și când își scotea cuțitul de aruncare. 'Dumnezei! Nu pot să respir! Așteaptă-doar așteaptă-'

Mârâind, Koryk se întoarce din nou cu fața la mănăstire - aceste miercuri cu benzi înguste creau niște cul-de-sac perfecte - îi duc înăuntru într-o fugă, se întorc, apoi se întorc și îi tăie pe nenorociți. Chiar și așa, nimeni nu plănuiise să facă din acest sat urât locul ultimei lor rezistențe. Cu excepția, poate, Edur, care acum îl înconjurau în întregime și își făceau drum înăuntru, casă cu casă, bandă cu bandă.

Se simțea bine să se retragă, totuși, ori de câte ori se răspândeau prea mult în nerăbdarea lor de a vărsa sânge de Malazan.

— Pute la lupta în grupuri, spuse Smiles, venind alături de el. Ea își ridică privirea spre fața lui și apoi izbucni din nou în râs.

'Ce e așa amuzant?'

'Tu! Lor! Privirea din ochii lor - surpriza, adică, o, zeii adâncului! Nu mă pot opri!'

— Mai bine, a avertizat Koryk, scuturând sângele din sabia lui. „Aud mișcare - gura aia de acolo...

Haide.'

* * *

Trei certuri au izbucnit, două dintre ele l-au învins pe Edur care se grăbește. Două lănci s-au arcuit ca răz bunare, ambele trăgând direct spre Fiddler. Și apoi uriașul scut al lui Tarr s-a mutat în calea lor, iar sergentul a fost împins cu putere într-o parte, mormăi de caporal, în timp ce ambele lănci se izbira solid de fața solzită de bronz, una dintre ele

lovindu-se de la lungimea unui deget pentru a străpunge brațul lui Tarr. Caporalul a înjurat.

Lăutarul s-a lăsat în spatele butoiului de stingere al fierăriei, când o a treia lăncă a spart în el. Apa a țâșnit pe pământ.

Ambuscada cu focurile încrucișate a prins apoi pe neașteaptă jumătatea de duzină de Edur care încărcău - certuri care ieșeau din gurile aleilor înguste de ambele părți. Câteva clipe mai târziu, toți erau în jos, morți sau pe moarte.

'Trage!' strigă Fiddler, întorcându-se să-și schimbe arbaleta descărcată cu cea încărcată. Sticla pusă acum în mâinile lui.

Tarr, acoperindu-i pe cei trei, s-au retras prin fierărie, peste complexul prăfuit, cu sterilul și zgura lui grămadă, prin gardul doborât și înapoi spre tavernă.

Unde, după sunete, Stormy și greii lui se luptau.

Mișcare pe flancurile lor - restul ambuscadă convergând. Cuttle, Corabb, Maybe, Gesler, Balgrid și Brethless. Reîncărcare pe fugă.

— Gesler! Stormy e...

— Îl aud, Fid! Corabb - mâna aia blestemată de arbaletă către Brithless - ești inutil cu ea. Alăturați-vă cu Tarr acolo și voi doi primiți!

— Mi-am luat ținta! Corabb a protestat chiar dacă ia dat arma grea unuia dintre caporalii lui Hellian.

— Sărind cearta ta de pe pavaj și să nu-mi spui că a fost o lovitură plănuită!

Corabb pregătea deja sulita Edur pe care o ridicase.

Fiddler îi făcu semn lui Tarr înainte, de îndată ce sosi Corabb. 'Du-te, voi doi! Rapid și greu!

Doar lăsându-și picioarele și aruncându-și toată greutatea pe ax, Edur a reușit să treacă sulita în întregime prin umărul stâng al lui Stormy. Un act de curaj extraordinar care a fost răsplătit cu un degetul mare în ochiul stâng - care a săpat încă mai adânc, apoi mai adânc. Urlând, războinicul încercă să-și smulgă capul, dar uriașul caporal cu barbă roșie strânse acum un pumn de păr și îl ținea strâns.

Cu un țipăt și mai puternic și cu un curaj și mai mare, Edur-ul și-a smuls capul pe spate, lăsându-l pe Stormy cu o mână de scalp și un deget mare mânjit cu gel și sânge.

— Nu atât de repede, spuse caporalul pe un ton ciudat de practic, în timp ce se năpusti pentru a se lupta pe Edur. Ambele au coborât pe podeaua mânjită a tavernei - iar

impactul a împins sulita din umărul lui Stormy aproape în întregime. Străgându-și cuțitul de eviscerat, Stormy a înfipt lama în partea războinicului, chiar sub cutia toracică, sub inimă, apoi a tăiat în afară.

Sângele a țâșnit într-un potop.

Se clătina, alunecând, Stormy reuși să-și recapete picioarele - sulita căzându-i din spate - și se clătina până când se dădu peste masă cu grămada de capete Edur tăiate. Întinse mâna spre unul și îl aruncă prin cameră, în mulțimea lui Edur care se împingea prin pragul ușii unde Flashwit și Bowl ținuseră poziție până când o sulită l-a înfipt pe Bowl prin gâtul bărbatului și cineva i-a dat jos cârma lui Flashwit și i-a deschis capul. Stătea întinsă pe spate, fără să se miște în timp ce picioarele îmbrăcate în mocasini ale lui Edur o călcau peste tot în goana interioară.

Capul îl lovi în față pe războinicul principal, iar acesta urlă de șoc și durere, clătinându-se într-o parte.

Mayfly s-a împiedicat să ia poziție lângă Stormy. Înjunghiat deja de patru ori, era de mirare că greul încă mai stătea în picioare.

— Nu mori, femeie, bubui Stormy.

Ea îi puse sabia în mâinile lui. — Am găsit asta, sergent, și m-am gândit că s-ar putea să-l dorești.

Nu a fost timp să răspundă, căci primii trei Edur au ajuns la ei.

Ieșind de la intrarea în bucătărie - o bucătărie acum goală de personal de serviciu - Corabb văzu acea încărcătură și sări înainte ca să o ia de pe flanc.

Și s-a împiedicat de corpul Edur-ului pe care Stormy tocmai îl înjunghiase. Mâinile lui mergeau înainte, ținând încă sulita. Vârful a trecut prin coapsa dreaptă a celui mai apropiat războinic, lipsind osul, și a aruncat pe cealaltă parte pentru a înjunghia genunchiul stâng al următorului Edur, capul triumphiular alunecând sub rotulă și despărțind bine articulația pe drumul său. Înclinând în jos, vârful lipindu-se rapid între două scânduri de podea, până când cea mai îndepărtată s-a slăbit, în timp util pentru a dărâma treptele celui de-al treilea Edur, iar războinicul acela părea să se arunce pur și simplu pe sabia împinsă a lui Stormy.

În timp ce Corabb a aterizat în mijlocul inamicului care cădea, Tarr a sosit, cu sabia scurtă spargând ici și colo, în timp ce lucra înainte pentru a se planta în calea restului Edurului.

Flashwit s-a ridicat apoi în mijlocul lor și avea un cuțit kethra în fiecare mână.

Fiddler a condus atacul prin ușa bucătăriei, pregătit cu arbaleta, pentru a-l găsi pe Tarr dărâmând ultimul Edur în picioare. Camera era îngrămădită cu cadavre, doar câteva încă în mișcare, iar de sub două cadavre Edur era Corabb Bhilan Thenu'alas, tușind în tot sângele care se vărsase peste el.

Brethless trecu pe lângă fereastră. 'Sergent! Încă o mulțime de ei!

— Arbalete în față! se răsti Fiddler.

Hellian miji ochii peste drum, spre casa elegantă. Casa Factorului, își aminti ea. Avea acea privire. Scump, fără gust. Ea arăta cu o sabie care picură. — Acolo, acolo ne vom arăta.

Urb a mormăit, apoi a scuipat un șuvoi roșu - poate să mestece nucă de betel. Lucrurile pe care unii le-ar face trupurilor lor cerșeau credința. A băut încă o gură de localnic, orice gust a lăstarilor de bambus pe care un câine se enervase, dar ce lovitură. Apoi i-a făcut semn înainte.

Și apoi ceilalți, cu excepția Lutes și Tavoș Pond, care fuseseră amândoi tăiați în bucăți, încercând să țină un flanc la gura aceea de acolo din spate. — O să iau ariergarda, spuse ea ca explicație, în timp ce cei șase pușcași rămași treceau clătinându-se. — Într-o linie inteligentă, acum!

Încă o gură. Doar s-a înrăutățit, chestiile astea. Cine ar veni cu o asemenea băutură?

Ea a pornit. Era la jumătatea drumului sau poate doar la jumătatea drumului când o sută de Tiste Edur apărură la treizeci și ceva de pași pe strada principală. Așa că a aruncat sticla de lut și și-a plantat picioarele pentru a răspunde acuzației. Ce a făcut ariergarda, nu? Ține-i înapoi.

Primul rând, vreo zece dintre ei, s-au oprit și și-au ridicat lăncile.

'Nu e corect!' strigă Hellian, trăgându-și scutul în sus și pregătindu-se să se agățe în spatele lui - oh, acesta nu era deloc un scut. Era capăcul unui butoi de bere, genul cu mâner. S-a uitat la el. — Hei, nu mi s-a dat asta.

Trei zile și nopți în fugă de pe malul râului și acum zgomote de luptă undeva înainte. Din moment ce își pierduse caporalul cu două nopți în urmă, prostul a căzut într-o fântână abandonată, o clipă acolo lângă el, iar următoarea dispăruse. A trecut printr-o plasă de rădăcini cel puțin cea mai mare parte a drumului, până când și-a blocat capul și s-a dus la gât și nu a fost amuzant cum Hood nu a uitat niciodată de când se alăturase pușcașilor pușcași

sau dansa caporalul și acum prostul le făcuse pe amândouă. Din moment ce Badan Gruk și-a pierdut caporalul, el l-a târât pe Ruffle cu el - nu chiar o promovare, Ruffle nu era genul care promova, dar ea ținea un ochi rece când nu era ocupată să mănânce tot ce se vedea.

Și acum, cu o suierătoare, Ruffle s-a așezat lângă Badan Gruk, sergent de echipă a 5-a, Compania a 3-a, Legiunea a 8-a, și și-a ridicat fața rotunjită palidă spre a lui cu acea privire rece și gri. — Suntem cam obosiți, sergent.

Badan Gruk era Dal Honese, dar nu din triburile din nordul savanei. Se născuse în jungla de sud, la jumătate de zi de coastă. Pielea îi era neagră ca a unui Tiste Andii, iar pliurile epicantice ale ochilor erau atât de pronunțate, încât nu se vedeau decât fante de alb: și nu era un bărbat care să zâmbească mult. Se simțea cel mai confortabil în nopțile fără lună, deși Skim se plângea mereu de felul în care sergentul lor a dispărut, de obicei când era cea mai mare nevoie de el.

Dar acum iată-le, în lumina strălucitoare a zilei, și cât de bine își dorea Badan Gruk întunericul pădurii tropicale a patriei sale. — Rămâi aici, Ruffle, spuse el acum, apoi se întoarse și se întoarse spre locul în care sergentul Primly stătea ghemuit cu restul pușcașilor pușcași. Echipa lui Primly, cea de-a 10-a, a fost, de asemenea, doar una scurtă, în timp ce a 4-a a fost în jos cu doi, inclusiv sergentul Sinter și asta a trimis încă o chinuri prin Badan Gruk. La urma urmei, ea fusese din propriul lui trib. La naiba, ea fusese motivul pentru care se alăturase în primul rând. Urmărirea lui Sinter fusese întotdeauna mult prea ușoară.

Apropiindu-se, Badan Gruk îi făcu semn lui Primly, iar caporalul nobilului Quon, Hunt, îl urmă. Cei trei s-au așezat la mică distanță de ceilalți. — Deci, respiră Badan, ocolim asta?

Fața lungă de ascetică a lui Primly se acru, ceea ce făcea întotdeauna de fiecare dată când cineva îi vorbea. Badan nu era prea sigur de istoria bărbatului, dincolo de ceea ce era evident, și anume că Primly făcuse ceva rău, cândva destul de rău încât să-l facă să fie renegat și poate chiar să fugă. Cel puțin lăsase în urmă aerul înalt născut. La întrebarea șoptită a lui Badan, caporalul Hunt pufni, apoi își întoarse privirea.

— Ești aici, le spuse Badan către Kartoolii, așa că vorbește.

Hunt a ridicat din umeri. — Fugim de la râu, sergent. Ne abatem și ne eschivăm până când toți trei magii noștri sunt epuizați și mai rău decât morți. A dat din cap spre nord. — Aceștia sunt pușcașii marini acolo sus și se luptă. Suntem doar un greu și un sapator...

— Și un sergent și un caporal, a adăugat Badan.

— Șaptesprezece dintre noi, sergent. Acum, am văzut ce pot face greii tăi, și atât eu cât și sergentul Primly vă putem spune că Lookback, Drawfirst și Shoaly sunt potriviri ușoare cu Reliko și Vastly Blank. Iar Honey mai are trei înjurături și jumătate din nou toți cei mai ascuțiți de când Kisswhere i-a lăsat în urmă când ea și Sinter au plecat și...

— În regulă, interveni Badan, nedorind să audă din nou ce se întâmplase cu Sinter și Kisswhere, din moment ce Kisswhere fusese motivul alăturării lui Sinter. Nimic bun să urmăresc o femeie care urmărea o altă femeie cu închinare în ochii ei - chiar și o soră - dar asta fusese și amândoi plecaseră acum, nu-i așa? — Primly?

Quonul s-a frecat de ceea ce era considerat o barbă pe chipul lui - zei, a arătat cât de tânăr era bietul ticălos - și a aruncat o privire cercetătoare înapoi asupra soldaților care așteptau. Apoi a zâmbit brusc. — Uită-te la Skulldeath, Badan. Aici avem un soldat pe care Toothy l-a numit prima zi pe insula Malaz, și încă nu știu - a fost o glumă? Skulldeath încă nu a extras o picătură de sânge, cu excepția tăntărilor și acel sânge era al lui. În plus, Badan Gruk, ai aici ceea ce pare a fi un fel de mare consiliu Dal Honese, iar voi, măruntaiele fără lună, parcă să puneți teroare sfântă în Edur, de parcă ați fi fost fantome sau așa ceva și uneori încep să mă întreb, așa cum voi toți. reușește să dispară în întuneric. În orice caz, mai ești tu, Nep Furrow, Reliko și Neller și Strap Mull și Mulvan Dreader sunt la jumătatea drumului, și, ei bine, am venit să ne luptăm, nu-i așa? Deci haideți să luptăm.

Poate ai venit să lupți, Primly. Încerc doar să rămân în viață. Badan Gruk îi studie încă o clipă pe cei doi bărbați de lângă el, apoi se ridică la toată înălțimea, ajungând aproape de umărul lui Primly și scoase sabia seceră cu două mâini din hamul său din piele de căprioară de pe spatele său lat. Ajustându-și strângerea pe mânerul de fildeș, privi cele două lame subțiri otatarale înfipite pe ambele părți ale colțului curbat și sculptat. Vethbela, arma era numită în propria sa limbă, Bonekisser, lamele nu erau suficient de adânci pentru a face mai mult decât să atingă oasele lungi ale picioarelor unui războinic normal, deoarece acele

femuri erau trofee de preț, pentru a fi șlefuite și sculptate cu scene ale gloriei proprietarului. moartea – și orice războinic care căuta inima unei femei trebuia să pună mai mult decât câțiva în pragul colibeii familiei sale, ca dovadă a priceperii și curajului lui.

Nu am reușit niciodată să folosesc acest lucru corect, nu-i așa? Nici măcar osul coapsei să-l arate pe Sinter. El a dat din cap. — E timpul să strângem niște trofee, atunci.

La cincisprezece pași depărtare, Honey îl ghiont pe Skim. — Hei, iubito, se pare că azi vom arunca ascuțitori.

„Nu mă mai spune așa”, a răspuns celălalt sapator pe un ton plictisit, dar ea a privit cum Badan Gruk se îndrepta înapoi spre locul unde s-a ascuns Ruffle și a privit cum caporalul Hunt se întorcea pe potecă pentru a-l aduna pe caporalul echipei a 4-a, Pravalak Rim. , care își păziseră fundul cu Shoaly și Drawfirst. Și destul de curând ceva mai puțin decât șoptit a dansat prin fiecare soldat și ea a văzut că erau trase arme, curelele armurii strânse, cârmele ajustate și, în cele din urmă, a mormăit. — Bine, Honey-Hood, ia-mă, cât de mult urăsc să spun asta... se pare că ai adulmecat bine...

— Lasă-mă doar să dovedesc...

— Nu-mi despărți niciodată picioarele, dragă. De ce nu înțelegi asta?

— Ce atitudine mizerabilă, s-a plâns sapatorul lui Loth în timp ce-și încărca arbaleta. „Acum, Kisswhere, ea a fost...”

— Atât de obosit de avansurile tale, iubito, încât s-a dus și s-a aruncat în aer – și și-a luat și sora cu ea. Și acum iată că mi-aș fi dorit să fi fost cu ei în acel scull. Cu acestea, se ridică și se îndreptă spre Nep Furrow.

Bătrânul mag Dal Honesse ridică un ochi gălbui pentru a-și miji ochii, apoi ambii ochi s-au deschis larg când a văzut ascuțitorul pe care îl ținea în fiecare mână. — Eggit'way fra meen, piti-femeie!

— Relaxează-te, spuse ea, ne îndreptăm spre o ceartă. Mai ai ceva în trestia aia îndoită a ta?

„Ce”?

— Magicks, Nep, magicks – vine de la bleckers la bărbați. Fiecare femeie știe asta, și ea făcu cu ochiul.

„Te tachinezi pe piti-femeie! Eggit'way fra meen!”

— Nu mă îndepărtez de tine, Nep, până nu-i binecuvântezi pe acești doi ascuțiți de aici.

„Fericiti-le bile de lut? Ești supărată, piti-femeie? Mai puțin timp am făcut asta...”

— Au explodat, da. Sinter și Kisswhere. În bucăți, dar frumos și rapid, nu? Ascultă, este singura mea modalitate de a scăpa de avansurile lui Honey. Nu, serios, vreau unul dintre blestemele tale sau blestemele tale. Te rog, Nep-'

— Eggit'way fra meen!

Reliko, care era cu o jumătate de mână mai scund chiar și decât sergentul său; și, prin urmare, după afirmația lui Toothy, cel mai mic soldat de infanterie grea din istoria Imperiului Malazan, a mormăit în picioare și și-a scos sabia scurtă în timp ce își îndrepta scutul în poziție. Se uită la Vastly Blank. — Din nou.

Războinicul Seti supradimensionat, încă așezat pe patul de mușchi ud, își ridică privirea. — Nu?

— Luptă din nou.

'Unde?'

— Noi, Vastly. Ți amintești de Y'Ghatan?

'Nu.'

— Ei bine, nu va fi ca Y'Ghatan. Mai mult ca ieri, doar mai greu. Ți aduci aminte de ieri?

Vastly Blank s-a mai uitat o clipă, apoi a râs râsul lui încet ha ha ha și a spus: „Ieri! Îmi amintesc de ieri!

— Atunci ia-ți sabia și șterge noroiul de pe ea, Vastly. Și ia-ți scutul - nu, nu al meu, al tău, cel de pe spatele tău. Da, adu-o. Asta e, nu, sabia în cealaltă mână. Acolo, perfect. Ești gata?'

— Pe cine omor?

— Ți voi arăta destul de curând.

'Bun.'

— Seti nu ar trebui să se înmulțească niciodată cu bhederin, cred.

'Ce?'

— O glumă, Vastly.

'Oh. Ha ha ha! Hă.'

„Hai să ne alăturăm Lookback-ului, vom fi la punct.”

— Privirea în urmă este îndreptată?

— E mereu la punct pentru astfel de lucruri, Vastly.

'Oh. Bun.'

— Drawfirst și Shoaly în spatele nostru, nu? Ca și ieri.'

'Dreapta. Reliko, ce sa întâmplat ieri?

Strap Mull s-a apropiat de Neiler și amândoi și-au privit caporalul, Pravalak Rim, care tocmai îi trimitea pe Drawfirst și Shoaly la ceilalți trupe grele.

Cei doi soldați au vorbit în Dal Honese natal. — Cu inima zdrobită, spuse Strap.

„Broker decât rupt,” a fost de acord Neiler.

„Sărut unde, a fost drăguță”

„Mai dragut decat minunăt”

— Totuși, cum spune Badan.

— Cum spune el, da.

— Și asta este, așa spune el.

— Știu că, Strap, nu trebuie să-mi spui nimic. Crezi că Letheras va fi ca Y'Ghatan? Nu am făcut nimic în Y'Ghatan. Și, adăugă brusc Neiler, parcă izbit de ceva, nici noi nu am făcut nimic aici, nu-i așa? Nimic nu încă, oricum. Dacă va fi ca Y'Ghatan, totuși...

— Nici măcar nu am ajuns încă acolo, spuse Strap Mull.
— Ce sabie vei folosi?

„Aceasta.”

— Cel cu mânerul rupt?

Neller se uită în jos, se încruntă, apoi aruncă arma în tufișuri și scoase încă una. „Aceasta. E Letherii, era pe peretele cabinei...”

„Știu. Ți l-am dat tie.”

— Mi-ai dat-o pentru că urlă ca o femeie sălbatică de fiecare dată când lovesc ceva cu el.

— Așa este, Neller, și de aceea am întrebat ce sabie ai de gând să folosești.

„Acum știi.”

— Acum știu, așa că îmi umplu urechile cu mușchi.

— Credeam că sunt deja.

— Adaug mai multe. Vedeai?”

Caporalul Pravalak Rim era un bărbat bântuit. Născut într-o provincie din nordul Gris, din fermieri săraci, nu văzuse nimic din lume aproape toată viața, până în ziua în care un recrutor maritim a venit prin satul din apropiere chiar în ziua în care Pravalak era acolo cu frații săi mai mari, toți. care i-au batjocorit la marina în drumul lor spre cârciumă. Dar Pravalak însuși, ei bine, se uitase neîncrezător. Prima sa vedere cu cineva din Dal Hon. Fusesse mare și rotundă și, deși era cu zeci de ani mai în vârstă decât el, iar părul ei încarnuse, el putea vedea cât de frumoasă fusese și într-adevăr, pentru ochii lui, încă era.

O piele atât de întunecată. Ochi atât de întunecați și, oh, ea l-a spionat și i-a zâmbit strălucitor, înainte de a-l conduce de mână într-o cameră din spate a închisorii locale și de a-și oferi postul de recrutare stând pe el și legănându-se cu bucurie exaltată până când el a explodat direct în armata Mala2an.

Frații săi și-au exprimat neîncrederea și erau în panică despre cum să le explice mamei și tatei lor cum s-a dus fiul

lor cel mic și s-a înscris și și-a pierdut virginitatea cu un demon în vârstă de cincizeci de ani în acest proces - și a fost, de fapt, nu mai vin acasă. Dar asta era problema lor, iar Pravalak rătăcise în căruța recrutorului, cu o mână ferm ghemuită între picioarele ei ample, fără să se uite înapoi.

Prima mare poveste de dragoste durase până la următorul oraș, unde se trezise transferat într-un tren de alți vreo cincizeci de băieți și fete de la fermă griziene și mergând pe un drum imperial până la Unta și de acolo spre Insula Malaz pentru antrenament ca marinăr. Dar nu fusese atât de frânt pe cât ar fi crezut, pentru că forțele Malazan au fost înghesuite pentru o vreme cu recruți Dal Honese - o explozie misterioasă a populației sau tulburări politice declanșaseră un exod din savană și junglele din Dal Hon. Și în curând își dăduse seama că închinarea sa față de pielea de la miezul nopții și ochii de la miezul nopții nu-l condamna la un dor abject și la singurătate veșnică.

Până când l-a întâlnit pentru prima dată pe Kisswhere, care nu făcuse decât să râse de încercările lui, la fel de netede și șlefuite pe cât deveniseră până atunci. Și această respingere a fost cea care i-a furat inima pentru totdeauna.

Cu toate acestea, ceea ce îl bântuia acum era, poate în mod surprinzător, nu toată această adorație neîmpartășită. Era ceea ce văzuse, sau poate doar și-a imaginat, în acea noapte întunecată de pe râu, după fulgerul orbitor al munițiilor și vuietul care zguduia apa, acea mână cu pielea neagră, întinzându-se din valurile agitate, vârtejul învârtit al curentului s-a trezit din nou în urma tumultului, despărțindu-se în jurul încheieturii elegante - și apoi acea mână a alunecat, sau pur și simplu s-a pierdut din cauza vederii lui încordate, a căutării sale desperate și angoase în întunericul granular - mâna, pielea, pielea întunecată și întunecată care l-a învins atât de mult în acea noapte...

Oh, a vrut să moară, acum. Pentru a-și pune capăt mizeriei. Ea a plecat. Sora ei dispăruse, de asemenea, o soră care-l trăsese deoparte cu doar două nopți mai devreme și îi șoptise în

9

ureche, „Nu renunța la ea, Prav. O cunosc pe sora mea, vezi tu, și apare o privire în ochii ei când se uită în direcția ta... așa că, nu renunța...

Amândoi au dispărut și asta, așa cum a repetat Badan iar și iar când credea că nimeni altcineva nu era suficient de aproape să-l audă, asta este. Și asta este.

Sergentul Primly a venit atunci și l-a plesnit pe Pravalak pe un umăr. — Ești gata, caporale? Bun. Conduce-ți echipa, la fel cum ar fi făcut-o Sinter. Condu-i, Prav, și haideți să înghițim niște Edur.

Skulldeth, al cărui nume fusese odată Tribol Futan, ultimul bărbat supraviețuitor al liniei regale Futani a tribului Gilani din sud-estul celor Șapte orașe, se îndreptă încet în timp ce îi privea pe forțele grele urcându-și panta spre zgomotele luptei.

Și-a pregătit cei doi tulwari Gilani, care aparținuseră odată unui campion Falah'dan - unchiul său străbun - care căzuse sub otrăvirea unui asasin cu trei ani înainte de invazia Malazan, când Tribol era un copil care nu fusese încă aruncat pe muritor. nisipuri. Arme pe care le moștenise ca ultimă generație dintr-o familie spulberată de o cearță, așa cum erau comune în toate cele șapte orașe înainte de cucerire. Tulwarii păreau mari în mâinile lui, aproape supradimensionate pentru încheieturile sale - dar el era Gilani, iar tribul său era un popor caracterizat prin trupuri practic lipsite de grăsime. Mușchi ca frânghiile, lungi, gracili și mult mai puternici decât păreau.

Moliciunea ochilor săi feminini nu s-a schimbat în timp ce studia tulwars, amintindu-și când era un copil foarte mic și că aceste arme, dacă erau echilibrate pe vârfurile lor curbate, puteau fi făcute să stea în picioare dacă își punea pombelele de argint în axile. și, ținând mânerele chiar deasupra mânerelor, se întindea în jurul taberei ca un diavolnic cu un singur picior. Nu după mult timp, folosea bețe cântărite sculptate pentru a se potrivi cu aceste tulwar-uri ale unchiului său străbun. Lucrând modelele în stilul Gilani, atât în picioare, cât și în vârful unui cal din deșert, unde a învățat să se cocoteze ori mingii și să practice lishgar efhanah, atacul săritor, plasa tăiată. De multe nopți, cu umerii învinetți, apoi, până când a învățat să se rostogolească curat după atacul în aer, cele trei manechine cu iarbă umplută au fost tăiate fiecare în bucăți, vântul smulgând acele ierburi aurii în timp ce pluteau în aerul prăfuit. . Iar el, rostogolindu-se, din nou drept, cu armele gata.

Nu era înalt. Nu era sincer și zâmbetul lui - oricât de rar era - era la fel de timid ca al unei fete tinere. Bărbații îl doreau în paturile lor. La fel și femeile. Dar el era din linia

regală, iar sămânța lui era ultima sămânță și, într-o zi, avea să o dea unei regine, poate chiar unei împărătese, așa cum se cuvenea adevăratei sale poziții. Între timp, el va lăsa bărbații să-l folosească așa cum ar fi făcut-o și chiar și-ar găsi plăcere în asta, oricât de inofensiv era. Dar a refuzat să-și verse sămânța.

S-a ridicat acum și, când a fost dat semnalul, a înaintat, ușor în picioare.

Skullddeath avea douăzeci și trei de ani. Atâta era disciplina lui încât nu vărsase sămânță o dată, nici măcar în somn.

După cum va spune mai târziu magul Mulvan Dreader, Skullddeath era cu adevărat un om pe cale să explodeze.

Și un oarecare sergent principal de pe insula Malaz înțelesese bine. Din nou.

Urb a fugit înapoi din casa Factorului cât a putut de repede, înclinându-și scutul pentru a-și acoperi umărul drept. Femeia blestemată! Stând acolo cu un capac de butoi blestemat cu un zbor de lănci pe cale să-i ia drumul. Oh, soldații ei o venerau în regulă și atât de oarbă era acea închinare încât niciunul dintre ei nu putea vedea tot ce făcea Urb doar pentru a o menține în viață pe femeia proastă. Era epuizat și, în plus, era o epavă nervoasă și acum - de data asta - părea că va fi prea târziu.

La cinci pași de Hellian ieșiră o jumătate de duzină de lănci, două aripi pentru a intercepta Urb. Derapând în timp ce pivota în spatele scutului său, a pierdut-o din vedere.

O lance a trecut peste o mână de lățimea de pe fața lui. Celălalt lovi cu adevărat de scut, capul de fier străpungându-i pentru a-i trage în țeapă brațul, fixându-l de o parte. Impactul îl învârti pe Urb și el se clătină în timp ce lancea îl trase și, mormăind, alunecă în genunchi, pietruicele dure provocând șocuri în sus picioarele lui. Își trânti sabia - mâna în jos - ținând încă strâns arma - pentru a nu trânti înainte și auzi un trosnet degetelor.

În acel moment, lumea a explodat alb.

Patru lănci care accelerau drumul lui Hellian au ajuns aproape să o dea treaba. Ghemuită, își ridică scutul subțire și subdimensionat, doar pentru a-l fi ciocănit din mână într-o comotie cerebrală așchiată, care l-a făcut să se învâртеască, axele anterioare sparte ale două lănci îngropate adânc în lemnul îmbibat, greu și cu miros minunat. Apoi cârma i-a fost smulsă de pe cap cu un zgomot asurzitor, chiar dacă a fost lovită de o lovitură privitoare pe umărul drept, care i-a smuls șindrila de piele

a armurii. Acel impact a întors-o la dreapta, astfel încât să se îndrepte spre stradă și, când a văzut sticla de lut pe care o aruncase cu câteva clipe mai devreme, s-a scufundat spre ea.

Mai bine să mori cu o ultimă gură...

Aerul de deasupra ei fluiera în timp ce naviga prin aer și văzu poate o duzină de lănci zburând deasupra capului.

Ea se trânti cu pieptul pe pavajul prăfuit, cu toată suflarea din plămâni și se uită, cu ochii de insecte, în timp ce sticla sări de la sine în aer. Apoi a fost ridicată de picioare și s-a răsturnat drept pentru a o bătu puternic pe spate, iar deasupra ei cerul albastru s-a făcut brusc gri de praf și pietriș, așchii de piatră, bucăți roșii, toate plouând.

Nu auzea nimic, iar acea primă respirație disperată era atât de plină de praf, încât se convulsi într-un acces de tuse. Răsucindu-se pe o parte, l-a văzut pe Urb la șase pași depărtare. Idiotul se făcuse înghesuit și părea și mai uluit decât de obicei. Fața lui era albă de praf, cu excepția sângelui de pe buze de la o tăietură de dinți, și se uita mut pe stradă, spre locul în care erau toți Edur - poate că îi atacau acum, așa că ar fi bine să-și găsească sabia...

Tocmai se ridicase când o mână o plesni pe umăr și ridică privirea la o față necunoscută - o femeie kanese care se încruntă cu atenție la ea. Cu o voce care părea îndepărtată, ea spuse: — Mai ești cu noi, sergent? Nu ar trebui să fii niciodată atât de aproape de un înjurător, știi.

Și apoi a plecat.

Hellian clipi. Ea miji stradă și văzu un crater enorm unde fusese Edur. Și părți ale corpului, și praf și fum în derivă.

Și încă patru pușcași pușcași, doi dintre ei Dal Honese, dezlănțuind certuri pe o stradă laterală, apoi s-au împrăștiat în timp ce unul dintre ei a aruncat un ascuțitor în aceeași direcție.

Hellian s-a târât spre Urb.

Reușise să scoată lancea din brațul lui, care probabil îl durase, iar acum era mult sânge, care se scurgea sub el. Ochii lui aveau aspectul unei vaci măcelărite, deși poate nu atât de moartă ca asta, dar ajungeau acolo.

A sosit un alt marinăr, un alt străin. Păr negru, piele palidă. A îngenuncheat lângă Urb.

— Tu, spuse Hellian.

Bărbatul aruncă o privire. — Niciuna dintre rănil tale nu pare să te omoare, sergent. Dar prietenul tău de aici merge repede, așa că lasă-mă să-mi fac treaba.

— Ce echipă, la naiba?

'Al zecelea. A treia companie.

Un vindecător. Foarte bine. Repare Urb imediat, ca să-l poată ucide. — Tu ești Nathii, nu-i așa?

„Femeie ascuțită”, mormăi el în timp ce începea să împletească magie peste gaura uriașă ruptă din brațul lui Urb. — Probabil și mai ascuțit când ești treaz.

— Să nu te bazezi niciodată pe asta, Cutter.

— Nu sunt cu adevărat un tăietor, sergent. Sunt un mag de luptă, dar nu mai putem fi pretențioși în privința acestor lucruri, nu-i așa? Eu sunt Mulvan Dreader.

— Hellian. Echipa a opta, a patra.

El îi aruncă o privire bruscă. 'Într-adevăr. Tu unul dintre cei care te-ai târât sub Y'Ghatan?

— Da. Urb va trăi?

Nathii dădu din cap. — Totuși, stai o vreme pe targă. Tot sângele pierdut. Se îndreaptă și se uită în jur. — Unde sunt restul soldaților tăi?

Hellian se uită la casa Factorului. Explozia blestemată părea să fi doborât-o. Ea mormăi. — La naiba dacă știu, Mulvan. Nu se întâmplă să ai un balon cu ceva pe tine, nu-i așa?

Dar magul era încruntat la epava casei prăbușite. „Aud apeluri de ajutor”, a spus el.

Hellian oftă. — Cred că i-ai găsit până la urmă, Mulvan Dreader. Înseamnă că va trebui să le scoatem afară. Apoi s-a luminat. — Dar asta ne va face sete acum, nu-i așa?

Tronsul multiplu al ascuțitorilor din afara tavernei și pocnitul mușcător al schijelor lovind fața clădirii i-au făcut pe malazani să tresară înapoi. Afară au izbucnit țipete, plângând în aerul plin de praf al străzii. Fiddler îl privi pe Gesler apucându-l pe Stormy pentru a-l împiedica să încarce acolo - uriașul Falari se clatina în picioare - apoi se întoarse către Mayfly, Corabb și Tarr. — Atunci, să ne întâlnim pe aliații noștri, dar fii atent. Restul dintre voi, rămâneți aici, legați rănile. Sticla, unde sunt Koryk și Smiles?

Dar magul a clătinat din cap. — Au mers în partea de est a satului, sergent.

— În regulă, atunci voi trei cu mine. Bottle-poți face ceva pentru Stormy?

Da.'

Fiddler și-a pregătit arbaleta, apoi a condus spre intrarea în tavernă. În prag se ghemui, uitându-se prin praf.

Aliații în regulă. Marini binecuvântați, o jumătate de duzină, mergând prin corpurile Edur întinse și tăcându-i pe țipete cu lovituri rapide ale săbiilor lor. Fiddler a văzut un sergent, South Dal Honese, scund, lat și negru ca onixul. Femeia de lângă el era cu o jumătate de cap mai înaltă, palidă și cu ochi cenușii și aproape rotundă, dar într-un mod care încă nu se lăsase. În spatele celor doi stătea un alt Dal Honese, acesta încrețit cu totul străpuns – urechi, nas, zgomot, obraji – ornamentele aurii un contrast uluitor cu chipul lui încruntat întunecat. Un blestemat de șaman.

Fiddler se apropie, cu ochii pe sergent. Era încă luptă, dar nici pe departe. 'Cati dintre voi?'

„Șaptesprezece pentru a începe”, a răspuns bărbatul. Se opri să se uite în jos la sabia barbară din colți din mâinile lui. — Tocmai i-am scos capul unui Edur cu asta, spuse el, apoi ridică privirea. — Primul meu kill-Fiddler a rămas cu gura căscată. — Atunci, în numele lui Hood, cum ai ajuns atât de departe de coasta blestemată? Ce sunteți toți, lilioci Soletaken?

Dal Honese se strâmbă. „Am furat o barcă cu pescari și am urcat”.

Femeia de lângă el a vorbit. „Noi eram cele mai sudice echipe, ne deplasam spre est până ajungem la râu, apoi era fie pătruns până la brâu în noroiul de mlaștină, fie mergea la apă. A funcționat bine până acum câteva nopți, când am fugit direct într-o galără Letherii. Am pierdut câteva în noaptea aceea”, a adăugat ea.

Fiddler se uită la ea încă o clipă. Tot rotund și cu aspect moale, cu excepția acelor ochi. Ia-mă Hood, acesta ar putea smulge pielea unui bărbat câte o fâșie minuscule cu o mână, în timp ce se descurcă cu cealaltă. Își întoarce privirea, înapoi la sergent. 'Ce companie?'

'Al treilea. Eu sunt Badan Gruk, iar tu ești Fiddler, nu-i așa?'

— Yeggetan, mormăi șamanul cu un gest de apărare.

Badan Gruk se întoarce către femeia palidă. — Ruffle, ia Vastly și Reliko și lucrează spre vest până te întâlnești cu Primly. Apoi înapoi aici. Se înfruntă din nou pe Fiddler. — I-am prins bine, cred.

— Mi s-a părut că am auzit un înjurător cu ceva vreme în urmă.

O încuviințare din cap. — Primly a avut sapatorii. Oricum, Edur s-a retras, așa că presupun că i-am speriat.

— Munițiile Moranth vor face asta.

Badan Gruk își întoarse privirea din nou. Părea ciudat de supărător. „Nu ne-am așteptat niciodată să întâlnim vreo echipă atât de îndepărtată,” a spus el. — Nu decât dacă au mers la apă ca noi. A întâlnit ochii lui Fiddler. — Nu ești la o zi de la Letheras, știi.

Seven Edur transformase jocul asupra lui Koryk și Smiles, împingându-i pe o bandă mai puțin promițătoare între locuințe decrepite și înclinate, ceea ce ducea apoi la un teren de ucidere cel mai ciudat, blocat de stive de cherestea din toate părțile, cu excepția celui cu gura aleii. ,

Împingând Smiles în spatele lui în timp ce se dădea înapoi de la Edur – care se înghesuia pe alee, avansând încet – Koryk își pregăti sabia. Luptă de mână și jumătate acum că își pierduse scutul. Dacă ticăloșii aruncau lăncile, ar avea probleme.

Gândul îl făcu să pufnească. El împotriva a șapte Tiste Edur și tot ce avea în spate era o tânără care își consumase toate cuțitele de aruncat și rămăsese cu un jgheab foarte greu, care aparținea unui măcelar. Probleme? Doar dacă aruncau lănci.

Dar acești Edur nu erau interesați să-i înghesuie de la distanță. Au vrut să se închidă, iar Koryk nu a fost surprins de asta. La fel ca Seti, slăbii ăștia cenușii. Față în față, da. Acolo se găsește adevărata glorie. Când ajunseră la gura aleii, Koryk ridică vârful sabiei și le făcu semn înainte.

— Stai imediat înapoi, îi spuse lui Smiles care se ghemui în spatele lui. — Dă-mi mult loc...

— Să faci ce, nebun? Sa mori cu stil? Doar tăiați câteva și voi aluneca în jos și le voi termina.

— Și să-ți treci un pom în vârful capului? Nu, stai înapoi.

— Nu mă voi lăsa să fiu violat de toți cei pe care ai fost prea incompetenți să-i omori înainte de a muri singur, Koryk.

Amenda! O să-mi înfig pomnul prin craniul tău gros, atunci!

„Numai când intri vreodată în mine, așa că mergi mai departe și bucură-te de asta.”

— Oh, crede-mă, voi...

Ar fi putut merge mai departe, și mai departe, dar Edur-ul se învârtise, patru în față și trei în spate, iar acum s-au repezit înainte.

Koryk și Smiles s-au certat adesea, mai târziu, dacă salvatorul lor a coborât pe aripi sau doar a avut talent de a sări pe distanțe extraordinare, pentru că el a ajuns în

neclaritate, navigând chiar peste calea primilor patru Tiste Edur, iar în acel zbor tăcut el părea să se zvârcolă, în mijlocul unor lame grele de fier sclipitoare. O rafală de zgomote ciudate și apoi omul trecu - și ar fi trebuit să se ciocnească grav de un teanc de lemne cu scoarță aspră. În schimb, unul dintre acei tulwar a atins primul vârf de un buștean și, pivotând pe acel singur punct de contact, omul s-a răsucit pentru a ateriza într-o pisică ghemuită pe panta lemnului - într-un unghi imposibil de menținut, dar asta nu a făcut-o. Nu contează, din moment ce se întorcea deja pe drumul pe care venise, de data aceasta navigând peste formele prăbușite și udate de sânge a patru Tiste Edur. Snick snick snicksnick - și cei trei din spate Edur s-au răsturnat.

A aterizat din nou, chiar mai puțin de peretele opus de cherestea de data aceasta, capul aplecat și umărul părând abia că peria pământul înainte de a se prăbuși, a atins un picior de un buștean orizontal și l-a folosit pentru a se răsuci înainte de a ateriza echilibrat pe celălalt picior. acum strâns sub el. Înfruntând cele șapte cadavre pe care tocmai le doborâse.

Și înfruntând doi marinari Malazan care, o dată și doar de data aceasta, nu au avut exact nimic de spus.

Marinii Companiilor a 3-a și a 4-a s-au adunat în fața tavernei, au stat sau s-au așezat pe pietrușurile pline de sânge ale străzii principale. Rănile au fost îngrijite ici și colo, în timp ce alții reparau armura sau înțepau tăieturile de pe tășurile sabiei.

Fiddler stătea pe marginea unui jgheab de apă lângă stâlpul de prindere, într-o parte a intrării în tavernă, făcând bilanțul. De la coastă, celelalte trei echipe ale Companiei a 4-a suferiseră pierderi. Au dispărut din lotul lui Gesler Sands și Uru Hela. Din Hellian's, Lutes și Tavos Pond, amândoi muriseră în acest sat blestemat, în timp ce din Urb's Hanno și acum Bowl erau morți, iar Saltlick își pierduse mâna stângă. Echipa lui Fiddler a trecut, până acum, nevătămată, iar asta l-a făcut să se simtă vinovat. Ca unul dintre slujitorii lui Hood, unul în rând chiar de cealaltă parte a porții. Pene de corb în mână, sau trandafiri ofilit, sau prăjituri dulci sau oricare dintre nenumăratele alte daruri pe care morții erau dornici să le înmâneze zeilor lor nou-veniți dedesubt, Smiles mă transformă într-un alt kanese cu toate aceste credințe absurde. Nimeni nu așteaptă de cealaltă parte a Porții lui Hood, decât dacă este pentru a batjocori.

Au venit cei doi sergenți de la a 3-a. Badan Gruk, pe care Fiddler îl cunoscuse mai devreme, și Quon, Primly. Au făcut o pereche ciudată, dar așa a fost întotdeauna, nu-i așa?

Primly îi dădu lui Fiddler un gest ciudat de respect. „Suntem bine cu asta”, a spus el.

‘Cu ce?’

— Vechimea ta, Lăutar. Deci ce facem acum?’

Făcând o grimasă, Fiddler își întoarse privirea. — Ceva pierderi?

‘Din acest resturi? Nu. Edur ăia s-au scos repede ca iepurii într-o canisa. Mult mai tremurând decât ne-am așteptat.

— Nu le place lupta dintre scuturi, spuse Fiddler, scărpinându-și barba murdară. — O vor face, da, mai ales când au trupe Letherii cu ei. Dar în ultimul timp au renunțat la acea tactică, deoarece cu munițiile noastre am făcut-o una costisitoare. Nu, ne-au vânat, ne-au ținut ambuscadă, ne-au condus greu. Modul lor tradițional de a lupta, cred.

Primly mormăi. — Te conduc, ai spus. Deci, probabil că există o armată blestemată care ne așteaptă în această parte a Letheras. nicovala.’

— Da, de aceea cred că ar trebui să așteptăm puțin aici. E riscant, știu, din moment ce Edur s-ar putea întoarce și data viitoare ar putea fi o mie de ei.

Ochii subțiri ai lui Badan Gruk au devenit și mai subțiri. — În speranța că Pumnul tău va ajunge din urmă cu mult mai mulți marini.

— Și pumnul tău acum, Badan Gruk.

O înclinare bruscă din cap, apoi o îngruntătură. "Am fost aruncați în mix doar din cauza pierderilor celui de-al 4-lea la Y'Ghatan."

— Adjunctul continuă să facă schimbări, spuse Primly. „Nu avem Pumnii care să se ocupe de nimic altceva decât de pumnii marini - nu de pe vremea lui Crust”

— Ei bine, acum o facem. Nu mai suntem în armata Malazan, Primly.

— Da, Fiddler, sunt conștient de asta.

— Asta e sugestia mea, repetă Fiddler. — Așteaptă aici puțin. Lasă magii noștri să se odihnească. Și sper că Keneb se va dovedi și sper că are mai mult de câteva zeci de pușcași cu el. Acum, nu sunt prea mult pentru chestia asta cu vechimea. Aș prefera ca noi sergenții să fim de acord cu privire la chestiuni, așa că nu vă țin la nimic.

— Gesler este de acord cu tine, Fiddler?

Da.'

— Dar Hellian și Urb?

Fiddler râse. — Taverna este încă udă, Primly.

Soarele apusese, dar nimeni nu părea dornic să meargă nicăieri. Traficul intra și ieși din tavernă avea loc ori de câte ori trebuia scos un alt butoi. Camera principală a tavernei era un abator în care nimeni nu era înclinat să stea foarte mult timp.

Zâmbete se îndreptară spre locul în care stătea Koryk. — Numele lui este Skulldeath, dacă îți vine să crezi asta.

'OMS?'

'Bună încercare. Știi cine. Cel care te-ar putea ucide cu degetul mare de la picior.

— M-am gândit la acest atac, spuse Koryk. „Funcționează doar dacă nu se așteaptă”.

Zâmbete pufniră.

'Nu chiar. Văd pe cineva zburând spre mine, l-am tăiat în jumătate. Nu e că și cum ar putea să se retragă sau să se răzgândească, nu-i așa?

— Ești un idiot, spuse ea, apoi l-a înghiontat. — Hei, l-am cunoscut și pe fratele tău geaman. Numele lui este Vastly Blank și între voi doi aș spune că are toate creierele.

Koryk se uită cu privirea la ea. — Ce vrei de la mine, Smiles?

Ea a ridicat din umeri. — Moartea craniului. O să-l fac al meu.

'A ta?'

'Da. Știai că se salvează pentru o femeie de sânge regal?

— Nu asta spun oamenii care au înclinat în acest fel.

— Unde ai auzit asta?

— În plus, nu ești sânge regal, Smiles. Regina scucilor nu o va tăia.

— De aceea am nevoie să minți pentru mine. Am fost o prințesă kanese - trimisă în armata Malazan pentru a împiedica Gheara să mă găsească...

— O, de dragul lui Hood!

'Shh! Ascultă, ceilalți din echipă au spus că ar fi bucuroși să mintă pentru mine. Ce este în neregula cu tine?'

— Fericit... ha, asta e bine. Foarte bun.' Apoi s-a întors să o studieze. — Ești nerăbdător ca Skulldeath să facă unul dintre acele salturi zburătoare drept între picioarele tale?

Vrei să rămâi însărcinată cu vreun prinț dintr-un trib de veverițe zburătoare din șapte orașe?

'Gravidă? Da, când delfinii merg și peștii cuibăresc în copaci. Nu voi rămâne însărcinată, a spus ea. — Sticla îmi dă niște ierburi să mă ocup de asta. Iubitul meu Skulldeath poate goli galoane din sămânța lui în mine pentru al naibii de Hood și nu vor mai sări niciun iepuri mic.';

— Are chip de fată, spuse Koryk. — Și bărbații spun că și el sărută ca unul.

— Cine îți spune toate astea?

— Să-și salveze sămânța, asta e un răs.

— Ascultă, bărbații ăia, nu înseamnă nimic. Acum, sunt o prințesă kanese sau nu?

'Oh, da. Rival la tronul imperiului, de fapt. Fii peștele zburător pentru veverița zburătoare și fă-ți cuib într-un copac, Smiles. Când totul este gata, ceea ce trebuie făcut.

Ea îl surprinse cu un zâmbet strălucitor. — Mulțumesc, Koryk. Ești un prieten adevărat.

Se uită după ea în timp ce ea se grăbi să plece. Biata fata. Veverița își salvează sămânța pentru că nu știe ce să facă cu ea, cred eu.

O siluetă trecu pe lângă întuneric și Koryk miji până când recunoscuse mersul bărbatului. — Hei, Bottle.

Tânărul mag s-a oprit, s-a uitat peste, apoi, cu picioarele târâind, s-a apropiat.

Koryk spuse: — Ar trebui să dormi.

'Mulțumiri.'

— Deci îi oferi lui Smiles ierburi speciale, nu-i așa? De ce tu-'

'Sunt ce?'

— Ierburi. Deci nu va rămâne însărcinată.

— Uite, dacă nu vrea să rămână însărcinată, ar trebui să înceteze să se mai înălare pe fiecare...

— Stai, Bottle! Aștepta. Credeam că a vorbit cu tine. Despre ierburile pe care i-ai promis că le vei da...

— Oh, ierburile alea. Nu, ai înțeles totul greșit, Koryk. Acestea nu o împiedică să rămână însărcinată. De fapt, este un amestec al buniciei mele și nu am idee dacă funcționează, dar oricum, nu are nicio legătură cu a nu rămâne însărcinată. De ce, dacă m-ar fi întrebat despre genul ăsta de chestii, sigur, există unele foarte de încredere...

'Stop! Atunci ce-i face amestecul ăsta pe care i-o dai?

— Ar fi bine să nu o ia! Este pentru un bărbat...

— Pentru Skulldeath?

— Moartea craniului? Ce... Bottle se uită lung în jos. — Știi ce este moartea craniului, Koryk? Este o plantă care crește pe insula Malaz și poate și Geni. Vedeti, în mod normal sunt plante masculine și sunt plante femele și așa obțineți fructe și altele asemenea, nu? Oricum, nu e așa cu dulceața moartă de craniu. Sunt doar bărbați, nu sunt femele. Morțile craniului își pierde, bine, ei vărsă totul în aer, și ajunge cumva să intre în semințele altor plante și pur și simplu să călărească, să se ascundă, până când acea sămânță încolțește, apoi preia controlul și dintr-o dată, un alt craniu draguț cu floarea aceea cenușie care nu este deloc o floare, doar un sac subțire plin cu...

— Deci, amestecul acela pe care Smiles a cerut-o ce face?

„Ar trebui să schimbăm un bărbat care preferă alți bărbați într-unul care preferă femeile. Funcționează? Nu am nici o idee.”

— Skulldeath poate fi o plantă, spuse Koryk, dar este și numele unui soldat din echipa lui Primly. Una frumoasă.

„Oh, și numele ăsta...”

— Este evident foarte potrivit, Bottle.

„Oh. Bietele Zâmbete.”

Casa Factorului ar fi putut arăta frumos, dar ar fi putut la fel de bine să fi fost făcută din paie, așa cum a căzut. Uimitor că nimeni nu murise sub toate acele ruine. Urb cel puțin a fost ușurat de asta, deși dispoziția i s-a ofilit oarecum după ce Hellian a terminat să țipe la el.

În orice caz, după aceea mulțumit și simțindu-se plăcut... plăcut, Hellian nu era deloc mulțumit când chipul îngrozitor de neatrăgător al lui Balgrid se ivi direct în fața ei. Ea clipi la el. — Ești mai scund decât am crezut.

— Sergent, stai în genunchi. Ce faci sub bară?

— Nu eu sunt cel care continuă să-l miște, Baldy.

— Ceilalți sergenți au fost de acord că stăm aici o vreme. Sunteți cu ei la asta, sergent?

„De ce nu?”

„Bun. Oh, știi că în noile echipe mai există un Kartoolii.

— Probabil că e un spion, încă mă urmăresc, știi.

— De ce ar fi după tine?

Pentru că am făcut ceva, de aceea. Nu pot să-mi înțeleg exact ce, dar a fost destul de rău pentru a fi trimis aici, nu-i așa? Un spion al naibii!

— Mă îndoiesc că e ceva...

„Da? Bine, fă-l să vină aici și să-mi sărute picioarele, atunci! Spune-i că sunt Regina Kartool! Și vreau picioarele

mele sărutate! Sărutul meu cu picioarele, vreau să spun. Hai, la naiba!

La mai puțin de șase pași distanță, ascuns sub bara de la celălalt capăt, stătea Skulldeath; Ascunzându-se de acea femeie drăguță, dar mult prea poftitoare din echipa lui Fiddler. Iar la cuvintele lui Hellian capul i s-a răsturnat și ochii lui întunecați, în formă de migdale, care frânsese deja atâtea inimi, s-au lărgit încet asupra sergentului dezordonat ghemuit într-o baltă de vin vărsat.

Regina lui Kartool.

Pe lucruri atât de modeste, lumi s-au schimbat.

Femeile cântau un cântec străvechi într-o limbă care nu era decât Imass. Plină de clicuri ciudate și opriri flegmatice, alături de gesturi ritmice ale mâinilor și voci gemene extraordinare care ieșeau din fiecare gât, cântecul a făcut ca părul de pe ceafa lui Hedge să stea pe cap. — Eres'al, șoptise Quick Ben, arătând el însuși puțin cenușiu. „Prima limbă”.

Nu e de mirare că a făcut pielea să se târască, trezindu-i ecouri slabe în spatele craniului - ca și cum ar fi trezit la viață murmururile blânde ale mamei sale la câteva zile după ce s-a născut, chiar și în timp ce se agăța de gură de pițigoiul ei. și se uită prosteste la neclaritatea fetei ei. Un cântec care să-l facă pe un om matur să se simtă îngrozitor de vulnerabil, slab la nivelul membrelor și disperat după confort.

Mormăind pe sub răsuflare, Hedge îl smulse de mâneca lui Quick Ben.

Vrăjitorul a înțeles destul de bine și s-au ridicat amândoi, apoi s-au dat înapoi de la vatră și de toată Imasa adunată. În întuneric, sub o stropire de stele strălucitoare, în întinderea de bolovani prăbușiți, departe de adăposturile de stânci de pe stâncă.

Hedge a găsit o piatră plată de mărimea unui skiff, întinsă la baza unui sămburi. S-a așezat pe el. Quick Ben stătea în apropiere, aplecându-se pentru a strânge o mână de pietriș, apoi plimbându-se în timp ce începea să-și examineze colecția - mai mult prin simțire decât prin respingere aruncând vederea în întuneric pentru a sări și a zbura. — Deci, Hedge.

'Ce?'

— Ce mai face Fiddler zilele astea?

— Nu e ca și cum aş fi ghemuit pe umărul lui sau altceva.

— Hedge.

— Bine, prind lucruri din când în când. Sufături. Ecouri. El este încă în viață, pot spune atâtea.

Quick Ben făcu o pauză. — Ai idee ce face Adjunctul?

'OMS? Nu, de ce n-aș fi întâlnit-o niciodată. Tu ești cel care ar trebui să ghicească, vrăjitor. La urma urmei, te-a încâtușat pentru a fi Înaltul ei Mag. Eu, am rătăcit pentru ceea ce pare pentru totdeauna, în nimic altceva decât în cenușa morților. Cel puțin până când am găsit acest loc și nu este atât de departe de lumea interlopă pe cât ai putea crede.

— Nu-mi spune ce cred eu, saper. Știu deja ce gândesc și nu este ceea ce crezi tu.

— Ei bine, acum pari din nou nervos, Quick. Mică inimă stăpânitoare?

— Îi ducea în Lether, în imperiul Tiste Edur, odată ce a reușit să-i scoată din portul Malaz. Acum, Cotillion spune că a reușit asta, în ciuda faptului că am dispărut în cel mai rău moment posibil. Adevărat, niște pierderi urâte. Ca și Kalam. Și T'amber. Pe mine. Deci, Lether. Aruncându-și armata mizerabilă împotriva unui imperiu care se întinde pe jumătate de continent sau al naibii de aproape, și de ce? Ei bine, poate pentru a se răzbuna în numele Imperiului Malazan și al oricărui alt regat sau al oamenilor care au fost tăiați de flotele alea itinerante. Dar poate că nu este deloc asta, pentru că, să recunoaștem, ca motiv sună, ei bine, nebunesc. Și nu cred că Adjunctul este nebun. Deci, ce a mai rămas?

„Îmi pare rău, asta a fost de fapt o întrebare? Pentru mine?”

— Desigur că nu, Hedge. A fost retoric.

'Asta e o usurare. Continua atunci.'

— Pare mai probabil că ea s-a impus împotriva Zeului Infirm.

'Oh da? Ce legătură are acest Imperiu Lether cu Zeul Infirm?

— O mulțime, asta este.

— Înseamnă că eu și Fiddler ne-am întors luptând același război al naibii.

— De parcă nu știai deja asta, Hedge - și nu, șterge-ți acea privire nevinovată de pe față. Nu este suficient de întuneric și știi asta, așa că privirea aceea este pentru mine și este o minciună blestemată, așa că scapă de ea.

— Ai, nervii vrăjitorului cântă!

— De aceea mi-ai plăcut cel mai puțin de toate, Hedge.

— Imi amintesc odată că te-ai speriat de o recrută pe nume Sorry, pentru că era stăpânită de un zeu. Și acum iată-te, lucrând pentru acel zeu. Uimitor, cum se pot întoarce lucrurile în moduri la care nu te-ai aștepta și nici măcar nu te-ai prezice.

Vrăjitorul se uită lung și greu la saporator. Apoi a spus: „Acum stai, Hedge”.

— Chiar crezi că îmi pare rău că a fost acolo pentru a ajunge la Empress, Quick? Un plan sordid de răzbunare împotriva lui Laseen? De ce, asta ar fi... o nebunie.

— La ce vrei să ajungi?

— Mă întreb doar dacă ar trebui să fii la fel de sigur de cei pentru care lucrezi pe cât crezi că ești. Pentru că, și doar așa mi se pare, toată această confuzie pe care o simți cu privire la Adjunct ar putea să provină doar de la niște înțelegeri greșite, uh, despre cei doi zei ghemuiți în umbra ta.

— Toate acestea sunt doar încă unul dintre sentimentele tale?

— Nu sunt Lăutar.

— Nu, dar ai fost atât de aproape de el - în umbra lui blestemata - încât îi înțelegi toate suspiciunile neobișnuite și șoptite și nici măcar nu încerci să negi, Hedge. Așa că acum mai bine aud asta direct de la tine. Tu și cu mine, ne luptăm de aceeași parte, sau nu?

Hedge îi zâmbi. 'Poate nu. Dar, poate, mai mult decât știi, vrăjitor.

Quick Ben alesese o jumătate de duzină de pietricele uzate de apă. Acum a aruncat restul. — Răspunsul ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

— Cum crezi că mă simt? Întrebă Hedge. — Sunt alături de blestemata ta, Quick, de la Raraku! Și încă nu știu cine și nici măcar ce ești!

'Ce vrei să spui?'

— Asta e. Încep să bănuiesc că nici Cotillion și Shadowthrone-nu te cunosc pe jumătate atât de bine pe cât ar putea crede. De aceea acum te țin aproape. Și de aceea, de asemenea, poate s-au asigurat că ai ajuns fără Kalam acolo să-ți păzească spatele.

— Dacă ai dreptate - despre Kalam - vor fi probleme.

Hedge a ridicat din umeri. — Tot ce spun este că poate planul era ca Sorry să fie chiar acolo, chiar acum, lângă Fiddler.

— Atunci, Adjunctul nu avea nici măcar o armată, Hedge. Ceea ce sugerezi este imposibil.

„Depinde de cât de mult au văzut Kellanved și Dancer – și au ajuns să înțeleagă – când și-au părăsit imperiul și au plecat în căutarea ascensiunii. Sapatorul a făcut o pauză, apoi a spus: — Au mers pe cărările Azath, nu-i așa?

— Aproape nimeni nu știe asta, Hedge. Sigur nu ai făcut-o... înainte de a muri. Ceea ce ne readuce pe drumul pe care ai ajuns să mergi, după ce te-ai dus și te-ai aruncat în aer în Black Coral.

— Adică, după ce mi-am făcut propria mea ascensiune?

„Da.”

— Ți-am spus deja majoritatea. Bridgeburners au urcat. Da vina pe un oarecare Spiritwalker.

— Și acum sunteți mai mulți dintre voi, nenorociți, răătăciți. Hood ia-ți pe toți, Hedge, au fost niște oameni adevărați urâți în Bridgebumers. Brutal și vicios și de-a dreptul rău...

„Gunoii. Și îți voi spune un secret și poate într-o zi îți va face bine și ție. Să mori te umilește.

— Nu am nevoie de nicio umilire, Hedge, ceea ce este în regulă, deoarece nu plănuiesc să mor prea curând.

— Cel mai bine, atunci, rămâi ușor cu degetele de la picioare.

— Îmi păzești spatele, Hedge?

— Nu sunt un Kalam, dar da, sunt.

„Pentru acum.”

„Pentru acum.”

— Asta va trebui să facă, presupun...

— Ai grijă, numai dacă îl păzești pe al meu, Quick.

„Desigur. Loialitate față de vechea echipă și toate astea.

— Deci, pentru ce sunt blestematele pietricele? De parcă nu aș putea ghici.

— Ne îndreptăm spre o înșelătorie urâtă, Hedge. S-a rotunjit pe sapator. — Și ascultă, despre blestemații ăia de blestemații... dacă mă arunci în bucăți mărturii, mă voi întoarce după tine, Hedge. Acesta este un jurământ, jurat de fiecare suflet blestemat din mine.

— Asta ridică o întrebare, nu-i așa? Cât timp plănuiesc toate acele suflete să se ascundă acolo, Ben Adaephon Delat?

Vrăjitorul îl privi și, previzibil, nu spuse nimic.

Trull Sengar stătea chiar la marginea luminii focului, dincolo de Imasul adunat. Cântecele femeilor se scufundase într-o serie de sunete pe care o mamă le-ar putea face bebelușului ei, sunete blânde de confort, iar Onrack explicase cum acest cântec Eres'al era de fapt un fel de

traversare, înapoi la rădăcinile limbajului, începând cu limbajul bizar, dar clar complex, Eres pentru adulți, cu clicurile și opririle sale ciudate și toate gesturile care furnizau semne de punctuație, lucrând apoi înapoi și devenind din ce în ce mai simplificat, chiar dacă a devenit mai muzical. Efectul a fost ciudat și ciudat de tulburător pentru Tiste Edur.

Muzica și cântecul printre oamenii lui erau un lucru static, fixat în ritual. Dacă poveștile antice erau adevărate, odată existau o multitudine de instrumente în uz printre Tiste Edur, dar majoritatea morților erau acum necunoscute, dincolo de numele date. Vocea a stat acum în locul lor, iar Trull a început să simtă că, poate, ceva se pierduse.

Gesturile dintre femei se transformaseră în dans, sinuos și legănat și acum, brusc, sexuale.

O voce joasă lângă el a spus: „Înainte de copil, există pasiune”.

Trull a aruncat o privire și a fost surprins să-l vadă pe unul dintre T'lan, șeful clanului, Hostille Rator.

O serie de oase calcificate erau înnodate în părul lung și murdar atârănând de pateul pestriț și cicatrici al războinicului. Cresta sprâncenelor domina toată fața, îngropând ochii în întuneric. Chiar și îmbrăcat în carnea vieții, Hostille Rator părea mortal.

— Pasiunea dă naștere copilului, Tiste Edur. Vezi?

Trull dădu din cap. 'Da. Așa cred.'

— Așa a fost, cu mult timp în urmă, la Ritual.

Ah.

„Copilul, vai,” a continuat șeful clanului, „crește. Și ceea ce a fost cândva pasiune este acum...”

Nimic.

reluă Hostille Rator. — A fost un Bonecaster aici, printre aceste clanuri. Ea a văzut, clar, iluzia acestui țărâm. Și am văzut, de asemenea, că era pe moarte. Ea a căutat să oprească sângerarea, sacrificându-se. Dar ea eșuează - spiritul și voința ei, ei eșuează.

Trull se încruntă la Hostille Rator. — De unde ai ajuns să știi de acest loc?

— A dat glas durerii, angoasei ei. T'lanul a tăcut o clipă, apoi a adăugat: „A fost intenția noastră să răspundem la chemarea Adunării - dar nevoia din vocea ei era de netăgăduit. Nu ne-am putut întoarce, chiar și atunci când ceea ce ne-am predat a fost, probabil, odihna noastră finală.

— Deci acum ești aici, Hostille Rator. Onrack crede că l-ai uzurpa pe Ulshun Pral, dar pentru prezența lui Rud Elalle - amenințarea pe care o reprezintă el.

O strălucire din întuneric de sub acele creste ale sprâncenelor. — Nici măcar nu șopti aceste lucruri, Edur. Veți vedea arme scoase în această noapte, chiar și după darul Primului Cântec?

'Nu. Totuși, poate, mai bine acum decât mai târziu.

Trull văzu acum că cei doi T'lan Bonecasters se mutaseră în spatele lui Hostille Rator. Cântarea femeilor încetase - fusese oare un sfârșit brusc? Trull nu-și putea aminti. În orice caz, era clar că toți cei prezenți ascultau acum această conversație. L-a văzut pe Onrack ieșind din mulțime, a văzut sabia de piatră a prietenului său strânsă cu ambele mâini.

Trull se adresa încă o dată lui Hostille Rator, cu tonul său uniform și calm. — Voi trei ați fost martori la tot ceea ce ați fost cândva...

„Nu va supraviețui”, a întrerupt șeful clanului. „Cum putem îmbrățișa această iluzie când, după ce dispare, trebuie să ne întoarcem la ceea ce suntem cu adevărat?”

Din mulțime, Rud Elalle a spus: „Niciun rău nu se va întâmpla pe poporul meu - nici din mâna ta, Hostille Rator, nici din cea a Bonecasters-ului tău. Nici, a adăugat el, nici cea a celor care vin aici. Intenționez să conduc clanurile departe, spre siguranță.

— Nu există siguranță, spuse Hostille Rator. „Acest tărâm moare, la fel va muri și tot ce este în el. Și nu poate exista scăpare. Rud Elalle, fără acest tărâm, clanurile tale nici măcar nu există.

Onrack a spus: „Sunt T'lan, ca tine. Simte carnea care te îmbracă acum. Mușchiul, căldura sângelui. Simțiți respirația în plămâni, Hostille Rator. M-am uitat în ochii voștri - fiecare dintre voi trei - și văd ceea ce, fără îndoială, rezidă în ai mei. Minunea. Amintirea.'

— Nu putem permite asta, spuse Bonecaster pe nume Til'aras Benok. „Pentru când plecăm de aici, Onrack...”

Da, a șoptit prietenul lui Trull. — Va fi... prea mult. A suporta.'

„A fost pasiune odată”, a spus Hostille Rator. 'Pentru noi. Nu se poate întoarce niciodată. Nu mai suntem copii.

— Niciunul dintre voi nu înțelege!

Tipătul brusc al lui Rud Elalle i-a tresărit pe toată lumea, iar Trull l-a văzut pe Ulshun Pral - pe chipul lui o expresie de suferință - întinzând o mână către fiul său

adoptiv, care a îndepărtat-o cu furie în timp ce păși înainte, cu focul în ochi la fel de fior ca cel din vatra de dincolo. — Piatră, pământ, copaci și iarbă. Fiarele. Cerul și stelele! Nimic din toate acestea nu este o iluzie!

„O amintire prinsă...”

— Nu, Bonecaster, te înșeli. Se strădui să-și rețină furia și se întoarse spre Onrack. — Îți văd inima, Onrack the Broken. Știu, vei fi alături de mine, în timpul care va veni. Tu vei!

— Da, Rud Elalle.

— Atunci tu crezi!

Onrack tăcea.

Râsul lui Hostille Rator era un râs moale, amar. — Asta este, Rud Elalle. Onrack of the Logros T'lan Imass alege să lupte alături de tine, alege să lupte pentru acești Bentract, pentru că nu poate suporta gândul de a se întoarce la ceea ce a fost cândva, așa că ar prefera să moară aici. Și moartea este ceea ce anticipează Onrack cel Frânt - într-adevăr, ceea ce tânjește acum.

Trull și-a studiat prietenul și a văzut pe chipul lui Onrack, luminat de foc, veridicitatea cuvintelor lui Hostille Rator.

Tiste Edur nu a ezitat. „Onrack nu va sta singur”, a spus el.

Til'aras Benok s-a confruntat cu Trull. — Îți predai viața, Edur, pentru a-ți apăra o iluzie?

— Asta, Bonecaster, este ceea ce ne bucurăm noi muritorii să facem. Te leagă de un clan, de un trib, de o națiune sau de un imperiu, dar pentru a da forță iluziei unei legături comune, trebuie să-i hrănești opusul - ca toți cei care nu fac parte din clanul, tribul sau imperiul tău, nu împărtășiți această legătură. L-am văzut pe Onrack the Broken, un T'lan Imass. Și acum l-am văzut, muritor încă o dată. Spre bucuria și viața din ochii prietenului meu, voi lupta cu toți cei care îl consideră dușmanul lor. Căci legătura dintre noi este una de prietenie, iar asta, Ti'laras Benok, nu este o iluzie.

Hostille Rator l-a întrebat pe Onrack: „În mila ta, cum ai găsit-o încă o dată în sufletul tău, îl vei respinge pe Trull Sengar de la Tiste Edur?”

Și războinicul și-a plecat capul și a spus: „Nu pot”.

— Atunci, Onrack the Broken, sufletul tău nu-ți va găsi niciodată pacea.

„Știu.”

Trull simți că ar fi fost lovit cu pumnul în piept. A fost foarte bine să-și facă pretențiile îndrăznețe, cu o sinceritate feroce care nu putea să decurgă decât dintr-o prietenie adevărată. Era încă un lucru să descopere prețul pe care îl pretindea în sufletul celui pe care îl numea prieten. — Onrack, șopti el brusc într-o angoasă.

Dar acest moment nu avea să aștepte tot ce s-ar fi putut spune, tot ce trebuia spus, pentru că Hostille Rator se întoarse cu fața către Bonecasters, și orice comunicare tăcută petrecută între acești trei a fost rapidă, decisivă, pentru că șeful clanului se întoarse și mers spre Ulshun Pral. După care a căzut într-un genunchi și și-a plecat capul. — Suntem umiliți, Ulshun Pral. Suntem rușinați de acești doi străini. Tu ești Bentractul. Așa cum am fost noi, cândva, cu mult timp în urmă. Acum alegem să ne amintim. Acum alegem să luptăm în numele tău. În morțile noastre nu va mai fi decât onoare, asta promitem. Apoi se ridică și îl înfruntă pe Rud Elalle. — Soletaken, ne vei accepta ca soldați?

Că soldați? Nu. Ca prieteni, ca Bentract, da.

Cei trei T'lan i-au făcut o plecăciune.

Toate acestea trecură încetșate în fața ochilor lui Trull Sengar. De la recunoașterea lui Onrack cel Frânt, se părea că întreaga lume a lui Trull s-ar fi întors, cu o irezistibilitate zdrobitoare și zdrobitoare de piatră, pe o axă vastă, neînchipuită - totuși el a fost atras din nou de o mână pe umăr, iar Onrack, care stătea acum înaintea lui.

— Nu este nevoie, spuse războinicul Imass. — Știu ceva ce nici măcar Rud Elalle nu știe și îți spun asta, Trull Sengar, nu este nevoie. Nu pentru durere. Nici regret. Prietene, ascultă-mă. Lumea asta nu va muri.

Iar Trull nu găsi în el nici o voință de a contesta această afirmație, de a atrage îndoiala în privirea serioasă a prietenului său. După o clipă, el a oftat și a dat din cap. — Așa să fie, Onrack.

— Și, dacă suntem atenți, continuă Onrack, nici nu vom face.

— Cum spui tu, prietene.

La treizeci de pași, în întuneric, Hedge se întoarse către Quick Ben și șuieră: — Ce crezi din toate astea, vrăjitor?

Quick Ben a ridicat din umeri. — Se pare că confruntarea a fost evitată, dacă îngenuncherea lui Hostille Rator în fața lui Ulshun Pral nu a implicat ridicarea unui colț căzut sau așa ceva.

— Un scăpat-ce?

'Nu contează. Oricum, nu asta este ideea. Dar acum știu că am dreptate într-un singur lucru și nu mă întreba de unde știu. Doar fac. Suspiciunea în certitudine.

— Ei bine, continuă, la naiba.

— Doar asta, Hedge. Finnest. A lui Scabandari Bloodeye. E aici.'

'Aici? Ce vrei să spui, aici?

— Poftim, sapător. Chiar aici.'

Poarta era o mizerie spulberată pe o parte. Uriasele pietre ciclopice care formaseră odinioară un arc enorm cu o înălțime de cinci etaje aveau aspectul că au fost zdrobite de multiple impacturi, aruncând unele dintre blocurile în formă la o sută de pași sau mai mult de intrarea. Platforma pe care o întindese odată arcul era înălțată și curbată de parcă un cutremur s-ar fi ondulat prin roca solidă de sub pavaj. „Calaltă parte era dominată de un turn de blocuri încă în picioare, răsucite cu tirbușon și aparent echilibrat precar.

Iluzia luminii strălucitoare a zilei se păstrase în această ultimă parte a călătoriei, atât prin insistența beligerantă a lui Udinaas, cât și prin răsfațul amuzat al lui Clip. Sau, poate, nerăbdarea lui Silchas Ruin. Cea mai importantă consecință a acestui fapt a fost că Seren Pedac era epuizat – iar Udinaas nu arăta mai bine. Totuși, ca și cei doi Tiste Andii, Kettle părea imperturbabil – cu toată energia nemărginită a unui copil, presupunea Seren, ridicând posibilitatea ca la un moment dat, nu prea departe, să se prăbușească pur și simplu.

Seren putea să vadă că și Fear Sengar era obosit, dar probabil asta avea mai mult de-a face cu povara neplăcută care i se așeza din ce în ce mai greu pe umerii lui. Fusesse aspră și neiertă cu ea însăși în legătură cu Tiste Edur crima cumplită pe care a comis-o asupra lui Udinaas și făcuse acest lucru în speranța că Fear Sengar ar alege - cu o privire de dezgust neprefăcut și cel mai merituos în ochii lui - să o respingă și propriul său jurământ de a-i păzi viața.

Dar prostul se ținuse în schimb de acel jurământ, deși putea vedea trezirea brutală a regretului. Nu-și putea-nu-și putea încălca cuvântul.

Era din ce în ce mai ușor să disprețuiesc aceste gesturi îndrăznețe, severitatea îmbrățișată atât de ușor de masculii de orice specie. O oarecare rămășiță primitivă, a raționat ea, a timpului în care posesia unei femei însemna supraviețuire, nu ceva atât de prozaic precum propria linie

de sânge, ci posesie în modul de proprietate și supraviețuire în sensul puterii. Au existat triburi înapoiate de-a lungul teritoriilor marginale ale regatului Letherii unde erau practicate asemenea noțiuni arhaice și nu întotdeauna situații în care bărbații erau proprietarii și deținătorii puterii - pentru că uneori erau femeile. În ambele cazuri, istoria arătase că astfel de sisteme nu puteau supraviețui decât izolat și numai în rândul popoarelor pentru care magia stagnase într-o rețea haotică de interdicții, tabuuri și artificii de reguli fără sens - unde puterea oferită de vrăjitorie fusese uzurpată de ambițiile profane și imperativele controlului social.

Contrar ideilor romantice ale lui Hull Beddict despre astfel de oameni

plăcintă, Seren Pedac ajunsese să simtă puține remușcări când se gândea la dispariția lor inevitabilă și adesea sângeroasă. Controlul a fost întotdeauna o iluzie, iar menținerea lui nu putea persista decât în izolare. Ca să nu spun, desigur, că sistemul Letherii era unul de libertate neîngrădită și libertatea voinței individuale. Cu greu. O impunere fusese înlocuită cu alta. Dar cel puțin nu este una împărțită pe gen.

Tiste Edur erau diferiți. Noțiunile lor... primitive. Oferiți o sabie, îngropați-o în pragul casei cuiva, schimbul simbolic de jurăminte atât de arhaic nici măcar nu era nevoie de cuvinte. Într-un astfel de ritual, nicio negociere nu era posibilă, iar dacă căsătoria nu presupunea negociere, atunci nu era căsătorie. Nu, doar proprietate reciprocă. Sau proprietate nu prea reciprocă. Așa ceva merita puțin respect.

Și acum, aici, nu era nici măcar un potențial soț care își revendică viața, ci blestemul fratelui acelui viitor soț. Și, pentru a face întreaga situație și mai absurdă, viitorul soț era mort. Frica îmi va apăra până la moarte dreptul meu de a mă căsători cu un cadavru. Sau, mai degrabă, dreptul cadavrului de a mă revendica. Ei bine, asta este o nebunie și nu o voi accepta. Nici o clipă.

Da, am trecut de autocompătimirea. Acum sunt doar supărat.

Pentru că a refuzat să-și lase dezgustul să-l descurajeze.

Cu toate noțiunile ei de sfidare, ultimul gând o ustura.

Udinaas trecuse pe lângă ea pentru a studia poarta ruinată, iar acum se întoarse către Clip. — Ei bine, încă mai

trăiește?

Lanțul și inelele lui Tiste Andii se învâртеau din nou dintr-un deget, iar acesta îi oferi sclavului Letherii un zâmbet rece. — Ultimul drum de mers, spuse el, se află de cealaltă parte a porții.

— Deci cine s-a supărat și a făcut bucăți, Clip?

— Nu mai are nicio consecință, răspunse Clip, zâmbetul lui lărgându-se.

— Nu ai idee, cu alte cuvinte, spuse Udinaas. — Ei bine, dacă vrem să trecem prin asta, să nu mai pierdem timpul. Aproape că am renunțat să sper că vei ajunge să te garrotezi cu lanțul ăla. Aproape.'

Ultimul său comentariu a părut să-l surprindă pe Clip dintr-un motiv oarecare.

Si deodată Seren Pedac a văzut altfel lanțul cu inelele lui, De Rătăcitoare! De ce nu l-am văzut înainte? Este o garotă. Clip este un asasin blestemat! Ea pufni. — Si pretinzi că ești o Sabie Mortală! Nu ești decât un criminal, Clip. Da, Udinaas a văzut asta cu mult timp în urmă - de aceea îl urăști atât de mult. El nu a fost niciodată păcălit de toate acele arme pe care le porți. Si acum, nici eu nu sunt.

— Într-adevăr, pierdem timpul, spuse Clip, încă o dată aparent netulburat, și se întoarse și se apropie de uriașa poartă. Ruina Silchas a pornit după el, iar Seren a văzut că Corbul Alb avea mâinile pe mânerele săbiilor.

„Pericol înainte”, a anunțat Fear Sengar și da, al naibii de el, apoi s-a mutat din poziția lui chiar în spatele umărului drept al lui Seren către direct în fața ei. Și și-a scos sabia.

Udinaas a fost martor la toate acestea și a mormăit disprețuitor, apoi s-a întors pe jumătate și a spus: „Silchas Ruin și-a câștigat paranoia, Frica. Dar chiar și asta nu înseamnă că suntem pe cale să sărim într-o groapă de dragoni. Apoi a zâmbit fără niciun umor. — Nu că dragonii trăiesc în gropi.

Când a mers după cei doi Tiste Andii, Kettle a alergat să-l ia de mână. La început Udinaas a reacționat de parcă atingerea ei l-ar fi ars, dar apoi rezistența lui a dispărut.

Clip a ajuns în prag, a făcut un pas înainte și a dispărut. O clipă mai târziu Silchas Ruin a făcut același lucru.

Nici Udinaas, nici Kettle nu au ezitat.

Ajungând în același punct, Fear Sengar făcu o pauză și o privi. — Ce ai în mintea ta, Acquitor? el a întrebat.

— Crezi că aș putea să vă abandonez pe toți, Frica? Urmărește-te cum treci și, presupunând că nu te poți

întoarce, mă întorc și merg pe acest drum fără rost, pe care probabil nu l-aș părăsi niciodată? Mi se lasă alegerea asta?

— Toate opțiunile vă sunt lăsate, achizitor.

— Și tu, aș spune. Cu excepția, desigur, a celor pe care i-ați predat de bunăvoie.

'Da.'

— Recunoști asta atât de ușor.

— Poate că așa pare.

— Frica, dacă cineva ar trebui să se întoarcă chiar acum, tu ești.

— Suntem aproape, achizitor. Suntem poate la câțiva pași de Finnest al lui Scabandari. Cum îți poți imagina că m-aș gândi la așa ceva?

— Poate un fir încăpățânat de autoconservare. O ultimă credință a mea care a supraviețuit că dețineți de fapt un creier, unul care poate raționa, adică. Teme-te de Sengar, probabil vei muri. Dacă treci prin această poartă.

El a ridicat din umeri. — Poate o voi face, chiar dacă doar pentru a încurca așteptările lui Udinaas.

— Udinaas?

Un zâmbet slab. — Eroul eșuează în căutare.

'Ah. Și asta s-ar dovedi suficient de satisfăcător?

— Rămâne de văzut, presupun. Acum, vei urma?

'Desigur.'

— Atunci renunți de bună voie la această alegere?

Ca răspuns, ea îi puse mâna pe pieptul lui și îl împinse, pas cu pas, în poartă. Toată presiunea a dispărut când a trecut, iar Seren s-a împiedicat înainte, doar pentru a se ciocni de pieptul lat și musculos al lui Tiste Edur.

A îndreptat-o înainte ca ea să cadă.

Și a văzut, înaintea tuturor, o priveliște neașteptată. Cenușă vulcanică neagră, sub un cer vast aproape la fel de negru, în ciuda a cel puțin trei sori care sclipeau pe cer deasupra capului. Și, pe această câmpie aspră, întinzându-se pe toate părțile într-o proliferare îngrozitoare, erau dragoni.

Cocoșat, nemișcat. Scoruri-sute.

A auzit șoapta angoasă a lui Kettle. 'Udinaas! Sunt toți morți!'

Clip, stând la douăzeci de pași în față, era acum în fața lor. Lanțul s-a învârtit strâns și apoi s-a înclinat. — Bine ați venit, dragii mei însoțitori, la Starvald Demelain.

CAPITOLUL DOUAȘI DOI

Umbrele zac pe câmp ca mortii
Din bălălia nopții, când soarele își ridică standardul
În aerul înmuiat de rouă
Copiii se ridică ca florile pe tulpini
Să cântăm cântece neformulate la care ne-am predat
de mult
Iar albinele dansează cu mare grijă
S-ar putea să atingi această scenă cu binecuvântare
Chiar și atunci când reglați greutatea armei în mână
Și priviți peste această întindere
Și jură soarelui încă o zi de sânge
Untitled Toc Anaster

G

askaral Traum a fost primul soldat din armata lui Atri-Preda Bivatt care a luat o viață în acea dimineață. Un om mare, cu fire slabe de sânge Tarthenal în vene, își ridicase cortul cu o noapte înainte de patruzeci de pași de tabăra Tiste Edur. Înăuntrul ei aprinsese o lampă mică cu ulei și își aranjase patul peste mănunchiuri de îmbrăcăminte, cizme de rezervă și cârmă de rezervă. Apoi s-a întins lângă ea, pe partea cea mai apropiată de corturile Edur, și a lăsat lampa să înghită ultima pată de ulei până când întunericul din cort se potrivea cu cel de afară.

Cu scăderea falsă a strălucirii zorilor, Gaskaral Traum a scos un cuțit și a tăiat partea laterală a cortului de lângă el, apoi a ieșit în tăcere în iarba umedă, unde a rămas nemiscat o vreme.

Apoi, văzând în sfârșit ce așteptase, se ridică și, rămânând jos, își croi drum peste pământul îmbibat. Ploaia încă bătea pe vechiul fund al mării Q'uson Tapi - unde aștepta uratul Awl - și aerul mirosea a noroi acru. Deși era un om mare, Gaskaral se putea mișca ca o fantomă. Ajunse la primul rând de corturi Edur, făcu o pauză cu răsuflarea ținută o clipă, apoi intră în tabără.

Cortul supraveghetorului Brohl Handar era poziționat central, dar altfel nepăzit. Când Gaskaral se apropie, văzu că clapeta era dezlegată, atârând liber. Apa din ploaie care a trecut curgea pe pânza unsă cu ulei ca lacrimile, strângându-se în jurul stâlpului din față și în urmele adânci care înghesuiau intrarea.

Gaskaral și-a strecurat cuțitul sub cămașa exterioară și a folosit lenjeria murdară pentru a usca mânerul și mâna stângă - palma și degetele - înainte de a scoate din nou arma. Apoi s-a strecurat spre acea deschidere cu fante.

Înăuntru era întuneric granular. Sunetul respirației. Și acolo, la capătul îndepărtat, pătuțul Supraveghetorului. Brohl Handar dormea pe spate. Blanurile care îl acopereau alunecaseră pe podea. Din față și pieptul lui, Gaskaral nu vedea decât o umbră grea.

Fierul înnegrit strălucea, trădat de marginea șlefuită.

Gaskaral Traum mai făcu un pas, apoi se năpusti în față, neclar.

Silueta care stătea chiar deasupra lui Brohl Handar se învârti, dar nu la timp, în timp ce cuțitul lui Gaskaral se scufundă adânc, alunecând printre coaste, străpungând inima asasinului.

Pumnalul negru a căzut și s-a înfipt cu vârful întâi în podea, iar Gaskaral a luat greutatea corpului în timp ce, cu un oftat ușor, ucigașul se prăbuși.

Bodyguardul favorit al lui Atri-Preda Bivatt - ales de ea în afara lui Drene pentru a-l proteja pe Supraveghetor împotriva acestei eventualități - a încremenit pentru o clipă, ochii ațintiți pe chipul lui Brohl Handar, pe respirația lui Edur. Fără agitare trează. Și asta a fost bine. Foarte bun.

Aflat sub greutatea asasinului mort, Gaskaral își înveli încet cuțitul, apoi se întinse și scoase pumnalul negru. Acesta a fost. ultimul dintre nenorociți, era sigur. În total, șapte, deși doar doi înainte de acesta se apropiaseră suficient pentru a încerca uciderea lui Brohl - și amândoi fuseseră în mijlocul bătăliei. Letur Anict a fost întotdeauna un om temeinic, unul predispus la redundanță în a se asigura că dorințele sale erau satisfăcute. Vai, nu de data asta.

Gaskaral s-a coborât încă mai mult până când a putut să-și plieze corpul peste un umăr, apoi, ridicându-se într-o poziție cu genunchii îndoți, s-a întors în tăcere spre clapa cortului. Făcând un pas pentru a evita balta și stâlpul vertical, și-a înclinat cu grijă povara prin deschidere.

Sub nori înnori, cu încă o cădere de ploaie începută, Gaskaral Traum și-a întors rapid drumul spre partea Letherii a taberei. Cadavrul putea rămâne în cortul lui - ziua care se apropia avea să fie o zi de luptă, ceea ce însemna mult haos, multe oportunități de a arunca cadavrul.

Era oarecum îngrijorat, însă. Nu a fost niciodată un lucru bun să nu dormi în noaptea dinaintea unei bătălii. Dar era mereu sensibil la instinctele lui, de parcă ar fi simțit mirosul apropierei unui asasin, de parcă le-ar fi putut strecura în minte. Cu siguranță, timpul lui ciudat a dovedit talentul - încă o mână de bătaie ale inimii acolo și ar fi întârziat prea mult...

Ocazional, desigur, instinctele au eșuat.

Cele două siluete care l-au năpustit brusc din întuneric l-au surprins complet pe Gaskaral Traum. Un șoc binecuvântat de scurtă durată, după cum sa dovedit. Gaskaral a aruncat cadavrul pe care-l purta spre asasinul din dreapta lui. Neavând timp să-și scoată cuțitul, pur și simplu a pornit să-l întâlnească pe celălalt criminal. Dădu deoparte pumnalul care-i înjunghia gâtul, luă capul bărbatului cu ambele mâini și se răsuci cu putere.

Suficient de greu pentru a învârti picioarele asasinului de sub el, când gâtul se rupe.

Celălalt ucigaș fusese aruncat de cadavru și tocmai se rostogolea înapoi, ghemuit, când, ridicând privirea, întâlnește cizma lui Gaskaral sub bărbie. Impactul l-a ridicat pe bărbat în aer, cu brațele întinse în lateral, cu capul separat de coloana vertebrală și a murit înainte să cadă înapoi pe pământ.

Gaskaral Traum se uită în jur, nu mai văzu să vină, apoi își îngădui un moment de furie autodirijată. Bineînțeles că și-ar fi dat seama că cineva îi intercepta. Așa că a intrat unul, în timp ce ceilalți doi au rămas înapoi să vadă cine era vânătorul lor necunoscut și apoi aveau de a face cu acel vânător în modul obișnuit.

'Da? La naiba au făcut-o.

Studie cele trei cadavre încă o clipă. La naiba, urma să fie un cort aglomerat.

Soarele nu avea să suporte niciun obstacol în observarea sa singulară a bătăliei de la Q'uson Tapi și, pe măsură ce se ridica, a ars norii și a aruncat sulite de căldură în pământ până când aerul a aburit. Brohl Handar, trezindu-se surprinzător de improspătat, a stat în afara cortului său și a privit cum Arapay Tiste Edur își pregătea

armura și armele. Umiditatea bruscă, fără ușurare, făcea că fierul să fie alunecos, iar tijele sulitelor erau uleioase, iar pământul de sub picioare era deja perfid - se temea că fundul mării va fi un coșmar. Cu o seară înainte, el și trupa lui urmăriseră pregătirile Awl, iar Brohl Handar înțelegea bine avantajele pe care Redmask le căuta în condiții de siguranță, dar supraveghetorul bănuia că astfel de eforturi aveau să eșueze în cele din urmă. Pânza și prelatele de ascuns aveau să devină în curând la fel de noroioase și alunecoase ca pământul de dincolo. Cu toate acestea, la șocul inițial al contactului, ar exista probabil o diferență grăitoare... dar nu suficientă.

Sper.

Un soldat Letherii s-a apropiat - un bărbat supradimensionat pe care îl mai văzuse înainte - cu un zâmbet plăcut pe chipul lui inofensiv, ciudat de blând. — Soarele este binevenit, supraveghetor, nu-i așa? Îi transmit invitația Atri-Preda de a i se alătura - fii sigur că vei avea timp să te întorci la războinicii tăi și să-i conduci în luptă.

Foarte bine. Continuă, atunci.

Diferitele companii se mutau în poziții de-a lungul marginii fundului mării, vizavi de Awl. Brohl văzu că lanțierii Bluerose erau acum descălecate, părând puțin rătăciți cu scuturile și sulitele lor proaspăt eliberate. Au mai rămas mai puțin de o mie și Supraveghetorul a văzut că au fost plasați ca auxiliari și ar fi aruncați în luptă doar dacă lucrurile mergeau prost. — Acum este o grămadă nefericită, îi spuse el escortei sale, făcând semn din cap către Batalionul Bluerose.

— Așa sunt, supraveghetor. Totuși, vezi cum caii lor sunt înșeuți și nu prea departe. Acest lucru se datorează faptului că cercetașii noștri nu pot vedea Kechra în tabăra Awl. Atri-Preda se așteaptă la un alt atac de flancare din partea celor două creaturi și de data aceasta îl va vedea întâlnit cu lanțieri călare. Cine va urmări apoi.

„Le doresc numai bine, acei Kechra vor rămâne vreodată cea mai gravă amenințare și cu cât mor mai repede, cu atât mai bine”.

Atri-Preda Bivatt stătea într-o poziție la marginea vechiului țărm care îi permitea să vadă ceea ce avea să fie câmpul de luptă. După cum era obiceiul ei, își trimisese pe toți mesagerii și ajutoarele ei - ei pluteau cu patruzeci de pași în spate - și acum era singură cu gândurile, observațiile ei și avea să rămână așa, cu excepția vizitei lui Brohl, până chiar înainte de a începe logodna.

Escorta lui se opri la mică distanță de Atri-Preda și îi făcu semn lui Brohl Handar înainte, cu un zâmbet ușor.

Cum poate fi atât de calm? Doar dacă nu este unul dintre cei care vor sta de pază la cai. Oricât de mare este, nu are aspectul unui soldat - ei bine, până la urmă e nevoie chiar și de mânuitori de cai.

— Supraveghetor, arăți... bine odihnit.

— Așa par să fiu, Atri-Preda. De parcă spiritele strămoșilor mei m-au supravegheat îndeaproape aseară.

'Intr-adevar. Arapay-ul tău este gata?

'Sunt. Vei începe această bătălie cu magii tăi?

— Trebuie să fiu sincer în această chestiune. Nu mă pot baza pe că vor rămâne în viață pe tot parcursul logodnei. În consecință, da, le voi folosi imediat. Și dacă mai sunt cu mine mai târziu, cu atât mai bine.

— Atunci, nici urmă de Kechra.

'Nu. Observați, inamicul se organizează.

„La cumpărare uscată...”

— Pentru început, da, dar vom câștiga această achiziție, supraveghetor. Și acesta este defectul în tactica lui Redmask. Vom lovi destul de tare încât să-i doborâm înapoi, iar apoi Awl va fi cel care se va găsi înfundat în noroi.

Brohl Handar s-a întors să studieze forțele Letherii. Diferitele brigăzi, companii și elemente de batalion fuseseră comasate pe baza funcției. Pe partea din față îndreptată spre Awl, trei pene de infanterie grea. Flancuri de escarmători amestecate cu infanterie medie și arcași. Blocuri de arcași între pene, care dacă s-ar coborî pe fundul mării nu ar merge prea departe. Zborurile lor de săgeți aveau ca scop să perforeze linia Awl, astfel încât, atunci când grelele loveau, să alunge inamicul, cu un pas, doi, cinci, zece și în noroi.

— Nu înțeleg această Redmask, spuse Brohl, încruntându-se înapoi la rândurile Awl.

— N-a avut de ales, a răspuns Bivatt. — Nu după Praedegar. Și asta a fost, pentru el, un eșec al răbdării. Poate că acesta este, de asemenea, dar așa cum am spus: nu mai rămâne de ales. Îl avem, supraveghetor. Cu toate acestea, va face din această victorie una dureroasă, dacă va avea ocazia.'

— Magii tăi s-ar putea să o termine înainte de a începe, Atri-Preda.

'Vom vedea,'

Deasupra capului, soarele și-a continuat urcarea inexorabilă, încălzind ziua cu intenții nefaste. Pe fundul

mării începuseră să apară pete mai ușoare pe măsură ce suprafața cea mai de sus se usca. Dar imediat dedesubt, bineînțeles, noroiul ar rămâne suficient de moale și de adânc încât să provoace probleme.

Bivatt mai avea doi magi - al treilea murise cu două zile în urmă, slăbit fatal de dezastrul de la Praedegar - un singur arcaș călare reușise să omoare trei magi cu o săgeată blestemată. Brohl Handar le-a văzut acum pe acele două siluete șovăind ca niște vechi până la marginea vechiului țarm. Unul la fiecare capăt al paniei de infanterie grea cea mai exterioară. Ei și-ar lansa valul lor teribil de magie în unghiuri menite să converge la o duzină de rânduri adânc în formarea centrală a Awl, astfel încât să maximizeze calea distrugerii.

Atri-Preda făcu evident un gest pe care Brohl nu-l văzu, pentru că deodată sosiseră mesagerii ei. Se întoarse spre el. 'Este timpul. Cel mai bine, întoarce-te la războinicii tăi, supraveghetor.

Brohl Handar se strâmbă. — Din nou ariergarda.

— Vei vedea o luptă astăzi, supraveghetor. Sunt sigur de asta.

Nu era convins, dar s-a întors atunci. Doi pași mai departe și a făcut o pauză și a spus: „Fie ca această zi să anunțe sfârșitul acestui război”.

Atri-Preda nu a răspuns. Nici măcar nu era sigur că-l auzise, deoarece vorbea în liniște soldatului care îi fusese escortă. El văzu surpriza răsturnându-i trăsăturile sub cârmă, apoi ea dădu din cap.

Brohl Handar ridică privirea la soare și tânjea după pădurile umbrite ale casei. Apoi a pornit spre Arapay-ul său.

Așezat pe un bolovan, Toc Anaster i-a privit încă o clipă pe copii jucându-se, apoi a rostogolit stratul subțire de piele într-un sul și l-a strecurat în ghiozdan și a adăugat peria de lemn înmuiat și castronul de cărbune resigilat. cerneală de măduvă și gaenth-berry. Se ridică, miji ochii spre cer pentru o clipă, apoi se îndreptă spre cal. Șapte pași, iar până a sosit mocasinii lui erau aglomerații de noroi supradimensionate. A legat ghiozdanul de șa, a scos un cuțit și s-a aplecat să zgârie cât mai mult noroi.

Awl erau adunați în rândurile lor la stânga lui, în picioare, așteptând ca forțele Letherilor la cinci sute de pași depărtare să se împingă în formațiunile pe care aveau să caute să le așeze în avans. Războinicii lui Redmask păreau ciudat de tăcuți - desigur, acesta nu era genul lor

de luptă. — Nu, mormăi Toc. — Acesta este genul Letherii. S-a uitat peste inamic.

Pene clasice în dinți de ferăstrău, a observat Toc. Trei săgeți

șefii de infanterie grea. Acele formațiuni ar fi destul de dezordonate până vor ajunge la Awl. Mișcându-se încet, cu soldații căzând, împiedicându-se și alunecând cu fiecare pas pe care l-au încercat. Toate spre bine. Nu ar exista nicio împingere puternică în momentul contactului, nu fără rânduri întregi din față de soldați puternic blindati să cadă pe picioarele lor.

chipuri.

— Vei pleca, spuse Torrent în spatele lui. — Sau așa crezi. Dar te voi urmări, Mezla...

— Oh, lasă-l să se odihnească, spuse Toe. — Nu e vina mea, Redmask nu crede că valorezi prea mult, Torrent. În plus, a adăugat el, nu e ca și cum un cal ar putea face mai mult decât să meargă în asta. Și, în cele din urmă, Redmask a spus că ar putea să mă dorească aproape - cu săgețile mele - în cazul în care K'Chain Che'Malle eșuează.

„Nu vor eșua”.

— Oh, și ce știi despre K'Chain Che'Malle, Torrent?

— Știu ce ne spune Redmask.

— Și ce știe el? Mai exact, de unde știe el? Nu te-ai întrebat asta? Nici macar o data? K'Chain Che'Malle sunt demonii acestei lumi. Creaturi din trecutul îndepărtat. Practic peste tot în altă parte sunt dispăruți. Deci, pe numele lui Hood, ce caută ei aici? Și de ce sunt ei alături de Redmask, aparent dornici să facă ceea ce dorește el?

— Pentru că el este Redmask, Mezla. El nu este ca noi și da, văd cum arde invidia în ochiul tău. Îi vei disprețui pe cei care sunt mai buni decât tine.

Toc își aplecă antebrățele peste spatele calului. — Vino mai aproape, Torrent. Uită-te aici în ochii acestei iape. Spune-mi, vezi invidie?

— O fiară fără minte.

— Probabil că asta va muri astăzi.

— Nu te înțeleg, Mezla.

„Știu. Oricum, văd aceeași privire în ochii tăi, Torrent. Aceeași voință oarbă. Să crezi tot ce trebuie să crezi. Redmask este pentru tine ca și eu pentru acest biet cal.

— Nu te voi mai asculta.

Tânărul războinic a plecat, rigiditatea pașilor lui deteriorându-se în curând în aglomerația de noroi de pe picioarele lui.

În apropiere, copiii aruncau bulgări de chestii unul către altul și râdeau. Cei mai tineri, adică. Cei care transportau încă câțiva ani tăceau, privind forțele inamice, unde începuseră să sune coarnele, iar acum două grupuri bine păzite se îndreptau până la marginea țărmului antic. Magii.

Începem, atunci.

Departe spre vest, soarele nu a răsărit încă. Într-un sat nedescris, la o zi de marș rapid de la Letheras, unde au murit prea mulți în ultimele două zile, trei infanterie grea Falari de la Compania a 3-a stăteau pe o margine a unui jgheab de cai, lângă singura tavernă. Lookback, Drawfirst și Shoaly erau veri, sau așa credeau ceilalți despre ei, având în vedere trăsăturile comune Falar de păr roșu aprins și ochi albaștri și pielea măslinie a indigenilor insulei principale, care se numeau Walker. Ideea părea destul de convenabilă, deși nimeni nu-i cunoscuse pe ceilalți înainte de a se înrola în Armata Malazan.

Civilizația Walk prosperase cu mult timp în urmă, înainte de venirea fierului, de fapt, și ca mineri de staniu, cupru și plumb dominase cândva toate insulele arhipelagului în comerțul cu arme și ornamente din bronz. Dacă ar fi fost de sânge pur Walk, soldații ar fi fost ghemuiți, cu părul negru și ar fi fost reputați laconici până la somnolenta; așa cum era, toți posedau sângele mai dur și mai fioros al invadatorilor Falari care cuceriseră majoritatea insulelor din generațiile trecute. Combinația, destul de ciudat, a făcut pentru marini superbi.

În acest moment, în mijlocul întunericului și a unei brize plăcute răcoroase care venea dinspre râu spre sud, cei trei purtau o conversație, ai cărei subiecți erau sergentul Gesler și caporalul Stormy. Aceste două nume – dacă nu rangurile lor patetice – erau bine cunoscute de toți nativii din Falar.

„Dar s-au schimbat”, a spus Lookback. — Pielea aceea aurie, nu este deloc naturală. Cred că ar trebui să-i omorâm.

Drawfirst, care poseda combinația nefericită de sâni mari și tendința de a transpira abundent, profitase de întuneric pentru a se desprinde de armura superioară și acum își ștergea sub sâni cu o cârpă. Acum ea a spus: „Dar ce rost are asta, uite? Cultul este mort. E mort de ani de zile.

— Totuși, nu e mort pentru noi, nu-i așa?

— În mare parte, răspunse Shoaly.

— Ești în regulă, Shoaly, spuse Lookback. Văzând mereu partea moartă și moartă a lucrurilor.

— Așa că du-te și întreabă-i, uite. Și îți vor spune același lucru. Cultul Fener sa terminat.

— De aceea cred că ar trebui să-i omorâm. Pentru trădarea cultului. Pentru că ne-a trădat. Și ce-i cu pielea aia de aur? E înfricosător.'

— Ascultă, spuse Shoaly, tocmai ne-am asociat cu aceste echipe. În caz că ai uitat, Lookback, aceasta este compania care s-a târât din sub Y'Ghatan. Și apoi este Fiddler. Un Bridgeburner blestemat de Hood și poate singurul care a mai rămas. Gesler a fost cândva de rang înalt, la fel și Stormy, dar la fel ca Whiskyjack, au fost distruși în jos și în jos, și acum, aici vrei să-i ții. Cultul a fost scos în afara legii și acum Fener nu este nicăieri un zeu, dar asta nu este vină lui Gesler. Nu e nici Stormy.

'Deci ce vrei să spui?' a replicat Lookback. — Ar trebui să-i lăsăm și asta e?

„Le lasă? Desenează mai întâi, explică-i acestui prost.

Își împinsese sânii înapoi în ham și făcea câteva ajustări finale. — E simplu, uite. Nu numai că suntem blocați aici, cu Fid și restul. O să murim și cu ei cu toții. Acum, în ceea ce mă privește - și probabil aici Shoaly - vom sta și vom lupta, chiar lângă ei. Gesler, Stormy, acele draguțe grele pe care le-au primit. Și când vom cădea în sfârșit, nimeni nu va putea spune că nu merităm atât de mult să stăm acolo lângă ei. Acum, poate pentru că ești ultimul greu din echipa lui Primly. Poate dacă Masker ar mai fi fost cu tine, nu ai vorbi așa cum vorbești. Deci acum trebuie să alegi, Lookback. Luptă cu noi, luptă cu Reliko și Vastly Blank în echipa lui Badan Gruk sau luptă pe cont propriu, ca singurul pumn în echipa lui Primly. Dar fiecare dintre aceste alegeri încă se luptă. Urcă-te în spatele lui Ges sau Stormy și-ți voi tăia capul de pe mine.

— Bine, bine, tocmai făceam o conversație...

Sunetele din stânga lor i-au atras pe cei grei, îndreptându-se spre arme. Trei siluete mergând pe strada principală spre ei. Strap Mull, Skim și Neller.

Skim strigă cu voce joasă: — Soldații pe drum. Uita-te atent.'

— Letherii? întrebă Shoaly.

— Nu, răspunse ea, oprindu-se în fața lor, în timp ce ceilalți doi marinari continuau să ajungă în tavernă. „Imaginați-vă în cap cele mai urâte fețe pe care le-ați văzut vreodată și apoi să le sărutați mari și ude”.

— În sfârșit, oftă Drawfirst, niște vești bune pentru o schimbare.

* * *

Beak și căpitanul s-au întors spre locul în care Pumnul Keneb aștepta în fruntea coloanei. Tiste Edur era în fața lor de ceva vreme, nedorind să se angajeze, dar acum dispăruseră, cel puțin între aici și acel sat.

Căpitanul se apropie de Pumn. — Beak spune că sunt pumnii marini. Se pare că am găsit unele dintre ele.

— Toate, spuse Beak. — Cei care au trecut cu mult înaintea celorlalți. Sunt în sat și l-au ucis pe Tiste Edur. O mulțime de Tiste Edur.'

— Munițiile pe care le-am auzit ieri.

— Așa, Pumn, spuse Beak, dând din cap.

— În regulă, în sfârșit niște vești bune. Câți?'

— Șapte, opt echipe, răspunse Beak. Îi făcea plăcere să poată vorbi, în persoană, cu un Pumn adevărat. Oh, și-a imaginat scene ca asta, desigur, cu Beak acolo oferind tot felul de informații pentru a-l face pe Pumn să facă toate lucrurile eroice care trebuiau făcute, iar apoi, în cele din urmă, Beak însuși fiind cel mai mare erou dintre toate. Era sigur că toată lumea avea astfel de vise, dezvăluirea bruscă a unei laturi ascunse și timide despre care nimeni altcineva nu știa nimic și despre care nu și-ar fi putut ghici vreodată că era acolo. Timid, până a fost nevoie, și apoi a ieșit, uimitor pe toată lumea!

'Cioc?'

'Pumn?'

— Întrebam, știu ei că suntem aici?

— Da, domnule, cred că da. Au câțiva magi interesanți, inclusiv un vrăjitor în stil vechi din poporul Jakata, care au fost primii oameni de pe Insula Malaz după ce Stormriders s-au retras. El poate vedea prin ochii a tot felul de creaturi și asta trebuie să fi fost de ajutor încă de pe coastă. Există, de asemenea, un Shamari Dal Honese Bush și un Dal Honese Grass Dancer. Și un necromant din mlaștină Nathii.

— Beak, spuse Keneb, aceste echipe includ Fiddler? Gesler și Stormy?

— Lăutarul este cel cu lăutarul care a cântat atât de trist în orașul Malaz? Cel cu jocurile Deck în cap? Da domnule, el este acolo. Gesler și Stormy, ei sunt cei Falari, dar cu piei de aur și mușchi și toate astea, cei care au fost refăturați în incendiile lui Tellann. Telas, Kurald Liosan, focurile, cei prin care zboară dragonii pentru a câștiga imunități și alte dovezi împotriva magiei și mai rău. Da, sunt și ei acolo.

Vezi cum se uitau la el cu mirare! Oh, exact ca visul!

Și știa prea bine cum aveau să iasă toate astea și chiar și asta nu putea să-l facă altceva decât să fie mândru. Își miji ochii spre întunericul de deasupra capului. — Va fi zori într-un clopot sau ceva.

Kenéb se întoarse către Faradan Sort. — Căpitane, ia-l pe Beak cu tine și mergi în sat. Mi-ar plăcea să văd aceste echipe prezentate, cu excepția pichetelor pe care le-au propus.

— Da, Pumn. Plănuiești să-i îmbraci, domnule?

Sprâncenele lui Kenéb se ridicară. — Deloc, Faradan. Nu. S-ar putea să sfârșesc prin a sărut pe fiecare blestemat dintre ei, totuși.

Așa că, încă o dată, Beak a mers alături de căpitanul Faradan Sort, și asta se simțea bine și potrivit acum, de parcă i-ar fi aparținut mereu, fiind mereu util atunci când de asta avea nevoie. Zori falși tocmai începuseră și aerul mirosea minunat de proaspăt - cel puțin până când ajunseră la gropile în care fuseseră aruncate cadavrele Edur. Nu mirosea deloc bine.

— Zei de jos, mormăi căpitanul în timp ce ocoliră una dintre gropile de mică adâncime.

Beak dădu din cap. — Munițiile Moranth fac asta. Doar... părți de oameni și totul a fost mestecat.

— Nu în această groapă, spuse ea, arătând în timp ce treceau pe lângă o altă groapă comună. — Acestea au fost tăiate. Săbii, certuri...

— Da, căpitane, ne pricepem și la asta, nu-i așa? Dar nu de asta au plecat Edur - erau aproape o mie de ei adunați aici, plănuind încă o împingere. Dar apoi au venit ordine de retragere și așa au făcut. Acum sunt cu o ligă în spatele nostru, alăturându-se cu încă mai mulți Edur.

„Ciocanul”, a spus Faradan Sort, „și undeva înainte, nicovala”

El a dat din nou din cap.

Ea făcu o pauză pentru a-i cerceta chipul în întuneric. — Și adjunctul și flota? Cioc?’

— Nu știu, domnule. Dacă vă întrebați dacă vor ajunge la noi la timp pentru a ne ușura, atunci nu. Nicio șansa. Va trebui să rezistăm, căpitane, atât de mult încât este imposibil.

Ea se încruntă la asta. — Și dacă ne ghemuim aici? Chiar în satul ăsta?

— Vor începe să împingă. Vor fi patru sau cinci mii de Edur până atunci. Că mulți ne pot împinge, domnule, fie că vrem sau nu. În plus, Pumnul nu a spus că vrea să se angajeze și să rețină cât mai mulți inamici? Pentru a-i împiedica să meargă în altă parte, ca în spatele zidurilor orașului, ceea ce ar însemna că Adjunctul trebuie să facă față unui alt asediu și nimeni nu vrea asta.

Ea se uită la el încă o clipă, apoi porni din nou. Ciocul căzu cu pas în spatele ei.

Chiar din spatele unui morman negru de steril de la marginea satului, o voce a strigat: „Îmi pare bine să te revăd, căpitane”.

Faradan Sort continuă.

Beak îl văzu pe caporalul Tarr ridicându-se din spatele sterilului, aruncându-și arbaleta pe spate peste un umăr, apoi scoțându-se praful înainte de a se apropia pe un curs de interceptare.

— Pumnul vrea să bată înainte de a intra, nu-i așa?

Căpitanul se opri în fața caporalului neclintit. „Mersăm rapid de ceva vreme”, a spus ea. „Suntem al naibii de obosiți, dar dacă vrem să mergem în acest sat, nu ne vom târî cizmele. Așa că Pumnul a cerut o scurtă oprire. Asta e tot.”

Tarr se scărpină la barbă, făcând diversele oase dependente și astfel de foșnet și clic. — Destul de corect, spuse el.

— Sunt atât de ușurat că aprobi, caporale. Acum, Pumnul vrea echipele aici, toate pe strada principală.

— Putem face asta, răspunse Tarr zâmbind. — Ne luptăm de ceva vreme și suntem al naibii de obosiți, căpitane. Așa că sergenții ne-au făcut pe cei mai mulți să ne odihnim în, uh, tavernă. Dar când Pumnul ne va vedea, ei bine, vom arăta cât se poate de deștepți, sunt sigur.

— Du-ți fundul în taverna aia, caporale, și trezește-i pe nenorociți. Vom aștepta chiar aici, dar nu pentru mult timp, ai înțeles?

Un salut rapid, discret și Tarr a plecat.

— Vezi ce se întâmplă când un ofițer nu este suficient prin preajmă? Sunt al naibii de plini de ei înșiși, așa se

întâmplă, Beak.

'Da domnule.'

— Ei bine, când vor auzi toate veștile proaste, nu vor fi nici pe departe la fel de aroganți.

— Oh, ei știu, domnule. Mai bine decât noi. Dar asta nu este com. complet adevărat. Ei nu știu ce știu eu și nici tu, Căpitane, iubirea mea.

Amândoi s-au întors la sunetul coloanei, urcând repede. Mai repede decât ar trebui, de fapt.

Comentariul căpitanului a fost succint. — La dracu. Apoi a adăugat: „Du-te înainte, Beak-pregătește-le să se miște!”

'Da domnule!'

Problema cu bufnițele era că, chiar și în ceea ce privește păsările, erau profund prosti. A-i face să-și întoarcă capetele blestemate a fost o luptă, oricât de strâns le-a prins Bottle sufletele minuscule care se zvârcoleau.

Era blocat într-o astfel de bătălie în acest moment, atât de mult dincolo de noțiunea de somn, încât părea că aparține exclusiv altor oameni și va rămâne pentru totdeauna în afara lui.

Dar dintr-o dată nu conta unde se uită bufnița și nici măcar unde voia să se uite. Pentru că erau siluete care se mișcau pe pământ, prin crângurile, terenurile lucrate, roiau pe versanții vechilor gropi de carieră și pe drum și pe toate pistele sale convergente. Sute, mii. Mișcând în liniște, armele pregătite. Și la mai puțin de jumătate de legă în spatele coloanei lui Keneb.

Bottle se scutură, cu ochii clipind rapid în timp ce se reorienta - peretele cu gropi al tăvernei, tencuiala ciobită acolo unde fuseseră aruncate pumnale, curgele galbene de scurgeri de pe acoperișul de paie de deasupra camerei comune. În jurul lui, pușcașii pușcași trăgându-și echipamentul. Cineva, probabil Hellian, scuipând și călușând undeva în spatele barului.

Unul dintre pușcașii marini proaspăt sosiți a apărut în fața lui, ridicând un scaun și așezându-se. Magul Dal Honese, cel cu jungla încă în ochi.

— Nep Furrow, mârâi el acum. — Mimer me?

— Mimer ce?

'Pe mine!'

'Da. Nep Furrow. Cum tocmai ai spus. Ascultă, nu am timp să vorbesc...

Un val fluturas al unei mâini noduroase. „Noi știm! Mușcă-l pe Edur! Știm totul. Un deget îndoit a înjunghiat

Bottle. 'Nu asta. Tu. Dup folosit! An'this be-ad! Șirag de mărgele! Toți murim! Cuzzin de tine!'

„Oh, mulțumesc pentru asta, rădăcină mestecată! Nu luam piciorul pitoresc ca voi nenorociților, știți. De fapt, am ajuns până aici doar datorită mea!'

'Vlah! Este alimentatorul! Feedle orn-ți sergentul! Este cântecul, da-nu s-a terminat-gata. Încă nu este gata! Hah!

Bottle se uită la mag. — Deci asta se întâmplă când îți iei nasul, dar nu pui niciodată nimic înapoi, nu?

'Pick'n back! Hee Hee! Așadar, Bauble, ești cauza că noi murim, atâta timp cât știi.

Și cum rămâne cu cântecul neterminat?

O ridicare elaborată din umeri. — Oonoes când, eh? Oonoes?

Apoi Fiddler era la masă. — Bottle, acum nu este momentul pentru o conversație blestemată de Hood. Ieși în stradă și uită-te treaz, la naiba să fii, toți suntem pe cale să ieșim din sat ca o turmă de bhederin.

Da, și chiar peste o stâncă mergem. — Nu am început eu această conversație, sergent...

— Ia-ți echipamentul, soldat.

Koryk stătea alături de ceilalți din echipă, excluzându-l pe Bottle, care credea clar că este unic sau ceva de genul acesta, și urmărea cum elementele conducătoare ale coloanei apăreau la capătul străzii principale, o masă mai întunecată în mijlocul ultimei și încăpățânate strângere a nopții. Nimeni pe cai, a văzut el, ceea ce nu era prea surprinzător. Mâncarea pentru Keneb și compania lui de la coadă trebuie să fi fost greu de găsit, așa că caii au intrat în tocană - acolo, au mai rămas câțiva, dar încărcăți cu unelte. În curând avea să fie carne slabă și slancioasă, pentru a adăuga aromă cerealelor locale care aveau gust așa cum mirosea rahatul de capră.

Își simțea inima bătându-i puternic în piept. Oh, ar fi luptă astăzi. Edur-ul din vest le rostogoleau bine. Și înainte, în această parte a capitalei mari, ar fi o armată sau două. Ne așteaptă doar pe noi și nu sunt așa de drăguți din partea ei.

Lăutarul se profila direct în fața lui Koryk și îi plesni semi-sânge pe partea laterală a cârmei. — Trezește-te, dracu'!

— Am fost treaz, sergent!

Dar asta era în regulă. De înțeles, chiar și, în timp ce Fiddler a coborât pe linie, pocnind la toată lumea. Da, fusese mult prea multă băutură în satul ăsta, iar inteligența

era orice altceva decât ascuțită. Desigur, Koryk s-a simțit suficient de bine. Dormise în mare parte când ceilalți scurgeau ultimele butoaie de bere. A dormit, da, știind ce urma.

Noii marini de la Compania a 3-a oferiseră ceva noutate, dar nu pentru mult timp. Au luat calea ușoară și știau asta, iar acum la fel și toți ceilalți, și le-a dat tuturor o privire în ochi, una care spunea că mai au ceva de dovedit și că acest mic ajutor aici, în acest sat, nu a fost aproape de ajuns. Va trebui să mai scufundăm câteva sute de Edur, dragă, înainte ca oricare dintre noi, dar Smiles îți dă din cap sau două.

În fruntea coloanei, care sosise acum, se aflau Pumnul Keneb și sergentul, Thorn Tissy, împreună cu căpitanul Sort și magul ei fără creier, Beak.

Keneb s-a uitat la echipe, apoi a spus: „Sergenți, pentru mine, vă rog”.

Koryk i-a urmărit pe Fiddler, Hellian, Gesler, Badan Gruk și Primly care se îndreptau spre a se aduna într-un semicerc în fața Pumnului.

— Tipic, mormăi Smiles lângă el. „Acum urcăm cu toții la raport. Mai ales tu, Koryk. Nu crezi că cineva a uitat că ai ucis acel oficial în orașul Malaz, așa că știu că tu ești cel care trebuie să urmărească.

— O, taci, mormăi Koryk. — Tocmai acum decid ce echipă moare prima.

Asta a închis-o destul de repede.

— V-ați descurcat cu toții al naibii de bine, spuse Keneb cu voce joasă, dar acum începe munca serioasă. Gesler pufni. — Crezi că nu știam asta, Pumn?

— Încă am obiceiul de a-ți irita superiorii, înțeleg. Gesler arată zâmbetul său tipic. — Câți aduceți cu dumneavoastră, domnule, dacă aș putea întreba? Pentru că, vezi tu, încep să miros ceva și e un miros urât. Ne descurcăm cu șanse de două la unu. Trei la unu, chiar. Dar am impresia că suntem pe cale să găsim. noi înșine am depășit numeric ce, zece la unu? Douăzeci? Acum, poate ne-ați mai adus niște muniții, dar dacă nu aveți patru sau cinci vagoane complet ascunse în spatele coloanei, nu va fi suficient...

— Asta nu este problema noastră, spuse Fiddler, smulgându-și o luncă din barbă și spărgând-o între dinți. — Vor fi magi și știu cu adevărat, Pumn, că ai noștri s-au consumat. Chiar și Bottle, și asta înseamnă multe. Fiddler se încruntă apoi la Beak. — Pe numele lui Hood, despre ce

zâmbești? Ciocul s-a ofilit, s-a mutat să se ascundă în spatele lui Fafadan Sort. Căpitanul părea că frânează. — Ascultă, Fiddler, poate nu știi nimic despre acest mag de aici, dar te asigur că are magie de luptă. Beak, poți să te ții în ceea ce urmează?

Un răspuns murmurător: „Da, domnule. Vei vedea. Toată lumea o va face pentru că sunteți toți prietenii mei și prietenii sunt importanți. Cel mai important lucru din lume. Și îți voi arăta.

Fiddler tresări și privi în altă parte, apoi miji ochii. — La naiba, pierdem noaptea.

— Pregătește-te pentru marș, ordonă Keneb și la naiba, observă Fiddler, Pumnul părea bătrân chiar acum. — Vom alterna cu timp dublu la fiecare sută de pași - din câte am înțeles, nu avem foarte departe de mers.

— Până când drumul de dinainte va fi plin de inamici, spuse Gesler. — Sper că măcar să fie în vizorul lui Letheras. Aș vrea să văd blestemații de pereți înaintea de a hrăni burluienile.

— Destul de asta, sergent. Demis.'

Fiddler nu a răspuns rânjetului lui Gesler când s-au întors la echipele lor.

— Haide, Fid, toate talentele alea ale tale trebuie să țipe același lucru chiar acum, nu-i așa?

— Da, totți tipă la tine să-ți închizi blestemata gura, Ges.

Corabb Bhilan Thenu'alas adunase aproape mai multe arme decât putea purta. Patru dintre cele mai bune sulite, două sulite. O sabie cu un singur tăiș ceva ca un scimitar; o sabie lungă drăguță, dreaptă, Letherii, cu vârful conic ascuțit, piletă din ceea ce fusese un capăt tocit; două cuțite de autocolante și o breșă de jgheaburi. Legat de spate era un scut Letherii, lemn, piele și bronz. Mai purta o arbaletă și douăzeci și șapte de certuri. Și unul mai ascuțit.

El știa bine că se îndreptau spre ultima lor repriză și avea să fie eroic. Glorios. Ar fi trebuit să fie cu Leoman of the Flails. Ei stăteau unul lângă altul, umăr la umăr, până când nimeni nu rămânea în viață. Și peste ani, aveau să se cânte cântece despre această zi răsărită. Și ar exista, printre detalii, o poveste despre un soldat, mânuind sulite și sulite, săbii și cuțite și grămezi de cadavre la picioarele lui. Un războinic care venise din Șapte orașe, da, de la mii de leghe distanță, pentru a da în sfârșit sfârșitul potrivit Marii Răscoală a patriei sale. Încă o dată, un rebel din Armata a Paisprezecea, fără adăpost, proscrisă, care se numeau acum Bonehunters și ale cărui oase aveau să fie

vânate, da, pentru proprietățile lor magice, și vândute pentru stive de aur în piețe. Mai ales propriul craniu al lui Corabb, mai mare decât toți ceilalți, cândva adăposteste un creier vast plin de geniu și alte gânduri strălucitoare. Un craniu pe care nici măcar un rege nu și-ar putea permite, da, mai ales cu lama sabiei sau cuișul sulitei prin el ca amintire durabilă a morții spectaculoase a lui Corabb, ultimul marin în picioare...

— De dragul lui Hood, Corabb, se răsti Cuttle în spatele lui, evit mai multe colțuri de sulită acum decât voi face într-un timp de clopoțel! Scapa de unele dintre ele, vrei?

— Nu pot, răspunse Corabb. — Voi avea nevoie de toate.

— Acum, asta nu mă surprinde, felul în care îți tratezi armele.

— Vor fi mulți inamici care trebuie uciși, da.

— Scutul acela de Letherii este aproape inutil, spuse Cuttle. — Ar trebui să știi asta până acum, Corabb.

— Când se va sparge, voi găsi altul.

El aștepta cu nerăbdare bătaia iminentă. Țipetele, Țipetele muribunzilor, șocul inamicului în timp ce acesta se tăvălea înapoi, respins din nou și din nou. Marini o câștigaseră, oh, da. Lupta pe care toți o așteptaseră, în afara zidurilor Letheras - și cetățenii îi urmau să privească, cu mirare, cu uimire, cu uimire, cum Corabb Bhilan Thenu'alas dezlanțuia atâta ferocitate încât să mistuie sufletele fiecăruia. martor...

Hellian nu a mai băut niciodată chestia asta. Imaginați-vă, bolnav, încă beat, însetat și halucinant deodată. Aproape la fel de rău ca în acea noapte a Festivalului Paralt din Kartool, cu toți acei oameni purtând costume de păianjen uriaș și Hellian, într-o frenezie Țipătoare, încercând să-i pună pe toți.

Acum, ea mergea greoi în fruntea echipei ei meschine în lumina grăunțoasă a zorilor și, din fragmentele de conversație care au pătruns în starea ei actuală de degradare, și-a dat seama că Edur erau chiar în spatele lor, ca zece mii de păianjeni uriași cu colți care puteau să împușcă și să înghete pescăruși nevinovați și femei îngrozite. Și chiar mai rău, această coloană blăstemată mergea direct către o pânză uriașă dornică să-i prindă pe toți.

Între timp, au fost halucinațiile. Caporalul ei împărțindu-se în două, de exemplu. Unul aici, unul acolo, amândoi vorbind deodată, dar nu același lucru și nici măcar

cu aceeași voce. Și cum rămâne cu prostul ăla cu ochi de căprioară cu numele prost care acum plutea mereu aproape? Respirație crusta? Skulldent? Oricum, ea a avut zece ani cu el ușor, poate mai mulți, sau așa părea de când avea acea față netedă-piele de bebeluș-piele de bebeluș?-care-l făcea să arate, Doamne, paisprezece și ceva. Toți fără suflare, cu o poveste bizară despre a fi un prinț și ultimul dintr-o linie regală și a salva semințe pentru a le planta într-un sol perfect, unde cactușii nu cresc și acum a vrut... ce a vrut? Nu putea fi sigură, dar el declanșa tot felul de gânduri urâte în capul ei, mai ales o dorință copleșitoare de a-l corupe pe băiat atât de rău încât nu l-ar mai vedea niciodată drept, doar pentru a dovedi că ea nu era cineva. s-au încurcat fără să se încurce ei înșiși. Deci poate că totul s-a redus la putere. Puterea de a zdrobi inocența și asta era ceva ce putea face chiar și o femeie îngrozită, nu-i așa?

Trecând prin alt sat și oh, acesta nu a fost un semn bun. Fusesse aplatizat sistematic. Fiecare clădire nu face altceva decât moloz. Armatele au făcut astfel de lucruri pentru a elimina acoperirea, pentru a elimina șansa de a înființa redute și toate astea. Nici dincolo de copaci, doar o întindere plată de câmpuri arate, cu gardurile vii tăiate în cioturi și recoltele arse până la miriște înnegrită și deja soarele dimineții arunca săgeți mortale în craniul lui, forțând-o să-și îndepărteze câteva guri de ea. scăderea ofertei de rom Falari din transporturi.

Tinând-o puțin, mulțumesc Hood.

Caporalul ei s-a contopit din nou într-unul singur, ceea ce era un semn bun, iar el arăta înainte și vorbea despre ceva...

'Ce? Stai, Touchy Breath, ce vrei să spui?

— Ridicarea opusă, sergent! Vezi armata care ne așteaptă? Vezi? Doamne de sus, am terminat! Mii! Nu, mai rău decât mii...

'Liniște! Le văd destul de bine...

— Dar cauți în direcția greșită!

Oricum nu contează, caporale. Încă îi văd, nu-i așa? Acum încetează să mă înghesui și du-te și găsește-l pe Urb-trebuie să țină „sunt aproape pentru a-i ține în viață, nebunul stângaci”.

— Nu va veni, sergent.

"Ce vorbești"

'despre?'

— Vezi tu, este Skulldeath. A anunțat că ți-a dat inima lui...

'Al lui ce? Ascultă, du-te și spune-i lui Hearty Death că-și poate avea craniul înapoi, pentru că nu vreau, dar îi voi lua penisul după ce terminăm să-i ucidem pe toți ăștia basards sau poate chiar înainte de atunci, dacă există o șansă, dar Între timp, trageți Urb aici pentru că sunt „responsabil pentru „în, vedeți, pentru închiriere”
dau cu piciorul în ușa templului.

— Sergent, nu va...

„De ce vocea ta se tot schimbă”?

— Deci, spuse comandantul forțelor Letherii dispuse de-a lungul crestei, iată-le. Ce judeci, Sirryn Kanar? Sub o mie? Aș crede așa. Tot drumul de la coastă. Extraordinar.'

— Au supraviețuit până acum, spuse Sirryn, încruntat, pentru că nu sunt dispuși să stea în picioare și să lupte.

— Gunoi, răspunse ofițerul veteran. „S-au luptat așa cum trebuia și au făcut-o excepțional de bine, așa cum ar atesta Hanradi și Edur-ul său. Sub o mie, de Errant. Ce aș putea face cu zece mii de astfel de soldați, Finadd. Pilott, Korshenn, Descent, T'roos, Istm

- le-am putea cuceri pe toate. Două sezoane de campanie, nu mai mult de atât.

— Oricum ar fi, spuse Sirryn, suntem pe cale să-i omorâm pe toți, domnule.

— Da, Finadd, oftă comandantul. 'Deci noi suntem.' El ezită, apoi îi aruncă lui Sirryn o privire ciudat de vicleană.

— Mă îndoiesc că vor exista multe oportunități de a sângera excesiv pe Tiste Edur, Finadd. La urma urmei, ei și-au îndeplinit sarcina și acum nu mai trebuie decât să sape în spatele acestor malazani - și când bieții proști vor sparge, așa cum vor, ei vor ajunge direct în sulitele Edur ale lui Hanradi și asta va fi sfârșitul.

Sirryn Kanar a ridicat din umeri. — Încă nu înțeleg cum ar fi putut acești malazani să creadă că o mie de soldați ai lor ar fi de ajuns pentru a cuceri imperiul nostru. Chiar și cu explozivii lor și așa ceva.

— Ai uitat de vrăjitoria lor formidabilă, Finadd.

„Formidabil la ascundere, la ascunderea lor de forțele noastre. Nimic altceva. Și acum, astfel de talente nu au nici un folos. Ne vedem inamicul, domnule, și ei sunt expuși și așa vor muri.

— Cel mai bine, atunci, a spus comandantul, oarecum scurt, în timp ce se întorcea pentru a-și arăta magii înainte.

Mai jos, pe vasta câmpie care avea să fie câmpul de ucidere pentru această armată invadatoare - dacă s-ar

putea numi chiar așa - coloana Malazan a început, cu promptitudine, să se reformeze într-un cerc defensiv. Comandantul mormăi. — Nu se fac iluzii, Finadd, nu-i așa? S-au terminat și știu asta. Și astfel, nu va exista nicio dezbinare, nicio retragere de niciun fel. Priveste-i pe ei! Acolo vor sta, până când nimeni nu va mai rămâne.

Adunați acum în cercul lor defensiv, aproape de centrul câmpului de ucidere, forța părea brusc jalnic de mică. Comandantul aruncă o privire spre cei șapte magi ai săi, acum așezați chiar pe creasta crestei și începând sfârșitul ritualului lor - care se făcuse o săptămână. Apoi înapoi la înghesuiala îndepărtată a Malazanilor. „Rătăcitoare binecuvântează pacea asupra sufletelor lor”, șopti el.

* * *

Era clar că Atri-Preda Bivatt, oricât de nerăbdătoare era, fără îndoială, hotărâse în ultimul moment să tragă începutul bătăliei, să lase soarele să-și continue asaltul asupra noroiului fundului mării. Din păcate, o astfel de întârziere nu era în interesul lui Redmask și, așadar, el a acționat primul.

Magii Letherii stăteau fiecare într-un inel protector de soldați purtând scuturi supradimensionate. Erau poziționați dincolo de raza săgeții, dar Bivatt își cunoștea bine vulnerabilitatea, mai ales odată ce și-au început invocarea rituală a puterii.

Toc Anaster, așezat pe cal pentru a-i permite o vedere mai clară, a simțit cicatricile ochiului său dispărut transformându-se într-o mâncărime sălbatică și a simțit cum aerul deveni încărcat, febril, în timp ce cei doi magi își legau voința. Nu puteau, bănuia el, să mențină controlul pentru foarte mult timp. Vrajitoria ar trebui să erupă, ar trebui să fie eliberată. Să se rostogolească în valuri înspumate în fundul mării, străpungându-și drumul pe pământ pentru a se izbi de liniile Awl. Unde războinicii ar muri cu sute, poate cu mii.

Împotriva așa ceva, puținii șamani ai lui Redmask nu puteau face nimic. Tot ceea ce dăduse odinioară putere tribului de câmpie a fost sfâșiat, aproape sfârșit de strămutare, de profanarea terenurilor sfinte, de moartea a

nenumărați războinici, bătrâni și copii. Cultura Awl, pe care o înțelegea acum Toe, se dădă și, pentru a o salva, pentru a-și învia poporul, Redmask avea nevoie de victorie în această zi și ar face orice pentru a o obține.

Inclusiv, dacă este nevoie, sacrificiul lui K'Chain Che'Malle.

Sub armura lor ciudată, sub săbiile topite de la capătul brațelor vânătorului K'ell, sub limbajul lor tăcut și sub alianța lor inexplicabilă cu Redmask of the Awl, K'Chain Che'Malle erau reptile, iar sângele lor era rece și adânc în creierul lor s-ar putea găsi, poate, amintiri străvechi, amintiri ale unei existențe pre-civilizate, o sălbăcie legată în țesătura instinctelor. Și astfel răbdarea unui prădător suprem a curs în acel sânge rece.

Reptile. blestemate de șopârle.

La vreo treizeci de pași de locul unde stăteau magii și soldații lor paznici, panta ajungea până la marginea mării străvechi, unde noroiul se întindea printre smocuri de iarbă mânjită și turtită și unde scurgerile se adunaseră înainte de a se diminua încet. în nămolurile de dedesubt.

K'Chain Che'Malle se învârtise în noroiul acela, foarte posibil chiar dacă ploile continuau să se zvârnească în întuneric. Oricât de uriași erau, se dovediseră pricepuți să se îngroape, astfel încât să nu fie vizibil niciun semn al prezenței lor - nici un semn cel puțin pentru un privitor ocazional. Și la urma urmei, cine și-ar fi putut imagina astfel de fiare enorme sunt capabile să dispară pur și simplu din vedere?

Și Redmask ghicise mai mult sau mai puțin corect unde se vor poziționa magii; într-adevăr, el invitase astfel de plasări, unde valuri de magie aveau să convergă cu efect maxim împotriva războinicilor săi în așteptare. Nici Sag'Churok, nici Gunth Mach nu s-au ridicat ca să se treacă prea departe pentru acea grăbire bruscă și devastatoare în sus.

Tipete de groază în timp ce lutul plat părea să izbuștească pe vechiul țărm, iar apoi, noroiul căzând din spatele lor, creaturile demonice alergau în sus, fiecare apropiindu-se de unul dintre mag.

Retragere în panică - zborul din partea gărzilor, aruncând scuturi și săbii departe - expunând magii nefericiți, amândoi care căutau să-și dezlănțuie vrăjitoria...

- fără timp, când lamele gemene ale lui Sag'Churok s-au tăiat și primul mag păru să dispară într-o floare de sânge și carne -

- fără timp, când Gunth Mach a sărit sus în aer, apoi a aterizat cu ghearele înfășurate direct deasupra celui de-al doilea mag înghesuit, zdrobindu-l într-o clipă de oase.

Și apoi fiarele s-au învărtit, întorcându-se înapoi în zig-zag, în timp ce săgețile coborau. Cei care loveau au sărit sau, rar, au pătruns în pielea groasă solzită suficient de mult pentru a se menține fix în loc, până când mișcarea creaturii i-a eliberat.

În urma acestei onoare bruște, coarnele Letherii au răsunat ca niște strigăte de furie și, dintr-o dată, penele se mișcau în jos pe pantă, iar un cântec de luptă s-a ridicat spre cer pentru a pune cadența - dar era un sunet strident, care izbucnea din gât. de soldați zdruncinați-

La fel de ușor, reflectă Toc Anaster, această bătălie începe.

În spatele lui, Torrent dansa într-o frenezie veselă.

Strigând: „Mască roșie! Redmask! Redmask!”

Penele au ieșit pe fundul mării și s-au lăsat vizibil pe măsură ce avântul a încetinit. Între ei se făceau arcași, escarmători și niște infanterie mijlocie, iar Toc văzu soldați alunecând, căzând, cizmele derapând în timp ce căutau să-și cumpere corzile arcului - haos. Infanteria grea din față se scufunda acum în genunchi, în timp ce cei din spate se împiedicau de cei dinaintea lor, când ritmul se rupea, apoi se prăbuși complet.

Un al doilea set de claxoane a sunat de îndată ce fiecare pană întreagă a fost pe plat și orice mișcare înainte a încetat. Un moment de relativă tăcere în timp ce penele s-au reformat, apoi a apărut un nou cântec din soldați, acesta mai profund, mai sigur și purtând o cadență mai lentă, o ritm prelungit care s-a dovedit a se potrivi perfect cu un avans de un pas la un pas. timp, cu o pauză stabilă între acesta și următorul.

Toc mormăi admirat. Acesta a fost într-adevăr un control impresionant și părea să funcționeze.

Vor ajunge intacte la liniile Awl. Cu toate acestea, nu există o bază solidă pentru a fixa scuturile sau a lega armele cu putere. Doamne, asta va fi al naibii.

Cu toată creativitatea lui Redmask, el nu era, în opinia lui Toe, un geniu tactic. Aici, făcuse tot ce putea pentru a câștiga avantaj, dând dovadă de competența cuvenită. Fără K'Chain Che'Malle, această bătălie ar putea fi deja încheiată. În orice caz, a doua surpriză a lui Redmask nu ar fi putut - pentru nimeni - să fi fost deloc o surpriză.

Natarkas, cu fața moale de sudoare în spatele măștii sale roșii, și-a lăsat calul la galop. În jurul lui era zgomotul tunetului. Două mii de războinici aleși au călărit cu el peste câmpie. Pe măsură ce galopul a fost slăbit în galop, lăncile au fost puse, scuturi așezate pentru a acoperi zona inghinală, sold și piept.

Natarkas își condusesese cavaleria prin ploaia nopții, la est de fundul mării, apoi spre nord și în cele din urmă, în timp ce zorii falși linseau întunericul, spre vest.

În zorii zilei, au fost poziționați la o treime de legă în spatele forțelor Letherii. Aranjat într-o pană cu Natarkas însuși poziționat în centrul celui de-al șaselea rând. Așteptând primele sunete de luptă.

Redmask fusese ferm cu instrucțiunile lui. Dacă cercetașii inamici îi găseau, trebuiau să aștepte și să aștepte încă mai mult, ascultând sunetele bătăliei timp de cel puțin două învârtiri ale roții. Dacă se credeau nedescoperiți - dacă rămânea ocazia de a surprinde - când au început zgomotele luptei, Natarkas urma să-și conducă imediat cavaleria într-un atac asupra formațiunilor din spate ale forțelor inamice -, fără îndoială, pe Tiste Edur. Nu trebuia să existe nicio abatere de la aceste instrucțiuni.

În zorii zilei, propriii lui cercetași călăreaseră la Natarkas pentru a anunța că o trupă călare a lui Edur îi descoperise. Și s-a gândit la Redmask cu o seară înainte. — Natarkas, înțelegi de ce, dacă ești văzut, vreau să ții? Să nu încarce imediat? Nu? Atunci voi explica. Dacă ești văzut, trebuie să pot exploata asta în bătălia de pe fundul mării. Cel puțin două roți trebuie să aștepti, fără să faci nimic. Acest lucru va bloca Tiste Edur pe loc. S-ar putea chiar să atragă cavaleria Bluerose - și dacă se apropie de tine, îi invită la goană ~ du-i departe, da, și continuă să-i conducă departe. Nu-i implica, Natarkas! Vei fi sălbatic! Pune caii lor în praf - vezi tu, ei vor înceta să mai conteze până atunci, iar Bivatt nu-i va mai avea la dispoziție. Asta e important! Înțelegi comenzile mele?

Da, le-a înțeles. Dacă surpriza era pierdută, el trebuia să-și ducă Awl... departe. Ca niște lași. Dar se jucaseră cu lașii înainte și acesta era un adevăr care îi ardea în inima. Aruncă în agonie ori de câte ori îl vedea pe Mezla, Toe Anaster, da, străinul cu un singur ochi care a stat ca o dovadă vie a vremurilor atât de întunecate printre Awl, încât Natarkas abia putea să respire ori de câte ori se gândea la asta.

Si ştia că tovarăşii săi războinici simţeau la fel. Scăderea înăuntru, nevoia teribilă de a da răspuns, de a respinge trecutul în singurul mod care le mai rămâne acum.

Au fost văzuţi, da.

Dar ei n-au alergat. Nici nu ar aştepta. Aveau să călărească în sunetele bătăliei. Ei ar vedea inamicul urât şi ar ataca.

Răscumpărare. Înţelegei cuvântul ăsta, Redmask? Nu? Apoi, vă vom arăta semnificaţia acestuia.

— Soră Shadow, vin. Brohl Handar strânse cureaua cârmei. — Pregătiţi-vă sulitele! urlă el războinicilor săi şi de-a lungul întregii linii de front, adânc de două rânduri, vârfurile de fier ale sulitelor fulgeră în jos. Primul rang îngenunche, înclinându-şi vârfurile la înălţimea pieptului cailor care se apropiau, în timp ce rândul din spatele lor rămânea în picioare, gata de împingere. — Scuturi de păzit! Cel de-al treilea rang a înaintat o jumătate de pas pentru a-şi aduce scuturile într-o poziţie de gardă sub braţele de arme ale războinicilor din al doilea rând.

Brohl se întoarse către unul dintre alergătorii săi. — Informaţi-i pe Atri-Preda că ne confruntăm cu o încărcătură de cavalerie şi o sfătuiesc cu tărie să ordone Bluerose să se ridice pentru un atac de flank - cu cât terminăm mai repede cu asta, cu atât mai repede ne putem alătura luptei pe fundul mării.

A privit cum tânărul pleacă în grabă.

Penele erau acum pe plat, înţelese el, folosind pasul şi avansul pe care îl găsea Bivatt pentru a se adapta la noroi. Probabil că se apropiau de liniile Awl, deşi încă nu se ciocneau. Atri-Preda a avut o altă tactică pentru acel moment, iar Brohl Handar i-a urat bine.

Uciderea magilor fusese o deschidere sumbră pentru bătălia de azi, dar încrederea Supraveghetorului începuse, dacă ceva, să crească.

Proştii ăştia ne taxează! Încarcă o pădure de sulite! Este maree suU!

În cele din urmă, şi-a dat seama că ar putea pune capăt asta. În cele din urmă, acest război absurd s-ar putea termina. Până la sfârşitul zilei, nici măcar un Awl nu va rămâne în viaţă. Nici un.

Tunetul copitelor. Lăncile coborâte, caii cu gâtul întins, războinicii cocoşându-se mai aproape, mai aproape, apoi, deodată, haos.

Niciun cal nu putea fi făcut să se întâlnească într-un zid de sulite înțesate. În mijlocul Awl arcașii erau arcași călare și, în timp ce masa de călăreți se apropia la o sută de pași de Edur, acești arcași s-au ridicat pe etrieri și au eliberat un roi de săgeți.

Primul rând de Edur, îngenuncheat cu sulitele plantate, își sprijinise scuturile dreptunghiulare de Letherii de umerii lor - tot ce puteau să se descurce cu ambele mâini pe tija sulitei. Cei din spatele lor erau mai bine protejați, dar gardul viu, așa cum o numeau Letherii, era vulnerabil.

Războinicii țipau, învârtiți de impactul săgeților. Rândul s-a ondulat, a clătinat, a fost brusc zdrențuit.

Caii nu puteau fi făcuți să se lovească de un zid de sulite înțesate. Dar, dacă sunt suficient de instruiți, ar putea fi făcuți să bată cu ciocanul într-o masă de carne umană. Și, printre cei care încă se confruntă cu sulitele poziționate la înălțimea pieptului, puteau sări.

Un al doilea zbor de săgeți a fost înclinat la patruzeci și ceva de pași. Apoi un al treilea la zece pași.

Partea din față a pieței Edur era o mizerie zdrențuită când încărcătura a lovit acasă. Fiarele s-au lansat în aer, străduindu-se să curețe primele sulite, doar pentru a intercepta alte vârfuri cu cap de fier - dar niciuna dintre acestea nu a fost lovită în pământ și, în timp ce marginile zimțate au tăiat plăcile de piele și carnea de dedesubt, mulți au fost alungați la o parte. sau lovit înapoi. În golurile din prima linie, caii s-au aruncat în rândurile lui Edur, aruncând războinici departe, călcându-i pe alții. Lăncile zvâcniră în corpurile zguduite, derapau din blocurile desperate de scut, sărutau fețele și gâturile într-un toc de sânge.

Brohl Handar, poziționat în spatele careului său Edur, se uită îngrozit în timp ce întregul bloc de războinici Arapay părea să se retragă, să tresară înapoi, apoi să se plieze inexorabil spre interior din partea din față.

Punga Awl intrase adânc și acum exploda din interiorul pătratului dezordonat. Impactul îi alungase pe războinici înapoi, murdând pe cei din spatele lor, într-un efect de ondulare care s-a răspândit în întreaga formație.

Printre Awl, în mijlocul bătăturii, poticnirii lui Edur, au apărut săbii grele tăietoare, în timp ce lăncile erau sfărâmate, așchiate sau lăsate în cadavre. În nebunie tipătoare, sălbaticii scăpau din toate părțile.

Caii s-au prăbușit, lovind cu picioarele, lovindu-se în chinurile morții. Spéars înjunghiate în sus pentru a ridica

războinicii Awl din șeile lor.

Piața era o nebunie clocotită.

Și caii au continuat să coboare, în timp ce alții au dat înapoi, în ciuda comenzilor tipătoare ale călăreților lor. Mai multe sulite i-au scos pe călăreți de pe șeile lor, mulțimile se apropie de indivizi.

Deodată, Awl-ul căutau să se retragă, iar războinicii Edur au început să împingă, flancurile careului înaintând în efortul de a-i închide pe atacatori.

Cineva țipa la Brohl Handar. Cineva lângă el și s-a întors să-și vadă unul dintre alergătorii.

Care arăta spre vest cu gesturi frenetice.

Cavaleria Bluerose, formându-se.

Brohl Handar se uită la rândurile îndepărtate, cu capetele lăncilor zdrobite de soare ținute sus, capetele cailor ridicându-se și aruncându-se, apoi se scutură. — Sună în rânduri apropiate! Pătratul nu urmărește! Închideți rândurile și lăsați inamicul să se retragă!

Câteva clipe mai târziu, coarnele au răsunat.

Awl nu a înțeles. Panica era deja printre ei, iar retragerea bruscă a celor care înaintau acum pe Edur le-a părut o oportunitate. Dornici să se decupleze, războinicii-cai s-au îndepărtat de orice contact - douăzeci de pași - arcași răsucindu-se în șa pentru a slăbi săgeți - patruzeci, cincizeci de pași și printre ei un ofițer cu față de aramă strigând la trupele sale să se retragă, să se reformeze pentru încă o încărcare - și s-a auzit un tunet în apus, iar războinicul s-a întors în Șaua lui și și-a văzut, coborând în rândurile sale măcinate, propria sa moarte.

Moartea lui și cea a războinicilor săi.

Brohl Handar a privit cum comandantul încerca frenetic să-și conducă trupele, să le așeze, să-i împingă pe fiarele ostenite și însângerate și pe călăreții lor la fel de obosiți într-o sarcină de întâlnire - dar era prea târziu. Vocile strigau de frică când războinicii vedeau ce cobora asupra lor. Confuzia s-a dublat, iar apoi călăreții se spargeau, fugind...

Dintr-o dată, lăncierii Bluerose au intrat în ei.

Brohl Handar a privit de sus la Umbra lui Arapay-Sora, dar am fost răniți. — Sună avansul lent! porunci el, făcând un pas înainte și scoțând sabia. — Vom termina ceea ce Bluerose au început. Îi vreau pe nenorociții ăia. Fiecare blestemat dintre ei. Urlând de durere, murind de lamele noastre!

Ceva întunecat și sălbatic se învârtea treaz în el. Oh, ar fi plăcere să ucizi. Aici. Acum. O asemenea plăcere.

În timp ce încărcătura Bluerose se rostogoli prin cavaleria Awl, o lance cu lame late îl prinse pe Natarkas – încă tipând comenzile de a-l îndrepta – în lateralul capului. Vârful i-a lovit tâmpla stângă, sub marginea cârmei cu bandă de bronz. A spart acea placă a craniului, împreună cu pomeții lui și orbita ochiului. Apoi a condus încă mai adânc, prin creier și cavitatea nazală.

În mintea lui a înflorit întuneric.

Sub el – în timp ce se răsturna, se răsuci când lancea se eliberă – calul său se clătină înaintea impactului propriei călări a atacatorului; apoi, în timp ce greutatea trupului lui Natarkas se rostogoli, fiara năvăli, căutând un loc departe de acest măcel, de această teroare.

Deodată, câmpie deschisă în față și alți doi cai fără călăreți care se îndepărtează, cu capul sus, într-o libertate bruscă.

Calul lui Natarkas porni după ei.

Haosul din inima ei s-a împutinat, s-a stins, a fluturat cu fiecare respirație exultantă pe care fiara o tragea în plămânii ei dureroase.

Gratuit!

Nu! Gratuit!

Niciodată!

Pe fundul mării, pene grele de infanterie au înaintat sub grindina acum constantă de săgeți care coborau. Străbatând pe scuturi ridicate, aruncând privirea de pe cârmele cu vizor, înjunghiind prin golurile armurii și ricoșeuri întâmplătoare. Soldații au strigat, s-au împiedicat, si-au revenit sau au căutat să cadă, dar aceștia din urmă au fost prinși brusc de mâini de ambele părți și trupurile închise, ținându-le drept, cu picioarele târându-se acum, în timp ce viața își turna darul purpuriu în noroiul agitat de dedesubt. Mâinile acelea au început apoi să împingă morții și muribunzii înainte, prin rânduri. Mâinile se întind în spate, apucă, trag și trag, apoi împing în mai multe mâini care așteaptă.

Prin toate acestea, a continuat cântecul, ritmul de așteptare a marcat fiecare pas de stabilire.

La doisprezece pași de Awl pe insulele lor uscate, capabili acum să vadă în chipuri, să vadă ochii aprinși plini de frică sau furie.

Această înaintare lentă nu a putut decât să deranjeze Awl care aștepta. Capete de sulită umane, apropiindu-se

din ce în ce mai mult. Colți masivi de fier, care se profilează inexorabil, pas, așteaptă, pas, așteaptă, pas.

Și acum, la opt pași depărtare, cadavrele pline de săgeți erau aruncate înainte din primele rânduri, trupurile întinse în noroi. Scuturile urmau ici și colo. Cizmele s-au așezat deasupra acestor lucruri, împingându-le în noroi.

Corpuri și scuturi, apărând într-un flux aparent fără sfârșit.

Construind acolo, în ultimii șase pași, o podea de carne, piele, lemn și armură.

Javelinii au pătruns în acele pene, împingând soldații înapoi și în jos, doar pentru ca trupurile lor să fie împinse înainte cu o dispreț înfiorătoare. Răniții au sângerat. Răniții s-au înecat țipând în noroi. Și fiecare până părea să se ridice și să iasă din noroi, deși cadența nu s-a schimbat.

Patru pași. Trei.

Și, la un strigăt, vârfurile acelor pene enorme au înaintat brusc.

În carne umană, în scuturi așezate, sulite. În Awl.

Fiecare minte a visat la victorie. De nemurire. Și, dintre toți, niciunul nu ar ceda.

Soarele se uita în jos, sclipind de căldură nerăbdătoare, la Q'uson Tapi, unde două civilizații s-au blocat gât la gât.

Pentru ultima dată.

O decizie fatală, poate, dar o luase acum. Trăgând cu el toate echipele care fuseseră în sat, Fiddler a preluat de la unele dintre unitățile mai bătute ale lui Kenneb, partea de vest a apărării lor broaște testoase. Nu mai stau ochi în ochi cu acea uriașă armată Letherii și cu vrăjitorii ei blestemați de Hood. Nu, aici au așteptat, iar vizavi de ei, strângând în rânduri groase, Tiste Edur.

A fost lașitate? Nu era sigur, iar din privirile pe care le-a surprins în ochii colegilor săi sergenți - cu excepția lui Hellian, care a apucat temporar fără succes la Skulldeath, sau mai precis la picioarele lui, înainte de a interveni Primly - nu erau siguri. fie.

Bine, atunci, pur și simplu nu vreau să-mi văd moartea venind peste mine. E laș? Da, după toate punctele de vedere, nu putea fi altceva decât. Totuși, există asta. Nu mă simt speriat.

Nu, tot ce și-a dorit acum, dincolo de ceea ce și-a dorit atât de evident Hellian, desigur, tot ce și-a dorit atunci, era să moară luptând. Să văd chipul nenorocitului care l-a ucis, să dai mai departe, în acea ultimă întâlnire a ochilor, tot ceea ce a însemnat moartea, trebuie să fi însemnat și ar

însemna întotdeauna... orice ar fi fost, și să sperăm că fac o treabă mai bună de a-mi lăsa Ucigașul știe orice ar fi - mai bine, adică, decât toți cei ai căror ochi m-am uitat când au murit din mâna mea. Da, pare o rugăciune destul de demnă.

Dar nu mă rog ție, Hood.

De fapt, la naiba dacă știu cui mă rog, dar nici asta nu pare să conteze.

Soldații lui săpau gropi, dar nu spuneau prea multe. Primiseră o ghiozdană plină de muniții, inclusiv încă două împușcături și, deși asta nu era suficient, era indicat să sape gropile în care să se poată ghemui pentru a se adăposti atunci când acele ascuțitoare, zgârieturi și toate celelalte au început să se stingă.

Toate astea, la naiba, presupuneau că vor fi lupte.

Mult mai probabil, magia avea să-i cuprindă pe Malazani, pe toți, apucându-le de gât, chiar dacă le-a ars pielea, mușchii și organele, le-a ars până și ultimele lor țipete disperate și furioase.

Fiddler a jurat că va face din ultimul lui țipăt un blestem. Una bună, de asemenea.

Se uită cu privirea la rândurile de Tiste Edur.

Lângă el, Cuttle a spus: „Nici ei nu le place, știi”.

Răspunse Fiddler cu un mormăit fără cuvinte.

— Asta e liderul lor, bătrânul ăla cu umerii cocoși. Prea mulți i-au acordat prea multă atenție. Plănuiesc să-l scot afară, Fid-cu un înjurător. Ascultă-ascuți? De îndată ce valul ăsta de magie începe să se rostogolească, ar trebui să ne dăruim al naibii și să-i încarcăm pe acești nenorociți.

Nu e o idee rea, de fapt. Clipind, Fiddler s-a îndreptat cu fața spre saporul, apoi a dat din cap. — Dați cuvântul, atunci.

În acel moment, unul dintre soldații lui Thorn Tissy a alergat în mijlocul lor. — Ordinele lui Fîst, spuse el, privind în jur. — Unde este căpitanul tău?

— Ținându-l de mână pe Beak, în altă parte, răspunse Fiddler. — Poți să-mi dai acele ordine, soldat.

În regulă. Menține spatele țeptoasă - nu avansa asupra inamicului...

„Asta e naibii de...”

— Ajunge, Cuttle! se răsti Fiddler. Către alergător, a dat din cap și a spus: „Cât timp?”

O expresie goală a răspuns la această întrebare.

Fiddler îi făcu semn idiotului, apoi se întoarse încă o dată pentru a se uita la Tiste Edur.

— La naiba, Fid!

— Relaxează-te, Cuttle. Vom pleca când va trebui, bine?

'Sergent?' Sticla se târâse dintr-o dată din groapa pe care o săpase și pe chipul lui era o expresie încordată. — Ceva... ceva se întâmplă...

În acel moment, de pe creasta spre est, un sunet înfiorător de sânge, asemănător cu zece mii de lanțuri de ancore, smulgea din pământ și s-a ridicat un zid virulent de magie involburată. Purpuriu închis și împușcat cu vene purpurie, gravuri negre ca un fulger care se învâрте de-a lungul crestei, în timp ce se ridica, mai sus, dar mai sus...

— Mingile lui Hood! Cuttle respiră, cu ochii mari.

Fiddler se uită pur și simplu. Aceasta era vrăjitoria pe care o văzuseră în largul coastei de nord a celor șapte orașe. Numai că atunci îl aveau pe Quick Ben cu ei. Și Bottle a avut-o pe a lui - a întins mâna și l-a tras pe Bottle aproape. 'Asculta! Este ea-'

— Nu, Fid! Nicăieri! Nu a mai fost cu mine de când am aterizat. Imi pare rau-'

Fiddler îl aruncă pe bărbat înapoi.

Zidul se ridică și mai sus.

Tiste Edur de-a lungul marginii de vest a câmpului de ucidere se retrăgeau brusc înapoi.

Cuttle a strigat: „Trebuie să plecăm acum! Lăutar! Acum!”

Totuși nu se putea mișca. Nu putea să răspundă, indiferent cum l-ar fi bătut sapatorul. Putea doar să privească, întinzându-se, mereu în sus. Prea multă magie. „Zei de sus”, mormăi el, „vorbesc despre exces”.

Fugi de asta? Nicio sansa.

Cuttle l-a târât în jur.

Fiddler s-a încruntat și l-a împins pe bărbat în spate, suficient de tare încât să-l facă pe sapator să se împiedice.

— La naiba alergă, Cuttle! Crezi că putem depăși asta!

„Dar Edur-”

— O să-i ia și pe ei, nu vezi asta? Nu-l poate controla nimeni odată ce este lansat-nimeni. — Nenorocitul ăia de Edur, Cuttle! O, da, Letherii au vrut să scape de stăpânii lor - pur și simplu nu au vrut să o facă cu noi ca aliați. Nu, o vor face în felul lor și vor elimina ambii inamici în același timp al naibii...

La trei sute de pași spre vest, Hanradi se uită în sus la acea magie Letherii. Și înțeles, deodată. El a inteles.

„Am fost trădați”, a spus el, atât pentru sine, cât și pentru războinicii care stăteau în apropiere. — Ritualul

ăsta - a trecut câteva zile în pregătire. Poate săptămâni. Odată dezlănțuit... devastarea se va întinde pe câteva leghe spre vest.

Ce să fac?

Părinte Shadow, ce să faci? — Unde sunt K'risnan-ul meu? Întrebă el deodată, întorcându-se spre ajutoare.

Doi Edur au șochetat înainte, cu fețele cenușii.

— Ne poți proteja?

Niciunul nu a răspuns și nici unul nu va întâlni ochii lui Hanradi.

— Nu poți să-l chemi pe Hannan Mosag? Ajunge până la Ceda, la naiba!

'Nu intelegi!' strigă unul dintre cei odată tineri K'risnan. „Suntem-toți-toți suntem abandonați!”

— Dar Kurald Emurlahn...

'Da! Treziți-vă încă o dată! Dar nu putem ajunge la el! Nici Ceda nu poate!

„Si cealaltă putere? Haosul?”

'Plecat! A fugit!

Hanradi se uită la cei doi vrăjitori. Și-a scos sabia și a lovit lama peste fața celui mai apropiat, marginea mușcând podul nasului și despiciand ambii globi oculari. Tipând, silueta se dădu înapoi, cu mâinile la fața lui. Hanradi făcu un pas înainte și-și înfipse sabia în pieptul răsucit al creaturii, iar sângele care țâșni era aproape negru.

Eliberând arma, Hanradi se întoarse către celălalt, care se ghemui pe spate. „Voi, vrăjitorilor”, spuse odinioară regele cu o voce zgomotoasă, „sînteți cauza acestui lucru. Toate acestea.” Făcu încă un pas mai aproape. — Ai fi să fii Hannan Mosag ghemuit în fața mea acum...

'Aștepta!' a tipat K'risnan, arătând brusc spre est. 'Aștepta! Unul dă răspuns! Unul dă răspuns!'

Hanradi se întoarse, ochii concentrându-se cu oarecare dificultate asupra Malazanilor - atât de copleșitor era valul magiei Letherii, încât o umbră coborâse pe întreg câmpul de ucidere.

Se ridică din acea masă înghesuită de soldați, o strălucire slabă, luminoasă. Argintiu, pulsând vag.

Râsul lui Hanradi a fost aspru. — Chestia aia patetică este un răspuns? Își ridică pe jumătate sabia.

'Nu!' a strigat K'risnanul. 'Aștepta! Uite, prostule! Uite!'

Și așa a făcut, încă o dată.

Și am văzut acea cupolă de lumină argintie înflorind, răspândindu-se pentru a înghiți întreaga forță - și s-a

îngrosat, a devenit opac -

Ultimul K'risnan se strânse de bratul lui Hanradi. 'Ascultă la mine! Puterea sa-Tatăl Umbră! Puterea lui!

— Poate rezista? întrebă Hanradi. — Poate rezista împotriva Letherii?

Nu văzu niciun răspuns în ochii cu rame roșii ai lui K'risnan.

Nu poate-arata, totuși, este mic-împotriva aceluia val în continuă creștere-

Dar... nu trebuie să fie mai mare decât atât, ai nevoie? Le cuprinde pe toate.

— Sună avansul! el a strigat. — La dublu!

Ochii larg ațintiți asupra lui Hanradi, care arătă spre acea cupolă sclipitoare a puterii eterice. — Măcar ne putem ghemui în umbra lui! Acum, mergi înainte! Toata lumea!'

Cioc, care odată purtase un alt nume, un nume mai plictisitor, se jucase în pământ în acea după-amiază, pe podeaua vechiului hambar unde nimeni nu mai mergea și care era departe de restul clădirilor moșie, suficient de departe pentru a-i permite să-și imagineze că era singur într-o lume părăsită. O lume fără probleme.

Se juca cu bulgări de ceară aruncate pe care i-a adunat din mormanul de gunoi de sub peretele din spate al casei principale. Căldura mâinilor lui putea să-și schimbe forma, ca prin magie. Putea să modeleze chipuri din bucăți și să construiască familii întregi ca acele familii de jos din sat, unde băieții și fetele de vârsta lui lucrau alături de părinți și când nu lucrau se jucau în pădure și râdeau mereu.

Aici l-a găsit fratele său. Fratele lui cu fața tristă atât de diferită de cele de ceară pe care îi plăcea să le facă. A sosit purtând o frânghie și stătea chiar în interiorul intrării căscate, cu ușile late blocate, toate acoperite de vegetație.

Beak, care pe atunci avea un nume mai plictisitor, a văzut în chipul fratelui său o suferință bruscă, care apoi s-a scurs și i-a luat locul un zâmbet slab, ceea ce era o ușurare, deoarece Beak îl ura întotdeauna când fratele său pleca undeva să plângă. Frații mai mari nu ar trebui să facă asta niciodată și dacă el ar fi fost mai mare, de ce, nu ar face asta niciodată.

Fratele lui s-a îndreptat apoi spre el și, încă pe jumătate zâmbind, a spus: „Am nevoie să pleci, micuțule. Ia-ți jucăriile și pleacă de aici.

Beak se uita cu ochii mari. Fratele său nu l-a întrebat niciodată astfel de lucruri. Fratele său împărțise întotdeauna acest hambar. — Nu vrei să te joci cu mine?

— Nu acum, răspunse fratele său, iar Beak văzu că mâinile îi tremurau, ceea ce însemna că fuseseră probleme la proprietate. Probleme cu mama.

„Jucatul te va face să te simți mai bine”, a spus Beak.

„Stiu. Dar nu acum.”

„Mai tarziu?” Beak a început să-și adune sătenii de ceară.

— Vom vedea.

Au fost decizii care nu păreau decizii. Iar alegerile puteau pur și simplu să se pună în aplicare atunci când nimeni nu se uita cu adevărat și așa erau lucrurile în copilărie, așa cum erau pentru adulți. Sătenii de ceară legănați în brațele lui, Beak porni, în față și în lumina soarelui. Zilele de vară erau întotdeauna minunate – soarele era suficient de fierbinte încât să-i facă pe săteni să plângă de bucurie, odată ce i-a așezat pe vechea piatră de hotar care nu mai însemna nimic.

Piatra se afla la vreo optsprezece pași mici ai lui Beak, s-a răsturnat într-un colț al căii înainte să se întoarcă și s-a scufundat spre pod și pârâul în care trăiau pușii până când s-a uscat și apoi au murit pentru că pușii nu puteau respira decât în apă. Tocmai își așezase jucăriile la rând când a decis că trebuie să-și întrebe ceva pe fratele său.

Decizii și alegeri, în cădere.

Ce a vrut să întrebe? Nu mai era amintire de asta. Amintirea a dispăruse, s-a topit în nimic. Fusesse o zi foarte caldă.

Ajungând la intrare, îl văzu pe fratele său – care stătea cu picioarele atârând de marginea mansardei – alunecând pentru a cădea pe podea. Dar nu a căzut până la capăt. În schimb, frânghia de la gât l-a prins.

Și apoi, fața lui devenind întunecată în timp ce ochii i se bombau și limba i se împingea afară, fratele său a dansat în aer, lovind cu piciorul prin razele de lumină prăfuită.

Beak alergă spre el – jocul pe care îl jucase fratele său cu frânghia mergea prost, iar acum fratele lui se sufoca. Și-a aruncat brațele în jurul picioarelor fratelui său și a încercat din toate puterile să-l țină sus.

Și acolo stătea, și poate țipa, dar poate nu era, pentru că acesta era un loc părăsit, prea departe de oricine ar putea ajuta.

Fratele său a încercat să-l dea afară. Pumnii fratelui său se lovira în vârful capului lui Beak, destul de tare încât să-l rănească, dar nu atât de mult, din moment ce mâinile

acelea nu puteau decât să-l atingă, scurt deoarece era încă mai mic decât fratele său. Așa că doar s-a ținut.

Focul se trezi în mușchii brațelor lui. În umerii lui. Gatul lui. Picioarele îi tremurau sub el, pentru că trebuia să stea pe degetele de la picioare – dacă încerca să-și miște brațele mai jos, până sub genunchii fratelui său, atunci fratele său pur și simplu îndoia acei genunchi și începea din nou să se sufoce.

Foc peste tot, foc direct prin corpul lui Beak.

Picioarele i se cereau. Brațele îi scăpau. Și când au eșuat, fratele lui s-a înecat. Pee alergă în jos pentru a arde de încheieturile și fața lui Beak. Aerul s-a îngroșat brusc de mirosuri mai urâte și fratele lui nu a făcut niciodată așa ceva – toată mizeria asta, greșeala teribilă cu frânghia.

Beak nu putea rezista, iar aceasta era problema cu a fi un frate mai mic, cu a fi așa cum era. Și loviturile s-au oprit în cele din urmă, mușchii picioarelor fratelui său devenind moi, slăbiți. Două vârfuri de la una dintre mâinile fratelui său au periat ușor părul lui Beak, dar s-au mișcat doar când Beak însuși s-a mișcat, așa că acele degete erau la fel de nemșcate ca picioarele.

Era bine că fratele lui nu se mai lupta. Probabil că și-a slăbit frânghia de la gât și acum doar se odihnea. Și asta era bine pentru că Beak era acum în genunchi, cu brațele strânse în jurul picioarelor fratelui său.

Și acolo a rămas.

Până când, la trei clopote după amurg, una dintre mâinile grajdurilor din echipa de căutare a intrat în hambar cu un felinar.

Până atunci, căldura soarelui de mai devreme în acea după-amiază îi distrusese pe toți sătenii lui, le trăsese fețele în expresii de durere, iar Beak nu s-a întors să-i adune, nu le-a remodelat în fețe mai frumoase. Acele bulgări au rămas pe piatra de graniță care nu mai însemnau nimic, scufundându-se în soarele zi după zi.

După acea ultimă zi cu fratele său, au fost multe necazuri în gospodărie. Dar nu a durat mult, deloc.

Nu știa de ce se gândea la fratele său acum, în timp ce aprinse fiecare lumânare din el pentru a face lumea strălucitoare și pentru a-și salva toți prietenii. Și în scurt timp nu a mai simțit pe nimeni altcineva, cu excepția petelor slabe în care deveniseră. Căpitanul, Pumnul, toți soldații care i-au fost prieteni, și-a lăsat lumina să se dezvăluie pentru a-i îmbrățișa pe toți, pentru a-i feri de

acea magie înspăimântătoare și întunecată atât de dornică să se năpustească asupra lor.

Devenise prea puternic pentru ca cei șapte magi să-l conțină. Creaseră ceva care avea să-i distrugă acum, dar Beak nu lăsa să-și rănească prietenii. Și așa și-a făcut lumina să ardă și mai strălucitoare. A făcut din asta un lucru solid. Ar fi de ajuns? Nu știa, dar trebuia să fie, pentru că fără prieteni nu era nimic, nimeni.

Mai strălucitoare, mai fierbinte, atât de fierbinte, ceara lumânărilor a izbușnit în nori de picături, fulgerând ca soarele, unul după altul. Și, când s-a aprins fiecare lumânare colorată, de ce, era alb.

Și încă mai mult, căci, pe măsură ce fiecare se alătură torentului care emana din el, simțea în sine o curățire, o curățare, ceea ce preoții numeau purificare, doar că ei nu știau cu adevărat nimic despre purificare pentru că nu avea nimic de-a face cu jertfele de sânge sau de monede și nimic de-a face cu să te înfometezi și să-ți bati spatele sau să cânti la nesfârșit până când creierul amortește. Nimic de genul asta. Purificarea, cioc înțelese acum, era definitivă.

Totul strălucea, ca și cum ar fi fost aprins de focurile din interior. Mistiile odinioară neagră ale culturilor au aprins din nou la o viață aprigă. Pietrele străluceau ca niște pietre prețioase. Incandescența năvăli din toate părțile. Fiddler și-a văzut soldații și a putut vedea prin fulgerări pulsatoare, până la oasele lor, organele înghesuite în cuștile lor. A văzut, de-a lungul unei laturi întregi a lui Koryk, fracturi vechi de coaste, brațul stâng, omoplat, sold. Văzu trei adâncituri de mărimea nodului pe craniul lui Cuttle, sub cârma acum translucidă - o bătaie pe care o luase când era încă prunc, cu oase moi și vulnerabilă. A văzut stricăciunea dintre picioarele lui Smiles din toate momentele în care ea s-a sălbatic. El a văzut în Corabb Bhilan Thenu'alas sângele curgător care deținea în el puterea de a distruge orice cancer care l-a lovit, și era un om asediat de acea boală, dar nu avea să ucidă niciodată. Nici măcar nu l-ar îmbolnăvi.

Văzu în Bottle valuri coruscate de putere brută, o refulgență lipsită de orice control - dar asta avea să vină. Va veni.

Caporalul Tarr se ghemui în groapa pe care o săpase, iar lumina care emana din el părea solidă ca fierul.

Printre ceilalți, a văzut mai mult decât și-ar dori să vadă orice muritor, totuși putea să închidă ochii, nu putea privi în altă parte.

Gesler și Stormy erau aprinși în foc de aur. Chiar și barba și părul lui Stormy - toate filate acum de aur - o frumusețe brutală care i se învăluia în cascadă în jurul feței, iar blestemul de prost râdea.

Lumea de dincolo dispăruse în spatele unui perete opac, curbat, de foc argintiu. Forme vagi pe cealaltă parte - da, îl văzuse pe Tiste Edur apropiindu-se, căutând un fel de adăpost.

Fiddler a descoperit că stătea în picioare, cu fața aceluiași perete, iar acum mergea înainte. Pentru că unele lucruri contează mai mult decât altele. Pășind în acel foc argintiu, simțindu-l tășnind prin tot corpul său, nici cald, nici rece, nici durere, nici bucurie.

Se clătină brusc, clipind, și la nici cincisprezece pași de el se ghemuiau sute de Tiste Edur. Așteptând să moară. * *

Hanradi îngenunche cu privirea atintită spre cer, din care jumătate dispăruse în spatele unui zid înnegrit de nebulie zvârcolită. Creasta începuse să se răstoarne.

O mișcare bruscă i-a atras ochii în jos.

Pentru a vedea un Malazan - acum transformat într-o apariție de barbă albă, păr - oasele degetelor atârinate erau acum lustruite, luminoase, la fel ca armura lui, armele lui. Curățată, lustruită, până și pielea hamului lui părea nouă, suplă.

Malazanul îi întâlni privirea cu ochi argintii, apoi ridică o mână perfectă și le făcu semn pe toți înainte.

Hanradi se ridică, aruncându-și sabia deoparte.

Războinicii lui au văzut. Războinicii lui au făcut la fel și, în timp ce toți înaintau, cupola de foc argintiu s-a repezit deodată spre ei.

Un tipăt pătrunzător și Hanradi s-a întors pentru a vedea ultimul său K'risnan izbucnit în flăcări - o singură clipă orbitoare, apoi nefericitul vrăjitor a fost pur și simplu cenușă, așezându-se pe pământ...

Beak a fost bucuros să-i salveze. Îl înțelesese pe acel bătrân sergent. Magul răsucit, din păcate, nu putea îmbrățișa o astfel de purificare. Prea mult din sufletul lui fusese predat. Ceilalți - oh, erau răniți, plini de amărăciune pe care trebuia să o măture și așa a făcut. Nimic nu mai era dificil. Nimic în acel moment, valul magiei Letherii a coborât.

Comandantul Letherii nu putea vedea câmpul de ucidere, într-adevăr nu putea vedea nimic altceva decât

acel zid învolburat și înfloritor de vrăjitorie dornică. Foamea ei crudă se revărsa în nori șuierători.

Când sa ridicat înainte, orice iluzie de control a dispărut.

Comandantul, cu Sirryn Kanar ghemuit lângă el, i-a văzut pe toți cei șapte magi ai săi smulși de pe pământ, târați în aer, în urza acelui zid de încărcare. Tipete, zvâcniri, apoi dăre de sânge biciuit în timp ce erau sfâșiați câteva momente înainte de a dispărea în furtuna întunecată.

Vrăjitoria a zguduit, apoi s-a prăbușit pe câmpul de ucidere.

Detonație.

Soldații au fost aruncați din picioare. Caii erau aruncați în lateral, călăreții se prăbușeau sau se țineau prinși în timp ce fiarele îngrozite se rostogoleau pe spate. Întreaga creastă părea să se undă, apoi să se năruiască, iar prăbușirea bruscă i-a tras pe soldați de pe margine, îngropându-i în tobogane care alergau spre câmpul de dedesubt. Gurile erau deschise, tipetele dezlănțuite într-o aparentă tăcere, groaza în atâția ochi...

Valul care se prăbușește s-a destrămat...

Ciocul a fost doborât de greutatea imensă, de foamea oribilă. Cu toate acestea, nu s-ar fi retras. În schimb, a lăsat focul din interiorul lui să izbucnească, devorând fiecare lumânare, aprinzând totul.

Prietenii lui, da, singurii pe care îi cunoscuse vreodată.

Supraviețuirea, și-a dat seama, putea fi găsită doar prin puritate. De dragostea lui pentru ei toți - cât de mulți dintre ei îi zâmbiseră, râseseră împreună cu el. Cum îl băteau mâinile pe umăr și chiar, din când în când, îi ciufuliau părul.

I-ar fi plăcut să-l vadă pe căpitan pentru ultima oară și poate chiar să o sărute. Pe obraz, deși bineînțeles că i-ar fi dorit ceva mult mai... curajos. Dar el era Beak, la urma urmei, și nu putea să se țină decât de un singur lucru la un moment dat.

Brățele strânse, chiar dacă focul începuse să-i ardă mușchii brațelor. Umerii și gâtul lui. Picioarele lui.

Ar putea rezista, acum, până l-au găsit.

Focurile acelea erau atât de fierbinți, acum, arzând - dar nu era nicio durere. Durerea fusese curățată, curățată. Oh, greutatea era mare, devenind tot mai grea, dar nu voia să-și dea drumul. Nu dintre frații și surorile lui, cei pe care i-a iubit atât de mult.

Prietenii mei.

Vrăjitoria Letherii s-a rupt, izbucnind în nori de foc alb care se învârteau spre cer înainte de a dispărea. Fragmente s-au prăbușit de fiecare parte a cupolei incandescente, smulse adânc în pământ în nori negri care vărsă. Și, peste tot, a murit.

Comandantul s-a zbatut din nou în picioare, s-a uitat fără să înțeleagă la scena de pe câmpul uciderii.

De fiecare parte, soldații săi se poticneau din nou în picioare. Apărură alergători, unul aproape s-a ciocnit de el, în timp ce el îl îndepărtă pe Sirryn Kanar încă în genunchi, femeia încercând să-i spună ceva. Îndreptat spre sud.

'-aterizare! O altă armată Malazan, domnule! Alte mii! Din râu!

Comandantul veteran s-a încruntat la femeia, a cărei față era mânjită cu murdărie și ai cărei ochi erau casatori de panică.

S-a uitat înapoi în jos la câmpul uciderii. Domul pâlpâia, murea. Dar ținuse. Destul de mult, a rezistat. — Informați-i pe ofițerii mei, îi spuse el alergătorului. — Pregătește-te să mergi și să mergi rapid spre râu - cât de departe? Au reușit un cap de plajă?

— Dacă mergem direct spre râu, domnule, îi vom întâlni. Și da, așa cum spuneam, au aterizat. Există nave de război grozave în râurile-scoruri ale acestora! Și-^'

'Du-te, dracu'! Ofițerilor mei!

Sirryn era acum pe picioare. Se rotunji spre comandant. — Dar domnule... ăștia de jos!

— Lasă-le blestematului Edur, Sirryn! I-ai vrut să fie mutilați, atunci vei avea dorința ta! Trebuie să întâlnim forța mai mare și trebuie să facem acest lucru imediat!

Sabie și scut, în sfârșit, o bătălie în care un soldat putea muri cu onoare.

Căpitanul Faradan Sort, la fel ca atâția alți soldați relativ aproape de locul în care stătuse Beak, fusese împins la pământ de ferocitatea magiei sale. A întârziat să-și revină și chiar și în timp ce strălucirea argintie pulsa într-o moarte neîntreruptă, ea a văzut... alb.

Armură și arme strălucitoare. Părul alb ca zăpada, fețele lipsite de orice cicatrice. Siluete, ridicându-se pe jumătate ameteite, ridicându-se ca niște invocații perfecte din lăstarii verzi strălucitori ai unui fel de iarbă care acum mârâia totul și păreau să crească în fața ochilor ei.

Și, întorcându-se, se uită la Beak.

Pentru a arde, focul avea nevoie de combustibil.

Pentru a-i salva pe toți, Beak folosisise tot combustibilul din el.

Îngrozită, Faradan Sort s-a trezit uitându-se la un amestec prăbușit de cenușă și os pârjolit. Dar nu, există un tipar în asta, o configurație, dacă ar fi putut să se concentreze printre lacrimi. Oh. Oasele brațelor păreau să îmbrățișeze genunchii, craniul mototolit s-a așezat pe ele.

Că un copil ascuns într-un dulap, un copil care caută să se facă mic, atât de mic...

Cioc. Zei de jos... Cioc.

— Plănuiești să te întorci la armele tale? l-a întrebat Fiddler pe liderul de război Edur. — Dacă vrei să începi din nou, adică suntem dispuși.

Dar războinicul în vârstă clătină din cap. — Am terminat cu imperiul. Apoi a adăugat: — Dacă ne-ai permite să plecăm.

— Mă pot gândi la câțiva dintre noi care ar fi mai înclinați să vă omoare pe toți, chiar acum.

O încuviințare din cap.

— Dar, spuse apoi Fiddler, în timp ce soldații săi se adunau în spatele lui, cu toții uitându-se la Tiste Edur - care se uitau înapoi - nu suntem aici să comită genocid. L-ai lăsa pe împăratul tău fără apărare?

Liderul războiului arată spre nord. — Satele noastre se află departe. Puțini rămân acolo și suferă pentru absența noastră. Mi-aș conduce războinicii acasă, Malazan. A reconstrui. Să așteptăm întoarcerea familiilor noastre.

'Continua atunci.'

Bătrânul Tiste Edur se înclină. Apoi a spus: „Dacă am putea... să luăm înapoi... tot ce am făcut”.

— Spune-mi asta. Împăratul tău... poate fi ucis?

'Nu.'

Nu s-a mai spus nimic. Fiddler a privit cum Edur-ul porni.

În spatele lui, un mormăit de la Koryk, care apoi spuse: „Eram al naibii de sigur că ne vom certa azi”.

'Lăutar. Armata Letherii a plecat, a spus Gesler.

— Adjunctul, spuse Fiddler, dând din cap. — Le va ciocani în pământ.

— Ideea mea este, continuă Gesler, drumul nostru către Letheras... este un drum deschis. O să-i lăsăm pe Adjunct și pe toți acei soldați sărați ai ei să ne bată acolo?

— Bună întrebare, spuse Fiddler, întorcându-se în cele din urmă. — Să mergem să-l întrebăm pe Pumn, da?

— Da, și poate putem afla și de ce suntem toți încă în viață.

— Da, și alb, de asemenea.

Gesler își trase cârma și îi zâmbi lui Fiddler. — Vorbește pentru tine, Fid.

Păr din aur filat. — Ia-mă, mormăi Fiddler, e cam la fel de dezastruos pe cât l-am văzut vreodată.

Încă o mână de ajutor, ridicându-l pe Beak în picioare. S-a uitat în jur. Nimic de văzut. Nisip alb, o poartă de marmură albă în față, în interiorul căreia se învârtea lumină argintie.

Mâna care îl prindea de braț era scheletică, pielea de o nuanță ciudată de verde. Silueta, foarte înaltă, era îmbrăcată cu glugă și purta cârpe negre. Părea că studiază poarta.

— Acolo ar trebui să merg acum? întrebă Beak.

'Da.'

'În regulă. Vii cu mine?'

'Nu.'

'În regulă. Ei bine, atunci îmi dai drumul brațului?'

Mâna a căzut. „Nu este obișnuit”, a spus apoi figura.

'Ce?'

— Că mă ocup de... sosiri. În persoană.'

— Numele meu este Beak.

'Da.'

— Ce este acolo?

— Fratele tău te așteaptă, Beak. A așteptat de mult.

Beak a zâmbit și a pășit înainte, dintr-o dată într-o mare grabă - lumina argintie din acea poartă era frumoasă, amintindu-i ceva.

Vocea străinului l-a făcut să răspundă: — Cioc.

'Da?'

'Fratele tau. El nu te va cunoaște. Inca. Intelegi?'

Beak dădu din cap. — De ce nu vii cu mine?

„Aleg să aștept... altul”.

— Fratele meu, spuse Beak, cu zâmbetul lărgit. — Acum sunt mai înalt. Mai puternic. Pot să-l salvez, nu-i așa?

O pauză lungă, iar apoi figura spuse: „Da, Beak, îl poți salva”.

Da, asta avea sens. A pornit din nou. Cu pași siguri. Până la poartă, în acea strălucire argintie, să iasă de cealaltă parte într-o poiană de lângă un pârâu care se prelinge. Și ingenuncheat lângă bancă, fratele lui. La fel cum și-a amintit. Pe pământ, din toate părțile, erau sute de

mici figuri de ceară. Fete zâmbitoare, un sat întreg, poate chiar un oraș întreg.

Beak se apropie de fratele său.

Cine a spus, prea timid să ridice privirea, „Am făcut toate astea, pentru el”.

„Sunt frumoși”, a spus Beak și a găsit lacrimi curgându-i pe față, ceea ce l-a stânjenit, așa că le-a șters. Apoi a întrebat: „Pot să mă joc cu tine?”

Fratele lui a ezitat, scanând toate figurile, apoi a dat din cap. 'În regulă.'

Și așa Beak a îngenuncheat lângă fratele său.

În timp ce, de cealaltă parte a porții, zeul Hood stătea nemiscat. Așteptare.

O a treia armată s-a ridicat de pe fundul mării pentru a le cuceri pe celelalte. O armată de noroi, împotriva căreia niciun scut nu putea apăra, prin care nicio sabie nu putea tăia în viteză. Prețioasele insule de pânză erau cum încurcături încurcate, murdărind piciorul, înfășurându-se strâns în jurul picioarelor sau împinse în întregime sub nămoluri groase. Soldatul mânjit de gri s-a luptat împotriva războinicului mânjit de gri, blocați împreună în disperare, furie și teroare.

Masa clocotită devenise o entitate, o fiară haotică zvârcolindu-se și prăbușindu-se în noroi, și din ea se ridica zgomotul asurzitor al metalului ciocnit și voci care izbucneau de durere și mureau.

Soldații și războinicii au căzut, apoi au fost împinși în mijlocul gri și roșu, unde s-au contopit curând cu pământul. Zidurile scutului nu puteau rezista, avansurile au fost devorate; bătălia devenise cea a unor indivizi îngenuncheați, bătuți în presă.

Fiara zbura înainte și înapoi, mistuindu-se în nebunia ei, și de fiecare parte cei care comandau au trimis și mai mulți în vârtej.

Pana infanteriei grele Letherii ar fi trebuit să măture Awl deoparte, dar greutatea armurii lor a devenit un blestem - soldații nu se puteau mișca suficient de repede pentru a exploata breșele, erau lenti în a-și susține propria lor. Luptătorii s-au înghesuit, trecându-se brusc separați de tovarășii lor, iar Awl s-a apropiat apoi, înconjurând soldatul, tăind și înjunghiând până când Letherii au căzut. Oriunde letherii se puteau concentra în număr mai mare - de la trei la treizeci - au făcut haos, ucigând zeci de inamici mai puțin disciplinați. Dar întotdeauna, în scurt timp, noroiul ajungea în sus, despărțea unitățile.

De-a lungul marginii vestice, pentru o vreme, a apărut K'Chain Che'Malle, alergând de-a lungul flancului, dezlănțuind măceluri îngrozitoare.

Bivatt a trimis arcași și mânuitoare de sulite și, cu pierderi grele, i-au alungat pe cei doi demoni, împânziți de săgeți, femeia schiopătând dintr-o sulită adânc înfiptă în coapsa stângă. Atri-Preda și-ar fi trimis apoi cavaleria Bluerose să urmărească creaturile, dar ea le pierduse undeva la nord-est - unde încă urmăreau puținele cavalerie Awl care supraviețuiau - și, în orice caz, Kechra a rămas pe fundul mării, stropit noroi. cu fiecare pas alungit, întorcându-se spre partea de est a armatelor blocate.

Și, dacă ar ataca acolo, Atri-Preda mai aveau puțini soldați să dea răspuns: doar două sute de spărgători care, fără protecția arcașilor, nu puteau face altceva decât să asigure un modest zid de sulite care păzește abia un sfert din flancul Letherii. .

Așezată pe calul ei neliniștit pe înălțimea vechiului țărm, Bivatt a blestemat în numele fiecărui zeu la care se putea gândi - acei blestemați Kechra! Erau cu adevărat incapabili? Nu, vezi pe cel rănit! Lăncile grele îi pot răni-lă-mă Errant, am de ales?

Ea îi făcu semn unuia dintre puținii ei alergători rămași. — Finadd Treval urmează să-și conducă escarmantii în jos pe flancul de est, spuse ea. — Linie defensivă în cazul în care demonii se întorc.

Mesagerul a fugit.

Bivatt și-a fixat din nou privirea asupra bătăliei dinaintea ei. Cel puțin nu există praf care să ascundă lucrurile. Și dovezile erau clar de văzut. Letherii împingeau Awl înapoi, înaintând încet aripile, în cele din urmă, pentru a forma coarne înconjurătoare. Lupta nu-și pierduse nimic din ferocitatea - într-adevăr, Awl de pe marginile exterioare păreau să-și dubleze eforturile disperate, recunoscând ce se întâmplă. Recunoașterea... începutul sfârșitului.

Nu putea să-l vadă pe Redmask. El și gărzile lui de corp părăsiseră platforma centrală cu o jumătate de clopot, repezindu-se în luptă pentru a umple o breșă.

Prostul își predase privirea de ansamblu asupra bătăliei, își predase comanda. Asistenții săi nu purtau niciun standard pe care războinicii săi să se poată aduna. Dacă Redmask nu era deja mort, ar fi fost acoperit de noroi ca toate celelalte, de nerecunoscut, inutil.

Și-a dorit așa să se simtă exultante, triumfătoare. Dar putea vedea că pierduse o treime, poate mai mult, din

întreaga ei armată.

Pentru că Awl nu ar accepta adevărul. Desigur, nu putea exista nicio predare - această zi era pentru anihilare - dar proștii nici măcar n-au fugit, când era clar că puteau, rămânând pe fundul mării pentru a preveni orice urmărire de cavalerie și pentru a-și îndepărta cu ușurință pe jos pe dușmanii lor mai grei. Ar putea fugi, la naiba, în speranța de a lupta în altă zi.

În schimb, nenorociții au stat, s-au luptat, au ucis și apoi au murit.

Până și femeile și bătrânii se alăturaseră, adăugând carnea ruptă și sângele vărsat în mlaștina agitată.

Doamne cât i-a urât!

Brohl Handar, supraveghetorul provinciei Drene, a gustat sângele femeii în gură și, într-un vânt de plăcere, l-a înghițit. Ea se turnase asupra lui în timp ce el se aplecase în față pentru a-și împinge sabia chiar prin mijlocul ei. În fața lui, un torent fierbinte și gros. Eliberându-și arma în timp ce ea cădea înapoi pe pământ, el se răsuci, căutând încă o victimă.

Războinicii lui stăteau din toate părțile, puțini deplasându-se acum dincolo de lupta pentru a-și recăpăta respirația. Măcelărirea celor dezcalați și a răniților părăsise febrilă, de parcă fiecare Arapay Tiste Edur s-ar fi încărcat în același coșmar, și totuși, în această ucidere a Awl, fusese atâta bucurie, încât absența ei bruscă a umplut aerul cu un șoc greu și turbulent.

Acest lucru, și-a dat seama Brohl Handar, nu era deloc asemănător cu uciderea focilor pe țărmurile patriei sale. Necesitatea a dat o multitudine de arome, unele amare, altele chinuitor de dulci. Încă mai simțea sângele acelei femei, ca mierea care îi acoperă gâtul.

Părinte Shadow, am înnebunit?

S-a uitat în jur. Awl moartă, cai morți. Războinici Edur cu arme slick și picură. Și deja coborau să se hrănească.

Ești rănit, supraveghetor?

Brohl și-a șters sângele de pe față și a clătinat din cap. — Formează rânduri. Acum mergem spre luptă, pentru a mai uide câțiva. Să-i omoare pe toți.

'Da domnule!'

Masarch și-a împiedicat drumul, pe jumătate orbit de noroi. Unde era Redmask? Căzuse el? Nu era nicio modalitate de a spune. Strângându-l de partea, acolo unde o vârf de sabie îi străpunsese armura de piele și sângele fierbinte i-a strâns între degete, tânărul războinic Renfayar

a luptat prin noroi spre platformă - dar inamicul era aproape de ea pe flancul de est și în vârf. acea platformă nu a rămas nimeni.

Nu conteaza.

Tot ce dorea, în acest moment, era să se îndepărteze de acest noroi, să se urce pe acele scânduri de lemn. Prea mulți dintre tovarășii săi dispăruseră în nămolurile îmbogățite, trecându-î în minte amintiri înfiorătoare despre faptul că fusese îngropat de viu - noaptea morții - când nebunia îi pătrundea în creier. Nu, nu ar cădea, nu s-ar scufunda, nu s-ar îneca cu întunericul umplându-i ochii și gura.

Neîncrederea năvăli prin el. Redmask, marele lor conducător, care se întorsese, care le promisese triumful - sfârșitul invadatorilor Letherii - el a eșuat Awl. Și acum, murim. Oamenii noștri. Aceste câmpii, acest pământ, vor preda chiar și ecourile vieții noastre. A dispărut, pentru totdeauna.

Nu putea accepta asta.

Totuși este adevărul.

Redmask, ne-ai ucis.

A ajuns la marginea platformei, și-a întins mâna liberă - cea care ar fi trebuit să țină o armă - unde se dusesese?

Un țipăt bestial în spatele lui și Masarch se întoarce pe jumătate, la timp să vadă fața răsucită, cenușie și crăpată de sub cărmă, albul ochilor care se uitau din solzi groși de noroi.

Focul a izbucnit în pieptul lui Masarch și s-a simțit înălțat, echilibrat pe mânerul unei săbii și pe un flux alunecat de fier topit, aruncat pe spatele lui, pe scândurile platformei - iar Letherii se trăgea după el, dând cu piciorul noroi din cizmele lui, încă împingând cu sabia scurtă - deși nu putea merge mai departe, nici mai adânc, iar arma era acum blocată, trecând prin spatele lui Masarch și înfiind adânc în lemn. În genunchi, călare pe Renfayar, Letherii, cu dinții mânjiți dezveliți, se uitară în ochii lui Masarch și începu să-i tragă de sabie.

Vorbea, își dădu seama Awl, cuvinte repetate iar și iar în limba aceea murdară de Letherii. Masarch se încruntă - trebuia să înțeleagă ce spunea bărbatul când îl omorâse.

Dar lumea părea, prea repede...

Nu, te aud, soldat, da. Aud, și da, știu...

Letherii priveau viața plecând din ochii tinerilor ticălosului Awl. Și deși dinții Letherilor erau descoperiți ca într-un zâmbet, deși ochii lui erau mari și strălucitori,

cuvintele venite de la el își repetau ectenia: „Ține-mă în viață, te rog, ține-mă în viață, te rog, ține-mă în viață...”

La șaptezeci de pași distanță, Redmask s-a tras pe spatele calului său - unul dintre puținii care au mai rămas - și a tăiat frâiele pentru a învârti fiara. Își pierduse biciul, dar securea semilună a rămas în mâinile lui, împrăștiată de sânge, cu marginile crestate.

Doamne, el omorâse atât de mulți, atât de mulți, și urmau mai multe. El știa asta, simțea asta, tânjea după asta. Călcâiele bătură în flancurile calului și acesta a țâșnit înainte, copitele ridicând noroi. Nebunie să călăresc pe asta, dar nu avea de ales, deloc.

Mii de Letherii uciși, mai mulți încă de măcelărit. Bivatt însăși, da - el a călărit spre partea de est a masei clocotite, cu mult în afara cornului înconjurător - oh, asta n-ar dura, războinicii lui aveau să pătrundă. Distrugând nenorociții și liniile lor subțiri.

Redmask s-ar întoarce - odată ce a terminat cu Bivatt - să se întoarcă la măcelul acela - și da, iată-l pe K'Chain Che'Malle, care tundeă să i se alăture. Cei trei, împreună, împingând ca o sabie enormă în rândurile Letherilor. Din nou și din nou, uciderea tuturor la îndemână.

Sag'Churok apropiindu-se din dreapta sa - vezi acele săbii uriașe de braț ridicându-se, pregătindu-se. Iar Gunth Mach, învârtindu-se spre flancul lui interior, așezându-se între Redmask și linia zbuciumată de luptători cu sulitele lor jalnice - Gunth Mach schiopăta, dar sulita se slăbise de la sine - sau ea o târase eliberată. Aceste fiare nu au simțit nicio durere.

Și erau aproape cu el, aici, din nou, pentru că l-au ales.

Victorie în această zi! Victorie!

Sag'Churok se apropie și mai mult, potrivindu-se cu ritmul calului lui Redmask și îl văzu balansând capul pentru a-l privi. Ochii aceia, atât de reci, atât de îngrozitor de goli...

Sabia izbucni neclar, luând calul din față, la gât, chiar deasupra claviculei. O lovitură de atâta sălbăticie și forță încât a sfâșiat în întregime, trosnind puternic de marginea de lemn a șei înalte. Lovindu-l pe Redmask pe spate, peste crupa fiarei, chiar dacă calul fără cap a alergat cu încă o jumătate de duzină de pași înainte de a clătina într-o parte și apoi a se prăbuși.

Lovi pământul noroios pe un umăr, derapă, apoi se rostogoli până la oprire - și se ridică în picioare, îndreptându-se, chiar dacă Sag'Churok tăie a doua lamă,

luându-l deasupra genunchilor. Sângele s-a răsturnat în timp ce s-a răsturnat pe spate și s-a trezit privindu-și picioarele tăiate, încă stând drept în noroi.

Gunth Mach se apropie de el, cu ghearele unui picior din spate prăbușindu-se pentru a se închide în jurul pieptului lui. Ghearele au lovit adânc, coastele zdrobindu-se în acea îmbrățișare, iar Redmask a fost ridicat, apoi aruncat prin aer, unde a intersectat calea uneia dintre săbiile lui Sag'Churok. I-a tăiat umărul drept, trimitând brațul să se învâртеască - încă strângând toporul în semilună.

Redmask a lovit încă o dată pe pământ, deja mort.

La trei sute de pași spre est, Toc Anaster s-a ridicat pe etrieri, ignorând țipetele de groază ale lui Torrent și a privit cum cei doi K'Chain Che'Malle se îndreptau încă o dată spre ceea ce mai rămăsese din Redmask. Femeia a dat cu piciorul în corp, înghiontindu-l ușor, apoi a făcut un pas înapoi.

O clipă mai târziu și cele două creaturi se îndepărtau cu bătai, la nord-est, cu capetele întinse, cozile orizontale și țepene ca niște sulite în spatele lor.

— Le-a eșuat, șopti Toe. Ce alt motiv ar putea fi pentru așa ceva? Poate, multe motive. Numai Redmask ar fi putut răspunde la toate misterele din jurul K'Chain Che'Malle. Prezența lor aici, alianța lor - o alianță acum sfârșită. Pentru că a eșuat.

Bruștea execuției a rămas în el, reverberând, un șoc.

Dincolo, ultimele Awl - nu mai mult de câteva sute acum - erau înconjurată și mureau în cimitirul lor de noroi.

O zeci de spărgători se mutaseră și se apropiau - văzuseră această ultimă rămășiță. Toe Anaster pe calul său. Torrent. Douăzeci de copii considerați prea mici pentru a muri cu o armă în mână, așa că acum vor muri oricum.

Ignorând încă țipetele de angoasă ale lui Torrent, Toc s-a întors în șa, în minte gândul să-i omoare pe acești copii cu propriile sale mâini - lovituri rapide, cu mâna peste ochi - și, în schimb, a văzut, spre sud-est, un ciudat, clocotitor. line-bhederin?

Nu. Este o armată.

Ochi singur, mijind, a privit acea linie apropiindu-se - da, veneau aici. Nu Letherii-1 nu văd standarde, nimic deloc. Nu, nu Letherii.

Toc aruncă o privire înapoi la escarmătorii care alergau acum spre ei. Încă la o sută de pași.

O ultimă privire, în jos, către copiii înghesuiți, plângând sau muți, apoi desfăcu de pe șea ghiozdanul de piele care conținea poeziile sale. 'Torrent!' se răsti el, aruncând sacul către războinicul - care a prins-o, cu fața erupție pestriță striată de noroi și lacrimi, cu ochii mari și neînțeleghătoare.

Toc arată spre linia îndepărtată. 'Vedeți? O armată-nu Letherii. Nu s-a vorbit despre Bolkando și despre aliați? Torrent, ascultă-mă, la naiba! Ești ultimul, tu și acești copii. Ia-le, Torrent, ia-le și dacă mai rămâne un singur spirit păzitor poporului tău, atunci aceasta nu trebuie să fie ultima zi a Awl. Înțelegi?'

'Dar-'

— Torrent, du-te, la naiba! Toe Anaster, ultimul dintre Săbiile Cenușii din Elingarth, un Mezla, și-a scos arcul și a întins prima săgeată cu vârf de piatră pe sfoara din intestin. — Pot să-ți câștig ceva timp, dar trebuie să pleci acum!

Și a pus frâiele în jurul cornului șei, eliberând apăsare cu genunchii, în timp ce se apleca înainte, și a călărit - pentru luptătorii Letherii.

Noroiul a zburat în timp ce calul se întindea în galop. Respirația lui Hood, nu va fi ușor.

La cincizeci de pași de soldați de infanterie, se ridică pe etrieri și începu să slăbească săgețile.

Fundul mării pe care Torrent îi ghida pe copii era o pantă întinsă, întinsă, care se ridica până acolo unde se afla acea armată, masa de figuri întunecate apropiindu-se din ce în ce mai mult. Fără standarde, nimic care să dezvăluie cine erau, dar văzu că nu mășăluiau în rânduri ordonate. Pur și simplu o masă, așa cum ar putea mășălui Awl, sau triburile din câmpiile Ak'ryn sau D'rhasilhani din sud.

Dacă această armată aparținea vreunui dintre aceste două triburi rivale, atunci Torrent îi ducea probabil pe acești copii la moarte. Așa să fie, oricum suntem morți.

Încă zece pași lenti, apoi a încetinit, copiii atrăgându-se în jurul lui. Cu o mână așezându-se pe capul unui copil, Torrent se opri și se întoarse.

Toc Anaster a meritat atât de mult. Un martor. Torrent nu crezuse că mai rămăsese curaj în bărbatul ciudat. Se înșelase.

Calul era nefericit. Toe era nefericit. Fusesse soldat, cândva, dar nu mai era. Fusesse tânăr - se simțise tânăr - și asta îi alimentase focul sufletului. Nici măcar un ciob de piatră arzătoare care îi fura chipul frumos, ca să nu mai

vorbim de un ochi, nu se dovedise suficient pentru a-i smulge sentimentul de invulnerabilitate.

Prizonierul Dominului schimbase toate astea. Distrugerea repetată asupra oaselor și cărnii sale, vindecarea întortocheată care a urmat de fiecare dată, îngrădirea sufletului său până când chiar și propriile lui țipete au sunat ca o muzică - asta îi dusesese credințele tinereții, le dusesese atât de departe încât până și nostalgia declanșase amintiri despre nimic altceva decât agonie.

Apariția în trupul altui om ar fi trebuit să-i ofere tot ceea ce promitea o viață nouă. Dar înăuntrul, el rămăsese Toe cel Tânăr. Care fusese cândva soldat, dar nu mai era.

Viața cu Săbiile Gri nu schimbase asta. Călătoriseră pe acest tărâm, atrași de Lupi cu daruri de viziuni slabe, profeții tulburi născute în vise confuze: îi aștepta o conflagrație vastă - o bătălie unde avea nevoie de ei, cu disperare nevoie.

Nu, se dovedise, alături de Awl.

O eroare fatală de judecată. Aliații greșiți. Războiul greșit.

Oricum, Toc nu avusese încredere în zei. Orice zeu. De fapt, lista lui cu cei în care avea încredere era, după tot ce trecuse, patetic de scurtă.

Velă zdrențuită. Ganoes Paran. Mormăi.

Instrument.

O vrăjitoare, un căpitan mediocru, un paznic de caravană și un blestemat de T'lan Imass.

Ar fi să fie cu el acum, călare lângă el.

Încărcarea calului său era lentă, turgentă, mișcătoare. Cocoțat peste apăsarea genunchilor de umerii fiarei, Toc a trimis săgeată după săgeată spre spărgători - deși știa că era fără speranță. Abia putea vedea, atât de împins era în vârful șei, cu noroiul zburând din toate părțile, în timp ce calul se lupta într-o luptă sălbatică pentru a rămâne în picioare.

Pe măsură ce se apropia, auzi țipete. Cu doar două săgeți rămase, el s-a ridicat și mai sus pe etrieri, trăgând de coarda arcului...

Săgețile lui, a văzut el cu uimire, nu rataseră. Nici un. Opt luptători au căzut.

A trimis un alt șuierat în afară, a văzut că ia un bărbat în frunte, vârful de piatră străpungând bronz și apoi os.

Ultima săgeată.

zei-

Se afla deodată printre leterii. Inființându-și ultima săgeată aproape de o distanță directă în pieptul unei femei.

O sulită i-a sfâșiat piciorul stâng, a tăiat și apoi a înțepat de-a lungul flancului calului său. Fiara țipă, s-a lansat înainte-

Aruncând arcul departe, Toc și-a dezvelit scimitarul - naiba, ar fi trebuit să aducă un scut - și a spart dintr-o parte în alta, învingând sulitele care împingeau.

Calul lui a tras în limpede. Și s-ar fi repezit mai departe, direct în rândurile Letherilor la două sute de pași înainte, dar Toc a apucat hăițele și a ocolit animalul.

Doar ca să găsească vreo duzină de echipele chiar în spatele lui - urmărind pe jos.

Două sulite i-au înfipt montura, una derapând de pe omoplat, cealaltă înjunghiind adânc în burta animalului.

Târâind jalnic, calul s-a prăbușit, apoi a căzut pe o parte, cu picioarele din spate deja murdare de intestine vărsate, fiecare lovitură frenetică smulgând mai mult din cavitatea corpului. Toc, cu picioarele încă ridicate, reuși să se arunce de pe fiară, aterizând clar.

Derapând în noroi, luptându-se să-și recapete picioarele.

O sulită i-a înfipt soldul drept, ridicându-l din noroi înainte de a-l arunca pe spate.

A spart puțul. S-a spart și presiunea care îl ținea a dispărut.

Tăiind orbește, Toc a luptat pentru a reveni pe picioare. Sânge curgea pe ambele picioare.

Un alt atac de aruncare. El a oprit lovirea sulitei, s-a trântit aproape și și-a tăiat cimitarul în partea laterală a gâtului soldatului.

Un punct l-a izbit în spate, l-a lovit în față.

Și pe o sabie scurtă care i-a alunecat pe sub coaste, tăindu-i inima în jumătate.

Toe Anaster a căzut în genunchi și, eliberându-și ultima suflare, ar fi căzut înainte în noroi, dacă nu ar fi avut o mână care îl apucă și îl smulge înapoi. Sclipirea unui cuțit în fața singurului lui ochi. Căldura bruscă de-a lungul liniei maxilarului lui...

Torrent a privit cum spărgatorul Letherii îi tăia fața lui Toc Anaster. Încă un trofeu. Sarcina a fost rapidă, bine exersată, iar apoi soldatul și-a împins victima, iar rana roșie care fusese cândva fața lui Toe s-a cufundat în noroi.

Copiii plângeau, și da, își dădu seama-în priviri, în așteptare, poate îi condamnase pe toți la cuțitele Letherii.

Totuși, ei ar putea...

Torrent s-a întors-
Și a găsit străini înaintea lui.

Nu Ak'rynnai.

Nu D'rhasilhanii.

Nu, nu mai văzuse niciodată astfel de oameni.

Clanurile lui White Face Barghast s-au apropiat de scena bătăliei - o bătălie aproape de sfârșitul ei îngrozitor. Cine a câștigat, cine a pierdut, a fost fără sens pentru ei. Intenționau să omoare pe toată lumea.

La două sute de pași înaintea liniilor zdrențuite era avangarda lor, mergând într-un pârâu al Tellann Warren, care era puternic în acest loc, unde sub nămolurile străvechii țărături se puteau găsi unelte de piatră, harpoane din coarne, os și fildeș. , și hulks-uri de canoe. Și aici afară, pe vechiul fund al mării, erau ofrande îngropate adânc acum în nămol. Pietre lustruite, perechi de coarne blocate împreună, cranii de animale împodobite cu ocră roșu

- nenumărate cadouri pentru o mare în scădere.

Existau și alte motive pentru o emanare atât de puternică a lui Tellann, dar acestea nu erau cunoscute decât de unul dintre cei trei din avangarda și ea fusese vreodată aproape de secretele ei.

Ieșind din Warren, cei trei stătuseră nu departe de războinicul Awl și de copiii Awl. Priviseră, în tăcere, vitejia extraordinară a acelui războinic singuratic și a calului său. Să încarce mai mult de o zeci de spărgători - priceperea calului de a se menține drept fusese excepțională. Capacitatea războinicului de a ghida fiara doar cu picioarele sale, în timp ce pierdea săgeată după săgeată - dintre care niciuna nu a găsit o țintă - era pur și simplu uluitoare.

Războinicul - și calul său - își dăduseră viețile pentru a-i salva pe ultimii Awl și doar acest fapt a rămas.

- pentru moment - mâna Instrumentului, aleasă acum dintre toți Barghast-ul White Face - cu moartea tragică a lui Humbrall Taur la aterizare - ca lider de război, deși nu era deloc Barghast. Dar Imass. Faptul că o luase ca parteneră pe fiica lui Taur, Hetan, a ușurat, fără îndoială, ascensiunea la guvernare; dar mai mult decât atât, fusese din cauza lui Tool însuși.

Înțelepciunea lui. Voința lui.

Bucuria vieții care ar putea arde în ochii lui. Focul răzbunării care putea să aprindă în locul lui – care aprinse chiar și acum – când în cele din urmă judecase momentul potrivit, momentul să răspundă pentru tot ce se făcuse.

Către Săbiile Gri.

Un răspuns dat trădătorilor.

Un răspuns dat ucigașilor.

Dacă nu ar fi fost acel războinic curajos și calul său curajos, atunci Tool i-ar fi ucis imediat pe aceștia Awl. Tineretul cu fața pestriță. Copiii plini de noroi se înghesuiau în jurul lui. Probabil că încă a plănuit.

Hetan știa toate acestea, în inima ei; ea își cunoștea soțul. Și, dacă și-ar fi scos sabia de cremene, ea nu ar fi încercat să-l oprească.

Fetele Albe se ascunseseră de prea mult timp. Expedițiile lor de cercetători către est le spusese de mult tot ce trebuiau să știe, despre calea care îi aștepta, călătoria pe care trebuiau să o întreprindă în curând. Fusesse răzbunare să-i țină pe loc. Asta și răbdarea uriașă a lui Tool.

În cadrul Tellann Warrens, Barghast urmărise acest ultim război, angajamentul prelungit care începuse odată cu masarea celor două armate departe de vest.

Nu veniseră la timp pentru a salva Săbiile Gri, dar Hetan și-a amintit bine că ea și soțul ei au venit pe terenul de ucidere în care căzuse compania. Într-adevăr, ei fuseseră martori la lupii de câmpie angajați în excizia lor îngrozitoare a inimii umane – un act de onoare? Nu exista de unde să știm – fiecare animal fugise cu premiul său de îndată ce a putut. Măcelul acelor soldați trădați fusese deosebit de brutal – fetele au fost tăiate. Fusesse imposibil să identifici pe cineva dintre cei căzuți – și asta îi dăduse lui Tool cea mai adâncă rană dintre toate. Acolo pierduse un prieten.

Trădarea.

Uciderea.

În Instrument, nu ar fi loc de milă. Nu pentru Awl. Nu pentru armata Letherii atât de departe de casă.

Și acum stăteau în picioare, bine capabili să-i vadă pe ultimii războinici Awl căzând, să-și vadă câinii murind în noroi, să audă vuietul triumfător al Letherii, chiar și în timp ce luptatorii din apropiere, după ce văzuseră forțele Barghast, se retrăgeau în grabă. Înapoi la rândurile lor.

Hetan a studiat câmpul de ucidere vast și agitat și a spus: „Nu pot să-i deosebesc”.

Torrent se uită fix, neștiind ce să creadă. Ambele femei, flancându-l pe bărbatul singuratic, erau pentru ochii lui înspăimântătoare. Cel care tocmai vorbise - într-o limbă străină infernală - era ca o apariție dintr-un coșmar al unui adolescent. Pericol și senzualitate, o sete de sânge care pur și simplu i-a tăiat respirația lui Torrent - și odată cu pierderea acelei respirații, la fel și pierderea curajului. De bărbăție însăși.

Cealaltă femeie, întunecată, scundă, dar flexibilă, înfășurată în blănurile unei pantere. Iar strălucirea albastru-neagră a pielii acelei fiare părea să se reflecte în inima ochilor ei, sub fruntea aceea robustă. Un șaman, o vrăjitoare, oh, da. O vrăjitoare cea mai îngrozitoare.

Bărbatul îi era rudă - asemănările erau inconfundabile în trăsăturile lor, precum și în înălțimea lor modestă și înclinarea picioarelor. Și cu toate că femeile l-au îngrozit pe Torrent, stăpânirea expresiei războinice a înghețat sufletul Awl.

Femeia mai înaltă, cu fața striată de vopsea albă, și-a așezat acum privirea asupra Torrent și a spus, cu limba negustorului oprit: — Încă trăiești. Din cauza sacrificiului războinicului cal. Dar, dădu ea din cap spre sălbaticul cu sabia de silex, el rămâne nehotărât. Intelegi?'

Torrent dădu din cap.

Bărbatul a spus apoi ceva, iar femeia cu fața albă și-a îndepărtat privirea, cu ochii subțiri. Apoi privirea ei s-a așezat asupra ghiozdanului încă ținut de Torrent, atârănând de o curea, în mâna lui stângă. Ea a arătat în jos spre ea. — Ce porți?

Awl clipi, apoi se uită în jos la geanta de piele. Ridicând din umeri, o aruncă deoparte. — Mâzgălituri, spuse el. „A pictat multe cuvinte, ca o femeie. Dar nu era lașul pe care l-am crezut. El n-a fost.”

— Mâzgălituri?

Torrent a constatat că aveau lacrimi pe obraji. Le-a șters. — Războinicul cal, spuse el. — Mezla.

Hetan a văzut capul soțului ei întorcându-se încet la acel cuvânt, i-a văzut ochii ațintiți asupra războinicului Awl, apoi a privit cum o cascadă de realizări a cuprins expresia lui Tool, terminându-se cu un țipăt îngrozitor când el și-a adus mâinile la față, apoi a căzut la față. genunchii lui.

Și ea fu deodată lângă el, legănându-i capul pe burta ei, în timp ce el scoase un alt strigăt pătrunzător, zgâriindu-și propria față.

Awl se uită ca în stare de șoc.

Războinicii Barghast ieșeau în grabă din linia din spatele lor, cei tineri cu vechile lor săbii cu cârlig scoase, cel mai iubit al lui Tool pe care îl vedea ca pe propriii săi copii. Chipurile pline de consternare, de frică, au convergit spre Instrument.

Hetan întinse o mână, îi opri pe toți în loc.

Lângă ei doi acum, trăgându-și pielea de panteră pe umeri, Kilava Onass. Sora soțului ei, a cărei inimă ținea mai multă tristete și pierderi decât putea înțelege Hetan, care plângea în fiecare noapte de parcă i s-ar fi cerut ritual la apusul soarelui. Cine ar ieși dincolo de tabără și ar cânta cântece fără cuvinte pe cerul nopții - cântece care să-i trimită pe ai urlete cu glasuri de doliu și durere.

Ea stătea, acum, în dreapta fratelui ei. Dar nu a întins o mână, nici măcar nu a aruncat asupra Instrumentului o privire de simpatie. În schimb, ochii ei întunecați scrutau armata Letherilor. — Ei se pregătesc pentru noi, spuse ea. „Tiste Edur se înscriu în rânduri. Cavaleria așteaptă de-a lungul vechiului țărm. Onos Toolan, pierdem timpul. Știi că trebuie să plec curând. Foarte curând.”

Tool se trase din îmbrățișarea lui Hetan. Nespunând nimic, se îndreptă, apoi începu să meargă.

Acolo unde căzuse prietenul lui.

Războinicul Awl făcu o jumătate de pas spre el. 'Nu!' strigă el, întorcându-și ochii rugători către Hetan. 'Nu trebuie! Mezla-a fost un prieten, da? Te rog, nu trebuie!'

Instrumentul a mers mai departe.

'Vă rog! I-au tăiat fața!

Hetan tresări. — El știe, spuse ea.

Și apoi Tool s-a oprit, privind înapoi, întâlnindu-i ochii lui Hetan. — Iubirea mea, spuse el cu o voce zdrențuită. 'Nu inteleg.'

Nu putea decât să scuture din cap.

— L-au trădat, continuă Tool. — Totuși, vezi. Aceasta zi. S-a dus la inamic.

„Pentru a salva viețile acestor copii”, a spus Hetan. 'Da.'

'Nu inteleg.'

— Mi-ai spus multe povești, soț, despre prietenul tău. De Toe cel Tânăr. A onoarei din el. Vă întreb asta: cum a putut să nu?

Inima ei a fost aproape să izbucnească în timp ce se uita la iubitul ei. Acești Imass-au fost incapabili să ascundă nimic din ceea ce simțeau. Nu aveau niciuna dintre măștile, deghizările, care erau darurile amare ale altora, inclusiv

propriul ei Barghast. Și erau fără control, fără stăpânire, ceea ce a lăsat durerea să rănească sufletul mai adânc decât orice și-ar fi putut imagina Hetan. Ca și în cazul durerii, la fel și iubirea. La fel și prietenia. La fel, vai, loialitatea.

— Ei trăiesc, spuse apoi Tool.

Ea a dat din cap.

Soțul ei s-a întors și și-a reluat călătoria îngrozitoare.

Un pufnit de nerăbdare dinspre Kilava.

Hetan se apropie de ghiozdanul de piele pe care războinicul Awl îl aruncase. O ridică, o puse peste un umăr.

— Kilava, spuse ea. — Bonecaster. Condu-ne pe Barghast în această bătălie. Mă duc la soțul meu.

'Nu vor-'

— Nu fi absurd. Numai teroarea le va asigura ascultarea. În plus, cu cât se termină mai repede sacrificarea, cu atât mai repede vei despărți compania noastră.

Zâmbetul ei brusc a scos la iveală caninii unei pantere.

Trimit un fior prin Hetan. Mulțumește spiritelor pe care le zâmbesti atât de rar, Kilava.

Atri-Preda Bivatt poruncise forțelor ei să se retragă de pe fundul mării. Înapoi pe un teren mai solid. Triumful lor în această zi se acru de gustul fricii. O altă armată blestemată și era clar că intenționau să lupte împotriva forțelor ei epuizate, învinete și bătute. Ea nu-și permisese decât câteva clipe de tăcere furioasă din cauza nedreptății, înainte de a-și impune responsabilitățile comandamentului ei.

Ei aveau să lupte cu curaj și onoare, deși, pe măsură ce inamicul barbar continua să se adună, ea putea vedea că va fi fără speranță. Șaptezeci de mii, poate mai mult. Cei care au debarcat pe coasta de nord, dar și, poate, aliații zvoniți ai Bolkando. M-am întors aici în nord, dar de ce? Să te alătore cu Awl? Dar pentru asta, armata lor principală venise prea târziu. Bivatt făcuse ceea ce își propusese ea; făcuse ceea ce i se poruncise. Ea exterminase Awl.

Șaptezeci de mii sau două sute de mii. Distrugerea lui Bivatt și a armatei ei. Nici unul nu a contat în schema mai mare a lucrurilor. Imperiul Letherii avea să-i arunce înapoi pe acești noi invadatori. În caz contrar, i-ar mitui departe de Bolkando; într-adevăr, întoarceți-i pentru a forma o alianță care să măture regatele de graniță în valuri de măcel brutal.

Poate că, și-a dat seama brusc, a existat o cale prin asta... Sa uitat în jur până când a văzut unul dintre Finaddurile ei. A trecut pe lângă. — Pregătește o delegație, Finadd. Vom căuta un dialog cu acest nou inamic.

'Da domnule.' Bărbatul a plecat în grabă.

— Atri-Preda!

Bivatt se întoarse să-l vadă pe Brohl Handar apropiindu-se. Supraveghetorul nu arăta, în acest moment, ca un guvernator imperial. Era acoperit de sânge, ținându-și sabia într-o mână groasă de sânge uscat.

„Se pare că nu am întârziat până la urmă”, a spus el.

— Aceștia nu sunt Awl, supraveghetor.

— Văd destul de clar. De asemenea, văd, Atri-Preda, că tu și cu mine vom muri astăzi aici. Făcu o pauză, apoi mormăi râzând. — Ți amintești, Bivatt, că m-ai avertizat că Letur Anict a căutat să mă omoare? Totuși, aici am mărșăluit cu tine și cu armata ta, până aici...

— Supraveghetor, interveni ea. „Factorul mi-a infiltrat forțele cu zece asasini. Toți sunt morți.

Ochii i se mariră încet.

Bivatt a continuat: — L-ai văzut des pe soldatul înalt lângă tine? I-am pus sarcina de a te ține în viață și a făcut tot ce i-am poruncit. Din păcate, supraveghetor, cred că în curând va eșua. Doar dacă nu pot negocia calea de a ieși din asta.

S-a confruntat încă o dată cu inamicul care avansa. Acum ridicau standardele. Doar câteva, și identice între ele. Bivatt miji în lumina după-amiezii.

Și a recunoscut acele standarde.

Ș-a răcit înăuntru. — Păcat, spuse ea.

Atri-Preda?

— Recunosc acele standarde, supraveghetor. Nu va fi nicio parlament. Nici nicio șansă de capitulare.

— Războinicii aceia, spuse Brohl Handar după o clipă, sunt cei care ridicau cairnurile.

'Da.'

— Atunci au fost cu noi de ceva vreme.

— Cel puțin cercetașii lor, supraveghetor. Mai lung decât crezi.

Atri-Preda.'

Ea se îndreptă spre el, studie expresia lui gravă. 'Supraveghetor?'

— Să mori bine, Bivatt.

'Intenționez să. Si tu. Să mori bine, Brohl Handar.

Brohl se îndepărtă atunci de ea, trecând printr-un șir de soldați, cu ochii ațintiți asupra unuia în special. Înalt, cu o față blândă striată acum în noroi.

Tiste Edur a surprins privirea bărbatului și a răspuns zâmbetului ușor cu unul de-al său.

— Supraveghetor, văd că ai avut o zi interesantă.

„Văd același lucru și despre tine”, a răspuns Brohl, „și se pare că mai urmează”.

— Da, dar vă spun asta, sunt destul de mulțumit. Pentru o dată, există un teren solid sub mine.

Supraveghetorul s-a gândit să-i mulțumească pur și simplu soldatului, pentru că l-a ținut în viață atât de mult timp. În schimb, nu spuse nimic o clipă lungă.

Soldatul și-a frecat fața, apoi a spus: „Domnule, Arapay-ul dumneavoastră vă așteaptă, fără îndoială. Vezi, inamicul se pregătește.

Și da, asta și-a dorit Brohl Handar. — Arapay-ul meu va lupta destul de bine fără mine, Letherii. Ți-aș cere o ultimă bunătate.

— Atunci întreabă, domnule.

— Aș cere privilegiul de a lupta alături de tine. Până când cădem.

Ochii blânzi ai bărbatului s-au mărit ușor, apoi, dintr-o dată, zâmbetul a revenit. — Alege, atunci, supraveghetorul. La dreapta mea sau la stânga mea.

Brohl Handar a ales stânga bărbatului. Cât despre păzirea propriului flanc neprotejat, era indiferent.

Cumva, adevărul despre asta l-a încântat.

În orașul Drene, în acest moment, revoltele au avut loc în toată jumătatea de nord a orașului, iar odată cu noaptea care a urmat haosul se va răspândi în districtele mai opulente din sud.

Venitt Sathad, a primit audiență imediată la factorul Letur Anict - care îl aștepta stând în picioare în fața biroului său, cu fața rotundă și palidă strălucind de sudoare și în ai cărui ochi ispravnicul a văzut, în timp ce se îndrepta spre bărbat, un fel de uimire în război cu stresuri mai profunde - au mers înainte, nici în grabă, nici în mândrie. Mai degrabă, o plimbare cu scop singular.

L-a văzut pe Letur Anict clipind brusc, o reevaluare rapidă, chiar dacă a continuat până la bărbat.

Și a băgat un cuțit în ochiul stâng al Factorului, adânc în creier.

Greutatea lui Letur Anict, în timp ce s-a prăbușit, a scos arma.

Venitt Sathad se aplecă să curețe lama de pe halatul de mătase al Factorului; apoi se îndreptă, se întoarce spre ușă și plecă.

Letur Anict a avut o soție. A avut copii. Avusese gardieni, dar Orbyn Truthfinder avea grijă de ei.

Venitt Sathad și-a propus să elimine toți moștenitorii.

Nu a mai acționat ca agent al Liberty Consign. Acum, în acest moment, era un Îndatorat.

Cine se săturase.

Hetan și-a lăsat soțul în genunchi lângă trupul lui Toc cel Tânăr. Ea nu putea face mai mult pentru el și asta nu a fost un eșec din partea ei. Durerea crudă a unui Imass era ca o fântână fără fund, una care putea să-i smulgă pe cei nebănuți și să-i facă să se prăbușească în întuneric nesfârșit.

Odată, cu mult timp în urmă, Tool stătuse în fața prietenului său, iar prietenul său nu-l cunoștea, iar pentru Imass - muritorul încă o dată, după mii și mii de ani - aceasta fusese sursa de amuzament ironic, în interiorul un joc de șmecher în care plăcerea finală, dar aștepta revelația adevărului.

Tool, în răbdarea sa neomenească, așteptase mult timp să dezvăluie acea revelație. Prea mult, acum. Prietenul lui murise, fără să știe. Jocul șmecherului dăduse o rană din care, bănuia ea, s-ar putea ca soțul ei să nu-și revină niciodată.

Și așa, acum știa în inima ei, ar putea exista și alte pierderi în această zi tragică. O soție care își pierde soțul. Două fiice și-au pierdut tatăl adoptiv și un fiu adevăratul său tată.

Ea a mers spre locul în care Kilava Onass se poziționa să urmărească bătălia și nu a fost nici o milă că a ales să nu se apropie de forma ei Soletaken și că, într-adevăr, a lăsat clanurilor lui White Face Barghast libertatea de a face ce au făcut cel mai bine: ucide într-o frenezie de sălbăticie explozivă.

Hetan a văzut că Kilava stă în apropierea locului în care un călăreț singuratic căzuse, ucis de armele K'Chain Che'Malle, remarcă ea. O ucidere de obicei vicioasă, care trezește în amintirile ei despre vremea în care ea însăși stătuse în fața unor creaturi atât de teribile, o amintire punctată cu durerea ascuțită pentru un frate care căzuse în ziua aceea.

Kilava ignora corpul fără picioare, cu un singur braț, care se afla la zece pași la stânga ei. Privirea lui Hetan s-a

fixat asupra ei cu o curiozitate bruscă.

— Soră, îi spuse ea lui Kilava - deliberată când folosea singurul titlu pe care Kilava i-a displicut cel mai mult - vezi cum acesta poartă mască. Liderul de război al Awl nu era atât de mascat?

— Îmi închipui că da, spuse Kilava, din moment ce a fost numit Redmask.

— Ei bine, spuse Hetan, îndreptându-se spre cadavru, acesta poartă haina unui Awl.

— Dar a fost ucis de K'Chain Che'Malle.

— Da, văd asta. Chiar și așa... Ea se ghemui și studie acea mască ciudată, solzii ciudați și minuscoli de sub stropii de noroi. — Această mască, Kilava, este pielea unui K'Chain, așa jura, deși solzii sunt destul de mici...

— Gâtul matronei, răspunse Kilava.

Hetan aruncă o privire. 'Cu adevărat?' Apoi se întinse în jos și trase masca de pe fața bărbatului. O privire lungă în jos în acele trăsături palide.

Hetan se ridică, aruncând masca într-o parte. — Ai avut dreptate, nu este Redmask.

Kilava a întrebat: „De unde știi asta?”

— Ei bine, ținută de Awl sau nu, omul acesta era Letherii.

Hood, Înaltul Rege al Mortii, Colectionar al Căzuților, stăpânul nepretenționat al mai multor suflete decât ar fi putut să numere - chiar dacă ar fi fost atât de înclinat, încât nu era - stătea deasupra trupului, așteptând.

O astfel de atenție deosebită a fost, din fericire, un eveniment rar. Dar au sosit niște morți, din când în când, purtând anumite... excentricități. Iar cel care stătea dedesubt a fost o astfel de sosire.

Nu în ultimul rând pentru că Lupii și-au dorit sufletul, dar nu l-au primit, dar și pentru că acest muritor scăpase din nou și din nou de strânsoarea lui Hood, chiar dacă oricine ar vedea și înțelege bine darul dulce pe care l-a oferit Domnul Mortii.

Vietile singulare, da, ar putea fi cele mai... singulare.

Să fie martoră la cea a celui care sosise cu puțin timp mai devreme. Nu existau daruri în a avea o minte simplă. Nu exista nici o ceață de neînțelegere liniștitoare care să salveze rănilor teribile ale unei vieți care fusese rânduie să rămână, până la capăt, profund nevinovată.

Hood nu scăpase de sângele de pe mâinile lui Beak. Cu toate acestea, în mod succint, a reproșat acțiunile fără inimă ale mamei și ale tatălui lui Beak.

Putini preoți muritori au înțeles necesitatea reparației, deși adesea au rostit noțiunea în predicile lor de vinovăție, cu extorcările lor implicite care nu făceau altceva decât să umfle cuferele templului.

Așadar, repararea era o cerere pe care nici măcar un zeu nu o putea nega. Și așa fusese și cu cel numit Cioc.

Și așa a fost, acum, cu cel numit Toc cel Tânăr.

— Treziți-vă, spuse Hood. 'Apărea.'

Iar Toc cel Tânăr, cu un oftat lung, făcu ce porunci Hood.

Stând, clătinându-se, mijind acum la poarta care îi așteaptă pe amândoi. — La naiba, mormăi Toc, dar asta e o scuză proastă pentru o poartă.

— Mortii văd așa cum văd ei, Toc cel Tânăr. Nu cu mult timp în urmă, strălucea alb de puritate.

„Inima mea se îndreaptă spre acel biet suflet neîndrumat”.

— Desigur că da. Vino. Merge cu mine.

Au pornit spre poarta aceea.

— Faci asta pentru fiecare suflet?

'Eu nu.'

'Oh.' Și apoi Toe s-a oprit - sau a încercat, dar picioarele i-au târât înainte - „Stai, sufletul meu a fost jurat Lupilor...”

'Prea tarziu. Sufletul tău, Toe cel Tânăr, mi-a fost jurat. Cu mult timp în urmă.'

'Într-adevăr? Cine a fost prostul care a făcut asta?

— Tatăl tău, răspunse Hood. — Care, spre deosebire de Dassem Ultor, a rămas loial.

— Pe care l-ai răsplătit ucigându-l? ticălosule de porc...

— Îl vei aștepta, Toe cel Tânăr.

— El încă trăiește?

— Moartea nu minte niciodată.

Toe cel Tânăr încercă să se oprească din nou. — Hood, o întrebare, te rog.

Zeul se opri, se uită în jos la muritor.

— Hood, de ce mai am un singur ochi?

Zeul Mortii, Secerătorul sufletelor, nu a răspuns. El însuși se întreba asta.

Lupi blestemați.

Capitolul douăzeci și trei

Am văzut chipul durerii
Ea își îndepărtează privirea în depărtare
Peste toate aceste poduri
De unde am venit
Si acele trepte, strânse și arcuite
Ține-ne viețile când ne întoarcem din nou
La cum ne-am gândit atunci
La cum credeam că ne gândim atunci
Am văzut chipul durerii,
Dar ea este vreodată respinsă
Si cuvintele ei mă lasă orb
Ochii ei mă fac mut
Nu înțeleg ce îmi spune ea
Nu știu dacă să mă supun
Sau încercați un potop de lacrimi
I-am văzut fața
Ea nu vorbește
Ea nu plânge
Ea nu mă cunoaște
Căci eu nu sunt decât o piatră fixată pe loc
Pe podul pe care merge ea

- *Lay of the Bridgeburners*, Toc the Younger

Odată, cu mult timp în urmă, Onrack cel stricat a comis o crimă. Își declarase dragostea pentru o femeie, modelându-și asemănarea pe peretele unei peșteri. A fost un asemenea talent în mâinile lui, în ochii lui, el legase două suflete în acea piatră. Al lui... acesta era dreptul lui, alegerea lui. Dar celălalt suflet, o, egoismul aceluia act, cruzimea aceluia furt...

El stătea acum, în fața unui alt zid de piatră, în interiorul unei alte peșteri, privind șirul de picturi, fiarele cu fiecare linie de mușchi, fiecare indiciu de mișcare, celebrând veridicitatea lor, acuratețea geniului. Iar în mijlocul acestor mari creaturi ale lumii de dincolo, figuri stânjenite de băț, reprezentând Imasa, zburau într-un biet mimic de dans. Neînsufletit, așa cum cerea legea. Rămase, atunci, încă rupt, tot hoțul vieții unei femei.

În întunericul captivității sale, cu mult timp în urmă, cineva venise la el, cu mâini blânde și carne cedată. Voia atât de mult să creadă că fusese ea, cea al cărei suflet îi

furase. Dar o asemenea cunoaștere era acum pierdută pentru el; atât de confuză devenise memoria, atât de plină de tot ceea ce inima lui dorea să creadă.

Și, chiar dacă chiar ar fi fost ea, ei bine, poate că nu avea de ales. Închis de crima lui, neputincios să-și sfideze dorința. În propria sa rupere, el o distrusese și pe ea.

Întinse mâna, așezând ușor vârfurile degetelor pe una dintre imagini. Rănag, urmărit de un ay. În lumina tremurătoare a torței, ambele fiare păreau în mișcare, mușchii unduindu-se. Sărbătorind lumea, care nu avea regrete, Imass se strângea umăr la umăr în această cavernă, iar cu glasurile lor bateau ritmul răsuflărilor, zgomotul fiarelor; în timp ce alții, poziționați în concavități alese, băteau cu mâinile pe tobe de lemn scobit și piele, până când ecourile bătailor copitelor au tunat din toate părțile.

Noi suntem martorii. Suntem ochii prinși pentru totdeauna în exterior. Am fost despărțiți de lume. Și acesta este în centrul legii, interdicția. Ne creăm fără viață, stânjeniti, despărțiți. Odată, eram ca fiarele și nu era nici înăuntru, nici în afară. Era doar una, singura lume, din care noi eram carnea ei, osul ei, carnea puțin diferită de ierburi, licheni și copaci. Oasele puțin diferite de lemn și piatră. Eram sângele lui, în care curgeau râurile până la lacuri și mări.

Dăm glas tristeții noastre, pierderii noastre.

Descoperind ce înseamnă a muri, am fost alungați din lume.

În descoperirea frumuseții, am fost urâți.

Noi nu suferim în felul în care suferă fiarele - pentru că cu siguranță suferă. Suferim cu amintirea cum a fost înainte de a veni suferința, iar asta adâncește rana, lacrimile deschid durerea. Nu există nicio fiară care să poată egala suferința noastră.

Deci cântați, fraților. Cântați, surori. Și în lumina torței, plutind eliberați de pereții minții noastre - din peșterile din noi - vedem toate fețele tristeții. Vezi pe cei care au murit și ne-au părăsit. Și cântă-ți durerea până când chiar fiarele fug.

Onrack the Broken a simțit lacrimile pe obraji și s-a înjurat pentru un prost sentimental.

În spatele lui, Trull Sengar stătea în tăcere. În umorarea unui Imass prost, el era fără nerăbdare. Onrack știa că pur și simplu va aștepta și va aștepta. Până când

Onrack s-ar putea trezi din amintirile lui sumbre, amintindu-și încă o dată darurile prezentului. El ar-

„A fost o mare pricepere în pictarea acestor fiare”.

Imasul, încă în fața zidului de piatră, tot cu spatele la Tiste Edur, se trezi zâmbind. Așa că, chiar și aici și acum, îmi răsfaț fantezii stupide care sunt, chiar dacă mângâietoare, fără prea mult sens. — Da, Trull Sengar. Talent adevărat. O astfel de abilitate este transmisă în sânge și, cu fiecare generație, există potențialul de... înflorire. În așa cum vedem aici.

— Artistul este printre clanuri aici? Acestea au fost pictate cu mult timp în urmă, de altcineva?

— Artistul, spuse Onrack, este Ulshun Pral.

— Și acest talent i-a câștigat dreptul de a conduce?

Nu. Niciodată asta. „Acest talent”, a răspuns Imass, „este slăbiciunea lui”.

— Mai bine decât tine, Onrack?

Se întoarse, zâmbetul lui acum ironic. „Văd câteva defecte. Văd indicii de nerăbdare. De emoții libere și sălbatice ca fiarele pe care le pictează. Văd și, poate, semne ale unui talent pe care îl pierduse și nu l-a redescoperit încă.

„Cum se pierde talentul așa?”

— Murind, doar ca să se întoarcă.

„Onrack”, iar vocea lui Trull a auzit un ton nou, o gravitate 1 care l-a deranjat pe Onrack, „Am vorbit cu acești Imass aici. Multi dintre ei. Cu Ulshun însuși. Și nu cred că au murit vreodată. Nu cred că au fost odată T'lan, doar că au uitat în nenumăratele generații de existență aici.

— Da, ei spun că sunt printre cei care nu s-au alăturat Ritualului. Dar acest lucru nu poate fi adevărat, Trull Sengar. Ele trebuie să fie fantome, transformate în carne, ținute aici de eternitatea Porții de la capătul acestei peșteri. Prietene, ei nu se cunosc pe ei înșiși. Și apoi a făcut o pauză. Poate fi adevărat?

Ulshun Pral spune că își amintește de mama lui. El spune că este încă în viață. Deși nu aici acum.

— Ulshun Pral are o sută de mii de ani, Trull Sengar. Sau mai mult. Ceea ce își amintește este fals, o iluzie.

— Nu cred asta, nu mai mult. Cred că misterul de aici este mai profund decât își dă seama oricare dintre noi.

— Hai să mergem mai departe, spuse Onrack. — Aș vedea Poarta asta.

Au părăsit camera fiarelor.

Trull era plin de neliniște. Ceva fusese trezit în prietenul lui - de picturi - și gustul lui era amar. Văzuse, în liniile spatelui lui Onrack, umerii lui, un fel de prăbușire lent. Întoarcerea unei povești străvechi. Și, văzând asta, Trull se forțase să vorbească, să rupă tăcerea înainte ca Onrack să se poată distruge.

Da. Picturile. Crima. Nu vei zâmbi din nou, Onrack? Nu zâmbetul pe care mi l-ai dat când te-ai întors spre mine tocmai acum - prea rupt, prea plin de durere - ci zâmbetul pe care am ajuns să-l prețuiesc de când am venit pe acest țărâm.

— Onrack.

'Da?'

„Știm încă ce așteptăm? Da, amenințările se apropie. Vor veni ei prin Poartă? Sau de peste dealurile dincolo de tabără? Știm cu adevărat dacă aceste Imass sunt într-adevăr amenințate?

— Pregătește-te, Trull Sengar. Pericolul se apropie... din toate părțile.

— Poate atunci ar trebui să ne întoarcem la Ulshun Pral.

— Rud Elalle este cu ei. Mai este timp... să vedem această Poartă.

Câteva clipe mai târziu, au ajuns la marginea vastei caverne, aparent nelimitate, și amândoi s-au oprit.

Nici o Poartă. Multe porți.

Și toți clocoteau de foc tăcut și sălbatic.

— Onrack, spuse Trull, desfăcând sulita. — Cel mai bine, să te întorci la Rud Elalle și să-l anunți, asta nu este ceea ce a descris.

Onrack arată spre un morman central de pietre. — A eșuat. Acest țărâm, Trull Sengar, este pe moarte. Și când moare...'

Nici unul nu a vorbit o clipă.

Apoi Onrack spuse: — Mă voi întoarce repede, prietene, ca să nu rămâi singur, împotriva a ceea ce s-ar putea întâmpla.

— Aștept cu nerăbdare compania dumneavoastră, răspunse Trull. — Deci... grăbește-te.

La patruzeci de pași dincolo de tabără se înălța un deal modest, întins ca și cum ar fi fost cândva un atol, presupunând că câmpiile au fost cândva sub apă și asta, își spuse Hedge în timp ce își făcea drum printr-o panglică de nisip împânzită cu scoici sparte, a fost o presupunere corectă. Ajungând pe vârful alungit, și-a lăsat arbaleta

supradimensionată lângă un afloriment de calcar albit de soare, apoi s-a îndreptat spre locul unde Quick Ben stătea cu picioarele încrucișate, cu fața la dealuri la două mii de pași spre sud.

— Nu meditezi sau așa ceva, nu-i așa?

— Dacă aş fi fost, se răsti vrăjitorul, ai fi distrus-o și, probabil, ne-ai fi ucis pe toți.

— Sunt toate atitudinea, Quick, spuse Hedge, lăsându-se pe pietrișul de lângă el. „Tu transformi să-ți strâng nasul într-un ritual al naibii de Hood, așa că renunț doar să știu când să vorbesc cu tine sau nu”.

„Dacă acesta este cazul, atunci nu vorbi niciodată cu mine și vom fi amândoi fericiți”.

— Mizerabil șarpe.

— Rozătoare fără păr.

Cei doi au stat într-o tăcere însoțitoare pentru o vreme, apoi Hedge întinse mâna și luă un ciob de silex maro închis. Se uită la o margine zimțată.

„Ce faci?” a cerut Ben rapid.

— Contemplând.

— Contemplând, mimat Quick Ben, dând din cap dintr-o parte în alta în timp cu fiecare silabă.

— Aș putea să-ți tai gâtul cu asta. O lovitură.

„Nu ne-am înțeles niciodată, nu-i așa? Doamne, nu-mi vine să cred cum ne-am îmbrățișat și ne-am pălmuit unul pe altul pe spate, jos, la râul acela...”

„Curent.”

„Grâu de udare”.

„Primăvară.”

— Vrei să-mi tai, te rog, gâtul acum, Hedge?

Sapatorul a aruncat silexul și și-a făcut praf mâinile cu palme vii. — Ce te face să fii atât de sigur că răi vin din sud?

— Cine spune că sunt sigur de ceva?

— Deci am putea să stăm în locul nepotrivit. Înfruntând direcția greșită. Poate că toată lumea este măcelărită chiar acum, chiar dacă vorbesc.

— Ei bine, Hedge, dacă nu mi-ai fi întrerupt meditația, poate mi-aș fi dat seama unde ar trebui să fim chiar acum!

— O, draguț, vrăjitor.

„Ei vin din sud pentru că este cea mai bună abordare”.

— Ca ce, iepuri?

— Nu, ca dragoni, Hedge.

Sapatorul îl miji la vrăjitor. — Întotdeauna a fost un miros de Soletaken la tine, Quick. O să vedem în sfârșit în

ce fiară slăbită ai ascuns acolo?

— Acesta este un mod destul de îngrozitor de a spune, Hedge. Și răspunsul este: nu.

— Încă te simți tremurat?

Vrăjitorul aruncă o privire peste el, cu ochii strălucitori și pe jumătate nebuni - cu alte cuvinte, aspectul lui normal. 'Nu. De fapt, chiar opusul.

'Cum așa?'

„M-am întins, mult mai mult decât făcusem până acum. M-a făcut... mai urât.

'Într-adevăr.'

— Nu suna atât de impresionat, Hedge.

— Tot ce știu este, spuse sapătorul, mormăind ridicându-se în picioare, când se rostogolesc peste tine, sunt doar eu și o cantitate nesfârșită de înjurătoare. Și asta mi se potrivește foarte bine.

— Nu-mi face bucăți corpul, Hedge.

— Chiar dacă ești deja mort?

— Mai ales atunci, pentru că nu voi fi, nu-i așa? O să te gândești doar, pentru că să te gândești că este convenabil, pentru că atunci poți să te dezlanțui cu blestematii tăi până când stai într-un crater al naibii de Hood, o ligă blestemată de Hood-ul peste tot.

Acest ultim fragment fusese mai mult sau mai puțin un tipăt.

Hedge își continuă să miște ochii. — Niciun motiv să fi încordat, spuse el pe un ton rănit, apoi s-a întors și s-a întors la arbaleta, iubitul lui lobier. Și a spus pe sub răsuflarea: „O, asta va fi atât de distractiv, că abia aștept!

— Gardă!

'Ce?'

'Vine cineva.'

'De unde?' întrebă sapătorul, pregătind un înjurător în leagănul arbaletei.

'Ha ha. Dinspre sud, vezică umflată de pis.

— Știam asta, spuse Hedge, venind de partea vrăjitorului.

Ea alesese să rămână așa cum era, mai degrabă decât să se întoarcă în forma ei Soletaken. Asta avea să vină mai târziu. Și așa a mers prin câmpie, prin ierburile înalte ale bazinului. Pe o creastă chiar în fața stăteau două siluete. Una era o fantomă, dar poate ceva mai mult decât o fantomă. Celălalt era un mag și, fără îndoială, mai mult decât un mag.

O fărâmbă de neliniște stârni gândurile lui Menandore. Măturat rapid. Dacă Rüd Elalle i-ar fi ales pe acești doi ca aliați, atunci ea ar accepta asta. La fel cum îl recrutase pe Tiste Edur și pe cel cunoscut sub numele de Onrack the Broken. Toate... complicațiile, dar nu ar fi singură să se ocupe de ele, nu-i așa?

Cei doi bărbați au privit cum urca panta blândă. Unul ținea o arbaletă bizară. Celălalt se juca cu o mână de pietre mici lustruite, de parcă ar fi încercat să aleagă una ca preferată.

Sunt prosti. Idioti.

Și în curând, amândoi vor fi praf.

Își ațintise asupra lor cea mai dură privire în timp ce se îndrepta spre marginea crestei. „Voi doi sunteți jalnici. De ce stai aici - știi cine se apropie? Știi că vor veni din sud? Înseamnă că voi doi veți fi primii pe care îi vor vedea. Și așa, primul pe care îl ucid.

Cel mai înalt, cu pielea mai închisă, s-a întors ușor, apoi a spus: — Iată-l pe fiul tău, Menandore. Cu Ulshun Pral. Apoi s-a încruntat. — E o plimbare familiară... Mă întreb de ce n-am observat niciodată asta înainte.

Mers pe jos? Plimbare familiară? El este cu adevărat nebun.

— I-am chemat, spuse ea, încrucișându-și brațele. — Trebuie să ne pregătim pentru luptă.

Cel mai scund a mormăit, apoi a spus: „Nu vrem nicio companie. Așa că alege alt loc pentru a te lupta.

— Sunt tentat să-ți zdrobesc craniul între mâinile mele, spuse Menandore.

— Nu merge, mormăi vrăjitorul. „Totul iese din nou”.

Cel cu arbaleta îi aruncă un zâmbet larg.

Menandore spuse: „Te asigur că nu am nicio intenție să fiu aproape de tine, deși sper că voi fi în raza de acțiune pentru a vă vedea mortile îngrozitoare”.

— Ce te face atât de sigur că vor fi îngrozitori? Întrebă vrăjitorul, studiind acum o pietricică în special, ținând-o la lumină de parcă ar fi fost o bijuterie, dar Menandore a văzut că nu era o bijuterie. Pur și simplu o piatră și una opacă.

'Ce faci?' a cerut ea.

El a aruncat o privire spre ea, apoi a închis mâna în jurul pietrei și a coborât-o la spate. 'Nimic. De ce? Oricum, ți-am pus o întrebare.

— Și sunt obligat să răspund? Ea pufni.

Au sosit Rud Elalle și Ulshun Pral, oprindu-se la câțiva pași în spatele vrăjitorului și a însoțitorului său.

Menandore văzu expresia dură de pe chipul fiului ei. Aș fi putut să văd altceva? Nu. Nu pentru asta. 'Fiu iubit-'

— Nu-mi pasă de Finnest, spuse Rud Elalle. — Nu mă voi alătura ție în lupta ta, mamă.

Ea se uită cu ochii mari, chiar dacă s-au umplut de furie arzătoare. 'Trebuie! Nu le pot face față pe amândouă!'

— Ai noi aliați, spuse Rud Elalle. — Acești doi, care și acum păzesc apropierea...

— Pășlușii ăștia fără creier? Fiule, tu mă trimiți la moartea mea!

Rud Elalle se îndreptă. — Îmi iau Imass-ul de aici, mamă. Ei sunt tot ce contează pentru mine...

— Mai mult decât viața mamei tale?

— Mai mult decât lupta pe care o alege pentru ea însăși! se răsti el.

— Această ciocnire - această ceartă - nu este a mea. Este al tau. A fost întotdeauna al tău! Nu vreau să am nimic de-a face cu asta!

Menandore tresări înapoi la furia fiului ei. A căutat să-și țină ochii, apoi a eșuat și și-a îndepărtat privirea. — Așa să fie, șopti ea. „Du-te atunci, fiule, și ia-ți rudele alese. Merge!”

În timp ce Rud Elalle dădu din cap și se întoarse, totuși, ea vorbea din nou, pe un ton mai dur decât orice fusese înainte. — Dar nu el.

Fiul ei s-a întors, și-a văzut mama arătând spre Imass de lângă el.

Ulshun Pral.

Rud Elalle se încruntă. 'Ce? Eu nu-'

— Nu, fiule, nu o faci. Ulshun Pral trebuie să rămână. Aici.'

"Nu voi permite..."

Și apoi liderul Bentract a întins o mână pentru a-l ține pe Rud Elalle, care era la câteva clipe să se îndrepte spre forma sa de dragon, pentru a se lupta cu propria sa mamă.

Menandore așteptă, calmă în exterior, odihnită, chiar dacă inima îi bătea cu putere în piept.

— Ea spune adevărat, a spus Ulshun Pral. — Trebuie să rămân.

'Dar de ce?'

— Pentru secretul pe care îl dețin, Rud Elalle. Secretul pe care îl caută cu toții. Dacă merg cu tine, toți vor urmări.

Intelegi? Acum, te implor, du-mi poporul departe de aici, într-un loc sigur. Du-i departe, Rud Elalle, și repede!

— Acum vei lupta alături de mine, fiule? întrebă Menandore. — Pentru a asigura viața lui Ulshun Pral?

Dar Ulshun Pral îl împingea deja pe Rud Elalle. — Fă cum îți cer, îi spuse el fiului lui Menandore. „Nu pot muri temându-mă pentru poporul meu - te rog, duce-i departe”.

Apoi vrăjitorul a spus: „Vom face tot posibilul să-l protejăm, Rud Elalle”.

Menandore pufni disprețul ei. — Riști așa ceva? a cerut ea de la fiul ei.

Rud Elalle se uită la vrăjitor, apoi la cel zâmbitor cu arbaleta și ea văzu o alunecare ciudată de calm peste expresia fiului ei - și acea fâșie de neliniște reveni la ea, usturând.

— O voi face, spuse apoi Rud Elalle și a întins mâna către Ulshun Pral. Un gest blând, o mână sprijinită ușor de o parte a feței Imass. Rud Elalle se dădu apoi înapoi, se răsuci și porni înapoi spre tabără.

Menandore se învârte spre cei doi bărbați rămași. — Nenorociți!

— Doar pentru asta, spuse vrăjitorul, nu-ți dau piatra mea preferată.

Hedge și Quick Ben au privit-o marșând înapoi pe pantă.

— A fost ciudat, mormăi sapatorul.

— Nu a fost?

Au tăcut încă o sută de bătaii ale inimii, apoi Hedge se întoarse către Quick Ben. 'Deci ce crezi?'

— Știi exact la ce mă gândesc, Hedge.

— La fel ca mine, atunci.

'Aceeși.'

— Spune-mi ceva, Rapid.

'Ce?'

— Asta chiar era piatra ta preferată?

— Te referi la cea pe care o aveam în mână? Sau pe cea pe care am strecurat-o în mantia ei albă elegantă?

Cu pielea încrețită și pătată de milenii îngropată în turbă, Sheltatha Lore a prezentat într-adevăr o figură iconică a amurgului. În concordanță cu părul ei roșcat și cu nuanța întunecată a ochilor ei, purta o mantie de visiniu adânc, jambiere și cizme din piele neagră. Vesta cu împânzire de bronz, strânsă pe piept.

Alături de ea, ca Sheltatha, cu fața la dealuri, stătea Sukul Ankhadu, Dapple, pe mâinile și antebrățele ei goale.

Pe umerii ei subțiri o mantie de noapte Letherii, așa cum o purtau acum nobilii născuți și femeile din Tiste Edur din imperiu, deși aceasta era oarecum mai proastă la purtare.

— În curând, spuse Sheltatha Lore, acest târâm va fi praf.

— Te face plăcere, soră?

— Poate că nu atât de mult pe cât îți place, Sukul. De ce este locul acesta o urâciune în ochii tăi?

— Nu am dragoste pentru Imass. Imaginați-vă, un popor defrișând în pământul peșterilor de sute de mii de ani. A construi nimic. Toată istoria prinsă ca amintire, răscuită ca povești cântate în rimă în fiecare seară. Sunt defecte. În sufletele lor, trebuie să existe un defect, un eșec. Și ăștia de aici s-au amăgit făcând să creadă că există de fapt.

— Nu toate, Sukul.

Dapple îi făcu semn disprețuitor. — Cel mai mare eșec aici, Sheltatha, se află în Domnul morții. Dacă nu ar fi fost indiferența lui Hood, acest târâm nu ar fi putut dura niciodată atâta timp cât a durat. Mă irită, atâta nepăsare.

— Deci, spuse Sheltatha Lore zâmbind, veți grăbi dispariția acestor Imass, deși, oricum târâmul murind, ei sunt deja sortiți.

'Nu înțelegi. Situația s-a... schimbat.

'Ce vrei să spui?'

— Îngâmfarea lor, spuse Sukul, le-a făcut reali. Mortal, acum. Sânge, carne și oase. Capabil să sângereze, să moară. Cu toate acestea, ei rămân ignoranți cu privire la dispariția iminentă a lumii lor. Măcelărirea mea, soră, va fi un act de milă.

Sheltatha Lore mormăi. Abia aștept să-i aud, multumesc.

În acel moment, un dragon auriu și alb s-a văzut în fața lor, navigând jos peste crestele dealurilor.

Sukul Ankhadu oftă. 'Incepe.'

Soletaken-ul a alunecat pe panta direct spre ei. Se profila uriaș, dar încă la cincizeci de pași distanță, balaurul și-a înclinat aripile înapoi, le-a curbat în timp ce membrele posterioare se întindeau în jos, apoi se așază pe pământ.

Un vârtej încetoșat a învăluit fiara și, o clipă mai târziu, Menandore a ieșit din acea tulburare plină de mirodenii.

Sheltatha Lore și Sukul Ankhadu așteptau, fără să spună nimic, cu fețele inexpresive, în timp ce Menandore se apropie, oprindu-se în cele din urmă la cinci pași de ei,

cu ochii ei aprinși de la o soră la alta, apoi înapoi. Ea a spus: „Suntem încă de acord, atunci?”

— Un precedent atât de glorios, în acest moment, observă Sheltatha Lore.

Menandore se încruntă. 'Necesitate. Cel puțin ar trebui să fim înțeleși în această privință. Nu pot sta singur, nu pot păzi sufletul lui Scabandari. Finnest nu trebuie să cadă în mâinile lui.

O ușoară respirație de la Sukul. — Atunci este aproape?

'O da. Am furat ochii unuia care călătorește cu el. Iar si iar. Chiar și acum se apropie de ultima poartă și se uită la rana ei și stau în fața cadavrului sfâșiat al acelei proaste Imass Bonecaster care credea că o poate pecetlui cu propriul suflet. Menandore rânji. — Închipuți-vă o asemenea dezgustări. Starvald Demelain! Chiar încăperile inimii lui K'rul! Nu știa ea cum l-a slăbit asta? A slăbit totul7.'

— Așa că noi trei îl ucidem pe Silchas Ruin, spuse Sheltatha Lore. — Și apoi Imasa.

— Fiul meu alege să ni se opună în ultimul detaliu, spuse Menandore. — Dar Imass și-au depășit utilitatea. Îl vom răni pe Rud dacă trebuie, dar nu-l ucidem. Înțeles? Îți voi avea cuvântul în acest sens. Din nou. Aici și acum, surori.

De acord, spuse Sheltatha Lore.

— Da, spuse Sukul Ankhadu, deși va îngreuna lucrurile.

— Trebuie să trăim cu asta, spuse Menandore, apoi se întoarse. 'Este timpul.'

Deja?'

Câtiva muritori patetici caută să ne stea în cale - trebuie să-i zdrobim mai întâi. Și Silchas Ruin are aliați. Ziua noastră de muncă începe acum, surori.

Cu acestea, ea a mers spre dealuri și a început să vira în forma ei de dragon.

În spatele ei, Sheltatha Lore și Sukul Ankhadu au schimbat o privire, apoi s-au îndepărtat, oferindu-și camera de care aveau nevoie.

Întorcându-se în dragoni.

Dawn, Dusk și cel cunoscut sub numele de Dapple. Un dragon de aur și alb. Unul este pătat de maro și arată pe jumătate putrezit. Ultimul pestriț, nici lumină, nici întuneric, dar interacțiunea neplăcută dintre cei doi. Luat cu sângele lui Tiam, Mama. Înariپی de pânză și gât de șarpe, gheare și solzi, sângele lui Eleint.

Ridicându-se în aer pe rafale de vrăjitorie crudă. Menandore conduce formația de pană. Sheltatha Lore în stânga ei. Sukul Ankhadu în dreapta ei.

Dealurile dinaintea lor, acum coborând în timp ce își ridicau masivul masiv și mai sus.

Curățând creștele, creasta străveche a unui țărm străvechi, iar soarele a prins solzi strălucitori, a înflorit prin membranele aripilor, în timp ce sub trei umbre alergau peste iarbă și stâncă, umbre care trimiteau mici mamifere să se adăpostească, care aruncau păsările în scârțâit. zbor, care a făcut iepurii să înghețe pe urmele lor.

Fiarele de pe cer vâneau și nimic de pe pământ nu era în siguranță.

Un peisaj plat împânzit cu movile cocoase - dragoni morți, îngrozitori ca tumule sparte, din care ieșeau oase, înțepate de pielea uscată și de tendințe. Aripile s-au spart ca epava unor nave prăbușite. Gâturile răsucite pe pământ, capete de care pielea se contractase, s-au tras înapoi pentru a scoate la iveală goluri slabe în orbite și sub pomeți. Colții acoperiți cu praf cenușiu erau descoperiți ca într-o veșnică sfidare.

Seren Pedac nu crezuse că fuseseră odată atât de mulți dragoni. Nu crezusem, într-adevăr, că creaturile chiar există, excluzându-i pe cei care ar putea crea o astfel de formă din propriile lor corpuri, cum ar fi Ruina Silchas. Acestea, se întrebese ea mai întâi, erau toate Soletaken? Din anumite motive, ea știa că răspunsul este nu.

Dragonii adevărați, despre care Silchas Ruin, în forma lui înfricoșată înaripată, nu era decât o batjocură. Lipsit de măreție, de puritate.

Zdrobirea oaselor și a aripilor venise de la vârstă, nu de la violență. Niciuna dintre aceste fiare nu a fost întinsă în moarte. Niciuna nu a dezvăluit răni căscate. Se instalaseră fiecare în posturile lor finale.

„Ca muștele albastre pe pervazul unei ferestre”, spusese Udinaas. — Pe partea greșită, încercând să ies. Dar fereastra a rămas închisă. Pentru ei, poate pentru toată lumea, pentru fiecare lucru. Sau... poate nu totul. Și atunci zâmbise, de parcă gândul l-ar fi amuzat.

Văzuseră poarta care era în mod clar destinația lor de la mare distanță și, într-adevăr, părea că movilele de dragoni erau mai numeroase cu cât se apropiau, înghesuindu-se din toate părțile. Flancurile aceluia arc erau înalte ca niște turnuri, subțiri până la scheletul, în timp ce arcul în sine părea răsucit, ca o vastă pânză de păianjen

înfășurată în jurul unei ramuri moarte. Inconjurat de această structură era un zid neted și cenușiu, dar care se învârteau vag, spre o altă lume. Unde, acum era înțeles de toți, avea să se găsească rămășița sufletului lui Scabandari, Părintele Umbra, Trădătorul. Bloodeye.

Aerul neînsuflețit a avut un gust urât lui Seren Pedac, de parcă o durere incomensurabilă ar fi întins fiecare respirație trasă în acest tărâm, o reluare sumbră care nu avea să se estompeze nici după nenumărate milenii. A îmbolnăvit-o, i-a stricat puterea membrelor, din chiar spiritul ei. Oricât de descurajantă era acel portal, tânjea să treacă prin bariera gri, fără formă. Tânjea după încheierea acestui lucru. Totul.

Era o cale, era convinsă - trebuia să existe o cale - de a negocia prin confruntarea care se apropia cu pași repezi. Nu era acesta singurul ei talent, priceperea singulară pe care și-ar permite să o recunoască?

Cu trei pași în fața ei, Udinaas și Kettle mergeau, cu mâna ei minuscul cuibărit în cea mult mai mare și mult mai zdrobită. Vederea - care o precedase practic de la sosirea lor în acest loc sumbru - era încă o sursă de angoasă și neliniște. Era el singur capabil să-și lase deoparte toate coșmarurile, să-și consoleze acest copil singur, pierdut?

Cu mult timp în urmă, chiar la începutul acestei călătorii, Kettle se ținuse aproape de Ruina Silchas. Căci el fusese cel care îi vorbise prin Azath pe moarte. Și făcuse jurămintele să o protejeze pe ea și pe viața în plină dezvoltare care îi venise. Și așa se uitase la binefăcătorul ei cu toată adorația la care se putea aștepta de la un copil găsit într-o asemenea împrejurare.

Acest lucru nu mai era adevărat. Oh, Seren Pedac a văzut destule gesturi mici pentru a sublinia acea veche loialitate, firele care leagă aceste două ființe atât de diferite - locul lor comun de naștere, recunoașterea reciprocă prețioasă care era singurătatea, înstrăinarea de toate celelalte. Dar Silchas Ruin... dezvăluise mai multe despre sine. Dezvăluise, în disprețul lui rece, o brutalitate care putea să-ți taie răsufletul. Oh, și cât de diferit este asta de poveștile lui Kettle despre uciderea oamenilor în Letheras? De a-și scurge sângele, de a-și hrăni cadavrele în terenurile înfometate și nevoiaș ale Azath?

Totuși, Kettle nu și-a mai exprimat niciuna dintre acele dorințe. Întorcându-se la viață, își abandonase vechile moduri, devenise, pe zi ce trece, din ce în ce mai simplă o fată tânără. Un orfan.

Fiți martor, din nou și din nou, la certurile și ceartele nesfârșite ale familiei ei adoptive. La amenințările incontestabile, la promisiunile de crimă. Da, asta i-am oferit noi.

Și Silchas Ruin nu este mai presus de toate acestea, nu-i așa?

Dar ce rămâne cu Udinaas? Dezvăluind nici un mare talent, nicio putere teribilă. Dezvăluind, în adevăr, nimic altceva decât o profundă vulnerabilitate.

Ah, și asta o atrage la el. Ceea ce îi dă înapoi în acea strângere de mâini, zâmbetul blând care ajunge până și în ochii lui triști.

Udinaas, și-a dat seama cu șoc Seren Pedac, a fost singurul membru cu adevărat simpatic al partidului lor.

Ea nu s-a putut include în niciun fel ca una cu potențialul de a avea sentimente autentice de căldură de la oricare dintre ceilalți, nu de la violarea minții lui Udinaas. Dar chiar și înainte de atunci, ea își dezvăluise lipsa de abilități în domeniul camaraderiei. Mereu chinuită, predispusă la descurajare - acestea erau moștenirile a tot ceea ce făcuse - și nu făcuse - în viața ei.

Trecând prin praf, cu Clip și Silchas Ruin cu mult înaintea celorlalți, cu cocoșele masive de dragoni morți de toate părțile, s-au apropiat și mai mult de acea poartă falnică. Frica Sengar, care mersese cu doi pași în spatele ei, pe stânga ei, acum veni alături. Mâna lui era în mâna sabiei.

— Nu fi prost, șuieră ea la el.

Fața lui era întinsă în linii aspre, buzele strânse.

În față, Clip și Silchas au ajuns la poartă și acolo s-au oprit. Amândoi păreau să privească în jos la o formă vagă, mai mică, de pe pământ.

Udinaas încetini când copilul de a cărui mână o ținea a început să se tragă înapoi. Seren Pedac l-a văzut privind în jos și spunând ceva pe un ton foarte scăzut.

Dacă Kettle a răspuns, a fost în șoaptă.

Fostul sclav dădu apoi din cap și o clipă mai târziu au continuat, Kettle ținând pasul fără nicio reticență aparentă.

Ce o făcuse să se micșoreze?

Ce spusese el ca să o atragă atât de ușor mai departe?

S-au apropiat și Seren Pedac a auzit un oftat scăzut de la Fear Sengar. — Se uită la un cadavru, spuse el.

Oh, Errant protejează-ne.

— Acquitor, continuă Tiste Edur, atât de jos încât numai ea putea auzi.

'Da?'

— Trebuie să știu... cum vei alege.

— Nu intenționez, se răsti ea, brusc iritată. „Vinem până aici doar ca să ne ucidem unul pe altul acum?”

El mormăi amuzat ironic. — Suntem atât de egali?

— Atunci, dacă este cu adevărat fără speranță, de ce să încerci ceva?

— Atunci am ajuns până aici doar ca să mă îndepărtez? Dobânditor, trebuie să fac ce trebuie. Vrei să stai cu mine?

Se opriseră, departe de ceilalți, care erau acum adunați în jurul acelui cadavru. Seren Pedac și-a desfășurat cârma și a scos-o, apoi și-a dat gheare de părul gras.

— Dobânditor, insistă Frica, ai dat dovadă de putere - nu mai ești cel mai slab dintre noi. Ceea ce alegi poate dovedi diferența dintre viața noastră și moartea noastră.

— Frica, ce cauți cu sufletul lui Scabandari?

— Răscumpărare, răspunse el imediat. — Pentru Tiste Edur.

— Și cum îți imaginezi că sufletul zdrobit și zdrențuit al lui Scabandari îți va acorda o asemenea răscumpărare?

— Îl voi trezi, Acquitor, și împreună îl vom epura pe Kurald Emurlahn. Vom alunga otrava care ne chinuie. Și, poate, vom sfărâma sabia blestemată a fratelui meu.

Prea vag, prostule naibii. Chiar dacă l-ai trezi pe Scabandari, nu ar putea el, la rândul său, să fie înrobitor de acea otravă și de promisiunea ei de putere? Și cum rămâne cu propriile sale dorințe, foame, ce-ar fi răzbunarea pe care el însuși va căuta? — Frica, spuse ea cu o oboseală bruscă, aproape paralizantă, visul tău este fără speranță.

Și l-am văzut tresărind înapoi, am văzut retragerea teribilă în ochii lui.

Ea îi oferă un zâmbet slab. — Da, lasă asta să-ți rupă jurământul, Fear Sengar. Nu merit să fiu protejat, mai ales în numele unui frate mort. Am încredere că vezi asta acum.

— Da, șopti el.

Și în acel cuvânt era atât de angoasă, încât Seren Pedac aproape că strigă. Apoi s-a jignit asupra ei însăși. Este ceea ce eu

dorit! La naiba! Ce mi-am dorit. Necesar. Este ceea ce trebuie să fie!

Oh, binecuvântat Errant, cât l-ai rănit, Seren Pedac. Chiar și acesta. Nu este diferit de toate celelalte.

Și știa, atunci, că nu va exista nicio negociere. Nicio cale prin ceea ce avea să vină.

Așa să fie. Nu conta pe mine, Fear Sengar. Nici măcar nu-mi cunosc puterea, nici controlul meu asupra ei. Deci, nu conta pe mine.

Dar voi face, pentru tine, ce pot.

O promisiune, totuși una pe care ea nu avea să se pronunțe cu voce tare, pentru că era prea târziu pentru asta. Ea putea vedea la fel de mult în ochii lui acum reci, în fața lui acum întărită.

Mai bine că nu se aștepta la nimic, da. Așa că, dacă aș eșua... Dar ea nu a putut termina acel gând, nu cu fiecare cuvânt de urmat pictat atât de strălucitor în mintea ei - cu lașitate.

Fear Sengar a pornit, lăsând-o în urmă. Ea a văzut, în timp ce o urmărea, că el nu se mai ținea de sabie. Într-adevăr, el părea dintr-odată mai relaxat, mai relaxat decât îl văzuse ea până atunci.

Ea nu a înțeles, în acel moment, semnificația unei astfel de transformări. Într-un războinic. Într-un războinic care știa să omoare.

Poate că a știut întotdeauna unde se va termina această călătorie. Poate că acea vizită aparent accidentală de prima dată fusese orice altceva, iar lui Udinaas i se arătase unde avea să-l ducă fiecare decizie din interval, la fel de inevitabil ca valul. Și acum, în sfârșit, aici se spălase, resturi în apa încărcată cu mâl.

Voi lua masa în curând pe vițel ranag? Cred că nu.

Corpul femeii Imass era un lucru jalnic. Deshidratat, membrele trase ca tendoane contractate. Masele sălbatice ale părului ei crescuseră ca rădăcinile unui copac mort, unghiile degetelor ei stupoase ca niște gheare turtite de nuanța de scoica de țestoasă. Granății pătați care erau ochii ei se scufundaseră adânc în orbite, totuși păreau să se uite cu nenorocire la cer.

Da, Bonecsterul. Vrajitoarea care și-a dat sufletul să întărească rana. Atât de nobil, acest sacrificiu eșuat, inutil. Nu, femeie, pentru tine nu voi plânge. Ar fi trebuit să găsești o altă cale. Ar fi trebuit să rămâi în viață, printre tribul tău, călăuzindu-i din peștera lor întunecată a ignoranței fericite.

— Lumea de dincolo moare, spuse Clip, părând aproape încântat de perspectiva. La capetele lanțului cântau inele. Un argint, unul de aur, rotindu-se în neclarități.

Silchas Ruin îl privi pe colegul său Tiste Andii. — Clip, rămâi orb la... necesitate.

Un zâmbet slab, batjocoritor. — Cu greu, o, Corb Alb. Cu greu.'

Războinicul albinos s-a întors apoi pentru a-și fixa ochii misterioși cu ramă roșie asupra lui Udinaas. — Mai e cu noi?

Mâna lui Kettle, strânsă în cea a fostului sclav, și a fost tot ce a putut să facă să se strângă înapoi, liniștit. „Ne-a măsurat locația cu câteva momente în urmă”, a răspuns Udinaas, câștigând un șuierat de la Clip. — Dar acum, nu.

Ruina Silchas se îndrepta spre poartă. — Atunci ea se pregătește pentru noi. De cealaltă parte.

Udinaas a ridicat din umeri. — Îmi imaginez că da.

Seren Pedac s-a agitat și a întrebat: „Asta înseamnă că ții Finnest? Silchas? Udinaas?”

Dar Silchas Ruin a clătinat din cap. 'Nu. Asta nu ar fi fost tolerat. Nu de surorile ei. Nu de către ascendenții puternici care au văzut-o modelată în primul rând...

— Atunci de ce nu sunt ei aici? întreabă Seren. — Ce te face să crezi că vor accepta să o posezi, Silchas Ruin, când nu vor accepta ca Menandore să o dețină - vorbim despre Menandore, nu-i așa?

Udinaas pufni. — N-ai lăsat nicio piatră neîntoarsă în creierul meu, nu-i așa, Acquitor?

Silchas nu a răspuns la întrebările ei.

Fostul sclav a aruncat o privire spre Fear Sengar și a văzut un războinic pe cale să intre în luptă. Da, suntem atât de aproape, nu-i așa? Oh, frică Sengar, nu te urăsc. De fapt, probabil chiar îmi placi de tine. Pot să-mi bat joc de onoarea pe care o ai. S-ar putea să disprețuiesc această cale pe care ai ales-o.

Cum l-am disprețuit pe al lui Bonecaster, și da, Edur, din aceleași motive.

Pentru că nu pot urmări.

Udinaas și-a desprins ușor mâna de cea a lui Kettle, apoi a ridicat sulita Imass legată de spate. S-a dus la Seren Pedac. Pune arma în mâinile ei, ignorând sprâncenele ei ridicate, confuzia alunecând în privirea ei.

Da, Acquitor, dacă vei căuta să-l ajuti pe Fear Sengar - și cred că o vei face - atunci nevoia ta este mai mare decât a mea.

La urma urmei, intenționez să alerg.

Silchas Ruin și-a scos cele două săbii și le-a înfipt pe amândouă cu punctul în pământ. Și apoi a început să strângă diferite catarama și curele de pe armura lui.

Da, nu are rost să te grăbești nepregătit, nu-i așa? Va trebui să te miști repede, Silchas Ruin, nu-i așa? Foarte repede într-adevăr.

Și-a găsit gura uscată.

Sec ca acest cadavru patetic la picioarele lui.

Seren Pedac îl prinse de braț. — Udinaas, șopti ea.

Și-a scuturat brațul. — Fă ce trebuie, achizitor. Marea noastră căutare, anii noștri de un picior în fața celuilalt, totul se apropie acum de sfârșit.

Deci salută sângele. Salutați inevitabilitatea.

Și cine, când totul va fi gata, va ieși din acest val purpuriu?

Rud Elalle, fiul meu, cât de frică pentru tine.

Trei pete pe cer deasupra dealurilor din sud. Cel numit Hedge s-a întors pe jumătate și a mijit ochii spre Ulshun Pral, apoi a spus: — Cel mai bine, retrageți-vă în peșteră. Stai aproape de Onrack the Broken. Și Trull Sengar.

Ulshun Pral a zâmbit.

Bărbatul se încruntă. — Repede, nu-l înțelege pe Malazan. Apoi a arătat înapoi spre stânci. 'Du-te acolo! Onrack și Trull. Merge!'

Bărbatul mai înalt pufni. — Ajunge, Hedge. Aia te înțelege bine.

— Oh, de ce nu mă ascultă?

'De unde să știu?'

Ulshun a mai așteptat o clipă, fixându-și în memorie chipurile acestor doi bărbați, pentru ca moartea să nu-i ia pe toți. Spera că făceau același lucru cu el, deși bineînțeles că s-ar putea să nu înțeleagă darul și nici măcar că l-au dat.

Imass cunoștea multe adevăruri care s-au pierdut pentru cei care erau, în toate sensurile, copiii lor. Acest lucru, din păcate, nu l-a făcut pe Imass superior, căci majoritatea acelor adevăruri erau neplăcute, iar acești copii nu se puteau apăra împotriva lor și astfel ar fi slăbit fatal de recunoașterea lor.

De exemplu, și-a amintit Ulshun Pral, a așteptat acest timp, înțelegând tot ce urma să se întâmple în acest moment, toate adevărurile legate în ceea ce avea să se întâmple. Spre deosebire de oamenii lui, el nu fusese o amintire fantomă. Nu trăise nenumărate milenii într-o ceață de auto-amăgire. O, viața lui se întindea în acea perioadă, dar fusese doar atât: o viață. Atrageți aproape de nemurire, nu prin orice ritual care distruge sufletul, ci datorită acestui tărâm. Acest tărâm fără moarte.

Nu mai era fără moarte.

A pornit, apoi, lăsând pe acești doi copii curajoși și și-a făcut drum spre peșteră.

Ar putea începe aici, sub acest cer gol. Dar se va sfârși, știa Ulshun Pral, înaintea Porților lui Starvald Demelain.

Unde un Bentract Bonecaster eșuase. Nu pentru că rana s-a dovedit prea virulentă sau prea vastă. Dar pentru că Bonecsterul nu fusese nimic mai mult decât o fantomă pentru început. Un suflet stins, palid, un lucru cu destulă putere pentru a se ține de sine.

Ulshun Pral se afla la douăzeci de pași de intrarea în peșteră când a apărut Onrack cel Frânt, iar în inima lui Ulshun a înflorit o asemenea mândrie, încât lacrimile i-au umplut ochii.

* * *

— Așa că înțeleg, spuse Hedge, blocând piciorul arbaletei, că ceea ce ne gândim amândoi înseamnă că niciunul dintre noi nu este prea surprins.

— A cedat prea ușor.

Hedge dădu din cap. — Asta a făcut-o. Dar încă mă întreb, Rapid, de ce nu a apucat ea blestemul ăla de Finnest cu mult timp în urmă? Să-l scoți într-un loc unde Silchas Ruin nu l-ar găsi niciodată? Răspunde-mi la asta!

Vrăjitorul mormăi în timp ce se îndrepta spre creasta pantei. — Probabil că a crezut că a făcut exact cum ai spus tu, Hedge.

Hedge clipi, apoi se încruntă. 'Huh. Nu m-am gândit la asta.

— Asta pentru că ești gros, saper. Acum, dacă asta merge așa cum vreau eu, nu va fi deloc nevoie de tine. Ține asta în minte, Hedge. Te rog.'

— Oh, continuă.

'Bine atunci. Eu voi.'

Iar Ben Adaephon Delat se îndreptă, apoi ridică încet brațele.

Brațele lui zgâriete. Hedge râse.

Vrăjitorul îi aruncă o privire peste umăr. — Vei opri asta?

'Îmi pare rău! Habar n-aveam că ești atât de sensibil.

Quick Ben înjură, apoi se întoarce și se întoarce spre Hedge.

Și i-a dat un pumn în nas.

Uimit, cu ochii umpluți de lacrimi, sapatul s-a clătinat înapoi. Și-a dus o mână la față pentru a opri țâsnirea bruscă de sânge. — Mi-ai rupt nasul!

— Așa am făcut-o, răspunse vrăjitorul, strângând o mână. Și uite, Hedge, sângerezi.

'Este vreo surpriză? Au-'

— Hedge. Sângerezi.

Eu sunt-o, zei.

'Ia-l acum?'

Și Quick s-a întors și s-a întors, și-a reluat poziția pe creastă.

Hedge se uită în jos la mâna lui însângerată. — La naiba!

Conversația lor s-a oprit atunci.

Din moment ce cei trei dragoni nu mai erau pete mici.

Ura lui Menandore față de surorile ei nu i-a diminuat în niciun fel respectul pentru puterea lor, iar împotriva Ruinei Silchas ar fi nevoie de această putere. Ea știa că ei trei, împreună, îl puteau distruge pe acel nenorocit. Cu totul. Adevărat, unul sau doi dintre ei ar putea cădea. Dar nu Menandore. Avea planuri să se asigure că va supraviețui.

În fața ei acum, minuscul la marginea acelei înălțimi, un muritor singuratic - celălalt stătea ghemuit ca îngrozit, cu mult în spatele însoțitorului său mai curajos, dar la fel de prost - un muritor singuratic, ridicând mâinile.

Oh, magule, să cred că va fi suficient.

Impotriva noastră!

Puterea a crescut în ea și de fiecare parte a simțit aceeași presiune bruscă, o promisiune bruscă.

Înclinând acum în jos, la trei înălțimi de oameni de ierburile brune ale bazinului, umbre uriașe care se apropie, dar și mai aproape. Lapoviță spre acea pantă.

Ea și-a desfăcut fălcile.

Hedge și-a șters sângele de pe față, a clipit pentru a-și clarifica vederea în timp ce înjură propriul său cap tremurător, apoi a ridicat arbaleta. Doar în cazul în care. Bomboane dulci pentru cea din mijloc, da.

Trioul de dragoni, cu aripi largi, aluneca jos deasupra solului, la o înălțime care să-i aducă mai mult sau mai puțin la nivel cu creasta acestui atol străvechi. Hedge își dădu seama că erau îngrozitor de mari.

La unison perfect, toți cei trei dragoni au deschis gura.

Iar Quick Ben, stând acolo ca o salcie fragilă în fața unui tsunami, și-a dezlăntuit magia.

Însuși pământul pantei s-a ridicat, s-a înălțat pentru a ciocani dragonii ca pumnii enormi în piept.

Gătele biciuite. Capetele se răsuciră înapoi. Vrăjitoria exploda din acele fălci, valuri zdrobindu-se spre cer, aruncate inutil în aer, unde cele trei vrăjitori se ciocneau, zvârcolindu-se într-o frenezie de distrugere reciprocă.

Acolo unde fusese panta, erau acum nori de pământ întunecat și prăfuit, bucăți de gazon care se învârteau încă în sus, rădăcini lungi care se învârteau ca părul, iar dealul se zguduia în timp ce cei trei dragoni, înghițiți de tone de pământ, se prăbușiră în pământ la patruzeci de pași de unde stătea Quick Ben.

Și jos, în acea furtună haotică de pământ și dragon, vrăjitorul a mărșăluit.

Valuri au izbucnit din el, rostogolindu-se în mijlocul trosnetului fulgerelor, coborându-se în crestele încărcate. Lovindu-le pe fiarele care zboară cu o succesiune de impacturi care au zguduit întreg dealul. Focul negru a izbucnit, pietrele sfârâiau când erau lansate în aer, unde pur și simplu s-au spulberat în praf.

Val după val dezlăntuit din mâinile vrăjitorului.

Hedge, clătinându-se beat până la margine, a văzut un dragon, bătut din plin, aruncat pe spate, apoi împins, derapând, lovind, ca o avalanșă de carne și sânge, în jos pe bazin, creând șanțuri adânci pe plat în timp ce era împins. înapoi, și înapoi.

Un altul, cu pielea părând aprinsă, a căutat să se ridice în aer.

Un alt val s-a ridicat deasupra ei, a plesnit fiara înapoi, cu o strângere de oase.

A treia creatură, pe jumătate îngropată sub pământul aburîn, s-a întors brusc și s-a lansat direct spre dragonul de lângă ea. Fălcile deschizându-se, magia smulgându-se pentru a arunca în partea aliatului său odată. Carnea a explodat, sângele stropit într-un nor negru.

Un țipăt care străpunge urechile, biciuind capul celui care-l lovește - chiar dacă fălcile enorme i se închiseră pe gât.

Hedge a văzut că gâtul prăbușindu-se într-un val de sânge.

Mai mult sânge s-a revărsat din gura căscată a balaurului lovit, o fântână blestemată a lucrurilor...

Quick Ben mergea înapoi în sus pe pantă, aparent indiferent la măcelul din spatele lui.

Al treilea dragon, cel alungat departe pe bazin, la capătul unei cărări rupte care se întindea pe iarbă ca o rană, se ridică acum în aer, curgând sânge și, urcând încă mai sus, se îndreaptă spre sud și apoi spre est.

Dragonii războinici de la baza pantei s-au tăiat și s-au sfâșiat unul pe altul, totuși atacatorul nu și-a lăsat strânsoarea morții de pe gâtul celuilalt, iar acei colți uriași tăiau direct. Apoi coloana vertebrală s-a zvârlit, s-a pocnit și, deodată, capul tăiat și gâtul până la lungimea brațului au căzut pe pământul agitat cu o bufnitură puternică. Corpul a lovit cu piciorul, înfipându-se încă o clipă în burta ucigașului său, apoi s-a lăsat în jos când o expirație stropită izbucni din gâtul tăiat.

Quick Ben sa clătinat pe vârf.

Hedge și-a târât ochii de la scena de dedesubt și se uită la vrăjitor. — Arăți ca ștergerea în fund a lui Hood, Quick.

— Simți-te și tu, Hedge. S-a rotit, mișcarea ca a unui bătrân. — Sheltatha - ce creatură urâtă - sa întors asupra lui Menandore chiar așa!

— Când și-a dat seama că nu treceau de tine, da, spuse Hedge. — Pariez că celălalt merge la Imass.

— Nu o să trec de Rud Ellalle.

— Nicio surpriză, din moment ce ai transformat-o într-o vânătaie uriașă.

Dedesubt, Sheltatha Lore, cu burta ruptă, se târa departe.

Hedge privi fiara trădătoare.

— Da, sapător, spuse Quick Ben cu o voce slăbită. — Acum trebuie să te joci.

Hedge mormăi. — Timp de joacă al naibii de scurt, Quick.

— Și apoi pui un pui de somn.

'Amuzant.'

Hedge ridică arbaleta, făcu o pauză pentru a măsura unghiul. Apoi și-a așezat degetul arătător drept pe eliberare. Și rânji. — Poftim, sugere de asta, vaca grasă cu aripi.

O mulțumire solidă în timp ce înjurătorul a împușcat, apoi în jos.

Aterizează în cavitatea căscată a burtei lui Sheltatha Lore.

Explozia a trimis bucăți de carne de dragon în toate direcțiile. Ploaia densă, roșie și urâtă a căzut peste Hedge

și Quick Ben. Și ceea ce ar fi putut fi o vertebră l-a lovit pe Hedge chiar între ochi, făcându-l scăpat de frig.

Aruncat pe mâini și genunchi de comoție, Quick Ben se uită la prietenul său inconștient, apoi începu să râdă. Ton mai mare decât de obicei.

În timp ce pătrundeau în peștera picturilor, Onrack întinse o mână pentru a-l rămâne pe Ulshun Pral. — Rămâi aici, spuse el.

„Asta nu este niciodată ușor”, a răspuns Ulshun Pral, totuși s-a oprit.

Dând din cap, Onrack se uită la imaginile de pe pereți. „Vedeți iar și iar defectele.”

— Eșecul mâinii mele, da. Limbajul ochilor este întotdeauna perfect. Punând-o pe piatră, se găsește slăbiciunea.

— Acestea, Ulshun Pral, prezintă puține slăbiciuni.

'Chiar și așa...'

— Rămâi, te rog, spuse Onrack, trăgând încet sabia. — Poarta... vor fi intruși.

'Da.'

— Pe tine îl caută?

Da, Onrack the Broken. Eu sunt.'

'De ce?'

— Pentru că un Jaghut mi-a dat ceva, o dată, cu mult timp în urmă.

— Un Jaghut?

Ulshun Pral a zâmbit la uimirea de pe chipul lui Onrack. „Aici, în lumea asta”, a spus el, „ne-am încheiat cu mult timp în urmă războiul. Aici, am ales pacea.

— Cu toate acestea, ceea ce ți-a dat Jaghut acum te pune în pericol, Ulshun Pral. Și clanurile tale.

Conmoții cerebrale profunde și puternice au zguduit brusc pereții din jurul lor.

Onrack își dezveli dinții. „Trebuie să plec”.

O clipă mai târziu, Ulshun Pral era singur, în peștera cu toate picturile pe care le modelase și nu mai era lumină acum că Onrack și torța pe care o purtase dispăruseră. În timp ce tobele magiei sumbre reverberau prin stânca din jurul lui, el rămase acolo unde era, nemișcat, timp de o duzină de bătaii ale inimii. Apoi a pornit, după Onrack. Pe drumul spre Poartă.

De fapt, nu a fost de ales.

Rud Elalle condusese Imass mai adânc în dealurile accidentate, apoi în jos pe lungimea unui defileu îngust și strâmb, unde un cutremur din trecut se sparsese într-o

jumătate de masă întreagă de calcar, formând pereți înalți, înclinați, care flancheau o crăpătură prin inima lui. La gura acestui canal, în timp ce Rud Elalle îi îndemna pe ultimii Imass în pasajul îngust, Hostille Rator, Til'aras Benok și Gr'istanas Ish'ilm se opriră.

'Repede!' strigă Rud Elalle.

Dar șeful clanului își scotea cu mâna dreaptă sabia obsidiană, lungă ca o tăietură, și cu stânga un ciocan de piatră de pământ cu mâna osoasă. — Se apropie un inamic, spuse Hostille Rator. — Continuă, Rud Elalle. Noi trei vom păzi gura acestui pasaj.

Au putut auzi tunete groaznice chiar la sud de vechea tabără.

Rud Elalle părea în pierdere.

Hostille Rator a spus: „Nu am venit pe acest tărâm... așteptându-ne la ceea ce am găsit. Suntem acum trup, la fel și acele Imass pe care le numiți ale voastre. Moartea, Rud Elalle, a sosit. Arată spre sud cu sabia. — Un dragon singuratic a scăpat de Înaltul Mag. Să te vâneze pe tine și pe Bentract. Rud Elalle, chiar și ca dragon, trebuie să aterizeze aici. Ea trebuie apoi să se îmbrace în cealaltă formă a ei. Ca să poată merge pe acest pasaj. O vom întâlni aici, noi trei... străini.

'Eu pot-'

— Nu, Rud Elalle. Este posibil ca acest dragon să nu fie singurul pericol pentru tine și clanuri. Trebuie să pleci, trebuie să te pregătești să fii că protector final al lor.

— De ce-de ce faci asta?

— Pentru că ne face plăcere. Pentru că ne faci plăcere, Rud Elalle. La fel și Ulshun Pral. Și masa...

Și am venit aici cu haos în inimile noastre.

— Du-te, Rud Elalle.

Sukul Ankhadu știa că surorile ei erau moarte și, pentru tot șocul pe care l-a generat această realizare - zdrobirea planului lor de a distruge Ruina Silchas, de a-l înrobi pe Finnest din Scabandari și de a supune acel suflet sfâșiat și vulnerabil unei cruzimi nesfârșite - o parte din ea era plină, cu veselie. Menandore - pe care ea și Sheltatha Lore intenționaseră să-l trădeze în orice caz - nu avea să mai împotrivească niciodată dorințele și ambițiile lui Sukul. Sheltatha... ei bine, ea făcuse ce trebuia, întorcându-se asupra lui Menandore în momentul celei mai mari slăbiciuni. Și dacă ar fi supraviețuit, Sukul ar fi trebuit să-l omoare pe cătea ea însăși.

Extraordinar, că un om muritor singur ar putea dezlănțui o asemenea putere veninoasă. Nu, nu un simplu om muritor. Erau și alte lucruri care se ascundeau în interiorul acelui corp slab, era sigură de asta. Dacă nu l-ar mai întâlni niciodată, ar cunoaște o viață liniștită, o viață fără frică.

Rănila ei erau, în general, relativ minore. O aripă a fost spulberată, forțând-o să se bazeze aproape în întregime pe vrăjitorie pentru a o ține în aer. O varietate de zgârieturi și găuri, dar deja sângerarea se diminuase, rănila se închideau.

Simțea mirosul masei, putea să le urmeze urmele cu ușurință în timp ce trecea prin dealurile frânte de dedesubt.

Rud Elalle a fost un adevărat copil al lui Menandore. Un Soletaken. Dar atât de tânăr, atât de naiv. Dacă forța brută nu ar putea să-l învingă, atunci trădarea ar putea. Ultimul ei act de răzbunare - și trădare - împotriva lui Menandore.

Traseul ducea într-un canal îngust, cu pereți înalți, unul care părea să ducă în jos, poate către peșteri. Înaintea gurii sale era o poiană mică, plană, mărginită de ambele părți de bolovani.

S-a lăsat jos, și-a încetinit zborul.

Și am văzut, stând înaintea intrării în defileu, un războinic Imass.

Bun. pot ucide. 1 poate hrăni.

S-a așezat în poiană - o potrivire strânsă, singura ei aripă de lucru trebuind să se apropie - și apoi să se aseamănă, atrăgând puterea în interior. Până să se ridice, la nici douăzeci de pași de Imass.

Muritor. Nimic mai mult decât ceea ce a apărut.

Sukul Ankhadu a râs. Ea se apropia de el, îi smulgea armele de piatră, apoi își înfunda dinții în gâtul lui.

Încă râzând, se apropie.

Se pregăti, lăsându-se ghemuit.

La zece pași, o surprinse. Maul, legănat într-o buclă sub mână, a țâșnit din brațul lui întins.

Sukul se aruncă într-o parte - dacă arma ar fi lovită, i-ar fi spart craniul - apoi, în timp ce Imass sări înainte cu sabia lui, ea întinse mâna și îl prinse de încheietura mâinii. Răsucit, rupând oasele. Cu cealaltă mână ea îl prinse de gât și îl ridică din picioare.

Și a văzut, în fața lui, un zâmbet - chiar și în timp ce ea zdrobea acel gât.

^

În spatele ei, doi Bonecasters, s-au întors în fiare identice - ursi cu picioare lungi, cu cozi vestigiale, acoperiți cu păr gros, brun și negru, cu botul turtit, la umerii lor înălțimea unui Tiste - au ieșit din acoperirea bolovanilor și, pe măsură ce Hostille Rător a murit, Soletaken-ul a ajuns cu încărcare completă.

Lovindu-se în Sukul Ankhadu, unul în stânga ei, celălalt în dreapta ei. Gheare uriașe tăindu-se, membrele anterioare masive închizându-se în jurul ei ca fălci, s-au deschis larg și au sfâșiat în ea.

Caninii inferiori s-au scufundat sub maxilarul ei stâng, caninii superiori lovindu-se prin carne și oase, iar în timp ce fiara își biciuia capul într-o parte, maxilarul inferioară a lui Sukul, pomeții stângi și placa temporală au mers cu ea.

Cea de-a doua fiară îi mușcă brațul drept în timp ce își închise fălcile în jurul cutiei toracice, strângând o gură de coaste zdrobite și plămâni tăiați.

În timp ce durerea și presiunea teribilă i-au smuls brusc din cap, Sukul s-a răsucit. Brațul ei stâng - singurul încă atașat de ea - îl ținuse pe războinic în sus, iar acum, eliberând Imass-ul pe moarte, ea leagă acel braț în spate, lovind partea laterală a capului ursului uriaș. Și cu acel impact, ea a eliberat un val de putere.

Capul fiarei a explodat într-o masă de cioburi de os, creier și dinți.

Pe măsură ce a căzut, Sukul Ankhadu a încercat să se răsucescă mai departe, să întindă mâna spre botul celei de-a doua fiare.

S-a trântit înapoi, smulgând coaste și plămâni.

Se răsuci, împingându-și mâna între claviculele creaturii. Prin pielea groasă, într-un strop de sânge și carne moale, degetele închizându-se pe trahea creștă-

O labă cu gheare i-a lovit capul - aceeași parte cu care fusese răvășită de prima fiară - și acolo unde se aflase placa temporală, materia cerebrală era acum împrăștiată de impact. Ghearele au prins mai mult oase și cartilaj dur, răzbătute prin creier anterior pe drumul înapoi spre ieșire.

Partea superioară a capului lui Sukul și restul feței ei au fost smulse, revărsând creierii din spațiul căscat.

În acel moment, cealaltă labă a bătut cu ciocanul ce a rămas din cealaltă parte. Când și-a terminat trecerea, tot ce a mai rămas a fost o secțiune de placă occipitală atașată de un petic al scalpului, atârănând din spatele gâtului.

Genunchii lui Sukul Ankhadu s-au curbat. Mâna ei stângă a ieșit din rana din gâtul celei de-a doua fiare cu un

sunet de suspine.

S-ar fi putut să rămână în genunchi, echilibrată de absența bruscă a oricărei greutate deasupra umerilor ei, dar apoi creatura care a ucis-o în cele din urmă s-a trântit înainte, greutatea sa enormă zdrobindu-o ca Soletaken, care fusese cândva Til'aras Benok. , s-a prăbușit, sufocându-se încet de la o trahee zdrobită.

Câteva clipe mai târziu, singurul sunet din această modestă poiană a fost picurarea sângelui.

Trull Sengar putea auzi ecourile slabe ale vrăjitoriei și se temea pentru prietenii săi. Ceva căuta să ajungă în acest loc, iar dacă acesta - sau ei - trecea de Hedge și Quick Ben, atunci încă o dată Trull s-ar fi trezit în fața unor șanse improbabile. Chiar și cu Onrack lângă el...

Și totuși își ținea privirea pe porți. Flăcările tăcute se ridicau și se diminueau în interiorul portalurilor, fiecare în ritmul său, fiecare nuanțată într-o nuanță diferită. Aerul se simțea încărcat. Scântei statice trosneau în praful care începuse să se învârtă de pe podeaua de piatră.

A auzit un sunet în spatele lui și s-a întors. Ușurarea a inundat prin el. 'Onrack-'

— Îl caută pe Ulshun Pral, răspunse prietenul său, ieșind din gura tunelului, doi pași, trei, apoi s-a oprit. — Ești prea aproape de acele porți, prietene. vino-'

Nu a mai ajuns.

Focurile din interiorul uneia dintre porți s-au stins cu ochiul și din interiorul portalului deodată au apărut figuri întunecate.

La doi pași în spatele Silchas Ruin, Seren Pedac a fost următorul din grupul lor care a trecut pragul. Ea nu știa ce a determinat-o să treacă de Fear Sengar - și nu a atribuit nicio semnificație specială suspendării lui Clip. O tragere ciudată a cuprins sufletul ei, un dor brusc, chinuitor, care i-a copleșit teama tot mai mare. Deodată, sulita de piatră pe care o ținea în mâini se simți ușoară ca o trestie.

Întineric, o palpăire de moment, ca de lumină îndepărtată, apoi ea călca pe piatra pietroasă.

O caverna. De o parte și de alta, fazele furioase ale mai multor porți, inundând toate cu lumină.

În fața ei, Silchas Ruin sa oprit și săbiile lui suieră din teacă. Cineva stătea în fața lui, dar în acel moment vederea lui Seren Pedac a fost blocată de Corb Alb.

Ea a văzut un războinic barbar stând mai în spate, iar în spatele lui, o siluetă singuratică stând în gura unui tunel.

În stânga ei apăru Fear Sengar.

Mai făcu un pas, să o aducă în jurul Ruinei Silchas, să-l vadă pe cel care făcuse o pauză pe albinos Tiste Andii.

Și dintr-o dată a început teroarea.

Pe chipul lui Fear Sengar, o expresie de groază profundă, chiar și atunci când trecea pe lângă Seren Pedac. Un cuțit în mâna ridicată. Lama fulgeră spre spatele lui Silchas Ruin.

Apoi toată mișcarea înainte a lui Fear a încetat. Brațul împins cu cuțitul s-a zdruncinat, a tăiat aerul chiar și în timp ce Ruina Silchas - ca și cum nu știa complet atacul - a făcut un singur pas înainte.

Un gălgăit teribil de la Fear Sengar.

Învârtindu-se, Seren Pedac îl văzu pe Clip stând imediat în spatele fricii. Am văzut lanțul dintre mâinile lui Clip alunecând aproape fără efort prin gâtul lui Fear Sengar. Sângele izburci.

Dincolo de Clip, Udinaas, cu Kettle ținut acum strâns în brațe, a căutat să se îndepărteze, chiar dacă o umbră a izbucnit sub el, s-a zvârcolit în jurul membrilor inferioare și i-a târât pe Letherii pe podeaua de piatră, unde Wither a roii apoi peste Udinaas.

Clip și-a eliberat un capăt al lanțului și a biciuit lungimea gâtului lui Fear Sengar. Ochi holbați, expresia intenției feroce fixată pe fața lui, capul lui Tiste Edur lăsat pe spate, dezvăluind o tăietură care ajunge până la coloana vertebrală. În timp ce Fear Sengar cădea, Clip alunecă într-o neclaritate mortală spre Udinaas.

Încremenită în stare de șoc, Seren Pedac a rămas înrădăcinată. Neîncrezătoare, în timp ce un țipăt de negare crudă i-a smuls din gât.

Săbiile lui Silchas Ruin cântau în timp ce se închidea într-o luptă mortală cu oricine stătea în fața lui. Staccato lovește în timp ce acele lame au fost parate cu o viteză imposibilă.

Wither strânsese mâinile din umbră în jurul gâtului lui Udinaas. Sufoca viața de la fostul sclav.

Kettle se eliberă, apoi se răsuci pentru a lovi cu mâinile minuscule spectrul.

Deodată, în Seren Pedac a apărut o voință feroce. Voința de a ucide. Lansat ca o suliță spre Wither.

Wraithul a explodat în bucăți-

- când Clip a sosit, stând deasupra lui Udinaas și întinzându-și o mână pentru a apuca tunica lui Kettle între omoplații fetei.

Clip l-a aruncat pe copil pe podea. Ea a lovit, a derapat apoi s-a rostogolit ca un mănunchi de cârpe.

Cu pumni concentrați ai lui Mockra, Seren Pedac a lovit pe Clip, făcându-l să se clatine. Sângele i s-a stropit din nas, gură și urechi. Apoi s-a biciuit, o mână lovindu-se.

Ceva o lovi pe Seren Pedac sus pe umărul ei stâng. Din punctul de impact a radiat agonia bruscă și toată concentrarea ei a dispărut sub acele valuri coplesitoare. S-a uitat în jos și a văzut un pumnal îngropat până la mâner - se uita la el neîncrezător.

Nu fusese timp să se gândească. Trull Sengar nu a rămas decât cu recunoaștere. Unul, apoi altul, sosind în șocuri care l-au lăsat uluit.

Din poartă a ieșit o apariție - și Trull Sengar stătuse înaintea acesteia înainte, cu mult timp în urmă, în timpul unei vegheri de noapte asupra rudelor căzute. Fantoma întunericului. Trădătorul. Nu mai fără arme, așa cum fusese prima dată. Nu mai putreziseră pe jumătate, totuși cărbunii acelor ochi înspăimântători au rămas, fixați acum asupra lui cu o strălucită familiaritate.

Și, cu o voce scăzută, aproape o șoptă, Trădătorul a spus: „Desigur că ești tu. Dar această bătălie, nu este...”

În acel moment, Trull Sengar și-a văzut fratele. Frica, zeul copilăriei sale, străinul din ultimele sale zile printre Tiste Edur. Frica, întâlnirea cu ochii mari ai lui Trull. Văzând bătălia pe cale să înceapă. Înțelegând - și apoi avea un cuțit în mână și, în timp ce se năpusti să-l înjunghie pe Trădător în spate, Trull văzu în fața fratelui său - într-o clipă - toată măsura conștiinței de sine a fricii, amarul ironie. , adevărul generațiilor trecute a revenit încă o dată, pentru ultima oară. Silchas Ruin, un cuțit Edur care își caută spatele.

Când Frica a fost smulsă înapoi, când i s-a deschis larg gâtul, Trull Sengar și-a simțit mintea, sufletul, șterse, inundate de furie incandescentă, și el mergea înainte, vârful sulitei căutându-l pe ucigașul fratelui său...

Iar Trădătorul i-a fost în cale.

O tăietură a deschis pielea Trădătorului de la baza gâtului său, vârful zbârcindu-se de-a lungul unei clavicule; apoi o lovitură, lovindu-se în mușchiul umărului stâng al apariției.

Și dintr-o dată, săbiile Trădătorului țeseau o țesătură de fier cântător, operând fiecare lovitură și mătură fulgeră a sulitei. Și deodată, înaintarea lui Trull Sengar s-a oprit, iar apoi a fost alungat înapoi, în timp ce acele săbii,

ciocănind axul sulitei, au rupt învelișul de bronz, au început să spargă lemnul.

Iar Trull Sengar și-a recunoscut, înaintea lui, propria sa moarte.

Onrack the Broken a văzut că atacul prietenului său eșuează, a văzut lupta răsturnându-se și a văzut că Trull Sengar era sortit să cadă.

Totuși el nu s-a mișcat. Nu ar putea.

Își simți propria inimă făcându-se bucăți, pentru că omul din spatele lui - Imass, Ulshun Pral - era, Onrack știa imediat, din propriul său sânge. O revelație, însumarea a o mie de senzații misterioase, instincte, ecoul gesturilor - însăși atitudinea lui Ulshun Pral, felul lui de a merge și talentul ochilor și al mâinii - el era, oh era...

Lancea lui Trull Sengar a explodat în mâinile războinicului. O sabie lovită-

Lovitura adusă de umăr o împinsese pe Seren Pedac până la genunchi, apoi o înclinase în lateral - și îl văzu acolo, înaintea Ruinei Silchas, pe Trull Sengar.

Clipul, cu sângele curgându-i pe față, se întoarse înapoi să-l urmărească pe Udinaas, care se târa, se zbate spre Kettle.

Și înaintea ei a apărut o alegere.

Trull

Sau Udinaas.

Dar, vai, Seren Pedac nu a fost niciodată bun cu alegeri.

Cu mâinile ei a trimis sulita de piatră zvâcnind spre Trull Sengar - chiar dacă propria lui armă se fărâma în bucăți. Și, smulgându-și pumnalul de pe umăr, ea și-a reînnoit atacul Mockra asupra lui Clip, clatinându-l încă o dată pe ticălos.

În timp ce sabia s-a rotit pentru a-l lua pe Trull în capul său, acesta a căzut jos, apoi s-a rostogolit pentru a evita cea de-a doua armă care a doborât. Nu a fost suficient de rapid. Marginea s-a izbit adânc de șoldul drept, blocat rapid în os solid.

Trull a apucat antebrațul Trădătorului și a tras în timp ce acesta se răsucea - durerea în care încerca să prindă acea sabie încorporată l-a orbit pentru moment, umplându-i craniul cu foc alb - și împotriva celeilalte sabie nu a putut face nimic...

Dar Trădătorul, scăpat ușor de echilibru, făcu un pas în lateral pentru a se îndrepta - pe tija sulitei de piatră care se rostogoli imediat sub greutatea lui.

Și a coborât.

Trull a văzut sulita și a întins mâna spre ea. Inchise ambele mâini în jurul axului, apoi, încă întins pe o parte, una dintre săbiile cântătoare prinse sub el - brațul Trădătorului se întinse în timp ce căuta să-și mențină strânsoarea - Trull împinse capătul sulitei în secțiunea mediană a adversarului său.

Scotând tot aerul din plămâni.

S-a aruncat înapoi, s-a rostogolit, iar sabia de sub Trull a plesnit în timp ce mâna Trădătorului o eliberă involuntar. Iar Trull a bătut cu o mână în jos armă, scoțându-o din osul soldului. Focul alb i-a rămas în minte, chiar dacă se forța în genunchi, apoi în sus. Piciorul de sub rană a refuzat să-i asculte și el a mârâit de furie bruscă, dorindu-se să se ridice în picioare - apoi, târându-se piciorul, s-a apropiat de Trădător.

Seren Pedac - toate eforturile ei de a incinera creierul lui Clip esuând - s-au micșorat în timp ce acum rânjind Tiste Andii, abandonându-și vânătoarea de Udinaas, s-a întors și a înaintat spre ea, scoțând cuțitul și spatul. Dinți purpuri, dăre purpurie din ochi ca lacrimile-

În acel moment, imposibil, Trull Sengar l-a rănit pe Silchas Ruin - l-a împins pe Corb Alb pe spate, unde capul i s-a răsturnat înapoi pentru a se zdrobi de podea, uimindu-l.

Iar Clip se întoarse, văzu și alergă într-o neclaritate scăzută spre Trull.

Întâlnind o sulită care a izbit. Clip a oprit-o în ultimul moment, surprins în trăsăturile lui, și a derapat până la oprire și a luptat brusc pentru viața lui.

Împotriva unui infirm Tiste Edur.

Care l-a împins cu un pas înapoi.

Apoi altul.

Rănilor au înflorit pe Clip. Bratul stang. De-a lungul coastelor din partea dreaptă. Întinzându-și obrazul drept.

Într-un atac brusc, îngrozitor de rapid, Trull Sengar a inversat sulita și axul de piatră a crăpat puternic în antebratul drept al lui Clip, rupându-l. Încă o crăpătură, dislocând umărul drept - și cuțitul s-a învârtit. A treia oară, aceasta pe coapsa stângă sus, suficient de tare pentru a sparge femurul. Un ultim, lângă tâmpla stângă a lui Clip - un strop de sânge, cu capul legănat într-o parte, corpul prăbușindu-se complet sub el. Rapieră bătând dintr-o mână fără sens. Și Trull s-a învârtit înapoi la Ruina Silchas-Dar piciorul lui rănit l-a cedat și a căzut-Seren și-a auzit blestemul ca o replică ascuțită-

Tiste Andii cu pielea albă a înaintat până unde stătea Onrack. Sabia singuratică din mâna lui dreaptă urlă în timp ce o pregătea.

— Fă-te deoparte, Imass, spuse el. — Cel din spatele tău este al meu.

Onrack clătină din cap. El este al meu. A mea!

Era limpede că Tiste Andii văzuse refuzul lui Onrack în fața războinicului Imass, căci el mârâi brusc – un sunet de nerăbdare crudă – și izbucni cu mâna stângă.

Vrăjitoria bătută în Onrack. Ridicându-l din picioare, sus în aer, apoi trântindu-l într-un zid de piatră.

În timp ce a căzut greu pe podea, un singur gând i-a plutit prin minte înainte ca înconștiența să-l prindă: Nu din nou.

Trull Sengar, întins neputincios pe podea, a strigat când l-a văzut pe Onrack cuprins de magie și apoi a fugit. Se strădui să-și recapete picioarele, dar acum piciorul era o greutate mare și lăsa o dâră groasă de sânge în timp ce se târa mai aproape de Ruina Silchas.

Apoi cineva stătea în genunchi lângă el. Mâinile moi pe un umăr-

— Oprește-te, murmură o voce de femeie. — Oprește-te, Trull Sengar. Este prea tarziu.'

Udinaas s-a chinuit să respire. Mâinile întunecate ale lui Wither îi striviseră ceva în gât. Simțea că slăbește, întunericul se apropie din toate părțile.

El nu reușise.

Chiar și știind, eșuase.

Acesta este adevărul foștilor sclavi, pentru că până și acel cuvânt este o minciună.

Sclavia se instalează în suflet. Stăpânul meu acum nu este altceva decât eșecul însuși.

Forțându-se să rămână conștient, și-a ridicat capul. Trage respirația, la naiba. Ridicați capul, dacă este necesar, dar nu muriți. Nu încă. Ridică capul!

Si privește.

Ruina Silchas și-a învelit sabia rămasă în teacă și s-a dus la Ulshun Pral.

Si l-a luat de gât.

O voce joasă de femeie vorbe din stânga lui. — Fă rău fiului meu, Tiste Andii, și nu vei pleca de aici.

Se întoarce să vadă o femeie, o Imass, îmbrăcată în pielea unei pantere. Ea stătea deasupra forme înclinată a războinicului pe care tocmai îl aruncase deoparte.

— Că acesta trăiește, spuse ea, cu un gest spre Imass de la picioarele ei goale, este singurul motiv pentru care nu te-am făcut deja bucăți.

Un Bonecaster, iar privirea din ochii ei de felină era o promisiune întunecată.

Silchas Ruin și-a slăbit strânsoarea pe Imass din fața lui, apoi s-a întins în jos și a smuls cu dibăcie un pumnal de cremene. — Acesta este tot ce îmi trebuie, spuse el. Și de îndată ce a ținut arma primitivă în mână, a știut adevărul afirmației sale.

Îndepărtându-se, cu ochii ținându-i pe cei ai femeii.

Ea nu a făcut nicio mișcare.

Mulțumit, Silchas Ruin sa întors.

Seren, ingenuncheat lângă Trull Sengar, îl privi pe Corb Alb mergând spre locul în care Kettle stătea pe podeaua de piatră. Cu mâna liberă se întinse spre ea.

Un pumn de tunică, o ridicare bruscă, trăgând copilul în aer, apoi înapoi în jos, tare, pe partea plată a spatelui ei, cu capul trosnind puternic în piatră, chiar dacă el a înfipt cuțitul de silex în centrul pieptului ei. .

Picioarele ei mici au lovit, apoi au rămas nemișcate.

Silchas Ruin se îndreptă încet. S-a retras.

Udinaas și-a întors capul, vederea umplută de lacrimi. Desigur, copilul știa, așa cum știa el. La urma urmei, Kettle a fost ultima creație disperată a unui Azath.

Și aici, în acest loc brutal, fusese alăturată unui finlandez.

A auzit-o pe Seren Pedac strigând. Se uită încă o dată, clipind pentru a-și limpezi ochii.

Ruina Silchas făcuse înapoi, spre una dintre porți.

Acolo unde zăcea Kettle, cu mânerul învelit în piele al cuțitului de cremene ieșindu-i din piept, aerul începuse să se învântească, întunericul se condensă. Iar trupul mic se mișca în zvâcniri, apoi o lentă zvârcolire a membrelor, în timp ce rădăcinile șerpuiau, înfipseră vârle chiar în piatră. Rock suieră, aburit.

Silchas Ruin a mai privit o clipă, apoi s-a răsucit, a luat a doua sa sabie, a învelit-o și a intrat într-o poartă, dispărând din vedere.

Respirația lui mai puțin zdrențuită, Udinaas s-a răsucit, a căutat corpul lui Clip – dar nenorocitul dispăruse. O urmă de sânge care duce la una dintre porți. Se calculează. Dar oh, l-am văzut pe Trull Sengar ~ L-am văzut că te-a luat, Clip. Tu, batjocorind la acea armă meschină, sulița umilă. 1 ferăstrău, Clip.

Norul întunecat din jurul corpului lui Kettle înflorise, crescuse. Fundații de piatră, rădăcini negre, firicel de apă răspândit într-o pată.

Un Azath, care să țină pentru totdeauna sufletul lui Scabandari. Silchas Ruin, ai răzbunarea ta. Schimbul tău perfect.

Si, pentru că nu se putea abține, Udinaas și-a lăsat capul în jos și a început să plângă.

Într-un fel, Trull Sengar s-a forțat să se întoarcă în picioare. Deși fără Seren Pedac lângă el, luând mare parte din greutatea lui - și fără sulita pe care se sprijinea - ea știa că asta ar fi fost imposibil.

— Te rog, i-a spus el, fratele meu.

Ea dădu din cap, tresărind în timp ce rana din umăr pulsa sânge proaspăt și începu să-l ajute să se îndrepte spre locul unde era întins trupul lui Fear Sengar, aproape la poalele porții acum întunecate.

— Ce să fac? întrebă Trull, ezitând brusc și privind unde stătea femeia ghemuită care purta pielea de panteră. Ea și Imass care îl purtase pe Finnest erau amândoi acum ghemuiți sub forma unui al treilea Imass, un războinic. Femeia legăna capul războinicului mort sau inconștient. — Onrack... prietene...

— Mai întâi rudele, spuse Seren Pedac. Apoi ridică vocea și strigă pe Imass. — Cel căzut trăiește?

— Da, răspunse războinicul. — Tatăl meu trăiește.

Trull Sengar a izbucnit un suspine și el s-a lăsat împotriva ei. Seren se clătină sub greutatea lui o clipă, apoi se îndreaptă. — Vino, iubirea mea.

Acest lucru i-a atras atenția lui Trull, așa cum, probabil, nimic altceva nu ar fi făcut-o. Îi cercetă chipul, ochii.

„Trebuie să ne întoarcem la mine acasă”, spuse ea, chiar dacă spaima îi zgâria inima - o alta, după ce le-am făcut celor care au venit înaintea lui. Errant, iartă-mă. O alta. — Eu port o sabie, a adăugat ea. — Și l-ar îngropa înainte de prag. Și atunci voi îngenunchea acolo, murdăria pe mâini și voi acoperi ochii? Să strig de durere pentru ceea ce urmează? Pentru tot ce-ți voi aduce, Trull Sengar? Poverile mele-

„Am visat că vei spune asta, Seren Pedac”

Ea închise ochii pentru o clipă lungă, apoi dădu din cap.

Și-au reluat călătoria și, când au ajuns la Fear Sengar, ea l-a lăsat pe Trull să se așeze pe pământ, iar el a lăsat

sulița jos, apoi a întins mâna să atingă chipul cenușiu și fără viață al fratelui său.

Din apropiere, Udinaas - cu fața plină de lacrimi - a vorbit cu o voce aspră, zgâriind. — Te salut, Trull Sengar. Și trebuie să-ți spun... fratele tău, Frica... a murit ca un erou.

Trull își ridică capul și se uită la Letherii. — Udinaas. Gresești. Fratele meu a căutat... trădare.

'Nu. Te-a văzut, Trull, și a cunoscut mintea Ruinei Silchas. Stiam că nu poți rezista niciodată împotriva Corbului Alb. Mă înțelegi? Te-a văzut.

— Este de ajutor? se răsti Seren Pedac.

Udinaas a dezvăluit dinții pătați de sânge. — Cu singura trădare alternativă, Acquitor, atunci da. Trull, îmi pare rău. Și totuși... Frica sunt mândru de el. Mândru că l-am cunoscut.

Și și-a văzut iubitul dând din cap, apoi a reușit să-i zâmbească plin de durere către fostul sclav. — Mulțumesc, Udinaas. Călătoria voastră - voi toți - călătoria voastră, trebuie să fi fost lungă. Difil.' Se uită la ea, apoi înapoi la Udinaas. „Pentru că ați rămas alături de fratele meu, vă mulțumesc amândurora.” Oh, Trull, să nu știi niciodată adevărul.

Onrack cel Frânt și-a deschis ochii asupra unui vis străvechi, iar conjurarea lui s-a răsucit ca un cuțit în sufletul lui. Nu uitare, atunci. Mi se refuză o asemenea pace. În schimb, crimele mele revin. A bântui.

Și totuși... Ulshun Pral-

Un vis străvechi, da, și planând chiar dincolo, un vis mult mai tânăr - unul despre care nici măcar nu știa că există. Ritualul lui Tellann furase de la atâția oameni din Imass această întindere în viitor, această creație de fii, fice, această înrădăcinare a vieții în pământul care trăia.

Da, chiar a fost un vis...

Kilava Onass se încruntă brusc. — Te uiți, Onrack, cu toată inteligența unui bhederin. Ți-ai pierdut mințile?

Visele nu au muștrat, nu-i așa?

„Ah,” spuse ea, dând din cap, „acum te vād de altădată - vād panica care umple vreodată ochii unui bărbat, când tot ceea ce tânjea este dintr-odată la îndemână. Dar să știi asta, și eu am tânjit și acum simt... panică. A iubi în absență înseamnă a pluti pe ape mereu liniștite. Fără curenți bruște. Fără maree perfidă. Nicio posibilitate de înec. Tu și cu mine, Onrack, plutim așa de foarte mult timp.

Se uită la ea - da, stătea întins pe o piatră tare. În caverna porților.

Apoi Kilava a zâmbit, dezvăluind acei canini mortali. — Dar mi-a fost mai bine, cred. Căci mi-ai făcut un cadou, din acea noapte. Mi-ai dat Ulshun Pral. Și când am găsit asta... această iluzie, i-am găsit fiului nostru o casă, un refugiu.

— Acest tărâm... moare, spuse Onrack. — Acum suntem cu toții iluzii?

Kilava clătină din cap, părul negru luxuriant sclipind. „Gothos i-a dat fiului nostru Finnest. În rest, ei bine, fiul tău mi-a explicat. Tiste Andii cu pielea albă, Silchas Ruin, a dat sămânța unui Azath, o sămânță sub înfățișarea unui copil. Să accepte Finnest, să-și folosească puterea pentru a crește. Onrack, în curând aceste porți vor fi sigilate, fiecare și toate atrase în casă, într-un turn ghemuit și stângaci. Și acest tărâm - cu o Casă Azath aici, acest tărâm nu mai rățăcește, nu se mai estompează. Este înrădăcinată și așa va rămâne.

În spatele ei, Ulshun Pral a spus: „Gothos a spus că Silchas Ruin va veni într-o zi pentru Finnest. Gothos a crezut că e... amuzant. Jaghut, a spus el apoi, sunt ciudați.

Kilava Onass a adăugat: „Pentru a-și câștiga libertatea, Silchas Ruin a negociat cu un Azath, un Azath care era pe moarte. Și acum a făcut ceea ce i s-a cerut. Și Azath renaște.

— Atunci... nu trebuia să ne luptăm.

Kilava se încruntă. — Niciodată să nu ai încredere într-un Tiste Andii. Ochii ei luminoși s-au îndepărtat pentru scurt timp. — Se pare că au fost alte... probleme.

Dar Onrack nu era pregătit să se gândească la acestea. A continuat să se uite în sus la Kilava Onass. — Tu, atunci, noaptea aceea în întuneric.

Încruntarea ei s-a adâncit. — Ai fost mereu atât de gros? Nu-mi amintesc - după spirite, panica mea se agravează. Bineînțeles că am fost eu. M-ai legat de piatră, cu ochii și mâna. Cu, Onrack, iubirea ta. A ta a fost o dorință interzisă și a rănit pe mulți. Dar nu eu. Știam doar că trebuie să răspund. Trebuie să-mi las inima să vorbească. Ea îi puse o mână pe pieptul lui. — Așa cum o face acum al tău. Ești în carne și oase, Onrack. Ritualul ți-a renunțat la suflet. Spune-mi, ce cauți?

Își țin ochii pe ai ei. — L-am găsit, spuse el.

Fiecare os din corp îl durea când se ridica în picioare. Imediat privirea îi fu atrasă spre locul în care îl văzuse ultima oară pe Trull Sengar; și o groază tot mai mare i-a fost măturată din minte când și-a văzut prietenul.

Trull Sengar, ești la fel de greu de ucis ca mine.

O clipă mai târziu, a văzut lacrimile de pe fața prietenului său și, până la urmă, se părea că va exista durere în această zi.

La gura unei fisuri nu departe, într-un mic poiană, Rud Elalle stătea în mijlocul măcelului. Unde murise una dintre surorile mamei sale. Unde muriseră trei Imass.

Și undeva dincolo, știa în inima lui, va găsi trupul mamei sale.

Stătea pe un pământ îmbibat de sânge și se întreba ce tocmai murise în sufletul său.

Un timp mai târziu, mult mai târziu, avea să găsească cuvântul care să-l descrie.

Nevinovăție.

Rapidul Ben încă șocheia ca un bătrân, amuzant-o pe Hedge fără sfârșit. — Iată, spuse el în timp ce se îndreptau spre peșteră și tunelul ei care ducea la Porțile lui Starvald Demelain, exact cum vei arăta peste douăzeci de ani de acum încolo. Înflorător și jucăuș. Împingeți dinții clătinați cu o limbă violet și mormăind rime pe sub respirație...

— Continuă să vorbești, saper, și vei ști totul despre dinții slăbiți. De fapt, sunt surprins că câțiva nu au fost doborâți imediat când te-a lovit acel os. Zei de jos, acesta este probabil cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată.

Hedge se întinse și atinse cu prudență nodul uriaș de pe frunte. „Așadar, ne-am îndeplinit sarcina astăzi. Cum crezi că s-au descurcat ceilalți?”

— Vom afla în curând, răspunse vrăjitorul. — Un lucru, totuși.

„Ce?”

— Acum există o Casă Azath în creștere în acest tărâm blestemat.

„Sens?”

— O, multe lucruri. În primul rând, acest loc este acum real. Și va trăi. Aceste Imass vor trăi mai departe.

Hedge mormăi. — Rud Elalle va fi încântat. Și Onrack, îmi imaginez.

— Da. Și iată un alt lucru, doar că nu cred că va fi pe placul nimănui. În acea Casa Azath va fi un turn, iar în acel turn, toate porțile.

„Asa de?”

Rapid Ben a oftat. — Ai naibii de idiot. Porțile lui Starvald Demelain.

„Și?*

'Doar asta. Shadowthrone și Cotillion. cărora le place să folosească Azath ori de câte ori le convine. Acum au o cale de intrare. Nu doar în acest tărâm.

— În Starvald Demelain? Zei de jos, repede! De aceea tocmai am făcut toate astea? Asta te-a adus aici?

— Nu e nevoie să țiți, șaper. Când a fost vorba de plantarea acelei case, nici măcar nu am fost martori. Am fost noi? Dar știi, ceea ce acei doi nenorociți smecheri știu, sau par să știu, este ceea ce mă îngrijorează cu adevărat. Vezi ideea mea?

— Oh, urina-ți capota în cizme, Ben Adaephon Delat.

— Ai toate echipamentele acolo, Hedge? Bun. Pentru că odată ce ajungem la Porți, trecem prin una dintre ele.

'Noi suntem?'

'Noi suntem.' Și vrăjitorul i-a zâmbit spre sapator. — Fid nu a fost niciodată la fel fără tine.

Ruina Silchas stătea printre temelii străvechi - unele rămășițe din Forkrul Assail coborau încet pe versantul muntelui - și își ridică fața spre cerul albastru dincolo de copacii falnici.

Își îndeplinise jurământul față de Azath.

Și a dat sufletului lui Scabandari o amânare pe care Bloodeye nu o merita.

El știa bine că răzbunarea era un triumf otrăvit.

A rămas o sarcină. Unul minor, menit să servească puțin mai mult decât propriul sentiment de a remedia un dezechilibru flagrant. El știa puțin despre acest Dumnezeu Infirm. Dar ce puțin știa, Silchas Ruin nu-i plăcea.

În consecință, acum și-a întins brațele. Și a virat în forma lui de dragon.

A înălțat spre cer, ramurile smulse din copacii pe care i-a lăsat deoparte. În aerul curat al muntelui, departe de vest, o pereche de condori s-au îndepărtat de groază bruscă. Dar direcția pe care Silchas Ruin a ales-o nu era spre vest.

Sud.

Într-un oraș numit Letheras.

Și de data aceasta, într-adevăr, era sânge în mintea lui.

Capitolul douăzeci și patru

Dacă acestea ar fi ultimele noastre zile
Dacă toți ai căror ochi pot privi spre interior
Acum a trecut de la ken
Cine ar rămâne să se întristeze?
În timp ce atârnăm capetele
Mântuit de eșecul ambiției
Ochii văd și sunt indiferenți
Ochi sunt martori și sunt nepăsători.
Privirea de piatră a statuiilor
Păzirea pătratului perfect
Este sculptat ca cald
Ca predare blândă a istoriei,
Și creaturi care dansează
În și din gurile noastre căscate
Singur auzi vântul gemeind
Vocea ei slăbită, sfântă.
Deci în ultimele noastre zile
Sfârșitul a ceea ce vedem este în interior
Unde a început totul și nu va începe niciodată
O clipă de amânare, apoi se lasă întunericul.
- *Dansul fără martori*, Fisher kel Tath

Tumul lui Beak a început cu câteva oase aruncate în cenușă și cu un schelet carbonizat, așchiat, care era tot ce a mai rămas din tânărul mag. În scurt timp, alte obiecte s-au alăturat mormanei. Catarame, agrafe, fetișuri, monede, arme sparte. Când Pumnul Keneb era gata să dea porunca de a mărșălui, movila era aproape de înălțimea unui om. Când căpitanul Faradan Sort i-a cerut lui Bottle o binecuvântare, magul de echipă clătinase din cap, explicând că întregul câmp de ucidere care fusese închis de vrăjitoria lui Bottle era acum mort ca magic. Probabil permanent. La această veste, căpitanul se întoarse, deși Keneb i se păru că o aude spunând: — Atunci, nici o lumânare nu a mai lăsat să se aprindă.

În timp ce pușcașii marini porneau spre orașul Letheras, au putut auzi zgomotul detonațiilor dinspre sud, unde Adjunctul aterizase împreună cu restul vânătorilor de oase și acum lupta cu armatele Letherii. Keneb știa că acel tunet nu aparținea vrăjitoriei.

Ar trebui să-și conducă trupele la acea luptă, să bată cu ciocanul ariergărda Letherilor și apoi să se conecteze cu Tadore și cu forța principală. Dar Keneb a fost de acord cu căpitanul și cu Fiddler și Gesler. El și blestemații săi de marină câștigaseră asta, câștigaseră dreptul de a fi primii care atacaseră capitala acestui imperiu.

„S-ar putea să fie o altă armată care așteaptă pe pereți”, spusese sergentul Thorn Tissy, făcându-și fața să se răsucescă în expresia sa singulară de dezaprobare, ca un bărbat care tocmai înghițise un turt nacht.

„Este posibil să existe”, recunoscuse Pumnul. Și acea conversație nu a mers mai departe.

Urcă pe drumul imperial, cu pietrușul bine așezat și cu lățimea suficientă pentru a găzdui o coloană de zece soldați. Mărșăluind printre echipamentele aruncate și gunoaiile lăsate de legiunile Letherii pe măsură ce ziua se apropia de sfârșit și umbrele se prelungeau.

Amurgul nu era departe, iar ultimul somn trecuse de ceva vreme, totuși, văzu Keneb, soldații săi purtau ei înșiși - și echipamentul - ca și cum ar fi proaspăt după o săptămână de odihnă.

La câteva sute de pași, coloana a dat peste primii refugiați.

Fete pătate, speriate. Saci și coșuri cu provizii slabe, bebeluși cu ochii mari care se uita din mănunchiuri. Catări împovărați și cărucioare cu două roți scârțâind și gemuind sub posesiuni. Nu s-a dat nicio comandă, totuși Letherii au mers pe marginea drumurilor, trăgând orice unelte aveau cu ei, în timp ce coloana continua. Ochii în jos, copiii ținuti strâns. Nu spune nimic.

Faradan Sort sa mutat alături de Keneb. — E ciudat, spuse ea.

Pumnul dădu din cap. „Au aspectul unor oameni care fug de ceva ce sa întâmplat deja. Găsiți unul, căpitane, și obțineți câteva răspunsuri.

— Da, domnule.

Studiind refugiații pe lângă care trecuse, Keneb se întreba ce se afla în spatele privirilor pe care câțiva dintre ei le-au aruncat pe furiș acestor soldați în marș, acești străini cu părul alb în armura lor strălucitoare. Văd ei salvatori? Nicio sansa. Totuși, unde este ostilitatea? Le este mai frică de ceea ce tocmai au lăsat în urmă în Letheras decât de noi. Ce se întâmplă acolo, pe numele lui Hood?

Și unde sunt Tiste Edur?

Mulțimile au devenit mai groase, mai reticente în a se da deoparte. Fiddler își așează rucsacul pe umăr și își puse o mână pe mânerul săbiei scurte. Pasul coloanei încetinise, iar sergentul simți nerăbdarea crescândă în rândul trupelor sale.

Puteau vedea capătul - respirația lui Hood - era în spatele acelui zid alb de la nord-est, acum la o legă sau mai puțin distanță. Drumul imperial care se întindea spre ei de la o poartă principală era, în strălucirea roșie a apusului, un șarpe clocotitor. Se revarsă cu miile.

Și de ce?

Revolte, se pare. O economie în ruine, oameni care se confruntă cu foametea.

— N-am știut niciodată că putem provoca astfel de probleme, nu-i așa, Fid?

— Nu putem fi noi, Cuttle. Nu doar noi, vreau să spun. Nu ai observat? Nu există Tiste Edur în această mulțime. Acum, fie s-au retras în spatele zidurilor moșiei lor, fie la clădirea palatului sau orice ar fi acolo unde locuiește Împăratul, fie au fost primii care au fugit.

— La fel ca cei din spatele nostru, atunci. Se întorc în patriile lor din nord.

'Poate.'

— Deci, dacă acest imperiu blestemat este deja terminat, de ce ne deranjam cu capitala?

Fiddler ridică din umeri. — Sticla ar fi putut ascuns unul dintre șobolanii lui în părul Adjunctului - de ce să nu-l întrebi?

— Adjunctul nu are suficient păr pentru asta, mormăi Cuttle, deși aruncă o privire înapoi spre magul echipei. Bottle nu s-a demnat să răspundă. — Vezi pe cineva pe pereții ăia, Fid? Ochii mei sunt răi în lumină proastă.

— Dacă există, nu țin torțe, a răspuns Fiddler.

Fusesse atât de puțin timp să se gândească. Despre orice, dincolo de a rămâne în viață. Încă de pe coasta blestemată. Dar acum, în timp ce mergea pe acest drum, Fiddler și-a găsit gândurile rătăcind pe cărări prăfuite. Ei au pornit în această invazie în numele răzbunării. Și, poate, pentru a eradica un Împărat tiranic care privea pe oricine, care nu era subiectul său, ca pe carne pentru satarul măcelarului. Toate foarte bine, în măsura în care merge. În plus, asta cu greu îl face pe acest Împărat unic.

Deci de ce este aceasta bătălia noastră? Și unde, în numele lui Hood, mergem de aici? Voia atât de mult să creadă că Adjunctul știa ce face. Și că, orice ar fi venit și

orice s-ar fi terminat, ar avea un sens pentru ceea ce au făcut.

— Trebuie să fim propriul nostru martor. La ce, la naiba?

— Soldați pe zid, strigă Koryk. — Nu mulți, dar ne vād destul de clar.

Fiddler oftă. Primul care sosește, și poate că atât vom ajunge. O armată de opt sute a tăbărât în afara unei porți. Trebuie să se pire în cizme. A tras încă o dată aer adânc, apoi s-a scuturat. 'Destul de corect. În sfârșit, am primit un public apreciativ.

Zâmbetelor nu prea le-a plăcut aspectul acestor refugiați. Fețele patetice, mersul târâit, îi aminteau prea mult de... acasă. Oh, nu a fost nimic în calea unui zbor fără speranță pe atunci, așa că nu a fost exact asta. Doar privirea de animal prost din acești ochi. Copiii neînțelegătoare trăgeau cu o mână sau se agățau de tunică răătăcită a mamei.

Vânătorii de oase au mărșăluit spre Letheras - de ce nu țipau și se plângeau acești proști de groază? Sunt ca niște sclavi, împinși spre libertate ca oile în sălbăticie și tot ce se așteaptă în față este mai multă sclavie. Asta sau moartea în încurcăturile pădurilor goale. Au fost bătuți. Toată viața lor.

Asta e atât de familiar. Nu-i așa?

Ea întoarce capul și scuipă pe drum. Hood ia toate imperiile. Capota ia tot prod și trage. Eu/Am ajuns la tine, dragă Împărat al Lether-dacă ajung mai întâi la tine, te voi tăia în bucăți. Încet, cu multă durere. Pentru fiecare dintre acești nenorociți cetățeni de pe acest drum împutit.

Acum, cu cât toți proștii ăștia ne ies din cale mai repede, cu atât mai repede îl voi putea tortura pe Împăratul lor.

— Ne îndreptăm spre palat, îi spuse Koryk lui Tarr. — Și să nu ne stea nimic în cale.

— Visezi un fum, Koryk, răspunse caporalul. — Ar trebui să trecem prin câteva mii de Letherii încăpățânați ca să facem asta. Și poate chiar mai mult Edur. Și dacă asta nu este suficient, ce zici de acel zid de acolo? Plănuiești să-l sari? Nu avem suficiente muniții pentru a...

'Gunoi-'

— Adică, Keneb nu le va permite săpătorilor să-și consume toate lucrurile, nu atunci când tot ce trebuie să facem este să așteptăm Adjunct, apoi să facem un asediu.

Koryk pufni. „Corect că Y'Ghatan? Oh, abia aștept.

În Letheras nu există nici un Leoman din Flails, spuse Tarr, trăgându-și de barbie. — Doar niște Edur pe tron. Probabil beat. Nebun. Saliva și cântă cântece de leagăn. Deci, de ce să te deranjezi cu palatul? Nu va fi nimic interesant acolo. Eu zic să jefuim niște moșii, Koryk.

— Soldații malazani nu jefuiesc.

— Dar nu mai suntem, nu-i așa? Adică, soldați ai Imperiului Malazan.

Koryk a râs la caporalul său. — Deci asta înseamnă că te vei scufunda înapoi la un barbar spumant, Tarr? De ce nu sunt surprins? N-am crezut niciodată toate acele aeruri civilizate pe care le ai mereu.

— Ce aerisire?

— Ei bine, în regulă, poate că așa te vede toată lumea. Dar acum te văd diferit. Un nenorocit de bandit, Tarr, abia așteaptă să se urce cu noi.

— Mă gândeam cu voce tare, spuse Tarr. — Nu se pare că Fid ne va lăsa să facem tot ce vrem, nu-i așa?

— Nu te voi lăsa să faci ce vrei, Tarr.

— Doar am vorbit, Koryk. Atât a fost.

Koryk mormăi.

— Ești insolent cu caporalul tău, Koryk?

— Mă gândesc să-ți împing toată armura - și scutul - chiar în gaura ta, caporale. Este insolent?

— După ce mă obișnuiesc să spun diferența, te voi anunța.

— Ascultă, Corabb, spuse Bottle, poți să nu te mai îngrijești acum, bine?

Războinicul cu umeri rotunzi de lângă el clătină din cap. — Sergentul Fiddler spune...

'Nu-ți fă griji. Suntem în coloană. Sute de marinari din toate părțile, nu? Și sunt aproape odihnit, gata să fac necazuri în cazul în care vom primi ambuscadă sau altceva. Sunt în siguranță aici, Corabb. În plus, tot mă lovești cu teaca aia - am piciorul învinețit.

— Mai bine o vânătăie decât un cap tăiat, spuse Corabb.

— Ei bine, acesta este un fapt.

Corabb dădu din cap, de parcă problema era acum închisă.

Sticla i-a frecat fața. Amintirea sacrificiului lui Beak îl bântuia. Nu-l cunoștea prea bine pe mag. Doar o față cu o expresie holbată sau un zâmbet larg, un bărbat destul de plăcut, nu cu mult mai în vârstă decât însuși Bottle. Pentru

unii – pentru cei mai rari – căile către putere erau netede, neaglomerate și totuși pericolul era mereu acolo. Prea ușor să desenezi prea mult, să-l lași să se reverse prin tine.

Până când nu ești altceva decât cenușă.

Cu toate acestea, Beak le câștigase viața. Problema era că Bottle se întreabă dacă meritase. Că poate că viețile a opt sute de marini nu meritau viața unui Înalt Mag natural. Indiferent ce urma, la sfârșitul acestei călătorii, avea să fie probleme. Adjunctul avea Sinn și asta a fost tot. Un alt talent natural, dar cred că e supărată.

Adjunct, Înaltul tău Mag este nebun. Va fi asta o problemă?

El a pufnit.

Corabb a luat acel sunet ca pe o invitație de a vorbi. — Vezi frica din acești oameni, Bottle? Vânătorii de oase își transformă inimile în gheață. Când ajungem la poartă, aceasta se va deschide larg pentru noi. Soldații Letherii își vor arunca armele. Poporul ne va da capul împăratului pe o placă de cupru și trandafiri vor fi aruncați în calea noastră...

— De dragul lui Hood, Corabb, destul. Continui să cauți gloria în război. Dar nu există glorie. Și eroi, ca Beak acolo, ajung morți. Câștig ce? O tumulă de gunoaie, asta este.

Dar Corabb clătina din cap. 'Când mor-'

— Nu va fi în luptă, termină Bottle.

— M-ai rănit cu cuvintele tale.

— O ai pe Doamna în umbra ta, Corabb. Vei continua să treci. Vei sparge armele sau vor zbura din mâna ta. Calul tău se va întoarce capul peste cap și va ateriza cu partea dreaptă în sus, cu tine încă în sa. De fapt, mi-aș paria toată plata mea în urmă că vei fi ultimul dintre noi care stă la capăt.

— Crezi că va fi o luptă în acest oraș?

— Desigur că va fi, idiotule. De fapt, m-aș mira dacă am intra măcar în interiorul zidurilor, până sosște Adjunctul. Dar atunci, da, ne așteaptă o bătălie dezordonată stradă cu stradă, și singurul lucru sigur despre asta este că mulți dintre noi vom fi uciși.

Corabb își scuipă mâinile și le frecă.

Bottle se uită cu privirea. Prostul chiar zâmbea.

— Nu trebuie să te temi de nimic, îl asigură Corabb, căci eu te voi păzi.

'Minunat.'

Hellian se încruntă. Al naibii de drum aglomerat, a fost mereu așa? Trebuie să fie un oraș aglomerat și toată lumea

se gândește la lucruri ca și cum nu ar fi o coloană de invadatori străini care să treacă prin ele. Încă simțea căldura rușinii - adormise înapoi pe câmpul acela de ucidere. Ar trebui să fie gata să lupte și, dacă nu să lupte, atunci să moară îngrozitor într-o conflagrație de magie urât mirositoare, și ce face ea?

Adormi. Și visează la lumină albă și la focuri care nu ard și, pentru că toată lumea știa că visează, toți hotărâseră să-și scoată proviziile ascunse de pastă de rădăcină aeb și să-și decoloreze părul, apoi să-și lustruiască toate echipamentele. Bine. Ha ha. Al naibii aproape de cea mai elaborată glumă pe care a tras-o vreodată. Dar ea nu avea de gând să spună nimic despre asta. Prefă-te, da, că nimic nu arăta diferit, iar când soldații ei s-au dus acolo unde murise acel soldat - singura victimă din întreaga bătălie și trebuie să fi existat un fel de luptă de când armata rea Letherii a fugit - ei bine, ea făcuse la fel. A lăsat pe movilă un balon gol și dacă asta nu-l onora pe idiot, atunci ce a fost?

Dar se întuneca și toate aceste fețe de lună care se uitau la ele de pe marginea drumurilor deveneau ciudate. Văzuse un copil, în brațele slabe ale unei bătrâne, scoțându-și limba spre ea și îi trebuia toată stăpânirea de sine pentru a nu-și trage sabia și a tăia capul rotund al bătrânului sau poate doar să-i răsucescă urechile. sau chiar gâdilându-l până la moarte, și deci era un lucru bun că nimeni altcineva nu putea să-i asculte gândurile pentru că atunci ar fi știut că a fost zguduită de gluma aceea și că a adormit când ar fi trebuit să fie sergent.

Sabia mea lustruită. Pe care îl pot folosi pentru a-mi tăia tot părul alb dacă vreau. Da, mi-au făcut totul și mie și mie.

Cineva s-a împiedicat de călcâiul ei și s-a întors pe jumătate. — Întoarce-te, capor... Dar nu era Touchbreath. Era acel flăcău cu ochi întunecați, cel despre care ea avusese deja fantezii și poate că nu erau deloc fantezii, felul în care își linse buzele când ochii li se întâlneau. Scupperskull. Nu, Skulldeath. — Ești în echipa mea acum? ea a întrebat.

Un zâmbet larg delicios îi răspunse.

— Nebunul e îndrăgostit, spuse caporalul ei din spatele Skulldeath. — Ar putea la fel de bine să-l adopte, sergent, adăugă el cu o voce diferită. — Sau căsătorește-te cu el. Sau amândouă.'

— N-o să mă încurci, caporale, vorbind înainte și înapoi așa. Doar ca să știi.'

Dintr-o dată, mulțimile s-au rărit pe drum și acolo, direct în față, drumul era liber, urcându-se la uriașele porți duble ale orașului. Porțile erau blocate. — Oh, spuse Hellian, asta e grozav. Trebuie să plătim o taxă acum.

Comandantul forțelor Letherii a murit cu o ceartă în inimă, unul dintre ultimii care au căzut la punctul final de întâlnire la patru sute de pași de râu. Distruși, soldații rămași și-au aruncat armele și au fugit de luptă. Inamicul avea puține trupe călare, așa că urmărirea a fost o afacere lungă, haotică și nebună pe măsură ce lumina zilei se diminua, iar măcelul i-a atras pe soldații străini bine în interior, în timp ce își vânau dușmanii epuizați și cuprinși de panică.

De două ori, Sirryn Kanar abia scăpase de echipele nemiloase ale inamicului și, când a auzit coarnele necunoscute gemeind prin amurg, a știut că se auzise rechemarea. Poticnându-se, cu toată armura lepădată, s-a străbătut prin tufișuri și s-a trezit printre ruinele nivelate ale unuia dintre mahalale din afara zidului orașului. Toate aceste pregătiri pentru un asediu, iar acum venea. Trebuia să se întoarcă înauntru, trebuia să ajungă la palat.

Neîncrederea și șocul se năpustiră asupra curenților inimii lui bătătoare. Era mânjit de sudoare și sângele camarazilor căzuți, iar florii nestăpâniți l-au zguduit de parcă ar fi fost afectat de febră. Nu mai simțise niciodată o asemenea groază. Gândul la sfârșitul vieții lui, la un nenorocit laș care-și împinge o lamă în corpul său prețios. Gândul la toate visele și ambițiile lui tășnind într-un torent roșu pentru a uda pământul. Acestea îl împinseseră din primele linii, îl făcuseră să alerge cât de repede îl puteau purta picioarele. Nu era onoare să moară alături de tovarășii cuiva - oricum nu-i cunoștea pe niciunul dintre ei. Străinii și străinii puteau muri în mulțime pentru tot ce îi păsa. Nu, conta doar o singură viață: a lui.

Și, laudat să fie Errant, Sirryn trăise. Scăpând de acel măcel întunecat.

Cancelarul ar avea un răspuns la toate acestea. Împăratul - Tiste Edur-Hannan Mosag - toți aveau să răspundă acestor blesteme străine. Și într-un an, poate mai puțin, lumea ar avea dreptate încă o dată, Sirryn ocupându-se în fruntea personalului Cancelarului și încă mai sus în Patriotiști. Mai bogat decât fusese vreodată. O zeci de

curve cu ochi blânzi la îndemâna lui. Ar putea să se îngrășă dacă i-ar plăcea.

Ajungând la zid, și-a croit drum pe lungimea acestuia. Erau postere scufundate, tuneluri care invitau să pătrundă, dar erau proiectate să se inunde cu tragerea unei singure pârgii. El știa că ușile groase de lemn vor fi controlate în interior. Făcându-și drumul de-a lungul poalelor zidului masiv, Sirryn și-a continuat căutarea.

În cele din urmă, a găsit una, ușa îngropată înclinată ca o capcană de cărbune, iarba groasă mărâită pe toate părțile. Mormăind mulțumirile lui Errant, Sirryn se strecură în depresiune și se rezemă de lemn pentru o clipă lungă, cu ochii închiși, respirația încetinindu-și.

Apoi și-a scos singura armă rămasă, un pumnal, și a început să bată cu pomul de lemn.

Și i s-a părut că aude un sunet pe cealaltă parte.

Sirryn își lipi obrazul de ușă. — Atingeți dacă mă auziți! În urechi, propriul lui zgomot suna înspăimântător de tare.

După o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, auzi o bătaie slabă.

— Sunt Finadd Sirryn Kanar, un agent al Cancelarului. Nu e nimeni altcineva. Lasă-mă să trec în numele Imperiului!

Din nou, încă o așteptare lungă. Apoi a auzit zgomotul barului zgâriindu-se, apoi o greutate s-a împins asupra lui și s-a zguduit înapoi pentru a lăsa ușa să se deschidă.

Chipul tânăr al unui soldat se uită la el. — Finadd?

Foarte tanar. Sirryn coborî în hol, forțându-l pe soldat să se întoarcă. Atât de tânăr încât aș putea să-l sărut, să-l iau chiar aici, de Errant! — Închide ușa asta, repede!

'Ce s-a întâmplat?' întrebă soldatul grăbindu-se să închidă portalul, apoi, în întunericul brusc, luptându-se cu bara grea. — Unde este armata, domnule?

În timp ce barul strânse la loc, Sirryn și-a permis, în cele din urmă, să se simtă în siguranță. Înapoi la vechea lui formă. Întinse mâna, apucă un pumn de tunică și l-a târât pe soldat aproape. — Nenorocit de prost! Se numește cineva Finadd și tu deschizi blestemata ușă? Ar trebui să fii zdruncinat de viu, soldat! De fapt, cred că o voi face!

"P-te rog, domnule, eu doar..."

"Liniște! Cred că va trebui să mă convingi altfel.

— Domnule?

Mai era timp. Armata aceea străină era la o zi distanță, poate mai mult. Și se simțea atât de viu în acest moment.

Intinse mâna și mângâie obrazul flăcăului. Și am auzit o inspirație bruscă. Ah, un băiat iute, atunci. Ar fi ușor să-

Un vârful de cuțit îi înțepă chiar sub ochiul drept și dintr-o dată vocea tânără a soldatului se întări. — Finadd, vrei să trăiești pentru a căuta celălalt capăt al tunelului, apoi vei pleca chiar de aici, domnule.

'Voi avea numele tău...'

— Sunteți binevenit, Finadd, și fie ca Errantul să vă binecuvânteze căutarea veșnică - pentru că nu eram în spatele acestei uși ca gardian, domnule. Mă pregăteam să evadez.

'Al tau ce?'

— Mulțimea stăpânește străzile, Finadd. Tot ce ținem acum sunt zidurile și casele de poartă. Oh, și Eternul Domiciliu, unde Împăratul nostru nebun omoară campioni ca și cum ar fi o sărbătoare civică. Nimeni nu este foarte interesat să asedieze acel loc. În plus, Edur a plecat ieri. Toti. Plecat. Așa că, Finadd, vrei să ajungi la iubitul tău Cancelar, ei bine, poți să încerci.

Cuțitul a apăsător, a perforat pielea și a scos o lacrimă de sânge. — Acum, domnule. Puteți ajunge la pumnalul de la centură și puteți muri. Sau puteți să-mi dai drumul la cămașă.

Insolența și lașitatea nu erau calități atrăgătoare. — Bucură-te de obligație, soldat, spuse Sirryn, eliberându-și strânsoarea asupra bărbatului. — Acum, dacă ieși, ar fi bine să rămân aici și să încui ușa în urma ta, da?

— Finadd, poți să faci tot ce vrei după ce voi plec. Deci înapoi, domnule. Nu, mai departe. Asta e bine.'

Sirryn a așteptat ca soldatul să scape. Încă simțea vârful aceluiași cuțit și rana ustura în timp ce sudoarea pătrundea în ea. Nu lașitatea, își spuse el, îl forțase să se întoarcă, departe de acest ticălos cu capul fierbinte ocupat să-și dezonoreze uniforma. Simplu oportunitate. Trebuia să ajungă la Cancelar, nu-i așa? Asta era primordial.

Și acum, în mod absurd, va trebui să facă față să-și croiască drum, neînsoțit, prin chiar orașul în care se născuse, de teamă pentru viața lui. Lumea se întorsese la capăt. Aș putea doar să aștept aici, da, în acest tunel, în întineric-nu, vin străinii. Domiciliul Etern - unde, dacă se cere predarea, Triban Gnol poate face negocieri, poate supraveghea predarea Împăratului. Și cancelarul va dori gărzile lui loiale alături de el. Îi va dori pe Finadd Sirryn Kanar, ultimul supraviețuitor al bătăliei de la râu-Sirryn Kanar, care a străbătut liniile inamice, să se întoarcă în

grabă la cancelarul său, purtător, da, de vești sumbre. Și totuși a câștigat, nu-i așa?

Soldatul a coborât ușa înapoi din partea cealaltă. Sirryn se apropie de el, găsi bara și o ridică la loc. Putea să ajungă la Eternul Domiciliu, chiar dacă asta însemna să înoate nenorocitele canale.

mai trăiesc. Pot câștiga prin toate astea.

Nu sunt suficienți dintre acești străini pentru a conduce imperiul.

Vor avea nevoie de ajutor, da.

A pornit de-a lungul tunelului.

Tânărul soldat se afla la douăzeci de pași de ușa ascunsă când figuri întunecate se ridicau din toate părțile și văzu acele arbalete terifiante îndreptate spre el. Încemeni, ridică încet mâinile.

O figură vorbea, deci, într-o limbă pe care soldatul nu o înțelegea, și el tresări când cineva păși în jurul lui din spate – o femeie, rânjind, cu pumnale în mâinile ei înmănuși. Ea îi întâlni privirea și îi făcu cu ochiul, apoi mimă un sărut.

— Încă nu am hotărât să te lasăm să trăiești, spuse apoi primul cu aspru Letherii. — Tu spioni?

— Nu, răspunse soldatul. 'Dezertor.'

— Om cinstit, bine. Răspunzi la toate întrebările noastre? Aceste uși, tuneluri, de ce lucrează sapatorii pentru noi? Explica.'

— Da, voi explica totul. Nu vreau să mor.

Caporalul Tarr oftă, apoi se întoarse de la prizonier pentru a-l înfrunta pe Koryk. — Mai bine ia-l pe Fid și pe căpitan, Koryk. Se pare că poate nu va trebui să dăruim niciun zid până la urmă.

Zâmbete pufni, învelindu-și cuțitele. — Nicio înjunghiere elegantă în spate. Și fără tortură. Nu este deloc distractiv. Ea a făcut o pauză, apoi a adăugat: „Bine că nu l-am dat jos pe primul, nu-i așa? Ne-a condus direct la asta.

* * *

Caii lor nu fuseseră suficient de antrenați și acum bâfâiau, capetele se ridicau și cădeau în timp ce sergentul Balm își conducea trupa mică spre interior. Prea întuneric acum pentru a vâna Letherii și, în plus, distracția se acrușe

îngrozitor de repede. Sigur, măcelul avea sens atunci când se afla pe pământul inamicului, din moment ce fiecare soldat care scăpase era probabil să lupte din nou, așa că îi alungaseră pe nenorociții nenorociți. Dar a fost o muncă obositoare.

Când magia nu exista într-o luptă, munițiile Moranth i-au luat locul și potrivirea a fost într-adevăr foarte plăcută. În ceea ce ne privește, oricum. Doamne, doar văzând acele trupuri - și bucăți de cadavre - zburând în aer - și am devenit confuz, la început acolo. Bucăți de Letherii peste tot și toate astea îmi sună în urechi.

A venit destul de ascutit când l-a văzut pe idiotul sapator al lui Cord, Crump, alergând pe panta direct la linia inamică, cu un blestemat de Hood în fiecare mână. Dacă nu ar fi fost toți acei Letherii aruncați în aer care au absorbit atât de mult din exploziile gemene, atunci Crump ar fi rămas acolo. Picioarele lui, oricum. Restul lui ar fi ceață roșie care plutește în apusul soarelui. Așa cum a fost, Crump a fost aplătizat sub o avalanșă de părți ale corpului, în cele din urmă s-a cățarat liber ca unul dintre învinșii lui Hood. Deși Balm era destul de sigur că revenenții nu zâmbeau.

Oricum, nu zâmbete neînțelepte.

Acolo unde blestematorii nu distruseseră companii întregi ale inamicului, principalele atacuri - pene de înaintare ale infanteriei grele și mijlocii, cu o împrăștiere subțire de escarcători și sapatori în față - se închiseseră cu o grămadă de ascuțitori, dezintegrând practic primele rânduri ale Letherilor. Și apoi a fost doar lovirea ucigașă cu acele pene umane, rupând formațiunile inamicului, împingând soldații Letherii înapoi până când au fost strânși și incapabili să facă altceva decât să moară.

Armata a Paisprezecea Adjunctului, Bonehunters, arătase, în cele din urmă, că știu să lupte. Își adusesese drept în scut la scut o luptă lungă și nu fusese doar grozavă?

Masan Gilani a mers înainte ca punct. Avea sens, folosind-o. În primul rând, ea era de departe cea mai bună călăreată, iar în al doilea rând, nu era nici un soldat, bărbat sau femeie, care să-și poată trage privirea de la spatele ei delicios în șea, ceea ce a făcut să o urmărească ușor. Chiar și în întunericul care se adună, da. Nu că de fapt strălucește. nu cred. Dar... uimitor cum putem vedea totul bine. Ar putea fi o noapte fără nicio altă lună și fără stele și nimic altceva decât Abisul din toate părțile, și am urma acel glorios, zguduitor...

Balm și-a tăiat frâiele, trăgându-se într-o parte, pur și simplu ratând calul lui Masan Gilani - care stătea nemișcat, iar Masan deodată nu se mai vedea nicăieri.

Blestemant, și-a târât calul obosit până la oprire, ridicând o mână pentru a le porunci celor din spatele lui să se tragă.

— Masan?

— Aici, se auzi vocea delicioasă, cerească, iar o clipă mai târziu ea a ieșit din întuneric din față. — Suntem pe terenul de crimă.

— Nicio șansă, spuse Throatlitter din spatele Balsamului. — Fără cadavre, Masan, fără nimic.

Deadsmell a călărit câțiva pași înainte, apoi s-a oprit și a descălecat. Se uită în jur în întuneric. — Nu, are dreptate, spuse el. — Aici au închis rândurile pușcașii lui Keneb.

Cu toții văzuseră strălucirea ciudată dinspre nord - o văzuseră de la nave, de fapt, atunci când transporturile și-au făcut o întorsătură ordonată și s-au îndreptat spre țărm. Și înainte de asta, ei bine, ei văzuseră vrăjitoria Letherii, acel val înspăimântător urcându-se pe cer și atunci toată lumea știa că marinarii s-au terminat. Nici un Quick Ben care să învingă totul înapoi, chiar dacă ar fi putut, iar Balm a fost de acord cu majoritatea celorlalți că, oricât de bun era el, nu era chiar atât de bun. Nici Quick Ben, nici Sinn-aye, acolo era ea, cocoțată pe arcul Lupului de Spumă, cu Grub lângă ea, uitându-se la acea conjurare îngrozitoare.

Când chestia s-a rostogolit înainte și apoi s-a prăbușit, ei bine, blestemele au răsunat în aer, blesteme sau rugăciuni și uneori ambele, iar asta, spuneau soldații, era mai rău chiar decât Y'Ghatan, și acei blestemați de pușcași marini, care erau mereu loviți din dinți. Înăuntru, doar că de data asta nu mai ieșea nimeni. Singurul lucru care s-ar împinge de la pământ în câteva zile ar fi bucăți de os ars.

Așa că, vânătorii de oase de pe transporturi fuseseră o grupă răutăcioasă în momentul în care au golit apa din cizme și au luat armele. Adică, da, așa cum a putut atesta acea armata Letherii, oh, da.

După ce magia Letherii dispăruse, se prăbușise ca nimic în depărtare, se auzise un strigăt din partea lui Sinn, iar Balm îl văzuse cu ochii lui pe Grub dansând pe puntea din față. Și apoi toți ceilalți văzuseră acea cupolă albă-albăstruie de lumină involburată, ridicându-se de unde coborase magia Letherii.

Ce a însemnat?

Cord și Shard se duseseră la Sinn, dar ea nu vorbea, ceea ce a fost un șoc pentru toți. Și tot ce a spus Grub a fost ceva asupra căruia nimeni nu a putut nici măcar să fie de acord și, din moment ce Balm nu auzise el însuși, a concluzionat că Grub probabil că nu spusese nimic, cu excepția poate „am ajuns să fac pipi”, care explica tot acel dans.

— Poate că magia Letherilor le-a transformat pe toate în praf? se întrebă Tăietor de gât acum în timp ce mergea pe câmpul încărcat de rouă.

— Și a lăsat ierburile sălbatice? a contracara Masan Gilani.

— Ceva aici, spuse Deadsmell de la vreo zece pași încolo.

Balsam și Throatlitter descălecară și se alăturară lui Masan Gilani, ușor în spatele ei, de ambele părți. Și toți trei au pornit după Deadsmell, care acum dispăruse rapid în întuneric.

— Încet, caporale! Nu e ca și cum Universal Lodestone sări acolo sus cu tine, nu-i așa?

Au văzut că Deadsmell se opri în sfârșit, stând în fața unui morman cenușiu de ceva.

'Ce ai găsit?' întrebă Balm.

— Arată ca un mijloc de scoici, mormăi Throatlitter.

— Hah, întotdeauna te-am gândit pentru un pui de pescar.

— Spawn, ha ha, e atât de amuzant, sergent.

'Da? Atunci de ce nu râzi? Dacă te gândești bine, nu-l vor auzi în oraș și se vor speria. Ei bine, mai speriat decât sunt deja.

S-au alăturat Deadsmell.

— Este o blestemată de tumulă, spuse Throatlitter. — Și uite, tot felul de chestii Malazan pe el. Doamne, sergent, nu crezi că tot ce a mai rămas din toți acei marinari se află sub această movilă?

Balm a ridicat din umeri. „Nici nu știm câți au ajuns până aici. Ar putea fi șase dintre ei. De fapt, este un miracol al naibii de miracol făcut de oricare dintre ei în primul rând.

— Nu, nu, spuse Deadsmell. — E doar unul acolo, dar cam atât pot spune, sergent. Nu a mai rămas nicio șoaptă de magie aici și probabil că nu va mai fi niciodată. Totul a fost aspirat uscat.

— De către Letherii?

Caporalul a ridicat din umeri. 'Ar putea fi. Ritualul acela a fost o vrajă. Magie veche, mai aspră decât ceea ce vine de la warrens.

Masan Gilani s-a ghemuit și a atins o sabie scurtă Malazan cu creștături prost. „Se pare că cineva a făcut multe hacking cu chestia asta și dacă a ajuns atât de departe făcând doar asta, ei bine, bătut sau nu, un soldat nu o aruncă pur și simplu așa.”

— Cu excepția cazului în care cel mort dinăuntru a câștigat onoarea, spuse Deadsmell, dând din cap.

— Deci, a concluzionat Masan, un Malazan. Dar doar unul.

— Da, doar unul.

Ea se îndreptă. — Deci unde sunt restul?

— Începe să cauți un traseu sau ceva de genul acesta, îi spuse Balm lui Masan Gilani.

Toți o priveau cu capul plecând în întuneric.

Apoi zâmbiră unul altuia.

* * *

Lostara Yil s-a dus până acolo unde stătea Adjunctul. „Majoritatea echipelor s-au întors”, a raportat ea. — Acum se stabilesc pichete.

— S-a întors sergentul Balm?

— Nu încă, adjunct. Ea a ezitat, apoi a adăugat: — Pumnul Keneb ar fi trimis un alergător.

Tavore se întoarse ușor să o privească. — Ar fi?

Lostara Yil clipi. 'Desigur. Chiar și cu puterea maximă - ceea ce știm că ar fi imposibil - nu are soldați să-l ia pe Letheras. Adjunct, nemaifiind nimic auzit, trebuie să anticipăm ce e mai rău.

În timpul bătăliei, Lostara Yil rămăsese aproape de comandantul ei, deși în niciun moment Adjunctul nu se afla în niciun pericol din partea Letherii. Aterizarea fusese rapidă, profesionistă. În ceea ce privește bătălia, clasicul Malazan, chiar și fără contingentul obișnuit de marinari pentru a spori avansul de la țărm. Perfect și brutal.

Letherii erau deja într-o formă proastă, a văzut ea. Nu dintr-o luptă, ci dintr-un marș rapid dinspre bine din interior - probabil unde izbucnise valul de vrăjitorie.

Dezordonati în epuizarea lor și, într-un alt mod, de nesocotit, zdrăgănit profund.

Sau așa fusese și evaluarea Adjunctului, după ce a văzut trupele inamice formând rânduri.

Și i se dovedise dreptate. Letherii se sfărâmaseră ca gheața subțire pe o băltoacă. Și ce se întâmplase cu magii lor? Nicăieri în vedere, făcându-l pe Lostara să creadă că acei magi se consumaseră cu acea teribilă conflagrație pe care o declanșaseră mai devreme.

Munițiile Moranth i-au despărțit pe Letherii - comandantul Letherii trimisese arcași în josul pantei, iar vânătorii de oase au fost nevoiți să ofilească o grădiniță de săgeți sleeling în înaintarea lor. Au fost aproximativ trei sute de morți sau răniți, dar ar fi trebuit să fie mai mulți. Armura Malazan, sa dovedit, era superioară armurii locale; și odată ce scărmuitorii au ajuns în raza de acțiune a arbaletelor și a ascuțitorilor lor, arcașii inamici au suferit pierderi grele înainte de a fugi înapoi pe panta.

Malazanii pur și simplu i-au urmat.

Ascuțitori, câțiva înjurătoare care navighează peste capetele rândurilor Letherii din față. Arzătoare de-a lungul pantei flancului extrem stâng pentru a alunga o încărcătură modestă de cavalerie. Fumătorii în presă pentru a semăna confuzie. Și apoi pene au lovit acasă.

Chiar și atunci, dacă Letherii și-ar fi întărit apărarea de-a lungul creastă, i-ar fi putut însângera pe malazani. În schimb, s-au topit înapoi, liniile s-au prăbușit, zvârcolindu-se ca un șarpe rănit și, dintr-o dată, a început furia. Și odată cu ea, măcel neatenuat.

Adjunctul își lăsase soldații să plece, iar Lostara Yil a înțeles acea decizie. Atât de mult ținută, atât de mult timp - și credința tot mai mare că Fist Keneb și toți pumnii săi marini erau morți. Ucis de vrăjitorie. La astfel de lucruri nu se poate răspunde decât câte o leagăn de sabie, până când brațul devine plumb, până când respirațiile sunt înghițite zdrențuite și desperate.

Și acum, în tabără, ultimii soldați se întorceau de la măcelul lor de la Letherii. Fețe, desenate, expresii amortite - ca și cum fiecare soldat tocmai s-ar fi trezit dintr-un coșmar, unul în care el sau ea - surpriza - era monstrul.

Ea le întărește, pentru că de asta are nevoie.

Adjunctul a spus: „Grub nu se comportă ca un copil care și-a pierdut tatăl”.

Lostara Yil pufni. — Băiatul este năucit, adjunct. L-ai văzut dansând. L-ai auzit cântând despre lumânări.

— Încălțat. Da, poate.

— În orice caz, insistă Lostara, spre deosebire de Sinn, Grub nu are talente, nu are nicio modalitate de a cunoaște soarta lui Fist Keneb. Cât despre Sinn, ei bine, după cum știi, am puțină încredere în ea. Nu pentru că o cred fără putere. Ea are asta, știe Dryjhna. Apoi ea a ridicat din umeri. — Adjunct, au stat pe cont propriu - în întregime pe cont propriu - atât de mult timp. Sub putere pentru a conduce o invazie la scară largă. Ea se opri atunci, realizând cât de critic suna toate acestea. Și nu este doar atât? A

critică la aceasta și la adresa dumneavoastră, Adjunct. Nu i-am abandonat?

— Sunt conștient de părerile soldaților, spuse Tavore, neclintit.

— Adjunct, spuse Lostara, nu putem conduce mult un asediu, decât dacă folosim sapatorii pe care îi avem și majoritatea munițiilor noastre mai grele - Simt că vă grăbiți și nu aveți niciun interes să vă instalați. restul Perish și Khundryl ni se alătură?

— Nu ni se vor alătura, răspunse Tavore. — Ne vom alătura lor. Spre est.'

Cealaltă jumătate a acestei campanii. O altă invazie, atunci. La naiba, Adjunct, îmi doresc să-ți împărtășești strategiile. Cu mine. Hood, cu oricine! — M-am mirat, spuse ea, de răspunsul dezordonat din partea Tiste Edur și Letherii.

Adjunctul oftă, atât de jos, atât de atras încât Lostara Yil abia îl prinse. Apoi Tavore spuse: „Acest imperiu nu este bine. Evaluarea noastră inițială conform căreia Tiste Edur erau supraveghetori nepopulari a fost corectă. Unde am greșit, în ceea ce privește aterizarea lui Fist Keneb, a fost când nu înțelegem suficient complexitățile acelei relații. Despărțirea a avut loc, căpitane. Pur și simplu a durat mai mult.

Pe cheltuiala a peste o mie de marinari.

— Pumnul Keneb nu ar trimite un alergător, spuse Tavore. — De fapt, și-ar conduce pușcașii marini direct spre Letheras. „Primul intrat, ultimul ieșit”, cum ar putea spune sergentul Fiddler.

— Ultimul intrat, privind în jur, spuse Lostara fără să se gândească, apoi tresări. „Îmi pare rău, adjunct...”

„Motto-ul vânătorilor de oase, căpitane?”

Nu avea să-și întâlnească ochii comandantului ei. — Nu este una serioasă, Adjunct. A fost inventat de un soldat de infanterie grea, mi s-a spus...

'OMS?'

se gândi ea disperată. — Nefarrias Bredd, cred.

Și i-a surprins, cu coada ochiului, un zâmbet vag tremurând buzele subțiri ale lui Tadore. Apoi a dispărut și, de fapt, s-ar putea să nu fi fost niciodată.

— S-ar putea să dovedească, spuse Adjunctul, că Pumnul Keneb ne va câștiga acel motto ironic - cei dintre noi aici, adică în această tabără.

O mână de marinari pentru a cuceri o capitală imperială? 'Adjunct-'

'Suficient. Veți comanda pentru această noapte, căpitane, ca reprezentant al meu. Defilăm în zori. Ea s-a întors. — Trebuie să mă întorc la Lupul de Spumă.

'Adjunct?'

Tadore se strâmbă. — Încă o ceartă cu un anume armer și soția lui beligerantă. Apoi făcu o pauză: — Oh, când sau dacă se întoarce sergentul Balm, aș auzi raportul lui.

— Desigur, răspunse Lostara Yıl. Dacă?

Ea îl privi pe Adjunct îndepărtându-se, în jos spre țărm.

La bordul Lupului Spumos, Shurq Elalle s-a rezemat de catargul principal, cu brațele încrucișate, urmărind cei trei demoni negri, fără păr și asemănătoare maimuțelor care se luptau pentru o sabie scurtă. Resturile, o rafală de mușcături, zgârieturi și nenumărate tăieturi și bucăți accidentale de la arma însăși, migraseră de la capătul pupa al mijlocului punții și urca acum pe puntea din față.

Marinarii stăteau aici și colo, ținându-se bine, și făcând pariuri pe care demon avea să câștige - o problemă de oarecare dispută, deoarece era greu să deosebești cele trei fiare.

'-cu tăietura peste nas-așteaptă, slick sărat al lui Mael! Acum altul are aceeași tăietură! Bine, cel fără...

'-care tocmai și-a pierdut urechea? Atunci tăiați nasul și urechea lipsă!

Aproape de Shurq Elalle, o voce a spus*: „Nimic nu este real, știi”.

Ea s-a întors. — Am crezut că te-a înlănțuit mai jos.

— Cine, Adjunctul? De ce-'

'Nu. Soția ta, Withal.

Bărbatul se încruntă. — Așa arată, nu-i așa?

— Numai în ultimul timp, răspunse Shurq. — Cred că îi este frică pentru tine.

La asta nu a răspuns.

— O lansare se întoarce, observă Shurq, apoi se îndreaptă. — Sper că este Adjunctul - sunt gata să părăsesc binecuvântata ta companie. Fără supărare, Withal, dar sunt nervos pentru primul meu prieten și pentru ce ar putea face cu Recunoștința Nemuritoare.

Armierul Meckros se întoarce să privească ochii în întunericul canalului principal. Ultima dată când am văzut, încă nu a aruncat ancora și tocmai naviga înainte și înapoi.

— Da, spuse Shurq. — Oameni sănătoși se plimbă în cabina lor. Skorgen se plimbă cu toată nava blestemata.

— De ce atât de nerăbdător?

— Mă aștept că vrea să se lege în Letheras cu mult înainte să sosească această armată. Și înfruntă nobilii panicați cu toate bunurile lor lumești. Apoi ne întoarcem înainte de furtuna Malazan, aruncăm nobilii peste o parte și împărțim prada.

— Așa cum ar face orice pirat potrivit.

'Exact.'

— Ți place profesia ta, căpitane? Nu devine învechit după un timp?

— Nu, eu sunt cel care devin învechit după un timp. Cât despre profesie, de ce da, îmi place, Withal.

— Chiar să arunci nobili peste bord?

„Cu toți banii ăștia ar fi trebuit să plătească pentru lecțiile de înot”.

— Sfaturi financiare întârziate.

— Nu mă face să râd.

Un strigăt brusc din partea marinarilor. Pe puntea din față, demonii reușiseră cumva să se înghesuie pe sabie. Arma i-a prins pe toți trei de punte. Creaturile s-au zvârcolit. Sângele le curgea din gură, chiar dacă cel de jos a început să se sugrume din spatele celui din mijloc, care a urmat exemplul cu cel de sus. Demonul din mijloc a început să-și spargă partea din spate a capului în fața demonului de jos, zdrobindu-i nasul deja tăiat.

Shurq Elalle se întoarce. — Ia-mă rătăcitor, mormăi ea.

— Aproape că l-am pierdut acolo.

— Ce ai pierdut?

'Nu vrei să știi.'

Lansarea sosi, lovind în sus de carenă, iar câteva clipe mai târziu, Adjunct-ul apărui la vedere. Aruncă o singură privire către demonii prinși, apoi dădu din cap salutându-l lui Shurq Elalle în timp ce se îndrepta spre Withal.

— E timpul? el a întrebat.

— Aproape, răspunse ea. 'Vino cu mine.'

Shurq i-a urmărit pe cei doi cap de jos.

În plus, bietul om. Acum mi-e frică și pentru tine.

La naiba, am uitat să-mi cer permisiunea de a pleca. S-a gândit să-i urmeze, apoi a decis să nu o facă. Scuze, Skorgen, dar nu-ți face griji. Putem oricând să depășim o armată în marș. La urma urmei, nobilii ăia nu pleacă nicăieri, nu-i așa?

La scurt timp mai târziu, în timp ce marinarii se certau cine a câștigat ce, cei trei nachts - care zăceau nemiscați ca și cum ar fi morți - s-au agitat și s-au desprins cu dibăcie din sabia scurtă. Unul dintre ei a lovit arma în râu, și-a ținut mâinile peste urechi la stropirea moale.

Cei trei au schimbat apoi îmbrățișări și mângâieri.

Amuzat și curios de unde stătea cu spatele la o balustradă de pe puntea din față, Banaschar, ultimul Demidrek al Viermelui Toamnei, a continuat să privească. Și totuși a fost prins complet prin surprindere când nacht-urile au învățat peste lateral și o clipă mai târziu au urmat trei stropi distincte.

Se ridică și se duse la balustradă, privind în jos. Trei capete vagi se clătinau în drumul lor spre țarm.

— Aproape timpul, șopti el.

Rautos Hivanar se uită în jos la aglomerația de obiecte de pe blatul mesei, încercând încă o dată să le înțeleagă.

Le rearanjase de zeci de ori, simțind că există într-adevăr un tipar, undeva, și dacă ar putea să pună obiectele în poziția potrivită, ar înțelege în sfârșit.

Artefactele fuseseră curățate, bronzul lustruit și strălucitor. Adunase liste de caracteristici, căutând o tipologie, grupări bazate pe anumite detalii - unghiuri de curbură, greutate, apropierea locului în care fuseseră găsite, chiar și diferitele adâncimi la care fuseseră îngropate.

Căci chiar fuseseră îngropați. Nu aruncat, nu aruncat în groapă. Nu, fiecare fusese așezat într-o gaură sculptată în argilă - reușise să creeze forme ale acelor depresiuni, care îl ajutaseră să stabilească înclinarea și orientarea fiecărui obiect.

Matricea dinaintea lui era poziționată acum pe baza locației spațiale, fiecare așezat exact în relație corespunzătoare cu ceilalți - cel puțin așa credea el, pe baza hărții sale. Singura excepție a fost cu al doilea și al treilea artefact. Săpătura de la acea perioadă - când primele trei fuseseră recuperate - nu fusese metodică, așa

că îndepărtarea obiectelor distruse orice șansă de a preciza cu exactitate amplasarea lor. Și așa au fost doi dintre acești trei pe care acum s-a mișcat, iar și iar. În ceea ce privește cel de-al treilea - primul obiect găsit - știa bine unde îi aparținea.

Între timp, în afara zidurilor înalte și bine păzite ale moșiei, orașul Letheras a coborât în anarhie.

Mormăind pe sub răsuflare, Rautos Hivanar a luat acel prim artefact. Î-a studiat acum familiară cotitură în unghi drept, simțindu-i greutatea sigură în mâinile lui și întrebându-se din nou de căldura metalului. S-a făcut mai cald în ultimele zile? Nu era sigur și nu avea un mod real de a măsura așa ceva.

În aerul din cameră era leșin mirosul de fum. Nu fum de lemne, așa cum ar putea proveni de la o sută de mii de focuri de bucătărie, ci mirosul mai acru de pânză arsă și mobilier lăcuit, împreună cu - atât de subtil - aroma dulce a cărnii umane pârjolate.

Își trimisese servitorii în paturile lor, iritați de rapoartele lor nesfârșite, de frica în ochii lor blânzi. Nu-i era nici foame, nici sete și părea că o nouă claritate îi pune stăpânire pe viziunea, mintea lui. Cel mai intrigant detaliu dintre toate era că acum găsisese douăsprezece omologi la scară largă în tot orașul; și fiecare dintre acestea corespundea perfect cu aspectul dinaintea lui - cu excepția celor două, desigur. Deci, ceea ce avea pe această masă era o hartă în miniatură și asta, știa el, era important.

Poate cel mai important detaliu dintre toate.

Dacă ar ști de ce.

Da, obiectul se încălzea. A fost la fel și cu tovarășul său mult mai mare, acolo, în curtea din spate a noului său han?

El a crescut. Oricât de târziu era, trebuia să afle. Înlocuind cu grijă artefactul pe harta de pe masă, potrivindu-se cu poziția hanului, apoi se îndreptă spre garderoba lui.

Sunetele revoltelor din orașul de dincolo se îndepărtaseră, înapoi în cartierele mai sărace din nord. Îmbrăcându-și o mantie grea și adunându-și bastonul de mers - unul care nu era de folos în circumstanțe normale, dar acum era posibilă nevoie de autoprotecție - Rautos Hivanar părăsi încăperea. Și-a făcut drum prin casa tăcută. Apoi afară, cotind la stânga, spre peretele exterior.

Gărzile care stăteau la poarta laterală au salutat.

— Vreo problemă în apropiere? întrebă Rautos.

— Nu în ultimul timp, domnule.

— Vreau să ies afară.

Paznicul a ezitat, apoi a spus: „Voi aduna o escortă...”

'Nu Nu. Intenționez să fiu circumspect.

'Domnule-'

'Deschide usa.'

Paznicul s-a conformat.

Trecând, se opri pe aleea îngustă, ascultând cum gardianul încuie ușa în urma lui. Mirosul de fum era mai puternic aici, o ceață formând halou în jurul acelor câteva lămpi încă aprinse pe stâlpii lor de fier. Gunoii se întindea pe jgheaburi, un detaliu cel mai neplăcut arătând cât de departe coboraseră ordinea și conduita civilă. Eșecul de a menține străzile curate era simbolul unei culturi moribunde, o cultură care, în ciuda îndemnurilor zgomotoase și publice, și-a pierdut simțul mândriei și credința în sine.

Când s-a întâmplat asta, d? Cucerirea Tiste Edur? Nu, acea înfrângere nu fusese decât un simptom. Promisiunea anarhiei, a prăbușirii, fusese șoptită cu mult înainte de atunci. Dar acea șoaptă era atât de blândă încât nimeni nu o auzi. Ah, asta este o minciună. Nu eram dispuși să ascultăm.

El a continuat să se uite în jur, simțind o lasitate grea așezându-se pe umerii lui.

Ca și cu Letheras, așa și cu imperiul.

Răuș Hivanar a pornit, să meargă într-un oraș pe moarte.

Cinci bărbați care înseamnă nimic bun au fost tăbărați în vechiul cimitir Tarthenal. Încrunțat, Ublala Pung a ieșit din întuneric și în mijlocul lor. Pumnii i-au zburat. Câteva clipe mai târziu stătea în mijlocul a cinci corpuri nemiscate. L-a luat pe primul și l-a dus în groapa lăsată în urmă de un copac uriaș căzut, l-a aruncat în gaura udă. Apoi s-a întors după ceilalți.

La scurt timp mai târziu, a stins focul mic și a început să elibereze un spațiu, să tragă iarbă, să arunce cu pietre. A căzut în genunchi pentru a smulge buruienile mai mici și s-a târât încet într-o spirală în expansiune.

Deasupra capului, luna cețoasă era încă în creștere, iar undeva spre nord clădirile ars. Trebuia să se termine până în zori. Pământul s-a curățat, un spațiu larg, circular, de nimic altceva decât pământ gol. Ar putea fi cocoloși. A fost în regulă și a fost bine că a fost în regulă, deoarece cimitirele erau locuri pline.

Auzind un geamăt din gaura în care fusese copacul, Ublala s-a ridicat, a spălat pământul de pe genunchi și apoi de pe mâini și s-a îndreptat spre el. Coborând în groapă, s-a uitat la formele cenușii până și-a dat seama care dintre ele se întorcea. Apoi s-a ghemuit și i-a mai lovit barbatul în cap de cateva ori, pana ce gemetele au incetat. Mulțumit, se întoarce în poienita lui.

Până în zori, da.

Pentru că în zorii zilei, Ublala Pung știa că împăratul își va ridica sabia blestemata și stând vizavi de el, pe podeaua arenei, va fi Karsa Orlong.

Într-o încăpere secretă - ceea ce fusese cândva un mormânt de vreun fel - Ormly, Campionul Prindetor de Sobolani, s-a așezat în fața unei femei enorm de grasă. Se încruntă. — Nu ai nevoie de asta aici jos, Rucket.

„Adevărat”, a răspuns ea, „dar m-am obișnuit. Nu ai crede că puterea fiind imensă generează. Intimidarea. Știi, când lucrurile se vor îmbunătăți în sfârșit și vor fi mâncare din nou, mă gândesc să fac asta cu adevărat.

— Dar asta e doar ideea mea, răspunse Ormly, aplecându-se în față. „Totul este căptușeală și căptușeală nu cântărește nimic ca cel real. O să obosești mergând printr-o cameră. Te vor răni genunchii. Respirațiile tale se vor scurta deoarece plămânii nu se pot extinde suficient. Vei avea vergeturi chiar dacă nu ai avut niciodată un copil...

— Deci dacă și eu rămân însărcinată, atunci va fi bine?

— În afară de toate celelalte chestii, de ce da, presupun că ar fi. Nu că cineva ar putea spune.

— Ormly, ești un complet idiot.

— Dar mă pricep la meseria mea.

La asta, Rucket dădu din cap. 'Așadar? Cum a mers?'

Ormly miji ochii spre ea, apoi își scărpină maxilarul. 'E o problemă.'

'Serios?'

'Serios.'

— Cât de grav?

— Cât de grav poate deveni.

'Hmmm. Niciun cuvânt de la Selush?'

'Nu încă. Și ai dreptate, va trebui să așteptăm asta.'

— Dar oamenii noștri sunt la locul potrivit, nu? Nicio problemă cu toate revoltele și așa ceva?

— Suntem buni la acest punct, Rucket. Site-uri foarte populare, nu-i așa?

— Deci a existat vreo schimbare în momentul execuției?

Ormly a ridicat din umeri. — Vom vedea în zorii zilei, presupunând că orice strigători mai lucrează. Sper că nu, Rucket. Chiar dacă este, s-ar putea să eșuăm. Știi asta, nu-i așa?

Ea a oftat. — Ar fi tragic. Nu, sfâșietor.

— Chiar îl iubești?

— Oh, nu știu. Greu să nu, într-adevăr. Aș avea concurență, totuși.

— Învățatul ăla? Ei bine, dacă nu sunt în aceeași celulă, nu cred că trebuie să-ți faci griji.

— După cum am spus, ești un idiot. Bineînțeles că îmi fac griji, dar nu pentru concurență. Sunt îngrijorat pentru el. Sunt îngrijorat pentru ea. Sunt îngrijorat că toate acestea vor merge prost și Karos Invictad va avea triumful lui. Suntem fără timp.

Ormly dădu din cap.

— Deci, ai vreo veste bună? ea a întrebat.

„Nu sunt sigur dacă este bun, dar este interesant.”

„Ce?”

— Ublala Pung a înnebunit.

Rucket clătină din cap. „Nu este posibil. Nu are suficient creier ca să înnebunească.”

— Ei bine, a bătut cinci scriitori care se ascundeau de revoltele din cimitirul Tarthenal, iar acum se târăște pe mâini și în genunchi și ciupește buruienile.

— Deci despre ce este vorba?

— Habar nu, Rucket.

— A înnebunit.

„Imposibil.”

„Știu”, a răspuns ea.

Au stat în tăcere o vreme, apoi Rucket a spus: „Poate că voi păstra căptușeala. În felul acesta îl pot avea fără toate costurile.”

— Este adevărată umplutura?

— Iluzii și niște chestii adevărate, un fel de chestie de mozaic.

— Și crezi că se va îndrăgosti de tine arătând așa? Adică, în comparație cu Janath, care probabil devine mai slabă în momentul în care, după cum știi, unii bărbați le place, deoarece le face femeile să arate ca niște copii sau un alt adevăr secret îngrozitor pe care nimeni nu îl recunoaște cu voce tare...

— El nu este unul dintre aceia.

„Esti sigur?”

„Eu sunt.”

— Ei bine, presupun că ai ști.

„Aș face”, a răspuns ea. — Oricum, ceea ce vorbești este să mă fac să mă simt cam rău.

— Adevărurile bărbătești vor face asta, spuse Ormly.

S-au așezat. Au așteptat.

Ursto Hoobutt și soția lui și cândva iubitul lui Pinosel s-au cățarat pe malul noroios. În mâinile noduroase ale lui Ursto era o ulcior uriaș de lut. S-au oprit pentru a studia iazul înghețat care fusese cândva Lacul Settle, gheața strălucind în lumina difuză a lunii.

— Se topește, Cherrytart, spuse el.

— Ei bine, tu devii din ce în ce mai inteligentă pe zi ce trece, dragă. Știam că se topește. Știam că va veni mult timp. Am știut că este treaz și am știut că este beat. Ea și-a ridicat coșul. — Acum, ne uităm la o cină târzie sau ne uităm la un mic dejun devreme?

— Să-l întindem și să le facem pe ambele.

— Nu pot face ambele. Unul sau altul și dacă îl întindem, nu va fi nici unul, așa că hotărâți-vă.

— Ce te face atât de sensibil, iubito?

„Se topește, la naiba, și asta înseamnă furnici la picnic”

„Știam că va veni...”

„Și ce dacă? Furnicile sunt furnici.

S-au așezat pe mal, făcându-le cu mâna țânțarilor.

Ursto desfăcu ulciorul în timp ce Pinosel desfăcea coșul. El a întins mâna pentru o bucată și ea i-a plesnit mâna. El i-a oferit ulciorul și ea s-a încruntat, apoi a acceptat. Cu mâinile ei pline, el smulse bucata, apoi se lăsă pe spate, mulțumit când își băgă bucata în gură.

Apoi călușat. — Urechea lui Errant, ce este asta?

— A fost o minge de lut, iubire. Pentru scriere. Și acum, va trebui să ne mai dezgropăm puțin. Sau, tu ești, pentru că tu ai fost cel care ai mâncat-o pe cea pe care am avut-o noi.

— Ei bine, nu a fost totul rău, într-adevăr. Uite, dă-mi ulciorul acela ca să-l pot spăla.

O seară plăcută, reflectă Ursto oarecum supărat, doar să stea și să privească cum se topește un iaz.

Cel puțin până când demonul uriaș prins în gheață s-a eliberat. La acel gând neliniștitor, și-a aruncat o privire soției și, uneori, iubitului, amintindu-și ziua în urmă când stăteau aici, toți liniștiți și altele asemenea, iar ea se îndreptase spre el să se căsătorească și el spusese -Păi, el a spus-o și acum iată-i și asta ar fi putut fi ghiontul Errantului, dar el nu credea.

Indiferent ce credea Errantul.

„Am văzut acea privire nostalgică în ochii tăi, soțul. Ce zicem că avem un copil?

Ursto s-a înecat a doua oară, dar cu nimic atât de prozaic ca o minge de lut.

Complexul central al patriotiștilor, nucleul înnodat al fricii și intimidării Imperiului Lether, era sub asediu. Din când în când, gloate se trânteau împotriva peretilor, stâncilor și ulcioarelor cu ulei, cu fitiluri de cârpe aprinse navigand spre a se prăbuși în complex. Flăcările cuceriseră grajdurile și alte patru anexe cu trei nopți în trecut, iar sunetul teribil al țipetelor cailor umpluse aerul înfumurat. Fusesse tot ce puteau face patriotii prinși pentru a împiedica blocul principal să ia foc.

Poarta principală fusese spartă de două ori și o duzină de agenți muriseră, împingând cetățenii înnebuniți înapoi. Acum o baricadă enormă de moloz, grinzi carbonizate și mobilier blocau trecerea. Prin duhoarea și bălțile de funingine ale complexului, siluete mergeau, blindăți așa cum ar fi soldații și stânjeniți în echipamentul greu. Puțini au vorbit, puțini au întâlnit ochii altora, de teamă să nu vadă dezvăluită neîncrederea bântuită și uluită care locuia în propriile lor suflete.

Lumea nu a funcționat așa. Oamenii puteau fi mereu speriați, conducătorii izolați și trădați cu o poșetă cu monede sau, în lipsă, îndepărtați în liniște. Însă agenții nu au putut ieși în stradă pentru a răsuci afacerile întunecate. În apropiere erau observatori și bande de bandiți care se bucurau să-i bată până la moarte pe agenți nefericiți, apoi să-și arunce capetele peste zid. Și oricare dintre agenții care rămăseseră în libertate în oraș încetaseră toate eforturile de a comunica – fie se ascuseseră, fie muriseră.

Rețeaua vastă fusese sfâșiată.

Dacă ar fi fost simplu, știa Tanal Yathyanar, dacă ar fi fost la fel de ușor ca negocierea eliberării prizonierilor conform cerințelor mulțimii, atunci ordinea ar putea fi restabilită. Dar acei oameni dincolo de zidul compus nu erau prieteni și rude cu zecile de savanți, intelectuali și artiști încă închiși în celulele de dedesubt. Nu le păsa deloc de prizonieri și ar fi la fel de bucuroși să-i vadă pe toți ardând împreună cu blocul principal. Deci nu a existat o cauză nobilă pentru toate acestea. Acum înțelegea că nu era altceva decât poftă de sânge.

Este de mirare că eram nevoie de noi? Pentru a le controla. Pentru a-și controla instinctele mai josnice. Acum

uite ce s-a întâmplat.

Stătea lângă ușa de la intrare, uitându-se la agenții mânători de știucă care patrulau în complexul murdar. De mai multe ori, de fapt, auziseră cereri strigate pentru Tehol Beddict. Mulțimea îl dorea pentru ei înșiși. Au vrut să-l facă bucăți. Marea Înece la amurg de mâine nu a fost suficientă pentru a le potoli nevoia sălbatică.

Dar nu ar fi eliberat Tehol Beddict. Nu atâta timp cât Karos Invictad a rămas la conducere.

Totuși, dacă renunțăm la el, s-ar putea să se calmeze cu toții și să plece. Și am putea începe din nou. Da. Dacă aș fi responsabil, ar putea avea Tehol Beddict, cu binecuvântarea mea.

Dar nu Janath. Oh, nu, ea este a mea. Pentru totdeauna acum. Fusese șocat să descopere că avea puține amintiri despre încarcerarea ei anterioară, dar îi făcuse mare plăcere să o reeduca. Ha, reeducarea profesorului. Imi place acela. Cel puțin Karos Invictad fusese generos acolo, dându-i-o. Și acum ea locuia într-o celulă privată, legată de un pat, iar el a folosit-o zi și noapte. Chiar și atunci când mulțimile se înfuriau împotriva peretilor și agenții mureau ținându-i afară, el s-a întins deasupra ei și s-a înțeles. Și ea învățase repede să spună toate lucrurile potrivite, cum să cerșească pentru mai mult, șoptindu-și dorința nemuritoare (nu, el nu o va forța să vorbească despre dragoste, pentru că acel cuvânt era acum mort între ei. Pentru totdeauna mort) până acele cuvinte de dorință au devenit reale pentru ea.

Atenția. Sfârșitul singurătății. Ea chiar strigase ultima dată, îi strigase numele în timp ce spatele ei se arcuia și membrele ei se zvârliseră de mâneci.

A strigat pentru el: Tanal Yathvanar, care încă din copilărie știa că era destinat măreției – pentru că nu asta i-au spus toți, iar și iar? Da, își găsisse lumea perfectă, în sfârșit. Și ce se întâmplase? Întregul oraș blestemat se prăbușise, amenințând tot ce avea acum.

Totul din cauza lui Karos Invictad. Pentru că a refuzat să-l predea pe Tehol Beddict și și-a petrecut tot timpul de veghe uitându-se într-o cutie mică de lemn la o insectă cu două capete care-l depășise în prostia ei obstinată și obstinată. Există un adevăr ascuns în asta, nu-i așa! Sunt sigur de asta. Karos și insecta lui cu două capete, se rotesc și se rotesc și așa vor merge până moare. Și când o va face, marele supraveghetor va înnebuni.

Dar acum bănuia că nu va putea aștepta asta. Glofi îi era prea foame.

Dincolo de ziduri era liniște, pentru moment, dar ceva vast și cu o mie de capete clocotea de cealaltă parte a Canalului Creeper și avea să treacă în curând din Far Reaches și să-și coboare drumul spre North Tiers. Îi auzea susurarea grea, un val în întuneric revărsându-se pe străzi, țâsnind și ieșind din alei, răspândindu-se sângeroase și negre pe alei și alei. Îi simțea foamea în fumul amar.

Și vine pentru noi, și nu va aștepta. Nici măcar pentru Karos Invictad, supraveghetorul patrioștilor, cel mai bogat om din tot imperiul.

Își permise un răs blând, apoi se întoarse și intră în blocul principal. Pe coridorul prăfuit, mergând fără atenție peste dungile cu cruste lăsate în urmă când rănitii și muribunzii fuseseră târați înăuntru. Mirosul de sudoare învechită, urină vărsată și fecale - la fel de rău ca celulele de dedesubt - și da, nu suntem și noi prizonieri acum? Cu resturi goale de mâncare și apă de fântână murdară de cenușă și sânge. Prinși aici, cu o sentință cu moartea atârându-ne de gât, cu greutatea a zece mii de docuri și nimic altceva decât apă adâncă din toate părțile.

Un alt gând să-l amuze; un alt gând de consemnat în cărțile sale private.

Acum sus scările, cizmele lui răsunând pe calcarul tăiat, și pe coridorul care duce la biroul supraveghetorului, sanctul lui Karos Invictad. Propria lui celulă privată. Niciun paznic în pasaj - Karos nu mai avea încredere în ei. De fapt, nu mai avea încredere în nimeni. În afară de mine. Și asta va dovedi cea mai mare greșală a lui.

Ajungând la ușă, o împinse fără să bată și intră înăuntru, apoi se opri.

Camera putea și sursa ei era întinsă pe scaunul vizavi de supraveghetor și de biroul lui.

Tehol Beddict. Întins în murdărie, tăiat, crustă și învinetit - se părea că interzicerea lui Karos Invictad împotriva unui astfel de tratament era încheiată.

— Am un oaspete, se răsti supraveghetorul. — Nu ai fost invitat, Tanal Yathvanar. În plus, nu te-am auzit bătând, încă un semn al insolenței tale tot mai mari.

— Mulțimea va ataca din nou, spuse Tanal, cu ochii îndreptați spre Tehol. 'Înainte de rasarit. M-am gândit că este mai bine să vă informez despre apărările noastre slăbite. Mai avem doar paisprezece agenți care încă pot să ne apere. De data asta, mă tem că vor pătrunde.

— Faima este criminală, spuse Tehol Beddict cu buzele despicate. — Ezit să o recomand.

Karos Invictad a continuat să se uite la Tanal încă o clipă, apoi a spus: „În camera ascunsă – da, știi, știu, așa că nu mai trebuie să ofer detalii – în camera ascunsă, apoi, Tanal. , vei găsi un cufăr mare plin cu monede. Stivuite lângă el sunt câteva sute de pungi mici de pânză. Adunați răniții și puneți-i să umple sacii cu monede. Apoi predați-le agenților de la pereți. Vor fi armele lor în seara asta.

— Asta s-ar putea întoarce asupra ta, observă Tehol, bătându-l pe Tanal Yathvanar la gând, dacă ajung la concluzia că mai sunt mai multe înăuntru.

— Vor fi prea ocupați să se lupte între ei pentru a concluziona ceva, spuse Karos disprețuitor. — Acum, Tanal, dacă nu mai este nimic altceva, întoarce-te la dulcea ta victimă, care fără îndoială va pleda cu disperare pentru atenția ta sordidă.

Tanal își linse buzele. Era timpul? Era gata?

Și apoi a văzut, în ochii Supraveghetorului, o conștientizare absolută, înfiorând oasele lui Tanal. Mi-a citit mintea. El îmi știe gândurile.

Tanal salută repede, apoi se grăbi din cameră. Cum pot învinge un astfel de om? El este cu zece pași înaintea mea. Poate că ar trebui să aștept, până când necazurile au trecut, apoi să fac mișcarea mea când se relaxează, când se simte cel mai în siguranță.

Se dusesse la biroul lui Invictad să confirme că bărbatul rămânea singur cu puzzle-ul lui. După care plănuise să se îndrepte spre celule și să adune Tehol Beddict. Legat, călusal și cu glugă, în sus și afară în complex. Pentru a potoli gloata, pentru a-i vedea departe și astfel să-și salveze propria viață. În schimb, supraveghetorul îl avea pe Tehol chiar în biroul lui.

Pentru ce? O conversație? O bucurie prelungită? Oh, de fiecare dată când cred că îl cunosc pe acel bărbat...

A găsit un agent și i-a transmis rapid instrucțiunile lui Invictad, precum și indicații către camera ascunsă cândva. Apoi a continuat, doar vag constient de ironia urmăririi la litera a ordinelor supraveghetorului.

Pe un nivel mai jos, pe alt coridor, acesta mai gros de praf decât majoritatea celorlalte, cu excepția locurilor în care propriile lui cizme zgâriaseră o potecă nerăbdătoare. Spre ușă, de unde trase o cheie și descuie zăvorul. Pășind înăuntru.

— Știam că vei fi singur, spuse el.

Fitulul felinarului aproape că ardește și se duse la masa unde stătea. 'Înșetăt? Sunt sigur că ești.' El a aruncat o privire peste umăr și a văzut-o privind-l, a văzut dorința în ochii ei. — Sunt mai multe probleme în oraș, Janath. Dar te voi proteja. Te voi proteja mereu. Ești în siguranța. Înțelegi asta, da? Pentru totdeauna în siguranță.

Ea dădu din cap, iar el o văzu desfăcându-și picioarele mai larg pe pat, apoi îl invită cu o lovitură a pelvisului.

Si Tanal Yathvanar a zâmbit. Avea femeia lui perfectă.

Karos Invictad îl privi pe Tehol Beddict de deasupra degetelor înclinate. — Foarte aproape, spuse el după un timp.

Tehol, care se uitase năucit la cutia puzzle de pe birou, se mișcă ușor, apoi ridică privirea cu ochii nepotriviti.

— Foarte aproape, repetă Karos. — Măsura inteligenței tale, în comparație cu a mea. Cred că ești cel mai apropiat de egalul meu dintre orice bărbat pe care l-am întâlnit.

'Într-adevăr? Mulțumesc.'

„În mod normal, nu îmi exprim admirația pentru inteligența celorlalți. În primul rând pentru că sunt înconjurat de idioți și proști...

— Chiar și idioții și proștii au nevoie de lideri supremi, interveni Tehol, apoi zâmbi, apoi tresări când i se deschideau tăieturi pe buze, apoi zâmbi mai larg decât înainte.

— Încercările de umor, vai, spuse Karos oftând, maschează prost deficiențele inteligenței cuiva. Poate doar asta este ceea ce ne distinge pe noi doi.

Zâmbetul lui Tehol dispăru și deodată păru consternat. — Nu ai încercat niciodată umorul, supraveghețor?

— Minte este capabilă să joace nenumărate jocuri, Tehol Beddict. Unele sunt utile. Alții sunt fără valoare, o pierdere de timp. Umorul este un prim exemplu al acestuia din urmă.

'Amuzant.'

'Scuzați-mă?'

„Oh, scuțe, doar mă gândeam. Amuzant.'

'Ce este?'

— N-ai primi, vai.

— Chiar te imaginezi mai strălucitor decât mine?

— Habar n-am despre asta. Dar, din moment ce abjurați de toate aspectele umorului, orice aș putea lua în considerare și apoi observ cu cuvântul „amuzant” este, evident, ceva ce nu ați înțelege. Tehol se aplecă apoi ușor înainte. — Dar stai, asta este!

'Ce prostie esti...'

— De aceea sunt, până la urmă, mult mai inteligent decât tine.

Karos Invictad zâmbi. 'Intr-adevar. Te rog, explică-te.

„De ce, fără simțul umorului, ești orb la atâtea lucruri pe lumea asta. La natura umană. Spre absurdul atât de multe pe care le spunem și le facem. Luați în considerare acesta, un exemplu cel mai puternic: se apropie o gloată, căutându-mi capul pentru că le-am furat toți banii, și ce faceți pentru a-i liniști? Aruncă-le toți banii pe care i-ai furat! Și totuși, este clar că nu erai complet conștient de cât de hilar este asta cu adevărat - ți-ai luat decizia fără a ține cont de ce, optzeci la sută din nuanțele sale delicioase. Nouă zeci la sută! Nouăzeci și trei la sută! Și jumătate sau doar mai puțin de jumătate, dar mai mult de o treime, dar mai puțin de... oh, undeva aproape de jumătate, atunci.

Karos Invictad dădu un deget. — Incorect, mă tem. Nu este că aș fi lipsit de atenție. Este că am fost indiferentă la astfel de nuanțe, cum le numești tu. Ele sunt, de fapt, total lipsite de sens.

— Ei bine, s-ar putea să ai un motiv acolo, din moment ce pari capabil să apreciezi propria ta strălucire, în ciuda ignoranței tale. Dar să vedem, poate voi veni cu un alt exemplu.

— Ți pierzi timpul, Tehol Beddict. Si al meu.'

'Eu sunt? Nu părea că ești foarte ocupat. Ce te preocupă atât de mult, supraveghetor? În afară de anarhie pe străzi, prăbușire economică, armate invadatoare, agenți morți și cai arzând, 1 înseamnă.'

Răspunsul a fost involuntar, în timp ce ochii lui Karos Invictad s-au îndreptat spre cutia puzzle-ului. S-a corectat, dar prea târziu, pentru că a văzut o conștientizare în zori pe chipul învinețit al lui Tehol, iar bărbatul se aplecă și mai mult în față pe scaun.

— Ce-i asta, atunci? Vreun recipient magic? În care se vor găsi toate soluțiile pentru această lume tulbure? Trebuie să fie, pentru a cere așa geniul tău formidabil. Stai, se mișcă ceva acolo?

— Puzzle-ul nu este nimic, spuse Karos Invictad, fluturând o mână cu bijuterii. — Vorbeam despre eșecurile tale.

Tehol Beddict se lăsă pe spate, făcând o strâmbă. 'Oh, eșecurile mele. Acesta a fost subiectul acestui discurs sfârșit? Mă tem că m-am încurcat.

— Unele puzzle-uri nu au nicio soluție, spuse Karos și auzea cum propria lui voce se înălțase. Se forță să tragă adânc aer în piept, apoi spuse pe un ton mai scăzut: — Cineva a căutat să mă încurce. Sugerând că o soluție era posibilă. Dar acum văd că nicio soluție nu a fost posibilă. Prostul nu a jucat corect și mie nu-mi plac atât de mult astfel de creaturi și, dacă aş putea să-l găsesc, aş face o arestare imediată, iar întreaga clădire ar fi ecou cu țipetele și țipetele prostului.

Karos făcu o pauză când îl văzu pe Tehol încruntându-se la el. 'Ce este?'

'Nimic. Amuzant, totuși.

Supraveghetorul își întinse sceptrul și îl ridică de pe birou, mulțumit că întotdeauna de greutatea solidă a simbolului, de felul în care se simțea în mâna lui.

— Bine, nu e amuzant. Scuze că am spus ceva. Nu mă mai lovi cu chestia aia. Vă rog. Deși, a adăugat Tehol, având în vedere că este simbolul biroului tău, să mă lovești cu el, deși oarecum greoi, este totuși oarecum... amuzant.

— Mă gândesc să te predau cetățenilor din Letheras, spuse Karos, ridicând privirea pentru a vedea cum ar reacționa bărbatul la acea declarație. Și a fost surprins să-l vad pe prost zâmbind din nou. — Crezi că glumesc?

'Nu. Evident.'

— Atunci ți-ar plăcea să fii sfâșiat de gloată?

'Mă îndoiesc de asta. Dar atunci, nu aş fi, nu-i așa? Sfâșiat, vreau să spun.

— Oh, și de ce nu?

— Pentru că, nu numai că am mai mulți bani decât tine, supraveghetor, sunt - spre deosebire de tine - complet indiferent cu privire la cine ajunge să-i dețină. Predați-mă, cu toate mijloacele, domnule. Și uită-te la mine cum îmi cumpăr viața.

Karos s-a forțat să rămână calm în fața unor asemenea

insulte deschise. — Am spus că mă gândesc să te predau. Din păcate, tocmai mi-ai dat motive să nu o fac. Deci, vă asigurați că înecarea va veni mâine. Mulțumit?

— Ei bine, dacă satisfacția mea este esențială, atunci aş putea sugera...

— Ajunge, Tehol Beddict. Nu mă mai interesează.

— Bine, pot să plec acum?

'Da.' Karos se ridică, lovind sceptrul pe un umăr. — Iar eu, din păcate, trebuie să te escortez.

„Un ajutor bun este greu de menținut în viață în zilele noastre”.

— Ridică-te, Tehol Beddict.

Bărbatul a avut unele dificultăți să urmeze acea instrucțiune, dar supraveghetorul a așteptat, după ce a învățat să aibă răbdare cu astfel de lucruri.

De îndată ce Tehol s-a îndreptat complet, însă, o privire de uimire i-a luminat trăsăturile. — Păi, este o insectă cu două capete! Merg în jur!

— La ușă acum, spuse Karos.

— Care este provocarea?

„Nu are rost...”

— O, acum, într-adevăr, supraveghetor. Tu pretinzi că ești mai deștept decât mine, iar eu sunt pe cale să mor ca niște puzzle-uri. Eu le proiectez, de fapt. Puzzle-uri foarte dificile.

'Minti. Îi cunosc pe toți designerii și tu nu te numeri printre ei.

'Bine bine. Am proiectat doar unul.

— Păcat, deci, că nu vei putea să mi-l oferi, pentru plăcerea mea de moment, din moment ce acum te întorci în celulă.

— În regulă, răspunse Tehol. — Oricum, a fost mai mult o glumă decât un puzzle.

Karos Invictad se strâmbă, apoi făcu semn lui Tehol spre ușă cu sceptrul.

În timp ce trecea încet, Tehol spuse: „Oricum, mi-am dat seama de provocare. Este pentru a face ca bug-ul să nu mai se rotească.

Supraveghetorul l-a blocat cu sceptrul. — Ți-am spus, nu există nicio soluție.

— Cred că există. Cred că știu, de fapt. Să vă spun ce, domnule. Rezolv puzzle-ul acolo, pe biroul tău, iar tu amâni înecul meu. Spune, cu patruzeci de ani sau cam așa ceva.

'De acord. Pentru că nu poți. Îl privi pe Tehol Beddict mergând ca un bătrân spre birou. Apoi aplecă-te. — Nu poți atinge insecta!

— Desigur, răspunse Tehol. Și se aplecă și mai mult, coborându-și fața spre cutie.

Karos Invictad se grăbi să stea lângă el. 'Nu atinge!'
'Nu voi.'

— Placile pot fi rearanjate, dar vă asigur...

— Nu este nevoie să rearanjezi plăcile.

Karos Invictad și-a găsit inima bătându-i cu putere în piept. — Îmi pierzi mai mult timp.

— Nu, pun capăt pierderii timpului, domnule. Făcu o pauză, înclină capul. — Probabil o greșeală. Oh bine.'

Și și-a lăsat fața în jos direct peste cutie, apoi a răsuflat ascuțit pe una dintre plăci. Încețoșându-l pentru moment. Iar insecta, cu unul dintre capete îndreptat spre acea suprafață brusc opaca, brusc nereflectorizantă, pur și simplu s-a oprit. A ridicat un picior și și-a zgâriat abdomenul. Pe măsură ce ceafa s-a curățat pe țiglă, aceasta s-a zgâriat încă o dată, apoi și-a reluat rotirea.

Tehol se îndreptă. 'Sunt liber! Gratuit!'

Karos Invictad nu a putut vorbi timp de zece, cincisprezece bătăi ale inimii. Pieptul i s-a strâns brusc, transpirația îi curgea pe piele, apoi a spus cu râpă: „Nu fi prost”.

'Ai mintit? Oh, nu-mi vine să cred cum m-ai mințit! Ei bine, pișează-te și pe tine și pe puzzle-ul tău prost!

Sceptrul supraveghetorului s-a întins într-un arc, intersectându-se cu acea cutie de pe birou, spulberând-o, trimitându-și epava zburând prin încăpere. Insecta a lovit un perete și a rămas acolo, apoi a început să urce spre tavan.

'Alerga!' șopti Tehol Beddict. 'Alerga!'

Sceptrul se legănă în pieptul lui Tehol, pocnind coaste.

— Trage mai strâns lanțul de glezne, spuse Janath. — Forța-mi picioarele mai largi.

— Ți place să fii neajutorat, nu-i așa?

'Da. Da!'

Zâmbind, Tanal Yathvanar îngenunchă lângă patul.

Lanțul de dedesubt trecea prin găurile din cadrul patului la fiecare colț. Știfturile țineau lungimile în loc. Pentru a-i strânge pe cei care îi strângeau gleznelor, tot ce trebuia să facă era să tragă câte un ac de fiecare parte la picioarele patului, trăgând lanțul în jos cât putea el și, în timp ce îi asculta gemetele, să pună la loc știfturile.

Apoi se ridică și se așază pe marginea patului. S-a uitat la ea. Gol, majoritatea vânătorilor dispărând din moment ce nu-i mai plăcea să o rănească. Într-adevăr, un corp frumos, tot mai subțire, pe care îl prefera la femeile sale. Întinse mâna, apoi și-a tras din nou mâna. Nu-i plăcea nicio

atingere până nu era gata. Ea gemu a doua oară, arcuindu-și spatele.

Tanal Yathvanar se dezbracă. Apoi s-a târât pe pat, s-a aruncat peste ea cu genunchii între picioarele ei, cu mâinile apăsând salteaua de ambele părți ale pieptului ei.

Văzu cum mânecile i se rupseră de la încheieturi. Ar trebui să trateze asta - acele răni arătau mult mai rău.

Încet, Tanal s-a așezat pe corpul ei, a simțit-o tremurând sub el, în timp ce el a alunecat lin înăuntru. Atât de ușor, atât de primitor. Ea a gemut și, studiindu-și fața, el a spus: — Vrei să te sărut acum?

'Da!'

Și și-a dat capul în jos când a făcut prima sa lovitură adâncă.

Janath, cândva eminentă cărturară, găsise în ea însăși o fiară, trezită ca dintr-un somn de secole, poate milenii. O fiară care a înțeles captivitatea, care a înțeles că, uneori, ceea ce trebuie făcut presupunea durere chinuitoare.

Sub mânecile de pe încheieturile ei, ascunse în mare parte de cruste, sânge și bucăți de piele rupte, chiar oasele fuseseră uzate, ciobite, crăpate. Prin tragere constantă, sălbatică. Ritm animal, orb la orice altceva, surd la fiecare tipăt al nervilor ei. Tragere, și tragere.

Până când știfturile de sub cadru au început să se îndoie. Atât de încet, aplecându-se, găurile de lemn s-au mestecat, știfturile îndoindu-se, scoțând prin găuri.

Și acum, cu lungimea suplimentară a lanțului care a venit când Tanal Yathvanar resetase știfturile de la picioarele cadrului patului, avea suficientă slăbiciune.

Să se întindă cu mâna ei stângă și să-l apuce de păr. Pentru a-i împinge capul spre dreapta, acolo unde ea, într-un zgomot încetșat, trecuse prin gaură cea mai mare parte a lungimii lanțului, cât să-i înfășoare gâtul și apoi să-și răsucească mâna în jos și apoi peste; și într-o hotărâre bruscă, chinuitoare, ea și-a tras brațul stâng în sus, din ce în ce mai sus cu acel braț - mânecă și încheietura mâinii drepte prinse de cadru, trase în jos cât de departe putea.

El s-a bătut, a căutat să-și bage degetele sub lanț, iar ea a întins mâna din ce în ce mai tare, cu fața ei strângându-l pe a lui, ochii ei văzând nuanța albastră bruscă a pielii lui, ochii lui bombați și limba proeminentă.

Ar fi putut să bată împotriva ei. Ar fi putut să-și înfige degetele mari în ochii ei. Probabil că ar fi putut-o ucide la timp pentru a supraviețui tuturor acestor lucruri. Dar ea așteptase ca răsuflarea lui să se elibereze, ceea ce a venit

vreodată în momentul în care el a împins în prima sa lovitură. Acea respirație, pe care o auzise de o sută de ori acum, aproape de urechea ei, când el se folosea de corpul ei, acea respirație este cea care l-a ucis.

Avea nevoie de aer. Nu avea niciunul. Nimic altceva nu conta. Și-a sfâșiat gâtul ca să-și bage degetele sub lanț. Și-a împins brațul stâng drept, blocând cotul și și-a scăpat propriul țipăt în timp ce mânacele din jurul încheieturii ei drepte se mișca în timp ce un șurub alunecă în gaură.

Fața aceea albastră, bombată, acea inundație a izbucnit din penisul lui, urmată de tăsnirea fierbinte de urină.

Ochi holbați, vene înflorite roșii, apoi violet până când albul s-a umplut complet.

S-a uitat direct în ele. Privit înăuntru, căutându-i sufletul, căutând să-i blocheze privirea cu acel suflet patetic, josnic, pe moarte.

Te omor. Te omor. 1 te omor! Cuvintele tăcute ale fiarei.

Afirmația veselă și sălbatică a fiarei. Ochii ei i-au strigat-o, i-au strigat-o în suflet. Tonal Yathvanar. 1 te omor!

Taralack Veed îi scuipe în mâini, le freacă împreună pentru a întinde flegma, apoi le ridică și își mătură părul pe spate. „Miros mai mult a fum”, a spus el.

Evaluator senior, care stătea vizavi de el la măsuta, și-a ridicat sprâncenele subțiri. — Mă surprinde că poți mirosi orice, Taralack Veed.

— Am trăit în sălbăticie, Cabalhii. Pot urmări sporul unei antilope vechi de o zi. Acest oraș se prăbușește. Tiste Edur au plecat. Și dintr-o dată Împăratul se răzgândește și măcelărește pe toți concurenții până când rămân doar doi. Și măcar îi pasă cuiva? Se ridică brusc și se îndreaptă spre pat, pe care își întinsese armele. Și-a dezvelit scimitarul și a privit din nou în jos la margine.

— Ai putea să-ți tunzi genele cu acea sabie până acum.

'De ce aș face asta?' întrebă Taralack distras.

— Doar o sugestie, domnule general.

— Am fost un slujitor al celor fără nume.

— Știu, a răspuns evaluatorul principal.

Taralack se întoarce, studie cu ochii mijiti pe omulețul moale cu fața vopsită. 'Tu faci?'

„Cei fără nume sunt cunoscuți în patria mea. Știi de ce se numesc așa? Ți voi spune după cum văd că nu. Cei Inițiați trebuie să-și renunțe numele, în credința că a te cunoaște pe propriul nume înseamnă a-i da prea multă putere. Numele devine identitate, devine chip, devine sinele. Eliminați numele și puterea revine.

— Nu mi-au cerut astfel de cereri.

— Pentru că ești puțin mai mult decât o unealtă, cu nimic diferită de acea sabie în mâinile tale. Inutil să spun că cei fără nume nu dau nume instrumentelor lor. Și în foarte scurt timp îți vei fi supraviețuit utilului...

— Și voi fi liber încă o dată. A se întoarce acasă.'

— Acasă, gândi evaluatorul principal. „Tribul tău, acolo pentru a-ți îndrepta toate greșelile, pentru a remedia toate rănila pe care le-ai făcut în tinerețea ta zelosă. Vei veni la ei cu ochii înțepeni, cu inima încetinită și cu o mână blândă. Și într-o noapte, în timp ce stai dormit în blănuri în coliba în care te-ai născut, cineva se va strecura înăuntru și-ți va aluneca o lamă pe gât. Pentru că lumea din mintea ta nu este lumea de dincolo. Te numești Taralack Veed și i-au luat puterea. De la nume, chip. De la nume, sinele, și odată cu el toată istoria, și așa prin propria ta putere - atât de liber dat de mult, de mult timp în urmă - ești ucis.

Taralack Veed se uită cu privirea, cu scimitarul tremurând în mâinile lui. — Și, de aceea, de aceea ești cunoscut doar ca evaluator principal.

Cabalhii a ridicat din umeri. „Cei fără nume sunt proști în cea mai mare parte. Dovada menționată trebuie găsită în prezența ta aici, cu tovarășul tău Jhag. Chiar și așa, împărtășim anumite înțelegeri, ceea ce nu este prea surprinzător, din moment ce am venit amândoi din aceeași civilizație. Din primul imperiu al lui Dessimbelackis.'

— A fost o glumă obișnuită în șapte orașe, spuse Gral, batjocorind. „Într-o zi soarele va muri și într-o zi nu va mai fi război civil în Insulele Cabale”.

„Pacea a fost în cele din urmă câștigată”, a răspuns Evaluatorul Superior, încrucișându-și mâinile în poală.

— Atunci de ce fiecare conversație pe care o am cu tine în ultimul timp mă face să vreau să te strog?

Cabalhiii oftă. — Poate că am fost plecat prea mult timp de acasă.

Făcând o grimasă, Taralack Veed trânti scimitarra înapoi în teacă.

Din coridor, dincolo de o ușă s-a deschis cu zgomot și cei doi bărbați din cameră s-au înțepenit, privirile lor întâlnindu-se.

Pași blânzi, trecând pe lângă ușă.

Cu un blestem, Taralack începu să-și pună armele. Evaluator senior se ridică, ajustându-și halatul înainte de a se îndrepta spre ușă și deschizând-o doar cât să privească

afară. Apoi s-a lăsat înapoi înăuntru. — Este pe drum, spuse el în șoaptă.

Dând din cap, Taralack se alătură călugărului care deschise ușa a doua oară. Au ieșit pe coridor, chiar dacă au auzit zgomotul unei băți de cap de moment, apoi un mormăit, după care ceva s-a scrâșnit pe podeaua de piatră.

Taralack Veed în frunte, au mers repede pe coridor.

În pragul ușii curții de antrenament se afla o grămadă mototolită - paznicul. Din complexul de dincolo se auzi un strigăt speriat, o încăierare, apoi zgomotul porții exterioare care se deschidea.

Taralack Veed ieși grăbit în întuneric. Gura îi era uscată. Inima îi bătea greu în piept. Evaluator principal spusese că Icarium nu va aștepta. Că Icarium era un zeu și nimeni nu putea reține un zeu, atunci când își propusese să facă ceea ce avea să facă. Îl vor găsi plecat. Vor cerceta orașul? Nu, nici nu îndrăznesc să dezbarce poarta palatului.

Icarium? Furător de viață, ce cauți?

Te vei întoarce să stai în fața Împăratului și a sabiei lui blestemată?

Călugărul îi spusese lui Taralack să fie gata, să nu doarmă în noaptea asta. Și acesta este motivul.

Au ajuns la poartă, au pășit peste trupurile a doi paznici, apoi au ieșit afară.

Și l-am văzut, stând nemișcat la patruzeci de pași pe stradă, chiar în centrul ei. Un grup de patru figuri, mânuind bâte, convergeau spre el. La zece pași s-au oprit, apoi au început să se îndepărteze. Apoi s-au învârtit și au fugit, una dintre bâte zgomotând pe pavaj.

Icarium se uită în sus la cerul nopții.

Undeva, la nord, trei clădiri ardeau, reflectând purpuriu strident pe burta norilor de fum care clocoteau deasupra capului. Tipete îndepărtate s-au ridicat în aer. Taralack Veed, cu răsuflarea găfâind, și-a scos sabia. Bătăușii și ucigașii puteau să fugă din Icarium, dar asta nu era o asigurare că vor face același lucru pentru el și pentru călugăr.

Icarium își coborî privirea, apoi se uită în jur, de parcă abia acum ar fi descoperit unde se afla. O altă pauză de moment, apoi porni.

Tăcut, au urmat Gralul și Cabalhii.

Samar Dev linse buzele uscate. Stătea întins pe pat, aparent adormit. Și venind în zori, își lua sabia de cremene, își punea armura și mergea în mijlocul soldaților Letherii la

Arena Imperială. Și mergea, singur, pe nisip, cele câteva sute de privitori de pe băncile de marmură ridicând urlete și strigăte dezordonate. Nu ar exista pariori, nici strigăte frenetice de cote. Pentru că acest joc s-a terminat întotdeauna la fel. Și acum, îi pasă cuiva?

În mintea ei, ea îl priyi cu pași mari spre centrul arenei. S-ar fi uitat la împărat? Îl studiezi pe Rhulad Sengar când ieșea de la poarta îndepărtată? Lejeritatea pasului lui, modelele inconștiente pe care le făcea sabia la capătul mâinilor sale, modelele care șopteau despre tot ceea ce mușchii și oasele învățaseră și obișnuiau să facă?

Nu, va fi așa cum este întotdeauna. El va fi Karsa Orlong. Nici măcar nu se va uita la Împărat, până când Rhulad se va apropia, până când vor începe cei doi.

Nu prea încrezător. Nu indiferent. Nici măcar disprețuitor. Nu există explicații ușoare pentru acest războinic Toblakai. El va fi în sine, în întregime în sine, până când va fi timpul... să mărturisească.

Dar nimic nu avea să iasă bine, știa Samar Dev. Nu toată priceperea lui Karsa Orlong, nici acel torent mereu inundabil și în cascadă care a fost voința Toblakai; nici măcar această mulțime de spirite prinse în cuțitul pe care îl ținea acum, și acei ceilalți care au urmărit sufletele din umbră ale ucișilor Toblakai, zeii din deșert și demonii străvechi ai nisipurilor și spiritele stâncii care ar putea foarte bine să izbucnească, înconjurând zeul lor campion. (și era el cu adevărat asta? Un zeu? Ea nu știa) cu toată puterea lor. Nu, nimic nu ar conta până la urmă.

Ucide-l pe Rhulad Sengar. Omoară-l de trei ori. Omoară-l de duzină de ori. În cele din urmă el va sta, cu sabia însângерată, și apoi va veni lcarium, chiar ultimul.

Pentru a începe totul din nou.

Karsa Orlong, redusă la un simplu nume în lista celor uciși. Nimic mai mult decât atât. Pentru acest războinic extraordinar. Și asta îi șoptești, Căzut, ca credo-ul tău sfânt. Măreție și potențial și promisiune, toate se rup până la urmă.

Chiar și marele tău campion, acest teribil și torturat Tiste Edur - îl yezi rupt din nou și din nou. Îl arunci înapoi de fiecare dată mai puțin decât era, dar cu tot mai multă putere în mâini. El este acolo, da, pentru noi toți. Puterea și purtătorul ei rupt, rupte de puterea lui.

Karsa Orlong se ridică. — Cineva a plecat, spuse el.

Samar Dev clipi. 'Ce?'

Și-a dezvăluit dinții. 'lcarium. El este plecat.'

— Ce vrei să spui, plecat? A plecat? Să mergi unde?
— Nu contează, răspunse Toblakai, răsucindu-se pentru a-și așeza picioarele pe podea. Se uită fix la ea. 'El stie.'

— Știi ce, Karsa Orlong?
Războinicul rămase în picioare, zâmbetul lui lărgându-se, răsucindu-și tatuajele nebunești de pe față. — Că nu va fi nevoie de el.

'Karsa-'

— Vei ști când, femeie. Tu vei ști.'

Știi ce, la naiba? „Nu l-ar fi lăsat să plece”, a spus ea. — Deci trebuie să fi doborât toți paznicii. Karsa, aceasta este ultima noastră șansă. Pentru a ieși în oraș. Lasă toate astea...

'Nu intelegi. Împăratul nu este nimic. Împăratul, Samar Dev, nu este cel pe care și-l dorește.

OMS? Icarium? Nu-'Karsa Orlong, ce secret ai? Ce știi despre Zeul Infirm?

Trandafirul Toblakai. — Este aproape zori, spuse el. — Aproape timpul.

"Karsa, te rog..."

— Vei fi martor?

'Trebuie să?'

A studiat-o pentru o clipă, apoi următoarele cuvinte au socat-o până în miezul sufletului ei: „Am nevoie de tine, femeie”.

De ce?' întrebă ea, deodată aproape de lacrimi.

'De a asista. Să facă ceea ce trebuie făcut când va veni momentul. Respiră adânc, satisfăcut, privind în altă parte, pieptul i se umflă până când ea crezu că îi vor scârțâi coastele. „Trăiesc zile ca acestea”, a spus el.

Și acum a plâns.

Măreție, promisiune, potențial. Căzut, trebuie să-ți împarți durerea?

— Femeile slăbesc întotdeauna o dată pe lună, nu-i așa?

— Du-te la Hood, ticălosule.

— Și repede la mânie, de asemenea.

Eră pe picioare. Lovind un pumn în pieptul lui solid.

De cinci ori, șase... el a prins-o de încheietura mâinii, nu destul de tare încât să o rănească, dar oprind acele leagăne de parcă s-ar fi rupt o mânașă.

Ea s-a uitat la el.

Și, de dragul lui, nu zâmbea.

Pumnul i s-a deschis și ea s-a trezit aproape fizic atrasă în sus și în ochii lui - văzându-i, se părea, pentru prima

dată. Adâncimea lor nemăsurată, ferocitatea și bucuria lor strălucitoare.

Karsa Orlong dădu din cap. — Mai bine, Samar Dev.

— Rahat de patron.

El i-a eliberat brațul. „În fiecare zi învăț mai multe despre femei. Din cauza ta.”

— Încă mai ai multe de învățat, Karsa Orlong, spuse ea, întorcându-se și ștergându-și obrații.

— Da, iar aceasta este o călătorie de care mă voi bucura.

— Chiar ar trebui să te urăsc, spuse ea. — Sunt sigur că majoritatea celor care te întâlnesc te urăsc, în cele din urmă.

Toblakai pufni. — Împăratul o va face.

— Deci acum trebuie să merg cu tine. Acum trebuie să văd cum mori.

De afară au venit strigăte.

— Au descoperit scăparea, spuse Karsa Orlong, luându-și sabia. — În curând vor veni după noi. Ești gata, Samar Dev?

'Nu.'

Apa îi putrezise picioarele, văzu el. Albe ca pielea unui cadavru, bucățele atârând libere pentru a dezvălui răni roșii căscate și, în timp ce le-a tras pe vârful altarului și le-a ascuns sub ea, Errantul a înțeles deodată ceva. Despre umanitate, despre hoarda clocotită în cruda sa avalanșă de-a lungul istoriei.

Gustul de cenușă îi umplea gura, își întoarse privirea, studia scurgerile de apă care curgeau pe pereții de piatră ai camerei. — Se ridică, spuse el, privind înapoi la ea.

„Nu a fost niciodată atât de pierdut pe cât credea că este”, a spus Feather Witch, întinzându-se distras pentru a răsuși firele murdare ale părului ei cândva auriu. — Nu ești nerăbdător, dumnezeu drag al meu? Acest imperiu este pe cale să îngenuncheze la picioarele tale. Și, a zâmbit ea deodată, dezvăluind dinții căprui, la ai mei.

Da, la a ta, Feather Witch. Acele anexe putrezite, pe jumătate moarte pe care ai fi putut să le alergi. Cu mult timp în urma. Imperiul îngenunchează, iar buzele tremură. Un sărut de floare. Atât de rece, atât de ca pastă și mirosul, oh, mirosul...

— Nu e timpul? întrebă ea, cu o privire ciudat de timidă.

'Pentru ce?'

— Ai fost consoartă. Știi căile iubirii. Învăță-mă acum.

'Te invat?'

„Sunt neîntrerupt. Nu m-am culcat niciodată cu bărbat sau femeie.

— O minciună, răspunse Errantul. — Gribna, sclavul schiop din satul Hiroth. Erai foarte tânăr. Te-a folosit. Des

și rău. Este ceea ce te-a făcut ceea ce ești acum, Feather Witch.

Și i-a văzut ochii sfiși, a văzut încruntarea sprâncenei ei și și-a dat seama de adevărul îngrozitor pe care ea nu și-a amintit. Prea tânăr, cu ochii prea mari. Și apoi, fiecare clipă îngropată într-o gaură adâncă în adâncul sufletului ei. Ea, lângă Abis, nu și-a amintit. „Vrăjitoarea pene-”

— Pleacă, spuse ea. — Nu am nevoie de nimic de la tine acum. Am Udinaas.'

— L-ai pierdut pe Udinaas. Nu l-ai avut niciodată. Asculta te rog-'

'Trăiește! Da el este! Și toți cei care l-au dorit sunt morți - surorile, toate moarte! Ți-ai fi putut imagina asta?

'Prostule. Ruina Silchas vine aici. Pentru a distruge acest oraș. Să-l distrug complet...

— Nu poate să-l învingă pe Rhulad Sengar, a replicat ea. — Nici măcar Ruina Silchas nu poate face asta!

Errantul nu a spus nimic la această afirmație îndrăzneată. Apoi s-a întors. — Am văzut cangrenă la picioarele tale, Feather Witch. Templul meu, așa cum îți place să-l numești, miroase a carne putrezită.

— Atunci vindecă-mă.

— Apa se ridică, spuse el, iar de data aceasta declarația părea să înflorească în el, umplându-i întreaga ființă. Apa se ridică. De ce? — Hannan Mosag îl caută pe zeul demon, pe cel prins în gheață. Gheața aceea, Feather Witch, se topește. Apă... peste tot. Apă...

La Holds, a fost posibil? Chiar și asta? Dar nu, l-am prins pe nenorocit. L-am prins în capcană!

— A luat degetul, spuse Feather Witch în spatele lui. „L-a luat și a crezut că este suficient, ca să o ia. Dar cum aș putea să merg unde a plecat el? Nu am putut. Deci aveam nevoie de el, da. Aveam nevoie de el și nu a fost niciodată atât de pierdut pe cât credea că este.

Și ce rămâne cu celălalt? întrebă Errantul, tot cu spatele la ea.

„N-am găsit niciodată...”

Zeul Bătrân s-a învârtit. — Unde este celălalt deget?

Îi văzu ochii mari.

Este posibil? Este-

S-a trezit pe coridor, cu apa la solduri, deși a trecut prin el fără efort. Am ajuns la momentul-Icarium plimbări ~ unde? O armată străină și un mag înfiorător se apropie. Ruina Silchas coboară aripi dinspre nord cu ochi de foc. Hannan Mosag ~ nebunul - se târăște spre Lacul Settle

chiar și când zeul demon se agită - și ea spune că nu a fost niciodată atât de pierdut pe cât credea că este.

Aproape în zorii zilei, undeva dincolo de acești ziduri plângătoare.

Un imperiu în genunchi.

Sărutul de flori, dar la câteva clipe distanță.

Varat Taun, proaspăt numit Finadd în Garda Palatului, i-a venit vestea că Icarium, împreună cu Taralack Veed și Evaluator Principal, au scăpat. La acea afirmație, genunchii i se slăbiseră, un potop năvălindu-l prin el, dar era un potop tulbure, confuz. Ușurare, da, la ceea ce fusese evitat - cel puțin pentru moment, pentru că Icarium nu se va întoarce? - ușurare care a fost rapid cuprinsă de teama lui crescândă pentru această armată invadatoare așezată la doar două leghe distanță.

Ar fi un asediu și, practic, fără nimeni să țină zidurile, ar fi unul scurt. Și atunci, Domiciliul Etern însuși va fi atacat și, până când totul va fi gata, împăratul Rhulad Sengar va fi probabil singur, înconjurat de inamic.

Un împărat fără imperiu.

Cinci armate Letherii de pe ținuturile de graniță Bolkando, departe de est, păreau să dispăruseră. Nici un cuvânt de la un singur mag dintre acele forțe. Ei își propuseseră, sub conducerea unui comandant competent, dacă nu chiar strălucit, să-i zdrobească pe Bolkando și pe aliații lor. Ar fi trebuit să fie în limitele capacităților femeii. Ultimul raport venise cu jumătate de zi înainte ca armatele să se ciocnească.

Ce altceva ar putea concluziona cineva? Acele cinci armate au fost spulberate. Inamicul merge mai departe, în chiar inima imperiului. Și ce s-a întâmplat la est de Drene? Mai multă tăcere, iar Atri-Preda Bivatt a fost considerat de cei mai mulți drept următoarea Freda a armatelor imperiale.

Rebeliune în Bluerose, revolte în fiecare oraș. Dezertarea angro de unități și garnizoane întregi. Tiste Edur dispărând ca niște fantôme, fugind înapoi în patria lor, fără îndoială. Pentru Errant, de ce nu am călărit cu Yan Tovis? Întoarce-te la soția mea - sunt un prost, care va muri aici, în acest palat blestemat. Mori degeaba.

S-a ridicat, așezat lângă intrarea în sala tronului și l-a privit de sub marginea cârmei sale pe Împăratul celor O Mie de Morți pășind în fața tronului. Murdar de sânge și lichide vărsate de la o duzină de adversari morți, o duzină tăiată într-o frenezie vârtej, Rhulad țipând în timp ce sabia

lui se învârtea, tăia și tăia și părea să bea durerea și sângele victimelor sale.

Și acum, zorile începeau în această zi și împăratul nedormit se plimba. Monede înnegrite se mișcau pe fața lui devastată în timp ce emoțiile îi lucrau trăsăturile în cicluri nesfârșite de neîncredere, suferință și frică.

Înainte de Rhulad Sengar, stând nemișcat, se afla cancelarul.

De trei ori, împăratul s-a oprit pentru a-l privi pe Triban GnoI. Făcu de trei ori să vorbească, doar pentru a-și relua pasul, cu vârful sabiei târându-se peste plăci.

Poporul lui îl abandonase. El și-a înecat din neatenție propria mamă și tată. Și-a ucis toți frații. A condus-o pe soția pe care o furase la sinucidere. A fost trădat de prima și singura concubină pe care o posedase, Nisall.

O economie în ruine, toată ordinea năruită și armatele invadând.

Și singurul lui răspuns a fost să-i forțeze pe străini nefericiți să treacă pe nisipurile arenei și să-i măcelărească.

Patos sau mare comedie?

Nu va merge, Împărate. Tot acel sânge și măruntaie care te acoperă nu vor face. Când nu ești decât mâinile care țin sabia, sabia domnește, iar sabia nu știe decât pentru ce a fost făcută. Nu poate atinge nicio rezoluție, nu poate gestiona nicio diplomatie subtilă, nu poate rezolva niciuna dintre problemele care afectează oamenii în zeci de mii, sute de mii.

Lasă o sabie pentru a conduce un imperiu și imperiul va cădea. În mijlocul războiului, în mijlocul anarhiei, în mijlocul unui torent de sânge și o mare de mizerie.

Îmbrăcat cu monede, purtătorul sabiei și-a parcurs adevărata întindere a domeniului său, aici, în această sală a tronului.

Se oprește, înfruntând încă o dată către Cancelar. 'Ce s-a întâmplat?'

Întrebarea unui copil. O voce de copil. Varat Taun a simțit că inima îi cedă ușor, și-a simțit duritatea că se înmoaie brusc. Un copil.

Răspunsul cancelarului a fost măsurat, atât de liniștitor, încât Varat Taun aproape că a râs de absurditatea acelui ton. — Nu suntem niciodată cuceriti cu adevărat, împărat. Vei sta, pentru că nimeni nu te poate îndepărta. Invadatorii vor vedea asta, vor înțelege asta. Vor fi terminat cu răzbunarea lor. Vor ocupa? Necunoscut. Dacă nu ei, atunci

coalitia venită din regatele estice se va devora pe ei înșiși – și astfel de coaliții inevitabil se vor despărți. Nici ei nu vor putea să-ți facă nimic, împărat.

Rhulad Sengar s-a uitat la Triban G nol, cu gura lucrând, dar nu se aude nici un sunet.

— Am început, reluă cancelarul, să pregătesc predarea noastră condiționată. Pentru Malazans. Cel puțin, ei vor impune pacea în oraș, încheierea revoltelor. Probabil că lucrează împreună cu patrioții. Odată restabilită ordinea, putem începe sarcina de a reînvia economia, bătând...

— Unde sunt oamenii mei? întrebă Rhulad Sengar.

— Se vor întoarce, împărat. Sunt sigur de asta.

Rhulad se întoarce cu fața la tron. Și deodată a rămas perfect nemișcat. — Este gol, șopti el. 'Uite!' Se întoarce, îndreptându-și sabia înapoi spre tron. 'Vezi? Este gol!'

'Sire-'

— Ca scaunul tatălui meu în casa noastră! Casa noastră din sat! Gol!'

— Satul nu mai este acolo, împărat...

— Dar scaunul rămâne! O vad! Cu ochii mei - scaunul tatălui meu! Vopseaua se estompează la soare. Lemnul se îmbină despicat în ploaie. Ciorii se cocoțau pe brațele învelite! O vad!'

Strigătul răsună apoi în tăcere. Nici un gardian care se agită. Cancelarul cu capul plecat și cine știa ce gânduri pălpâie în spatele ochilor șarpelui?

Predare. Condițional. Rhulad Sengar rămâne. Rhulad Sengar și, da, cancelarul Triban G nol. Și patrioții. „Nu putem fi cucerți. Suntem pentru totdeauna. Intră în lumea noastră și te devorează.

Umerii largi ai lui Rhulad se lăsară încet. Apoi s-a ridicat la tron, s-a întors și s-a așezat. Privit afară cu ochi posomorâți. Cu o voce cronitoare, a întrebat: „Cine rămâne?”

Cancelarul se înclină. — Dar unul, împărat.

'Unu? Ar trebui să fie două.

— Provocătorul cunoscut sub numele de Icarium a fugit, împărat. În oraș. Îl vânăm.

Mincinos.

Dar Rhulad Sengar părea indiferent, cu capul întors într-o parte, cu ochii în jos, până se fixară pe sabia împrăștiată de sânge. — Toblakai.

— Da, împărat.

— Cine l-a ucis pe Binadas. Fratele meu.'

— Într-adevăr, sire.

Capul se ridică încet. — E zori?
'Este.'

Comanda lui Rhulad era moale ca o respirație. 'Adu-l.'

L-au lăsat pe bietul prost să plece după ce le-a arătat ușa îngropată care ducea sub zidul orașului. Era, bineînțeles, încuiat și, în timp ce restul echipelor așteptau în întunericul care se stingea încet - căutând orice acoperire ar putea găsi și nu era prea mult - Fiddler și Cuttle coborâră în depresiune să examineze ușa.

„Făcut pentru a fi dărâmat”, mormăi Cuttle, „deci parcă a spus băiatul - intrăm și apoi porțile se deschid și ne înecăm. Fid, nu văd o modalitate de a face asta, nu suficient de liniștit, așa că nimeni nu aude și își dă seama că am luat capcana.

Fiddler se scărpină la barba albă. — Poate am putea demonta toată ușa, tocul și tot.

— Nu avem timp.

'Nu. Ne retragem și ne ascundem pentru ziua, apoi o facem mâine seară.

— Adjunctul ar trebui să apară până atunci. Keneb ne vrea primii și are dreptate, am câștigat-o.

În acel moment au auzit un zgomot din spatele ușii, apoi zgârietura joasă a barului fiind ridicată.

Cei doi Malazani s-au deplasat de o parte și de alta, îndreptându-și repede arbaletе.

Un zgomot de măcinat, apoi ușa a fost împinsă deschisă.

Silueta care a urcat în vedere nu era nici un soldat Letherii. Purta o armură de piele simplă care dezvăluia, fără îndoială, că era o femeie, iar pe față o mască emailată cu o serie modestă de sigilii pictate. Două săbii prinse peste spatele ei. Un pas, apoi doi. O privire către Fiddler din dreapta ei, apoi către Cuttle din stânga ei. Făcând o pauză, scoțând murdăria de pe armura ei, apoi pornind. Pe câmpul de crimă și departe.

Scăldat în sudoare, Fiddler se așază înapoi în poziție așezată, cu arbaleta tremurând în mâini.

Cuttle făcu un gest de protecție, apoi se așază și el. — Respirația lui Hood era pe gâtul meu, Fid. Chiar acolo, chiar atunci. Știu, ea nici măcar nu a întins mâna după acele arme, nici măcar nu s-a zvâcnit...

— Da, răspunse Fid, cuvântul șoptit ca o binecuvântare. Un Seguleh blestemat de Hood. De asemenea, clasat înalt. Nu ne-am fi luat niciodată loviturile, în niciun caz. Capetele

ni s-ar fi rostogolit ca o pereche de bulgări de zăpadă supradimensionați.

— Mi-am întors privirea, Fid. M-am uitat direct la pământ când ea mi-a întors.

'Și eu.'

— Și de aceea suntem încă în viață.

— Da.

Cuttle se întoarce și privi în jos în tunelul întunecat. — La urma urmei, nu trebuie să așteptăm până mâine seară.

— Întoarce-te la ceilalți, Cuttle. Pune-l pe Keneb să le deseneze. Mă îndrept să verific celălalt capăt. Dacă este nepăzit și liniștit, bine și bine, dacă nu...

— Da, Fid.

Sergentul a căzut jos în tunel.

S-a deplasat prin întuneric cât a putut de repede, fără să facă prea mult zgomot. Zidul de deasupra capului era al naibii de gros și făcuse treizeci de pași înainte să vadă neclaritatea gri a ieșirii de la capătul unei pante ascuțite. Arbaleta în mâini, Fiddler îndreptat înainte.

Nu trebuia să-și fi făcut griji.

Tunelul se deschidea într-un bloc înghesuit, fără tavan. O bancă alinia peretele din dreapta lui. Trei cadavre erau întinse pe podeaua de piatră prăfuită, sângerând din cauza rănilor vicioase. Ar fi trebuit să vă ferească ochii, soldaților. Presupunând că ea chiar le-a dat timp să se decidă în oricare dintre situații - până la urmă și-a dorit să iasă.

Ușa de vizavi de el era întredeschisă și Fiddler s-a strecurat la ea și a privit prin crăpătură. O stradă largă, plină de gunoaie.

Au ascultat revoltele jumătate din noapte și era clar că gloate au trecut prin aici, dacă nu în noaptea asta, atunci în alte nopți. Blocurile garnizoanelor de vizavi erau eviscerate, ferestrele murdare de funingine. Din ce în ce mai bine.

Se întoarce și se grăbi înapoi în tunel.

La celălalt capăt, îi găsi pe Cuttle, Faradan Sort și Fist Keneb, toți la câțiva pași de ușă.

Fiddler le-a explicat ce găsisese. Apoi a spus: „Cred că trebuie să trecem imediat. Opt sute de pușcași marini vor veni și asta va dura ceva timp.

Keneb dădu din cap. — Căpitanul Faradan Sort.

— Domnule.

— Treci prin patru echipe și stabilește poziții de flancare. Trimiteți o echipă direct la cea mai apropiată cazarmă pentru a vedea dacă sunt într-adevăr abandonate.

Dacă da, aceasta va fi zona noastră de scenă. De acolo, voi conduce corpul principal la poartă, îl voi prinde și îl voi asigura. Căpitane, tu și patru echipe veți lovi în oraș, cât de departe puteți ajunge, provocând probleme pe tot drumul - luați muniție suplimentară pentru asta.

— Destinația noastră?

'Palatul.'

— Da, domnule. Lăutar, strânge Gesler și Hellian și Urb - ești primii patru - și duce-ți echipele. La o fugă bleștemată, dacă vrei.

În lumina cenușie a zorilor devreme, patru siluete au apărut dintr-o pată de lumină încetosată la douăzeci de pași de Turnul Azath mort din spatele Palatului Vechi. În timp ce portalul s-a închis în spatele lor, ei s-au ridicat, privind în jur.

Hedge îi dădu lui Quick Ben o împingere ușoară într-o parte, undeva între afecțiunea tovarășească și iritare. — Ți-am spus, e timpul reîntâlnirii, vrăjitor.

— Unde suntem, pe numele lui Hood? a cerut Ben rapid.

— Suntem în Letheras, spuse Seren Pedac. — În spatele Palatului Vechi, dar ceva nu e în regulă.

Trull Sengar își înfășura brațele în jurul său, cu fața trasă de durerea rănilor proaspăt vindecate, cu ochii plini de o suferință mai profundă.

Hedge și-a simțit o parte din așteptări diminuându-se ca o lampă cu ulei pe moarte, în timp ce studia Tiste Edur. bietul ticălos. Un frate ucis în fața ochilor lui. Apoi, rămas bun stângaci cu Onrack - bucurie și tristețe acolo din belșug, văzându-și vechiul prieten și pe femeia de lângă el - o femeie pe care Onrack o iubea de atâta timp. Atât cât? Al naibii aproape de neînțeles, atât timp.

Dar acum... Trull Sengar.

Tiste Edur se uită încet.

Hedge îi aruncă o privire lui Quick Ben, apoi spuse: „Vrem să vă însoțim pe tine și pe Seren. La casa ei.

— Acest oraș este atacat, spuse Trull Sengar. „Fratele meu cel mai mic - Împăratul...”

— Toate astea pot să aștepte, interveni Hedge. Făcu o pauză, încercând să-și dea seama cum să spună ce a vrut să spună, apoi spuse: — Prietenul tău Onrack a furat inima unei femei și totul era acolo.

În ochii ei, vreau să spun. Răspunsul, adică. Și dacă te uiți, uită-te, Trull Sengar, în ochii lui Seren Pedac, ei bine...

— De dragul lui Hood, oftă Quick Ben. — Inseamnă că tu și Seren trebuie să rămâneți singuri înaintea de orice altceva, iar noi ne vom asigura că se întâmplă asta. În regulă?'

Surpriza de pe chipul lui Seren Pedac a fost aproape comică.

Dar Trull Sengar dădu apoi din cap.

Hedge îl privi din nou pe Quick Ben. — Te-ai recuperat suficient în caz că vom avea probleme?

— Ceva pe care ascuțitorii tăi nu pot face față? Da, probabil. Poate. Primește câte un ascuțit în fiecare mână, Hedge.

— Destul de bine... din moment ce ești un idiot al naibii, răspunse Hedge. — Seren Pedac, ar trebui să știi, sunt foarte invidios pe acest Tiste Edur de aici, dar oricum. Casa ta este departe?

— Nu, nu este, Hedge of the Bridgeburners.

— Atunci hai să ieșim din acest loc înfricoșător.

Mâlurile s-au învărtit în jurul picioarelor lui, s-au învărtit mai sus, înghițindu-i tibia, apoi s-au învărtit ca fumul pe curent. Buzunare ciudate de luminozitate au trecut în derivă, transformându-se ca și cum ar fi fost supuse unor presiuni nevăzute în această lume întunecată și neiertătoare.

Bruthen Trana, care fusese trimis să găsească un salvator, a mers pe o câmpie nesfârșită, cu nămolurile groase și pietroase. S-a împiedicat de detritus îngropat, s-a împiedicat de rădăcini scufundate. A traversat înălțimi măturate de curent de lut întărit din care ieșeau oase lustruite ale leviatanilor morți de mult. A ocălit epava navelor scufundate, coastele carenelor întinse și încărcătura împrăștiată. Și în timp ce mergea, s-a gândit la viața lui și la gama largă de alegeri pe care le făcuse, altele pe care refuzase să le facă.

Nicio soție, nici o singură față pe care să-i ridice în ochi. Fusese un războinic pentru ceea ce părea toată viața. Luptă alături de rude de sânge și de camarazi mai apropiați decât orice rudă de sânge. Li văzuse murind sau plecând. Și-a dat seama acum că și-a privit întregul popor distrămat. Cu cucerirea, cu coșmarul anonim, cu sânge rece, care a fost Lether. Cât despre Letherii înșiși, nu, nu i-a urât. Mai degrabă milă și da, compasiune, pentru că erau la fel de prinși în coșmar ca oricine altcineva. Disperarea răpitoare, amenințarea răpitoare de a cădea, de a se îneca sub torentul care se ridica și se repezi mereu, care era o

cultură care nu putea să se uite niciodată înapoi, nici măcar nu și-a putut încetini plonjarea cu capul într-un viitor strălucitor care - dacă ar fi venit vreodată. - ar exista vreodată doar pentru câțiva privilegiați.

Acest fund veșnic al mării își oferea propriul comentariu și era unul care amenința să-l tragă în jos în nămoluri, înervat dincolo de orice speranță de a continua, chiar de a se mișca. Rece, zdrobitor, acest loc era ca propria istorie a istoriei, nu a unui popor sau a unei civilizații, ci a întregii lumi.

De ce mai mergea? Ce salvator l-ar putea elibera de toate acestea? Ar fi trebuit să rămână în Letheras. Liber să lanseze un atac asupra lui Karos Invictad și a patrioților săi, liber să-l anihileze pe bărbat și pe bătașii săi. Și atunci ar fi putut să se întoarcă la Cancelar. Să-și imagineze mâinile pe gâtul lui Triban Gnol a fost cel mai satisfăcător - atâta timp cât a durat imaginea, ceea ce nu a fost niciodată suficient de lung. O înflorire de nămol i se ridică în ochi, un alt obiect ascuns îi prinde piciorul.

Și iată, acum, în fața lui, stâlpi de piatră. Suprafețele, văzu el, zbârneau cu sculpturi, sigilii de nerecunoscut atât de complicate încât se învârtteau și se mișcau în fața ochilor lui.

Pe măsură ce se apropia, nămolurile năvăliră în față, iar Bruthen Trana văzu o siluetă urcând în vedere. Armură verde cu verdeață și blană cu slime. O cârmă închisă care îi acoperă fața. Într-o mână cu mânușă era o sabie Letherii.

Și o voce a vorbit în capul lui Tiste Edur: — Ai umblat destul, Fantomă.

Bruthen Trana se opri. „Nu sunt o fantomă în adevăr...”

— Ești, străine. Sufletul tău a fost despărțit de acum rece, acum carne putrezită. Nu ești mai mult decât ceea ce stă aici, înaintea mea. O fantomă.

Cumva, realizarea nu l-a surprins. Moștenirea de trădare a lui Hannan Mosag a făcut toate alianțele suspecte. Și, și-a dat seama, sa simțit... despărțit. Multă vreme, da. Regele Vrajitor probabil că nu a pierdut timpul tăind gâtul corpului neputincios al lui Bruthen Trana.

— Atunci, a spus el, ce mi-a mai rămas?

— Un lucru, Ghost. Ești aici să-l chemi. Să-l trimită înapoi.

— Dar nu i s-a tăiat și sufletul?

— Carnea și oasele lui sunt aici, Fantomă. Și în acest loc, există putere. Căci aici veți găsi zeii uitați, ultimul deținător al numelor lor. Știi asta, Fantomă, dacă am căuta

să te sfidăm, să refuzăm chemarea ta, am putea. Chiar și cu ceea ce porți.

— Atunci mă vei refuza? întrebă Bruthen Trana, iar dacă răspunsul era da, atunci râdea. Să fi ajuns până aici. Să-și fi sacrificat viața...

„Nu. Înțelegem nevoia. Mai bine, poate, decât tine.

Războinicul blindat ridică mâna liberă. Toate în afară de primul

majoritatea degetelor îmbrăcate cu metal îndoite. „Du-te acolo”, a spus, arătând spre un stâlp. — Partea cu un singur nume. Scoateți din carnea și oasele lui ceea ce aveți. Spune numele așa scris pe piatră.

Bruthen Trana se îndreptă încet spre piatra în picioare, se întoarse pe o parte cu sculptura singură. Și citiți pe el numele inscripționat: „Brys Beddict, Salvator of the Empty Hold.” Te chem.

Fața pietrei, curățată aici, părând aproape proaspătă, a început dintr-o dată să se ondula, apoi să se umfle pe alocuri, formele aleatorii și mișcarea unindu-se pentru a crea o formă umanoidă, împingând afară din piatră. Un braț s-a eliberat, apoi umăr, apoi cap, față-ochi închiși, trăsături răsucite ca și cum ar fi în durere-partea superioară a trunchiului. Un picior. Al doilea braț-Bruthen a văzut că lipseau două degete de pe acea mână.

S-a încruntat. Două?

Pe măsură ce curenții curgeau, Brys Beddict a fost alungat de pe stâlp. A căzut înainte pe mâini și în genunchi, aproape a fost înghițit de nămoluri ondulate.

Războinicul blindat a sosit, purtând o sabie cu teacă, pe care a împins-o cu vârful întâi în fundul mării de lângă Letherii.

— Ia-o, Salvator. Simțiți curenții - sunt dornici. Du-te, ai puțin timp.

Încă pe mâini și genunchi, cu capul atârnat, Brys Beddict întinse mâna după armă. De îndată ce mâna i s-a închis în jurul tecii, o năvălire bruscă a curentului l-a ridicat pe om de pe fundul mării. S-a învârtit într-un val de nămol și apoi a dispărut.

Bruthen Trana rămase în picioare, nemișcat. Curentul ăsta se repezise prin el, nestingherit. Așa cum ar fi printr-o fantomă.

Deodată s-a simțit lipsit. Nu avușese ocazia să-i spună un cuvânt lui Brys Beddict, să-i spună ce trebuia făcut. Un împărat, să mai taie o dată. Un imperiu, pentru a reînvia.

— Ai terminat aici, Fantomă.

Bruthen Trana dădu din cap.

'Unde vei merge?'

— Există o casă. Am pierdut. L-aș găsi din nou.

— Atunci o vei face.

— O, Padderunt, uite! Tremură!

Bătrânul se îndreptă spre Selush printr-o ceață de fum. Ea făcea asta foarte târziu. Bucuri de frunză de la arestarea lui Tehol Beddict. — Te-ai îmbrăcat destul de moartă ca să știi cum arată plămânii oamenilor care fac prea mult din asta, stăpână.

'Da. Nu este diferit de al nimănui altcuiva.

— Dacă nu au putregai, cancerul.

„Plămânii cu putregai arată toți la fel și asta este cu siguranță adevărat. Acum, ai auzit ce am spus?

— S-a zvâcnit, răspunse Padderunt, răsucindu-se în scaun pentru a privi borcanul de sticlă cu bule de pe raft, care conținea un deget mic și tăiat, suspendat într-o spumă roz.

— Era și timpul. Du-te, la Rucket, spuse Selush între trăsături feroce pe muștiuc, pieptul ei substanțial umflându-se de parcă ar fi fost pe cale să izbucnească. — Și spune-i.

— Că s-a zvâcnit.

'Da!'

'În regulă.' Și-a pus paharul jos. — Ceai din frunze de rugină, stăpână.

— M-aș îneca.

— Nu este inhalat. Beat, în mod civil.

— Încă ești aici, dragă servitor, și asta nu-mi place deloc.

El a crescut. — Pe drumul meu, o, înconjurat.

Reușise să împingă cadavrul lui Tanal Yathvanar într-o parte, iar acum zăcea lângă ea ca și cum ar fi strâns în somn, cu fața umflată și pătată lângă a ei.

Nu ar veni nimeni după ea. Această cameră a fost interzisă tuturor, cu excepția lui Tanal Yathvanar și, dacă nu cumva un dezastru a lovit acest complex în ziua sau două următoare, făcându-l pe Karos Invictad să ceară prezența lui Tanal și astfel să-l caute, Janath știa că va fi prea târziu pentru ea.

Înlănțuit de pat, picioarele desfăcute larg, fluide curgând din ea. Se uită în sus la tavan, mângâiată în mod ciudat de corpul întins lângă ea. Liniștea sa, răcoarea pielii, lipsa flască de rezistență a cărnii. Putea simți lucrul zbârcit

care era penisul lui apăsând pe coapsa ei dreaptă. Și fiara din ea era mulțumită.

Avea nevoie de apă. Avea nevoie de asta mai presus de orice. O gură ar fi de ajuns, i-ar da puterea să înceapă din nou să tragă de lanțuri, trăgând zale de lemn, visând că întregul cadru se așează sub ea - dar ar fi nevoie de un bărbat puternic pentru a face asta, știa ea, puternică și sănătoasă. Visul ei nu era nimic mai mult decât atât, dar se ținea de el ca singura ei amuzament care, spera ea, avea să o urmeze până la moarte. Da, până în ultimul moment.

Ar fi de ajuns.

Tanal Yathvanar, chinuitorul ei, era moartă. Dar asta nu ar fi scăpare de ea. Intenționa să-și reia urmărirea, sufletul ei scăpat de acest demonic de carne în foamea lui, în cruzimea pe care dorea să o afecteze orice lucru scâncitor și îngrozit mai rămăsese din Tanal Yathvanar.

O gură de apă. Ar fi atât de dulce.

Putea să-l scuipe în chipul holbat de lângă ea.

Monedele pentru mulțimea beligerantă au adus o mulțime mai mare, mai beligerantă. Și, în cele din urmă, trepidarea s-a trezit în Karos Invictad, supraveghetorul patriotiștilor. A trimis slujitori în cele mai ascunse cripte de dedesubt, pentru a târi cufăr după cufăr. În complex, agenții săi erau epuizați, acum pur și simplu aruncau pumni de monede peste pereți, deoarece sacii mici dispăruseră de mult. Și se crea o presiune împotriva acelor pereți pe care, se părea acum, nicio cantitate de argint și aur nu le putea ușura.

Stătea în biroul lui, încercând să înțeleagă acel adevăr strălucitor. Bineînțeles, își spuse, pur și simplu erau prea mulți în mulțime. Nu sunt suficiente monede problema. Se luptaseră ca șacalii pentru saci, nu-i așa?

Făcuse și făcea ceea ce ar fi trebuit să facă Împăratul. A golit vistieria și a îngropat poporul în bogății. Asta ar fi adus pacea, da. Sfârșitul revoltelor. Toată lumea se întorcea la casele lor, afacerile se deschideau din nou, mâncarea pe tarabele și curvele care făceau semn de la ferestre și multă bere și vin să curgă pe gât - toate plăcerile care cumpărau apatie și supunere. Da, festivaluri și jocuri și înecări și asta ar fi rezolvat toate astea. Împreună cu câteva arestări și asasinate liniștite.

Dar rămânea fără bani. Bani lui. Câștigat cu greu, un tezaur adunat doar de propriul său geniu. Și au luat totul.

Ei bine, ar începe totul de la capăt. Furând-o înapoi de la nenorociții patetici. Destul de ușor pentru unul precum

Karos Invictad.

Tanal Yathvanar dispăruse, probabil ascunzându-se împreună cu prizonierul său, iar el ar putea putrezi în brațele ei pentru tot ceea ce-i păsa supraveghetorului. Oh, omul a plănuit să-l răstoarne, știa Karos. Scheme patetice, simpliste. Dar ei aveau să dea nimic, pentru că data viitoare când Karos îl va vedea pe bărbat, îl va uide. Un cuțit prin ochi. Rapid, precis, cel mai satisfăcător.

Auzea strigătele pentru Tehol Beddict, oarecum mai puțin înversunate acum - și asta era, destul de ciudat, vag deranjant. Nu mai voiau să-l sfâșie în bucăți? Auzea într-adevăr strigăte pentru eliberarea bărbatului?

Bătuind disperat la ușa biroului său.

'Introduce.'

A apărut un agent, cu fața albă. — Domnule, blocul principal...

— Suntem încălcați?

'Nu.'

— Atunci du-te, stai, verifică Tehol Beddict. Asigurați-vă că și-a recăpătat cunoștința. Vreau să fie capabil să meargă atunci când mergem spre înecurile.

Bărbatul se uită lung la el, apoi spuse: — Da, domnule.

'Asta-i tot?'

— Nu, blocul principal... Făcu un gest spre coridor.

— Ce este, prostule naibii?

— Se umple de șobolani, domnule!

Șobolani?

„Vin de peste ziduri - aruncăm monede și se întorc șobolanii. Mii!

— Acea breaslă nu mai există!

Tipătul răsună ca un tipăt de femeie.

Agentul clipi și dintr-o dată tonul i s-a schimbat, s-a calmat. — Mulțimea, domnule, cer eliberarea lui Tehol Beddict - nu auzi? Îl numesc un erou, un revoluționar...

Karos Invictad își trânti sceptrul pe birou și se ridică. — Pentru asta a plătit aurul meu?

Feather Witch a simțit renașterea lui Brys Beddict. Ea încetă să mai smulgă fâșiile de piele care îi atârnavă de degetele de la picioare, inspirând adânc în timp ce îl simțea grăbindu-se tot mai aproape, din ce în ce mai aproape. Atât de rapid!

Gângâind pe sub răsuflarea ei, închise ochii și evocă în minte acel deget tăiat. Prostul ăla Errant avea multe de învățat, totuși. Despre formidabila sa Mare Preoteasa. Degetul îi aparținea încă, încă mai ținea picături din

sângele ei de când îl împinsese înăuntrul ei. Lună după lună, ca un băț îmbibat cu apă într-un pârau, care o îmbibă.

Brys Beddict îi aparținea și ea l-ar folosi bine.

Moartea care a fost o non-moarte, pentru Rhulad Sengar, împăratul nebun. Uciderea lui Hannan Mosag. Și cancelarul. Și toți ceilalți nu i-au plăcut.

Și apoi... tânărul frumos îngenunchea în fața ei în timp ce ea stătea pe tronul ei de templu înălțat - în noul templu care avea să fie construit, sfințit pentru Ereanți - îngenunchind, da, în timp ce ea își desfăcea picioarele și îl invita să intre. Să-l sărute pe locul unde fusese degetul lui. Pentru a-și înfige limba adânc.

Viitorul era atât de luminos, atât de...

Ochii lui Feather Witch se deschiseră brusc. Neîncrezător.

În timp ce a simțit că Brys Beddict era smuls, smuls din strânsă. Prin altă forță.

Scos!

Ea țipă, trântindu-se în față pe estradă, cu mâinile aruncate în apa inundației - ca și cum ar fi vrut să coboare în curent și să-l apuce o dată, mai multe - dar era mai adânc decât își amintea ea. Dezechilibrata, ea s-a aruncat cu fața întâi în apă. A tras involuntar o plină de lichid rece și mușcător.

Ochi care se uitau în întuneric, în timp ce se zvârnea, plămânii ei contractându-se iar și iar, noi plămâni de apă, unul după altul.

Adânc-unde era sus?

Un genunchi a zgâriat podeaua de piatră și ea a căutat să-și aducă picioarele sub ea, dar erau amortiți, grei ca buștenii - nu aveau să funcționeze. O mână apoi, pe podea, împingând în sus, dar nu suficient de sus pentru a sparge suprafața. Cealaltă mână, deci, încercând să-și ghideze genunchii împreună - dar una avea să se îndepărteze de îndată ce o lăsa să-l caute pe cealaltă.

Întunericul din afara ochilor ei intră înăuntru. În mintea ei.

Și, cu o ușurare binecuvântată, ea a încetat să se mai lupte.

Ea ar visa acum. Putea simți dulcea momeală a acelui vis - aproape la îndemână - și toată durerea din piept dispăruse - putea respira asta, putea. Înăuntru și afară, înăuntru și iese, și apoi nu mai trebuia să facă nici măcar asta. Ea putea să crească nemișcată, scufundându-se pe podeaua lipicioasă.

Întineric înăuntru și în afară, visul se apropie, aproape la îndemână.

Aproape...

Errantul stătea în apa până la talie, cu mâna pe spatele ei. A așteptat, deși luptele ei încetaseră. Uneori, era adevărat, un ghiont nu era suficient.

Lucrul deformat, întortocheat, care era Hannan Mosag, s-a târât pe ultima stradă înainte de aleea îngustă și strâmbă care ducea la Lacul Settle. Cei răătăcitoare ajunseseră peste nenorocitul Tiste Edur în întinericul înainte de zori și îi dăduseră voie, alungat de râs.

În curând, totul avea să se întoarcă la el. Toată puterea lui, cel mai pur Kurald Emurlahn, și el ar vindeca acest corp stricat, va vindeca cicatricile minții lui. Cu zeul-demon eliberat de gheață și legat din nou de voința lui, cine l-ar putea provoca?

Rhulad Sengar putea rămâne împărat - asta nu conta, nu-i așa? Regele vrăjitor nu s-ar mai speria de el, nici nu mai mult. Și, ca să-l zdrobească și mai mult, poseda o anumită notă, o mărturisire - o, nebunia dezlănțuită atunci!

Apoi, acești naibii de invadatori - ei bine, erau pe cale să se treacă fără flotă.

Și râul va răsări, inundând, un torent pentru a curăți această cetate blestemată. De străini. Al Letherii înșiși. Îi voi vedea pe toți înecați.

Ajungând la gura aleii, s-a târât în întinericul ei, mulțumit să nu se afle din lumina cenușie a zorilor, iar duhoarea iazului se năpusti la el. Putregai, dizolvare, moartea gheții. În cele din urmă, toate ambițiile lui erau pe cale să devină realitate.

Târându-se peste pavajul alunecos, îmbrăcat cu mucegai. Auzea mii de oameni pe străzi, undeva aproape. Un nume strigat ca un cântec. Dezgustul îl cuprinsese pe Hannan Mosag. Nu a vrut niciodată să aibă de-a face cu acești Letherii. Nu, ar fi ridicat un zid de nepătruns între ei și oamenii lui. Ar fi stăpânit peste triburi, rămânând în nord, unde ploaia cădea ca ceața și pădurile de copaci sacri îmbrățișau fiecare sat.

Ar fi fost pace, pentru toți Tiste Edur.

Ei bine, îi trimisese pe toți înapoi în nord, nu-i așa? Își începuse pregătirile. Și în curând îi se va alătura, ca Rege Vrăjitor. Și își va transforma visul în realitate.

Și Rhulad Sengar? Ei bine, îi las un imperiu înecat, un pustiu de noroi și copaci morți și cadavre putrezite. Domnește bine, împărat.

S-a trezit zbârcindu-se de un curent în creștere de apă înghețată care își croia drumul pe alee, atingerea îi amortește mâinile, genunchii și picioarele. A început să alunece. Blesind pe sub răsuflare, Hannan Mosag făcu o pauză, privind în jos la apa care curgea în jurul lui.

De sus, s-a auzit un trosnet puternic! iar Regele Vrăjitor a zămbit. Copilul meu se agită.

Folosindu-se de puterea umbrelor de pe această alee, și-a reluat călătoria.

— Ah, gardienii căzuți, spuse Ormly în timp ce se îndrepta spre malul noroiu al Lacului Settle. Campionul Catcher de șobolani venise din partea de nord, unde fusese ocupat în districtul Creeper, angajând oameni la întâmplare care să strige numele marelui revoluționar al imperiului, eroul eroilor, asta și asta și toate celelalte. Tehol Beddict! A luat toți banii înapoi - de la toți bogații bogați din moșiile lor! El va da totul fiecăruia dintre voi - vă va stinge toate datoriile! Și tu asculți? Am mai multe gunoaie să te hrănesc - stai, întoarce-te! Adevărat, tocmai adăugase în ultima parte.

Ce noapte plină! Și apoi un alergător din Selush îi adusese blestemata de cârnați pe care un bărbat îl folosisese cândva pentru a-și culege nasul sau așa ceva.

În regulă, a existat o oarecare lipsă de respect în asta și nu a fost demn, nici de Brys Beddict - chiar fratele Eroului! - nici de el însuși, Ormly al șobolanilor. Deci, destul de asta, atunci.

— Oh, uite, prăjituri, el este.

— Cine, porumbelule?

— De ce, am uitat numele lui. Acesta este cine.

Ormly se încruntă la perechea care stătea pe mal ca niște pești cășcați. „V-am numit gardieni? Sunteți amândoi beți!

„Ai fi și tu”, a spus Ursto Hoobutt, „dacă ar fi trebuit să asculți pe această vrăjitoare simplă de aici”. El a clătinat din cap ca să-și mimeze soția și a spus: „Ooh, vreau să iubesc! Un bebeluș mare, cu o singură buză superioară, dar și una inferioară pe care să-l prindeți, știți unde și deveniți și mai mari! Ooh, sirop-smoochies, oh, te rog? Pot sa? Pot sa? Pot sa!”

— Sărmanul om, îl compătimește Ormly, apropiindu-se de ei. S-a oprit când a văzut plăcile de gheață crăpate și crăpate care îngheșuiau centrul lacului. — Împinge, nu-i așa?

— Ți-a luat și tu timp, mormăi Pinosel, aruncând soțului ei a treia privire uimitoare de când sosise Ormly. A bătut tot ce era în ulciorul din mâna stângă, apoi l-a înclinat înapoi pentru a bea adânc. Apoi și-a șters gura, s-a aplecat în față și i-a ridicat privirea spre Ormly din sprâncenele în jos. Nici „Nu va avea doar o buză superioară”. Voi fi sănătos...

— Într-adevăr, Pinosel, spuse Ormly, probabilitatea ca...

— Nu știi nimic!

— În regulă, poate că nu. Nu despre cei ca voi doi, oricum. Dar iată ce știu. În Palatul Vechi există un panou în băi care a fost pictat cu aproximativ șase sute de ani în urmă. De Lacul Settle sau ceva asemănător, cu clădiri în fundal. Și cine stă acolo în iarba de pe mal, împărțind un ulcior? Ei bine, o femeie urâtă și un bărbat și mai urât – amândoi seamănă mult cu voi doi!

— Vezi că ești urât, spuse Pinosel, ridicându-și capul cu un efort, respirând adânc pentru a-și compune trăsăturile, apoi mângâindu-și părul de cioara. — Sigur, spuse ea, am avut zile mai bune.

— Nu este adevărul, mormăi Ursto.

„Și am auzit asta! O grea vină este asta, nasul de porc?

„Numai oamenii care nu ne mai „se închină” și toate astea.

„Zactly!

Ormly se încruntă la iaz și gheața lui. În acel moment, o lespede uriașă s-a flambat cu un trosnet puternic! Și s-a trezit făcând un pas înapoi involuntar, un pas, doi. — Urmează? el a cerut.

— Nu, spuse Ursto, mijind cu un ochi mormanul de gheață care gemea. — Asta ar fi cel care are nevoie de degetul înapoi.

Apa de topire din marginea lacului clocotea și se învârtea acum, ridicând nori de namol în timp ce un curent curgea în jurul masei solide din mijloc. Rotund și rotund, ca un vârtej numai în sens invers.

Și deodată s-a auzit o lovitură, un strop de apă și o siluetă în mijlocul ei care se zbătea pe mal, tușind, curgând apă noroioasă și ținând într-o mână incompletă o sabie cu teacă.

Pinosel, cu ochii strălucitori ca diamantele, ridică ulciorul într-un toast clătinat. „Bucură-te Mântuitorului! Salută câinele pe jumătate înecat care scuipă noroi! Și apoi ea cânta, strigatul transformându-se într-un chicot, înainte de a mai bea adânc încă o dată.

Ormly smulse degetul tăiat din poșetă și coborî spre locul unde îngenunchea Brys Beddict. — Cauți asta? el a întrebat.

Fusese un timp de somn, apoi un timp de durere. Nici unul nu părea să dureze foarte mult, iar acum Brys Beddict, care murise de otravă în sala tronului din Eternul Domiciliu, se afla pe mâini și în genunchi lângă un lac cu apă înghețată. Trăbușit de fiori, tot tușind apă și slime.

Și un bărbat era ghemuit lângă el, încercând să-i dea un deget tăiat umflat și vopsit în roz.

Își simți mâna stângă strângând o teacă și o știa de la sine. Clipind pentru a-și limpezi ochii, aruncă o privire pentru a confirma că sabia încă mai locuia în ea. A făcut. Apoi, împingând cadoul bărbatului, el s-a așezat încet pe coapse și a privit în jur.

Familiar, da.

Bărbatul de lângă el își puse acum o mână caldă pe umăr, ca și cum ar fi vrut să-și calmeze tremurul. — Brys Beddict, spuse el cu voce joasă. — Tehol este pe cale să moară. Brys, fratele tău are nevoie de tine acum.

Și, în timp ce Brys l-a lăsat pe bărbat să-l ajute să se ridice, el și-a scos sabia, pe jumătate așteptându-se să o vadă ruginită, inutilă - dar nu, arma strălucea cu ulei proaspăt.

'Stai așa!' strigă o altă voce.

Bărbatul care îl stabilește pe Brys se întoarse ușor. — Ce este, Ursto?

— Zeul-demon este pe cale să se elibereze! Întreabă „eu!”

— Întreabă-l ce?

'Numele! Întreabă-mă cum îl cheamă, la naiba! Nu-l putem trimite fără numele lui!

Brys scuipă nisip din gură. Am încercat să gândesc. Zeul demon din gheață, gheața care se prăbușește. Momente de la eliberare, momente de la... „Ay'edenan of the Spring”, spuse el. 'Ay'edenan tek' velut!enan.'

Bărbatul de lângă el pufni. — Încearcă să spui asta de cinci ori repede! Errant, încearcă să spui o dată!

Dar cineva chicotea.

'Brys-'

El a dat din cap. Da. Tehol. Fratele meu... „Ia-mă”, a spus el. — Du-mă la el.

— O voi face, a promis bărbatul. — Și pe drum, voi face niște explicații. În regulă?

Brys Beddict, Salvatorul Tronului Gol, dădu din cap.

— Inchipuiți-vă, spuse Pinosel cu un oftat plin de rafale, un nume în limba veche. Oh, acum, acesta nu a parcurs un drum lung!

— Ai încetat să mai fii beat acum, dulciuri? Ea s-a agitat, s-a cățarat în picioare, apoi s-a întins în jos și și-a tras sotul. 'Haide.'

— Dar trebuie să așteptăm... să folosim numele și să-l trimitem!

— Avem timp. Să ne cocotăm pe Aleea Wormface, să bem un alt ulcior și să-l vedem pe Edur cum se târăsc sus ca pe Testoasa Abisului. Ursto pufni. — E amuzant că acel mit nu a durat.

O umbră mai adâncă și mai rece a alunecat peste Hannan Mosag și el și-a oprit eforturile. Aproape acolo, da, acolo unde aleea se deschidea, a văzut două siluete așezate în întinderi nepăsătoare și rezemate una de alta. Trecând un ulcior între ei.

Bețivi mizerici, dar poate cel mai potrivit ca martori - la moartea acestui imperiu grosolan. Primul care a murit, de asemenea. De asemenea, suficient de potrivit.

Făcu să se apropie, dar o mână mare s-a închis în jurul mantiei, chiar sub guler, și a fost ridicat de la pământ.

Sâsâit, căutându-și puterea-

Hannan Mosag s-a întors încet și s-a trezit privind o față neomenească. Piele gri-verzuie ca pielea. Colți lustruiți ieșind din colțurile gurii. Ochi cu pupile verticale, privindu-l acum fără expresie.

În spatele lui râdeau cei doi bețivi.

Regele Vrăjitor, atârând în aer înaintea acestui demon uriaș, a întins mâna la vrăjitoria lui Kurald Emurlahn pentru a arunca această creatură în uitare. Și a simțit că se răspândește în el...

Dar acum cealaltă mână l-a luat de gât.

Și stors.

Cartilajul mototolit ca cojile de ou. Vertebrele s-au scârțâit, s-au rupt, s-au rupt unul împotriva celuilalt. Durerea a explodat în sus, umplând craniul lui Hannan Mosag cu foc alb.

În timp ce lumina strălucitoare și neiertătoare a soarelui îi scălda brusc fața.

Sora Dawn, mă salutați

Dar s-a uitat în ochii demonului și nu a văzut încă nimic. Ochi de șopârlă, ochi de șarpe.

Nu i-ar da ea nimic?

Focul din craniul lui a izbucnit în afară, orbindu-l, apoi, cu un vuiet moale, stins, s-a contractat încă o dată, întinericul năvălindu-se în urma lui.

Dar ochii lui Hannan Mosag nu vedeau nimic din toate astea.

Soarele strălucea din plin pe fața lui moartă, scoțând în evidență fiecare întorsătură, fiecare erupție de os stricat, iar ochii nevăzători care priveau acea lumină erau goali.

La fel de gol ca al lui Jaghut.

Ursto și Pinosel l-au privit pe Jaghut care aruncă trupul patetic și stricat.

Apoi le-a înfruntat. — Ritualul meu este întrerupt.

Pinosel a răs prin nas, ceea ce s-a dovedit o izbucnire dezordonată a cărei curățare a ocupat-o în următoarele clipe.

Ursto îi aruncă o privire dezgustată, apoi dădu din cap către vrăjitoarea Jaghut. „Oh, toți au muncit la asta. Mosag, Menandore, Sukul Ankhadu, bla bla.” A fluturat cu o mână. — Dar suntem aici, dragă. Avem numele lui, vezi.

Jaghut își înclină capul. — Atunci, nu am nevoie de mine.

— Ei bine, este destul de adevărat. Dacă nu îți pasă de o băutură? Trase ulciorul de strânsoarea lui Pinosel, îl ridică.

Jaghut se uită încă o clipă, apoi spuse: — O ofertă plăcută, multumesc.

Soarele blestemat răsărise, dar pe această parte zidul orașului era tot umbră. Cu excepția, a văzut sergentul Balm, pentru poarta larg deschisă.

În față, Masan Gilani a făcut din nou acel lucru de neconceput și s-a ridicat în etrieri, aplecându-se înainte, în timp ce își îndemna calul în galop.

Chiar din spatele Balsamului, Throatlitter gemea ca un cățeluș sub o cărămidă. Balm clătină din cap. Un alt gând bolnav i-a apărut în cap ca o căpușă strânsă. Oricum, de unde le lua? Și de ce era acea poartă deschisă și de ce mergeau cu toții din greu direct spre ea?

Și acele cadavre pe care le-a văzut chiar înăuntru? Cifre care se mișcă printre fum? Arme?

Care era acel sunet de cealaltă parte a acelei porți?

— Ascuțitori! strigă Deadsmell în spatele lui. „Keneb a intrat! El ține poarta!

Keneb? Cine pe numele lui Hood era Keneb?

— Călărește! strigă Balsam. „Sunt după noi! Călărește pentru Aren!

Fundul care se ridica și cobora lui Masan Gilani s-a aruncat în umbra porții.

Gâtul a strigat și asta a fost sunetul în regulă, când pisica se scufundă sub roata căruciorului și lucrurile s-au zguduit și nu era vina lui că abia bătuse cu piciorul. — S-a scufundat acolo, mamă! Oh, urăsc orașele! Hai să mergem acasă! Prin gaura aceea! Cum se numeste? Marea gaură cu pârghie cu arc fals!

Cufundat în întuneric, copitele de cai derapând brusc, toată fiara învârtindu-se sub el. Impact. Sold la crupă, iar Balm a fost aruncat, cu brațele întinse, înfășurându-se strâns în jurul unui ansamblu moale, cedat, de carne desăvârșită - iar ea a țipat, trasă cu el, în timp ce el a trecut pe lângă târându-l pe Masan Gilani de pe șa ei.

Pus pe pietriș, capul lui Balm trântindu-se în jos, zgâiindu-și și dislocându-i cărma. Greutatea ei l-a aplatizat delicios pentru un singur moment minunat înainte de a se rostogoli.

Caii se poticnesc, copitele se prăbușesc mult prea aproape. Soldații intră în grabă, trăgându-i afară.

Balm ridică privirea spre o față cunoscută. — Thorn Tissy, nu ești mort?

Fața urâtă s-a răspândit într-un rânjet de broască râioasă - broasca râioasă sub o cărămidă, oh, ei zâmbesc larg, atunci nu-i așa - și apoi o mână caldă l-a plesnit puternic. — Ești cu noi, Balm? Mă bucur că ai sosit - suntem presați aici - se pare că toată garnizoana blestemată a orașului este aici, încercând să recupereze poarta.

'Garnizoană? La ce se gândește Blistig? Suntem de partea lui! Arată-mi faimoasele dansatoare din Aren, Tissy, asta sunt aici să văd și poate mai mult decât să văd, hei?

Thorn Tissy l-a târât pe Balm în picioare, l-a așezat înapoi pe capul lui Balm, apoi l-a luat de umeri și l-a întors.

Și era Keneb și acolo, chiar dincolo, baricade de epave și soldați ghemuiți, reîncărcând arbalete, în timp ce alții spargeau soldații Letherii care încercau să forțeze o breșă. Undeva, în dreapta, un ascuțit a detonat în gura unei alei, unde inamicul se adunase pentru o altă goană. Oamenii țipau.

Pumnul Keneb se apropie de Balm. — Unde sunt restul, sergent?

— Domnule?

— Adjunctul și armata!

— În transporturi, domnule, unde altundeva? Cea mai urâtă furtună pe care am văzut-o vreodată și acum toate navele sunt cu susul în jos...

În spatele Balsamului, Deadsmell spuse: „Pumn, ar trebui să fie în marș”.

„Întoarceți-l pe Masan Gilani pe cal”, a spus Keneb, iar Balm a vrut să-l sărute pe bărbat, „și nu-mi pasă dacă ea ucide fiara, dar vreau ca ea să ajungă la Adjunct - trebuie să o intensifice. Trimite-le cavaleria înainte călărind greu.

‘Da domnule.’

„Suntem fără muniții și certuri și mai mulți Letherii se adună cu fiecare respirație blestemată și dacă găsesc un comandant decent, nu vom putea ține”.

Pumnul vorbea cu Balm? Nu era sigur, dar voia să se întoarcă să-l privească pe Masan Gilani sărind cu picioarele desfăcute pe spinarea calului, o, da, da, dar mâinile astea pe umerii lui nu l-au lăsat și cineva îi scâncea în ureche...

— Nu mai scoate sunetul ăsta, sergent, spuse Keneb.

Cineva a ieșit înapoi pe poartă și unde credeau că se duce? Aici a fost o luptă! — Prietenii dansatoarelor, șopti el, întinzându-și mâna spre sabie.

— Caporal, spuse Keneb. — Călăuzește-ți sergentul aici până la baricada din stânga. Și tu, Tăietor de gât.

Deadsmell a spus: „Va fi bine într-o clipă, domnule...”

— Da, du-te.

— Da, Pumn.

Prietenii. Balm a vrut să-i omoare pe fiecare dintre ei.

— Orașul ăsta arată ca și cum a trecut un uragan prin el, spuse Cuttle cu un mormăi încet.

Avea acest drept. Totuși, jafurile și restul erau vechi de câteva zile, iar acum părea că acel cuvânt despre breșa Malazan se scurgea într-o încă o furtună - aceasta s-a întâlnit cu epuizare - în timp ce echipa se ghemuia în umbră lângă un capăt al unei alei, privind. ocazional siluetă furtivă se repezi peste stradă.

Ei ținuseră o ambuscadă unei unități care se formau pentru a mășalui spre poarta de vest. Certe și ascuțitori și un arzător sub vagonul cu arme - încă arzând acolo în spate, lângă coloana de fum negru care se ridica pe cerul mereu strălucitor. I-a scos pe toți, douăzeci și cinci de morți sau răniți, și înainte ca el și Gesler să se retragă, localnicii se grăbeau să jefuiască cadavrele.

Capitanul îi comandase pe Urb și echipa sa să o găsească pe Hellian și pe soldații ei - bețivul blestemat

luase o întorsătură greșită undeva - ceea ce l-a lăsat pe Fiddler și pe Gesler să continue să forțeze spre palat.

La patruzeci de pași pe stradă, în dreapta lor, era un zid înalt, cu o afișă fortificată. Blocul și complexul City Garrison, iar acum acea poartă se deschisese și trupele se încurcau pentru a-și forma rânduri pe stradă.

— Acolo îl găsim pe comandant, spuse Cuttle. — Cel care organizează toată treaba.

Fiddler se uită direct vizavi de locul unde se ascundeau el și pușcașii săi de marina și îi văzu pe Gesler și soldații săi într-o poziție potrivită în altă gura alee. Ar fi bine dacă am fi pe acoperișuri. Dar nimeni nu a fost dornic să pătrundă în aceste clădiri cu aspect oficial și poate ajunge să se lupte cu funcționarii freneti și cu gardienii de noapte. Zgomot ca ăsta și ar fi trupe adevărate care împingea din spatele lor.

Poate mai aproape de blocurile palatului de acolo, „și înghesuți. Ne-ar economisi o grămadă de prostiile astea de rătăcire și târăre.

Și ce ar putea fi ambuscade dezordonate.

— Respirație, Fid, sunt o sută acolo și încă mai vin. Cuttle arată. — Iată, acesta este omul responsabil.

„Cine este cel mai bun șut al nostru cu arbaleta?” întreabă Fiddler.

‘Tu.’

La dracu.

— Dar Koryk e în regulă. Deși, dacă aș alege pe cineva, ar fi Corabb.

Fiddler zâmbi încet. — Cuttle, uneori ești un geniu.

Nu că îți va câștiga vreodată gradul de caporal sau ceva de genul ăsta.

— Atunci voi dormi liniștit în noaptea asta. Cuttle făcu o pauză, apoi gândi: — Patruzeci de pași și o lovitură clară, dar am arunca orice șansă de ambuscadă.

Fiddler clătină din cap. — Nu, asta e chiar mai bine. El pierde cearta, omul coboară. Ne grăbim afară, aruncăm cinci sau șase ascuțitori, apoi ne întoarcem pe alee, cât de repede putem. Supraviețuitorii se grăbesc, se înghesuie în gura aleii și Gesler îi lovește din spate cu încă cinci sau șase ascuțitori.

— Frumos, Fid. Dar de unde va ști Gesler...

— O să rezolve el. Fiddler se întoarce și îi făcu semn lui Corabb înainte.

Un Finadd proaspăt numit din Garnizoana Principală, care stătea la cinci pași de Atri-Preda Beshur, s-a întors de la a-și revizui echipele pentru a vedea capul unui consilier

tremurând, scânteii zburând de la cârmă, apoi Finadd Gart, care se afla lângă Atri-Preda, a țipat. . Ținea o mână în sus, aparent chiar în fața lui Beshur, și din acea mână ieșea un ciot de ceartă, iar sângele curgea pe fața lui Beshur - în timp ce Atri-Preda se clătină înapoi, mișcarea trăgând mâna lui Gart cu el. Căci cearta a fost îngropată în fruntea lui Beșur.

Noul Finadd, în vârstă de nouăsprezece ani și acum ofiterul de rang al acestei unități cu putere, se uita cu neîncredere.

Strigăte și văzu siluete apărând la gura unei alei, mai departe de stradă. Cinci, șase în total, repezindu-se înainte cu pietre în mână...

Arătând cu degetul, Finadd-ul a ținut ordinul de a contraataca și apoi a alergat chiar în fruntea soldaților lui, fluturând sabia în aer.

Treizeci de pași.

Douăzeci.

Stâncile au zburat afară, s-au arcuit spre ele. S-a abătut pe unul care a trecut pe lângă umărul drept, apoi, deodată surd, cu ochii plini de mizerie, stătea întins pe pavaj și era sânge peste tot. Cineva s-a împiedicat în linia lui de vedere, unul dintre soldații săi. Brațul drept al femeii atârna dintr-o singură fâșie subțire de carne, iar appendicele se legăna sălbatic în timp ce femeia făcea o piruetă ciudată înainte de a se așeza imediat.

Ea s-a uitat la el și a ținut.

Finadd a căutat să se ridice în picioare, dar ceva nu era în regulă. Membrele lui nu funcționau, iar acum era un foc în spate - cineva aprinsese un foc al naibii acolo -. de ce ar face asta? Căldura usturătoare ajungea în jos, printr-o amorteală ciudată, iar ceafă îi era udă.

Luptându-se cu toată voința, ridică o mână în spate, pentru a-și așeza palma pe ceafă.

Și și-a găsit craniul dispărut complet.

Degetele tremurătoare, tremurătoare, împinse într-un fel de materie pulpată și, dintr-o dată, durerea arzătoare din spate a dispărut.

Putea să facă lucrurile să meargă din nou, și-a dat seama și a împins ceva mai mult, mai adânc.

Orice a atins apoi l-a ucis.

În timp ce Fiddler își conducea echipa într-o aparentă rătăcire, cu cincizeci sau șaiszeci de soldați Letherii care atacau după ei, Gesler ridică mâna, care ținea un arzător. Da, dezordonat, dar au fost mulți, nu-i așa?

Fiddler și pușcașii săi de marina au ajuns pe alee și au dărâmat-o.

O mulțime de Letherii a ajuns la gură, alții împingându-se în spatele lor.

Si munițiile au zburat și dintr-o dată strada a fost o conflagrație.

Fără să aștepte, și în timp ce o rafală de căldură înverșunată i-a cuprins, Gesler s-a întors și l-a împins pe Stormy să conducă retragerea.

Alergând, alergând din greu.

Aveau să găsească următoarea stradă și să se îndrepte spre dreapta, să urce pe cealaltă parte a complexului zidit. Mă așteptam să-l văd pe Fiddler și propriii săi soldați așteptând din nou în fața lor. Mai multe guri de alee și chiar atât mai aproape de palat.

— Avem aur, la naiba!

— Toată lumea are asta, răspunse barmanul, laconic ca întotdeauna.

Hellian se uită la el. — Ce fel de accent este?

— Tipul potrivit pentru limba comerciantului, ceea ce face ca unul dintre noi să pară educat și presupun că asta e ceva.

— Oh, o să-ți arăt ceva! Ea a scos sabia caporalului ei, dându-i o împingere puternică pe piept pentru a curăța arma, apoi a bătut cu ciocanul pomului pe blatul barului. Arma sări din mâna ei, marginea pătrunzând adânc peste urechea dreaptă a lui Hellian. Ea a înjurat, și-a întins mâna și și-a văzut mâna roșie de sânge. — Acum uite ce m-ai făcut să fac!

— Și presupun că te-am făcut să invadezi imperiul nostru și acest oraș și...

„Nú fi idiot, nu ești atât de important. Maimuțele înaripate au făcut asta.

Fața subțire și prea lungă a barmanului se răsuci ușor în timp ce își arcuia o singură sprânceană.

Hellian se întoarce către caporalul ei. — Ce fel de sabie folosești, prostule? Unul care nu funcționează bine, așa aș spune eu.

— Da, sergent.

— Îmi pare rău, sergent.

— Da și îmi pare rău, nu tăiați cu mine, caporale. Acum scoate-mi acea sabie din vedere.

— L-ai auzit venind? întrebă un alt soldat al ei.

'Ce? Ce ar trebui să însemne asta, Boatsnort?

„Uh, numele meu este...”

— Tocmai ți-am spus numele tău!

— Nimic, sergent. Nu am vrut să spun nimic.

Barmanul și-a dres glasul. „Acum, dacă ați terminat cu vorbăria între voi, vă rog să plecați. După cum am spus mai devreme, această taverna este uscată...”

— Nu fac taverne uscate, spuse Hellian.

— Sunt sigur că n-ai spus chiar corect...

— Caporal, ai auzit toate astea?

'Da.

— Da.

'Bun. Încordați acest prost. Pe nările lui. Din fasciculul de acolo.

— Pe nări, sergent?

— Că ești din nou, Snortface?

Hellian a zâmbit în timp ce caporalul a folosit patru brațe pentru a-l apuca pe barman și a-l trage peste tețghea. Bărbatul nu a fost deodată la fel de laconic ca acum o clipă. Pârâind, strângând cu gheare mâinile care îl strângeau, strigă: „Stai! Aștepta!”

Toată lumea s-a oprit.

— În pivniță, icni bărbatul.

„Dă-mi instrucțiuni corporale și cele potrivite”, a spus Hellian, atât de mulțumit acum, cu excepția urechii ei dribling, dar oh, dacă vreunul dintre soldații ei ieșea din linie, ar putea să culeagă crusta și să sângereze peste ei și nu ar fi făcut. se simt îngrozitor din cauza asta și apoi făc exact ceea ce a vrut ea să facă, „adică să păzească ușa”.

'Sergent?'

— M-ai auzit, păzește ușa, ca să nu fim deranjați.

— Pe cine căutăm? întrebă Snivelnose. Nu e nimeni...

— Capitanul, cine altcineva? Probabil că încă ne urmărește, la naiba.

Amintirile, înțelegea acum Icarium, nu erau lucruri izolate. Nu existau în compartimentele cu pereți înalți într-o minte. În schimb, erau ca ramurile unui copac, sau poate un mozaic continuu pe o podea pe care se putea juca lumină, luminând petice ici și colo.

Totuși, și știa și acest lucru, pentru alții acel petic de lumină era vast și strălucitor, cuprinzând cea mai mare parte a vieții și, deși detaliile ar putea fi neclare, scenele deveneau neclare și incerte cu timpul, era, totuși, o totalitate virtuală. Și din aceasta s-a născut un sentiment de sine.

Pe care nu o poseda și poate că nu o posedase niciodată. Și în strânsoarea unei astfel de ignoranțe, era la

fel de maleabil ca un copil. A fi folosit; să fie, într-adevăr, abuzat. Și mulți făcuseră asta, pentru că în Icarium era putere, mult prea multă putere.

O astfel de exploatare era acum pe sfârșit. Toate îndemnurile lui Taralack Veed erau ca vântul în depărtare și nu se legăna. Gral ar fi ultimul însoțitor al lui Icarium.

Stătea în stradă, cu toate simțurile trezite la conștientizarea că cunoștea acest loc, acest petic modest de mozaic gri cu promisiune. Și adevărata iluminare era în sfârșit la îndemână. Măsurarea timpului, din acest moment și pentru totdeauna înainte. O viață începută din nou, fără riscul de a-și pierde simțul de sine.

Măinile mele au lucrat aici. În acest oraș, sub acest oraș.

Și acum mă așteaptă, să fiu trezit.

Și când voi face asta, voi începe din nou. O viață, o mulțime de tesere de așternut una câte una.

Porni, atunci, spre ușă.

Ușa în mașina lui.

A mers, fără să-și amintească de cei care se grăbesc în urmele lui, de figurile și soldații care ieșeau din calea lui. A auzit, dar nu a avut nicio curiozitate pentru zgomotele luptei, violența izbucnind pe străzi de ambele părți, detonațiile ca ale fulgerelor, deși această zori se făcea limpede și nemișcată. A trecut pe sub umbrele difuze aruncate de fumul care ardea din clădiri, vagoane și baricade care ardeau. A auzit țipete și strigăte, dar nu a căutat de unde veneau, nici măcar pentru a da ajutor așa cum ar fi făcut în mod normal. A călcat peste cadavre pe stradă.

A mers o vreme de-a lungul unui canal plin de cenușă gras, apoi a ajuns la un pod și a traversat în ceea ce era în mod clar o parte mai veche a orașului. Pe altă stradă până la o intersecție, după care a ocolit la stânga și a continuat.

Erau mai mulți oameni aici în acest cartier - cu ziua din ce în ce mai îndrăzneată și toate zgomotele de luptă cu un vuiet îndepărtat spre vest - totuși, chiar și aici oamenii păreau amețiți. Niciuna dintre conversațiile obișnuite, vânzătorii plângându-și marfa, fiarele care trăgeau căruțele încărcate. Fumul în derivă coborî ca un semn de prevestire, iar cetățenii rățăceau prin el ca pierduți.

Se apropie de ușă. Desigur, nu semăna nimic cu o ușă în adevăr. Mai degrabă o rană, o breșă. Putea simți puterea ei trecând la viață, pentru că așa cum o simțea, la fel simțea și pe el.

Icarium a încetinit apoi. O rană, da. Mașina lui a fost rănită. Piesele lui fuseseră răsucite, deplasate din poziție. Vechile trecuseră de când o construise, așa că nu ar trebui să fie surprins. Ar mai funcționa? Nu mai era atât de sigur.

Este al meu. Trebuie să o fac corect, indiferent de cost.

Voi avea acest dar. o voi avea.

Începu din nou înainte.

Casa care ascunsese odată această legătură a mașinii se prăbușise în ruină și nu se făcuseră niciun efort pentru a curăța epava. În fața ei stătea un bărbat.

După o clipă lungă, Icarium și-a dat seama că l-a recunoscut pe acest bărbat. Se aflase la bordul navelor, iar numele sub care fusese cunoscut era Taxilian.

În timp ce Icarium se apropie de el, Taxilian, cu ochii lui straniu de strălucitori, se înclină și se dădu înapoi. — Asta, Icarium, spuse el, este ziua ta.

Ziua mea? Da, prima mea zi.

Lifestealer s-a confruntat cu ruina.

O strălucire se ridica acum de undeva dinăuntru, arbori înclinați în sus între cheresteaua și grinzile sparte, izbind în sulite de sub piatră și cărămidă. Strălucirea a înflorit, iar lumea de sub el părea să tremure. Dar nu, asta nu era o iluzie - clădirile gemu, tremurau. Sunete zdrobite, obloanele zdrănnind ca de la o rafală de vânt.

Icarium se apropie cu un pas, trăgând un pumnal.

Tunetele răsună sub el, făcând pietruiala să sară în pufături de praf. Undeva, în oraș, structurile au început să se destrame, pe măsură ce secțiunile și componentele din interiorul lor au luat viață, în mișcare inexorabilă. Căutând să revină la un tipar cel mai vechi.

Mai multe tunete, pe măsură ce clădirile se destramă.

Coloane de praf întinse spre cer.

Și totuși strălucirea albă s-a înălțat, s-a întins într-un mod undeva între lichid și foc, revărsând, sărind, șuruburile și sulitele răsucindu-se în aer. Înghițind ruina, revărsându-se pe stradă, lăsând în jurul lui Icarium, care trase lama cu muchii ascuțite în diagonală, adânc, sus pe un antebraț; apoi făcu același lucru cu celălalt - ținând strâns arma într-o mână îmbibată de sânge.

Care apoi a ridicat mâinile.

Pentru a măsura timpul, trebuie să începem. Pentru a crește în viitor, trebuie să rădăcini. Adânc în pământ cu sânge.

Am construit această mașină. Acest loc care îmi va forja începutul. Nu mai este în afara lumii. Nu mai este în afara

timpului în sine. Dă-mi asta, rănit sau nu, dă-mi asta. Dacă K'rul poate, de ce nu eu?

Tot ceea ce ieșea din încheieturile lui aprinse incandescent. Si Icarium a intrat în alb.

Taxilian a fost aruncat înapoi în timp ce focul lichid a explodat în exterior. Un moment de surpriză, înainte de a fi incinerat. Erupția a sfâșiat clădirile învecinate, distrugându-le. Strada din fața a ceea ce fusese cândva Scale House a devenit un vârtej de pietriș sfărâmat, cioburi de piatră alergând spre exterior pentru a împinge peretii și a străpunge obloanele. Clădirea de vizavi s-a înclinat înapoi, fiecare bretele s-a rupt, apoi s-a prăbușit înăuntru.

Fugând de furtuna bruscă, Taralack Veed și Senior Assessor au făcut o jumătate de duzină de pași înainte ca amândoi să fie aruncați din picioare.

Călugărul Cabalhiî, întins pe spate, a avut o viziune de moment cu o masă de zidărie care se năpusti și în acel moment a izbucnit în râs - un sunet întrerupt în timp ce tonele de moloz îl zdrobeau.

Taralack Veed se rostogoli cu trântirea lui, evitând de puțin acel perete care coborâse. Asurzit, pe jumătate orb, și-a folosit mâinile pentru a se târî mai departe, smulgându-și unghiile și spărgându-și palmele și degetele pe pavajul spart.

Și acolo, prin țărână, prin focul alb care se umfla, și-a văzut satul, colibele, caii în kraalul lor de frânghie, iar acolo, pe dealul de dincolo, caprele se îngheșuiau sub copac, la adăpost de soarele teribil. Câini întinși la umbră, copii în genunchi jucându-se cu figurinele minuscule de lut pe care unii cărturari malazani le-au crezut că sunt de mare și sfântă semnificație, dar nu erau, de fapt, decât niște jucării, pentru că toți copiii aveau jucăriile.

De ce, avea propria sa colecție și asta a fost cu mult înainte să-și ucidă femeia și iubitul ei, înainte de a-l ucide pe fratele bărbatului care proclamase vrăjirea și scosese cuțitul.

Dar acum, dintr-o dată, caprele strigau, strigau de durere groaznică și mureau de groază! Uriașul copac în flăcări, ramurile prăbușite.

Colibele ardeau și trupurile întinse în praf cu fețele roșii de ruină. Și aceasta a fost moartea, atunci, moartea în ruperea a ceea ce fusese întotdeauna, solid și previzibil, pur și de încredere. Ruperea-devastarea, pentru a lua totul.

țipă Taralack Veed, cu mâinile însângerate întinzându-se spre acele jucării - acele jucării frumoase, atât de

sacre...

Bucătica enormă de piatră care s-a înclinat în jos a luat vârful capului lui Taralack Veed într-un unghi, zdrobind oasele și creierul și, în timp ce se îndepărta, a lăsat o pată grasă de păr roșu și gri.

* * *

În tot orașul, clădirile au erupt în nori de praf. Piatra, țiglă, cărămizi și lemn au navigat spre exterior, iar un foc alb se revărsa, niște fire de lumină argintie ieșind prin pereți, ca și cum nimic nu ar fi putut să le împiedice. O rețea de lumină strălucitoare, înnebunită, care leagă fiecare piesă a mașinii. Și puterea curgea, năvălind în pulsuri orbitoare, și toți s-au atras înăuntru, într-un singur loc, într-o singură inimă.

Icarium.

Pereții exteriori de nord și de vest au detonat în timp ce secțiuni ale fundațiilor lor s-au deplasat, s-au mișcat patru, cinci pași, răsucindu-se ca și cum piese uriașe ale unui puzzle uriaș ar fi fost mutate la locul lor. Închiriate, rupte, părți ale acelor ziduri s-au prăbușit și sunetul celui impact a bătut sub fiecare stradă.

În curtea unui han care, prin scheme nefaste, devenise proprietatea lui Rautos Hivanar, o bucată uriașă de metal, îndoită în unghi drept, acum ridicată drept în sus, până la dublul înălțimii omului care stătea în fața ei. Dezvăluind, la baza ei, o balama de foc alb.

Și apoi structura s-a înclinat, a căzut înainte ca un ciocan de fierar.

Rautos Hivanar s-a scufundat pentru a scăpa, dar nu suficient de repede, în timp ce obiectul masiv s-a trântit pe spatele picioarelor lui.

Fixat, în timp ce focul alb se lungea spre el, Rautos simțea sângele curgându-i din picioarele lui zdrobite, transformând praful complexului în noroi.

Da, gândi el, așa cum a început cu noroi, așa că acum se termină...

Focul alb l-a cuprins.

Și i-a scos din minte fiecare amintire pe care o avea.

Lucrul care a murit acolo la scurt timp mai târziu nu a fost Rautos Hivanar.

Pulsul vastului pânză nu a durat decât o jumătate de duzină de bătaii ale inimii. Deplasarea pieselor mașinii, cu toată distrugerea pe care o presupunea, a fost și mai de scurtă durată. Totuși, în acel timp, toți cei care au fost devorați de focul alb și-au golit viața în el. Fiecare amintire, de la dureră nașterii până la ultimul moment al morții.

Din păcate, aparatul era într-adevăr stricat.

Pe măsură ce ecourile gemetelor pietrei și ale metalului s-au estompat încet, pânza a pâlpâit, apoi a dispărut. Și acum, praful s-a luptat cu fumul din aer deasupra Letheras.

Câteva secțiuni rămase de piatră și cărămidă s-au prăbușit, dar acestea au fost doar ajustări modeste în urma a ceea ce se întâmplase înainte.

Și în acest timp de așezare, primele voci de durere, primele strigăte de ajutor, ridicate slab din mormanele de moloz.

Ruinele Casei Scale nu erau decât praf alb și din el nu se agita nimic.

Patul unui canal se crăpase în timpul cutremurului, deschizând o fisură largă în care pătrundea apa, curgând între cărămizi compacte și umplutură. Și în reperкусиunile zguduitoare ale căderii structurilor, fundațiile îngropate s-au deplasat, crăpat, s-au prăbușit.

Abia observată în mijlocul tuturor celorlalte, atunci, explozia care a sfâșiat prin acel canal într-un strop de nămol și apă a fost relativ minoră, totuși s-a dovedit singulară într-un detaliu, pentru că, în timp ce ploaia noroioasă a apei canalului s-a scurs pe alambic. -străzi deformate, o siluetă zgâriată din canal, mâinile întinzându-se după treptele de acostare, trăgându-se din spuma agitată.

Un om batran.

Care stătea în picioare, tunică zdrențuită curgând apă maronie și nu s-a mișcat în timp ce haosul și sulitele de lumină orbitoare străbăteau Letheras. Care a rămas nemișcat, într-adevăr, după ce acele evenimente terifiante au dispărut și s-au estompat.

Un om batran.

Sfâșiat între furia incandescentă și frica îngrozitoare.

Din cauza cine era el, frica a învins. Nu pentru el, desigur, ci pentru un muritor care, știa bătrânul, era pe cale să moară.

Și nu avea să ajungă la el la timp.

Ei bine, deci ar fi furie până la urmă. Răzbunarea împotriva Errantului ar trebui să-și aștepte rândul. În primul rând, răzbunarea împotriva unui bărbat pe nume Karos Invictad.

Mael, Bătrânul Zeu al Mărilor, avea de făcut.

Lostara Yil și Adjunctul călăreau unul lângă altul în fruntea coloanei de cavalerie. Direct în față puteau vedea zidul de vest al orașului. Prin praf se vedeau crăpături enorme, iar poarta dinaintea lor rămânea deschisă.

Caii aveau vânt, iar răsuflarea le trăgea din nările pătate de spumă.

Aproape acolo.

— Adjunct, asta era muniție?

Tavore aruncă o privire, apoi clătină din cap.

— Nicio șansă, spuse Masan Gilani în spatele lor. — Doar o mână de biscuiți în tot lotul. Altceva a făcut toate astea.

Lostara se răsuci în șa.

Alături de Masan Gilani era Sinn. Nici nu merge bine. Gilani stătea aproape, gata să întindă o mână stabilă. Copilul părea ametit, aproape beat. Lostara se întoarse înapoi. — Ce e în neregulă cu ea? l-a întrebat ea pe Adjunct.

'Nu știu.'

Pe măsură ce panta drumului urca spre poartă, ei vedeau râul în stânga lor. Gros de pânze. Flota Malazan și cele două Tronuri de Război sosiseră. Armata principală era doar la două-trei clopote în spatele coloanei Adjunctului, iar Pumnul Blistig le împingea cu putere.

S-au apropiat.

— Poarta aceea nu se va mai închide niciodată, observă Lostara. — De fapt, sunt uimit că este încă deschis. Diverse blocuri cioplite din arc alunecaseră în jos, blocându-se deasupra ușilor masive din lemn, care serveau să le fixeze pe loc.

Pe măsură ce urcau, doi pușcași pușcași au ieșit din umbră. Avea aspectul de grele și amândoi erau răniți. Cel Dal Honese făcu cu mâna.

Străduindu-se în fața lor, Adjunctul a fost primul care a descălecat, cu o mână înmănușată întinzându-și sabia în timp ce se apropia.

— Ne ținem nemișcați, spuse marinarul Dal Honese. Apoi ridică un braț însângerat. — Nenorocitul mi-a tăiat tendonul - totul este înfășurat sub piele - vezi? Doare mai rău decât o bavură în fund... domnule.

Adjunctul trecu pe lângă ambii pușcași marini, în umbra porții. Lostara îi făcu semn coloanei să coboare, apoi porni după Tadore. Când venea vizavi de pușcașii marini, ea a întrebat: „Ce companie ești?”

— În al treilea rând, căpitane. Echipa a cincea. Echipa sergentului Badan Gruk. Eu sunt Reliko, iar acest oaf este Vastly Blank. Ne-am certat.

Mai departe, prin întunericul prăfuit, apoi afară în lumina soarelui prăfuită și plină de fum. Unde s-a oprit, văzând toate cadavrele, tot sângele.

Adjunctul stătea la zece pași, iar Keneb șchiopăta spre ea și pe chipul lui era o ușurare disperată.

Da, s-au certat cu ei.

Bătrânul Hunch Arbat intră în spațiul liber și se opri lângă silueta adormită din centrul lui. A dat cu piciorul.

Un geamăt slab.

A dat din nou cu piciorul.

Ochii lui Ublala Pung s-au deschis pâlpâind, s-au uitat în sus, neînțelegător pentru o clipă lungă, apoi Tarthenalul se ridică. — E timpul?

— Jumătate din orașul blestemat a căzut, ceea ce este mai rău decât a prezis Old Hunch, nu-i așa? Oh, da, este mai rău și mai mult decât mai rău. Zei blestemați. Dar asta nu ne interesează, spune Old Hunch. Aruncă un ochi critic asupra eforturilor flăcăului, apoi dădu din cap cu zguduială. — Va trebui să facă. Doar norocul meu, ultimul Tarthenal rămas în Letheras și poartă un sac de găini coapte la soare.

Incruntat, Ublala s-a întins un picior peste și a înghiontat sacul. S-a auzit un cloc răspuns și el a zâmbit. „M-au ajutat să fac curățenie”, a spus el.

Bătrânul Hunch Arbat se uită o clipă, apoi își ridică privirea și studie mormintele. — Le miroși? Old Hunch are. Ieși din acest cerc, Ublala Pung, dacă nu vrei să te alături.

Ublala se scărpină pe falcă. „Mi s-a spus să nu mă alătur lucrurilor despre care nu știu nimic”.

„Oh? Și cine ți-a spus asta?”

O femeie grasă, pe nume Rucket, când m-a făcut să jur fidelitate Breslei Prințătorilor de Sobolani.

„Beslasa prințătorilor de șobolani?”

Ublala Pung a ridicat din umeri. — Presupun că prind șobolani, dar nu sunt sigur cu adevărat.

— Ieși din cerc, băiete.

Trei pași de contestator pe nisipurile arenei și cutremurul a lovit. Bâncile de marmură crăpau, oamenii strigau, mulți cădeau, se prăbușiră, iar nisipul însuși

strălucea, apoi păru să se transforme, în timp ce bulgări de sânge uscat ieșiră la vedere ca grante în tigaia de tablă a prospectorului.

Samar Dev, tremurând în ciuda luminii oblice a soarelui, s-a ținut strâns de o margine a unei bănci care sări, cu ochii ațintiți asupra lui Karsa Orlong, care stătea în picioare, cu picioarele largi pentru a-și menține echilibrul, dar în rest părând netulburat – și acolo, la celălalt capăt al arenei, din gura unui tunel a ieșit o siluetă uriașă, legănată. Sabie mătură o brazdă în nisip.

Un foc alb a luminat brusc cerul, arcuindu-se peste cerul albastru-gri al răsăritului. Strălucind, pulsând, apoi dispărând, în timp ce tremurele au venit din oraș, apoi s-au stins. Pene de praf s-au întors spre cer din apropiere, în direcția Vechiului Palat.

Pe tribuna imperială, cancelarul – cu fața palidă și cu ochii mari de alarmă – trimitea alergători în fugă.

Samar Dev la văzut pe Finadd Varat Taun stând lângă Triban Gnol. Privirile li s-au blocat – iar ea a înțeles. Icarium.

Oh, Taxilian, ai ghicit bine? Ai văzut ceea ce îți doreai să vezi? 'Ce se întâmplă?'

Vuietul a adus-o, unde stătea Împăratul. Rhulad Sengar se uita în sus la cancelar. 'Spune-mi! Ce s-a întâmplat?'

Triban Gnol clătină din cap, apoi ridică mâinile. — Un cutremur, împărate. Roagă-te Errantului că a trecut.

— I-am alungat pe invadatorii de pe străzile noastre?

„Așa facem și acum”, a răspuns cancelarul.

— Îl voi ucide pe comandantul lor. Cu propriile mele mâini îl voi ucide pe comandantul lor...

Karsa Orlong și-a scos sabia de cremene.

Actul a captat atenția împăratului, iar Samar Dev l-a văzut pe Rhulad Sengar dezvelind dinții într-un zâmbet urât. — Un alt gigant, spuse el. „De câte ori să mă omori? Tu, cu sângele rudelor mele deja pe mâini. De două ori? De trei ori? Nu va conta. Nu va conta!”

Karsa Orlong, îndrăzneț cu afirmațiile sale, dezvăluit în aroganța sa, a rostit doar cinci cuvinte ca răspuns: „Te voi omori... o dată”. Și apoi se întoarse să se uite la Samar Dev – o privire de o clipă, și asta a fost tot ceea ce i-a dat Rhulad Sengar.

Cu un țipăt, Împăratul celor O Mie de Morți s-a repezit înainte, cu sabia încetoșată peste cap.

Zece pași între ei.

Cinci.

Trei.

Arcul strălucitor al acelei arme blestemate s-a tăiat, un leagăn decapitator - care a răsunat asurzitor din sabia de piatră a lui Karsa. A sărit înapoi, a tăiat, a fost blocat din nou.

Rhulad Sengar se clătină înapoi, zâmbind încă zâmbetul său teribil. — Omoară-mă, atunci, spuse el cu o zdrențuire.

Karsa Orlong nu făcu nicio mișcare.

Cu un tipăt, împăratul a atacat din nou, căutând să-i alunge pe Toblakai înapoi.

Conmoțiile sonore păreau să sară din acele arme, în timp ce fiecare atac sălbatic era blocat, îndepărtat. Rhulad pivotă, înclinat într-o parte, tăiat în jos la coapsa dreaptă a lui Karsa. Paradat. O leagănă cu spatele în sus către umărul Toblakai. Bătut departe. Dezechilibrant din acel bloc, Împăratul a fost brusc vulnerabil. O lovitură în jos l-ar lua, o lovitură l-ar străpunge - un nenorocit de prost l-ar fi putut tăia pe Rhulad în acel moment.

Dar Karsa nu a făcut nimic. Nici nu se mișcase, dincolo de a se întoarce pentru a-l ține pe Împărat în fața lui.

Rhulad se împiedică, apoi se întoarce, îndreptându-și sabia. Pieptul zvâcnind sub mozaicurile de monede încorporate, cu ochii sălbatici ca ai unui mistreț. — Omoară-mă atunci!

Karsa a rămas acolo unde era. Fără batjocură, nici măcar zâmbind.

Samar Dev se uită în jos la scenă, blocată. Nu îl cunosc. Nu l-am cunoscut niciodată.

Doamne, ar fi trebuit să facem sex, atunci aș ști!

Un alt atac involburat, din nou reverberația tipătoare a fierului și a silexului, un val de scânteii care se prăbușesc în cascadă. Iar Rhulad s-a clătinat încă o dată înapoi.

Împăratul curgea acum de sudoare.

Karsa Orlong nici măcar nu părea fără suflare.

Invitând un răspuns fatal, Rhulad Sengar a căzut pe un genunchi pentru a-și recăpăta vântul.

Invitația nu a fost acceptată.

După un timp, în care scorul sau mai puțini privitori se uitau, tăcuți și confuzi; în care stătea cancelarul Triban Gnol, cu mâinile strânse, ca o cioară bătută în cuie pe o creangă; Împăratul s-a îndreptat, și-a ridicat sabia încă o dată și și-a reluat zguduirea inutilă - oh, a existat o îndemânare, da, o îndemânare extraordinară, totuși Karsa

Orlong a rămas în picioare și nici o dată lama aia nu l-a atins.

Deasupra capului, soarele a urcat mai sus.

Karos Invictad, cu mătăsurile lui roșii strălucitoare pătate și pătate de nisip și praf, a târât trupul lui Tehol Beddict peste prag. Înapoi în biroul lui. De pe coridor, cineva țipa despre o armată în oraș, nave care se înghesuiau în port, dar nimic din toate acestea nu mai conta acum.

Nimic nu conta decât acest om inconștient de la picioarele lui. Bătut până când abia s-a agățat de viață. După sceptrul supraveghetorului, simbolul său al puterii, și nu era așa? Oh, dar a fost.

Multimea mai era acolo? Au intrat acum? Un întreg zid al complexului se prăbușise, la urma urmei, nimic și nimeni nu mai rămăsese să-i oprească. Mișcarea i-a atras atenția și capul i s-a răsturnat – doar un alt șobolan pe coridor, trecând pe lângă. Breasla. Ce fel de joc jucau proștii ăia? Omorâse zeci de lucruri blestemate, atât de ușor zdrobite sub călcâi sau cu o balansare sălbatică în jos a sceptrului său.

Sobolani. Nu erau nimic. Cu nimic diferit de gloata de afară, toți acei cetățeni prețioși care nu înțelegeau nimic despre nimic, care aveau nevoie de lideri precum Karos Invictad care să-i ghideze prin lume. Și-a ajustat strânsoarea pe sceptru, fulgi de sânge căzând, cu palma lipită aparent de tija ornată, dar acel lipici nu se întărise și nu s-a lăsat de o vreme, nu-i așa? Nu până când a terminat cu adevărat.

Unde era gloata aia blestemată? Voia să-și vadă – această lovitură finală care sfărâmă craniul – marele lor erou, revoluționarul lor.

Martirii puteau fi tratați. O campanie de dezinformare, zvonuri de vulgaritate, corupție, oh, totul a fost destul de simplu.

Am stat singur, da, nu-i așa? Împotriva nebuniei acestei zile. Ei își vor aminti asta. Mai mult decât orice altceva. Ei își vor aminti asta și tot ce aleg să le ofer.

Omor pe cel mai mare trădător al Imperiului, cu mâna mea, da.

Se uită în jos la Tehol Beddict. Fața zdrobită, desfăcută, respirațiile superficiale care tremurau de sub coaste rupte. Putea să pună un picior pe pieptul bărbatului, să-și așeze greutatea, până când acele coaste rupte înțepau plămânii, îi lăsau lacerati, iar spuma roșie se revărsa din nasul

zdrobit al lui Tehol, buzele lui rupte. Și, surpriză. La urma urmei s-ar îneca.

Un alt șobolan pe coridor? S-a transformat.

Vârful sabiei i-a tăiat stomacul. Fluide țâșneau, organele urmând. Târâind, Karos Invictad căzu în genunchi, se uită în sus la bărbatul care stătea în fața lui, se uită în sus la sabia cu lama purpurie din mâna bărbatului.

— Nu, spuse el mormăind, dar ești mort.

Ochii câprui, calmi ai lui Brys Beddict, s-au mutat de pe chipul supraveghetorului, observând sceptrul încă ținut în mâna dreaptă a lui Karos. Sabia lui părea să se zvârcolească.

Durere arzătoare la încheietura mâinii supraveghetorului și a privit în jos. Sceptrul dispăruse. Mâna dispăruse. Sângele curgea din ciot.

O lovitură în piept l-a făcut pe Karos Invictad să se răstoarne, trăgându-i măruntaiele care i-au căzut între picioare ca un penis obscen și malformat.

S-a întins cu o mână pentru a trage totul înapoi, dar nu mai era putere.

L-am ucis pe Tehol? Da, trebuie să am. Supraveghetorul este un adevărat slujitor al imperiului și va fi întotdeauna și vor fi statui în curți și piețe ale orașului. Karos Invictad, eroul care a distrus rebeliunea.

Karos Invictad a murit atunci, cu zâmbetul pe buze.

Brys Beddict își înveli sabia, îngenunche lângă fratele său și își ridică capul în poală.

În spatele lui, Ormly spuse: — Un vindecător este pe drum.

— Nu e nevoie, spuse Brys. Și a ridicat privirea. — Vine un Dumnezeu bătrân.

Ormly și-a lins buzele. 'Salvator-'

O tuse de la Tehol.

Brys a privit în jos și a văzut cum ochii fratelui său se deschid. Un maro, unul albastru. Ochii aceia ciudați se uitau la el o clipă lungă, apoi Tehol șopti ceva.

Brys se aplecă mai jos. 'Ce?'

— Am spus, asta înseamnă că sunt mort?

— Nu, Tehol. Nici eu, nu mai sunt, se pare.

'Ah. Apoi...'

'Atunci ce?'

— Moarte... cum e, Brys?

Și Brys Beddict a zâmbit. 'Umed.'

— Intotdeauna am spus că orașele sunt locuri periculoase, spuse Quick Ben, ștergându-și praful de ipsos de pe haine. Clădirea care se prăbușise aproape îi aplatizase pe amândoi, iar vrăjitorul încă tremura – nu din cauza apelului apropiat, ci din cauza vrăjirii îngrozitoare care luminase cerul dimineții – o vrăjitorie devoratoare, profund flămândă. Dacă acea energie ar fi ajuns la el, nu era sigur că ar fi putut rezista.

— Cum, pe numele lui Hood, a fost asta? întrebă Hedge.

Tot ce știi, era veche. Și vicios.

— Vom mai primi ceva, crezi?

Quick Ben a ridicat din umeri: — Sper că nu.

Au mers mai departe, pe străzi pline de dărâmături, iar din toate părțile strigătele răniților, figurile clătinându-se în stare de șoc, praful și fumul ridicându-se în lumina soarelui.

Apoi Hedge ridică o mână. 'Asculta.'

Rapid Ben a făcut cum i s-a cerut.

Și, de undeva înainte, mai aproape de Eternul Domiciliu, ecoul lui „Sharpers!”

Da, repede, da. Haide, hai să-i găsim!

— Așteaptă, ține, sapător, ce sunt...

— Este al Pașprezecelea, ticălos cu craniul gros!

Au început să se grăbească.

— Data viitoare când îl văd pe Cotillion, șuieră Quick Ben, îl voi sugruma cu propria lui frânghie.

La șase leghe mai la nord, un dragon alb ca osul, cu ochi roșii, a navigat pe cerul dimineții. Aripile scârtâind, mușchii îngrămădiți, vântul șuierând împotriva solzilor și de-a lungul colților dezgoliți care erau lungimea cuvintelor scurte.

Întorcându-se, după tot acest timp, în orașul Letheras.

Hannan Mosag fusese avertizat. Dumnezeuul schilodit fusese avertizat. Și totuși niciunul nu luase în seamă Ruina Silchas. Nu, în schimb, ei conspiraseră cu Sukul Ankhadu și Sheltatha Lore și, posibil, cu Menandore înșăși. Să-i ia în cale, să i se opună și a ceea ce trebuia să facă.

Mai mult decât atât, Imperiul Letherii îi vânase de o perioadă exagerată de timp, iar Ruina Silchas, din îngăduință, ignorase afrontul. De dragul Achizitorului și al celorlalți.

Acum, nu mai ignora nimic.

Un imperiu, un oraș, un popor, un Tiste Edur Ceda și un Împărat nebun.

Fratele lui Anomander și Andarist, considerat pentru totdeauna cel mai rece dintre cei trei, cel mai crud, Silchas Ruin a zburat, un leviatan alb cu crimă în inimă.

Alb ca osul, cu ochii roșii ca moartea.

Rhulad Sengar se împletici, târându-și sabia. Transpirația curgea din el, părul atârănând zdrențuit și picurând. Lovise din nou și din nou, fără să străpungă o dată plasa defensivă a sabiei de piatră a contestatorului său. La șase pași între ei acum, nisip mestecat îmbibat și aglomerat cu nimic altceva decât stropi de uleiul strălucitor care făcea să strălucească monedele.

Tăcut ca toți ceilalți martori, Samar Dev urmărea, întrebându-se cum se vor termina toate astea, întrebându-se cum s-ar putea termina. Atâta timp cât Karsa a refuzat să contraatace...

Și apoi Toblakai și-a ridicat sabia și a mers înainte.

Direct pentru împărat.

La fel de ușor, atunci.

Care s-a ridicat cu un zâmbet brusc și și-a ridicat arma într-o poziție de gardă.

Sabia de silex a izbucnit, o tăietură incomodă, dar s-a legănat cu atâta putere încât blocul lui Rhulad cu propria sa armă i-a scăpat una dintre mâini din strângere, iar lama de fier a fost bătută în cuie în afară, iar apoi, dintr-o dată, acea sabie blestemată părea pentru a dobândi o voință proprie, punctul împins într-o fantezie care l-a târât pe Împărat înainte cu un tipăt.

Și lama s-a înfipt în coapsa stângă a lui Karsa, prin piele, mușchi, lipsind de aproape osul, apoi lovindu-și partea din spate. Toblakai a pivotat, chiar dacă cu o fluiditate îngrozitoare și-a adus sabia într-o tăietură în jos, care a tăiat în întregime umărul lui Rhulad deasupra brațului sabiei.

În timp ce brațul, cu mâna încă ținând arma, acum prinsă în piciorul lui Karsa, s-a despărțit de corpul lui Rhulad, Toblakai i-a aruncat cu spate partea plată a lamei în fața lui Rhulad, trimițându-l să se întindă pe nisip.

Și Samar Dev a constatat că ținea cuțitul, lama descoperită și, în timp ce Karsa s-a întors spre ea, ea își tăia deja adânc în palmă, suierând cuvintele străvechi de eliberare - eliberând spiritele întemnițate, zeii deșertului și toate acelea. care au fost legați de vechiul cuțit...

Spirite și fantome ale celor uciși s-au revărsat, eliberate de puterea din sângele ei, curgând jos peste rândurile de bănci, jos pe podeaua arenei.

La sunetele teribile ale țipetelor lui Rhulad Sengar, acele spirite s-au repezit direct spre Karsa, s-au măturat, l-au înghițit - haos involburat - un moment orbitor ca de focuri dezlănțuite...

- și Karsa Orlong, sabia împăratului și brațul care o ține încă, a dispărut.

Întins singur pe nisipurile arenei, Rhulad Sengar a vărsat purpuriu din ciotul umărului său.

Și nimeni nu s-a mișcat.

Să locuiești într-o lamă de fier se dovedise, pentru fantoma lui Ceda Kuru Qan, o experiență foarte interesantă. După un timp nemăsurat de explorare, simțind toate celelalte entități prinse înăuntru, găsise un mijloc de a scăpa ori de câte ori dorea. Dar curiozitatea îl ținuse, o suspiciune crescândă că toți locuiau în acest loc întunecat cu un scop ascuns. Și ei așteptau.

Anticiparea, chiar nerăbdare. Și, într-adevăr, mult mai multă poftă de sânge decât ar putea suporta Kuru Qan.

Se gândise la o campanie de dominație, de înfrângere a tuturor celorlalte spirite și de a le lega de voința sa. Dar un conducător, înțelesese bine, nu putea fi ignorant, iar a forța dezvăluirea secretului era întotdeauna o propunere întâmplătoare.

În schimb, așteptase, răbdător, la fel de răbdător, fie că era viu sau mort.

Șoc brusc, deci, la gustul țâșnit al sângelui în gură și la extazul frenetic care se dezlănțuia în el. Recunoaștere acru - cea mai umilitoare - în descoperirea unei astfel de slăbiciuni bestiale din interiorul lui - și când invocarea a sosit în limba Primului Imperiu, Kuru Qan s-a trezit ridicându-se ca un demon pentru a-și urla dominația asupra tuturor celorlalți, apoi lăsându-se din lama de fier, în lume încă o dată, conducând o gazdă înspăimântătoare-

La cel care stă în picioare. Thelomen Tartheno Toblakai.

Și sabia îi împinge piciorul.

Kuru Qan a înțeles, atunci, ce trebuia făcut. A înțeles calea care trebuie făcută și a înțeles, vai, sacrificiul care trebuie făcut.

S-au închis în jurul războinicului Toblakai. Au întins mâna spre acea sabie blestemată și au apucat-o de lama. Au tras cu o nevoie feroce de sângele care curgea pe piciorul Toblakai, făcându-l să se clătinească și, cu Kuru Qan în frunte, spiritele au deschis o poartă.

Un portal.

Haosul a urlat din toate părțile, căutând să-i anihileze, iar spiritele au început să-și predea viețile fantomatice, sacrificându-se foametei rapace care le asalta. Totuși, chiar și în timp ce făceau acest lucru, ei i-au împins pe Toblakai înainte, făcând calea, cerând călătoria.

Alte spirite s-au trezit, din preajma războinicului, ucișii Toblakai, și au fost o legiune.

Moartea urlă. Presiunea haosului a înjunghiat, a sfâșiat spiritele în bucăți - chiar și cu toate numărul lor, puterea voinței lor, încetăneau, nu puteau trece - tipă Kuru Qan - pentru a atrage mai mult din puterea Toblakai-ului l-ar ucide. Au eșuat.

A eșuat-

Într-un cerc degajat într-un vechi cimitir Tarthenal, un șaman decrepit, așezat cu picioarele încrucișate în centru, sa trezit, cu ochii deschiși. Își ridică privirea și o văzu pe Ublala Pung stând chiar dincolo de margine.

— Acum, băiete, spuse el.

Plângând, tânărul Tarthenal se repezi înainte, cu un cutit în mâini - unul al lui Arbat, fierul negru de vârstă, glifele de pe lamă atât de uzate încât să fie aproape invizibile.

Arbat dădu din cap când Ublala Pung ajunse lângă el și înfipse arma adânc în pieptul șamanului. Nu din partea inimii - Bătrânul Hunch trebuia să-și ia ceva timp pentru a muri, pentru a-și sângera puterea, pentru a hrăni mulțimea de fantome care se ridicau acum din morminte.

'Pleacă de aici!' strigă Arbat, chiar când cădea pe o parte, cu sângele spumegându-i la gură. 'Ieși!'

Pierzând un urlat de copil, Ublala Pung a fugit.

Fantometele s-au adunat, cu sânge pur și cu sânge amestecat, cuprinzând secole peste secole și trezite după atât de mult timp.

Și Old Hunch Arbat le-a arătat noul lor zeu. Și apoi le-a arătat, cu puterea sângelui său, drumul prin.

Kuru Qan s-a simțit înălțat de un val, împins înainte ca de un val enorm și dintr-o dată erau spirite, o armată din ele.

Thelomen Tartheno Toblakai.

Tarthenal-

Având în față, haosul s-a împins înapoi, dându-se înapoi, apoi atacând din nou.

Sute dispărând.

Mii de oameni scotând strigăte de agonie.

Kuru Qan s-a trezit aproape de războinicul Toblakai, direct în fața figurii care se zvâcnea, și a întins mâna înapoi, ca și cum ar fi vrut să-l prindă de gâtul Toblakai. Își închise mâna și trase.

Apă, un surf care se prăbusește, nisip de corali care se mișcă sălbatic sub picioare. Căldură orbitoare de la un soare furibund.

Se clătina, pe țărm - și da, asta era cât de departe putea să ajungă Kuru Qan.

Pe mal.

L-a eliberat pe războinic, l-a văzut că se poticnește pe plaja insulei, târând piciorul acela înțepat de sabie...

În spatele vechiului Ceda, marea întinse mâna, l-a smuls pe Kuru Qan înapoi cu o inhalare rostogolită.

Apă peste tot, involburând, trăgându-l din ce în ce mai adânc, din ce în ce mai întunecat.

S-au terminat.

Am terminat.

Și marea, prieteni, nu te visează.

Pe podeaua arenei, împăratul Rhulad Sengar zăcea mort. Sângerat, carnea lui era vizibilă palidă ca lutul râului și la fel de rece. Nisipul a făcut praf monedele transpirate și tot sângele care se revărsase din el se înnegrea.

Iar privitorii au așteptat.

Pentru ca Împăratul celor O Mie de Morți să învie din nou.

Soarele a răsărit mai sus, zgomotele luptei din oraș s-au apropiat.

Și, dacă cineva ar fi căutat, ar fi văzut o pată deasupra orizontului, spre nord. Creșterea din ce în ce mai mare.

La o stradă de Etern Domicile, Fiddler și-a condus echipa pe acoperișul unei clădiri publice stricate. Pete de cenușă se învâртеau în aerul fierbinte al dimineții și tot orașul pe care îl vedeau era acoperit în spatele prafului și fumului.

Îi pierduseră pe Gesler și echipa sa, încă de la ambuscadă în garnizoană, dar Fiddler nu era prea îngrijorat. Toată opoziția a fost un dezastru. Alergă ghemuit până la marginea cu fața la Domiciliul Etern, se uită peste el și apoi în jos spre stradă.

Era o poartă, închisă, dar nu se vedeau paznici. Al naibii de ciudat. Unde este toata lumea?

Se întoarse acolo unde așteptau soldații săi, trăgându-și răsuflarea în centrul acoperișului plat. — În regulă, spuse el, așezându-și arbaleta și deschizându-și ghiozdanul, există

o poartă pe care o pot scoate cu un înjurător de aici. Apoi coborâm și mergem drept peste și drept înăuntru, rapid și răutăcios. Omorâți pe toți cei aflați la vedere, înțeles? Și-a scos cearta și a încărcat cu grijă arbaleta. Apoi și-a reluat instrucțiunile. — Tarr ocupă spatele traversând strada. Sticla, ține tot ce ai la îndemână...

'Sergent-'

— Nu acum, Corabb. Asculta! Ne îndreptăm spre sala tronului. Îl vreau pe Cuttle în față...

'Sergent-'

'-cu ascuțitori în mână. Koryk, tu ești următorul...

'Sergent-'

— Ce anume, pe numele lui Hood, Corabb?

Bărbatul arăta cu degetul. Spre nord.

Fiddler și ceilalți se întoarseră cu toții.

Să văd un dragon alb uriaș care se îndreaptă asupra lor.

O împrăștiere nefrecventă a soldaților Letherii tăiați și mici incendii lăsate în urmă de muniții le oferiseră suficientă cale pentru Quick Ben și Hedge, iar acum erau ghemuiți la picioarele unei uși către o clădire incendiată.

— Ascultă, insistă Hedge, acoperișul e chiar vizavi de poartă. Îl cunosc pe Fid și îți spun că e pe acoperișul ăla blestemat de Hood!

— Bine, bine, merge mai departe, sapător. Quick Ben clătină din cap. Ceva... nu știu...

S-au aruncat înăuntru. Duhoarea fumului era acre, mușcător. Epave carbonizate zăceau de jur împrejur, resturi ale unui imperiu ruinat.

— Iată, spuse Hedge, apoi se îndreaptă spre un coridor, coborând spre un set de scări care duceau în sus.

Ceva... o, Doamne!

'Mișcă-l!' Quick Ben mârâi, împingându-l pe sapator înainte.

'Ce-'

'Grabă!'

Uriasul dragon se înclină în jos, drept pentru ei.

Fiddler s-a mai uitat o clipă, văzând fiara deschizând gura, știind ce urma, apoi și-a ridicat arbaleta și a tras.

Șurubul a tras în sus.

Un membru din spate al dragonului s-a rupt pentru a pune cearta deoparte.

Iar blestemul a detonat.

Explozia i-a aplatizat pe marinii de pe acoperiș, l-a făcut pe Fiddler să se prăbușească înapoi.

Acoperișul însuși s-a lăsat sub ei cu sunete de măcinat și de scrâșnet.

Lăutarul zări dragonul, curgând sânge, cu pieptul rupt, alunecând într-o parte, îndreptându-se spre stradă de dedesubt, cu aripile zdrobite zvâcnindu-se că pânzele într-o furtună.

Un al doilea șurub a zburat pentru a-l intercepta.

O altă explozie, trimițând balaurul să se zvârneasce înapoi, în jos, într-o clădire, care s-a pliat brusc în interior pe acea parte, apoi s-a prăbușit cu un vuiet asurzitor.

Lăutarul s-a răsucit rotund-

- și l-am văzut pe Hedge.

- și Quick Ben, care alerga spre marginea acoperișului, cu mâinile ridicate și vrăjitorie construind în jurul lui, ca și cum ar fi proa unei corăbii care trece prin apă.

Fiddler sări în picioare și l-a urmat pe vrăjitor.

Din ruinele clădirii de lângă Domiciliul Etern, balaurul se elibera. Lacerate, oase proeminente și sânge curgând din răni groaznice. Și apoi, imposibil, s-a înălțat din nou înspre cer, cu aripile rupte batând - dar Fiddler știa că vrăjitoria era cea care ridica creatura înapoi în aer.

În timp ce a curățat clădirea prăbușită, Quick Ben și-a dezlănțuit magia. Un val de foc trosnitor s-a izbit de dragon, l-a făcut să se clatine înapoi.

O alta.

Și apoi altul - dragonul era acum la două străzi mai departe, zvârcolindu-se sub atacul înfloritor.

Apoi, cu un strigăt pătrunzător, s-a rotit, a urcat mai sus și a zburat, în plină retragere.

Quick Ben își coborî brațele, apoi căzu în genunchi.

Privind după dragonul care se diminua rapid, Lăutarul și-a sprijinit arbaleta pe umăr.

— Aceasta nu este lupta ta, îi spuse el creaturii îndepărtate. — Dragonul dracului.

Apoi se întoarse și se uită la Hedge.

Care, rânjind, se uită înapoi.

— Nicio fantomă?

— Nicio fantomă. Da, Fid, m-am întors.

Fiddler se încruntă, apoi clătină din cap. — Ajută-ne pe toți. Apoi se întoarse către Quick Ben. — Și unde ai fost în Abis?

Ridicându-se de pe acoperișul cu cataramă, Bottle se uită la cei trei soldați. Nu știa pe unul dintre ei decât că era sapator. Și un blestemat de Bridgeburner.

Lângă el, Koryk gemu, apoi scui pă. — Uită-te la ei, spuse el.

Bottle dădu din cap.

Și, în mod ciudat, pentru toți soldații din echipă, nu mai trebuia spus nimic despre asta.

Sticlă miji la dragonul care se diminua rapid. Dă-ne voie să ne prezentăm...

Trull Sengar ridică ușor brațele lui Seren și se dădu înapoi din îmbrățișarea ei. Aproape că s-a lăsat înainte, nevrând ca momentul să se termine, iar ceva rece i-a format un pumn în stomac. Tremurând, ea se întoarse.

'Seren-'

Ea flutură o mână, apoi îi întâlnește din nou ochii.

'Fratele meu. Părinții mei.'

— Da, spuse ea.

„Nu pot pretinde că nu sunt acolo. Că nu înseamnă nimic pentru mine.

Ea dădu din cap, fără să aibă încredere în ea însăși să vorbească.

A traversat camera prăfuită, dând cu piciorul printre gunoaie - locul fusese practic dezbrăcat de tot, oricât de lipsit de valoare ar fi fost. Stătuseră întinși împreună pe mătii, urmăriți de păianjeni în colțurile de lângă tavan și de lilieci atârnați la rând sub pervazul ferestrei. Luă sulita Imass de unde se sprijinea de un perete și se îndreptă spre ea, oferind un zâmbet slab. — Mă pot proteja. Și singur, mă pot mișca repede...

— Du-te, atunci, spuse ea și simți angoasă la asprimea bruscă a vocii ei.

Jumătatea lui de zâmbet a durat încă o clipă, apoi a dat din cap și a mers pe coridorul care ducea la ușa din față.

După o clipă a urmat Seren Pedac. „Trull-"

Se opri în prag. — Înțeleg, Seren. E în regulă.'

Nu, nu este în regulă! „Te rog”, a spus ea, „întoarce-te”.

'Eu voi. nu pot face nimic altceva. Ai tot ce este din mine, tot ce a mai rămas.

„Atunci am tot ce îmi trebuie”, a răspuns ea.

El întinse mâna, cu o mână atingându-i obrazul.

Și apoi a dispărut.

Ieșind de pe aleea care traversa curtea, Trull Sengar, cu patul sulitei răsunând ca călcâiul unui toiag de pe pavaj, a ieșit în stradă.

Și porni în direcția Eternului Domiciliu.

Din umbra unei alei de vizavi, Errantul îl privea.

'Mă simt mult mai bine.'

Brys Beddict îi zâmbi fratelui său. — Uită-te la asta. Deci, Tehol, slujitorul tău este un Dumnezeu Bătrân.

— O să iau pe oricine pot găsi.

— De ce acum ochii tăi au două culori diferite?

— Nu sunt sigur, dar cred că Bugg ar putea fi dalton. Albastru și verde, verde și albastru, iar în ceea ce privește maro, uită-l.

A spus slujitorul care s-a întâmplat să fie un Dumnezeu Bătrân a intrat în cameră. 'Am găsit-o.'

Tehol era în picioare. 'Unde? E în viață?

— Da, dar avem de făcut... din nou.

— Trebuie să-l găsim pe acel bărbat, pe acel Tanal...

— Nu e nevoie de asta, răspunse Bugg, cu ochii ațintiți asupra cadavrului lui Karos Invictad.

Brys a făcut la fel. O insectă cu două capete se îndrepta încet spre măruntaiele vărsate. — Ce este asta, pe numele Errantului?

Și Bugg șuieră printre dinți. „Da”, a spus el, „el este următorul”.

Afară, în complex, în strada de dincolo, se aduna o masă de cetățeni. Sunetul lor era ca o val care se înainta. Avuseseră niște explozii zgomotoase și vuietul inconfundabil al vrăjitoriei, din direcția Eternului Domiciliu, dar toate acestea fuseseră de scurtă durată.

Tehol l-a înfruntat pe Bugg: „Ascultă gloata aia. Vom putea pleca de aici în viață? Chiar nu am chef de o înecare. Mai ales al meu.

Brys mormăi. — Nu ai fost atent, frate. Ești un erou. Vor să te vadă.

'Eu sunt? Nu mi-am imaginat niciodată că au în ele.

— Nu au făcut-o, răspunse Bugg, cu o expresie acru. — Ormly și Rucket au cheltuit o avere pe strigători. Brys zâmbi. — Umilit, Tehol?

'Nu. Bugg, du-mă la Janath. Vă rog.' La asta, Brys Beddict se ridică din sprâncene. Ah, așa este, atunci. Bine. Bun.

Un ofițer supraviețuitor al garnizoanei orașului s-a predat oficial Adjunctului chiar în interiorul porții de vest,

iar acum Tadore și-a condus armata de ocupație în Letheras.

Lăsându-l pe Fist Blistig la conducerea forței principale, ea a adunat cei cinci sute de soldați marini supraviețuitori, împreună cu Fist Keneb și propria ei trupă de cavalerie călare, și a pornit spre palatul imperial. Acest rău numit „Domiciliu etern”.

Sinn, călare în spatele lui Lostara Yil, strigase când balaurul apărură peste oraș; apoi răsese și bătuse din palme când cel puțin doi înjurătoare și apoi val după val de vrăjitorie feroce au înfrânt creatura.

Echipele de avansare ale căpitanului Faradan Sort erau încă active - că multe fuseseră clarificate. Și erau la palat, sau cel puțin foarte aproape. Și erau într-o dispoziție.

Majoritatea comandantilor s-ar fi infuriat cu soldații aștia necontrolați care ridica haos undeva înainte, o mână de pușcași pușcași care trăiseră în sălbăticie de prea mult timp acum lovindu-se la ușa palatului, înnebuniți de pofta de sânge și dornici să se răzbune. Așa voia să-și anunțe cucerirea? Oare blestematii de proști ar lăsa ceva încă să respire în acel palat?

Și cum rămâne cu acest împărat care nu poate fi ucis? Lostara Yil nu credea că așa ceva este posibil. Un înjurător în picioarele nenorocitului acolo pe tronul acela și el va da oamenilor zile și zile. Nici ea nu l-ar fi trecut pe lângă Fiddler. Un pas în sala tronului, zgomotul acelei arbalete supradimensionate și apoi sergentul se scufundă înapoi, încercând să se îndepărteze în timp ce întreaga încăpere a erupt. Probabil că s-ar sinucide cu plăcere din această plăcere.

Totuși, deși fără îndoială Adjunctul împărtășea astfel de viziuni, Tadore nu spusese nimic. Nici ea nu și-a îndemnat trupele să se grăbească - nu că vreunul dintre ei ar fi fost în formă pentru asta, în special pușcașii marini. În schimb, au înaintat într-un ritm măsurat, iar cetățenii au început să apară de pe aleile laterale, alei și alei, pentru a-i privi trecând. Unii chiar au strigat un bun venit, cu vocile rupte de ușurare.

Orașul era o mizerie. Revolte și cutremure și muniții Moranth. Lostara Yil a început să-și dea seama că, dacă sosirea vânătorilor de oase însemna ceva, era promisiunea unei reveniri la ordine, o nouă așezare a civilizației, a legilor și, în mod ironic, a păcii.

Dar Adjunct, dacă rămânem prea mult aici, asta se va întoarce. Întotdeauna o face. Nimănui nu-i place să fie sub

călcâiul unui ocupant. Natură umană simplă, să-și ia propria deznădejde și să-i dea chip de străin, apoi să elibereze câinii de sânge.

Vezi acești cetățeni? Aceste fețe strălucitoare și bucuroase? Oricare dintre ei, în curând, s-ar putea întoarce. Secerătorii violenței se pot ascunde în spatele celor mai calmi ochi, al celor mai blânde zâmbete. '

Ritmul coloanei era încetinit, cu tot mai multe mulțimi în fața lor. Cântările se ridicau și coborau ici și colo. Cuvinte letherii, tonul undeva între speranță și insistență.

— Adjunct, ce spun toți?

Un nume, a răspuns ea. — Ei bine, două nume, cred. Unul pe care ei îl numesc Mântuitorul. Celălalt...'

— Celălalt... ce, domnule?

Îi aruncă o privire rapidă Lostarei, apoi s-a oprit, înainte de a spune: „Împărate”.

Împărat? 'Dar am crezut-'

Un nou împărat, căpitane. Prin proclamare, s-ar părea.

Oh, și nu avem nimic de spus despre asta?

Direct în față se afla un zid de cetățeni, blocând orice speranță de trecere, prin care se mișca un mic grup, împingându-și drum în prim-plan.

Adjunctul ridică o mână înmănușată pentru a semnala oprire.

. ' | | |

A apărut grupul, o femeie enorm de grasă în frunte, urmată de un omuleț noduros care părea că poartă șobolani în buzunarele mantiei și apoi doi bărbați care păreau frați. Amândoi sunt slăbiți, unul în uniforma unui ofițer, celălalt purtând o pătură zdrențuită și pătată de sânge.

Tavore descălecă, făcându-i semn lui Lostara să facă la fel.

Cele două femei s-au apropiat de grup. Pe măsură ce se apropiau, femeia grasă făcu un pas într-o parte și, cu o mișcare surprinzător de elegantă a unei mâini plinute, spuse: „Comandante, vă prezint pe Brys Beddict, cândva campion al regelui Ezgara Diskanar – înainte de cucerirea Edur – a proclamat acum Salvator. Iar fratele său, Tehol Beddict, geniu financiar, eliberator al asupriților și nu pe jumătate rău în pat, fiind și acum proclamat noul Împărat al Lether de către supușii săi iubitori.'

Adjunctul părea să nu aibă un răspuns.

Lostara se uită la acest Tehol Beddict - deși, să fie sincer, prefera să-și lase privirea să zăbovească asupra lui Brys - și se încruntă la pătura dezgustătoare înfășurată în jurul lui. Geniu financiar?

Brys Beddict a făcut un pas înainte și, la fel ca femeia uriașă, a vorbit în limba comerciantului. — Te-am escorta la Domiciliul Etern, Comandante, unde, cred, vom găsi un împărat fără imperiu, care va trebui să fie înlăturat. El a ezitat, apoi a adăugat: — Presupun că veniți ca eliberatori, comandante. Și, în consecință, nu doresc să-ți rămâi bun venit.

— Prin asta, spuse Adjunctul, vrei să spui că nu am forțe suficiente pentru a impune o ocupație viabilă. Știi, Brys Beddict, că granițele tale de est au fost depășite? Și că o armată de aliați intră acum în imperiul tău?

— Atunci veniți ca cuceritori? întrebă Brys Beddict.

Adjunctul a oftat, apoi s-a desfăcut și și-a tras cârma. Și-a scos mâna din mânășă și și-a trecut prin părul scurt și umed de transpirație. — Fereste-te, mormâi ea.

— Găsește-ne o cale prin acești oameni, atunci, Brys Beddict. Făcu o pauză, își aruncă privirea spre Tehol Beddict și se încruntă încet. — Ești destul de timid pentru un împărat, observă ea.

Tehol a respins asta cu cel mai strălucitor zâmbet, iar asta l-a transformat, iar brusc Lostara a uitat totul despre fratele bărbatului cu aspect marțial.

Spiritele nisipului, acei ochi...

— Îmi cer scuze, comandante. Recunosc că am fost oarecum surprins.

Adjunctul dădu încet din cap. — Prin această aclamație populară, da, îmi imaginez...

— Nu, nu asta. Ea a spus că nu sunt pe jumătate rău în pat. Sunt zdrobit de cealaltă jumătate, partea „jumătate bună”...

— O, Tehol, spuse femeia grasă, eram modest de dragul tău.

— Modestia din partea ta, Rucket? Nu știi sensul cuvântului! Adică, mă uit doar la tine și e greu să nu, dacă știi ce vreau să spun.

'Nu.'

'Oricum!' Tehol bătu din palme. „Am avut focurile de artificii, acum să începem această paradă!”

Sirryn Kanar a alergat pe coridor, departe de lupte. Străinii blestemați se aflau în Domiciliul Etern, făcând măcel - fără apeluri de predare, fără cereri de aruncare a

armelor. Doar acele certuri mortale, acele săbii scurte tăiate și acele grenado devastatoare. Colegii săi de gardă mureau după scor, sângele lor stropind zidurile cândva curate.

Și Sirryn a jurat că nu va avea aceeași soartă.

Nu l-ar ucide pe cancelar. Aveau nevoie de el și, în plus, era un bătrân. Evident, neînarmat, un om pașnic. Civilizat. Și paznicul pe care l-ar găsi stând lângă el, ei bine, chiar și el nu purta decât un cuțit la centură. Fără sabie, fără scut, fără cărmă sau chiar armură.

Pot să rămân în viață acolo, chiar lângă Cancelar.

Dar unde este el?

Sala tronului fusese goală.

Împăratul este în arenă. Prostul nebun încă se mai luptă cu luptele sale inutile și jalnice. Iar cancelarul ar fi acolo, prezent, martor ironic al prostiei salvatoare a ultimului Tiste Edur. Ultimul Tiste Edur din oras. Da.

S-a grăbit mai departe, lăsând în urma lui zgomotele luptei.

O zi de nebunie - nu s-ar termina niciodată?

Cancelarul Triban Gnol se dădu înapoi. Înțelegerea îi venise brusc, cu forța unei lovituri de ciocan. Rhulad Sengar nu se va întoarce. Împăratul celor o mie de morți... a murit ultima sa moarte.

Toblakai. Karsa Orhng, nu știu ce ai făcut, nu știu cum, dar ai eliberat calea.

L-ai curățat și pentru asta te binecuvântează.

S-a uitat în jur și a văzut că puținul public a fugit - da, Domiciliul Etern a fost spart, inamicul era înăuntru. Se întoarse către Finadd care stătea în apropiere. — Varat Taun.

— Domnule?

— Am terminat aici. Adună-ți soldații și escortează-mă în sala tronului, unde îi vom aștepta pe cuceritori.

'Da domnule.'

— Și o aducem pe vrăjitoarea aia cu noi - așa ști ce s-a întâmplat aici. Aș știu de ce și-a deschis mâna cu acel cuțit. Aș ști totul.

— Da, cancelar.

Căpitanul a fost surprinzător de blând luând-o pe femeia palidă în custodia lui și, într-adevăr, părea să-i soptească ceva care a stârnit un semn obosit din cap. Ochii lui Triban Gnol se îngustară. Nu, nu avea încredere în acest nou Finadd. Ar fi să-l aibă pe Sirryn cu el.

În timp ce se îndreptau dinspre arenă, Cancelarul se opri pentru o privire înapoi, o ultimă privire la silueta jalnică care zăcea pe nisipul însângerat. Mort. El este cu adevărat mort.

Cred că am știut întotdeauna că Karsa Orhng va fi acela. Da, cred că am făcut-o.

A fost aproape tentat să se întoarcă, să coboare pe podeaua arenei, să traverseze terenul și să stea deasupra cadavrului lui Rhulad Sengar. Și scuipă în fața Împăratului.

Nu este timp. O asemenea plăcere va trebui să aștepte.

Dar jur că o voi face încă.

Cuttle le făcu semn spre intersecție. Fiddler a condus restul echipei sale să se alăture sapatorului.

— Această este abordarea principală, a spus Cuttle. — Trebuie să fie.

Fiddler dădu din cap. Coridorul era ornamentat, impresionant de larg, cu un tavan arcuit strălucind cu foiță de aur. Nu era nimeni. — Deci, unde sunt paznicii și în ce direcție este sala tronului?

— Habar nu, răspunse Cuttle. — Dar cred că mergem la stânga.

'De ce?'

— Niciun motiv, cu excepția faptului că toți cei care au încercat să scape de noi se îndreptau mai mult sau mai puțin în acest sens.

— Bună idee, cu excepția cazului în care toți s-au îndreptat pe ușa din spate. Fiddler își șterse transpirația din ochi. Oh, asta fusese o vărsare de sânge urâtă, dar el și-a lăsat soldații să plece, în ciuda privirilor dezaprobatoare ale lui Quick Ben. Înalt Mage blestemat și nasul în aer - și de unde, pe numele lui Hood, a venit toată magia aceea? Quick nu arătase niciodată așa ceva înainte. Nici măcar pe aproape.

Se uită la Hedge.

Același vechi Hedge. Nu mai în vârstă decât ultima dată când Fiddler îl văzuse. Doamne, nu se simte real. S-a întors. Trăiește, respiră, fățește... El întinse mâna și l-a încâtușat pe bărbat într-o parte a capului.

— Hei, pentru ce e asta?

— Niciun motiv, dar sunt sigur că mi se datora să fac asta măcar o dată.

„Cine ți-a salvat pielea în deșert? Și sub oraș?

— O fantomă până la nimic, a răspuns Fiddler.

— Hood, acea barbă albă te face să arăți bătrân, Fid, știi asta?

Oh, taci.

— Arbalete încărcate, toată lumea? Bun. Continuă, Cuttle, dar încet și atent, nu?

Erau la cinci pași pe coridor, când o intrare laterală în față și în dreapta lor s-a umplut brusc de figuri. Și haosul s-a dezlănțuit încă o dată.

Tarr l-a văzut primul pe bătrân, pe cel din frunte, sau chiar dacă nu l-a văzut primul, a scăpat înaintea oricui. Iar cearta s-a scufundat într-o parte a capului bărbatului, mort în centrul tâmpiei sale stângi. Și totul a stropit pe cealaltă parte.

Alte certuri l-au prins, cel puțin doi, învârtindu-și trupul slăbănog, dar frumos îmbrăcat înainte să se răstoarne.

O mână de paznici care îl însoțiseră pe bătrân s-au dat înapoi, cel puțin doi s-au lipit bine, iar Tarr se repezi deja înainte, scoțând sabia scurtă și aducând scutul rotund. S-a izbit puternic de Corabb care făcea la fel și a înjurat când bărbatul i-a ajuns în față.

Tarr își ridică sabia, un impuls brusc, coplesitor de a lovi lama în capul nenorocitului, dar nu, cu excepția inamicului...

Care aruncau armele în timp ce se întorceau pe coridor.

— De dragul lui Hood! strigă rapid Ben, târându-l pe Tarr să treacă, apoi împingându-l pe Corabb într-o parte. — Se predau, la naiba! Nu mai măcelăriți pe toată lumea!

Iar din grupul Letherii, o voce de femeie a strigat în Malazan: „Ne predăm! Nu ne uide!”

Acea voce a fost suficientă pentru a atrage pe toată lumea.

Tarr se întoarse, ca și ceilalți, să se uite la Fiddler.

După o clipă, sergentul dădu din cap. — Atunci ia-i prizonieri. Ne pot conduce la blestemata sala tronului.

Zâmbete s-au îndreptat spre trupul bătrânului și au început să-și tragă toate înelele stridente.

Un ofițer Letherii a făcut un pas înainte, cu mâinile ridicate. — Nu e nimeni în sala tronului, spuse el. — Împăratul este mort - cadavrul lui e în arenă...

— Atunci, du-ne acolo, îi ceru Quick Ben, aruncându-se privirea spre Fiddler. — Vreau să văd singur.

Ofițerul dădu din cap. „Tocmai am venit de acolo, dar foarte bine”

Fiddler făcu semn echipei sale înainte, apoi se încruntă spre Smiles. — Fă asta mai târziu, soldat...

Și-a dezvăluit dinții ca un câine peste o ucidere, apoi a scos un cuțit mare și, cu două cotlete sălbatice, a luat

mâinile frumoase ale bătrânului.

Trull Sengar a ieșit pe nisipul arenei, cu ochii ațintiți asupra corpului care zăcea aproape de capătul îndepărtat. Sclipirea monedelor, capul înclinat pe spate. A mers încet înainte.

Era haos pe coridoarele și camerele Palatului Etern. Și-a putut căuta părinții mai târziu, dar bănuia că nu-i va găsi. Plecaseră cu restul Tiste Edur. Înapoi spre nord. Înapoi în patria lor. Și astfel, până la urmă, și ei îl abandonaseră pe Rhulad, fiul lor cel mic.

De ce zace neclintit? De ce nu s-a întors?

A venit lângă Rhulad și a căzut în genunchi. Dă jos sulita. Un braț lipsă, o sabie lipsă.

Întinse mâna și ridică capul fratelui său. Greu, fata atât de cicatrice, atât de răsucită de durere încât era greu de recunoscut. Îl puse în poală.

De două ori acum, sunt făcut să fac asta. Cu un frate a cărui față, acolo sub mine, se odihnește prea nemișcat. Prea golit de viață. Arată atât de... greșit.

Ar fi încercat, pentru ultima dată, o ofertă finală de rațiune fratelui său tânăr, un apel la tot ceea ce fusese cândva. Înainte de toate acestea. Înainte, cu un zel nebun, dar de înțeles, apucase o sabie pe un câmp de gheață.

Rhulad avea să-l pronunțe atunci, într-un alt moment de slăbiciune, pe Trull Shorn. Moartă în ochii tuturor Tiste Edur. Și înlănțuiește-l la piatră pentru a aștepta o moarte lentă și irosită. Sau creșterea apei.

Trull venise, da, să-l ierte. Era strigătul din inima lui, un strigăt cu care trăise pentru ceea ce părea pentru totdeauna. Ai fost rănit, frate. Atât de rănit. El te tăia, te lăsase jos, dar nu murise. Făcuse ce trebuia să facă, să-ți pună capăt coșmarului. Dar tu nu ai văzut-o așa. Nu ai putea.

În schimb, i-ai văzut pe frații tăi abandonându-te.

Așa că acum, fratele meu, așa cum te iert eu, mă vei ierta acum?

Desigur, nu ar exista niciun răspuns. Nu din acea față niciodată nemișcată, niciodată goală. Trull a întârziat. Prea târziu pentru a ierta și prea târziu pentru a fi iertat.

Se întrebă dacă Seren știa, poate ghicise ce va găsi aici.

Gândul la ea îi făcu răsuflarea în gât. Oh, nu știa că ar putea exista o astfel de iubire. Și acum, chiar și în cenușa care îl înconjura aici, viitorul se desfășura ca o floare, cu parfumul ei dulce peste tot.

Asta înseamnă iubirea. am vazut in sfarsit-
Lovitura cuțitului i-a intrat sub omoplatul stâng și i-a rupt inima.

Ochii larg de durere bruscă, uimire bruscă, Trull simți că capul lui Rhulad se înclină într-o parte în poală, apoi alunecă din mâinile care își pierduseră toată puterea.

Oh, Seren, iubirea mea.

Oh, iartă-mă.

Cu dinții dezveliți, Sirryn Kanar se dădu înapoi, smulgându-și arma. Un ultim Tiste Edur. Acum mort, de mâna lui. Justiția pură încă mai exista în această lume. El curățise Imperiul Lether cu acest cuțit și uite, vezi sângele gros picurând în jos, curgând în jurul mânerului.

O lovitură spre inimă, încheierea tulpinii lui tăcute peste nisip, respirația i s-a ținut prea mult pentru. ultimii trei pași. Și umbra lui binecuvântată, chiar sub picioarele lui - nici un risc ca ea să înainteze pentru a-l avertiza pe nenorocit. A existat acel moment în care o umbră zvârlise pe nisip - o bufniță blestemată, dintre toate - dar prostul nu observase.

Nu într-adevăr: soarele stătea în punctul cel mai înalt.

Si fiecare umbră se înghesuia, tremurând sub acel stăpânitor înverșunat de pe cer.

Își simțea gust de fier în gură, un dar atât de amar încât se bucura de mușcătura lui rece. Făcând un pas înapoi, în timp ce trupul cădea într-o parte, căzu chiar peste sulita aceluia sălbatic patetic.

Barbarul moare. Așa cum trebuie, pentru a mea este mâna civilizației.

Auzi un zgomot la capătul îndepărtat și se întoarce.

Cearța i-a izbit umărul stâng, l-a aruncat pe spate, unde s-a împiedicat de cele două cadavre, apoi s-a răsucit în cădere, aterizând pe partea rănită.

Durerea a izbucnit, uimindu-l.

— Nu, gemu Hedge, împingând-o pe lângă Koryk, care se întoarce cu o expresie mâhnită pe chip.

— La naiba, Koryk, începu Fiddler.

— Nu, spuse Quick Ben, nu înțelegi, Fid.

Koryk a ridicat din umeri. — Îmi pare rău, sergent. Obicei.

Fiddler îl privi pe vrăjitor urmărindu-l pe Hedge până la locul în care cele trei cadavre zăceau pe nisip. Dar sapatorul nu dădea atenție Letherii înghesuiti, ci ateriza cu putere în genunchi lângă unul dintre Tiste Edur.

— Vezi monedele de pe aia? întrebă Cuttle. „Ars chiar în...”

— Åsta era împăratul, spuse căpitanul care îi adusese aici. — Rhulad Sengar. Celălt Edur... nu știu. Dar, a adăugat el, prietenii tăi o fac.

Da, Fiddler putea vedea asta și, dintr-o dată, i se părea că nu era nimic altceva decât durere în acest loc. Prins în ultimele respirații, glasul dat de strigătele de durere alarmant de necaracteristice ale lui Hedge, aproape animale. Scuturat, Fiddler se întoarse către soldații săi. — Luați poziții defensive, toți. Căpitane, tu și ceilalți prizonieri de acolo, lângă zidul acela, și nu te mișca dacă vrei să rămâi în viață. Koryk, stai liniștit cu blestemata aia de arbaletă, bine?

Fiddler s-a îndreptat apoi către prietenii săi.

Și aproape că s-a retras din nou când a văzut chipul lui Hedge, atât de crud de angoasă, atât de... expus.

Quick Ben se întoarse și aruncă o privire înapoi către Fiddler, un fel de avertisment, iar apoi vrăjitorul se îndreptă spre Letherii căzuți.

Tremurând, confuz, Fiddler îl urmă pe Quick Ben. Stătea lângă el, privind în jos la bărbat.

— Va trăi, spuse el.

În spatele lor, Hedge râpă: — Nu, nu va face.

Acea voce nici nu suna umană. Fiddler se întoarse alarmat și îl văzu pe Hedge holbându-se la Quick Ben, de parcă între cei doi bărbați trecea o comunicare tăcută.

Apoi Hedge a întrebat: „Poți s-o faci, Quick? Un loc cu... cu chin etern. Poți să faci asta, vrăjitor? Am întrebat dacă poți face asta!

Quick Ben îl înfruntă pe Fiddler, cu o întrebare în ochii lui.

Oh, nu, rapid, acesta nu este pentru mine să spun...

— Lăutar, ajută-mă să decid. Vă rog.'

Doamne, chiar și întristarea lui Quick Ben. Cine a fost acest războinic? — Ești un Înalt Mag, Quick Ben. Fă ceea ce trebuie făcut.

Vrăjitorul se întoarse către Hedge. — Hood îmi este dator, Hedge.

— Ce fel de răspuns este acesta?

Dar Quick Ben s-a întors, a făcut un gest și o încetșare întunecată s-a ridicat în jurul Letherii, s-a închis în întregime în jurul corpului bărbatului, apoi s-a micșorat, ca în nisip, până când nu a mai rămas nimic. S-a auzit un țipăt

slab, în timp ce orice aştepta Letherii întinsese mâna să-l apuce.

Apoi vrăjitorul a rupt o mână şi l-a tras pe Fiddler aproape, iar faţa lui era palidă de furie. — Să nu-ţi fie milă de el, Fid. Mă înţelegeţi? Să nu-ţi fie milă de el!

Fiddler clătină din cap. — Nu o voi face, Quick. Nici o clipă. Lasă-l să tipe, pentru veşnicie. Lasă-l să tipe. O încuviinţare sumbră din cap, apoi Quick Ben îl împinse înapoi. Hedge a plâns peste Tiste Edur, a plâns ca un om pentru care s-a pierdut toată lumina din lume şi nu s-ar mai întoarce niciodată.

Şi Fiddler nu ştia ce să facă.

Privind dintr-un loc nevăzut, Errantul se dădu înapoi, se trase de parcă s-ar arunca de pe o stâncă.

El era ceea ce era.

Un basculant de solduri.

Şi acum, în această zi - să-l devoreze abisul întreg - un făcător de văduve.

Urcând panta blândă a plajei, Karsa Orlong sa oprit. Îşi întinse mâna la sabia care îi ţinea în ţepă piciorul şi închise o mână în jurul lamei, chiar deasupra mânerului. Fără să se gândească la felul în care marginile crestate i-au tăiat carnea, el a târât arma liber.

Sângele a înflorit din rănilor înţepate, dar doar pentru o clipă. Piciorul devenea amorţit, dar avea să-l folosească încă o vreme.

Încă ţinând sabia blestemată de lamă, se împinse înainte, schiopătând pe spadă. Şi văzu, la mică distanţă în dreapta lui, o colibă mică din care ieşea fum.

Războinicul Toblakai se îndreptă spre el.

Venind vizavi de ea, lăsa să cadă sabia de fier, făcu încă un pas mai aproape, se aplecă şi împinse o mână sub marginea colibei. Cu o ridicare în sus, a ridicat întreaga structură, a trimis-o să se răstoarne pe spate ca o broască ţestoasă răsturnată.

Fumul s-a înălţat, a prins briza şi a fost luat.

În faţa lui, aşezat cu picioarele încrucişate, se afla o creatură străveche, îndoită şi zdrobită.

Un barbat. Un zeu.

Care ridică privirea cu ochii mijii plini de durere.

Apoi acei ochi s-au mutat, în spatele lui Karsa, iar războinicul s-a întors.

Spiritul împăratului sosise, văzu el. Tânăr - mai tânăr decât îşi închipuise Karsa că este Rhulad Sengar - şi, cu

carnea lui limpede, nepătată, un bărbat deloc lipsit de frumusețe. Întins pe pământ ca în somn blând.

Apoi ochii i s-au deschis brusc și a țipat.

O încercare de scurtă durată.

Rhulad se împinse pe o parte, pe mâini și genunchi – și văzu, întins aproape, sabia lui.

'Ia-l!' strigă Dumnezeu Infirm. „Dragul meu tânăr campion, Rhulad Sengar de la Tiste Edur. Ia-ți sabia!

— Nu, spuse Karsa. „Spiritul tău este aici – este tot ce ai, tot ce ești. Când o voi ucide, te va lua uitarea.

— Uită-te la piciorul lui! El este aproape la fel de infirm ca mine! Ia sabia, Rhulad, și dă-l jos!

Dar Rhulad încă ezita, acolo pe mâini și în genunchi, respirația lui venind în gâfâituri rapide.

Zeul schilodit a șuierat, a tușit, apoi a spus cu o voce joasă și cântătoare: — Te poți întoarce, Rhulad. Spre lumea ta. Puteți face bine. De data aceasta, poți face totul corect. Ascultă-mă, Rhulad. Trull este viu! Fratele tău, este în viață, și merge la Domiciliul Etern! Mergă să te găsească! Omoară acest Toblakai și te poți întoarce la el, poți spune tot ce trebuie spus!

— Rhulad Sengar, poți să-i ceri iertare.

La asta capul lui Tiste Edur se ridică. Ochii se aprind brusc, făcându-l să pară... atât de tânăr.

Iar Karsa Orlong a simțit, în inima lui, un moment de regret.

Rhulad Sengar întinse mâna spre sabie.

Și sabia de silex s-a legănat în jos, decapitându-l.

Capul s-a rostogolit, s-a așezat deasupra sabiei. Corpul s-a înclinat lateral, picioarele lovindu-se spasmodic, apoi crescând nemișcat în timp ce sângele curgea din gâtul deschis. Într-o clipă, acel sânge a încetinit.

În spatele lui Karsa, Zeul schilodit a râs spart, apoi a spus: „Te-am așteptat de mult timp, Karsa Orlong. Am muncit atât de mult... să te aduc la această sabie. Căci este al tău, Toblakai. Niciun altul nu o poate mânui așa cum poți tu. Niciun altul nu poate rezista blestemului său, nu poate rămâne sănătos, nu poate rămâne stăpânul său. Această armă, Alesul meu, este pentru tine.

Karsa Orlong s-a confruntat cu Zeul Infirm. — Nimeni nu mă alege pe mine. Nu dau nimănui acest drept. Sunt Karsa Orlong din Teblor. Toate alegerile îmi aparțin.

— Atunci alege, prietene. Aruncă acel lucru jalnic de piatră pe care îl porți. Alege arma făcută pentru tine mai presus de toate celelalte.'

Karsa își dezveli dinții.

Ochii Zeului Infirmit se măriră pentru scurt timp, apoi se aplecă în față, peste brazierul său de cărbuni mocniți. — Cu sabia, Karsa Orlong, vei fi nemuritor. A fluturat o mână noduroasă și o poartă s-a deschis la câțiva pași. 'Acolo. Întoarce-te în patria ta, Karsa. Proclamă-te împărat al Teblorului. Ghidează-ți oamenii pentru totdeauna. Oh, sunt îngroziți. Numai tu îi poți salva, Karsa Orlong. Și cu sabia, nimeni nu poate sta în față ta. Îi vei salva, îi vei conduce la dominație - o campanie de „copii” măcelăriți, așa cum lumea nu a mai văzut-o până acum. Dă răspuns, Toblakai! Dă răspuns la toate greșelile pe care le-ai suferit tu și oamenii tăi! Lăsați copiii să depună martori!

Karsa Orlong se uită în jos la Zeul Infirmit.

Și zâmbetul lui s-a lărgit, o clipă, înainte să se întoarcă.

'Nu-l lăsa aici! Este pentru tine! Karsa Orlong, este pentru tine!

Cineva venea de pe nisip. Un bărbat larg, foarte musculos și trei bhokorala cu pielea neagră.

Karsa schiopăta să-i întâlnească.

Withal simți inima bătându-i în piept. Nu se așteptase... ei bine, nu știa la ce să se aștepte, ci doar la ce se aștepta de la el.

„Nu ești binevenit”, a spus uriașul cu fața tatuată și piciorul rănit.

'Nu sunt surprins. Dar iată-mă oricum. Ochii lui Withal se îndreptară spre sabia care zăcea în iarbă. Capul lui Tiste Edur se sprijinea pe el ca pe un cadou. Armierul se încruntă. — Sărmanul băiat, nu a înțeles niciodată...

— Da, mârâi gigantul.

Withal ridică privirea spre războinic. Apoi, acolo unde s-a ghemuit Zeul Infirmit, înainte de a reveni încă o dată la privirea lui asupra uriașului. — Ai spus că nu?

'La fel.'

'Bun.'

— Îl iei acum?

— Vreau să-l sparg pe forja unde a fost făcut. Și arată spre fierăria slăbită din depărtare.

Zeul infirmă suieră: — Ai spus că nu va putea fi rupt niciodată, Withal!

Armierul a ridicat din umeri. „Întotdeauna spunem astfel de lucruri. Plătește facturile.

Un strigăt îngrozitor a fost dezlănțuit de la Zeul Infirmit, s-a terminat cu tuse sugrumată.

Gigantul îl studia pe Withal în schimb, iar acum a întrebat: „Tu ai făcut această armă blestemată?”
'Am făcut.'

Pălmuirea cu mâna pe spate l-a surprins pe Withal și l-a trimis să zboare înapoi. Lovindu-i cu putere pe spate, privind în sus la cerul albastru care se învârtea - care se umplu brusc de războinic, privind în jos.

— Nu o mai face.

Și după ce a spus asta, uriașul a plecat.

Clipind în lumina albă a soarelui, Withal a reușit să se întoarcă pe o parte și l-a văzut pe uriaș intrând într-un portal de foc, apoi dispărând în timp ce Zeul Infirmă țipa din nou. Portalul a dispărut brusc cu un mârâit.

Unul dintre nacht-uri și-a apropiat fața îngrozitoare de Withal, ca o pisică pe cale să-și fure răsufierea. A racit.

— Da, da, spuse Withal, împingând-o, ia sabia. Da. Rupe blestemul.

Lumea s-a învârtit în jurul lui și a crezut că va fi bolnav. „Sandalath, iubire, ai golit găleata? Sigur că era piș, dar mirosea mai mult a bere, nu-i așa? Aș putea să-l beau din nou, vezi.

Se cățăără în sus, se legănă scurt înainte și înapoi, apoi se întinse în jos și, după câteva încercări, ridică sabia.

Pleacă la fierărie. Nu sunt multe moduri de a sparge o sabie blestemată. O armă și mai urâtă ar reuși, dar în acest caz nu a existat una. Deci, înapoi la secretul vechiului fierar. Pentru a sparge o armă aspectată, aduceți-o acasă, la forja unde s-a născut.

Ei bine, el ar face exact asta și ar face-o acum.

Văzându-i pe cei trei nacht care se uitau la el, se încrunță. „Du-te să eliberezi blestemata de barcă - nu am chef să înec cincizeci de măhuri de pe țărm”.

Creaturile s-au prăbușit peste fiecare în graba lor de a se repezi înapoi la plajă.

Withal s-a dus la vechea fierărie, pentru a face ceea ce trebuia făcut.

În spatele lui, Zeul Infirmă a urlăit spre cer.

Un sunet teribil, teribil, un strigăt al lui Dumnezeu. Unul pe care nu a vrut să o mai audă niciodată.

La forja, Withal a găsit un ciocan vechi și s-a pregătit să desfacă tot ce făcuse. Deși, în timp ce așeza sabia pe nicovala ruginită și studia lama stropită cu sânge, și-a dat seama că era, în tot adevărul, imposibil.

După o clipă, armărul ridică ciocanul.

Apoi a dat jos.

EPILOG

Ea a mers prin giulgiurile amurgului
Și a venit la masă
La Porțile Nebuniei.
Unde cei vii se jucau cu moartea Și cântau triumfător
La Porțile Nebuniei.
Unde morții i-au batjocorit pe cei vii Și au spus povești
de inutilitate La Porțile Nebuniei.
A venit să-și așeze noul copil Acolo pe altarul pătat de
la Porțile Nebuniei.
„Acesta”, a spus ea, „este ceea ce trebuie să facem, Cu
speranță și smerenie La Porțile Nebuniei”.
Și copilul a plâns noaptea Pentru a anunța sosirea
îndrăzneată La Porțile Nebuniei.
Am visat asta destul acum? Promisiunea noastră de a
suferi La Porțile Nebuniei?
Vei privi noua lui față și vei șopti cântece de suferință
La Porțile Nebuniei?
Luând în mână cheia cu dinți de ferăstrău Pentru a da
drumul unui viitor stricat La Porțile Nebuniei?
Spune-i atunci copilului povestea ta despre inutilitate
Toate jocurile tale cu moartea La Porțile Nebuniei.
Noi, cei care stăm aici, am mai auzit-o.
Rugăciunea Copilului Călugării Mascați ai Cabalei

D

zdrențându-și sufletul din locul său de epuizare și
groază, sunetul unui lanț care se învârtea îl trezi pe
Nimander Golit. Se uită în sus la tavanul pătat al camerei
sale mici, cu inima bătându-i cu putere în piept, trupul îi
era alunecat de sudoare sub păături umede. Sunetul ăsta -
părusese atât de real - Și acum, cu ochii mari, îl auzi din nou.
Învârtire, apoi snaps ciudate! Apoi se învârte încă o dată. S-
a ridicat. Orașul mizerabil de afară dormea, înecat în
întuneric, neșurat de nicio lună. Și totuși... sunetul venea
de pe stradă chiar dedesubt;

Nimander se ridică din pat, se îndreaptă spre ușă, ieși pe holul răcoros. Mizlă și praf sub picioarele lui goale, în timp ce cobora scările șubrede.

Ieșind, a ieșit în grabă în stradă.

Dă, cea mai adâncă groapă a nopții și acesta nu a fost - nu putea fi - un vis.

Lanțul suierat și clacătul moale, aproape, l-au adus în jurul lui. Să vadă un alt Tiste Andii ieșind din întuneric. Un strain. Nimander găfâi.

Străinul învârtea un lanț dintr-o mână ridicată, un lanț cu inele la fiecare capăt.

— Bună, Nimander Golit.

'Cine-cine ești? De unde imi stii numele?'

„Am parcurs un drum lung, până în această Insula Shake - sunt rudele noastre, știai asta? Presupun că ai făcut-o, dar ei pot aștepta, pentru că nu sunt încă pregătiți și poate nu vor fi niciodată gata. Nu doar sânge Andii, până la urmă. Dar Edur. Poate chiar și Liosan, ca să nu mai vorbim de uman. Nu conteaza. Lăsa-i lui Twilight insula... răsese el, imperiu.

'Ce vrei?'

— Tu, Nimander Golit. Și rudele tale. Du-te acum, adună-le. Este timpul să plecăm.

'Ce? Unde?'

— Ești cu adevărat un copil? se răsti străinul frustrat. Inelele au făcut clic, lanțul s-a strâns în spirală în jurul degetului lui arătător. — Sunt aici să te conduc acasă, Nimander. Tot ce ai generat de Anomander Rake, Lordul cu Aripă Negre.

— Dar unde este acasă?

'Ascultă la mine! Te duc la el!'

Nimander se uită cu privirea, apoi se dădu înapoi. „Nu ne vrea...”

— Nu contează ce vrea el. Nici măcar ce vreau! Înțelegi încă? Eu sunt Heraldul ei!

A ei?

Deodată Nimander strigă, căzu cu putere în genunchi pe pavaj, cu mâinile la față. — Acesta... acesta nu este un vis?

Străinul rânji. — Poți să-ți păstrezi coșmarurile, Nimander. Poți să te uiți în jos la sângele de pe mâini pentru toată eternitatea, pentru tot ce îmi pasă. Era, după cum spui, nebună. Și periculos. Vă spun asta, aș fi lăsat cadavrul ei întins aici, în stradă, în noaptea asta, dacă ar mai trăi. Deci, destule.

— Du-te, adu-ti rudele aici. Repede, Nimander, în timp ce întuneric încă deține această insulă.

Iar Nimander s-a urcat în picioare, apoi a intrat în corăbirea decrepită.

Heraldul ei. Oh, Mamă Întunecată, l-ai chema pe tatăl nostru, așa cum ne chemi acum pe noi?

Dar de ce?

OK, trebuie să fie. Da. Exilul nostru-Abisul de dedesubt-exilul nostru s-a încheiat!

Așteptând pe stradă, Clip și-a rotit lanțul. O grămadă jalnică, dacă acest Nimander era cel mai bun dintre ei. Ei bine, ar trebui să facă, pentru că nu a mințit când a spus că Shake nu sunt încă gata.

Acesta era, de fapt, singurul adevăr pe care-l spusese, în această cea mai întunecată dintre nopți.

Și cum te-ai descurcat în Letheras, Silchas Ruin? Nu bine, aș paria.

Nu ești fratele tău. Nu ai fost niciodată.

Oh, Anomander Rake, te vom găsi. Și ne vei da un răspuns. Nu, nici măcar un zeu nu poate pleca vesel, nu poate scăpa de consecințe. De trădare.

Da, te vom găsi. Și vă vom arăta. Vă vom arăta cum se simte.

Rud Elalle și-a găsit tatăl așezat pe un bolovan deteriorat de intemperii, la marginea văii mici din apropierea satului. S-a urcat și sa alăturat lui Udinaas, așezându-se pe piatra încălzită de soare de lângă el.

Un vițel ranag se despărțise cumva de mama sa și, într-adevăr, întreaga turmă, iar acum rățăcea pe fundul văii, urlând.

— Ne-am putea sărbător cu asta, spuse Rud.

„Am putea”, a răspuns Udinaas. — Dacă nu ai inimă.

„Trebuie să trăim, iar pentru a trăi trebuie să mâncăm...”

„Și pentru a trăi și a mânca, trebuie să ucidem. Da, da, Rud, sunt conștient de toate acestea.

„Cat de mult vei sta?” întrebă Rud, apoi i s-a tăiat răsuflarea în gât. Tocmai ieșise întrebarea - cea pe care se temea să o pună de atâta timp.

Udinaas i-a aruncat o privire surprinsă, apoi și-a întors atenția asupra vițelului pierdut. — Se întristează, spuse el. „E întristată, atât de adânc în inima ei încât ajunge la mine - de parcă distanța ar fi nimic. Nimic. Aceasta este ceea ce vine, a adăugat el fără urmă de amărăciune, „de viol”.

Rud a hotărât că era prea greu să privească chipul tatălui său în acest moment, așa că și-a coborât privirea spre vițelul îndepărtat.

— Î-am spus lui Onrack, continuă Udinaas. 'A trebuit să. Să-l... scot, înainte să mă devore. Acum, ei bine, regret că am făcut asta.

'Nu ai nevoie. Onrack nu avea un prieten mai mare. Era necesar ca el să știe adevărul...

— Nu, Rud, asta nu este niciodată necesar. Expedient, uneori. Util, alteori. În restul timpului, doar rănește.

— Părinte, ce vei face?

'Do? De ce nimic. Nu pentru Seren, nu pentru Onrack. Nu sunt altceva decât un fost sclav. Un zâmbet de moment, ironic. — Trăind cu sălbaticii.

— Ești mai mult decât atât, spuse Rud.

'Eu sunt?'

— Da, ești tatăl meu. Și așa vă întreb din nou, cât veți rămâne?

— Până când mă dai afară, presupun.

Rud a venit la fel de aproape să izbucnească în lacrimi ca niciodată. Gâtul i s-a închis, atât de strâns, încât nu a putut spune nimic pentru o clipă lungă, în timp ce valul de sentimente se ridica în el și se potoli încet. Prin ochii încetosați, a privit vițelul rătăcind în vale.

Udinaas relua parcă fără să-și țină seama de reacția provocată de cuvintele sale. — Nu că aș putea să te învăț prea multe, Rud. Repararea plaselor, poate.

— Nu, tată, poți să mă înveți cel mai important lucru dintre toate.

Udinaas l-a privit cu ochi, sceptic și suspicios.

Trei ranag adulți au apărut pe o creastă, coborâtă în jos spre vițel. Văzându-i, tânăra fiară a strigat din nou, și mai tare de data aceasta, și a alergat să le întâmpine.

Rud oftă. — Părinte, poți să mă înveți cea mai mare pricepere a ta. Cum să supraviețuiești.

Niciunul nu a spus nimic atunci o vreme, iar Rud își ținu ochii pe ranag în timp ce urcau în partea îndepărtată a văii. În acest timp, se părea că Udinaas găsisese ceva în neregulă cu ochii săi, căci mâinile i se duceau iar și iar la față. Rud nu se întoarce să observe nimic din toate astea.

Apoi, în cele din urmă, cu valea goală în fața lor, tatăl său s-a ridicat. — La urma urmei, se pare că ne este foame.

— Niciodată pentru mult timp, răspunse Rud, ridicându-se și el.

— Nu, este adevărat.

S-au întors în sat.

Măinile lui pătate de vopsea, Onrack a legat curelele din piele brută în jurul pachetului, apoi l-a pus peste un umăr și s-a îndreptat cu fața soției sale. 'Trebuie să plec.'

„Așa spunei”, a răspuns Kilava.

„Călătoria, până unde se află trupul prietenului meu, îmi va ușura spiritul”.

'Fără dubii.'

— Și trebuie să vorbesc cu Seren Pedac. Trebuie să-i spun despre soțul ei, despre viața lui de când i-a dat sabia.

'Da.'

— Și acum, spuse Onrack, trebuie să merg să-l îmbrățișez pe fiul nostru.

'O să te însoțesc.'

Onrack zâmbi. — Asta îl va face de rușine.

— Nu, prostule naibii. Am spus că mă voi alătura ție. Dacă crezi că mergi undeva fără mine, ești supărat.

"Kilava-"

'M-am hotărât. Voi lăsa călătoria să-ți ușureze inima, soț. Nu o să vorbesc până când urechile voastre nu sângerează și, ca un bhederin, căutați cea mai apropiată margine a stâncii.

Se uită la ea cu dragoste în ochi. — Vorbărie? Nu te-am auzit niciodată vorbind.

— Nici tu nu o vei face niciodată.

El a dat din cap. — E foarte bine, soție. Alătură-te mie, atunci. Ajută-mă să mă vindec doar cu prezența ta...

— Fii foarte atent acum, Onrack.

Cu înțelepciune, nu a mai spus nimic.

S-au dus să-și ia rămas bun de la fiul lor.

„Este epuizant!” spuse împăratul Tehol Beddict, prăbușindu-se pe tronul său.

Chipul lui Bugg s-a acru când a spus: „De ce? Încă nu ai făcut nimic.

— Ei bine, au trecut doar trei săptămâni. Vă spun că lista mea de reforme este atât de lungă, încât nu voi ajunge niciodată la nici una dintre ele.

— Îți aplaud îmbrățișarea incompetenței, a spus Bugg.

— Vei fi un împărat bun.

— Ei bine, se aventurează Brys de unde stătea sprijinit de peretele din dreapta estradei, este pace în pământ.

Bugg se strâmbă. — Da, ceea ce face pe cineva să se întrebe cât de mult își poate ține respirația un întreg imperiu.

— Și dacă cineva are răspunsul la acesta, dragă servitor, acela ai fi tu.

— O, acum sunt amuzat.

Tehol zâmbi. — Putem spune. Și acum, acesta nu era „noi” regal. Cu care admitem că nu ne putem obișnui în nevinovăția noastră.

Brys a spus: „Adjunctul este pe drum, iar apoi este Shurq Elalle care vrea să vorbească cu tine despre ceva. Nu există lucruri care trebuie discutate? Apoi a așteptat un răspuns, orice răspuns, dar nu a câștigat decât priviri goale din partea fratelui său și a lui Bugg.

Dintr-o intrare laterală, noul Cancelar a intrat într-un vârtej de robe stridente. Brys și-a ascuns tresărirea. Cine ar fi crezut că se va cufunda direct în prost gust ca un larve într-un măr?

— Ah, spuse Tehol, cancelarul meu nu arată minunat în această dimineață?

Expresia lui Janath a rămas la distanță. — Cancelarii nu trebuie să arate minunat. Competența și eleganța vor fi suficiente.

— Nu e de mirare că ieși atât de remarcat aici, mormăi Bugg.

— În plus, continuă Janath, astfel de descrieri se potrivesc mai bine cu rolul Primei Concubine, care îmi spune exact cu ce creier te gândești, iubit soț. Din nou.'

Tehol își ridică mâinile ca și cum ar fi capitulat, apoi spuse pe tonul său cel mai rezonabil - pe care Brys îl recunoscuse cu ușoară consternare - „Nu văd încă niciun motiv pentru care nu poți fi și tu Prima Concubină”.

— Îți tot spun, spuse Bugg. „Soția împăratului înseamnă că este împărăteasă”. Apoi se întoarse către Janath. — Vă dau trei titluri legitime.

„Nu uitați de învățat”, a observat Tehol, „pe care majoritatea l-ar considera anulează pe toate celelalte. Chiar și soția.

— De ce, spuse Bugg, acum lecțiile tale nu se vor termina niciodată.

Încă un moment de reculegere, când toată lumea se gândea la toate acestea.

Apoi Tehol s-a răscolit pe tronul său. — Întotdeauna există Rucket! Ar fi o primă concubină bună! Doamne, cum curg binecuvântările.

Janath spuse: — Ai grijă să nu te îneci, Tehol.

— Bugg nu ar lăsa niciodată să se întâmple asta, dulceață. O, din moment ce discutăm chestiuni importante

înainte ca Adjunctul să vină să-și ia rămas bun, mă gândeam că Preda Varat Taun are nevoie de un Finadd capabil să-i ajute eforturile de reconstrucție și toate astea.

Brys se îndreptă. În cele din urmă, ajungeau la subiecte autentice. — Pe cine ai avut în minte?

— Ei bine, nimeni altul decât Ublala Pung!

Bugg spuse: „Mă duc la o plimbare”. * * *

Folosind o bară de fier drept pârghie, Seren Pedac s-a luptat cu pavajele grele de la intrarea în casa ei. Transpirația strălucea pe brațele ei goale și părul i se desfăcuse de pe legături - avea să-l tundă scurt în curând. Așa cum se cuvenea vieții ei acum.

Dar în această dimineață, această sarcină a rămas înaintea ei și ea s-a apucat de ea cu sânguință necruțătoare, folosindu-și corpul fără a ține seama de consecințe. Slăbând pietrele grele, târându-le și împingându-le într-o parte cu mâinile zgâriate și sângerând.

Odată gata, ea ducea o lopată până la umplutură de sub umplutură, cât de departe putea să se descurce.

Pentru moment însă, piatra centrală o învingea și se temea că nu va avea puterea să o miște.

— Scuzați-mi intruziunea, spuse o voce de bărbat, dar se pare că aveți nevoie de ajutor.

Ea ridică privirea de unde se sprijinea de bar. Miji ochii sceptic. — Nu sunt sigură că vrei să riști asta, domnule, îi spuse ea bătrânului, apoi tăcu. Avea încheieturi de zidar, cu mâini mari, bine lucrate. Și-a șters transpirația de pe frunte și s-a încruntat la pavaj. „Știu, asta trebuie să arate... neobișnuit. Unde peste tot în oraș oamenii pun lucrurile înapoi, iată-mă...

Bătrânul se apropie. — În nici un caz, achizitor, ai fost un achizitor, nu-i așa?

'Uh, da. Am fost. Nu mai. Eu sunt Seren Pedac'

— Nu, atunci deloc, Seren Pedac.

Făcu un semn spre piatra centrală. — Mă tem că ăsta mă învinge.

— Nu pentru mult timp, bănuiesc, indiferent de ce. Pari foarte hotărât.

Ea a zâmbit și a fost surprinsă de cât de ciudat se simțea. Când ar fi zâmbit ultima oară - nu, nu s-ar fi gândit la asta.

— Dar ar trebui să fii atent, continuă bătrânul. — Poftim, lasă-mă să încerc.

— Mulțumesc, spuse ea, dându-se înapoi pentru a-i lăsa loc.

Bătrânul a îndoit prompt bara.

Ea se uită cu privirea.

Blesind, o puse deoparte, apoi se ghemui pentru a-și înfige degetele într-o parte a blocului enorm de piatră.

Și l-a tras în marginea ei, apoi, cu mâinile întinse în lateral, l-a ridicat cu un mormăit, a pivotat, a clătinat doi pași și a așezat-o deasupra celorlalți. Se îndreptă, scoțându-și praful de pe mâini. „Angajați câțiva bărbați tineri care să-l pună înapoi când ați terminat”.

— Cum-nu, ei bine. Dar. De unde știi că intenționez să-l pun înapoi?

El a aruncat o privire spre ea. — Nu te întrista prea mult, Seren Pedac. ești nevoie de tine. Este nevoie de viața ta.

Și apoi s-a înclinat în fața ei și a plecat.

Ea se uită după el.

Trebuia să între acum înăuntru, să adune sulita de piatră și sabia lui, să îngroape armele sub pragul casei ei, casa ei teribil de goală.

Și totuși ea a ezitat.

Și bătrânul s-a întors deodată. — L-am găsit pe Errant, spuse el. „Aveam multe de... discutat. Așa am aflat despre tine și despre ce sa întâmplat.

Ce? E năucit, atunci? Unul dintre noii zeloți ai Errantului? A făcut să se întoarcă...

„Nu așteptați! Seren Pedac. Ai tot ce este din el, tot ce a mai rămas. Prețuiește-l, te rog. Seren Pedac, prețuiește-o. Si tu. Vă rog.”

Și, în timp ce se îndepărta, a fost ca și cum cuvintele lui ar fi binecuvântat-o într-un fel neresponsabil.

„Ai tot ce este din mine, tot ce a mai rămas...”

Înconștient, mâna ei s-a ridicat pentru a se așeza pe burtă.

În curând, ea ar fi făcut multe din asta.

Aceasta se încheie cea de-a șaptea poveste a Cărții Malazan a celor căzuți

Glosar

Achizitor: o pozitie sanctionata de ghid/factor atunci cand ai de-a face cu persoane non-Letherii

Ahkrata: un trib Barghast
 Andara: templu al cultului Domnului cu aripi negre
 Arapay: cel mai estic trib al lui Tiste Edur
 Batalionul Artizanilor: o unitate militară în Lether
 Atri-Preda: comandant militar care guvernează un oraș,
 oraș sau teritoriu
 Awl: un oraș din Lether. De asemenea, numele unui trib
 Awl'dan: păștiți la est de Drene
 Barahn: un trib Barghast
 Barghast: oameni războinici nomazi pastorali
 Bast Fulmar: locul de luptă
 Beneda: un trib Tiste Edur
 Blue Style Steel: un oțel Letherii folosit cândva pentru
 arme
 Bluerose: o națiune subjugată în Lether
 Batalionul Bluerose: o unitate militară în Lether
 Biciul Caladara: o arma Awl
 Cabil: o națiune din arhipelag la sud de Perish
 Ceda: un Înalt Mag al Imperiului Letherii
 Cedance: o cameră de țigle reprezentând Holdurile, în
 Letheras
 Crimson Rampant Brigade: o unitate militară în Lether
 Den-Ratha: un trib Tiste Edur
 Docuri: monedă de Lether
 Down Markets: un district din Letheras
 Drene: un oraș
 Lether la est de Bluerose
 Emlava: o pisică cu dinți de sabie
 Domiciliul etern: sediul împăratului Lether
 Faraed: un popor subjugat din Lether
 Fent: un popor subjugat din Lether
 Finadd: echivalentul căpitanului în armata Letherii
 Froth Wolf: nava de comandă a adjunctului Tavore
 Gilani: trib în șapte orașe
 Gilk: un trib Barghast
 Brigada Harridict: o unitate militară Lether
 Hiroth: un trib Tiste Edur
 Ilgres: un trib Barghast
 Jheck: un trib din nord
 Just Wars: conflict mitic între Tiste Liosan și Forkrul
 Assail
 K'risnan: Vrăjitorii Tiste Edur
 Kenryll'ah: noblețe demonică
 Liberty Consign: un consorțiu liber de afaceri din
 Lether
 Pește Lupe: un pește carnivor mare din râul Lether

Meckros: un popor navigator
Batalionul de comercianți: o unitate militară Lether
Merude: un trib Tiste Edur
Nerek: un popor subjugat din Lether
Nith'rithal: un trib Barghast
Obsidian Throne: tronul tradițional al Bluerose
Vrăjitorii Onyx: vrăjitorii Andii care conduc Andara din
Bluerose
Patriotiști: poliția secretă a Imperiului Lether
Pamby Doughty: poem comic
Preda: echivalentul unui general sau comandant în
armată Letherii
Canalul Quillas: un canal principal din Letheras
Rat Catchers' Guild: o breaslă acum interzisă în Lether
Refugium: un tărâm magic înconjurat de Omtose
Phellack
Rhinazan: o șopârlă înaripată
Rise (The): Shake title Rygtha: Awl Crescent Ax
Scale House: centrul Breslei prinzătorilor de șobolani
din Letheras
Senan: un trib Barghast
Lacul Settle: un lac decrepit în centrul orașului
Letheras
Second Maiden Fort: o insulă penală acum
independentă
Shake: un popor subjugat din Imperiul Lether
Shore (The): religia Shake
Sollanta: un trib Tiste Edur
Tronuri de război: corăbii pierde
Twilight: Agitați titlul
Watch (The): Shake title
Verdith'anath: Podul Morții Jaghut
Zorala Snicker: poem comic